Анастасия Невич

Диалитра

АНАСТАСИЯ НОВИХ

АллатРа

България 2015

Анастасия Нових - Аллатра, 2013, 880с.

АллатРа

четвърта редакция

© Автор и худ. оформление: *А. Нових, 2013*
© ООД „Аллатра“, 2013
Превод: *Вита, 2015*
Редакция: *МОД АЛЛАТРА, 2015-2020*

Вопъл на Ангела, облечен в одежди, или страданията на човека с Ангел, вместо душа.

На кого, защо аз пиша тези редове? Навярно, сам на себе си, не зная. Прекарвайки толкова лета в светото място, едва два пъти разпознаван бях, и то от хора, по воля Божия, с Душа свободна от ума. Умът човешки – препъни камък, не, за жалост цяла е скала, стояща пред Душата. Не ще я заобиколиш, не ще прескочиш. А към върха да се катериш, по остри зъбери, раздирайки нокти до кръв и падайки обратно долу със сладката заблуда на ума, и пак да ставаш, набрал духовни сили, нагоре да пълзиш... Не е за всеки дадено това. Нали в подножието е тъй красиво, уютно, хубаво и топло. И разумът от дрехата ти смъртна, ще създаде илюзия за всичко, което пожелаеш ти. Единствено е нужно да желаеш... Желаеш земната любов с домашно приказно огнище, дечица за продължението на рода, богатство, слава – все едно. Най-важното е да желаеш... Желаеш, желаеш, и всичко ще ти се даде. В илюзия една или пък друга, не е тъй важно, единствено е нужно да желаеш. Желаеш! Желаеш земното...

„Толкова е сложно!" – крещят мнозина. Не, не е тъй сложно. Аз много пъти таз дреха съм обличал. С тоягата в ръка безкрайни пътища съм извървял, и хранех свойта плът с това, което пътьом аз намирах. И цар съм бил, и дълго, народите съм ръководил, на-

роди, които нямат чет. И всеки път таз дреха ми убиваше, бодеше, и пречеше ми да живея. От страх тресеше се, и болна беше, досущ, както у всички хора, в началото тя много искаше, до този момент, кога успявах аз да я преборя. Този страшен звяр, от който таз дреха цялата е изтъкана, бои се само от господаря свой – Душата. Но мнозина боят се от Душата повече от звяра, Душа, която им пречи да живеят, както на мен ми пречи тази дреха. Да разбера такива хора, аз не мога. Да разменят Вечността за миг? Къде е смисъла? Да страдаш в прегръдката на звяра, да служиш на дрехата, която сменяш ден след ден? И ти наричаш това живот! Животът е безкраен! Страдание във него няма, той не се къса, не е възможно Душата да износиш. А дрехата Дом няма, тя има само дрешник, където временно се пази. Дом вечен има единствено Душата! И именно Душата стреми се там, където Вечността поражда чувство за Дома, Дом, който цял живот човекът търси.

Ригден Джаппо

За всички изминали години от излизането на първите книги, се случиха много събития, което още веднъж ме убеди, че искреното желание на един човек да помогне на хората, в съчетание с неговите реални действия и самоусъвършенстване, действително раждат своите невероятни плодове. И работата не е само в книгите, като четиво, колкото до разбирането и практическото прилагане на Знанията, предоставени в тях. Книгата – това е средство за предаване на Знания. Знанията не като „собственост" или „свои умозаключения", а в понятието за Мъдрост Свише, протичаща през вековете. Мъдрост, като Отворена Порта, за навлизане в това удивително висше състояние на одухотвореност, през която идва озарението от Този, който е създал всичко. Мъдрост, която винаги е била, и винаги ще бъде, дори тогава, когато паметта за нейните човешки проводници изчезне в прахта на вековете.

Именно тази Мъдрост, като истинно зрънце, дарява човека с благи пориви, помагайки му да освободи ума си от дълбините на човешките страхове, от тесните сводове на човешките заблуди, да преодолее бронята на материалистичното мислене, да открие за себе си безкрайната сфера на познанието за Истината. Помага му да се извиси над приземената самодостатъчност, да види света от висините на духовното прозрение без превзетост и материалистични пелени. Мъдростта дарява човека с искреност и целеустременост, обогатява

с разбиране, повишава отговорността за духовното качество на неговия живот.

Тази вечна Мъдрост за духовния човек е както живителната влага за житния клас, покълващ от добро семе. Тя позволява да се осъзнае корена на човешките проблеми и да се подобри атмосферата на духовния живот. Дава основните *ключове* за разбиране на сложната реалност за човека и света, служи като *източник* за създаване на уникални условия за сътворяване от човека на съзидателно Духовно общество в жестокият свят на материалния Животински разум. Вечната мъдрост позволява на човека да се преобрази духовно, да прозре скрития смисъл на минали и бъдещи събития. Точно тази Мъдрост е сътвореното от Него съзидателно начало, откриващо на всеки, който Я приеме, пътя към Неговата Вечност.

Ригден: Има съществена разлика между тези, които задават въпроси от ума и тези, които биват теглени от жаждата да узнаят Истината. В света учат основно чрез ума, паметта и логическите знания. А при познаването на Истината е нужно да се усвоява възвишеното стъпало на самоусъвършенстването, осъзнатостта и разбирането на тези дълбочинни, духовни чувства, които извират от Душата. Та нали духовният опит се намира извън пределите на ума...

Анастасия: Да, вие говорихте и преди за това, но едва сега, от позицията на многото години ежедневен труд над себе си, когато започнах да чувствам и обемно да осъзнавам информацията, разбрах на практика какво представлява духовния опит намиращ се извън границите на ума. И за това много ми помогна духовното разбиране за света и самата себе си, благодарение на тези уникални Знания, които отново идват в света чрез вас.

Изминаха не чак толкова много години от излизането на първите книги, чрез които на хората бяха предадени духовните зрънца на Мъдростта. Хората не само възприеха книгите с благодарност. Душите на много от тях подобно на докосната струна вибрираха в резонанс с тази Мъдрост и издаваха тържествена мелодия. Нещо повече, тези книги разколеба-

ха и тези от хората, в чието съзнание доминираше Животинското начало. Те започнаха да работят много по усърдно над себе си, стараейки се да контролират своите мисли, да разбират посоката на движение на своето развитие, същността на своите духовни потребности и да забелязват духовните зрънца в традиционните вярвания. Читателите на тези книги не само започнаха да се пробуждат, но и започнаха да растат духовно. И това може да се проследи по еволюцията на задаваните от тях въпроси. Първия въпрос, които изниква в съзнанието на повечето хора, е въпрос от човешкия ум: съществуват ли в същност главните герои на книгите или не, измислица ли е това или истина, особено главния герой Сенсей? (Ригден се усмихна благо). Други хора от избликналата вътрешна душевна радост бързат да зададат въпрос на основата на потребителското мислене: „Прочетох книгата, кога излиза следващата?“ Трети пък се опитват да се занимават с изложените в книгите духовни практики, практически, без да променят своите материалистични приоритети, затова и постоянно се намират в конфликт със самите себе си. Въпросите, които си задават са от същия характер: ето на, занимавам се с духовните практики и никакво чудо не се случва, нищо в живота ми не се променя.

Ригден: Човек по природа е двойствен. Неговият ум с лекота може да се мести от едната крайност до другата, създавайки по такъв начин в него смут и нестабилност. Външното е само отражение на вътрешното.

Анастасия: Но има и такива, които се докосват до дълбините на Знанията. И това из основи преобръща живота им. Те не се нуждаят от доказателства за очевидната доминация на духовното пред логиката на ума. Те са устойчиви в своя житейски избор. Тези

хора са чисти по Душа, и тяхното съзнание не се е окаляло в блатото на егоистичните шаблони и личните съмнения. Те са досущ като лотосовия цвят: озарени от слънчевите лъчи, стремящи се към Светлината. Затова и качеството на задаваните от тях въпроси е съвсем *друго*. Техните въпроси изникват не от логиката, не от човешкия ум, а от дълбочинните чувства, все едно протича невидим диалог между Душите.

Ригден: Дълбочинните чувства – са много особен език, различаващ се от човешкия. Когато човек преодолява низостта в себе си, работи над себе си всеки ден, развива се, преобразявайки и превръщайки се в истинско човешко същество, той става просветлен. Когато човек расте духовно, той се сблъсква с въпросите изникващи от своя ум. Опитът от духовните практики му дава осъзнаване, че материалният мозък е ограничен в своето възприятие, защото търси отговорите в тялото, а то е тленно и смъртно. А Душата намираща се в него, е невидимо, но вечно. Той разбира, че опитът на ниво чувства не може да бъде предаден с думи от ума. Та нали духовните практики са – само един инструмент, помагащ за разкриването, опознаването и развитието на човешките дълбочинни чувства, с помощта, на които произтича неговия диалог с Висшите отвъд предела, чийто език се явяват именно тези – дълбочинни чувства. Тъкмо за това божественото не ще обясниш с думи, тъй като всяка мисъл ще бъде просто алегория. Защото божественото – това е *друг* език, непознат за ума, езикът на дълбочинните чувства, които разбира всяка Душа. Тъкмо това е и единният език на всички човешки Души. Тъкмо това е езикът на Истината.

Анастасия: Да, подобен опит наистина идва с практиката. Разбрах, че има съществена разлика между

асоциациите на ума и истинското разбиране посредством дълбочинните чувства. Би било много трудно да предам своя опит с думи. Макар, че хората, с които се намираме на една духовна вълна разбират всичко и без думи.

Ригден: Въпросът, по какъв начин да се сподели духовния опит и да се обясни на хората какво е истинската Реалност е вълнувал във всички времена тези, които действително са знаели Истината. Личния духовен опит е трудно да бъде обяснен с думи, защото това е опит от сферата на познание на съвършено *друг свят*, напълно несравним с материалния. С други думи всичко, което кажеш, ще бъде възприето през призмата на материалистичното мислене и следователно, ще бъде или неправилно разбрано, или изкривено от възприятието. Освен това, от хилядите слушащи ще чуят само единици. На останалите това няма да донесе никаква полза, тъй като **границите на Реалността са видими само за този, чието око я наблюдава**.

Анастасия: Също така има много читатели с богат жизнен опит, които според критериите на днешното общество са успели в живота си, постигнали са много и са получили възможност да променят много неща в нашия свят. Знанията докоснали Душата им и резонансът от това съприкосновение не им дава покой. И макар да задават логични въпроси, базирани на опита от техния живот, същността им извира от духовното. Чувства се, че тези хора искат да знаят отговора не от празноглавие, а от потребността да променят света към по-добро. Счетох за съществен един от тези въпроси и бих искала да ви го задам, защото отговорът може из основи да промени мирогледа на хората и да повлияе на глобалния избор на цивилиза-

цията. Въпроса е следния: „Има ли такива Знания, които хората не биха могли да използват за военни цели, но тази информация може да разхлаби статуквото на официалната наука и да доведе търсещия ум до пряко научно доказателство *за произхода на материалния свят от Духовния, тоест, че светът е създаден от Бога?*“

Ригден: Да, виждам, че този въпрос произлиза от човек, жадуващ за Истината... Какво да се прави, щом хората вече задават такъв въпрос, следователно е дошло времето да му се даде отговор. Да, има такива Знания. Те са свързани с Астрономията, или по точно с науката астрофизика, която изучава явленията в космическото пространство, еволюцията и взаимодействието на космическите тела и техните системи. Отчитайки, че на днешен етап на развитие, в астрофизиката се използват нови открития на съвременната физика, влизат в употреба най-новите достижения на научно-техническия прогрес, следователно сведенията, с които ще бъде обогатена в много отношения ще способстват за развитието на самата физика, като наука изучаваща общите закономерности на явленията в природата. А ако хората навлязат достатъчно дълбоко в законите на физиката, ще могат по научен път да достигнат до реално доказателство за първичността на Духовния свят и вторичността на материалния. Следователно това ще промени качеството и смисъла на живота на хората и ще открие още един път за постигането на Истината, а именно – чрез науката.

Анастасия: Тези знания биха били изключително навременни. Доколкото ми е известно астрофизиците се опитват да изследват еволюционните проблеми и да отговорят на вечните въпроси: „Какво е било?“ и „Какво ще бъде?“. Въпреки сериозния скок в нау-

ката, на хората все още им е доста трудно да си отговорят на тези въпроси. И за това има много причини. Известно е, че знанията за звездите днес в много отношения се основават на спектралния анализ на електромагнитното излъчване на небесните тела, тоест благодарение на информацията получена от слабите електромагнитни вълнови потоци от тези тела достигащи до Земята. И всичко това без участието на видимия за човешкото око вълнов спектър, – радиовълни, инфрачервени, ултравиолетови, рентгенови излъчвания, гама-излъчвания – електромагнитни вълни с различна дължина на вълната, която е или по-дълга или по-къса от видимия спектър. Като цяло, каквито прибори са изобретени благодарение последните достижения на науката, това са и видели.

Ригден: Сред космическия океан с множеството си вълни от най-различна природа, известните на днешната наука електромагнитни вълни заемат едва една малка част от спектъра на излъчванията.

Анастасия: В това е и проблема. Та нали труда на съвременните астрофизици е подобен на човека, който се опитва да разбере какво представлява целия този външен свят, надничайки през миниатюрен отвор показващ много малък участък на материалния свят, при това от далечното минало, а не настояще, какво остава да говорим за бъдещето. Ако си зададем въпроса какво представлява светлината съгласно разбиранията на днешната наука, то в тесния смисъл на това понятие отговора ще бъде следния – светлината е електромагнитна вълна с определен честотен диапазон възприеман от човешкото око, а в широкия – оптическо излъчване. Отчитайки известната на ученитe скорост на разпространение на светлината, не е учудващо, че виждат множеството явления свързани

със звездите, като събития от далечното минало. Тоест, реално наблюдават процеси, които са се случили преди милиони години...

Ригден: (с усмивка): Е, да... когато вида хомо сапиенс още не е съществувал на тази планета.

Анастасия: Получава се нещо много интересно... Учените смятат, че съвременният човек се е появил не покъсно от 40 хиляди години назад, а първите „достоверни“ Homo, като представители на човешки род на Земята – преди около 2 милиона години. И ако отчетем, че светлината от мъглявината Андромеда, като една от най-близките галактики пътува до нас повече от 2 милиона години, излиза, че виждаме не това, което се случва в настоящия момент, а това, което се е случило някога, когато на земята не е имало и следа от човешко присъствие.

Ригден: Така е. А какво остава да говорим за далечните извънгалактически обекти. Хората ги виждат в това състояние, в което са били преди милиарди години. Звездите, дори и тези с най-кратък живот, съществуват много по-дълго в сравнение със същата тази човешка цивилизация. А за обикновения човек изобщо няма какво да говорим, който за своето мимолетно съществуване като „разумен субект“, често дори и не разбира истинското си предназначение, какво остава за голямото. Неговия живот е, като парата, появява се за миг и на мига изчезва...

Освен това самото човечество се отнася към бързо деградиращите цивилизации. Макар на хората да се дават периодически Знанията, но в повечето случаи, още не успели да се появят на белия свят и биват използвани за придобиване на власт над себеподобните.

Тъкмо това е човешкия избор в полза на Животинското начало. Само малцина успяват да се възползват от тези Знания за своето духовно развитие. **Резултатът от избора е подобен на водата, приемаща формата на един или друг съд.**

Анастасия: За съжаление това може да се наблюдава и в наши дни, където човек живее в робството на своите собствени страсти. Ето един не особено далечен пример: хората започнаха да усвояват околоземното космическо пространство практически след изобретяването на балистичната ракета и атомната бомба.

Ригден: Ако човек не промени глобално своите приоритети в мисленето в духовна посока, то цивилизацията я чака трагична участ. Такива цивилизации, като правило са кратковременни и съществуват в сравнително кратък времеви диапазон, защото се самоунищожават във войните.

Анастасия: Да, сто години, както и хиляда са нищо в сравнение с мащабите на Вселената. Разбира се, що се касае смъртния човек, то за никакви глобални практически наблюдения върху космическите обекти не може да се говори.

Ригден: Човешкия живот е миг, и това е самата истина. Но човека – е нещо много повече, от колкото едно тяло. Затова много от знанията са се давали на хората изначално и преди всичко касаели невидимите за човешкото око явления. Тъкмо за това хората от древността знаели и за устройството на света, и за Вселената, и за многоизмерността на човека, неговите същности и предназначение. Друг е въпроса по какъв начин тези знания били узурпирани от човешкото Его, изкривявани до неузнаваемост от ограничения мате-

риален ум, а и в какъв вид са се съхранили до наши дни.

Анастасия: Уви, в наши дни всички тези знания на древните народи умишлено се поднасят на хората като митология и древни „примитивни вярвания“. А „неудобните факти“, свидетелстващи за същите тези знания от древните хора, за които до скоро не е знаела дори и съвременната наука, просто не се коментират. Нещо повече, цялата наука се гради изключително на базата на материалистичното мислене. В астрофизиката например, за изучаването на космическите явления често се използват аналитични методи за изграждане на теоретични предвиждащи модели.

Ригден: (усмихвайки се): В истинската наука не ще стигнеш далече със скърцащата талига наречена материалистичен мироглед. Рано или късно истинският учен ще достигне до такива научни хоризонти, където съществуващите основи, на които се гради цялата логическа връзка на човешките умозаключения ще бъдат абсолютно неприложими. Днес хората често се опитват да обяснят невидимото опирайки се на примерите от видимото. Тъкмо за това се получава „трагедия от човешкия ум“, в много от случаите изникват несъответствия на теориите със случайно откритите факти. И същите тези учени до ден-днешен нямат точни определения за това, какво например представлява електричеството, гравитацията или пък черната дупка и на това отгоре си служат с тези понятия. Но за да се вникне и разбере глобално природата на тези явления е необходим фундаментално *различен* мироглед, качествено различен от материалистичния.

Анастасия: Разбирането на явленията от позицията на Духовния свят?

Ригден: Точно така.

Анастасия: Вие някога споменахте, че „Вселената е толкова голяма, че не е възможно да се събере в човешкото съзнание. Но в нея няма нито едно празно място, в което ако забодем и най-тънката медицинска игла, без да докосне с върха си нещо“.

Ригден: Това наистина е така. Отговаряйки на зададеният въпрос, засегнах едва няколко важни теми от астрофизиката, естествено в достъпна за човешкото възприятие форма. Но **разбирането същността на казаното, може да даде на хората занимаващи се с наука глобално *различен поглед* върху устройството на света.**

Ще започна с шаблонната за днешния начетен ум съвременна теория на Големия взрив, който се е случил, както смятат учените, при раждането на Вселената. Те аргументират тази популярна хипотетична теория със законите на термодинамиката. Съгласно даденото предложение, Вселената била свита в точка, след чийто Взрив са се появили обекти с маса около милиард тона с размерите на един протон.

Анастасия: Както се казва, с каквото разполагат на днешен ден, с това се и аргументират. Учените смятат, че са усвоили достатъчно добре този раздел на физиката, изучаващ законите на топлинното равновесие и превръщането на топлината в други видове енергия. А и самия термин „термодинамика“ в превод от гръцки език характеризира много добре техните спорове в научните среди: „therme“ – „горещина“, „топлина“; „dynamikos“ – „силен“. Там във всяка дискусия има само пепел и жупел.

Ригден: Разпалената реч все още не е образованост, както и една буря – все още не е сезона на дъждовете. Силния в спора се радва, когато победи един, а *знаещия* носи полза на хиляди.

Анастасия: Доколкото ми е известно в съвременната наука съотношението на „силните“ и „знаещите“ е катастрофално, в смисъл огромния брой на първите и незначителния брой на вторите. Знаещия човек в кой да е колектив цена няма. Той е като протон (в превод от гръцки език означава „prōtos“ – първи), защото това е елементарната частица притежаваща винаги положителен заряд и влизаща в състава на всички атомни ядра. Точно такъв е и знаещия човек, върху него, може да се каже се държи цялата наука в този колектив.

Ригден: Точно така. Надявам се, че Знанията, които ще получат хората, ще увеличат количеството на *знаещите* не само в науката, но и в обществото, и ще променят разбиранията в света, в това число и относно въпросите за произхода на Вселената. Както вече казах, днес хората наивно предполагат, че Вселената е била свита до размера на точка, а след нейния „голям взрив“ са се появили обекти с маса от милиард тона с размерите на протон. Нещо повече, това погрешно предположение от ума гласи, че дадените обекти не се явяват нищо друго, освен микроскопични черни дупки. Уви, принуден съм да разочаровам разпалените „теоретици“, такива обекти с размера на протон и маса от милиард тона не съществуват.

Но съществува следното явление в космическата природа – това са обекти, образуващи се от информационни клъстери (съединения) по време на изхвърлянето на информацията при

разпада на материята, когато последната попадне в зоната на действие на черната дупка. Най-големите и „тежки“ съединения, които могат да образуват информационните клъстери – са обекти с размер малко по-големи от протон и маса малко по-малка от един грам, по-точно 0,8 грама. Тези обекти имат много кратък живот, тоест съществуват едва част от секундата, след което се разпадат на отделни „блокчета“ (градивни елементи). Образуването на такива обекти е пряко свързано с така наречените от хората черни дупки във Вселената.

Анастасия: Обекти малко по-големи от протон? Съгласно последните изследвания радиуса на протона е 0,84184 фемтометъра (1 фм = 10^{-15} метра). Ако отчетем казаното от вас, че дадения обект притежава маса малко по-малка от един грам, излиза реално доста „тежък“ обект за микрокосмоса. Това действително е много интересна информация. Във връзка с нея, у хората като минимум, могат да възникнат поне три въпроса. Какво представляват информационните клъстери „блокчета“? Какво означава изхвърляне на информацията от материята? И по какъв начин образуването на тези частици е свързано с черните дупки във Вселената?

Ригден: Всичко в този материален свят, в това число и известното ни днес, от субатомните частици до атома, от прашинките на твоите обувки до звездните съединения в далечния космос, съществува благодарение подредеността на информация. Именно подредената информация създава материята, задава и свойства, обем, форма, маса и други характеристики. Обръщам внимание, че говорим не за информацията във вида, в който се възприема от обикновения човек,

а за малко по различно нейно проявление. Макар че, дори и в обичайното за човека тълкуване на думата „информация“ има няколко значения, в това число „разсъждаване, обучаване, разясняване“, „придаване на вид, форма, формиране, създаване“

За по-добро възприемане, ще наречем условно тази подредена информация - „информационни блокчета“. Какво представляват информационните блокчета на практика? Ще обясня това с асоциативен пример. Представи си, че си решила да проведеш своеобразен експеримент. За това ти е нужна вода, стъклен аквариум и блокчета. Нека си представим, че тези блокчета са с тегло, все едно са направени от пенопласт и цвета им не е бял, а прозрачен. Твоите действия са следните: в празния стъклен аквариум сглобяваш от пенопластовите прозрачни блокчета красив замък (все едно си играеш с детски конструктор) с много стаи, кули и т.н. При съединяването на един прозрачен блок с друг се появява определена окраска, която вече е видима за окото ти. Тоест в главата си имаш *план*, как да направиш замъка, имаш *воля* да го сътвориш и имаш *сила*, прилагайки всички тези сили, започваш да *строиш* с този *необикновен материал*. По нататък, вече си сглобила замъка, който благодарение на тези съединения е станал видим и вече можеш да се радваш на неговата красота, обем и архитектурна сложност.

После, изпълваш аквариума с вода. И какво се случва? Да предположим, че водата изпълва аквариума с такава сила (налягане), че разрушава напълно построения от теб замък. При това пенопластовите блокчета, някогашни съставни части от стените, покрива и други части на замъка започват да изплуват на повърхността на водата: някои от тях превръщай-

ки се отново в невидими единични елементи, а други в групи – клъстери, които остават видими за окото, защото са съединени помежду си. В края на краищата цялата тази конструкция, под въздействието на водата и нейното налягане, се разпада на съставните и блокчета, които отново възвръщат своя първоначален прозрачен вид и от твоя замък не остава и следа. А сега да си представим, че източваш цялата вода от аквариума, тогава пенопластовите прозрачни блокчета ще паднат на дъното. Сами по себе си, без твоята воля, план и усилия, не могат да се самоподредят в красив замък. Това ще бъде просто една хаотична купчина пенопластови прозрачни блокчета, невидими за окото. Можеш колкото си искаш да друсаш и клатиш аквариума, ако ще и цяла вечност ги бъркай, но замък от тях никога няма да стане докато не го построиш отново.

Така че тези условни прозрачни блокчета, са образното сравнение за **информацията, която създава материята, придавайки й определени параметри: форма, обем, маса и т.н.**. А видимият замък – е един от материалните продукти **от подредеността на информацията, при която се образуват елементарните субчастици, съставящи атомите, молекулите, химическите съединения и т.н., тоест материята във Вселената.** И накрая **волята, плана на съоръжението и приложената сила – са основните съставни сили на Духовния свят, проявяващи се в този.**

Анастасия: Искате да кажете, че в основата на цялата материя е информацията?

Ригден: Правилно. Същия този атом се състои от елементарни субчастици, които на свой ред се със-

тоят от определен брой информационни блокчета. И това е така, с каквото и да се докоснеш във Вселената. Достатъчно е да се отхвърли (махне) информацията, и всичко, което наричаме материя изчезва, както дупката на геврека след, като го изядем.

Анастасия: Тоест елементарното обяснение е: Докато има геврек – има дупка, след като изядем геврека изчезва и дупката. Така изчезва и материята? Няма информация – няма материя?

Ригден: Съвършено вярно. Между другото, един интересен факт: количеството на материята във Вселената постоянно варира, колебанията, както към нейното увеличение, така и към нейното намаляване биват доста сериозни. Но **количеството информация винаги е стабилно, благодарение, на което общата маса на Вселената от деня на нейното Сътворение и до ден-днешен не се е променила нито на една милиардна от грама.**

Анастасия: Да, тук има над какво да се позамислим.

Ригден: Така, че, количеството на информацията във Вселената е постоянно от деня на нейното Сътворение. Но ако изчезне дори и едно информационно блокче, тогава ще изчезне и цялата Вселена.

Анастасия: Изчезва част – изчезва и цялото. Сега започвам да разбирам как ще свърши историята с разширяването на Вселената.

Ригден: Вселената просто ще достигне до определен момент на разширение и ще изчезне. Всичко е гениално, и както винаги, просто... Тези информационни

блокчета на мирозданието никога и никъде не изчезват, тоест не напускат предела на Вселената (в нашия пример – аквариума) и съществуват в нея в строга подредба. Обръщам внимание, че сами по себе си информационните блокчета, без определен план за изграждане и волята на Строящия, щяха да бъдат една неподредена камара (хаос на дъното на аквариума). А що се отнася за материалния свят на Вселената, то тези информационни блокчета, заедно с други характеристики при формирането на материята определят и параметрите на нейната маса. **Те определят конкретното място в мирозданието на създадената материя (нейните координати). Именно подредбата на информацията, тоест строгото разположение на самите информационни блокчета, различават кв*а*рка от квазя*а*ра. Да го кажем така, подредеността на информацията „съгласно генералния план“ прави Вселената жива.**

Анастасия: Искате да кажете, че всичко в този свят е строго подредено и съществува благодарение на определения план, воля и сила на Строящия. Но това доказва, че нашата Вселена е създадена по изкуствен начин, а не се е образувала хаотично, сама по себе си, както предполагат!

Ригден: Абсолютно вярно, и това не е сложно да се докаже по научен път! Изобщо не е сложно, *ако се следва указаната посока, зададена в твоите предишни книги и информацията в тях се сумира с информацията, изложена тук, а също така и с последните достижения на науката...* Животът във Вселената е следствие на постоянния информационен обмен, което привежда в движение материята, която на свой ред взаимодействайки помежду си, предизвиква първични физични и химични реакции.

Вследствие на това се случват най-разнообразни процеси, например, взрив на масивни звезди, зараждане на нови тела и т.н.

Анастасия: Между другото, относно взривовете на масивните звезди... Знаете ли, интереса към астрономията и точните науки в мен възникна тъкмо след, като разказахте, как **по време на активната дейност на Агапит Печерски, конкретно през лятото на 1054 година, на небето се е появила ярка звезда, която се виждала дори и през деня.** Вие още тогава уточнихте, че това е била светлина, достигнала до Земята от взрива на свръхнова звезда, която се е намирала в съзвездието Телец (или Бик) в нашата Галактика. Четох, че остатъците от взрива на свръхновата днес се наблюдават, като разширяваща се Ракообразна мъглявина и в центъра и се намира неутронна звезда (пулсар), в която се е превърнала взривилата се свръхнова. Интересно е, че лъча от радиовълните на същия този пулсар и до ден-днешен обикаля Земята, все едно лъч от въртящ се морски фар в качеството си на сигнал за корабите.

Удивително, това е била първата неутронна звезда във Вселената, която учените започнали да отъждествяват с остатъците на свръхнова звезда. Бях изумена от факта, че нейните размери, както предполагат, са едва 25 км, тоест звезда с размерите на град, а захранва с енергия гигантската Ракообразна мъглявина. Плътността на неутронната звезда е много голяма. Най-интересното е, че в последно време започнаха да засичат неочаквано силни гама-излъчвания от този пулсар в Ракообразната мъглявина.

Ригден: В последно време се случват много интересни неща не само на нашата планета, но и в космоса.

Анастасия: Да, процеса на зараждане на новите звезди е изключително интересен и познавателен.

Ригден: (с усмивка): Безусловно, но той е и изключително разрушителен за много съвременни теории... Работата е там, че видимия процес на формирането на звездите, който в днешно време могат да наблюдават учените, започва от формирането на звездното ядро. С други думи, астрономите, независимо от днешното оборудване, са способни да „засекат" (да видят или фиксират) зараждането на нова звезда единствено на етапа й на формиране, когато са налице плътните газови облаци. Тоест, когато вследствие взаимодействието на материята, започне да се излъчва енергия, по точно това, което наричаме „светлина". И чак след изучаване на спектъра, указващ уплътняването и свиването на отделни участъци на газовите облаци се правят заключения, че се образува нова звезда. Въпреки това, астрономите не могат да си отговорят на въпроса, как си взаимодействат тези облаци и какво ги кара да се уплътняват. Също така не могат да отговорят от къде се взимат и защо възникват тези газови облаци, и още повече, как от това оскъдно количество материя, намираща се в тези облаци се образуват не само единични звезди, но и цели звездни масиви.

Работата е там, че всички съвременни теории, от общата теория на относителността на Айнщайн до законите на термодинамиката, са основани на взаимоотношенията между „видимата материя" и логическото предсказване на нейното поведение. И тук е пълно с въпроси. Например, нека вземем черните дупки във Вселената – тези загадъчни, неизучени от съвременната наука обекти, поглъщащи материята. Но преди да разгледаме този въпрос, както и разкри-

ването на обектите, чието образуване е пряко свързано с черните дупки, бих искал първо да разбера какво ти е известно относно черните дупки?

Анастасия: Е, не чак толкова много, колкото би ми се искало... Черните дупки са невидими за външния наблюдател, защото не излъчват нито светлина, нито каквото и да било друго известно на науката излъчване или тела. В днешно време се опитват да ги фиксират единствено по косвените им признаци, изучавайки тяхното взаимодействие със заобикалящата ги материя... Смята се, че черната дупка изкривява, както геометрията на пространството така и времето около себе си.

На дадения етап на развитие на астрофизиката, се предполага, че черната дупка – е някакъв локален участък от космическото пространство, образуван при неограничено гравитационно свиване на масивните космически тела. Както разбирам, това е своеобразно гравитационно гробище, в което попадне ли нещо изчезва завинаги. Границите на този участък се нарича хоризонт на събитието. А неговия радиус – гравитационен радиус. Счита се, че той зависи от количеството материя всмукана от дупката. Заедно с растежа на масата на черната дупка, расте линейно и нейния размер, тоест, нейния радиус се увеличава. Размерите на този обект могат да бъдат различни...

Съвременната теория на звездната еволюция разглежда образуването на черните дупки като резултат от разпадането на масивните и свръх масивни звезди. Както разбирам, когато ядреното гориво се изразходи и термоядрените реакции в ядрото на звездата спират, високата температура и налягането, които са възпрепятствали свиването на звездата под въз-

действието на собствената гравитация спадат. Ако масата на звездата е по-малка от масата на три Слънца, то тя няма да стане черна дупка, а само ще се превърне в неутронна звезда или бяло джудже. А ако звездата има маса по-голяма от масата на три Слънца, тогава учените предполагат, че катастрофалния колапс не може да бъде избегнат. Цялата и материя бързо ще отиде отвъд хоризонта на събитието и звездата ще стане черна дупка.

Изхождайки от същата тази съвременна теория на звездната еволюция се счита, че сред 100 милиарда звезди трябва да има като минимум 100 милиона черни дупки. И само в нашата галактика би трябвало да блуждаят хиляди черни дупки, поглъщащи всичко, което „по невнимание“ застава на пътя им, газови облаци, звезди и т.н. Има предположения, че в центъра на Галактиката могат да се намират свръх масивни черни дупки с маса от милиарди Слънца.

Ригден: Е, какво, не е лошо. Имаш приблизителна представа на каква основа тъпче теорията на официалната наука, обикаляйки в техните дискусии в затворен кръг.

Анастасия: Може да не зная тънкостите от всички тези дискусии, но както се казва обща представа имам... Ето какво още ме заинтригува. Предполагам, че вътре в черната дупка поради неимоверната гравитация е изкривено силно времето и пространството. Обикновената евклидова геометрия там може да бъде просто несправедлива, защото паралелните прави могат да започнат да се пресичат и т.н. Дори се изказват мнения, че всичко в черната дупка по идея би трябвало да се струпа в центъра, където в последствие звездното вещество може така да се свие, че да

се превърне в безкрайно плътна точка, тоест може да възникне така наречената гравитационна сингулярност.

Ригден: Просто теоретиците се опитват да подведат своите умозаключения под скалъпената теория на Големия взрив. Според тях, той се е случил тъкмо от такава безкрайно плътна точка, където е била концентрирана и свита цялата материя във Вселената, а когато в тази „точка“ *нещо* е провокирало Големия Взрив, материята започнала да се разпръсква във всички посоки и започнал процеса на разширение на Вселената. От тук изникват множество въпроси, на които учените от позицията на материалистичното мислене не могат да отговорят и съответно се ражда тази бъркотия в съвременните теории. Авторите просто се натикват един друг в задънена улица. Те се опитват да обяснят нещата, използвайки наличната база от данни. В резултат на така построената теория за произхода на Вселената и същите тези черни дупки, се получава, както в историята за слона. Тоест вместо да разгледат въпроса от къде се е взел, защо се движи и защо се храни, се разглежда траекторията на движение на слоновете в африканската савана, вероятността, каква растителност могат да изядат по пътя си, какво расте в тази местност и какви свойства притежават тези растения. Точно така се получава и при учените: това, което виждат – за него и разсъждават, а всичко, което не могат да видят и не се припокрива с техния формат на мислене и мироглед просто не съществува.

Анастасия: Но най-смешното в цялата тази съвременна теория според мен са така наречените „първични черни дупки“. Учените предполагат, че те са се образували веднага след Големия взрив, прибли-

зително преди около 14 милиарда години, когато е започнало разширението на Вселената. Има мнения, че черната дупка винаги е готова да погълне кое да е излъчване или вещество, при това увеличавайки своята маса. Според представите на тези учени размерите на черните дупки могат да се колебаят: от свръхмалка (с маса едва 1015 грама, която видите ли можела да се съхрани и до наши дни в просторите на Вселената), до свръхгигантска, хипотетично намираща се в центъра на галактиката.

Дори да приемем за вярно тяхното твърдение, че след Големия взрив материята е започнала да лети във всички посоки с максимална възможна скорост в продължение на милиони години и след това се е образувала една свръхмалка черна дупка с маса едва 1015 грама, но с незадоволим „остър гастрономически апетит“, то сега вместо Вселена щеше да има една безкрайно голяма черна дупка.

Ригден: Радвам се, че разбираш. При тези теоретични разчети, Вселената щеше да престане да съществува, като минимум, още преди пет милиарда години.

Анастасия: Справедлива забележка. А като цяло, темата за черните дупки си е доста интересна и завладяваща, особено, когато четеш трудовете на хора, които се стремят към познанието, към разкриването на Вселенските тайни и пишат за хората. Но истината е, че е пълно с трудове, където авторите разсъждават за черните дупки явно от скука. Очевидно са ги писали, както се казва в поговорката: „където кихнел – запетайка, където хлъцнал – двоеточие, а където го засърбяло – точка“... Така че за мен като страничен наблюдател на перипетиите в науката свърза-

ни с черните дупки се изгражда впечатлението, че: „По този повод в науката е известно, че нищо не е известно“.

Ригден: Нещо подобно е и самата ситуация. Много учени се заблуждават, съсредоточавайки своите сили, а много често и прекарвайки целия си живот в развитие на теории водещи до задънена улица. На хората просто не им стига елементарното: *Знание и ориентир в посоката* на изследване. Имайки такива ориентири е напълно възможно да се постигне революционен скок не само в науката, но и в развитието на самото общество. Информацията, която вече разказах и тепърва ще разкажа съм уверен, че ще бъде от полза, естествено ако се подкрепи и от човешкия избор.

Анастасия: И какво всъщност представлява черната дупка?

Ригден: Това, което наричат **черна дупка** в мащабите на Вселената, **е изключително кратковременно явление, което не притежава никаква маса. Появата и изчезването на черните дупки във Вселената, независимо от техния брой не нарушава закона за устойчивостта на общата маса във Вселената. Дори и най-голямата черна дупка съществува в много кратък интервал от време и нейната маса е равна на нула. Но нейната роля в астрофизичните преобразувания е колосална.**

Асоциативно бих я сравнил с мисълта. Нали мисълта също не се вижда. Не е възможно да бъде претеглена или пипната, но щом се е появила в нашето съзнание, следователно съществува. Мисълта има обем

(да го наречем информационен). Тя има много кратък живот, защото много бързо бива заменяна от други мисли. Тя няма маса, но може да има колосални последствия в материалния свят. По същество, това е едно Нищо.

Анастасия: Нищо? За настоящия човек понятието Нищо – в най-добрия случай означава вакуум.

Ригден: Изобщо не е празен този вакуум. Прост пример. В междузвездното пространство преобладава така наречения от хората висок вакуум. Негова средна плътност е по-малко от 1 молекула на кубичен сантиметър. А ако вземем за сравнение дори и най-разредения вакуум, който са създали хората, то там се намират средно около 100 000 молекули на кубичен сантиметър. Учените вече разбират, че дори пълния вакуум, в който се предполага пълно отсъствие на частици, не се явява „абсолютно празен“, лишен от всякакви свойства. Едва в днешно време съвременната наука достигна до теорията на физическия вакуум, както учените нарекоха низшето енергийно състояние на квантовите полета. Физическия вакуум в тази теория се характеризира с отсъствието на каквито и да било частици и в същото време съдържа всевъзможни виртуални частици. Но съществува и друга теория (вярно, упорито не признавана от „официалната наука“), в която се разглежда зараждането на частиците и античастиците (шестте класа) от първичния вакуум по пътя на неговото разслояване по спина и появата на левите и десни торсионни полета – своеобразни катализатори, провокиращи зараждането на грубата материя.

Кой е по-близо до Истината, еднозначно, ще отсъди времето. Проблемът е там, че много учени желаейки

да постигнат Истината, всъщност се сблъскват с нейното лъжливо отражение в своето съзнание. Бързат да публикуват и огласят най-удобните за тях теории и продължително време да защитават тяхната „правота“, изразходвайки за това години от своя живот, своите и чужди „нерви“, без да се замислят за дълбоките причини пораждащи подобна инверсия в тяхното съзнание. На хората не са им ясни много неща за невидимия свят, за това колко е силен Животинския разум в него и колко е важно всеки човек да се грижи за своята духовна чистота. Тъкмо последното разкрива Истината отвъд предела в своята изначална природа.

Анастасия: Да, аз си спомних за тази теоретична схема на зараждане на частиците и античастиците. Просто удивително, там всичко е построено по същата схемата на наклонения кръст... Веднъж много находчиво сравнихте Вселената с океана, в който всичко е запълнено до предела. А какво представлява черната дупка ако я разгледаме използвайки това асоциативно сравнение с океана?

Ригден: Черната дупка във Вселената, условно казано, прилича на въздушен мехур във водите на океана. Но само на външен вид, а не реално, защото мехура във водите на океана е изпълнен с въздух, а черната дупка в просторите на Вселената не е запълнена с нищо, базирайки се на човешкото разбиране за даденото явление.

Анастасия: С други думи, черната дупка – е едно Нищо, нещо несвойствено за материални свят?

Ригден: Може и така да се каже.

Анастасия: Вие споменахте, че ролята на черната дупка в астрофизическите преобразувания във Вселената е колосална. Моля ви разкажете малко по-подробно за това, за основните и функции, дори и да е на чисто асоциативно ниво.

Ригден: Е, какво пък, функциите на черната дупка може условно да се сравнят с имунната реакция, по-точно с имунните клетки в човешкия организъм, които го защитават от различни болестотворни възбудители, идентифицирайки и унищожавайки такива патогени или преродени клетки от самия организъм (ракови клетки) и т.н.

Ако в нашия организъм попадне чужд агент, било то вирус или патогенен микроб, имунните клетки го намират и унищожават. Или когато някоя клетка или група от клетки стават дефектни, излизат от строя и започват безконтролно да се делят, и тук имунните клетки въдворяват ред като ги унищожават. Но това сравнение също не е много правилно по отношение на черните дупки във Вселената, защото имунните клетки постоянно обикалят просторите на човешкия организъм в търсене на „нарушителите“ на реда.

А черните дупки се появяват моментално, все едно от Никъде, при това там, където това е необходимо и отново изчезват обратно в това Никъде. При това на мига, често (но невинаги) оставяйки след себе си в материалния свят цели образувания от фрагменти на звезди и огромни облаци от прах и газове, които е лесно да бъдат проследени с помощта на съвременното оборудване. Тази остатъчна материя, след унищожаването на основната „патогенна“ материя, е подобна, да речем, на боклука пад-

нал от конвейера в цеха за надробяване и преработка на камъка.

Трудно е да бъде обяснено, как Нещо се появява от Никъде, унищожава цели съзвездия и отново изчезва в Никъде. **При това черната дупка наистина изкривява сериозно времето и пространството около себе си, също така притежава и огромно гравитационно притегляне, въздействащо на заобикалящата я материя.** Черната дупка – е единственото, което можем да наречем истинска Пустота – Нищо, защото там според човешката логика няма нищо материално.

Анастасия: М-да, на хората с научно – материалистичен мироглед ще им бъде доста трудно да разберат това... Вземайки предвид горе изложената информация, назрява въпроса, а Кой тогава от Никъде ръководи този процес? Кой констатира наличието на такива дефекти във Вселената и способства за възникването и изчезването на черните дупки, при това на точно определени участъци?

Ригден: За да се разберат тези процеси, какво остава да говорим за тях във вид на формули е нужно да се притежава съвсем *различен* мироглед.

Анастасия: Вие споменахте, че **масата на черната дупка е равна на нула.** А как се преработва материята, която поглъща? Казахте, че образуването на най-тежките микрообекти във Вселената е свързано директно с черните дупки. Следователно, все пак трябва да има някаква маса?

Ригден: Мисля, че когато разбереш самия принцип на „работа“ на черната дупка, въпросите ще отпад-

нат от само себе си. И така, как черната дупка притегля материята и къде изчезва след това тази материя? Нека се изразим така, черната дупка е вид аномална област. Бидейки нематериална структура, тя се появява в тези участъци на Вселената, където се случва определено нарушаване на полетата. Нейната цел – е да унищожи материята, която предизвиква тези нарушения. Присъствието на дадено място във Вселената на черната дупка предизвиква пространствено – времево изкривяване. Тоест, тя самата активира определени механизми, които изкривяват плавния ход на времето в дадения участък от пространството. Това води към определени взаимодействия, въз основа, на които възниква огромна гравитация, която започва да притегля материята. Смятам, че това е ясно?

Анастасия: Да

Ригден: Тогава да продължим. Когато материята се привлича, обектите, да кажем с размерите на Луната започват да се деформират още в самото начало поради огромните гравитационни сили. А когато материята започне да навлиза в зоната на акреция, където се намира най-мощното гравитационно поле, материята се разкъсва на парчета. Получава се своеобразна месомелачка.

Анастасия: Моля ви, уточнете какво означава термина „зона на акреция“, същия смисъл на тълкуване ли има както в съвременната наука? По-конкретно акреционния диск, като източник на мощно излъчване, въртящ се около черната дупка, който се образува при попадането (акрецията) на вещества от най-близката съседна звезда или междузвезден газ в неговия обсег под въздействието на собственото му гра-

витационно поле. Така ли? С други думи, сблъсквайки се с черната дупка, материята започва да се движи по орбита около нея, образувайки този същия бързо въртящ се диск?

Ригден: Да. По време на такова „материосмилане“ има един много важен момент. Силата на притегляне е толкова мощна, че оттласква информационните блокове един от друг, те не могат да запазят своите строго зададени места и за това се откъсват от своя информационен строй. Веднага, след като се загуби информационния строй или подредба благодарение, на която е била създадена тази материя, като такава, се случва изхвърляне на информацията от материалната структура и тя изчезва. Съществува парадокс, защото черната дупка не влияе на самите информационни блокове, но влияе пряко на самата материя, последната бива силно притегляна, при което информационните блокове се отблъскват един от друг и вследствие на това – материята изчезва.

Анастасия: Следователно информацията не се разрушава. Материята е създадена на основата на информацията и когато протича изхвърляне на информацията, материята престава да съществува.

Ригден: Вярно. Ако си представим целия този процес с асоциативния пример на нашия условен експеримент, тогава се случва следното. Представи си, че си построила замък от невидими пенопластови блокчета, правейки го по този начин видим. След това, внимателно го вдигаш и го хвърляш в аквариума с вода. Какво ще се случи? Естествено, че при допира си с водата, замъка ще се разлети на своите съставни части. Тоест в нашия случай ще премине в друго състояние: материята изчезва и остава само инфор-

мацията във вид на тези същите първични невидими пенопластови блокчета, които остават да плуват на повърхността на водата. Въпрос: „А къде изчезва самия замък (материята)?“ Разбираемо е защо въпроса ми те накара да се усмихнеш. Ще кажеш: „Там, където изчезва и дупката от геврека, след като го изядеш“. И ще бъдеш абсолютно права.

А сега си представи, че аквариума е малко по-голям и такива като теб, стоящи над него със замъци в ръце са поне десетима и всички, практически едновременно, хвърляте своите замъци в аквариума. В момента на съприкосновението им с водата, пенопластовите блокчета (отделните информационни блокове или цели групи) не остават да плуват на повърхността на водата, а веднага се отблъскват от нея (като от нещо свръх плътно), все едно топка за тенис от асфалта. Представи ли си го? Ето това в малко изкривен вид е модела на „работа“ на черната дупка.

Анастасия: А какво се случва с информационните групи или клъстери? Това все пак е миниатюрна, но видима материя. Те все още не са се разделили на невидими информационни блокове?

Ригден: (с усмивка): Браво, виждам, следиш внимателно ситуацията... Формата на черната дупка е сферична. По време на изхвърлянето на информацията от материята, когато информационните блокчета се откъсват от деформиращата се материя, някои от тях се отделят на цели групи – клъстери. Тъкмо това са кратковременните клъстери с маса 0.8 грама, които във вид на фоново излъчване излизат непосредствено от „полюсите“ на тази сфера. А и самото понятие „полюси“ при сферата е относително, защото тук има

значение позицията на наблюдателя и натрупването на преработваната материя спрямо тази сфера.

Анастасия: Процеса на случващото се с материята около черната дупка, бихме могли още да сравним, чисто образно, с форматирането на компютърния твърд диск, когато цялата информация на твърдия диск се унищожава. А защо тези кратковременните обекти живеят само част от секундата?

Ригден: Защото нямат програма за живот. Те просто се разпадат на отделни информационни блокчета. Парадоксът е в това, че тези блокчета едновременно се намират в две състояния: енергийно и материално (във вид на групи от информационни блокчета, когато образуват материална частица). Тоест хем ги има, хем ги няма. Самите информационни блокчета нямат маса, но именно информацията създава материята с нейната маса, също така и пространството, гравитацията, времето. А с информацията си служи Този, Който е създал всичко. Той я е създал като сила, способна да поражда енергии формиращи материята (в човешките разбирания).

Между другото, при образуването на слабо информационни частици (неутрино и тем подобни), същите тези блокчета изменят в значителна степен „стройната“ теория на относителността на Айнщайн. Работата е там, че някои от тези частици, поради „простотата“ на своята структура взаимодействат слабо с другите частици във Вселената, в голяма степен в нашето измерение, което им позволява да се преместват свободно по безкрайните простори на Вселената със скорост значително надвишаваща скоростта на светлината.

Анастасия. Със скорост по-голяма от тази на светлината? В такъв случай самия факт, че съществуват такива частички налага преразглеждането не само на теорията на Айнщайн, но и много други аспекти на съвременната физика.

Ригден: Безусловно, рано или късно ще се наложи тези теории да бъдат преразгледани. Затова пък, значително ще се подобри разбирането на процесите на взаимодействие на материята във Вселената. И най-важното е, че ще приближи човечеството към разбирането същността на такива физически проявления, като времето и пространството... Затова от информационните блокчета са изградени и най-бързите, и най-тежките микрообекти в света, както и всичко останало...

Анастасия: Ако си представим хипотетично... неутронна звезда, която е съставена от тези най-тежките, краткотрайни обекти, излиза, че нейния размер ще се свие стотици пъти, масата й ще се увеличи, а от там и нейното гравитационно свиване. Грубо казано, би ли могло тази звезда да претърпи пълен гравитационен колапс и да се превърне в черна дупка?

Ригден: Хипотетично, разбира се, може да си представим какво ли не. Но ето, че в реалността това не е възможно, защото не е съвместимо с природата на материята. Коя да е материална структура при такова мощно гравитационно привличане просто ще се разруши, тоест ще спре да съществува като материя, защото при този процес неизбежно се създават условия, които отблъскват информационните блокове едно от друго. Освен това и гравитационните сили си имат свой предел, така, че подобно нещо не е възможно. Нека вземем за пример процесите, случващи се около

черната дупка. Тези кратковременни обекти, за които разказах се разпадат достатъчно бързо на информационни блокове веднага след, като свързващата им енергия изчезне.

За ума, възприемащ света от материалистична гледна точка, тези процеси са трудни за разбиране. Рано или късно, човек в своето духовно развитие ще се сблъска с пределите на това ограничено възприятие, зад което се крие съвсем различен свят и закони. Колкото и голяма да бъде една звезда, колкото и слънчеви маси да съдържа в себе си, трансформирането и в черна дупка е просто невъзможно, защото самата материя никога няма да може да претърпи пълен гравитационен колапс. Та нали материята е изградена от тези информационни блокове. А информационните блокчета са неразрушими, те не могат да бъдат нито унищожени, нито променени, и **тяхното количество във Вселената е стабилно и постоянно.**

Анастасия: Сега разбирам, защо самата черна дупка има маса равна на нула. Тя просто, като обект от нематериалния свят създава условия, сила около, която се извършва основното действие, тоест грубо казано утилизира непотребната материя. Подобно на гумичката за триене, която почиства повърхността на хартията от надписите. Материята изчезва напълно още преди да е попаднала изцяло в черната дупка. А от какво зависи размера на черната дупка?

Ригден: Размера на черната дупка зависи от количеството, да го наречем така, на „патологичната материя“ (не бихме могли да наречем по друг начин тази материя), подлежаща на унищожение в дадения участък на Вселената. Черната дупка може да бъде с раз-

лична големина: и голяма, и малка. За по-добро разбиране на тези космически процеси, ще се наложи да дам още един пример свързан с човешкия бит. Представи си, че на човек му е нужно да почисти определен участък на своя двор от плевели. Той вижда този участък и преценя колко сила е нужно да приложи, и колко време ще му е необходимо за извършването на тази работа. А след това, в едно прекрасно утро отива на двора и се залавя за планираната работа, при това, съгласи се, съвсем неочаквано за самите плевели. Друга е вече работата, когато е нужно да се почисти цяло поле с плевели. За тяхното унищожение на човек ще му е нужна сериозна сила, например под формата на селскостопанска техника, привличането на цяла работна бригада или нещо друго. Тоест, приложената сила е правопропорционална на обема от работа.

Анастасия: Добър пример... Въобще, в съвременната физика до ден-днешен остава отворен въпроса за произхода на масата като такава. Нещо повече, самите учени го определят, като фундаментален. Независимо от множеството теории и предложения, няма достоверно обяснение защо едни частици притежават маса, а други не. Аз самата, докато не се позаинтересувах по-подробно по тези въпроси, смятах, че масата е нещо стабилно и подразбиращо се от само себе си, характеристика, която притежава всеки материален обект. На всички е ясно, че слона е по-тежък от мухата, защото неговата маса е повече. Но както се оказва, не всичко изглежда така, както смятаме ако се гмурнем в микрокосмоса. Учените са установили, че съществуват частици, наречени от тях самите „елементарни“, с маса равна на нула. Един от представителите на тези частици без маса (в състоя-

ние на покой) се явява известният на всички фотон, светлинния квант.

Ригден: Това наистина е въпрос, на който науката до ден-днешен не може да отговори, защото е ограничена в рамките на предложените теории. А тези теории, без да обръщаме внимание на все по-голямото им усложняване, все още не са способни да дадат достоверни отговори на такива важни въпроси, свързани с доста по-дълбоко разбиране устройството на Вселената. Например: „Какво дарява с маса една или друга частица?“, „Защо масите на частиците са различни?“

Смята се, че масата на тялото е свързана директно със съдържащото се в него вещество съставено от атоми. Но какво изгражда самия атом? Съгласно съвременните представи, атомите се състоят от електрони, протони и неутрони. Предполага се, че протоните и неутроните са изградени от кварки. И именно електроните и кварките, хората считат за реалните елементарни частици...

Анастасия: Да, предполагат – но не разполагат. Вечната логическа игра на „вярвам – не вярвам“ на жителя на триизмерния свят: каквото не е способен да види с помощта на наличните в днешни дни инструменти, това съответно не съществува за него.

Ригден: Всеки човек има свой път за познаване на Истината, често преминавайки през голямо количество проби и грешки. Макар, че чистата мисъл и гъвкавия ум позволяват на истинския учен да погледне по-широко на света, да се отърси от наложените му шаблони. Въпросът не е в знанията, а във възприятията на човека.

Анастасия: Най-смешното е, че ако погледнем с непревзет поглед на теоретическите описания на поведението на елементарните частици за последните сто години, излиза, че всяка следваща теория се опитва да запуши пробойните на предишната, която започва да проявява своите дефекти още в процеса на експериментиране. Вероятно е нужен съвсем друг подход по този въпрос... Моля ви кажете, какво всъщност представлява масата в глобален мащаб?

Ригден: Всичко всъщност е много по-просто, от колкото си го представят хората. Количеството материя (нейния обем, плътност и т.н.), а и самия факт на присъствието и във Вселената не влияят на общата и маса. Хората са свикнали да възприемат материята с присъщата за нея маса единствено от позицията на триизмерното пространство. Но за да се разбере по-дълбоко смисъла на този въпрос, са нужни познания относно многоизмерността на Вселената. Обема, плътността и другите характеристики на видимата, тоест привичната за хората материя в цялото си многообразие (в това число и „елементарните“ частици), се променят вече в петото измерение. Но масата остава постоянна, защото се явява част от общата информация за „живота“ на тази материя до шестото измерение включително. **Масата на материята – е само информация за взаимодействието на една материя с друга в определени условия.** Както вече казах, подредената информация създава материята, задава и свойства, в това число и маса. **Отчитайки многоизмерността на материалната вселена, нейната маса винаги е равна на нула.** Сумарната маса на материята във Вселената ще бъде огромна само за наблюдателя от третото, четвъртото и петото измерения...

Анастасия: Масата на Вселената е равна на нула? Та това директно говори за илюзорността на света, като такъв, за което се говори в толкова много древни световни легенди...

Ригден: Ако науката на бъдещето избере указания в твоите книги път, ще може без проблем да достигне до отговорите за произхода на Вселената и нейното изкуствено естество.

Анастасия: Имам още един въпрос. В съвременната наука има предположения, че в ядрата на почти всички големи галактики има свръхмасивни черни дупки. Това съответства ли на действителността?

Ригден: Не. Това предположение е възникнало, защото активните галактики изпускат много мощно излъчване и звездите около този център се движат така все едно нещо невидимо за съвременната техника ги привлича, нещо много масивно. Но в ядрата на галактиките няма черни дупки. Там просто действат малко по-различни закони.

Анастасия: Спираловидните галактики са били открити, като едни от първите. Играе ли формата на спиралата някаква роля в микро и макрокосмоса на Вселената?

Ригден: Да, и това е свързано със структурирания ход на енергията, съхраняването на информацията и нейния обмен, като цяло, с физиката на ниско ниво. Ако се изучи внимателно този въпрос, може да се разбере, че **много неща в материалния свят са разположени във формата на спирала** или извършват спираловидно движение, започвайки от микро и завършвайки до макрообектите. Например нека взе-

мем микрообектите в нашия свят, същия този еукариотен цитоскелет на клетките. Помниш определението по биология, че еукариотите – това са организми, чиито клетки имат оформено ядро.

Анастасия: Да, към това царство се отнасят всички висши животни и растения, гъби, едноклетъчни и многоклетъчни водорасли.

Ригден: Вярно. В техния цитоскелет можеш да откриеш линейно навита спирала, двойна спирала и суперспирална структура.

Анастасия: Точно! Техните клетки имат ядро, заобиколено от мембрана, и хромозоми със спираловидна структура, съдържащи биополимер, влизащ също така в състава на живите организми, – двойно верижна молекула ДНК. В по-голямата част от случаите ДНК има двойно спирална структура! Дори някои бактерии, които се отнасят към прокариотите (организмите с недиференцирано ядро) имат двойно спирална ДНК молекула с пръстеновидна структура.

Ригден: Абсолютно вярно. Също така си спомни процеса на деление на клетките, участието на хромозомата на женската клетка, хромозомата на мъжката клетка... Във всички стадии на клетъчния цикъл основата на хромозомите са хромонемите...

Анастасия: Да, да, да... тези невидими структури.

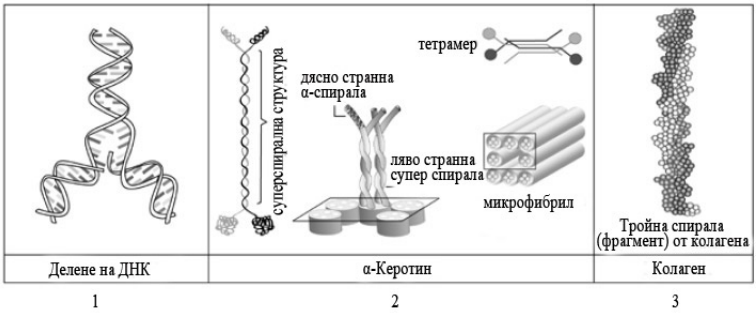
Ригден: Обърни внимание на следната особеност: в не делящата се клетка те са разгънати, така да се каже диспирализирани, а по време на делене на клетката са плътно завити в спирала, образно казано *като две преплетени змии*... Предполагам си спом-

няш, че във функциите на ДНК влиза съхранението на информацията, нейното предаване и реализация на генетичната програма за развитие.

Изобщо, ако разгледаме по-подробно биохимията на животинския организъм, в това число и човека, може да бъде намерено значително разнообразие от спирали (ляво странна спирала, дясно странна спирала, тройна спирала и т.н.). Например, типичната молекула на колагена е съставена от три полипептидни вериги от различни видове (α-спирали). Те са завити, като правило в дясно странна тройна спирала. А какво е това колаген? Това е един от най-разпространените нишковидни белтъци в животинския организъм, той изгражда около 25% от всичкия белтък. Той е в основата на колагенните влакна, съединителната тъкан, осигурявайки нейната здравина и еластичност. Тоест от него са изградени костите (същия този череп, гръбнак и т.н.), хрущялите, сухожилията.

Или друг пример. Какво представляват космите, ноктите при човека, а при животните – перата, иглите, козината? Това са структури, основно състоящи се от кератин (рогово вещество). Кератина, като структурен белтък е построен във формата на спирала, например същия този структурен белтък на косата или козината α-кератина. В него по-голямата част от пептидната верига е завита в дясно странна α-спирала. А вече две пептидни вериги образуват единна ляво странна супер спирала. Образно казано, *спирално преплитане във вид на две змии*. Супер спиралите на свой ред, се обединяват в *тетрамери,* а те от своя страна се съединяват в доста по сложни образувания. *Осем* такива сложни образувания съставят вече микрофибрила на косата и козината. И това са само ви-

димите в материалния свят процеси, които се зараждат на невидимо енергетично ниво в организацията на материята.

Рисунка 1. ***Спирални структури***
1) делене на ДНК; 2) белтъка на α-кератина; 3) тройна колагенна спирала.

Спиралната структура – е една от най-удобните форми за дълготрайно съхранение на информация. И науката едва днес започва да се докосва до това разбиране. Например благодарение методите на тестване на ДНК, може да се узнае много за човека, в това число да се извърши биологична експертиза за установяване на биологично родство. По рано за ДНК анализ се е използвала кръвта. Днес подобни анализи се провеждат, използвайки слюнката, косата, ноктите и т.н. В криминалистиката съдебните лекари само по един косъм могат да определят възрастта и пола на човека. Те също така могат да определят какви вещества и микроелементи се съдържат в косата, в какъв период от живота на индивида са преобладавали в по-голяма или по-малка степен. Тези данни на свой ред говорят за живота на човека: какви лекарства е приемал, как се е хранил и т.н. ДНК анализа на косата в сравнение с другите образци позволява

на специалистите да идентифицират неговия „притежател“. Този метод се използва и от археолозите при изследването на различни погребения, древни гробници, защото косата се съхранява по-добре дори от костите.

Вярно, това далеч не е предела на знанията. Науката все още стои на прага на познанието и разкриването на тайните на спираловидните структури (които съществуват, в не малко количество в самия човек), взаимовръзката на материята с енергиите. Честно казано, тези знания ги е имало и в древността. И за това свидетелстват – знаците и символите на древните хора, оставени във вид на записи върху ритуалните предмети, камъните, артефактите, погребенията или на детайлите върху архитектурата, както и отгласите от магическите ритуали, разпространени почти по целия свят сред различните народи. Между другото, ритуалите неслучайно са били свързани, например с косите, костите и ноктите – с техните спираловидни структури способни да съхраняват и предават силата (информацията). Информацията, или както по-рано са я наричали „спящата сила“ се е активирала (пробуждала) с помощта на заклинания, тоест определени звукови комбинации или вибрации, както и чрез съсредоточаване силите на мисълта и вниманието. Тези знания са се използвали от хората, както в позитивен, така и в негативен план. Разбира се, че тези ритуали са се съхранили и до наши дни, но в по-голямата си част са така изопачени, че предизвикват само насмешки, превърнали са се в празно подражание с изгубен смисъл.

Анастасия: У много народи съществуват различни вярвания, дори забрани, свързани с тези същите коси

и нокти. Например, считало се е, че подстриганата коса и нокти не е добре да бъде безразборно хвърляна къде да е, защото носят определена информация за нейния притежател и попадайки при недобросъвестни хора, могат да бъдат използвани в ущърб на притежателя им. А при някои народи дори има забрана да се плюе: не е позволено да се плюе къде да е, защото се е считало, че чрез слюнката човек може да бъде омагьосан или да бъде проклет. Ех ако можеше да се въведе забрана за плюенето в градовете, тогава и културата можеше да се повиши, и тротоара щеше да стане по чист, а и напълно реално би било да намалеят и страданията на жителите на градовете, предизвикани от всякакви разтройства и заболявания от неизвестен произход...

Ригден: Културата, разбира се, никога няма да попречи. Само че, работата не е в здравето, забраните, поверията и проклятията. Всичко това са външни прояви, които произтичат от вътрешния свят на самия човек. Работата е в навика и доминацията на определено мислене в индивида, в ежедневния избор. Ако човек разтреби ума си от идеологическата разруха и приеме като правило съзидателните духовни приоритети в своя живот, тогава никакви магии, проклятия или поверия няма да го засегнат.

Анастасия: Напълно съм съгласна с вас... Не е удивително, че в популярната литература на днешното общество почти на всяка крачка са описани примери на отрицателно въздействие с помощта на тези спираловидни структури. Но ако има отрицателни, то трябва да има и положителни примери. Вие споменахте, че тези знания са се използвали и за позитивни цели.

Ригден: Нека да го кажем така, изначално, знанията са се давали на хората именно за позитивни цели. Нека да вземем примера с косата. Тя съхранява информацията за човека, връзката между неговата физическа и енергийна конструкция. За връзката на косата с човешката енергийна конструкция, която все още не е изяснена от днешната наука, са знаели още в дълбоката древност. Сега могат да бъдат намерени само отгласи за това. Например, древните славяни, както между другото и при другите народи, смятали, че пуснатата свободно коса при жените им давала магическа сила, или пък при мъжа (воина) не голям кичур до нивото на раменете, взет именно от темето също имал магическа сила. Всичко това са остатъци от някогашните магически знания за енергийната човешка конструкция и възможностите за нейното правилно използване в живота в помощ на духовното развитие.

Дори кичур отрязана коса съхранява връзката с дадения човек. Някога, когато от родовата община изпращали човек на далечно пътуване с определена цел, той оставял свой кичур с коса. По време на тази мисия общината периодично се е събирала в кръг, поставяйки косата в центъра и извършвала това, което днес наричат медитация или молитва. Тоест хората от общината, намирайки се в изменено състояние на съзнанието (в медитация), чрез кичура предавали на този човек допълнителна духовна сила, един вид подкрепа при изпълнението на мисията.

Между другото, по-рано за тези цели, когато общината се е опитвала да помогне духовно на конкретен човек, от него се взимали предварително кичури от три места, описващи триъгълник над главата: местата над ушите и на тила. А след това общината, така

да се каже медитирала над тези кичури. Това се е използвало в подкрепа на конкретен човек, блокирайки негативното състояние (свързано с неговото минало) и потушаване изблиците на неговото Животинско начало. От челото никога не се е взимало коса, защото предната част на човека и пространството пред него се считало, че са свързани с неговото духовно направление, пътя напред.

Всъщност, чрез косите тече, макар слабо и кратковременно, но напълно реално въздействие върху човека. Но с такова въздействие може да се усили само това, което вече доминира в конкретната Личност. С други думи, чрез косите на добрия човек, въздействайки с дълбочинните вътрешни чувства, друг добър човек е способен да предаде позитивна енергия, усилвайки в първия за някакъв период от време позитивните сили. Но разбира се основната работа над самия себе си остава за самата Личност.

Интересно е, че знанията за тези допълнителни сили са се използвали в магическите ритуали само за духовна помощ към дадения човек. А в днешно време са или изкривени, или биват използвани за негативни цели. Хората някак си са забравили, че тези знания са им били дадени, за да оказват помощ един на друг.

Анастасия: В някои съвременни религии има обред, където се стриже косата. Например подстригването на монасите в християнството, ритуала на бръснене на косите при мюсюлманите, които извършват поклонничество в Мека, пълното бръснене на косата в будистките монашески общини, или бръсненето на предната част на главата при китайците, манджурите, айните в качеството на жертва към Бога. Какво лежи в основата на тези ритуали?

Ригден: Това вече са чисто символични действия, които в религиите се тълкуват като окончателно разделяне на човека със своето минало и приемането на решението за служене на дадената религия, разглежда се, като „жертва в чест на Бога“. Всъщност ако човек външно се е подстригал или обръснал, но вътрешно не се е променил качествено, тогава всичко това си и остава просто символика. Повтарям, важна е не атрибутиката, дрехите, външния отличителен вид, а вътрешната съставна в човека. Същото това кръстообразно подстригване на косите, бръснето на темето, челото – всичко това вече е изкривено предаване на знанията, тълкуване на самите хора, чисто символична външна демонстрация на съпричастност и връзка с Бога, шествие по духовния път и принадлежност към една или друга религия.

Анастасия: Да, неслучайно народа казва: не съди по външния вид на човека... Връщайки се към въпроса за спиралната форма в микро и макрокосмоса, си спомних, че движението на електрона с постоянно магнитно поле също е спираловидно.

Ригден: В природата много явления са свързани с това движение. Обърни внимание на мащабните природни явления, например, въздушните циклони, антициклони, гигантските океански водовъртежи (така наречените пръстени, центъра, на които може да се намира десетки метри под нивото на океана), полетата със спирална турбулентност, генериране на спирални вълни и т.н., спиралната структура и движение на макрообектите, например галактиките.

Дори ще кажа нещо повече за спираловидната форма на макрокосмоса, нещо, което не е известно на науката в днешно време, но е отразено в древните леген-

ди за сътворението на света при различните народи. Струва си умните хора да се замислят, защо въпреки видимото многообразие на описанията на света при различните народи, основните сведения са толкова сходни? И едва в някои случаи, поради контакт между културите, това може да бъде обяснено като „съвпадение“. От къде древните знаели как се е зародила Вселената и живота в нея, как полярните космически начала са свързани помежду си? Защо древните хора възприемали света като вечно възникване, а всичко тленно в него като – плод от борбата. Откъде знаели за съществуването на различните „пространства“, гъстонаселени от „различни богове и духове“ (3, 7, 9 и повече „небеса“, „земи“ и т.н.), За „стъпаловидната структура на Вселената“, за единната първооснова на Вселената, която задава формата, качествата и свойствата на света, но самата е лишена от всички тези признаци?

Защо в митовете има толкова много сходства в количествените и качествените характеристики на стихиите и често се говори именно за *четирите* стихии: вода, въздух, огън, земя? Защо в повечето случаи тези стихии са обединени от пети централен елемент и всичко взето заедно се свързва с материалната основа на света? Например, при древните китайци петте основни елемента са се означавали с термина „у-син“ („у“ означава „пет“, а йероглифа „син“ – „действие, движение“), тоест „петте елемента, пребиваващи във вечно движение“. Развитието на света при тях се е определяло, като взаимодействие на два противоположни космически принципа – Ин и Ян. В древните индийски текстове заедно с четирите стихии важна роля във Вселената е била отредена и на Душата (атман), разума (манас), а също така и на времето (кала), пространството (дик) и на такова

понятие, като „акаша“. Субстанцията „акаша“ била представяна, като нещо неделимо и всепроникващо. На нея е била приписвана само една характеристика – Звука. Именно тя, съгласно древноиндийското описание, свързва всички изброени субстанции, тоест четирите материални и четирите нематериални. Много свещени легенди на народите по света пазят знания за това, че човек е съставен от пет основни части.

Между другото, представите на древните хора за живота и смъртта качествено са се отличавали от представите на днешните хора. Смъртта съгласно техния мироглед не се явявала окончателно унищожение на човека. Живота и смъртта са тясно свързани един с друг, те се допълват. Смъртта в преданията се разглежда, като преход в друга форма на съществуване. Но този преход зависи от духовните качества, които е натрупал човек през своя живот, тъкмо затова казвали, че живота поражда смърт, а смъртта – живот. Да се умре означава да се родиш отново според заслугите си или да отидеш в друг висш по-добър свят. И този преход в *другия* свят се е сравнявал с преображението на човека, а също с прехода на „космическите води“ (според различните легенди: на лодка, птица, кон, змей или фантастично същество).

И естествено, в легендите на народите по света се описва как именно ще загине Вселената. Умните хора си струва да се замислят за това, откъде са могли древните да знаят всички тези неща, както и да разсъждават с такива мащабни категории. Та нали хората от далечното минало в по-голямата си част не са виждали повече от своя район на местообитание, какво остава за космоса и още повече за раждането и смъртта на Вселената.

Но знанията за Вселената са съществували! И общия смисъл, на който са се формирали космическите митове на народите по света, говорейки на съвременен език, е бил такъв. *От света на Бога* (който се назовава в легендите по много начини: вселенските води, вселенски океан, света на Изначалното, Твореца), *се появил Първичния Звук* (митична Птица, Звук, Първия Логос, Божието Слово). Понякога в легендите се споменава за сътворението на света от хаоса. Но трябва да се разбира, че гръцката дума „хаос“ (chaos) – „зейнал, широко отворен“, е произлязла от „cha-“, думата „chaino“, “chasco” – „прозявам се“, „зейвам“. Така, че хаоса в митологията означава „зейвам“, „разтворено пространство“, „празно пространство“.

Анастасия: Почти както в началото на Библията, където се разказва за сътворението на света: „Земята беше безвидна и пуста, тъмнина се разстилаше над бездната, и Духа Божий се носеше над водата“.

Ригден: Сега в синодалния превод на Библията е – бездна. А изначално в древно-месопотамския текст, от където еврейските жреци заимствали шумеро – вавилонската космология, били „световните води на първозданието“, „море“. И ако погледнеш значението на глагола „нося се“ в оригинала, от който е направен превода, ще видиш, че той също така се е прилагал за „птица“, която мъти яйцата и отглежда малките в гнездото. А „духа божии“ (в руската транскрипция – „руах елохим“) произлиза от древносимитски корен, родствен на арабското „рух“. От този корен е образувано името на гигантската митична птица Рух, която до ден-днешен присъства в древните приказки на арабите.

Анастасия: Искате да кажете, че този библейски сюжет е бил създаден на основата на много по-древни

митове на другите народи, че света е бил сътворен от голяма птица витаеща над океана на първозданието? Изобщо, да. Мотива за сътворение на земята от водите на първозданието именно от птица е често срещан в митовете на народите. Излиза, че целия смисъл е в движението, действието и сътворяването свише на този свят.

Ригден: Точно така. Така, *Първичния Звук създал Вселената във формата на кълбо* (световното, космическо яйце, Златния Зародиш, първичното семе). *На неговата повърхност въз основа силите на Аллат (първичната енергия, пораждаща жизненото движение) започнала да се образува материята* (част от енергията започнала да се преобразува в материя). *Благодарение на тези същите сили на Аллат* (в митологията – Прамайката на всичко изначално, съзидателното божествено женско начало, творящо, съзидателното Начало, Майката – птица, Божията воля, силата на Божията мисъл), *материята започнала да взаимодейства помежду си.* Преди време доста подробно разказах, как именно се е образувала Вселената, какво реално е Аллат, времето, пространството и гравитацията.

Анастасия: Да, включих тази информация в книгите „Сенсей-IV“ и „Езоосмоз“.

Ригден: Добре, следователно е ясно за какви процеси става въпрос. Така, *в местата с най-голяма концентрация на действието на Аллат от повърхността на тази изначално кълбовидна Вселена, започнала да се концентрира в определени образования материята. Точно те станали „прародителите“ на бъдещите галактики, в които се зародил живота.* (В различните предания, това е изобразявано с образи-

те на появяващ се огромен изначален човек, гиганти, прародители, образуващи със своите тела Вселената, а в последствие след смъртта си се разделяли, давайки живот на други образувания). Между другото, в тези изначални места с концентрирана материя са се появили огнищата на топлинното излъчване, които останали и до наши дни във вид на вълни от микровълновия диапазон. Днес тези вълни вече са известни на науката като микровълново фоново излъчване (реликтово излъчване). Тъкмо това е и първодействието на силата на Аллат при създаването на материалния свят. *Въобще, трябва да се отбележи, че именно благодарение на Аллата, живота е започнал да се заражда и да подрежда в материя.*

Още един много важен момент в образуването на Вселената, който дава разбирането, какво точно представлява тя. *Стремежът на силата Аллат към единна подредена форма (в посока към Бога) задал движението на Вселената „от вътре на вън“ и тя започнала да се разширява по правилната спирала.* Така била зададена функцията на съзиданието. (Движението „от вътре на вън“ още от времето на палеолита символично е било изобразявано във вид на правилна 卐 свастика („правилна“, „дясно странна“, свастика), тоест във вид на кръст със сгънати на ляво краища. Тя символизира движението по часовата стрелка – в посока на дясно. Между другото „svastika“ е древноиндийска дума, идва от санскритското „su” – „свързано с благото“, или „су-асти“ – „прекрасното съществува“, „благо съществуване“)

Но едновременно, със завиването на Вселената по посока на правилната свастика, силата Аллат породила и противодействаща сила. Последната започнала да завива на вътре Вселената по посока

на обратната спирала в противовес на основното действие на Аллат - „от вън на вътре“, обединявайки материята в единен материален Разум или така наречения (Животински разум). По този начин била зададена функцията на разрушение, противодействие на силите на Аллат. (Движението „от вън на вътре“ сред народите по света символично се изобразявало във вид на неправилна, агресивна, 卐 обратна свастика, тоест във вид на кръст с краища завити на дясно. Тя символизира движението обратно на часовниковата стрелка – движение на ляво. В митологията зараждането на двете противоборстващи сили е изобразено с появата на огъня и водата).

Анастасия: За относителното разбиране посоката на завъртане на тези сили някога много ми помогна вашето уточнение, че ако в чаша с чай завъртим малък „вихър“ (водовъртеж) с лъжичката по посока на часовниковата стрелка, можем да наблюдаваме по краищата на завихрящите се вълнички правилна свастика. А ако създадем вихър въртейки лъжичката обратно на часовниковата стрелка, ще наблюдаваме по краищата на завихрящите се вълнички неправилна свастика.

Ригден: Така е, това е най-подходящия пример, с който човек се сблъсква всеки ден. *Така във Вселената възникнали две право противоположни сили: голямата сила, която завърта Вселената на вън, и малката сила, която и противодейства вътре в самата Вселена. След проявата на двете сили Вселената загубила своята кълбовидна форма и се уплътнила под тяхното действие, тоест сплескала се е, станала много по-плоска.* Този момент е отбелязан в космическите легенди на народите под формата на разпукване на световното яйце и разделяне-

то му на две половини, от които били сътворени съответно небето и земята, а между тях се намирали водните пространства. В други случаи се говорило, че остатъчните компоненти от световното яйце след неговото разделяне се разширили и се превърнали във Вселената. В трети случаи пък се споменавало за разделянето на света на две стихии или две божества с право противоположни функции, създаване на невидими двойки.

Самите спирали са представени в митовете, например с първата двойка богове с противоположни функции (едното притежавало божествена същност, а другото – демонична), от които произлезли другите божества. В друг вариант на легендите – полухора – полузмии (при това съзидателните, явяващи се божества на водите, – с характерен *зелен цвят* на телата). В трети – персонажи, които въплъщават реда, водите на живота, плодовитостта, светлината и противоположните им – хаоса, смъртта, тъмнината, единично същество (например, съгласно африканските легенди – чакал, който пожелал да стане господар на Вселената). Така била изобразена Вселената в митовете и легендите на народите по света. Просто за съвременните хора вече е изгубено разбирането на духовната страна на въпроса и всичко е сведено до нивото на чисто материалистичното възприятие на древните легенди.

Анастасия: Излиза, че сега Вселената се разширява по спирала благодарение на движението на Аллат?

Ригден: Да, и на всяко ново нейно завъртане, скоростта й се увеличава, при това времето на всяко завъртане остава едно и същото. Така, че общото движе-

ние на материята във Вселената, в това число общото движение на галактиките се извършва по спирала.

Анастасия: Това действително е важна информация, показваща от съвсем друг ъгъл какво представлява света.

Ригден: Между другото, думата „спирала“ е възникнала от латинската дума „spira“, което означава „извивка“, „извивка на змията“. Последното определение дошло от Изтока, където змията се е считала за свещено животно, и много процеси от невидимия свят тогава са се обяснявали на хората чрез разбираеми примери от заобикалящия ги свят. Същото това спираловидно движение се е обяснявало нагледно с извивката на змията.

В духовните практики много от процесите също са свързани със спираловидното движение на енергията. На пример, на Изток в древна Индия, символа на скритата, огромна потенциална човешка сила се явява енергията Кундалини, извора, на която е разположен в основата на гръбнака. Още от дълбока древност тя се е изобразявала със символа – *на спяща змия, завита по спирала в три и половина оборота.* Между другото самата дума „кундалини“ в превод от санскрит означава „завита в спирала (сила)“, „завита във формата на змия“. Пробуждането на дремещата „Змия Кундалини“ и нейната активация се счита за едно от висшите достижения в духовните практики. Всъщност, както сама вече знаеш, това е само етап в духовното развитие, поредното стъпало, нищо повече.

Ще отбележа, че в митологията на различните народи по света символа на змията е бил свързван с плодородието, женската творяща сила, земята, въз-

духа, водата, огъня (особено небесния), а също така и с Мъдростта. А сега съпостави всичко това с вече известната ти информация. Например, за деленето на клетките, движението на електрона, въздушния циклон, антициклона, водовъртежа. Или с функциите на спираловидните структури (ДНК), свързани с дълготрайното съхранение и предаване на информацията. Ето ти го и символа на Мъдростта. И това е само една малка част от известното в днешни дни. Има и много знания, например за Земята, космоса, галактиките, които за сега хората причисляват, към „примитивната митология“, защото съвременната наука още не е разгадала описаните в нея на чисто асоциативен език явления. Не бих казал, че тези знания са се съхранили в първоначалния им вид, но дори и в комбинация с човешката фантазия, знаейки смисъла на глобалните физически процеси, могат да бъдат разбрани.

Анастасия: Ако е възможно, дайте пример за такива знания.

Ригден: Разбира се, нека вземем същите тези космологически митове на Европа, Азия, Африка или Америка. Много от тях са свързани с образа на завитата змия. Конкретно, ако поне се вникне в смисъла на известните от теб легенди на Древна Индия за така наречената *хилядо*глава (в други интерпретации *седмо*глава) змия Шеша, може да се разбере много. Съгласно древните предания тя не само поддържала Земята, но и благодарение на своите неизброими *пръстени* служила като ложа за бога Вишну. Нещо повече, в легендите се описва, че благодарение на своите безчислени усти тя е заета постоянно с възпяването славата и името на бог Вишну.

Анастасия: Да, Вишну – е един от висшите богове в индийската митология. Брахма, Шива и Вишну съставляват божествената триада – „тримурти“, тоест „три образа“ в превод от санскрит. Името Вишну в индийската традиция се тълкува, като „всеобгръщащ“, „всепроникващ“, като световно животворно начало.

Ригден: Вярно, съгласно тази легенда, се считало, че в края на всеки космически цикъл змията Шеша бълва отровен огън, който унищожава Вселената. След това Вишну ляга да спи, почивайки си върху тази змия, реещa се в световния причинен океан. Когато бог Вишну се събуди, измисля ново творение, пребивавайки върху *пръстените* на змията Шеше. Тогава от пъпа му израства *Лотос*. От Лотоса се появява Брахма, създаващ Вселената. И започва новия космически цикъл... Любопитно е, че постоянния епитет на змията Шеше се явява Ананта, тоест „Безкрайният“.

Анастасия: Змия, олицетворяваща безкрайността... Ананта се явява символ на безкрайността. Интересно, и ако предположим, че под названието пръстени се разбира спираловидното движение на енергията...

Ригден: (усмихна се): Дори ще кажа нещо повече, в някои митове змията Шеше се разглежда, като *илюзия* на Вишну, а в други, като *част* от Вишну... Прочети повече в „заземените“ митове. Например за египетската змия Мехента, обгръщаща Земята, или за скандинавската змия Мидгард – Йормунганд, която съгласно легендите живее в океана и опасва цялата земя... Или пък митологията на народите от Западна Африка, например догоните. При тях има сведения, че Земята е опасана с пространство от солена

вода. И всичко това е обвито от огромната змия захапала своята опашка. А в центъра на Земята се намира железен стълб и земния диск, които в рамките на един ден се завърта около своята желязна ос. Или пък обърни внимание на индианците от централната част на Южна Америка, съгласно, които е имало времена, когато небето паднало на земята и само змията можела да ги раздели, усуквайки се около тях. Смята се, че до ден-днешен тази змия държи разделени небето и земята.

Анастасия: Тоест това напълно реално може да бъде някакво силово поле със спираловидна структура, което поддържа равновесието на две среди?

Ригден: (Усмихна се): А пък при индианците от басейна на река Амазонка се е съхранил мита, че змеят Боюсу се явява на земята през деня под формата на *Дъга* (в ролята си на господар на дъжда, пиещ небесната *вода*), а през нощта, като черна дупка в Млечния път.

Анастасия: Черна дупка? Ама, че работа!

Ригден: Знанията ги има, само, че за тяхното тълкуване е нужен качествено *друг* мироглед. Така, да се върнем към разговора за космоса. Черната дупка – е уникално явление в този свят. Тя притегля материята и я унищожава, при това отблъсквайки от себе си (съответно, съхранявайки) информацията, образуваща материята. И си струва умните хора да се замислят над това, защото разбирането на дадения процес ще даде истинния отговор на въпроса за сътворението на Вселената, а и не само на него. Този отговор ще промени изкривената човешка представа за явленията в макрокосмоса и микрокосмоса. Тогава ще стане

ясно, защо информацията никъде и никога не изчезва, и защо отблъсквайки се от черната дупка се концентрира в определени участъци на Вселената. Какво кара тези информационни блокчета да се групират в една точна подредба и от Нищото да създават материята? Защо, като че ли от никъде, в просторите на Вселената се появяват молекулярните облаци и как в тях се образува електромагнитното поле? Какво кара молекулите да се обединяват в макрообекти, например гигантските звезди? И в крайна сметка какво поражда живота, и не просто живота, а Разумния живот? На пръв поглед това са доста сложни въпроси. Но ако търсещия човешки ум съпостави всички предишни знания, изложени в твоите книги, с това, което сега разказах, и поразмърда своите „пенопластови блокчета“, то много неща в живота на хората могат да се променят... Макар, че аз не съм разказвал нищо ново. Всичко това някога е било известно на човечеството.

Анастасия: Тоест на хората им е било известно за съществуването на информацията, която сътворява материята.

Ригден: Отчасти. Например, в Древен Египет тези знания, като наследство за потомците, били написани на златни пластини. В последствие хората нарекли това наследство – книгата на Тот. Макар, че тези пластини били унищожени, по скоро претопени, защото хората в по-голямата си част са ценили повече златото, отколкото Знанията. Но все пак, преписаните на папируси таблични копия, по-скоро част от тях, са се запазили и до днес. За съжаление тези копия в различните епохи неистово са се унищожавали от жреците, където и да са ги намирали. Защото информацията съдържаща се в тях, в буквален смисъл подкопавала властта им над хората. Въпреки това

някои копия останали. И тези някои копия, бидейки съхранени и скрити в планините в днешна Хърватия във втората половина на XIX век дали на света двама гениални учени. Но когато през 1936 година попаднали в неправилни ръце, се случили необратими последствия, свидетелите, на които станали мирните жители на Хирошима и Нагасаки.

Анастасия: Да, прословутия човешки избор.

Ригден: Така че като цяло тази информация може да е важна за бъдещето, но предизвиква огромно възмущение... да го наречем така, за днешните „жреци на науката“.

Анастасия: „Жреците на науката“?

Ригден: Да, имам предвид тези, чиито стремежи са насочени не за развитието на науката, а за удържането на „короната“ върху собствената си глава, тези, които считат, че тяхното мнение в науката е непоклатимо. Те разбира се публично ще кипят от злоба, опитвайки се да линчуват тези Знания с глупавия си смях, скривайки своя страх от Истината.

Анастасия: Но в света нали има и истински учени, тези, които жадуват да познаят Истината заради самата Истина, съзнанието, на които не е замъглено с мненията на подобни „авторитети“.

Ригден: Безусловно, тези знания ще бъдат намерени и от тези, които действително можем да наречем истински Учени. Хората ще започнат да проверяват дадената информация, да я съпоставят и в края на краищата ще стигнат до Истината. Всичко това, което недоизказах умишлено, виждайки посоката и из-

ложените Знания, търсещия ум е способен да разкрие абсолютно сам по пътя към Истината. А що се отнася до „авторитетите“, то в истинската наука няма и не може да има „авторитети“. **Истинската наука – е процес на опознаване на Истината, а не средство за постигане на власт.**

Когато се потвърди информацията за черните дупки и за най-тежките микрообекти в нашата Вселена (а това е възможно да бъде направено дори и със съвременната техника), то тези открития не само ще отговорят на многото нерешени научни въпроси в днешно време, започвайки от зараждането на Вселената и завършвайки с преобразуването на частиците в микрокосмоса, а кардинално ще промени разбиранията на хората за света, започвайки от микрообектите и завършвайки с макрообектите и явленията, които се случват с тях. Това ще потвърди първичността на информацията (духовната съставна). Всичко е информация. Материята, като такава не съществува, тя е вторична. Какво е първично? Информацията. Осъзнаването на тази истина ще промени много. Това ще създаде нови направления в науката. Но, най-главното е, че хората ще си отговорят на въпроса как е устроен човек. Защото все още от хората се скрива информацията за тяхната Същност и общата, различна от физическото тяло енергийна конструкция. Това разбиране на свой ред ще промени мирогледа на много хора от материалистичен към духовен.

Анастасия: Да, това наистина може да преобърне посоката на развитие на цивилизацията ни към истинското духовно развитие.

Ригден: (с усмивка): От твоята уста... та в ушите на хората.

Анастасия: Много ми се иска да повярвам, че хората ще чуят казаното. Та това са такива уникални знания...

Ригден: За човека са уникални само тогава, когато вече разбира много неща и мисленето му е извън шаблоните на материалния свят, когато неговата Душа се стреми отвъд хоризонта на събитията. А мнозина... Колко пъти са се давали Знанията в различните времена. Но на хората им е присъщо с времето да ги губят. А защо се случва така? Защото човешкия ум до толкова усложнява простичкото, че после сам не е способен да разбере Истината.

Между другото, във връзка с това има една **древноиндийска притча**. Тя се отнася за периода, когато жената не само е била равна в правата си с мъжа, но и нейната духовна мъдрост била издигната на почит... „Живеела в света жена – Велик Учител на име Видия (това име в превод от санскрит означава „знание“). Имала тя възпитаник, който се казвал Амрит („безсмъртен“). Когато възпитаникът пораснал, Учителя Видия му казала: „Ти вече възмъжа, умееш да контролираш своите мисли, умееш да сдържаш гнева си и да управляваш емоциите си. Тръгни по света. Ти си готов за търсенето и познаването на единното зрънце на Истината“. Амрит попитал: „Учителю Видия, аз съм ви много благодарен за вашите мъдри слова и добри дела. Те ме научиха на много неща. Но ви моля поне ми дайте намек, къде да търся единното зърно на Истината?“ Великият Учител Видия само се усмихнала и отговорила: „Слушай Душата си, тя ще ти подскаже вярната посока“.

Едва пристигнал в големия град, Амрит чул новината, че императора на държавата организира велико събрание на мъдреците, на което ще се водят дискусии

и спорове на тема смисъла на живота. Победителят го очаквала императорската награда – сто крави, чиито рога били нанизани със злато. Амрит отишъл на събранието с надеждата да чуе там отговора къде да намери единното зрънце на Истината. На събора се случило нещо неочаквано за него.

Когато на мъдреците бил зададен въпроса: „В какво е смисъла на живота?“, всеки от тях започнал да отговаря посвоему. Една мъдра жена казала: „Този свят за човека е временно пристанище. Човек се ражда със свити юмруци, мъчейки се да покори този свят. А си отива с отворени длани, без да успее да вземе от него и прашинка. Смисълът на живота е – в раждането на желанията в човека, творящи неговата послесмъртна съдба“. Мъж от дискусията продължил: „желанията у човека са толкова много, колкото морския пясък. А делата му са единици, като гранитните камъни. Човешките дела изграждат неговия живот. Неговите добри или лоши дела стават неговата добра или лоша съдба. Смисъла на живота се крие в това, което човек прави тук и сега“. Друга жена сред мъдреците му отговорила: „Делата се явяват следствие от човешките мисли. Ако човек действа подтикван от зли мисли, то страданието го следва по петите, както колелото на каруцата подир краката на вола. Ако човек действа с добри мисли, тогава и радостта го следва като сянка от ярко слънце. Смисълът на живота се крие в човешките мисли“.

Дискусията продължила до пладне. Накрая един от знаменитите учители на своето време, славещ се със своите знания и начетеност, рекъл: „Мислите изникват от емоциите, като пожар от мълния. Този, който човек е бил вчера, вече не ще бъде. Умението да се взима поука от житейските уроци означава да се живее два пъти. Смисълът на живота е в промените, които се

пораждат от тежкия труд и вълненията“. Сред мъдреците настанала тишина. И тъй като никой от тях не отговарял, Амрит, който стоял сред простолюдието решил да участва в дискусията и казал: „Човешкият живот преминава като сън. За да разбереш неговия смисъл е нужно да се събудиш. Промените във външното са полезни само тогава, когато извират от вътрешния свят на човека. Всичко, което го има и това, което го няма в света се намира – в човешката Душа. Познанието на тази Истина е самия смисъл на живота“. След изричането на тези думи простия народ започнал да ликува, а мъдреците одобрително закимали с глави, съгласявайки се с мъдрите думи на неизвестния юноша. Императорската награда била връчена на Амрит. Така за един ден той неочаквано получил и богатство и слава.

След събранието на мъдреците към Амрит се приближил знаменитият учител, който преди това побеждавал в споровете всички свои съперници и на когото юношата така неочаквано отнел победата. Той попитал Амрит какво го е довело в тези краища. И когато разбрал за единното зрънце на Истината, то радостен произнесъл: „О, юноша! На вас невероятно ви провървя. Днес вие придобихте не само богатство и слава, но и верен приятел и мъдър учител в мое лице. Всички ме знаят в окръга. Аз уча хората на различни науки, в които са скрити много зрънца Истина“. След разговора със знаменития учител, Амрит поискал да стане негов ученик и похарчил всичките си пари за обучение при него на всевъзможни световни науки. Той станал един от най-добрите му ученици, владеещ много езици и знаещ всички науки на своето време.

Преизпълнен с гордост за извършените дела Амрит се върнал в дома на Мъдростта. Великия Учител Ви-

дия в това време била в градината. Щастлив от срещата той започнал да разказва за своите странствания: „Когато излязох от дома на Мъдростта, се случи нещо неочаквано. В този ден императорът организира велик събор на мъдреците. Аз отидох там с надежда да получа отговор на своя въпрос. На събора се водеха спорове и дискусии на тема смисъла на живота. Аз изказах своето мнение. И съвсем неочаквано ми връчиха императорската награда. Тогава реших да похарча всичките си пари за обучение при знаменит учител, за да позная зрънцето на Истината. Сега придобих много знания в много науки и мога да разкажа за много зрънца на Истината във всяка от науките...“ И Амрит започнал да разказва това, което научил. Тогава Великия Учител Видия, след като изслушала неговия разказ за достиженията и придобитите знания, се усмихнала и казала:

„Ти показа колко си научил. Всичко научено в този свят – са знания от ума. Но това не означава, че си намерил и познал единното зрънце на Истината. Множеството се ражда от Единното. За да проникнеш в смисъла на Съкровеното, са нужни чувственост, осъзнатост и разбиране“. Великият Учител Видия вдигнала един плод от най-близкото дърво и показала на Амрит. „Ти си изучил това, от което е изтъкан видимия свят, но си изпуснал това, невидимото, от което е съставен и заради което съществува“. Тогава тя разделила плода на две части. Отделила семето и също така го разрязала на половина, показвайки колко е меко отвътре. „С помощта на ума ти опозна видимата сърцевина на семето, от която израства голямо дърво. Но само с помощта на своята чувствителност, можеш да опознаеш невидимото, тази животворна празнота, благодарение, на която израства голямо дърво. Семето е само съд, където се съхранява съзидателна-

та празнота. Животворната празнота е изтъкана от единното зърно на Истината, от което е било сътворено всичко, и в което всичко ще се разтвори отново.

Когато започна Пътя, това знание беше в теб. Благодарение на него ти придоби богатство и слава. Но ти използва богатството, за да задоволиш потребностите на ума. Богатството се дава за постигането на отговорност. Богатствата на света принадлежат на този свят, където всичко е преходно и подвластно на смъртта. Ако беше използвал богатството за благото на хората, щеше да намериш и да опознаеш единното зрънце на Истината, частичка, от което се намира и в теб самия". „Но какво да правя? – Тревожно промълвил Амрит. – Аз вече не притежавам богатство, за да поправя своята грешка". На което Великият Учител Видия отговорила: „Продължи своя път от там, където си спрял, продължи го ръководейки се от своя опит. Ти си придобил знания за света, които хората ценят и така опознават видимия свят. Отиди и научи хората на тези знания, Но им покажи не само това, от което е изтъкан видимия свят, но и това, от което е съставен и поради какво съществува".

Амрит се удивил: „Как ще покажа на хората това, за което самият аз не знам?" Великия Учител Видия се усмихнала и отговорила: „Стани този, когото все още не познаваш, та нали в теб се намира частичка от зрънцето на Истината. Човек е само съд за Душата – източника на неговата Същност. Намери това Единното, опознай Го. Тъкмо това е и най-главното. Опознавайки единното зрънце на Истината, ще опознаеш и себе си". Амрит попитал: „Но как да направя това?" Великият Учител Видия му отговорила: „Използвай своя разум за благото на хората и натрупай опит. **Когато делата ти, породени от чувствата заради**

самата Истина станат много повече, от колкото думите от ума заради Егото, тогава ще опознаеш единното зрънце на Истината“.

Анастасия: Интересна притча, актуална във всички времена.

Ригден: Проблемът на съвременния човек е в това, че егоизмът му до толкова е раздробил знанията, че се е изгубил единния смисъл и предназначението им. Затова днес, например астрофизиците, предпочитат да гледат изключително на горе към звездите, създавайки фантастични теории за същите тези черни дупки. А археолозите и етнолозите предпочитат да гледат изключително на долу, да се потапят в древността и да изказват своите догадки за миналото...

Анастасия: Като цяло няма единство в разностранното познаване на единното, няма го разширения кръгозор и най-важното – знанията за самия себе си, за своята истинска Същност.

Ригден: За съжаление това е така. Ще дам още един любопитен пример по този повод. Както вече споменах в западна Африка се намира племето на догоните. В края на XIX век, когато водещите европейски държави започнали да делят Африка на свои колонии, територията, където живеел този народ, както и техните съседи, се оказала под контрола на Франция. В тези времена била развита търговията с роби от Африканския континент. И това, което спасило догоните от тази участ били трудно достъпните места, които населявали. Така че първия, който разбрал за тях бил служещ в колониалните войски, който съставял списък с „дивашките“ племена. Отношението му към този народ съответствало на шаблоните, създадени от поли-

тиците на цивилизованите държави, тоест „диваците – дори не са хора“. А ето, че културата на този народ открил (при това за тесен кръг Европейски специалисти) френския етнограф африканист Марсел Гриол. Основното, което го интересувало е била духовната страна от живота на догоните, затова в крайна сметка жреците на това племе го посветили в своята тайна на тайните.

Анастасия: „За човека с добро сърце и чисти помисли се отварят тайните Знания“...

Ригден: Точно така... Но света разбрал за догонската космологична система не от трудовете на дадения етнограф, а от трудовете на астронома, който се увличал от археологията и етнографията, който съумял да съпостави всички тези знания. Така, че догоните и родственото им племе бамбар*а,* – са едни от малкото народи, съхранили първоначалните сведения практически с минимални изкривявания, дори без да разбират смисъла на тази информация. А последната е такава, че многократно изпреварва достиженията на съвременната наука.

Анастасия: Любопитно...

Ригден: В космологията на догоните, а също и на бамбара има сведения за значимата първична роля на вибрацията, спираловидното движение при сътворяването на Вселената.

Анастасия: Догоните имали знания за спираловидното движение на Вселената?

Ригден: Да. В догонската митология има върховно божество – бог-творец, създател на света, който се на-

рича *Амма*. В един от космологичните митове на догоните се разказва, че света произлязъл от думата „Амма“.

Анастасия: Много интересно: при африканските догони – „Амма“, а при индийците съгласно легендите Вселената произлязла от вибрация състояща от звука „Ом“. При Ведите този звук се счита за символ на приближаването на Душата към света на Бога и се изобразява с особен знак...

Ригден: Разбира се, всички тези легенди някога имали една и съща основа – Знанието. Така че съгласно догонската митология светът произлязъл от думата „Амма“. Освен тази дума нямало нищо друго. *Първичнто слово* дало началото на безкрайното малкия основен елемент в материалния свят, който догоните наричат „кизе узи“ (същото това зрънце По). Благодарение на вътрешната вибрация „кизе узи“ се превърнало в „световното яйце“. В догонската митология Амма си има епитет *„въртящ се вихър“*, при това се указва, че движението се осъществява *по спирала.* Нещо повече, впоследствие се описват и самите творения на Амма, в това число се споменават и *седемте* свята, Слънцето и Луната. В частност, че Слънцето е обвито от спирала от осем витки червена мед. А пък Луната е обвита от същата спирала, но от бяла мед. Удивителното е, че днешната физика все още не е достигнала до нивото на научно тълкуване на тези въпроси. Но това не е най-интересното. Да се върнем към сътворението на света... След създаването на „зрънцето По“ и завъртането на движението по спирала, „невидимия Амма“ започнал да създава *знаците,* които определят всичко в този свят: два „направляващи знака“, които принадлежат на Амма, и осем „главни“...

Анастасия: Знаци? Ако отчетем, че Шамбала също комуникира и създава събития благодарение на знаците... Знаците – въобще са особена тема. Във връзка с гореспоменатата легенда у читателите може да възникне въпроса, какво означава „направляващи и главни знаци“?

Ригден: На първо място, вече самия факт, че догоните притежавали такива знания, свидетелства за това, че техните прадеди са ги получили благодарение на палеоконтакт. Двата „направляващи знака“ – са знаци, които може да използва само този, когото догоните наричат в своята митология Амма. А осемте „главни знака“ – са вече съзидателни знаци, към които ако бъде приложена определена сила, образно казано, както ключ към ключалка, отварят възможности за управление на процесите, както на съзиданието, така и на разрушението. Много рядко, но се случва и така, „главните знаци“ да станат достъпни и за човека.

Анастасия: Много рядко стават достъпни и за човека... Та това е Граала! Тези знания фиксирах в книгата „Сенсей-IV“. Вие някога споменахте, че Граала се състои от дванадесет знака, а в митологията на догоните се споменава само за осем, без да смятаме тези двата, които както разбрах не са достъпни за хората. Следователно или догоните са имали не пълна информация, или част от информацията се е загубила във времето, или е загубена от европейските изследователи, които са записали техните митове. Но това, че Граала е съставен от „главни знаци“, с помощта, на които може да се моделира и коригира света по собствено желание, е споменато косвено в много легенди на различните народи.

Ригден: Съвършено вярно... Такива „свещени“ за един или друг народ знания практически никога не

се разкриват напълно от племенните жреци, още повече на случайни хора. А що се отнася до Граала, то е нужно да се знае, че когато са го криели, неслучайно е бил разделян на дванадесет знака, четири части по три. Това в значителна степен затруднявало процеса на сглобяване на знаците и звукова активация на Граала. Знаците на Граала в определена комбинация – са като форма, ключ към ключалка, който благодарение на приложената сила (звуковата формула на Първичния Звук) разкрива на човека възможностите отвъд пределите на познатото.

Анастасия: Четири части, по три знака...

Ригден: Честно казано, при тези древни народи са се съхранили сведения, че числото четири въплъщава в себе си женското начало, три – мъжкото начало, а сумата седем – основата на човешкото Същество (принципа на вечния живот), съвършенството.

Анастаси: Четири – въплъщава в себе си женското начало... Тогава ако Граала е съставен от четири части, то това косвено сочи за връзката със съзидателната божествена сила на женското начало – Аллат.

Ригден: (усмихна се): Е, защо косвено?... Между другото, във връзка с Аллат. В космологичните митове на народа бамбара, където се разказва за извън времевия първоначален стадий на сътворение на света, има указание за това, че света е произлязъл от пустотата, притежаваща движението, – „гла“. „Гла“ породила звучащ двойник. И се получила двойката – „гла гла“. И вследствие на редица преобразувания и трансформации, благодарение на вибрацията възникнали „знаците“, които били предназначени за разполагането на още не създадените предмети, и тяхното обозначение.

В хода на творческия акт се появил духа Йо (от който произлезли първите могъщи сили П*е*мбо и Фар*о*, участващи в сътворението на света), 22 основни елемента и 22 витки на спиралата. При това се указва, че когато тези спирални витки „разбъркали“ Йо, в резултат на това възникнала светлината, звука, всички действия, всички същества, всички чувства... В митовете се споменава, че Пемба се премествал в пространството посредством вихровото движение, че изхвърлил нагоре това, което по-късно нарекли Фаро. А Фаро създал седемте небеса, духа на въздуха и чрез водата излял живота на земята. Той е вездесъщ и населява всички води. Фаро всъщност, продължил сътворението на света, подредил Вселената и класифицирал всички нейни елементи, създал хората и им дал Словото.

Анастасия: Фаро подредил Вселената. Та това са функциите на съзидателната сила на Аллат.

Ригден: Тъкмо за това иде реч. Между другото, относно словото. В догонската митология божествата на водата (божествените близнаци) във вид на полухора – полузмии се наричали Номм*о*. Съхранили са се легенди, че когато видели от небето голата и няма майка земя, те и направили рокля от десет кичура небесни растения. Именно *завитите в спирала* влажни влакна, които съдържали в себе си словото и били изпълнени със същността на Номмо, съобщили на земята речта, първия световен език. Излиза, че без причина някои хора наричат догоните и бамбара „диваци“. Тези „диваци“ успели да съхранят много повече информация за бъдещите поколения, от колкото „цивилизованите хора“. Разбира се не без своя украса, но все пак е много по-добре от нищо.

Анастасия: Да, след гореспоменато изниква желанието да захвърля всичко и да замина за Африка, щом там се съхраняват такива знания.

Ригден: (разсмя се): Няма какво да правиш там, в тази Африка. Това е все едно да отидеш в Тибет. Веднага ще се намерят камара желаещи да те насочат по „правилния път“... към Ариман, на това отгоре и на твои разноски... Всъщност всичко е много по-близко, от колкото човек може да си представи. Всичко е в дадените Знания и в доминиращия мироглед. Ето, погледни, ти видя Знанията за света в съвсем друга светлина, от позицията на духовния мироглед. За теб информацията, която по-рано бе несъществена, стана важна. Различните знания от сферата на физиката, митологията, астрономията се събраха, като части от пъзел, всяка допълва другите, заемайки своето точно място. А сега си представи, какво ще си помислят хората, които нямат тази информация, да кажем за онези същите знаци? Болшинството съвременни хора дори няма да разберат, за какво всъщност иде реч. Съгласно съвременния мироглед знаците „творящи света“ не са нищо повече от символи подобни на тези в таблицата на химическите елементи...

Но същата тази спирала, като символ, е била известна още от палеолита. Нейното изображение може да бъде намерено и в до династичен Египет, в Древна Индия, Китай, в древните култури на Крит, Микен, при народите населяващи различни континенти – в Европа, Африка, доколумбова Америка. И каква е ситуацията в днешно време, какво е останало от някогашните знания за спиралната структура на макрокосмоса и невидимия свят? Достатъчно е да излезеш на улицата и да попиташ кой да е човек или дори някой специалист, занимаващ се с подобна наука, да речем физика, как-

во знае за спиралата. Като резултат, в най-добрия случай ще получиш стандартен отговор, който за съжаление отразява стандартния материалистичен човешки мироглед, не излизащ от рамката на видимия свят.

Анастасия: Това си е точно така! Тук дори не е и нужно да се ходи някъде, самата аз не отдавна разсъждавах с подобни категории... Излиза, че древните също не са били лишени от тези удивителни знания за света. И няма значение в каква форма са били поднесени, важен е самия смисъл, който влияе на мирогледа на човека, а следователно и на неговия живот. Тази информация помага да се разбере, че света се управлява свише, че всичко в него е подредено и има своите строго определени места, че всичко е създадено по изкуствен начин. От тук идва разбирането, какво всъщност представлява този мимолетен живот, към какво е длъжен да се стреми човек и как да използва своята сила за духовното си развитие.

Ригден: В този илюзорен свят всичко отлита много бързо, като мираж в пустиня. Всичко, с което разполагаме във физическия свят, няма стойност, защото е преходно. Трябва да се бърза да се чувства с Душата и да се постига прекрасното, защото всичко в този материален свят, в това число и човешкия живот, не е нищо повече от мехурчета пяна на морския пясък.

Човек чувства, че не е просто двукрако същество, че в него се крие нещо много повече, че неговия вътрешен свят е *друг* и се отличава от този, който го заобикаля. В него се намира Душата – частица *от вън – от духовния свят*. Тя има само един вектор на движение, едно желание. Душата всъщност се стреми да се изтръгне от този свят. Тя се стреми към Бога, в своя

свят. Но в условията на материалния свят този стремеж, това дълбочинно чувство, извиращо от нейните недра се сблъсква с човешкото съзнание, а то вече тълкува тези мощни дълбочинни импулси по друг начин, изхождайки от знанията и опита, натрупани в този живот. И тъкмо тук важна роля играе доминиращия мироглед на човека, неговите Знания за света и самия себе си. Ако в него доминира материалистичния мироглед, неговото съзнание е свито и отсъстват духовните Знания, то в него се случват множество подмени. Тоест Личността използва тази сила не за духовното си развитие, а за реализация на своите материални желания. Силата на единното духовно чувство просто бива раздробявана на множество желания от Животинското начало. В резултат на това, вместо човек да се стреми към Вечността, той започва панически да се страхува от нея и да приема триизмерния свят за единствена реалност на своето битие. Той изразходва своята жизнена сила, за да постигне в този материален свят удовлетворение на собственото Его, придобиване на власт над себеподобните, натрупване на земни богатства. Но след смъртта на тялото човек загубва всичко това, оставяйки в своята послесмъртна съдба само едно гъсто кълбо негативна енергия, което още дълго време ще му носи мъки и безпокойства. А ако в човека доминира духовния мироглед, и той не просто притежава Знанията за света и себе си, но и целенасочено ги използва в правилната посока работейки над себе си, той се променя качествено. Той се придвижва по духовния вектор на своя живот, благодарение на дълбочинните чувства, извиращи от неговата Душа. За духовно зрелия човек смъртта на физическото тяло се явява освобождение. Това е само преход в качествено *ново* състояние, състоянието на истинската свобода във Вечността.

Анастасия: Знаете ли, много от читателите акцентират своето внимание на това, че при цялото това разнообразие от литература, е много трудно да се намери каквато и да било конкретна информация за Душата. Още повече в съвременното потребителско общество дори самия термин „Душа“ все по-често се подменя с диаметрално противоположни понятия на Душата, като: „разум“, „психика“, човешко „аз“, „самосъзнание“. В най-добрия случай читателите намират обща философия добре премесена с теории от етнологията, религията, мистиката, психологията или пък социологията.

Още от дълбока древност се е считало, че духовно богатата Душа се явява най-ценното достояние на истинския Човек. По идея, в човешкото общество, движещо се в духовна посока трябва да се отделя първостепенно внимание на изследването на духовното. Та нали познаването на Душата способства за познаването на коя да е друга истина, в това число и научна. Съществува огромен спектър от идеалистични и материалистични мнения за Душата, догматични твърдения, в това число и от спекулативна природа. Но всичко това са *търсения* на множество хора в различни времена, започвайки от мъдреците, пророците, светците и завършвайки с учените, педагозите, естествоизпитателите и обикновените хора. И всички спорове са се водили заради липсата на *Знания*. Интересното в случая е как хората до ден-днешен разбират, че ако притежаваха систематичните знания за човека и на първо място за Душата, то щяха да имат възможност да се ръководят от нейните потребности и да държат под контрол стремежите на ума. Познавайки по-добре самите себе си, те щяха по-добре да разбират всички съставни на своя живот: интуицията, мислите, чувствата, емоциите, тайните желания, мотивите на по-

ведението, последиците от своите действия и т.н. А в този случай, ако тези Знания станат не само достъпни, но и разбираеми за по-голямата част от хората, тогава би се разкрила реалната възможност в света да се построи и утвърди едно общество основано на добротата и съгласието, общество, за което хората мечтаят от хилядолетия.

Има читатели, които по природа са надарени с умението да чувстват проявите на невидимия свят малко повече, от колкото обикновените хора. При това като правило скриват тези способности от околните. В голямата си част това са достатъчно умни хора, които вече са се „реализирали в живота“ според човешките разбирания: отгледали са деца, достигнали са определено положение в обществото, станали са утвърдени специалисти в своите области, имат научни степени. Но не са открили главния смисъл на своя живот сред всички тези достижения, това, което винаги са чувствали чисто интуитивно вътре в себе си. И това ги тревожи. Те се опитват да намерят отговор на този техен важен въпрос, да разберат себе си, своята Душа, а следователно и да определят основната посока на развитие в своя живот. На тях не им достигат Знания за разбирането на своята същност, как да живеят в този живот, и как да се подготвят за живота след смъртта. Някои от тях докосвайки се с проявите на невидимия свят и получавайки безценен личен опит, кардинално променят своя мироглед. **Най-главния въпрос, който задават тези хора е: „как да спася своята Душа?“** Аз смятам, че те и дори бъдещите поколения, които някога ще се докоснат до тези Знания, ще бъдат много благодарни ако отговорите на този главен, жизненоважен за всеки човек въпрос.

Ригден: Как **да спасят своята душа?** Всъщност, няма нищо сложно, ако действително се стремиш към това всеки ден от своя живот, знаеш и разбираш своята Душа, а от там и смисъла на своето съществуване. За това безусловно са нужни Знания, както за самия себе си, своята природа, така и за най-важното действие в живота – работата над себе си. Човек съдържа в себе си зрънца от най-различни възходи на своята Същност, но само едно от тях се явява истинно. Защо търсейки смисъла на своето идване в този свят, човек е толкова обезпокоен до самия миг, когато го напуска тайната на житието? Защото дори и да е тук, временен, той има силите да промени своята природа. Смисълът на пребиваването му в този свят е – в духовния растеж, стремежът към изхода от състоянието на занижено материалистично съзнание в посока духовно извисяване, преображение, достигане до своето предназначение и разцвета на всичко най-добро, което се таи в него. Когато човек надява крилата на саморазвитието, те го извисяват към висотите на познаването на Истината, преобразявайки качествено неговата природа. Ще се наложи да разкажа за вътрешната човешка структура малко по-подробно. Тези Знания са почти изгубени в реката на времето, но техни отзвуци могат да бъдат намерени на бреговете на съвременния свят.

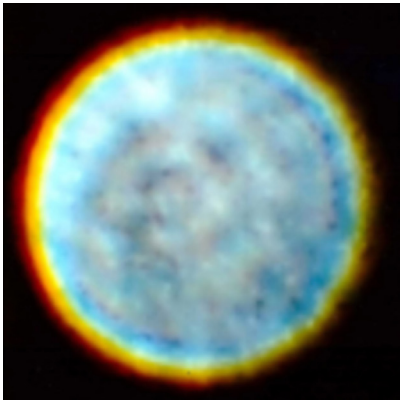
И така, какво представлява душата? Както вече говорих, Душата се явява истинска антиматерия, частичка дошла от вън – от Духовия свят, света на Бога. Единствено човешкото същество притежава в себе си Душа. Тя представлява негов основен потенциал, портал, пряка връзка на всеки човек с духовния свят. Нея я няма нито в растенията, нито в животните, нито в коя да е друга материя, в това число и разумна. Душата се внедрява във

формиращата се енергийна човешка конструкция на осмия ден след раждането на физическото тяло (новороденото). Ако се ориентираме спрямо строежа на физическото тяло, нейното местоположение е в областта на слънчевия сплит, т.е. фактическия център на човека. Но тя не пребивава нито в слънчевия сплит, нито в сърцето, нито в кои да е други органи или системи на човешкото тяло, в това число мозъка, ума, съзнанието, мисленето, разума, умствените способности. Всичко изброено не представлява нито продукт, нито свойство на душата, защото се отнася към материалния свят. Хирургическото отстраняване, присаждането на едни или други органи на физическо тяло (например сърцето) или преливането на кръв нямат никакво отношение към Душата. Акцентирайки внимание върху това, че тя се намира в енергийната конструкция на човека, а не във физическите й части. Душата в човека е една. Тя е единна и неделима. Няма разлика между тази на мъжа и на жената. Душата няма пол. Душите на всички хора са еднакви по своята природа и в този смисъл може да се каже, че хората са много близки и родствени един с друг. Душата не е материя, тя не се износва, не старее, не боледува. Тя е съвършена по отношение на материалния свят, но не достатъчно индивидуално съвършена по отношение на света на Бога. Вследствие на многократните прераждания в материалния свят, Душата се натоварва и напряга от информационни обвивки около себе си.

Какво представлява човешкото същество? Човешкото същество в своя живот представлява многоизмерен пространствен обект, изграден около Душата, притежаващ собствена разумна Личност. Видимата за окото обичайна форма и устройство на

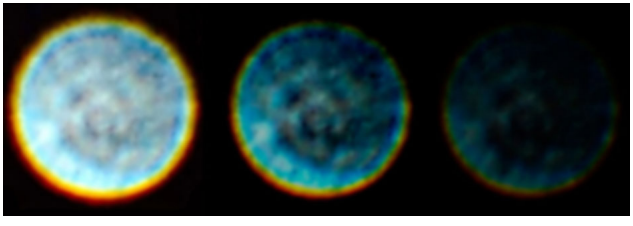
физическото тяло, заедно с неговите физикохимични процеси и система на управление (в това число и материалния мозък) – е само част от общата конструкция на човека, която се отнася към третото измерение. Т.е. човек се състои от Душа заедно с нейните информационни обвивки, Личността и структури, състоящи се от различни полета намиращи се в различни измерения (в това число физическото тяло разположено в трето измерение).

Какво представлява разумната Личност? В новата конструкция, новото тяло се формира и новата Личност – това е този, който извършва избор между Духовното и Животинското начала, който анализира, прави изводи, трупа личен багаж от чувствено емоционални доминанти. Ако в течение на своя живот, човек се развие духовно толкова, че се случи сливане на неговата Личност с Душата, тогава се образува качествено ново, зряло Същество, различно от човешкото, което отива в Духовния свят. Точно това се нарича „освобождаване на Душата от плена на материалния свят“, „излизане в Нирвана“, „достигане до състояние на святост“ и т.н. Ако в течение на човешкия живот такова сливане не се е случило, то след смъртта на физическото тяло и разрушаването на енергийната конструкция, тази разумна Личност отива заедно с Душата към ново прераждане (реинкарнация), превръща се, да кажем условно за по-добро разбиране на същността, в субличност. Когато умира физическото тяло, човешкото същество продължава своето съществуване. В преходно състояние то има кълбовиден вид със спирални структури. Тъкмо в това образование е заключена и Душата, заедно с нейните информационни обвивки - субличностите от предишните въплъщения, в това число и Личността от предишния живот.

Фотография 1. ***Човешката Душа в преходно състояние, след смъртта на физическото тяло***

На снимката на Душата ясно се проследява нейната външна обвивка. Тя е съставена (от вън на вътре) от червен цвят (остатъка от жизнената енергия – прана), а също така от жълт и светложълт преминаващ към бял цветове представляващи други видове енергии. Самата кълбовидна небесно синя форма с оттенъци на светлозелено; притежава характерна спираловидна структура, завъртяна към центъра, притежаваща оттенъци като на дъгата и бели сгъстявания.

Фотография 2. ***Изчезването на човешката Душа от материалния свят в процеса на преход.***

Информационните обвивки разположени около Душата представляват чувствено – емоционални сгъстявания, по-точно разумна информационна структура, която асоциативно може да бъде сравнена със своеобразна мъглявина. Простичко казано, това са бившите личности от миналите въплъщения. Такива субличности около душата може да има много в зависимост от това колко реинкарнации е имал човека.

Анастасия: Излиза, че субличността е личност, както и ти самия, която е била активна в миналите въплъщения на Душата.

Ригден: Да. С други думи, това е бивша Личност от предишен живот с целия багаж от чувствено емоционални доминанти (положителни или отрицателни) които е натрупала по време на своя живот в резултат на нейния жизнен избор.

Личността, като правило няма пряка връзка със субличностите, затова и човек не помни своите минали животи, и съответно опита и придобитите знания от тези субличности. Но в редки случаи при определени обстоятелства, е възможно да има слабо усещане „дежа вю“, или кратковременни спонтанни проявления на активност от последната (предшестваща текущото въплъщение) субличност. Това е свойствено особено за човека в неговата ранна детска възраст.

Има случаи, документирани в трудовете по психиатрия, когато деца, при които не се наблюдават никакви отклонения, при здрави родители, се проявяват кратки не естествени поведенчески реакции сродни с разстройство на личността. Ще приведа един от многото примери. Момиченце на четири години започва

да сънува един и същ сън: на фона на ярка светлина момче, което я зове при себе, но не я допуска до светлината. Тя започнала да се оплаква на своите родители от този гнетящ сън, а вечерта да проявява не предсказуемо, не свойствено за нея, агресивно поведение и необичайна сила. Четири годишното момиче в гнева си преобръща столове, маси, тежки мебели, не разпознавайки своята майка, изпадала в истерия винейки своите родители: „ти не си моята майка“, „ти все едно ще умреш“ и т.н.. Тоест думите и поведението на момичето били неестествени за нея, но характерни за субличността преживяла реинкарнация и намираща се в състояние на „ад“, изпитваща мъки и животинска болка. А на следващия ден детето отново било с нормално поведение, както обикновено. Това е типичен случай за кратковременна проява на негативизъм на предишните субличности. Най-доброто, което може да се направи в този случай е активно да се развива интелекта на детето, да се разширява неговия кръгозор, опознавайки света, и да се изчака, когато настъпи първичният тласък и се формира новата Личност.

Първичният тласък се случва, като правило между петата и седмата година в живота на човека. Работата е там, че в ранното детство, преди първичния тласък могат да се случват такива кратковременни активации на предишната Личност (субличнст). Последната, докато се формира новата Личност, се опитва да пробие в съзнанието и да вземе властта над човека.

Но много по-често се случват други прояви на субличностите. Когато децата във възрастта между три и пет години (в периода, когато новата Личност още не е формирана) започват да разсъждават от позицията

на възрастен и опитен човек. В редки случаи това могат да бъдат детайлни подробности от техния предишен живот на възрастен, който няма от къде да знаят в тази възраст. А най-често се случва, детето неочаквано да се изкаже мъдро по някакъв повод, очевидно изразявайки мисли на зрял човек, което поражда страх у родителите. Родителите всъщност не трябва да се боят от подобни прояви, а да разбират тяхната природа. Когато Личността на детето се сформира, те ще отшумят.

И така, всяка субличност съхранява индивидуалността от своето минало съзнание във вид на желания и стремежи, които са доминирали в нейния активен живот. Личността, както вече споменах няма пряка връзка със субличностите, т.е. човек съзнателно не помни своите отминали животи. А на подсъзнателно ниво тази връзка на Личността със субличностите се съхранява. Понякога последните могат косвено да влияят на Личността и да я „подтикват“ към определени действия, да я склоняват да взима едни или други решения, но това се случва на несъзнателно ниво. Освен това, субличностите, образно казано, са като „мъгливи светофилтри“, през които е изключително трудно да се осъществи непосредствена връзка между Душата и новата Личност, така да се каже, между източника на светлина и този, които се нуждае от нея.

Анастасия: „Мъгливи светофилтри“? Интересно сравнение.

Ригден: Ще се наложи да разкажа за това малко по-подробно. Но трябва да се разбере, че всички тези процеси произтичат на ниво енергии, ето защо за по-добро възприемане ще направя няколко образни срав-

нения. И така, субличностите намиращи се около Душата, може да си ги представим... във вида на „разумни“ мъглявини. От една страна те са разположени близко до Душата и изпитват влиянието на тази изключително силна антиматериална структура, така да се каже близостта с „диханието на Вечността“, „присъствието на частицата от света на Бога“. А от друга страна, изпитват силното влияние и въздействие на плътните материални структури на Животинското начало. Т.е. субличностите се намират в притиснато състояние между двете мощни сили на духовния и материалния свят. Те постоянно изпитват този мощен натиск от двете си страни. Така че всяка субличност се превръща в своеобразен „светофилтър“ по пътя на осъществяването на връзката между сегашната Личност и Душата. Степента на „затъмнение“ на този „светофилтър-субличност“ зависи от натрупаните по време на бившия и живот доминиращи жизнени избори, предпочитания, чувствено – емоционални приоритети.

Например ако човек в миналия живот е бил добър, направил е много за своето духовно развитие, но не достатъчно, за да се освободи окончателно от материалния свят, тогава в съответната негова субличност ще има повече покой и по-малко вибрации. Следователно през този „светофилтър“ ще преминава повече енергия, импулси от Душата. А ако човек е изразходил своя минал живот главно в преследването на материалистични ценности, то този „светофилтър-субличност“ ще бъде по-плътен заради повишените вибрации, т.е. пропусквателната способност, да го кажем така, на „светлината“ извираща от Душата ще бъде по лоша. Това асоциативно може да се сравни със стъкло оцапано със сажди, през което се изкривява или по-трудно пробива светлината. С дру-

ги думи, колкото повече по време на своя живот в човека е доминирала Животинската страна, преобладавали са материалистичните ценности, толкова по-трудно ще му бъде после, защото ще бъде носител на тези високи изкривявания. Ако такива субличности с плътни, тъмни „светофилтри“ са много, то и на живеещата по това време Личност ще и бъде много трудно да се бори със своето Животинско начало, да свие от пътя на материалистичните доминанти, да почувства своята Душа.

Анастасия: Излиза, че такъв човек един вид е много по-омотан в материята и му е трудно да промени вектора на своя живот в посока на духовното си развитие?

Ригден: Да. Но за всеки човек, било то и такъв, никога не е трудно да преобърне ситуацията, защото Личността притежава жизнена сила и правото на избор... В противен случай го чака това, което изпитват неговите субличности. Между другото, именно опита на субличностите се отразява косвено в подсъзнанието на човека и предизвиква страха от смъртта. Това, какво изпитват субличностите в новата Личност – изразявайки се с езика на религията за тях е своеобразен „ад“. След смъртта на тялото Личността, която се превръща в субличност, придобива своя опит и разбиране, какво в действителност представлява истинския материален свят, какво представлява Душата и каква е нейната важност в човешкото същество. Но в конструкцията на новото тяло субличността вече се намира в отчаяното положение на скован разум, който разбира всичко, изпитва силна чувствено – емоционална болка, но не може да направи нищо, в това число и да предаде своя опит на новата Личност. Това е все едно, че са те затворили в тялото, но то не служи

на твоето съзнание, не се подчинява и не прави онова, което му заповядваш. Тоест изобщо не ти служи, а живее самопроизволно. Ти осъзнаваш всичко това, но не можеш да направиш нищо, само усещаш неимоверно силен натиск, виждаш същите тези грешки на новата Личност, и осъзнаваш своето безсилие да промениш посоката на изразходване на жизнената енергия. От където реално възникват страховете, например страха от затворено пространство. Корените на основните причини при проявата на това изкривено пространствено възприятие, пораждащо дълбоко чувство на страх и паника в човека, е свързано с частта на неговата конструкция, в която се намират субличностите.

Защо например хората биват привличани от призива за „вечен живот в тялото“, използван в много секти и религии? Психолозите обикновено свързват това с тайното желание в човека, което възниква в отговор на ирационалния страх от смъртта (танатофобия). Тази фобия има свои определени поведенчески прояви, целта, на които е или да се избегне предмета на фобията, или да се намали страха от нея с помощта на някакви действия (съблюдаване на религиозни правила, ритуали, повишен интерес към информация свързана с „вечния живот в тяло“ и други). Тоест човек се крие зад всичко това поради неразрешимия за него вътрешен конфликт, породен от ирационалния страх, който обикновено е съпроводен с мрачни предчувствия. От къде възникват тези предчувствия и този страх? От подсъзнанието, и това е свързано с чувствено – емоционалното състояние на субличностите, които имат отлично практическо разбиране за това, какво представлява смъртта и прераждането. Образно казано, поради страха, породен от осъзнаването, че по никакъв начин вече не е въз-

можно да достигнат Вечността, а следователно от неизбежността на тяхната окончателна смърт в човека присъства желанието да „живее вечно в тялото“. Това е само едно от желанията на Животинското начало и подмяна (на подсъзнателно ниво) на стремежите на Душата.

Анастасия: А ако човек приживе се развие духовно до такова ниво, че да може, като духовна зряла Личност да напусне кръга на прераждания, то тогава какво се случва със субличностите?

Ригден: Те просто биват анихилирани. Защото не са нищо повече от информационна структура.

Анастасия: Независимо от това какви са били в своя живот тези субличности, лоши или добри Личности?

Ригден: Образно казано, „добри“ (според твоето разбиране) субличности няма, щом Личността е станала субличност. **Личността може осъзнато духовно да се развие и, съединявайки се с Душата да се освободи за един живот!** Всъщност на практика всичко е много просто, ако човек се опитва в настоящия живот да се развива в духовно направление, но не се е старал достатъчно, то условията в следващия живот за новата Личност ще бъдат по-добри. Това ще разшири възможностите за нейното духовно развитите, но и ще усили съпротивата на Животинското начало. И отново всичко (продължението или прекратяването на мъките на субличностите, съдбата на Душата и самата Личност) ще зависи вече от индивидуалния избор на новата Личност.

Анастасия: От това следва, че субличността е просто информационна структура?

Ригден: Да. Която и да е материя – е просто една информационна вълна, в това число и самия човек. Именно от заложената информация зависи какво стои пред теб, например, планета или бактерия, стол или човек. Но в човека присъства Душата, която го отличава от коя да е материя.

Анастасия: А Душата може ли да бъде наречена информационна частица?

Ригден: Не. Душата не се отнася към материалния свят, тя произхожда от съвършено друг свят – света на Вечността... А пък човека в плана на цялата тази многоизмерна структура на материалния свят (в това число и неговото Животинско начало), както вече казах, е просто една информационна вълна. Душата – ето кое е истинското в човека, негова главна съставна, върху, която е съсредоточена цялата конструкция. Всичко останало се явява допълнителна информация за развитие, която след съзряването на духовната Личност и сливането й с Душата (духовното освобождение) се дедиферинцира, тоест прекратява своето съществувание, като организирана структура.

Анастасия: На кратко, в разбирането на хората тази информационна вълна не се унищожава, а в същност просто – преминава в друго качество, та нали информацията (информационните блокчета, от които се състои всичко) не се унищожава като такава.

Ригден: Съвършено вярно.

Анастасия: Вие някога разказвахте, че достатъчно силен медиум действително може да призове умрял човек на разговор, защото човек не умира в информационен план.

Ригден: Да. Личността на човека продължава да съществува просто в друга форма – във формата на субличност. Ако медиумът е достатъчно силен и може да пренесе част от своята жизнена енергия (прана) върху субличноста на умрелия човек, да я напълни с тази енергия, то дадената субличност действително ще бъде способна временно да общува с медиума. За самата субличност праната на живия човек условно казано – е „манна небесна“ в „пъкъла на ада“, възможността да се прояви за не голям период от време. По този начин, както се казва сред народа, медиума „призовава душата“ на умрелия човек за общуване. В същност той установява информационна връзка със субличноста. И това се случва само тогава, когато човека отново се е преродил и дадената субличност се намира в материалния свят в новата жива конструкция на тялото заедно с новата Личност. При това целия този контакт се осъществява незабележимо за новата Личност. А ако човекът е отишъл в Нирвана, тогава нито един медиум не е в състояние „да го издърпа“ за контакт, точно както човека, който все още се намира в стадий на прераждане (до новото си въплъщение на материалния свят). Защо? Защото този своеобразен „контакт“ на медиума – е един от похватите на Животинския разум, негова проява и връзка с материалния свят. А Духовния свят не е достъпен за Животинският разум.

Анастасия: Ама че работа! Та това означава, че при истинския медиум се получава загуба (утечка) на прана, и всичко това само за да подхрани тази субличност. Това си е абсолютно неравностоен обмен: разход на ценната енергия предназначена за духовното развитие на човека за някаква несъществена информация от субличността. Излиза, че това „подхранване“ на субличността, фактически е поред-

ния капан на Животинския разум. Сега вече разбирам защо традиционните религии са против действията на медиумите, и от къде са се появили всичките тези легенди за гладните и ненаситни духове, които живите хора са се опитвали да „подхранят“ в рамките на човешко разбиране.

Ригден: Да, това е една от уловките на Животинския разум. Добре е все пак, че при сегашната не просветеност на хората по тези въпроси, няма чак толкова много истински медиуми и в повечето случаи действат техни подражатели, забавлявайки наивната публика със своите чисто психологични трикове.

Анастасия: До наши дни се е съхранило поверието, че за мъртвите не трябва да си спомняме с лошо, а ако си спомняме, трябва да е само добро. А ако в съня се срещаме с умрял човек, то тогава се счита, че „душата му не се е успокоила“. До колко тези поверия отговарят на реалността?

Ригден: Бих уточнил за мъртвите, че ако си спомняме за тях, то трябва да е от позицията на Духовното начало, от позицията на духовната, съзидателна за живите Любов, а не с печал към миналото. Също така трябва да се разбират и процесите, които произтичат във всичките тези случаи. Първо, във всички случаи става дума не за Душата на човека като такъв. За нея, по време на човешкия живот, като правило не са знаели нито неговите роднини, нито дори и самия той. Всъщност става дума за човешката Личност, която близките познавали добре, и която след смъртта се превръща в субличност. Когато Душата отива към ново прераждане, не се връща назад към мястото на своето бивше „заточение“. А ето че субличността, като разумна информацион-

на структура от материалния свят, бидейки „затворена“ в новото тяло, може да се ползва от енергиите на това тяло (основно, докато все още не е съзряла новата Личност). Придобивайки кратковременна сила, тя е способна чрез своите проекции да посещава тези места и хора, към които е била привързана в течение на своя живот. Субличността може също така да се прояви, когато живите си спомнят за нея (за умрелия човек), подхранвайки я със силата на свето внимание. По какъв начин всичко това се отразява върху живия човек?

В случая, не мога да разкажа всички подробности, защото е известно, че „знанията преумножават скръбта“. Но за общото разбиране същността на тези процеси, ще кажа следното. Работата е в това, че когато човек започне да си спомня за мъртвия се случва следното. Влагайки своето внимание, не локализирания страх, астеничните емоции, (печал, униние, потиснато настроение), възникващи вследствие на припомнянето на мъртвия, на езика на физиката, даряват субличността с допълнителен „заряд“ (даряват я със сила), което активира за известен период субличността. Тоест процеса на припомняне на мъртвия човек може да се сравни с мигновено пренасяне на заряд (сила) от една елементарна частица към друга, без ограниченията на времето и пространството. Субличността остава в новото тяло, но нейната проекция след подаването на този заряд се проявява мигновено, или по-точно влиза в контакт с Личността на човека, който си спомня за нея. Последният на подсъзнателно ниво започва да чувства връзката със субличнотта на умрелия, така се случва обмяната на информация. Реално, самият той подхранва този контакт със своята жизнена енергия. Нищо добро не може да се очаква от това, за-

щото този подсъзнателен информационен обмен със субличността само усилва проявите на Животинското начало в човека.

След подобен информационен контакт, съответния човек започва да проявява чувства на тъга, скръб, зацикля в своите мисли „само ако беше жив, това не би се случило с мен" или пък, „това нямаше да се случи, ако тя беше жива", „той не би допуснал да постъпват така с мен" и така нататък. Реално, в този случай Животинското начало просто маскира потребителските желания в човека (например желанието за реализация на неговата значимост) под прикритието на загубената Любов, пораждайки в него тъга към миналото, страх от предстояща смърт и т.н.

От това страда, както този, който си припомня, проявявайки в себе си мисли от Животинското начало, така и субличността, за която си спомня. Даденият контакт за самата субличност от една страна е съприкосновение с живителната сила, но от друга страна, този живителен заряд и дава ясното осъзнаване за ступорното състояние и реалната безизходица, в която се намира. И това подлага на още по-големи мъки бившата Личност (превърнала се в субличност). Подобна провокация от страна на Животинското начало допълнително утежнява състоянието не само на тази субличност, но и Личността на човека, в чиято енергийната конструкция се намира.

За по-доброто разбиране, какво в действителност означава за субличността подобен контакт с живия човек, ще дам образен пример. Представи си човек, вървящ посред нагорещената пустиня, който е обречен. Човек, намиращ се на прага на смъртта. Мъчат го болка и нетърпима жажда. И изведнаж на неговите

устни от небето пада капчица вода. Тя не утолява жаждата му, а от една страна му дава лъжлива надежда за живот, по-скоро припомняйки неговия минал живот, а от друга страна, ясното осъзнаване, че смъртта му е неизбежна. И това осъзнаване още повече усилва мъката и страданията на обречения.

Анастасия: Да, наистина не осъзнаваме какво творим. Оказва се, че със своите припомняния, всъщност носим нови страдания на своите починали близки и после самите ние страдаме от това. А ако се вгледаме в историята? Как ли само страдат историческите, публични Личности, по-скоро техните публичности, които живите хора си спомнят в продължение на векове, понякога и хилядолетия! Излиза, че такова масово припомняне още повече утежнява техните страдания.

Ригден: Ако хората, пребивавайки под доминацията на Животинско начало, си спомнят тези личности, при това влагайки своята емоционална сила, то разбира се, това съществено утежнява тяхното положение, както и на тези, които си спомнят. Но, както са прекарали живота си тук, каквото са заслужили, това и ще получат там.

Анастасия: Да, отчитайки, че нашата история се пише не за доминиращото Духовно начало сред народите по света, а за доминацията на Животинското начало в човечеството: кой над кого бил властвал и с кого е водил войни... Добре, кажете моля ви, как може да си обясним следните явления? Чела съм в работите по етнология за поверия и случаи, свързани със сибирските шамани. Силните шамани молели своите роднини да ги препогребат след смъртта им, три пъти, на всеки сто години. Хората

си предавали тази информация от поколение на поколение. Ако това не се случвало, по някакви причини, шаманът започвал да се „явява“ незримо на живите хора от своето потомство, и да ги заплашва с бедствия. И ако тези хора не обръщали внимание на неговите предупреждения, в съответната област започвали да се случват различни нещастия: епидемии, измиране на животни, стихийни бедствия и др. Това се отнасяло, както за „добрите шамани”, така и за „лошите”. За „добрите“ шамани се говорело, че ако хората се отнасяли с почит към тях, те на свой ред ги защитавали от бедствията и каквито и да е други лични несгоди.

Ригден: Тук е нужно да се разделят понятията. В този свят действат сили, както от Животинският разум на материалният свят, така и сили от Духовният свят. Проявленията свързани със силите на Природата в по голямата си част се отнасят към действията на Животинският разум. Що се касае до субличността на човека, (която по време на своя живот като Личност, развивайки в себе си свръхспособности, е достигнала определено равнище на влияние над себеподобните), то тя би могла да провокира единствено изблик на Животинското начало в хората, като им въздейства на ниво подсъзнание посредством информационния обмен. Всяка субличност съхранява своето Его, самоидентификацията си. Тя има опит, знания, навици да влияе на материалния свят, но не притежава жизнена сила. От тук следва, че не починалият шаман твори бедствията сред хората, а вярата на самите хора в това поверие. И всичко това се случва за сметка силите на тези хора. При това, не бива да се забравя и за моментите на активация на силата, знаците, с които е работил шаманът по време на своя живот, духовете на една или друга мест-

ност, които също са подчинени на единния Животински разум. Но това вече е отделна тема и не за този разговор.

Анастасия: Излиза, че субличностите съхраняват памет за всичко?

Ригден: Да. Това са разумни структури. Тях наймного ги плаши и мъчи последващата реинкарнация, която от една страна продължава техните мъки, а от друга, ги приближава към окончателната им смърт. Ето защо настоящата Личност трябва да направи всичко възможно и невъзможно, за да се съедини с Душата си. Задача на Животинското начало в живота на Личността е да я отклони от Духовното начало, по какъвто и да е начин, било то в мислите, желанията, постъпките, делата – не е важно, само и само човек да предпочете материалното, земното, смъртното. И за него всички средства са добри, в това число и съответните прояви на субличностите. В Животинското начало няма Добро! То е смъртно. Ето защо неговото намерение, също както и на коя да е друга разумна материя, е да получи власт над другата материя, използвайки нейната жизнена сила за своите цели. Животинското начало прави всичко възможно, за да промени направлението на жизнения вектор на Личността, да я отвлече от Духовното начало. То не се спира пред нищо и използва целия „арсенал“. А това на първо място е агресията и атаката. Постоянно търси слабото място в човека, където може да го „ухапе“ мислено, да го „удари“ емоционално или просто да го съблазни с поредната „сладка“ илюзия. То постоянно натрапва на човека нови шаблони или активизира старите. **Животинското начало – това е диктатура на мъртвеца!**

Анастасия: Попаднахте направо в целта с това определение – диктатура на мъртвеца. Както е казано, за всеки мъртвец земята е гроб. Всичко, което човек желае в този материален свят, наистина е временно и смъртно...

Ригден: Животинското начало е много разнообразно в хитроумните си уловки. Ако човек не съумява да въдвори ред в себе си, то неговия живот става много труден и още по-труден след края си. И работата тук дори не е във външните условия, а в избора човешки. Живота отлита много бързо. И най-страшното при човека не е смъртта на неговото тяло. Най-страшното е, когато е изживял живота си в илюзорното забвение на този свят, не е успял да разбере нищо и неговата Личност не е успяла да се развие в духовно отношение. Тогава за него настъпва абсолютната неизбежност: тук си се мъчил в продължение на цял един живот, а там ще страдаш с векове, при това, без да имаш възможността да промениш каквото и да било, защото вече не разполагаш с основния си инструмент – тялото, за разлика от новата Личност. За субличността това положение е равносилно на гладния човек гледащ огромното изобилие от храна, стоейки зад витрината, без да може да я достигне. Уж е толкова близо, но стъклото й пречи да си вземе от нея. Тогава започват да се сипят въпроси, породени от егоизма на дадената субличност като: „За какво?! Та нали бях толкова праведен?“ **Тъкмо за това, защото избра мимолетната наслада, материалистичните ценности вместо Вечността. За това, защото си желал тайно в своите мисли власт над другите, угаждал си на своето Животинско начало, постъпвал си в разрез със Съвестта си. За това, защото си пропилявал всеки свой ден, както в делата, така и в мислите за своя егоцентризъм. И такива „за това“ са нався-**

къде във всичките дни на твоя кратък живот, на където и да се обърнеш...

Анастасия: Да, това е печално... А по-голямата част от хората дори не си представят как може да се живее по друг начин, освен в грижа за материалното. Макар и хората сами по себе си да не са лоши, измъчвайки се от едни и същи уловки на Животинското начало, но тези страдания се преписват на шаблонните „причини“ и „отговори“, навързани на обществото: „всички живеят така“, „живеем в такова време“, „съдбата ми е такава“, „от съдбата не ще избягаш“. Тоест, държат се пасивно в отношение на своето собствено преобразуване и съдба. А други, тъкмо обратното, – активно, но в грешната посока. Срещала съм хора, които по природа притежават, може да се каже вродени лидерски качества. Те практически от своето детство усещат силата в тях, благодарение на която могат да оказват влияние на хората и да предвиждат едни или други събития. Между другото, как може да се обясни тази вродена сила в човека? Може би това е свързано с неговото предишно прераждане?

Ригден: Разбира се, случаите биват най-различни. Но ако става въпрос за вродена дарба в човека, това означава, че в предишното въплъщение на даденатa Душа, Личността се е развила Духовно, достигнала е определени резултати в работата над себе си и в разбирането на този свят. Тоест, имало е сериозен скок в духовното и развитие, но това се е оказало не достатъчно, за да напусне системата на Ариман, да се изтръгне от кръга на прераждания. И в следващия живот, новата Личност с такава Душа има някои предимства в сравнение с другите хора. Човек се ражда с огромен енергиен потенциал, който при правилното му използване, способства за бързия духовен Лично-

стен растеж, даващ реални шансове да се слее с Душата и да излезе от кръга на прераждания.

Такива надарени хора има много. Тези хора чувстват, че не са такива като останалите. Още от самото си детство са изключително общителни и притежават лидерски качества, вродена дарба да оказват влияние върху хората, своеобразна чувствителност към събитията, проявите на тънките енергии и т.н. Вярно, има и друга категория хора с голям потенциал. В детството си, вследствие условията, в които са попаднали, растат затворени в себе си, скриват се от заобикалящия ги свят. А по-късно, когато вече са станали възрастни, разкриват своя пълен потенциал.

Анастасия: Очевидно, такъв подарък – е огромна отговорност?

Ригден: Да, на първо място за самия човек. Този, който се е родил с голям духовен потенциал трябва също така да разбира, че ще се сблъска и със същата сила, но обратна по посока в лицето на Животинското начало, което ще направи всичко възможно, за да я използва за свои нужди. Ако в обществото липсват Знания, тълкуващи тези моменти, ако в него, като капани, са разпръснати множество шаблонни начини на мислене основани на материалистичните ценности, то тези надарени хора, следвайки приоритетите на обществото, започват да изразходват своята уникална сила за реализация програмите на Животинското начало.

Те забелязват как някои, дори и на пръв поглед сложни въпроси при тях се решават с лекота. Разбират, че притежават влияние над хората, лесно им е да бъдат

лидери, в кой да е колектив. Но без съответните Знания за самите себе си, като правило, започват да използват тази дарба, било то за користни цели, реализирайки програмите на своето Животинско начало, или като цяло в полза на системата, която съществува в рамките на Животинския разум. По този начин биват увлечени от материята и често правят своя избор в нейна полза, изграждайки живота си в нейна посока. Това е един от начините, по който Животинския разум ги мами. Активизира се Животинското начало в човека, духовните потребности се подменят тънко с материалистичните и жизнената енергия се изразходва в полза на Животинския разум. Много рядко такива надарени хора, преодолявайки силното противодействие на своето Животинското начало и стават, например духовни лидери (има се предвид не тези, които притежават религиозна власт над хората, а тези, които истински вървят по духовния път, реално помагат на другите в духовното им развитие, в освобождаването на съзнанието им от материалистичния плен). А в повечето случай използват тази дарба, за да си изградят кариера, да придобият власт, да натрупат материални ценности и т.н.

Като правило такива хора стават лидери в обществото: някои обществени дейци, бизнесмени, престъпни авторитети и т.н. Понякога просто удивяват околните, които не разбират как и защо се случва така в живота, когато според тях „интелектуално слабият“ човек, не притежаващ висше образование, успява да построи цяла финансова „империя“, притежаваща огромно влияние?

А всъщност, този човек просто притежава голям вътрешен потенциал и естествено съзнание насочено в посоката на материалистични приоритети заради

постоянно доминиращото в него Животинско начало. Ако такъв човек разшири кръгозора си и избере духовните приоритети в своя живот, тоест кардинално промени своето движение от знака минус към знака плюс, то би могъл да постигне много в духовното си развитие. Преобразявайки се съзнателно в по-добра духовна посока, той придобива повече от добър шанс още в този живот да достигне духовното си освобождение и да излезе от кръга на реинкарнации. Макар, че подобен шанс има всеки жив човек. Решаваща роля тук играе тъкмо личният избор, неговата целеустременост, работата над себе си и неговата безупречност в следването на духовните цели. Подчертавам, такива промени са свързани изключително *с преобразуването на вътрешния свят в човека*. Ако човек се опитва да промени своите външни условия, без да се променя от вътре, няма да излезе нищо.

Анастасия: Сигурно тези хора, както и болшинството, оставайки насаме със себе си чувстват натиска на материята посредством различни битови проблеми. Те, разбират, че достиженията в тяхното жизнено поприще – не са истинското, не са желания резултат, за който „жадува Душата им“, че всичко това е тривиално и повърхностно... А случва ли се тези надарени хора да бъдат напълно поробени от Животинското си начало?

Ригден: Случва се. Но в такива случаи от тях се пръкват истински егоистични, агресивни мутанти, по друг начин не е възможно да се назоват подобни същества... Всичко това доказва, че субличностите практически не влияят на избора на новата Личност и вектора на развитие в живота й. Да го кажем така, дори ако субличността в своя живот е успяла да достигне значителни духовни висини и не й е

стигнала само една крачка до Нирвана (окончателния изход от кръга на прераждания), това въобще не означава, че следващата Личност ще направи тази стъпка. В живота като правило нещата се случват тъкмо обратно. Защото такива Личности (с духовно развита предишна субличност) още от ранно детство са изложени на сериозно внимание от страна на Животинския разум. В резултат на това тези хора, вместо да продължат своето развитие в духовно направление и да достигнат окончателното съединение с Душата, своето духовно освобождение, (изхода в Нирвана), разпиляват този дар, това ценно „наследство“ от тяхната предшестваща Личност за илюзиите на Животинското начало. Накрая вместо очакваната крачка напред в духовно отношение, човек извършва падение назад, усложнявайки ситуацията, както за своята Личност, така и за Душата. Естествено отново попада в кръга на реинкарнациите, само че вече в много по-лоши условия. И реалността е, че на тази Личност ще и се наложи да преживее смъртта, да стане субличност, а после още дълго да се мъчи и страда в новите тела заради своята „груба грешка“.

Анастасия: Тоест тази сила не се използва за достигане на Вечността, а за власт над себеподобните в този „смъртен миг“, който отминава много бързо.

Ригден: Да, Глупаво е, намирайки се на крачка от Вечността, да се отдава предпочитание на смъртната материя. Тялото така или иначе ще загине, но с какво ще останеш ти?! Тъкмо страха на разумната материална структура пред неизбежното унищожение се явява основната причина, поради която в човека възниква вътрешно, идващо от Животинското начало противоборство с Бога и неговия свят. Подоб-

но противоборство се появява там, където се сблъскват или пресичат духовния и материалния свят. Това явление в някои религии се нарича битката на архангелите с падналите ангели. Но всъщност, всичко това са само асоциации. Това не означава, че някой, някъде си, води небесна война за човешката Душа. Всичко това се случва тук и сега във всеки човек, и бойното поле, това е – неговото съзнание, неговите мисли, емоции и желания. Техния превес към духовната или материалната страна означава победа или поражение на Личността в ежеминутното сражение за Душата, и на края – за правото да се слее с нея и премине във Вечността. Страшно е да се изгуби сражението, но фаталното е да се загуби войната.

Защо човек се бои от Бога, ту го обича, ту Го ненавижда? Защото всеки, благодарение множеството реинкарнации на неговата Душа, подсъзнателно знае, че има духовен свят, има Бог, има духовни същества, които служат на Бога. Последните пребивавайки сред хората в легендите са наричани „Ангели“, само, че не изглеждат така както си ги представят хората в асоциативните религиозни представи. Това са Същества от друго измерение, различно от триизмерния свят. Онази реалност не е възможно да бъде описана с думи. Всеки подобен опит за описване на другия свят ще бъде възприеман от човешкия ум на чисто асоциативно ниво, свързано с триизмерния свят, а това означава информацията да се изкриви. А, ако подобни опити на предаване на тази информация се осъществяват и през призмата на ум с доминиращо в него Животинско начало, то ти самата вече не еднократно си се сблъсквала с подобни примери, виждала си в какво се превръщат тези „легенди“ и с какви подробности биват украсявани. Да вземем например легендата за „Божия съд“. Всичко е толкова просто:

всеки път след смъртта на материалното тяло, човек (по точно Личността и Душата със субличностите) има „среща“ с представител на духовния свят и носи, така да се каже, Отговорност за изживяния живот, след който се определя по-нататъшната съдба на този човек. Тъкмо от тук и идват всички легенди за божия Съд, послесмъртната човешка съдба и т.н.. Но, как се изопачава и доукрасява всичко това от религиите на различните вярвания?!

Цялото това неразбиране се случва, защото в своя живот Личността няма достъп до паметта и опита на субличностите и човека не знае цялата истина за себе си. Ако живота на човека (Личността) не започваше всеки път отначало, както се казва от белия лист и с блокирана памет за предишните животи, то тогава нямаше да има и условия за Избор. Ако хората съзнателно помнеха всички прераждания на своята Душа и невероятните мъки, които ежеминутно изпитват техните субличности, тогава гарантирам, че всички хора отдавна да са станали ангели. Но за съжаление паметта за предишните животи се блокира. Всеки път човек е длъжен отново да се гмурне в този свят заради самостоятелното, осъзнато духовно съзряване на своята Личност.

Но, кое е хубавото на този „чист лист“, чистото съзнание на новата Личност? На първо място с това, че в него отново се формират приоритетите, определящи доминиращия Избор по време на живота на Личността, без самата тя да е зависима от предишните „заслуги“ на субличностите. Тоест, ако човек кардинално промени вектора на своя живот в посока Духовното начало, настрои своето мислене към духовното русло, дисциплинира своето съзнание, тогава той (Личността) ще придобие реален шанс за своето

спасение и спасението на своята Душа още приживе. При това ще започне качествено да се променя в по-добра посока и да живее с мисълта за духовния свят. Е, ако човек (Личността) и в този живот избере да се ангажира с материалистичния начин на мислене, в него неизменно ще доминират мислите на Животинското начало, тогава тази Личност има само един път – да стане субличност. Защото силата предназначена за освобождаването на Душата, ще бъде разпилявана от човека за безкрайните желания на материалния свят.

Разбираш ли, в какво е съществената разлика между живота на човек с доминиращи материалистични интереси и този с доминиращи духовни интереси? Когато доминира материалното в съзнанието, тогава човек *живее с материалния свят* и много рядко се замисля за Душата. Той дори може да опита да се упражнява в различни духовни практики. Последните, като правило се разглеждат от него като някакво увлечение, хоби или средство помагащо за развиването на „свръх способности“, за усилване на влиянието над хората и т.н. При това човек не се ангажира особено с работата върху себе си и укротяването на своето Животинско начало. А когато доминира духовното, Личността в своето ново качество започва да *живее с духовния свят,* със своята Любов към Бога, намирайки се в нея постоянно. В такова състояние човек гледа с насмешка на всички проявления на Животинското начало, знае тяхната природа, предвижда по-нататъшните му атаки и действия, които вече не утежняват положението на Личността, защото спира да им се поддава и *живее* в своите мисли и чувства с духовния свят. А с материалния свят само се докосва, защото продължава да съществува в своето тяло, творейки добри дела.

Анастасия: Да, наистина, който е в Любовта, той е и в Бога, и Бог е в него, защото Бог е Любов.

Ригден: Истинно светия човек *живее* именно с това.

Анастасия: Знанията за субличностите са наистина ценни, но те могат да породят и страх в човека от това, че в своя живот той няма да може да се развие до състоянието на пълно духовно освобождение (себе си и Душата) и да стане смъртна субличност.

Ригден: Е, такъв страх на първо място бива пораждан само от егоизма, тоест от Животинското начало. На второ място, ти самата бе свидетел, как човек получил, така да се каже, Знанията от нулата, както и всички в групата, но толкова дълбоко повярвал в тези Истинни зрънца и пожелал да се съедини с Духовния свят, че му бяха необходими само две години отговорна работа над себе си, за да бъде приет в Него. При това изключвайки всички неблагоприятни житейски обстоятелства, които го съпровождаха, в сравнение с останалите от групата. Така че само да имаш желание! И на трето място, когато Любовта към Бога доминира в живота на човека, в него изчезва всеки страх по пътя за достигане на поставената цел. Ще ти дам един пример, за по-добро разбиране същността на духовните дела.

Представи си, че човек е на война, защитава своята Родина. Той толкова силно я обича, че е готов да се сражава за нея с всички сили, смело да върви към победата, правейки всичко възможно и невъзможно в името на една цел – освобождението на своята Родина! Заради тази Любов към Родината той е готов да умре. На него му е все едно какво ще се случи с тялото му. Главното е – чувството, което изпитва, кое-

то го води в боя и му помага да се сражава победоносно. И това чувство на Любовта не го напуска дори тогава, когато пада в плен и знае, че му е отредено да загине в мъки, защото е преизпълнен с чувството на истинска Любов, заради която е живял, и заради която ще умре. Така че всичко зависи от човека! *Ако той е преизпълнен с истинска Любов към Бога и* ***живее*** *с нея във всеки един ден, в него няма място за съмнения. Той има само една цел – победа в името на свободата на неговата Душа.*

Анастасия: Да, победа на всяка цена...

Ригден: Затова спасението на своята Душа – е главната цел в живота на човека, неговата основна цел, смисъла на неговото съществуване. Спасението на Душата – е истинското служене на духовния свят, а не на материалния. Спаси себе си и около теб ще се спасят хиляди. И няма нищо сложно в тази работа, само желание да има. Просто трябва да се започне от елементарното – с работата над себе си. Главния мозък е като компютъра: каквото заложиш в него, каквито цели определиш, каквито програми инсталираш, в тази посока и ще работи. В неговата памет в продължение на целия ни живот се трупа опита от различни асоциативни усещания, представи, мисли, чувства и т.н. Тези асоциации в по-голямата си част са свързани с впечатленията получени от заобикалящия ни свят.

Защо за съвременния човек, вървящ по духовния път, е толкова важно постоянно да разширява своя мироглед, да чете повече, да се запознава с различен род информация, да попълва багажа си от знания в най-различни области? Защото тогава ще разполага с много по-богата асоциативна база, подобре-

на памет и обемно свето възприятие. Та нали подсъзнанието, от където се черпят тези асоциации, е като склад: каквото оставиш там, това по-късно и ще намериш. Материалната структура на мозъка държи образи (холограми), които е получила в продължение на целия живот. Например, когато чрез зрението или слуха у човека постъпва нова информация, произтича възбуждане на невроните в определени участъци от мозъка. Той обработва информацията, протича възбуждане на определени, нека да използваме вече познатата ни категория, „информационни блокчета“. Мозъкът разпознава това на базата на предишния опит и знания. Тук влиза всичко – звука, усещанията, знанията и т.н. Образно казано мозъка работи, като търсачка в компютъра: ако например напишеш думата „Доброта“, тогава той ще изрови всички файлове свързани с тази информация. Като цяло, той търси близка по смисъл и съдържание информация в нашия склад – подсъзнанието. При това запомня и новата информация с нейните характеристики, попълвайки с нея своя склад.

Ако човек го мързи да усъвършенства своите знания, да развива аналитическите си способности и се ограничава само с това, което му поднасят „в готов вид“ средствата за масова информация, тогава се превръща в идеален обект за манипулации от жреците и политиците, посредством неговото собствено съзнание. Заради собствения си мързел човек съзнателно стеснява своя мироглед. Когато мозъкът е беден на асоциации (а още повече тези асоциации са свързани изключително с материалистичните приоритети), човек става духовно слаб, става лесно управляем, лесно може да бъде излъган или да му бъдат внушени някакви шаблони. Защо именно жреците и политиците се опитват да доведат човека до състояние на сте-

снено съзнание? В това състояние той е лесно управляем. Достатъчно е в неговото съзнание да се заложат определени асоциации, примери за подражание и човека става послушна марионетка в техните ръце.

Анастасия: Така е. Ако на човек му се казва колко е лошо всичко, тогава той ще превърта тази лошотия в мислите си, неволно фокусирайки вниманието си върху нея, ще вдъхва живот на негативните ситуации, привеждайки съответните асоциации. Нали подобното привлича подобно. Ако на човек му се демонстрира доброто, нещата от добрата им страна, акцентирайки неговото внимание върху духовните моменти от живота, повече добри примери, нравственост, култура, добри обноски, духовен начин на мислене, тогава той ще формира своя мироглед в тази посока.

Ригден: Податливостта на внушения и склонността към подражание са закодирани в човешката природа. Но освен това, хората винаги са се стремили и към новото, а какво е то – често дори самите те не знаят. Между другото, защо на човек постоянно нещо не му стига и се намира в търсене и опознаване на новото? Защото Душата го тласка в търсене на нейния роден духовен свят. А различните „светофилтри“ във вид на субличности и доминиращото в съзнанието Животинско начало изкривяват вектора на търсенето. Не са малко и проблемите в духовното търсене на човека, които произлизат от асоциативното възприятие на материалния мозък. Та нали духовния свят се различава от материалния. А всичко, което човек възприема тук, както се казва посредством своите пет сетивни органа, е само една незначителна част от триизмерния материален свят, при това пречупена през призмата на асоциативното ма-

териалистично мислене. С други думи, размишлявайки с категориите и асоциациите от триизмерния свят, човек се опитва да разбере какво представлява духовния.

Анастасия: През призмата на материалистичното мислене? Добро изказване, много точно изразяващо същността на нещата.

Ригден: Да, Както ти е известно, още от своето раждане човешкият мозък е настроен на честотите на Животинското начало. И това не означава, че тези настройки в последствие не могат да бъдат променени. Могат. В него са програмирани няколко състояния на съзнанието. Но промяната е възможна само посредством личното желание и стремеж на самия човек. В по-голямата си част хората дори не знаят за всичко това, затова през целия си живот се държат така, както и всяка друга разумна материя. Когато човек се сблъсква със Знанията, разширяващи неговия мироглед, то първото, което се активира в него – е Животинското начало. То грубо казано, застава „на контра“, проявявайки в него първия човешки порок – горделивостта, да не би случайно да изгуби своята власт над него. На човек му се струва и без това, че знае и умее всичко. Но когато се потопи в Знанията осъзнава, че това далеч не е така, че първоначалното съждение е било погрешно.

Анастасия: Да, горделивостта – е бич за много хора, всеки бива засегнат от него в по-малка или по-голяма степен. Мисля, че за всеки човек е важно да знае този таен враг лично, поне за да може по-добре да разбере себе си, да вникне по-добре в своята природа. Вие споменахте в разговора, че горделивостта – е

проява на контрол на Животинския разум върху човека.

Ригден: Така е. На човек му е много трудно да осъзнае, какво представляват мислите, които смята за собствени, мислите формиращи неговия „Аз“, – това е само резултат от избора му между Волята на Духовното начало и Волята на Животинското начало. Това е особено трудно да бъде разбрано от хора, които още от своето детството живеят в общество ръководено от потребителските приоритети. Например, приоритетите на материалистичната психология и съответните ценности. Също така не е лесно и за тези, чието съзнание е ограничено в рамките на религиозна, философска или друга концепция, построена на принципа на доминиране в материалния свят, прикрита с духовни постулати.

Много от човешките мисли се мотивират именно от гордостта. Гордостта – е чувство. А чувството е сила, енергия, това е основа, на която се заражда доминиращата мисъл. Много е важно с какво е „украсена“ мисълта: с желанията на Животинското начало или с желанията на Духовното начало. От това зависи ще се превърне ли чувството на гордостта в горделивост, а съответно в чувство на себелюбие, превзетост и поставяне себе си над другите, или в чувство на благородна, вътрешна гордост, породена от делата на Личността вървяща по духовния път, стремяща се към Бога.

Но тук, ще се наложи да се потопим в човешката природа, произхода на неговите дълбочинни стремежи и техните проекции в материалния свят. В живота е много важно, какви именно чувства, поражда и трупа човек благодарение на своя избор. Защо? Защо-

то с този багаж, информация, да го кажем образно, с това негово „Аз“ (Личността), му предстои да замине „отвъд“ след смъртта на своето тяло, и да отговаря за този свой избор.

Сега нека разгледаме **механизма на зараждане на чувствата.** Първичният тласък на всяко чувство идва от силата дълбоко в нас, силата идваща от Душата. Защото Душата се явява много мощна частица от нематериалния свят, винаги с един вектор на движение, едно желание – да се изтръгне от този свят и да се върне в своя, който хората наричат духовен, света на Бога. Тъкмо този първичен тласък идващ от Душата е и първоосновата на зараждащите се мощни дълбочинни чувства. Ако тази сила се насочи към духовно русло, то тя ще е достатъчна да изведе човека от цикъла на прераждания още в този негов живот, независимо от миналото му.

При поява на такова дълбочинно чувство нашия материален мозък започва да реагира на тази сила и съответно чрез съзнанието да тълкува чувствата посвоему. Тоест, ръководейки се от своите асоциации, човек започва да тълкува възникналите чувства по обичайния за него шаблонен начин на мислене и тъкмо на този етап, много важна роля играе мирогледа на човека. Това, което е заложено в съзнанието му от самото детство, натрупания житейски опит, формираните (в това число и благодарение средствата за масова информация) модели на поведение и начин на мислене, личния мироглед, умението да контролира своите мисли и да концентрира вниманието си. От доминиращия мироглед зависи как и къде ще се изразходва силата извираща от Душата в човека. Защото тази вътрешна единна сила (дълбочинното чувство) много често просто се фрагментира и из-

кривява от съзнанието посредством призмата на доминиращите мисли.

Анастасия: Този процес може да се сравни, например с пречупването на слънчевия лъч от триъгълна стъклена призма, тоест разлагането на лъча на целия светлинен спектър?

Ригден: Точно така. Този процес може да се сравни образно с дисперсията на светлината, когато една-единствена вълна се разделя на множество вълни с различна дължина. Съзнанието със своя натрупан опит и асоциативен багаж е, като тази същата призма, разделяща единната сила, насочвайки я към множеството малки съставни – мислите, придаващи на тази сила своя оттенък. Каквото доминира в съзнанието на човека, такава ще е и мисловната окраска, а от там такива и желанията. Благодарение на тази сила, мислите на Животинското начало илюзорно украсяват в най-привлекателни тонове желанията, които изобщо не съответстват на реалността и това си проличава, след като сме постигнали това, което сме желали (проличава тяхната празнота). Простичко казано, доминиращите мисли, върху които е съсредоточено вниманието насочват силата на единното дълбочинно чувство за реализацията на множеството човешки желания.

Анастасия: Както се казва, силата си е сила. Тук е важен човешкия избор, къде насочва тази сила.

Ригден: Правилно. Нека вземем например чувството на гордост или, например, омразата. Съществува такава съвременна поговорка: „от любовта до омразата има само една крачка“. Неврофизиолозите вече са потвърдили, че при появата на чувството на ом-

раза или романтична любов у човека, „защо ли“ се включват едни и същи участъци на главния мозък, макар, че тези чувства са коренно противоположни. Когато учените достигнат до научното разбиране какво представлява силата, която се явява основата на доминиращите мисли, ще разберат „защо“ се случва така. Всъщност всичко е много просто. Работата не е във външното, не е в това, че някой е засегнал нечия мания за величие, обидил, не се е изразил правилно или не е направил нещо както трябва. Работата е изключително във вътрешните чувства на самия „обиден“. Просто доминиращото в човешкото съзнание Животинско начало използва тази същата сила на дълбочинните чувства и я украсява с различни мисли с помощта на въображението, представяйки ситуацията в негативна светлина. На това отгоре, допълва тази своя „измислена ситуация“ с различни асоциации от навързаните в съзнанието му шаблони, базиращи се на подобни ситуации. Ето ти и предмет на конфликта.

Случва се и така, Животинското начало просто да изкривява и подменя понятията. Например, човек започва да се оплаква, „погледни, правя всичко за другите, а за мен никой нищо не прави“. Това е една от подмените. Животинското начало е просто един потребител. Духовното начало – благодетел. Ако проследим корена на обидата, той ще се окаже вътре в теб самия. Външната обида към някого – е резултат на твоята загуба в сражението с Животинското ти начало. Тя говори за това, че не си бил прав на първо място пред самия теб. Недоверието и съмненията към теб самия възникват от незнанието на Истината. А незнанието на истината от нежеланието да надникнеш вътре в теб, та нали там се таи Истината. *Истината – това е Живота или Смъртта. Страхът пред Истината, идващ от Животин-*

ското начало я изкривява и се опитва да я отдалечи. Но тя е неизбежна, независимо какъв избор прави Човек. ***Дори тъмницата няма да лиши от свободата светлата Душа, и никоя земна власт няма да направи свободно животното, обречено на смърт.***

Анастасия: Всъщност се случва така, че хората пилеят на вятъра силата си в конфликти, сила, която е предназначена за тяхното духовно развитие.

Ригден: При това я пилеят по най-глупавия начин, правейки своя избор в посока Животинското начало, за което впоследствие ще им се наложи да Отговарят... Описвайки духовния път на човека, древните хора сравнявали образно тялото с лодка, с която човек извършва своето плаване в океана на илюзията, държейки курс към морския фар наречен Душа. А Животинското начало, Животинския разум на Материята сравнявали с всепроникващия Враг, който се стремял да завладее ума с временни и маловажни неща, отвличайки човека от Вечното, от светлината на неговия фар, Душата. Та нали привързването към илюзията на материалното свива кръгозора на човек и ограничава ума му с проблемите произлизащи от лодката (тялото), без да поглежда дори и на метър по далече от кърмата. Така Врага човешки се опитва да го отклони от курса. И не си струва човек да се прелъстява от океана на илюзията и кратковременното пребиваване в лодката, защото, когато завърши плаването, той ще остави лодката на брега, като нещо временно и ненужно за продължаване на пътешествието, като нещо подвластно на разрушителната сила на времето. Всичко видимо изчезва и се превръща в нищо, както изчезва горящата свещ. Само този, който не е привързан към видимото, радее за Душата. Както са казали

мъдрите: „Спасявай душата си, защото ловеца не спи. Бъди нащрек всеки час и всяка минута, използвай живота си за спасение на душата своя“.

Анастасия: Само този, който не е превързан към видимото, радее за Душата... Действително, това си е точно така. Хората се съблазняват в помислите си най-вече от видимото. Чрез разкриването на невидимите страни, които съществуват в тях посредством дълбочинните чувства, хората могат да опознаят не само света на своята Душа, но и да предпочетат разкриващия се пред тях свят, дори и пред най-прекрасните земни блага. Аз съм срещала много хора, които вървят по своя духовен път и не се предават пред Животинското начало. Да, понякога губят по някоя битка, но бързо се съвземат, осмислят преживяното и трупат ценен опит за по-нататъшното избягване на подобни капани. Такива хора често питат как да се защитават от атаките на Животинското начало, и как да предвиждат тяхната поява, да ги разпознават и да не допускат в себе си развитието на негативна ситуация.

Ригден: Трябва просто да се знаят механизмите, с които Животинското начало атакува и тяхната природа, трябва да се научиш да се контролираш. Обърни внимание, когато човек се намира на духовна вълна, работи над себе си, усърдно практикува духовните практики, в него се появява разширено състояние на съзнанието. В тези същите медитации той чувства, че неговото съзнание сякаш излиза от обичайните граници на свето възприятието. И най-важното, човек изпитва чувство на щастие, **изникващо от Душата навън**, все едно нейде отвътре, от дълбините на чувствата, към външния заобикалящ го свят. Точно това чувство нашият мозък идентифицира като неземно щастие, радост и свобода. Съзнанието става равно и чисто. Всич-

ки земни проблеми започват да ни се струват като детска игра в сравнение с чувството на дома, необятен покой и Вечност. Съответно и настроението се повдига, става бодро и изпълнено със сила. Сега, нека разберем какво се случва с човек, когато бива атакуван от Животинското начало.

Атаките на Животинското начало са различни. Врага трябва да се познава лично. Нека като начало разгледаме **грубата атака на Животинското начало**, която **се основава на обидата, чувството на лично неудовлетворение, самообвинението, под лозунга „живота не върви“ (позицията на „жертвата“).** Първо, тази груба атака на Животинското начало можем да характеризираме като *външен натиск*. Ако внимателно проследим, от позицията на *Наблюдател от Духовното начало*, от къде идва този натиск, осезаем дори на физическо ниво, ще разберем, че се чувства именно от вън, от горе на долу, все едно нещо ни натиска от главата надолу или от гърба към гърдите.

В резултат на грубата атака на Животинското начало, буквално за кратък интервал от време, човек се превръща от активен индивид в пасивен, подвластен на дезориентацията. Все едно губи почва под краката си. В неговото съзнание изплуват и започват да се въртят негативни образи, мисли, измислени проблеми, които привличат и съсредоточават върху себе си неговото внимание... Когато това се случва, човек изпитва неудовлетворение, емоционално съпреживяване, проявяващо се основно чрез стандартните схеми. Вътрешно, човек започва да се чувства зле, да изпитва дискомфорт, все едно нещо го притиска вътре в гърдите. Концентрацията върху каквато и да е било работа става не възможна, защото потока от мисли постоянно го отвлича към размисъл за една или друга наболяла тема. Възниква,

както се казва, „душевна болка“ или обида, или гнетящи лоши мисли, започват, самообвиненията или угризенията за нещо. Появява се кълбо от негативни мисли, асоциации, емоции. В най-общи линии, вниманието се концентрира на проблемите зададени от Животинското начало. Съзнанието на човек се стеснява до точката на този проблем, той започва да вижда само него и нищо друго. Например, човек включва телевизора опитвайки се да се откъсне от тези мисли. Но съзнанието, все едно нарочно се захваща или съсредоточава вниманието върху тези програми и предавания, които резонират с текущия наболял проблем. Или друг пример, намирайки се в това състояние, човек започва да общува с някого, за да се разсее от гнетящите мисли. Но в последствие дори самия той не забелязва как съзнанието отново успява да прехвърли разговора в руслото на тези изкуствено създадени проблеми... Ако човек се намира в подобно състояние е необходимо да разбере, че подобно обсебване от негативните мисли и угнетеност на съзнанието – е само начало на атаката на Животинското начало.

Анастасия: Тоест човек реагира някак едностранчиво.

Ригден: Точно така, неговото цялостно възприятие за света просто изчезва, получава се свиване на съзнанието. Човек зацикля на даден проблем. Образно казано, ако до този момент е виждал много по-широк цветови спектър от света, то по време на атаката Животинското начало акцентира само върху черния цвят, останалите цветове спират да съществуват, човек вече не ги забелязва.

В какво се крие смисъла на подобна груба атака от Животинското начало? Неговата цел е – да блокира

връзката на Личността с Душата, поради което се усеща натиска от вън на вътре. По време на такава атака, образно казано, сигнала от Душата не достига до съзнанието на Личността в чист вид (както в духовните практики), а се деформира значително поради активацията на „затъмнителните филтри“. Важно е да се знае, че Животинското начало улавя човека благодарение на неговите слабости. То знае всички негови слаби места, миналото и настоящето му, всички негови тайни мечти, които някога е имал, желанията за едно или друго благо от земния свят. Освен това желанията усложняващи духовния път на човека или по точно на неговата Личност не се появяват без причина. В основата си това са традиционни шаблонни механизми с материалистична насоченост, доминиращи в обкръжаващото го общество. Затова при повечето хората преобладават такива качества от Животинското начало като егоизъм, завист, алчност, съчувствие към себе си любимия...

Анастасия: Да, човек много бързо се заразява със стимулите от Животинското начало

Ригден: Между другото, бих искал да отбележа, че по време на атаката на Животинското начало, човек се вижда в светлината на „добрия“. Той виждите ли, във всички отношения е „супер“, а останалите не са нищо повече от „гадове“. Когато човек се намира в такова състояние, само се опитай да му кажеш в прав текст, че сам си е виновен, заради своите негативни качества, и тутакси цялата агресия и негативизъм ще се излеят върху теб. Неговото Животинско начало веднага ще започне да отстоява агресивно своите позиции. Работата е там, че намирайки се в такова състояние, човек не възприема забележките и поясненията относно своята Личност. Защо се

случва така? На първо място заради стесненото в дадения момент съзнание и зацикляне на своя егоизъм. Та в такова състояние за човека, освен „аз, аз, аз“ в различни разновидности не съществува нищо друго.

Анастасия: Да, Животинското начало е майстор в измислянето и приписването на вина върху когото и да било, както се казва само му дай повод. И още един негов любим трик е да подхвърли някаква мисъл, която кара човека да зацикли на нея: „А всичко можеше да бъде другояче, само ако...“. Между другото читателите доста често питат, защо се случва това зацикляне на някоя мисъл, дори ако от това на човек му става по-лошо?

Ригден: По две причини. На първо място това е работата на Животинското начало. То създава за човека вътрешни условия за неговия избор. А на какво ще отдаде своето внимание Личността в своето кратковременно съществуване (Волята на Духовното начало или Животинското, на добрите или на лошите мисли) – това вече е нейно право. Но от избраните от човека приоритети ден след ден се формира неговата послесмъртна съдба. На второ място, зацикляне върху негативната мисъл в затворен кръг – е само един от начините на Животинското начало, да концентрира вниманието на човек върху себе си, заставяйки Личността да служи на прищевките му и да разпилява своята жизнена енергия на вятъра. Работата е там, че при такова зацикляне човек започва да изпитва угризения, да се ядосва и постоянно да мисли за миналото. Простичко казано, неговото съзнание се свива до емоционална, едностранна точка на възприятие върху кой да е „личен“ проблем, дори без да разбира, кой, защо и как задава по-

соката на тези мисли. Тук работата дори не и в конкретния измислен проблем (разреши ли се текущия, веднага бива заменян с друг). Работата е в това, че е нужно да се научиш да се контролираш, тогава и вътрешните проблеми ще намалеят.

Анастасия: Да, така си е, иначе човек може и цял живот да стои зациклен в едни или други мисловни въртележки. Както се казва в народните поверия „ти дърпаш и то дърпа: който и да надделее, после и на двамата ще им се налага да падат“.

Ригден: Случва се и така, човек половин живот да се гризе за някакви нереализирани някогашни възможности за подобряване на своя бит в този материален свят. Той пребивава в мечти за несбъднатото „щастие“ и си го представя само в най-ярки и топли цветове, където собствената значимост (мания за величие) е задоволена и заема най-достойната позиция в мечтите. Човек не отчита, че Животинското начало му рисува поредната перфектна илюзия и как след реализацията на тази илюзия неговата мечта би изглеждала по съвсем друг начин. В такова състояние, човек просто не разбира, че ако всичко се бе случило другояче не е известно самия той какъв би бил, какъв живот би имал и дали би имал условията и възможностите, които има сега. Та нали всяка стъпка в живота предполага промени и води след себе си поредица от събития, формиращи бъдещето на човека.

Анастасия: Да, докато човек не започне да разбира своята природа, ще продължава да му е трудно да осъзнае в какво се състои това истинското „щастие“...

Ригден: Има и **друг вид атаки от Животинското начало –** меки и подмолни, **основани на горделивостта.** Те са право противоположни на грубите. По време на тези атака на човек му се струва, че всичко му е наред, той е толкова готин, че всички наоколо само го хвалят. Но ако погледнем тази ситуация от страната на *Наблюдател от Духовното начало* и разгледаме внимателно тези моменти на самовъзхищение, тогава няма да ни е трудно да забележим, че всичките те се основават на егоцентризма и самолюбието. По същия начин в човека се свива и съзнанието, карайки го да се фокусирайки върху себе си любимия, само че в обратна посока. Образно казано, той се изживява като нарцис, който не забелязва никой друг, освен себе си. И натиска отново е същия, от вън навътре, само че не е груб, а мек, ласкав, удовлетворяващ, носещ характер на наслада от външното.

Анастасия: Какви още трикове можем да очакваме от Животинското начало?

Ригден: Неговите начини на действие са различни. Например, извършваш добро дело, което накрая повлиява по добър начин на много хора в техния живот. А Зверчето (Животинското начало) още на началните етапи на реализация му започва да подхвърля идеи, които изискват от теб да изразходиш още толкова усилия и енергия, колкото и за основната задача. Тези маловажни идеи започват да отвличат вниманието ти с множеството си въпроси, изискващи „неотложно решение“. По този начин се омотаваш във въпросите и резултата е банално суетене. Но в крайна сметка, ако измерим коефициента на полезно действие на свършената от теб работа, ще се окаже, че суетенето напред и назад не е дало този

значим резултат, който първоначално си представя-ла в ума си. А времето е изпуснато и силите са хвър-лени на вятъра. Точно това е тънката подмяна.

Друга разновидност от атаките на Животното нача-ло от серията на подмените е например: успял си да засечеш атаката, успял си и да удържиш своите по-зиции, но вътре в теб започва да се надига паника, нещо от сорта: „Стража! Трябва спешно да достигна Вечността! Какво да правя?! Как да се спася възмож-но най-бързо?“ Това също е ювелирна подмяна. За съжаление такива подмени има безброй. Случва се и така, че човек намирайки се под влиянието на Живо-тинското начало да не се ангажира особено с отсто-яването на своята позиция, а само се хвали пред дру-гите със своите „достижения“ в личното си духовно развитие. Той смята погрешно (от години), че „стои на стража“ пред своето Животинско начало „въоръ-жен до зъби“. А всъщност, ситуацията изглежда до-сущ, като приказката за вълка и ловеца:

„Веднъж вълка решил да ловува, но сам, без помо-щта на своите събратя, за да може после да им се похвали, че ходил на лов за хора сам-самичък. В съ-щото време човека също решил да ходи на лов сами-чък, за да може после да се похвали пред другите ло-вци, че ходил на лов за вълци сам. И двамата тръг-нали, вълка и ловеца, и двамата се страхували, тре-перейки от страх през нощта. Настанили се те удоб-но в засада, притаени към „топлото дърво“. Така си седели чак до съмване, притиснати от страх гърбина към гърбината, успокоявайки се с мисълта, как ще се хвалят пред своите съратници за своя подвиг. На двамата им било топло и уютно, а щастието им, че останали живи и невредими било безкрайно. Щаст-лив бил вълка, че не попаднал на мушката на лове-

ца, щастлив бил и ловеца, че не попаднал в лапите на вълка“.

Анастасия: Доста точно казано. Много хора изобщо не се напрягат с реална работа над себе си, а само се залъгват с ласкаещи мисли. После се чудят защо нямат съществен напредък в духовното си развитие, та нали толкова много пъти са „Ходили на лов“ за своето Животинско начало. Невероятно е, колко много тънки подмени съществуват.

Ригден: Така си е. Най-смешното е, че Животинското начало използва абсолютно стандартни, еднотипни похвати. Хората стъпват на едни и същи търмъци и си мислят, че единствено те са усетили здравината на сапа върху своето чело. Всеки смята, че неговият живот е най-тежкият, и че именно неговите препятствия са най-сложните и непреодолими. Но всичко това е униние – поредния капан на Животинското начало, карящ човека да концентрира цялото си внимание върху неговите шаблони. Знаейки тези уловки той с лекота може да избегне атаките и да заобиколи капаните му. Най-основните програми на Животинското начало са основани върху горделивостта, егоцентризма и страха. От тези негативни чувства се раждат завистта, ревността, огорчението, обидата, самосъжалението, жаждата за контрол над някого, да се обсъждат, да се обвиняват хората, страха от промяна, страха от болести, загуба на когото и да било от близките, страха от самотата, от приближаването на старостта, смъртта и т.н. При това текът едни и същи процеси за свиване на съзнанието, за които вече разказах.

Но, както са казвали в древността, **за този, който изкачва висок връх, всяка житейска суета**

става смешна. Ако човек иска да се заеме сериозно със собственото си духовно развитие, на първо място е нужно да дисциплинира своите мисли. Колкото се може по-често да си дава отчет относно емоциите, които изпитва, начина на мислене, да анализира природата и механизма им на поява. Да се стреми към гледна точка по-висока от обстоятелствата и тяхната баналност. Да умее да наблюдава света от позицията на наблюдател от Духовното начало, а не от ежедневната позиция на Наблюдател от Животинското начало.

Животинското начало постоянно рисува на човека една голяма илюзия относно неговия вътрешен свят, правейки акцент върху Егото на Личността и какво представлява външния свят според неговата интерпретация, който видите ли трябва да му служи. От позицията на тези илюзии Егото навързва на Личността погрешни представи за света, за другите хора, отдалечавайки по този начин човека от възприемането на Истината. А реално всичко е другояче.

Анастасия: Много сте прав, може да се каже, че всички ние в този свят сме една илюзия, докато не пристъпим към своето духовно развитие и към работата над себе си. А когато започнем да се развиваме духовно, тогава разбираме, че всъщност и този свят е една илюзия. Имайки практически опит в ежедневната работа над себе си осъзнавам, колко важно е да се разбира кой именно в нас наблюдава света и на какво основание този Наблюдател прави своите изводи.

Ригден: Забележи, **Наблюдателят никога не може да бъде отделен от наблюдаваното, защото ще възприема наблюдаваното чрез опи-**

та си, всъщност, той ще наблюдава аспектите на самия себе си. Разсъждавайки за света, човек ще изказва мнение въз основа на своята лична интерпретация, основана на базата на неговия начин на мислене и изживян опит, но не и върху пълноценната картина на реалността, която може да се постигне само от позицията на по високите измерения.

Анастасия: Очевидно е, че такива наблюдения в нормално състояние на съзнанието човек ще извършва с помощта на сравнения, размисли за сходството и различието на различните обекти на първо място сравнявайки ги със себе си.

Ригден: Абсолютно вярно. В човешката природа са закодирани механизми за сравнение и съпоставка, спомагащи за по-бързото му обучение, получаване и усвояване на опит, придобиване на навици, заимстване стила на поведение и редица подобни начини на подражание и асоциативен начин на разсъждение. Благодарение на това той много бързо усвоява различни действия и модели на поведение и опознаване на заобикалящия го свят. Всичко това е свързано с отъждествяването и съпоставянето, т.е. със сравнението. Та нали процесът на разсъждение се базира върху сравненията. Тук е много важно, какво доминира в Личността като Наблюдател: Духовното начало или Животинското.

Когато доминира Духовното начало, сравнението играе второстепенна роля. То е необходимо единствено за предаването на своя духовен опит посредством различни асоциации. Защото самия процес на познание в духовната практика се случва благодарение на интуитивното чувство, разширеното съзнание и съвършено новото вътрешно разбиране, къде-

то е излишно да се сравнява каквото и да било. Там присъства ясно осъзнаване на всички процеси, които не е възможно да бъдат обяснени по логически път. Човек се чувства част от духовния свят, част от нещо по-голямо, част от истинската реалност.

Когато доминира Животинското начало, Личността изцяло се потапя в играта на илюзията на материалния свят. **Тя постоянно се сравнява с някого** по кои да е признак (интелект, професионализъм, външност, сравнявайки се с другите) и т.н. За най-добро разбиране, нека разгледаме една типична ситуация. Намирайки се в подобно състояние, какво обикновено мисли човек за своя съсед или колега в работата, който печели малко повече или заема по-висока длъжност? Като правило той го сравнява със себе си, видите ли „той е същия, както и аз, с какво съм по лош от него...“ и т.н. Горделивостта от Животинското начало задвижва механизма на завистта, която от своя страна провокира изблици на агресия и гняв. Човек започва да обвинява всички заради своите неуспехи или започва да се самосъжалява. За Животинското начало е свойствено да генерира мисли за самоподтискане и самоугнетяване, сравнява го с другите хора, все едно не прави нещо както трябва или в нещо е по-лош от тях. В такъв случай е необходимо да се разбере, че не Животното е – критикът, а Съвестта като твой най-добър помощник.

Анастасия: Какво точно тласка човека да осъжда, когото и да било?

Ригден: На първо място доминиращите качества от Животинското начало, които той самия има. На това си струва да се обърне внимание, когато се появят такива осъждащи мисли.

На второ място, множеството егоистични илюзии – шаблони и работата на Животинското начало, които пораждат емоционални изблици, подтикващи човека да осъжда, когото и да било. Тези шаблони са от типа: „аз мога по-добре, от някого си“, „моето мнение е най-правилното“, и други. Тоест в тяхната основа е егоизма, желанието да властваш и да командваш себеподобните, в построяването на илюзорна „империя на влияние“ – всичко това, всъщност са инструменти, с които Животинското начало управлява и манипулира човека.

На трето място, човека бива тласкан да осъжда, заради опитите на Животинското начало да изрови някакви проблеми, всъщност абсолютно въображаеми, но мислите, за които, ще го накарат за дълго време да задържи даден негативен образ в своето съзнание. А последните способстват за създаването на навици за негативен начин на мислене в Личността, тоест каквото и да говори или мисли, ще бъде представяно в черни краски, отрицателно, и най-главното, безкрайно дълго ще *осъжда* всичко това.

В какво се крие разковничето? Този процес съсредоточава и задържа за дълго време човешкото внимание върху дадени мисли. А вниманието – е сила, началото на творческия процес. Концентрирайки вниманието си, ние сме способни да натрупваме определен вид енергии, чийто изблик поражда акта на действие или създаването на нещо (емоции, мисли, действия, събития) във видимия и невидим свят. Това на свой ред формира съдбата на човека, както по време на физическия му живот така и след него. Дали резултатът от това творение ще бъде позитивен или негативен – зависи от човешкия избор, неговите приоритети, ежедневните навици в начина на мислене, до кол-

ко успява да контролира и дисциплинира своите мисли и емоции.

Анастасия: А по какъв начин Животинското начало провокира в човека така нареченото състояние на безпричинна агресия.

Ригден: Състоянието на „безпричинна“ агресия, особено, когато мислите на човек зациклят върху собствената горделивост, източва много от неговото внимание към борбата за доминация на своето „авторитарно мнение“ над познатите и близките. Естествено, че в такъв човек доминира Животинското начало, което го прави зависим от своите програми и шаблони. В този случай той става лесно управляем от материалния Разум чрез системата на потребителските ценности, където на пиедестал са поставени безкрайните потребности на Животинското начало.

Анастасия: А защо човек толкова се интересува от това какво ще кажат другите за него?

Ригден: Даването на оценки, както на себе си, така и на другите и следващото от това сравнение в действителност произлиза от животинската част на човека. Древния инстинкт да бъдеш „алфа – самец“ или „алфа – самка“. Животното винаги се стреми да изглежда по-голямо и по-красиво в очите на съперника. Защо човек толкова се тревожи от чуждото мнение за себе си? Като правило, това се ограничава с желанието да изглеждаш, а не да бъдеш. Човека се интересува: „А какво ще кажат другите?“. Но той дори не се замисля кой именно ще го оценя? От горделивостта и самомнението изниква страха пред мнението на Животинското начало на другите хора. Защо? Защото чуждата критика в случая се разглежда като прини-

зяване на собствената значимост на Егото. Макар, че всичко това са страните на един и същ процес: борбата за доминация, за власт над себеподобните. Точно от тук изниква обидата, потиснатото настроение, агресията.

Анастасия: Моля ви, разкажете на читателите, *какво може да се направи*, за да се избегнат всички тези ситуации?

Ригден: Човекът (Личността) се намира в тяло, а тялото е – собственост на Животинското начало. Знаейки за възможните атаки, винаги могат да се вземат мерки за контраатака. Това е както в разузнаването. Ако ти предстои да се сблъскаш с противник, който те превъзхожда многократно, тогава е много важно да знаеш качеството и количеството на неговите сили, позицията, тактика и похватите, които използва, за да създадеш оперативно противодействие. Тогава това ще увеличи шансовете ти за победа.

Нужно е възникващите процеси на сравнение в твоя ум да бъдат под контрол. Нужно е колкото се може по често да се задават въпроси, като: „От къде изниква завистта?“, „Какво и кого сравнявам?“, „Уместно ли е даденото сравнение?“. Хората не са „еднакви“: всеки е индивидуален и се отличава със своите конструктивни и генетически особености, характер, талант, трудолюбие и т.н. Те имат индивидуални особености не само в своята видима, но и в невидимата структура. Простичко казано, всеки е уникален, носи своя кръст и има своя съдба. По добре е естествено, при проявленията на своето Животинско начало, да се използва девиза: „Не сравнявам, не завиждам, не се гордея!“. Във всяка ситуация да се действа от позиция на Наблюдател от Духов-

ното начало, тоест да се абстрахираш от мислите и емоциите на Животинското начало.

Необходимо е хората и ситуациите да се приемат такива, каквито са реално, та нали всяка ситуация и всеки човек в нея са – своеобразни учители. От всяко, дори и негативно обстоятелство, трябва да се извличат позитивни уроци. Да умееш да се чувстваш добре и с това, което имаш. Та нали корена на удовлетворението не се намира във външния свят, а във вътрешния свят на човека, в неговото дълбочинно желание. Ако човек иска да стане Духовна Личност, то всичко, за което милее трябва да е духовно.

Много е важно човек да помни, че стремежът да изглеждаш не означава да бъдеш. Най-важното е да се осланяш на вътрешното, на това, което извира от Душата. Да се живее не заради мнението на другите „Животинки". Най-добрия съдия е – Съвестта. След като приемеш личното решение да следиш мислите си, след това е много трудно да си разрешиш компромиси. В човека е важна вътрешната чистота пред себе си, та нали никога не е сам, Бог е с него.

Много често хората не се напрягат с анализи върху собствените си действия, с контрола и дисциплината на своите мисли, започват да се бъркат в чуждия живот със съвети и поучения. *Трябва да се помни, че хората не разсъждават за това, което вълнува техния събеседник, а за това, което интересува самите тях. Както е казал един мъдрец: „Обучавайки, обучавай и себе си, и някога ще разбереш, на какво учиш другите". Невинаги е нужно да се бъркаш в чуждия живот. Но винаги е нужно да предоставяш правото на личен избор на всеки индивид. Всеки избира този живот, за който после сам ще отговаря. Да бъдеш*

пример за другите и да носиш отговорност за собствените си мисли, действия и постъпки – е достойно за званието Човек. Да съветваш, когато не те питат, и да поучаваш, когато не са го искали от теб, означава да извършваш акт на насилие, нека дори да е над мързелива и заблуждаваща се, но Личност.

Животът взима от всекиго според възможностите и дава според заслугите му, при това не външните, а вътрешните. Колкото повече променяш своя вътрешен свят, работиш над себе си, над подобряването на своите качества, толкова повече тези промени се проектират във външния свят. *Намирайки се в състояние на доминация на Духовното начало, човек въдворява ред в себе си, анализира своите мисли и постъпки в спокойно и ясно състояние. Всяка външна ситуация, проявленията на негативизъм и агресия от страна на другите хора за него са като сигнал за лична работа над себе си и личен опит по пътя на самоусъвършенстването. Като правило, провокацията се заражда от съответния импулс, излизащ от самия човек, затова мислите, думите и емоциите трябва да се държат под контрол. Вътрешните съмнения пораждат външен хаос. Твърдото знание – спокойствие и ред. Когато човек се научи да се контролира, той няма да чака някакъв тласък от вън, за да извърши дадено действие, а самостоятелно ще върви по пътя на самоусъвършенстването. Важно е да се помни: мъдрия се учи дори и от врага.*

Целта и задачата на Животинския разум е да отвлича човек с всички възможни средства от главното – духовното развитие, да улови вниманието му въз основа на неговите „слаби места“. Начините, по които атакува Животинското начало са различни. Но има общи моменти. Тези капани винаги сработват на основата

на егоизма в една или друга форма: било то мазохизъм в качеството си на мисловно самобичуване, жестокост към себе си, нарцисизъм, тоест самовлюбеност. **Винаги при атаките на Животинското начало изчезват вътрешните потоци течащи навън и се появява натиск, напрежение от вън на вътре, което ясно може да се усети и на физическо ниво.** Ако ти като личност се стремиш към духовно освобождение, просто пресичаш на време тези провокации. А последното е много важно, защото, когато забелязваш или чувстваш зараждащата се атака, означава, че си на половината път от спечелването на битката с Животинското си начало. Та нали силата му е в – тайното, незабележимо действие. Знаейки това винаги ще можеш да приложиш контра мерки.

Образно казано, това е както в източните бойни изкуства. Ако си психически и физически по-добре подготвен от своя противник, знаеш неговите похвати, навици, ако на време предвиждаш дори най-слабите атаки и правилно противодействаш на неговите „коронни удари“, тогава ще имаш време да проведеш контраатака, а това означава и повече шансове за победа. Необходимо е ударите да се предвиждат и своевременно да се преместиш на страни. А ако дори не предполагаш, че Животинското начало е – твоя противник, мислейки, че е твоя партньор, е, тогава няма за какво да говорим относно твоите шансове за победа. Винаги ще възприемаш неговите нападки и агресивни атаки, като свое естествено състояние, без да разбираш защо и за какво те бичува живота, винаги ще се хващаш на неговите най-малки провокации, без да различаваш къде е твоето истинно и къде е чуждото.

Колкото повече се самодисциплинираш, колкото повече противостоиш на помислите на Животинското

начало, толкова повече ще придобиваш контрол над него. Твоята задача е – да победиш тук и сега на всяка цена! Времето минава бързо, трябва да бързаш да извършваш добри дела и да бъдеш твърд в своето намерение да спасиш своята Душа.

Когато воинът пребивава тайно в лагера на своя враг, той няма да мисли ни за лакомства, ни за разкош, ни за забавления. Той ще е съсредоточен върху победата. Воинът ще бди с очи отворени на четири, *защото* се намира в лагера на врага. Той ще мисли единствено за това, как да спечели поредната битка. Истинският воин пази дълбочинните си чувства от видимия свят. Не гледа със завист, пристрастие или ревност на чуждото. Не позволява на въображението изкривено от илюзиите на този свят да се развихри. Защото илюзията на нашия свят е самия стан на врага, а бедите идват именно поради съблазните от тази илюзия. Воинът не позволява на гнева да се проявява, когато губи конкретната битка. Защото за воина, както и да бъде налаган от врага в момента на противостояние, всичко ще бъде само от полза. Това ще укрепи неговия дух и благоразумие, а по-нататъшните действия ще бъдат по-мъдри.

Анастасия: А как може да се отблокира състоянието на ограничено съзнание, причинено от Животното начало?

Ригден: Разбирайки, че се намираш под атаките му, винаги може и трябва това състояние да се отблокира, тоест да предприемеш конкретни действия. Животинското начало също има свои слаби места: **мимолетността на времето и тленността на тялото.** Зато-

ва първото, което е нужно да се направи по време на атака е мислено **да се разграничиш от привързаността към своето тяло,** да погледнеш на него от позицията на *Наблюдател от Духовното начало*, с разширено съзнание, все едно гледаш Земята от космоса. Трябва да осъзнаеш, че всичко е мимолетно и отминава за миг, че твоето физическо тяло е смъртно, както и всички негови желания и потребности.

По нататък **е необходимо да се разшири мирогледа,** да се анализира ситуацията от различни страни от *позицията на Наблюдател от Духовното начало.* Да се подходи самокритично по въпроса за своето вътрешно, използвайки дадените знания за човека и света, да се достигне до тайните желания на своето Животинско начало. Като правило, в основата на неговите желания лежи жаждата за власт над някого или нещо. Само, че то маскира изкусно тези желания под най-различни предлози.

И после, разбира се, е нужно да се произведе забавяне на невронната активност вследствие от тази агресия. Простичко казано, **да се изпълнят духовни практики,** например медитацията **„Лотосов цвят“,** описанието, на която си дала в книгата „Сенсей“. Благодарение на тази практика се възстановява цялостното възприятие на света, разширява се съзнанието, появява се дълбочина на чувствата, извиращи от Душата. Тоест идва **прилив на дълбочинни чувства от вътре на вън.** Естествено, че след такава промяна на състоянието на съзнанието, човек започва да възприема света позитивно. Разкодирайки тази информация, мозъка излъчва редица сигнали, възприемани от човек като позитивни емоции.

Затова изхода от състоянието на ограничено съзнание е свързан с активната контра аргу-

ментация, с осъзнаването на мимолетността и тленността на материята, избора на духовен курс в живота и използването на съответните инструменти за настройка на нужната духовна вълна. На хората често дори не им достига елементарна аргументация – думи, с които да убедят самите себе си, за да излязат от ограниченото съзнание и да видят в пълен обем света, който ги заобикаля. Защо е важно всеки ден да се работи над себе си, да се взима пълна отговорност за своите мисли и действия. Важно е да се знае, че докато съзнанието, по точно Личността не е достатъчно устойчива в своя избор – човек е изключително нестабилен и живее със своите съмнения. За да се постигне устойчивост по духовния път, трябва да се знае какво точно иска да постигне човек в своя живот, каква е крайната му цел. Ако няма цел, тогава няма и *живот,* защото *животът* – е целенасочено движение.

Анастасия: Някои читатели в своите писма обръщат внимание на това, че по време на духовните си практики или молитви в тях понякога възниква чувство на панически страх. С какво може да се обясни това?

Ригден: Всичко зависи от самия човек, от неговата настройка и разбирането на процесите, които произтичат в него. Защото, когато знаеш, какво точно се случва с теб, винаги ще можеш да предприемеш необходимите мерки за преодоляването на коя да е ситуация. Субличностите заради доминиращия избор в полза на материалното в предишните си животи, в по-голямата си част, се отнасят недружелюбно към Душата и нейния свят (света на Бога). В духовните практики, когато медитиращият се стреми към съединение с Душата, могат да се забележат и следни-

те проявления. На пръв поглед човек уж е успял да погаси (спре) мисловния процес, настройвайки се за контакт с Душата чрез своите чувства, но тутакси може да изскочи друго проявление или атака от Животинското начало: без никаква видима причина се появява абсолютно необоснован нарастващ панически страх. На човека започва да му се струва, че започва да губи контрол над своето тяло, още съвсем малко и ще умре. Откъде растат корените на този страх? Точно от тези „светофилтри – субличности", които изпитват страх пред силата на Душата, защото имат опит от своето прераждане, пълно разбиране за своята обреченост и неизбежната смърт на всичко материално.

Анастасия: А какво трябва да се направи ако се появи такъв страх?

Ригден: Когато се случва нещо подобно, например в медитациите, тогава, независимо от всичко трябва да се движим към светлината, която излъчва нашата Душа, да се потапяме още по-дълбоко, игнорирайки паниката, тогава страха изчезва. Та нали страха поражда съмненията. А за достигането на духовни висоти е нужна чистота на твоята искрената вяра. Човек често е възпиран именно от съмненията и страха от раздялата с предишния си живот.

Във връзка с това ще разкажа една притча. „Веднъж човек паднал от висока скала. Но когато падал, успял да се сграбчи за клонче от прорасналото в скалите дърво. Висейки над бездната той осъзнал своето безнадеждно положение: да се изкачи обратно нагоре било невъзможно, а ниско долу имало само зъбери. Ръцете му започнали да умаляват. Човекът си помислил: „Сега само Господ може

да ме спаси. Никога не съм вярвал в Него, но, изглежда съм грешал. Какво губя в моето положение, ако сега повярвам в Него?“ И той започнал да моли Бога с цялата си искреност: „Боже, ако те има, спаси ме! Никога не съм вярвал в теб, но ако ме спасиш сега, от този момент нататък ще повярвам в Теб“. Така се молил не един път. И изведнъж се чул глас от небето: „Ще повярваш? О, не, знам ги такива като теб“. Човекът толкова се уплашил, че едва не се изпуснал. Но после идвайки на себе си започнал да се моли още по настоятелно: „ Моля те, Боже! От днес ще съм ти най-верен от всички хора, ще направя всичко, което пожелаеш, само ме спаси!“ Но Бог не се съгласявал, тогава човека започнал още по-пламенно да се моли и да го убеждава. Накрая Бог го съжалил и му казал: „Добре нека да бъде по твоему. Ще те спася. Пусни клона“. „Какво?! Да отпусна клона ли? – Възкликнал човека. – Ти да не ме смяташ за ненормален?“ Та, така е и в живота. Човешкия живот се явява това същото провисване над бездната. И дори разбирайки своята смъртна природа, той продължава да се държи с двете си ръце за клончето на съмнението от своето Животинско начало, страхувайки се да изгуби и него, оставяйки се на Божията воля“.

Затова когато след медитация тече декодиране на асоциациите е важно да се направи анализ, кой именно в теб се страхува толкова от Вечността. Подобен метод на самоанализ на тема „Кой съм аз?“ и съответните техники са се използвали от древни времена в духовните и мистически школи сред различните народи и в различните религиозни системи. Били са известни от дълбока древност, при това били масово разпространени в Древна Индия и страните

от Изтока. Също така били практикувани от древните йогини, суфии, шамани и т.н.

Тази техника, както помниш включва в себе си анализа на тема **„Кой съм аз“** намирайки се в медитативно състояние, където е нужно на всеки твой мислен отговор да задаваш нов мислен въпрос. При това е много важно да наблюдаваш какви мисли възникват, да почувстваш тяхната природа, и често да се питаш: „Кой си ти, този, който отговаря в мен?“. Желателно е всички мисли да протичат леко, без особено обмисляне и концентрация. Идва мисъл, моментално я посрещаме с въпрос и отпращаме я с първия появил се в ума отговор. Но най-важното е потапянето все по-дълбоко и по-дълбоко в себе си.

Анастасия: Да, това е интересна техника за разпознаване природата на мислите и усещанията, както и начин да разберем кой доминира в нашето съзнание. Наистина помага да изясним ситуацията в себе си, да отделим зрънцата от плявата. Спомням си как момчетата споделяха своите впечатления за дадената техника. Какви варианти само не звучаха, какви ли не опити не правиха да сложат на каишка своето Животно. Питаха: „Кой съм аз?“ „А кой задава въпроса?“ „Аз – съм тялото“ „Но тялото е смъртно“. „Аз съм студент“ „Но студент – това е статус“. „Аз съм този, който се учи“ „А кой се учи“ „Аз съм човек“ „Кой в мен ме нарича човек и защо?“ „Аз съм човек, който обича хората“. „Но кой в мене обича?“ „Аз имам тяло“ „А кой си ти, който имаш тяло?“ „Тялото – това не съм аз, но аз съм в него“. „А кой е този Аз“ „Абе я ходи да се... Аз – това съм си Аз, цяло и неделимо“. Така че Животинското начало също си има свое чувство за „хумор“. Много добро упражнение,

помагащо да достигнем до своето дълбочинно „Аз“, до своите страхове и проблеми.

Ригден: Да, Животинското начало е като бедата: ще те измъчи, но за това пък ще те научи. Осъзнавайки от къде идват подобни мисли, от къде в теб се появява този или онзи проблем, един или друг корен на страха, разбираш, как да се избавиш от тях и да управляваш своето състояние.

Както вече споменах, има съществена разлика между повърхностните чувства, произлизащи от Животинското начало и дълбочинните чувства, изхождащи от Духовното начало (истинските чувства, проявата на висша Любов). За да се потопиш, например, по време на духовната практика „Лотосов Цвят“ в състояние на сближаване с Душата, усещайки дълбочинните чувства, е необходимо на първо място искреност и откритост към Бога, трябва просто да се върви към светлината на Душата, независимо от всичко. В тази духовна практика се отглежда дълбокото чувство на Любов към Бога. С други думи, силата, произлизаща от Душата, се използва по предназначение. Забележи, истинската и правилната духовна практика е работата с дълбочинните чувства, а не с мислите. В тези моменти в човека и в Душата доминира едно духовно желание.

Анастасия: За Личността е много важно именно докосването с чистия поток от сила, изникващ от Душата.

Ригден: Разбира се, това придава на настоящата Личност повече духовна сила, тя започва да чувства по-силно Духовния свят, света на Бог и да разбира съществената разлика между този свят и дру-

гия. Това, между другото се отразява и на физическо ниво – на нивото на тялото, тъй като по време на състоянието идва прилив на сила, осъществява се мощен изблик на ендорфини и други хормони на „щастието“, подобрява се значително физическото и психическото състояние на човека.

Това е най-осезаемо по време на дълбока медитация, когато изчезват всички човешки маски и се осъществява информационен обмен между Личността и Душата. Обръщам внимание, че това не се случва при всички медитации, а именно в тези, които са свързани с работата на дълбоко чувствено ниво и в посока към пробуждане на Душата (например духовната практика „Лотосов Цвят“). Човек се преизпълва с чувства от света на Душата, света на Бог. В идеалния случай медитиращият се потапя толкова дълбоко в духовната практика, отключвайки при това цялото си мисловно – образно възприятие и напълно абстрахирайки се от всички мисли, че започва да възприема директно потока на силата, извираща от Душата.

По време на изпълнението на такива дълбоки медитации Личността усеща другия свят, процесите, които нямат аналог в материалния. Затова онзи свят (света на Бог, света на Душата) не може да се опише с думи, а единствено да бъде почувстван. В такова дълбоко медитативно състояние човек започва да разбира и усеща какво е истинската свобода, става вътрешно независим от шаблоните на Животинското начало и от агресивното влияние на заобикалящия го материален свят. Той става по-силен духовно, започва да осъзнава, че материалния свят – не е неговия роден свят, а агресивна и опасна среда за неговата Душа. Но всичко това се случва тогава, когато чо-

век отговорно и редовно практикува духовните практики, систематично следи своето Животинско начало, контролира своите мисли, реализира добри дела във външния свят, т.е. целенасочено се занимава с вътрешна работа над себе си и с натрупването на добри деяния, мисли и чувства. Но такива хора обикновено са единици.

Като цяло, хората опитващи да се занимават с духовни практики се сблъскват с определени изкривявания, произтичащи на нивото на материалния мозък, по-точно на съзнанието. Това е нещото, за което разказвах по-рано. Освен „светофилтрите на субличностите“, през които преминава информационният поток от Душата, има още, както се казва, асоциативни мозъчни „светофилтри“. Всъщност това са нашите асоциации, съхранявани в килера на паметта, където се складира нашия жизнен опит, впечатления и така нататък. В повечето от случаите те се отнасят към триизмерния свят. Работата е в това, че човешкото съзнание е настроено за възприятие на този свят още от самото раждане на тялото, въпреки, че в него са програмирани различни режими на работа. Променяйки състоянието на съзнанието си, човек може да се превключи към други режими на възприятие.

Затова асоциативните изкривявания се случват по време на обработката на информацията, постъпваща по време на медитация от самия мозък. Ако човек не е подготвен за възприемане на тази информация в измененото състояние на съзнанието (поради несистематична духовна работа на дадената Личност над себе си), то мозъка, разшифровайки получената информация, ще я предаде под формата на съществуващите вече в паметта асоциации и доминиращи приоритети

на обичайния свят. С други думи, получената информация ще бъде изкривена от асоциациите на материалния свят по време на обработката. Подобно, но вече в по-малка степен изкривяване, се случва и у тези, които се опитват да практикуват медитации систематично, но малко работят над себе си в плана на проследяването на мисли от Животинското начало…

Анастасия: В това е и самия проблем, хората, които започват да се занимават с духовни практики не осъзнават напълно в какво се състои смисъла от тази работа, какво създава условия за душевна радост. Те все още не различават мислите и чувствата в своето съзнание: кои идват от Животинското начало и кои от Духовното. За тях радостта, която изпитват се съпоставя по един или друг начин с материалния свят, защото притежават вече натрупан опит. А духовните практики, при които се осъществява контакт между Личността с духовния свят и разбирането какво е истинската душевна радост, както и всички ново за Личността изисква в началото сериозна работа, постоянство, търпение, вяра в себе си и целеустременост. С други думи натрупването на необходимия нов опит, при това в непривичното за човек състояние на съзнанието.

Ригден: Точно така, затова и на начинаещите им е по-лесно да възприемат първичната информация чрез асоциации, притчи и т.н. Заслужава си да обобщя всичко казано относно „светофилтрите“, за по-добро възприемане на информацията. Душата – е чистия източник, извора. Когато чувстваш Душата, тогава поддържаш с нея постоянен контакт и важните в живота духовни дела, добрите постъпки, помощта към ближните протича така, все едно някой помага свише. Всичко се подрежда както трябва, дори когато

обстоятелствата изглеждат не в твоя полза. И най-важното, чувстваш и разбираш тази поддръжка на едно дълбоко ниво, все едно знаеш всичко предварително. А когато правилата на играта започнат да се диктуват от Животинското начало, винаги подмолно и незабележимо, тогава се губи чувствената връзка с Душата, или по точно казано се затруднява значително. Образно казано, колкото повече твоето внимание бива привличано от играта на Животинското начало, толкова повече извора на Душата се покрива с пелена. И колкото повече се вглъбяваш в житейските проблеми, разглеждайки ги през призмата на Животинското си начало, толкова по дебела става тази пелена. Съответно последната затруднява връзката на Личността с Душата, и естествено с Бог. В теб започват да се появяват страхове, подхвърлени от Животинското начало, появява се все по-често празното суетене, започват да те засипват един след друг различни проблеми. Започваш да забравяш за важността на духовния труд над себе си и безпричинно да виниш или да се обиждаш на заобикалящите те хора. Когато забележиш тези признаци, знай, това е поредната атака на твоето Животинско начало и трябва спешно да се вземат мерки – да се възстановява изгубената връзка с Душата, образно казано да се пробива нарасналата пелена. А когато се докопаш до чистата вода, тогава и всички измислени проблеми ще се стопят, тогава отново ще разбираш главното и ще възвърнеш визуалния контакт с твоята цел.

Личността – е само зародиш на индивидуалното Съзнание на бъдещото духовно Същество. Сама по себе си тя не представлява нищо в духовен план. Душата съдържа в себе си огромен потенциал. Но без съединяването на Душата с Личността, този потенциал може да бъде изразходен напразно. Само когато, ус-

ловно казано произтича резонанс на вибрациите, своеобразно сливане, „оплодотворяване“ на Душата с Личността, само тогава се ражда ново, безсмъртно Духовно Същество с индивидуално съзнание и огромен духовен потенциал. В това се крие смисъла на човешкото съществуване: или победата на Живота, или поражението от Смъртта.

Анастасия: Не е победител този, който надвива смъртта, а този, който разтваря портите на Живота духовен.

Ригден: Безспорно. **„Какво представлява духовният живот?** Животът – е поредица от събития, където всеки миг е като звено във веригата, като кадър от кинолента, на който са запечатани всички мисли и действия на човека. Случва се, да гледаш хубав филм и да се заредиш от него с положителна впечатления, защото по-голямата част от кадрите са светли и ярки. А понякога се случва да гледаш друг филм, който създава угнетено настроение, защото повечето кадри в него са тъмни и мрачни. Затова е важно твоят житейски филм да бъде светъл и ярък и да има колкото се може повече хубави кадри. А всеки кадър – е мигът тук и сега. Качеството на всеки кадър от твоя жизнен филм зависи изключително от теб самия, защото ти правиш живота си светъл или мрачен посредством своите мисли и дела. Изживяния от теб миг не ще изтриеш, не ще изрежеш, и втори негов дубъл няма да има. Духовният живот – е насищане на всеки кадър с Доброта, Любов, благи помисли и дела.

Най-важното в живота е да поддържаме ясен ориентир в посока на Духовното начало, а това означава да изпълняваме духовни практики, да разширяваме своя

мироглед с нови Знания, да не се поддаваме на провокациите от Животинското начало, да отглеждаме в себе си чувството на истинска Любов към Бога. И, естествено, по-често да вършим добри дела и да живеем в мир със съвестта си. Това е ежедневен труд и поетапна победа над себе си. Всичко това изгражда твоят път, който никой вместо теб не ще измине и не ще свърши твоята духовна работа.

Анастасия: Да, някога казахте думи, които се записаха дълбоко в моята памет: **„Никой няма да спаси вместо теб Душата ти и никой, освен теб, няма да извърши тази духовна работа“**. Разкажете, моля ви, на читателите, какъв трябва да бъде подхода на човека към духовните практики ако търси искрено своето духовно спасение?

Ригден: За стремящият да се слее със своята Душа човек, е важно да се отнася към медитацията като към най-големия и важен празник в своя живот. Също така при изпълнението дори на добре усвоената медитация трябва да се търси максимално потапяне и всеки път това да се прави със стремеж за достигане на нови нива в познаването й. Тогава човек ще се развива, а няма да тъпче на едно място, за него всяка медитация ще бъде интересна, нова в диапазона от чувствата си и увлекателна в процеса на опознаване и усвояване.

Много хора смятат погрешно, че е напълно достатъчно да се научат да изпълняват една или друга медитация и с тях ще се случи нещо хубаво, като в приказка. Не, това е заблуда. Човек ще се променя към по-добро само тогава, когато издигне духовното като главен приоритет в своя живот, когато ежесекундно контролира своите мисли, следи проявите на Животинското начало, реализира колкото се може повече до-

бри дела, живее само с една главна цел – да достигне до Бога като зряло Духовно Същество. Медитацията – е само инструмент, с помощта, на който е необходимо да се трудиш дълго, докато направиш от себе си нещо „добро“. Освен това, този инструмент е многостранен. Човек не може да постигне изцяло, т.е. да опознае до край духовната практика „Лотосов Цвят“ – няма да му стигне живота. Всяка медитация е като Мъдростта, нямат граници в своето познание. Медитациите са скучни само за тези, които ги мързи или се превъзнасят: „Научих тази медитация – искам друга“. Затова повтарям още веднъж, медитацията е само инструмент, и който желае искрено да достигне духовни висоти и не го мързи да работи над себе си, може да постигне максимума още в този живот.

Анастасия: Наистина е така. Знаете ли, сблъсках със следното: много хора, за да не губят ценно време в опити да се променят, търсят в живота си духовен човек, който да ги вдъхнови, такъв, който вече се е променил. За тях е важно някой вече да живее по този начин, съгласно тези духовни канони и начин на мислене. При това не някъде си там, а тук, в същите условия, както и те. За мнозина това е съществено. Такива хора смятат, че ако виждат такъв пример до себе си, тогава и те ще могат да живеят по този начин.

Ригден: Вече споменах, че на хората им е присъщо подражанието и асоциативния начин на мислене. Най-важното е ти самия да станеш Човек, а не да пилееш времето си в търсене на този, който се стреми към същото. **Човек като Личност може да донесе безкрайно голяма полза, както на себе си, така и на обществото, когато стане пример за другите**. Работейки над своите вътрешни проблеми, преодолявайки препятствията на своето Животинско на-

чало, при това живеейки за хората, човек проправя своята собствена пътека. Всичко е в неговите ръце. Желанията и стремежите му не зависят от външни фактори. Хората сякаш живеят с илюзията, че някой трябва да дойде и да ги оглави, да направи всичко за тях и тогава всички ще заживеят щастливо. Всички чакат някакъв лидер от вън. Но не си струва, нито човека, нито обществото като цяло да се ориентират спрямо външното материално, а си струва да се ориентират към духовното вътрешно. По този повод има една притча, разказваща за най-богатия и щастлив човек.

„В едно село живеел Човек, който се откроявал сред хората с това, че макар и бедно, но живеел щастливо. Винаги безкористно помагал на другите хора, с каквото можел: къде с добра дума, къде с дело. Вървели слухове, че оставайки насаме възхвалявал Бога, искрено Му благодарил за богатите дарове. Стигнали тези слухове до знаменит жрец. И решил жреца да посети този Човек, за да види със собствените си очи какви са тези богати дарове, за които възхвалявал Бог. Дошъл жреца в жалката колиба, където живеел бедняка, и казал:

– Добър ден!

Човекът с усмивка отговорил:

– И не помня, деня за мен някога да е бил не добър.

Жрецът се удивил на този отговор, защото никой до сега не бе му отговарял така, и решил да каже своето приветствие другояче.

– Аз просто желая Бог да те дари с щастие.

Човекът също се удивил и отговорил:

– И нещастен не си спомням да съм бил.

Жрецът си помислил, че бедняка просто не е научен на висшите маниери как да води светски разговор и казал:

– Какво говориш?! Аз просто желая в живота ти всичко да бъде благополучно.

Човекът още повече се удивил и искрено отговорил:

– И никога не съм бил злополучен, добри човече.

Жрецът разбрал, че този бедняк дори не разпознал неговата знаменита особа и побързал да премине към същината:

– Както и да е, желая ти това, което самия ти желаеш...

– Аз да си желая?! – Разсмял се човека. – Но на мен нищо не ми е необходимо. Аз имам всичко, което желая.

– Как така?! – Изумен възкликнал жрецът.

– Та ти живееш в такава бедност! Дори богатите хора се нуждаят от много неща, а и много желаят, какво остава за бедняците.

Човекът рекъл:

– Тези хора са нещастни, защото търсят земното щастие и живеят със страха от загуба на своите илюзии и перспективата да бъдат нещастни. Нещастен е този, който търси своето щастие в илюзиите на този свят. Тук има само едно истинско щастие – да бъдеш здраво съединен с Бога и да живееш по Неговата воля. Аз не търся временното благополучие, защото това, което имам ми е дадено в живота от Бог, именно за това съм и благодарен. Всичко приемам с радост: и това, което хората наричат беда и това, което приемат за лошо. Аз Му благодаря, че ме е дарил с богатите си дарове.

Жрецът се усмихнал:

– Но Бог нищо не ти е дал, излиза, че Му благодариш лицемерно.

Човекът отвърнал:

– Бог ме вижда целия, Той вижда моите изкушения и моите възможности. Той ми дава винаги това, което ме прави духовно съвършен.

Жрецът попитал:

– На какво живееш?

Човекът отговорил:

– Моята главна грижа всеки ден е да бъда здраво съединен с Бога и да живея съгласно Неговата воля, за да може моя *живот* да бъде съвършено съединен и съгласуван с волята Божия. Така минава всеки един мой ден. А всяка нощ, когато лягам да спя отивам при Бога.

– И къде намери Бога?

– Там, където открих Истината, когато оставих като ненужна дреха всичко земно на брега на своите съмнения, когато влязох в Неговите води на Озарението в чистотата на своите помисли и добра Съвест.

Жрецът започнал да се колебае, защото никога до сега не бе срещал толкова беден човек, който да изрича такива думи.

– Кажи ми, по свое убеждение ли говориш? Същото ли ще говориш ако на Бог му бъде угодно да изпрати твоята Душа в ада?

Човекът свивайки рамене отговорил:

– Всеки ден аз се държа за Бог с неразривните обятия на моята Душа. Моята искрена Любов към Него е безмерна. Прегръдката ми е толкова силна, а Любовта към Него толкова безгранична, че където и да ме изпрати, там заедно с мен ще пребивава и Той. А ако Той е с мен, от какво да се боя? Животът за мен е там, където е и Той. За моята Душа би било по-драго да живее извън рая, но с Бога, от колкото на небесата, но без Него.

– Абе кой си ти?! – С удивление и уплаха попитал жреца.

– Който съм, не е важно, важното е, че съм доволен от своя живот. И не бих го заменил за никой живот и земните богатства на всички владици взети заедно. Всеки човек, който успява да се владее, който е господар на своите мисли и е здраво свързан към

Бог с Любовта си, е най-богатия и най-щастливия човек на този свят.

– Кажи, бедняко, кой те научи на тези Мъдрости?

– Моят единствен учител – е Бог. Всеки ден от своя живот аз се старая да върша добро в този свят, моля се, упражнявам се в развиването на благочестивите мисли. Но винаги следя за едно, да бъда здраво съединен с Бога и неговата безкрайна Любов към мен. Единствено съединението с Бога ме прави духовно съвършен. Животът в Божията Любов ме учи на всичко“.

Всеки човек е Личност, носеща на първо място духовна отговорност за всичко, което избира и прави приживе. Та нали повечето хора знаят какво е отговорност. Те взимат върху себе си отговорността за решението на всякакви житейски, идеологически, битови, финансови и други въпроси. Стараят се основно не за себе си, а за семейството си, за бъдещето на своите деца и внуци, приятелите, близките хора и т.н. Точно така е и в духовен аспект. Като главна цел в живота за всеки човек, трябва да бъде вземането на отговорност за духовната си съдба и още приживе да се направи всичко възможно и невъзможно за съединението със своята Душа и придобиването на истинска Свобода от материалния свят. Не трябва да се чака някой, човек сам трябва да се активизира и да действа, започвайки на първо място от себе си. Трябва самият той да бъде добър пример за околните, тогава позитивните промени в него и в обществото не ще го оставят да чака.

Анастасия: Да, във вашите думи е самата Истина, която дълбоко докосва и вълнува Душата. Духовната Любов е способна да победи всичко, Любов, която не знае граници! Знаете ли, забелязах, че читателите от

различни възрастови групи задават едни и същи въпроси: „Какво е истинската Любов?“ Взимайки предвид информацията, която споделихте по дадения въпрос по-рано, вече разбирам, че в съвременното общество това понятие е сериозно изопачено, изкривено е както по смисъл, така и по съдържание. Където и да погледнеш става очевидно, че в съвременния свят практически всички хора: децата, подрастващите, младите, възрастните, „самотните“, семейните или необвързаните изпитват недостига на истинското чувство на Любовта.

Ригден: Не бих казал, че в съвременния живот изцяло са изгубени ключовете към разбирането на това чувство. Има ги, но са скрити под дебел слой на неразбиране, под бронята на материалистичния мироглед. За да ги намерят, хората е нужно да знаят поне как изглеждат. Друг е въпроса, че в потребителското общество се прави всичко възможно, в по-голямата си част, те да не намерят тези ключове, да живеят страдайки без Знанието, да се ръководят единствено от своите животински инстинкти. Защо? Ами защото истинската Любов вътрешно освобождава човек, дава най-ценния небесен дар – истинската Свобода от този материален свят. Тя е много мощна сила, която пробужда Душата. Това е най-близкия, кратък път към Бога.

Анастасия: Не бихте ли могли да ни разкажете за това по-подробно, поне нещата, които може да се представят на широката публика? В света има наистина много умни хора, на които и намек, и подсказка относно посоката, в която следва да се търси ще им е достатъчна. И благодарение на тази помощ те ще могат да достигнат до разбирането на смисъла на въпроса, ще намерят скритите ключове.

Ригден: Може и по-подробно... За съжаление хората смятат Любовта за какво ли не: от егоистичен ин-

стинкт на „алфа самеца“ и „алфа самката“ до отношенията между съпрузите, родителите, децата, моралната отговорност пред своя род, общество, страна и т.н. Но всичко това са условности. Истинската Любов – е много мощна сила, многократно по-голяма, от това, което хората си представят.

Може да се каже, че Любовта в днешно време се възприема по доста ограничен начин, закодиран още в детството на повечето хора с помощта на различни шаблони. В основни линии това е игра за масите в рамките на определени условности, свързани с местните традиции. В обществата винаги е съществувала достъпна и скрита информация по тези въпроси. Достъпната информация е била ориентирана към държавните и обществени интереси. Тя се е разпространявала сред масите с цел пропагандиране на определени поведенчески модели в обществото, изгодни за структурите притежаващи скрита или недостъпната информация. Недостъпната информация се е ползвала активно в различни структури свързани с властта, особено от религиозно и окултно ориентираните. Тя се е основавала на определени знания за невидимия свят, знания, които давали възможност за придобиване на допълнителна сила и влияние над масите.

Не на последно място сред тази информация се намира и знанието за една от най-мощните енергии в човешкото тяло, нека да я наречем условно сексуална енергия. Достъпната информация по този въпрос като правило обвързват или с Животинското начало на човек, или ограничават в определени рамки, табута с примитивни обяснения, отвеждащи далече от същността на въпроса. В резултат на това, човек или изпада в неконтролирана похот и разврат, или в ми-

словни терзания и прекомерни ограничения в случаите на изблик на тази енергия. Това се случва поради неразбирането на своята природа и липсата на достатъчно познания за тази сила. И в единия, и в другия случай, човек не получава дългоочакваното щастие и вътрешно духовно спокойствие, а чувства, като правило, опустошение или пренапрягане.

Сексуалната енергия – е една от най-мощните сили въздействащи на човек. В нейната мощ човек може да се убеди ако проследи съответните съзнателни и подсъзнателни интерпретации на желанията в своята мисловна дейност. Простичко казано, ако хората в рамките на деня мислеха за Душата си толкова, колкото мислеха за секса, тогава всички вече отдавна да са станали светци. А силата си е сила, всичко зависи от това кой и как я използва и върху какво концентрира своето внимание. Ако човек я използва в рамките на доминацията на Животинското начало, това се превръща в култ на собствената значимост, похотта, агресията, желанието за доказване, че ти си „алфа самец“ или „алфа самка“. В потребителското общество всичко се свежда като в детска игра, до притежанието на най-красивата играчка, която всички желаят да притежават. После тази играчка омръзва и човек започва с нова сила да преследва друга красива играчка до момента, когато не види нещо още по-красиво. Тези желания в човека нямат край. Забележи, същият стремеж – да се притежава най-доброто и привлекателно – при мъжете и жените се проявява и в други области: коли, къщи, дрехи и т.н. Коренът на всичко това е Животинското начало, което винаги се стреми към властта, към притежание на временното и тленното. А глобално печели Животинския разум, който по този начин, с поредния набор от илюзии принуждава хората да израз-

ходват своите жизнени сили, отдавайки своето внимание на смъртното, вместо да се съсредоточат върху духовно си спасение.

Анастасия: Като цяло, хората хранят със своето внимание врага, който всъщност ги убива.

Ригден: Да... Всеки умен човек ще предположи логично, че щом в човека има сексуална енергия и тя се проявява не само във връзка с инстинкта му за продължение на рода, но и по време на неговия живот, оказва мощно психологическо, физиологическо и други влияния, следователно нейната творяща сила заема не последно място в човешката конструкция, при това, както във видимата, така и в невидимата. Какво представлява хормоналния изблик? Това е образуване на химически съединения, вследствие от работата на енергиите, тоест физика на много по-фино ниво. При това активаторът се явява самата мисъл. Между другото думата хормон („hormaō“) в превод от древногръцки означава „възбуждам“, „привеждам в действие“. Хормоните, като биологически активни вещества предизвикват изменения в човешкия организъм, влияейки на всички жизненоважни процеси в него. Нещо повече, тук говорим само за това, което е известно на хората на физиологично ниво, тоест видимия свят или видимата материя. А сега си представи какво означава тази сила за невидимия свят, където текът тънки процеси и преобразувания, от където се заражда всичко. Сексуалната енергия в духовно отношение – е сила, проводник към дълбочинните чувства, да го кажем така, към тайнството на Висшия свят. Тези сакрални знания, в една или друга степен, се пазят в много от традиционните религии и вярвания на различните наро-

ди по света. И, ако позволиш ще разкажа малко по-подробно за това.

Истинската Любов – са дълбочинните човешки чувства, които не е възможно да бъдат изразени с думи. Това е силата на Душата, нейното състояние на Любов към Бога. Истинската Любов между хората се проявява тогава, когато един човек изпитва дълбоко чувство на Любов към Душата на другия човек, както се казва, вижда неговата същност и се случва „безмълвно изумление“.

Разбираш ли в какво е разликата? Това състояние се отличава значително от първичния за човек сексуален блик, при това с доминиращо Животинско начало, когато в него възниква желание да обладава, властва и използва другия човек в своите користни цели. То значително се отличава от психологическото разбиране, което се изявява в проявата и доминацията на някакви спонтанни настроения, нестабилни чувства и множество користни „искам“. Всичко това често възниква, когато човек пребивава в илюзията, че или доминира над някого, или се отдава изцяло, а от среща не получава нищо. Когато демонстрира в своето поведение постоянно страдание в името на някакъв идеал, измислен от него самия. Макар реално да не изпитва истинска, самоотвержена Любов, а само се опитва да покаже на себе си и на другите своята алфа значимост. Във взаимоотношенията това рано или късно се превръща в неразбиране, напрежение, поражда дрязги и вражда, защото не се основава на дълбочините чувства, а на желанията на Животинското начало. При това човек започва да вини всички и всичко, но само не и себе си. А това показва, че той чисто и просто утвърждава своето собствено Его, без да е способен да Обича истин-

ски, но затова пък с изисквания за такава Обич към него. Тоест „войната и мирът“ на първо място започват в съзнанието. Проблемът на човека е в това, че не иска да работи над себе си, самият той да бъде генератор на истинска, духовна Любов, която изпитва неговата Душа към Бога, та нали за стремителния духовен растеж тя е като животворна влага за поникващия клас.

Истинската Любов – е щедър вътрешен дар, който един човек поднася на друг от излишъка на своите дълбочинни чувства. Такава Любов може да бъде дадена, когато забравяш за самия себе си. Именно за тази Любов се казва, че търпи дълго, прощава, не завижда, не се гордее, не търси своето и не желае зло.

Истинската Любов се явява възстановяване на единството на Душите. Обичащият човек вижда в другия родство, красотата на неговата Душа. Когато човек присъства в истинската Любов, той вижда основно не физическата красота на ближния, неговите таланти, способности, а именно вътрешната красота на неговото Духовно начало. В този случай той започва да вижда човека в съвсем различна светлина. В другия човек също започват забележими промени. Ако си представим, че последният се е държал агресивно по отношение на заобикалящия го свят и изведнъж, най-изненадващо, някой забелязва в него не зъл човек, а добър, обръщайки внимание не на неговите лоши качества, а на добрите. Тоест обърнал е внимание към неговата духовна красота, която той също притежава, но не е била доминираща в неговото съзнание. Благодарение на това искрено чувство, човек започва не просто да се разкрива, но и да се променя в по-добра посока, пребивавай-

ки със съзнанието си в изпълващото чувство на Любовта. Не си струва хората, желаещи да следват духовния път да стоят в очакване, че някой, някога ще дойде и искрено ще ги заобича. Те трябва да се учат да разкриват своята вътрешна Любов – Любовта към Бога, към Душата – и тогава тя ще се отрази на заобикалящия свят, ще позволи на хората да бъдат видени от страната на тяхната духовна красота. Всичко всъщност е много по-просто, от колкото може да си представи човек.

Анастасия: Да, създава се впечатлението, че хората са изгубили основните знания за това, какво е истинска Любов... За масите е останала единствено традицията без разбирането на смисъла... Например в традицията на Православието по време на венчаването се извършва молитва, за да може благодатта небесна да се посели в мъжа и жената, решили да съединят своята съдба, превръщайки човешките отношения в небесни. Отчитайки това, което вие разказахте, излиза, че това не са просто думи.

Ригден: Съвършено вярно. Работата е в самия смисъл, в тайнството на Душата. Когато двама души проявяват един към друг истинска Любов, единни в своите дълбочинни чувства, то дори физическото съединение („телесно общуване“) помага, както се казва в Православието: „за разкриването на най-истинското тайнство, явяващо се действие изникващо от Бога и водещо към Него“. Това е „чудо, което превъзхожда всички естествени отношения и състояния“. В това се крие дълбок смисъл и в това тайнство наистина е скрита огромна сила. И тук първичното не е материята, а Духа. Материята се явява едва допълнително средство.

Анастасия: Да, любовта побеждава всичко... Принудена съм да ви задам още няколко въпроса, традиционни въпроси от читателите: „Реалистично ли е съвременния човек да се промени?“

Ригден: Напълно. Просто той все още не знае много за своите възможности.

Анастасия: Какво удържа човека от познанието?

Ригден: В основата си страха от Животинското начало – страха от неизвестното, който най-много от всичко тормози въображението. Но този страх съществува до момента, когато неизвестното се превърне в известно. За да се опознае неизвестното, е необходимо да се интересуваме от него, да разширяваме границите на нашето мислене. В противен случай, как човек може да види нещо ново, ако неговия ум абсорбира само познато, когато поставя съответните ограничителни рамки за постъпващата информация? Стесненият мироглед, отсъствието на широк житейски поглед поражда в човека страх (от Животинското начало) от съприкосновението с Вечното и загубата на онова временното, което притежава. Образно казано същия този клон, за който се държи човека от притчата, която разказах по-рано.

Анастасия: Вие споменахте, че за да се познае каквото и да било е нужно поне да се направи опит, символична първа крачка за опознаването му.

Ригден: Да. Неслучайно древните мъдреци са казали, че за да познаеш света, е нужно първо да опознаеш себе си. А за да опознаеш себе си, трябва да се откъснеш от стандартните шаблони на възприятието. Та нали нашият вътрешен свят е много по-голям

и по-интересен, от колкото сме свикнали да го възприемаме. Неговата красота, мащаб и дълбочина не е възможно да бъдат опознати само с помощта на обикновеното възприятие. Навлизайки дълбоко в непознатото, например при изпълнение на медитативните техники, може да се види и почувства това, което винаги е било с теб и това, което ти дава цялостна представа за света. Дълбочинните чувства (или така нареченото *шесто чувство*, чувството на интуицията, което може да се развие с определени медитативни и духовни практики) позволяват да се възприема много повече информация, от колкото ограниченото логическо съзнание. Интуицията винаги предусеща ситуацията, давайки обемно знание за нея от позицията на Наблюдател от Духовното начало.

Та нали реалният свят, а не тесния спектър, който можем да видим със зрението, е толкова многостранен и разнообразен, че изобщо не е практично да бъде изучаван от позицията на триизмерното пространство. Многоизмерната човешка конструкция дава възможност на Наблюдателя от Духовното начало да работи в различни изменени състояния на съзнанието, да присъства едновременно на няколко различни места. Това от своя страна позволява да се намираме в различни алтернативни състояния, измерения, тоест да „виждаме“ или притежаваме многообразие от възможности в различните реалности. За човека това многообразие на потенциални „нереалности“ се проявява докато той самия не направи конкретен избор. Последният проявява една от множеството взаимосвързани реалности, с която медитиращият влиза в резонанс. С други думи, намирайки се в медитация, човек със своя избор вече внася изменения в дадената реалност. Медитацията – е, както живота, в който личния избор формира едно или друго бъдеще.

И тук няма нищо удивително. Това е само малко поразлична, за момента не изучена физика. Макар вече да текът изследвания и в тази насока. Разбирането или решаването на едни или други научни въпроси поражда още повече такива. Например, отговорите до които достига квантовата физика, пораждат въпроси в биохимията, биофизиката и така нататък по сложната верига на взаимоотношения в този сложен свят. Както е известно, макрокосмосът е отражение на микрокосмоса, за да се разбере устройството, работата и възможностите на макрообекта е необходимо да се започне с изучаването на неговия микрокосмос.

Анастасия: В днешно време е установено експериментално, че благодарение на своите феноменални способности, човек може да промени поляризацията на светлинните лъчи, електромагнитното поле, свойствата на водата, а също така да отклонява лъча на лазера, да разчита информацията от други обекти и т.н. Тоест ако разглеждаме човека (да кажем тези негови способности, които на днешен ден са доказани от науката), то за разбирането на механизмите на такива феномени е нужно да се изучава не само видимата, но задължително и невидимата конструкция на човека?

Ригден: Безусловно. Всеки материален обект се състои от набор химически елементи. Ако говорим за човека, то неговото тяло съдържа цялата Менделеева таблица и още много не открити химически елементи. Но впечатляващото в случая е, че ако започнем да навлизаме навътре в човешкия микрокосмос ще забележим, че количеството химически елементи започва да намалява, а тяхното взаимодействие да се усложнява. Например, потапяйки се до разме-

ра на молекулата можем да констатираме, че броя на химическите елементи намаля до единици. При по-нататъшно потапяне в микрокосмоса на атомите, химията изчезва и се появява квантовата физика на нивото на елементарните частици. Като последните вече се намират в така нареченото пограничното състояние: една и съща частица в определени условия може да бъде материя (частица) или енергия (вълна). Освен това излизат наяве множество скрити удивителни свойства: взаимодействието на частиците, независимо от разстоянието и преноса на енергия, както и много други. Но квантовата физика също е ограничена, тя стои на границата на два свята, там, където материята (частицата) преминава в енергия (вълна).

При по-нататъшно навлизане, квантовата физика изчезва и започва съвсем нов, още не познат за човечеството свят – многоизмерния свят на енергиите, а по нататък – света на информацията (тези същите фундаментални информационни блокчета, за които говорихме в началото), който образува материята, формата, самия живот.

Съществува такъв парадокс, дори бих казал човешки парадокс. Да вземем например човек на средна възраст, с тегло от 70 кг. и височина от 1 м 70 см. Така, ако съберем на едно място всички елементарни частици, от които е изграден този човек, то те няма да запълнят дори и един напръстник, а теглото им няма да надвиши и един грам. И ако отново върнем по местата си всички тези елементарни частици в съответствие с информационната му структура в дадения времеви диапазон, то отново ще получим голям и тежък човек на средна възраст, тежащ 70 кг и с височина 1 м 70 см.

Анастасия: Удивително...

Ригден: Въпросът е, къде изчезва неговият обем и маса?

Анастасия: Сигурно се дява там, където и дупката от геврека, след като го изядем... Излиза, че човешкото тегло – също е илюзия? Но все пак ми е любопитно, а какво създава илюзията за тегло?

Ригден: На този въпрос има отговор, само че, той лежи зад пределите на разбиране на съвременната физика. Но в неговата основа се намират знанията за информационните блокчета формиращи света, за които вече разказах.

Нека кажем така, съгласно определения „план“ се създават различни комбинации от информационни блокчета. Вследствие на това от едни и същи химически елементи се образуват различни форми на „живата“ или „неживата“ материя и така нататък. Многообразието и вариантите на подреждане на информацията, а и самото първично зараждане на енергията в процеса на наблюдение биват създавани, да го наречем така, от Супернаблюдателя от другата страна. Хората го наричат Бог, Творец, Висш разум, този, Който според митологията на народите по света е създал Вселената и я управлява. Именно от този Супернаблюдател зависи, как ще бъде съпоставена информацията, а следователно коя от енергиите или нейните съставни части ще бъде преобразувана в елементарна частица. А вече в зависимост от това – какво именно ще бъде проявено и създадено в материалния свят, образно казано, човек ще види или камък под стъпалата си, или звезда над главата си. Всичко, което ни заобикаля в това число и ние са-

мите, се състои от едни и същи елементи, но съединени чрез различни програми. А тези информационни програми, тези първични енергии – са само проявление на замисъла на Този, Който е създал всичко. Формите и комбинациите са различни, но независимо от това, всичко е взаимосвързано, всичко „живо“ и „неживо“ си взаимодейства, такава е Неговата воля, такава е Неговата идея.

Човек притежава частичка от Този, Който е създал всичко. Хората наричат тази частичка Душа. В нейното съществуване в този си вид (закрепостена в материята) е втъкан Неговия замисъл, защото няма смисъл да се създава каквото и да било, без да се наблюдава за самия процес. Както за човек е ценно наблюдението над своето духовно преобразуване, така и за Бога е ценно да наблюдава Душите и е ценен този, който съумее да се върне при Него. При това човешката свободата на избор се запазва. Човек е свободен да избира кой да е път. Но всичко е временно и смъртно, освен пътя към Вечността. Именно Личността при духовното си развитие и съединение с Душата става този Наблюдател от Духовното начало, който подобно на своя Творец е способен, благодарение на собственото си наблюдение, да променя много в този материален свят. Например да промени не само своята съдба, но и съдбата на другите хора, да създава изменения в заобикалящия го свят.

Анастасия: А как Наблюдателят може да внася корекции със своето наблюдение?

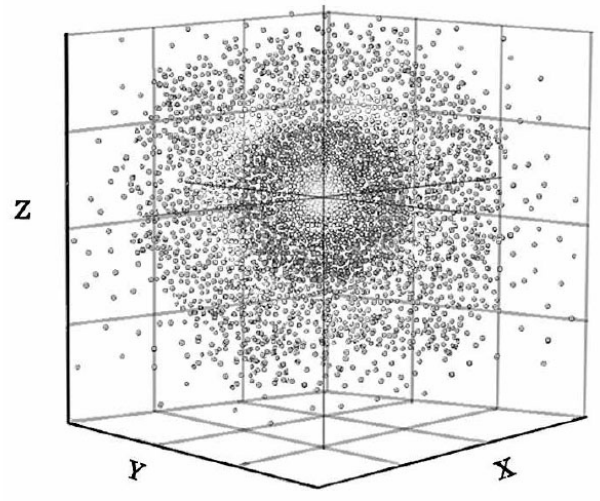
Ригден: За да се разбере отговора на този въпрос, нека направим малко отклонение и се потопим в квантовата физика. Колкото повече учените изучават въпросите, поставени от тази наука, толкова по-

вече достигат до извода, че всичко в този свят е взаимосвързано и не съществува локално, само за себе си. Същите тези елементарни частици са взаимосвързани помежду си. Съгласно теорията на квантовата физика, ако едновременно провокираме появата на две частици, то те ще се намират не само в така наречената „суперпозиция“, тоест едновременно на много места. Но и изменението на състоянието на едната частица, ще доведе до *моменталната* промяна в състоянието и на другата частица, независимо на какво разстояние са двете частици една от друга, дори и ако това разстояние надвишава обсега на действие на всички сили, които са познати на човечеството.

Анастасия: А в какво се крие тайната на това мигновено взаимодействие?

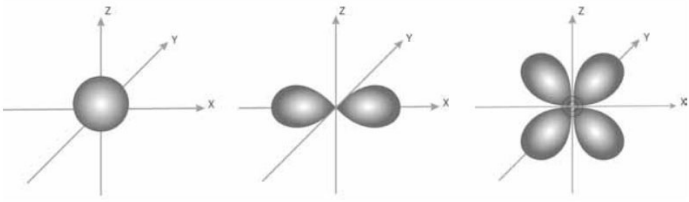
Ригден: Сега ще обясня. Нека разгледаме например електрона. Той е съставен от информационни блокчета (или както са ги наричали древните – „зрънца По“), които задават основните му характеристики и определят неговия вътрешен потенциал. Според съвременните представи електрона се движи около атомното ядро по така наречената „стационарна орбита“ (орбитала). По точно, днес той вече се представя, не като материална точка със зададена траектория, а във вид на електронен облак (електрона условно е изобразен „размазан“ около целия обем на атома), притежаващ области на сгъстяване и разреждане на електрическия заряд. Електронният облак като такъв не притежава резки граници. Под орбита (орбитала) се има предвид не движението на електрона по някаква конкретна линия, а част от пространството, област около атомното ядро, където се съхранява най-голямата вероятност за неговото местопо-

ложение в атома (атомната орбитала) или в молекулата (молекулната орбитала).

Рисунка 2. ***Електронният облак на водородния атом:*** *част от триизмерното пространство около атомното ядро, където се съхранява най-голямата вероятност за местоположението на електрона.*

Тъкмо разликата между вътрешния потенциал и външния заряд създава тези орбитали. Качеството на вътрешна енергия (потенциала) характеризира материалния обект. Тоест изразявайки се с езика на съвременната наука, тези електронни обвивки (орбитали) на атомите, в зависимост от броя и местоположението на техните електрони, определят електрическите, оптическите, магнитните, химическите свойства на атомите и молекулите, а също така и повечето от свойствата на твърдите тела. Формата на електронния облак, както вече сме учили в уроците по химия в училище може да бъде най-различна.

Рисунка 3. ***Различни форми на електронния облак*** *(„геометрия“ на квантовата химия)*

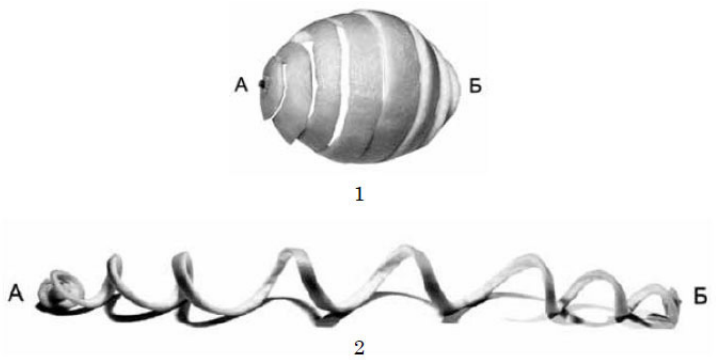
1) s-орбитала – електронен облак във формата на кълбо (знака кръг);
2) p-орбитала – форма на двойната круша (знака на безкрайността);
3) d-орбитала – форма на четирилистно цвете (знака на наклонения кръст)

По този начин, както е известно, електрона в материалния свят може да съществува в две състояния едновременно: **частица и вълна**. Той може да се проявява едновременно на различни места, съгласно същата тази квантова физика. Изчезвайки от своята атомна орбита, електрона *моментално* се премества, тоест изчезва тук, и се появява в друга орбита.

Но, кое е най-интересното в случая, това е нещо, което учените още не знаят. Нека да разгледаме например електрона на водородния атом – елемента, който влиза в състава на водата, живите организми, природните изкопаеми и се явява един от най-разпространените елементи в космоса. Електронният облак, разположен около атомното ядро на водорода има формата на кълбо. Това е основното, което науката може да фиксира на този етап. Но учените все още не знаят, че **самият електрон е завъртян в спирала.** *При това тази*

спирала (една и съща) може да бъде завита както на ляво така и на дясно в зависимост от разположения в нея заряд. Благодарение именно на тази спираловидна форма и промяната на концентрацията на заряда, този електрон лесно преминава от частица във вълна и обратно.

Ще дам образен пример. Представи си, че в твоите ръце държиш портокал. С помощта на ножче сваляш неговата кора под формата на спирала, предвижвайки ножчето от единия връх към другия по спирала, нека условно да кажем от точка А до точка Б. Ако отделим кората от портокала, то в нормално състояние тя ще представлява кълбо, повтаряйки неговата форма. Ако я разпънем, тогава ще заприлича на вълнообразно въже. В нашия образен пример оранжевата страна на кората ще представлява спиралата на електрона, където в района на точка А се намира външния заряд, а в района на точка Б (отвътре на бялата страна на кората) се намира – вътрешния потенциал. Всяко изменение в точка А (на оранжевата страна) ще води след себе си до вътрешно еднакво по сила и обратно по посока противодействие в точка Б разположена на бялата страна на кората. Когато спадне външния заряд на електрона, то под въздействието на вътрешния потенциал спиралата се разпъва и електрона преминава в състояние на вълна. Когато отново се появи външен заряд, който се образува вследствие взаимодействието на вълната с материята, спиралата отново се свива и електрона отново се връща в състояние на частица. В състоянието на частица електрона притежава външен отрицателен заряд и ляво странна спирала, а в състояние на вълна дясно странна спирала и външен положителен заряд, като цялото това преобразуване се случва благодарение на езоосмоза (първичния тласък).

Рисунка 4. ***Образен пример на трансформацията на електрона от частица във вълна:***
1) състояние на частица; 2) състояние на вълна.

При осигуряването на определени технически условия, наблюдателят от позицията на триизмерния свят може да види електрона във вид на частица. Но наблюдателя от позицията на по-високите измерения, който ще вижда нашия материален свят във вид на енергии, може да наблюдава друга картина на строеж на същия електрон. По-конкретно как информационните блокчета, образуващи този електрон, ще проявяват изключително свойствата на енергийна вълна (разпъната спирала). Нещо повече, тази вълна ще бъде безкрайна в пространството. Простичко казано, положението на самия електрон в общата система на реалността е такава, че той ще се намира навсякъде в материалния свят.

Анастасия: Може да се каже, че той ще съществува, независимо дали го виждаме като Наблюдатели от триизмерния свят или не?

Ригден: Да. За да разберем това още по-добре нека разгледаме още един пример – с огледало. Да предположим, че няколко фундаментални информационни блокчета образуват структура, представляваща локална точка, тоест някакъв обект. Нека поставим обекта в една стая, в която под определен ъгъл са поставени множество огледала, в които той се отразява. И така, обектът се намира по средата на стаята, отразява се във всяко от огледалата и ние го виждаме, следователно информацията за него се намира и в нашето съзнание. С една дума информацията за този обект присъства на няколко места едновременно. Сега ако махнем едно от огледалата, тогава на това място няма да можем да го наблюдаваме. Но когато върнем огледалото обектът отново се появява. Следователно информацията за него никъде не е изчезвала. Просто при определени обстоятелства виждаме проявата на тази информация, в случая под формата на точка, изменят ли се условията – обекта изчезва. Макар и обективно да продължава да съществува на това място под формата на информация. Отражението може да има непрекъснат поток, следователно присъства във всяка точка на стаята (между другото и не само в стаята, но и в пространството, намиращо се отвъд границите на тази стая), независимо виждаме ли го или не.

Съгласно квантовата физика, състоянието на електрона във формата на частица е следствие от самия акт на измерване или наблюдение. С други думи, не измервания и не наблюдаван електрон се намира в състояние на вълна. В този случай за него съществува цяло поле от вероятности, защото се намира тук и сега на много места едновременно, или така наречената суперпозиция. Независимо, че заема множество позиции, това винаги ще бъде един и същ електрон или въл-

на. Суперпозицията – е възможността обектът да се намира едновременно във всички възможни алтернативни състояния, докато не е направен избора, докато Наблюдателят не е извършил измерване (изчисление на дадения обект). Веднага след, като Наблюдателят фиксира вниманието си над поведението на електрона, той моментално се превръща в частица, тоест превръща се от вълна в материален обект, положението, на който може вече да се определи. След като Наблюдателят извърши своето измерване, обекта ще застане само на едно място.

Анастасия: О, това е много интересна информация! Излиза, че изводите на квантовата физика са ценни за тези, които се занимават със своето самоусъвършенстване. Това от своя страна до някъде обяснява причината, защо, когато човек изпълнява медитация или духовна практика тя невинаги се получава. Кое е това, което спомага за така наречената „материализация“ на медитативния процес, тоест прехода на вълната в материално състояние, в което енергията отново придобива свойствата на материя? Именно наблюдението и контрола от Животинското начало. С други думи, медитацията не се получава тогава, когато се включват мисловните процеси, свойствени за обичайното, ежедневно състояние на съзнанието. При това, мозъкът постоянно се опитва да идентифицира нещо и да локализира обекта на наблюдение. Такава ситуация се случва тогава, когато по време на медитация Личността не се потапя достатъчно в изменено състояние на съзнанието или просто губи контрол над него. Това позволява на Животинското начало да се намеси в процеса на наблюдение, вследствие, на което се раждат асоциативните образи и се загубва Истината.

Вълната се трансформира в материя. Но веднага след като „изключиш мозъка“ с неговите мисловни процеси и се включиш пълноценно в медитацията, благодарение проявата на своите дълбочинни чувства, се случва разширяване на съзнанието и наблюдаваната от Духовното начало материя се превръща във вълна. Тогава се сливаш с истинската реалност на света, превръщаш се в едно единно цяло с него, едновременно усещаш цялото му разнообразие, все едно си навсякъде. Тъкмо тогава се случва истинската медитация като процес за познание на Истината.

Ригден: Абсолютно вярно. Света на Животинското начало – е света на доминация на материята и нейните закони. Света на Бога – е света на съвършените енергии. Когато се намираш в медитация, в изменено състояние на съзнанието, ставаш част от процеса на божествената проява тук и сега. В момента, в който в теб се включи наблюдателя от Животинското начало, на теб ти се струва, че осъществяваш контрол над материята. А всъщност се осъществява контрол над теб самия от страна на материята (Животинския Разум). В резултат на това ставаш по-добре проявен материален обект, всъщност се превръщаш в корпускулярен обект от общата материя (корпускула, от латински corpusculum – „телце“, „най-малката съставна част на материята“) и се подчиняваш на нейните закони. Ако обаче се преминеш в състояние на вълна, тогава ставаш част от божественото проявление в този свят, тоест Наблюдател от Духовното начало. Неслучайно е казано: каквото доминира в теб, това и ще бъдеш.

В състоянието на медитация изчезва обичайното възприятие. При опитния медитиращ, и по-точно ако разгледаме неговото състояние в духовната практика „Лотосов Цвят“, съзнанието наистина се раязширява зна-

чително, излиза отвъд границите на обичайния свят. Човек усеща, че се намира едновременно навсякъде. Може да се каже, че супер позицията в квантовата физика или преминаването в състояние на вълна е същото, както постигането на състояние на присъствие в по-висшите измерения в медитацията, където материята отсъства. Суперпозицията в състоянието на медитация е когато „виждаш", в смисъл усещаш с дълбочинните си чувства целия свят и всички негови разнообразни проявления. Но когато Наблюдателят се концентрира върху който и да било обект, неговото съзнание се свива и се ограничава до рамките на обекта на наблюдение. Тоест, в момента, в който извършваш избор и се съсредоточаваш върху конкретни детайли, вълната се превръща в материя. Та нали, когато се концентрираш върху детайлите, обемното възприятие изчезва и остават само детайлите. Мисълта от Животинското начало – е своеобразен инструмент, сила за материализация на обектите, а чувствата от Духовното начало – е сила за разширяване на съзнанието, изход в по-висшите измерения.

Анастасия: Да, колко сложен се оказва света и колко очевидни могат да бъдат простичките неща в него.

Ригден: Ето така стоят нещата с квантовата физика... От една страна, разбирането за наблюдателя е разширило границите на познание на учените, а от друга – ги е завело в задънена улица. Позицията на супер наблюдателя доказва, че съществува някаква огромна сила, способна да оказва влияние от вън върху Вселената, на всички нейни обекти и процеси протичащи в нея.

Анастасия: Това фактически е още един начин за научно доказване за съществуването на Бога?

Ригден: Да. Човек има Душа, която е частица от божествената сила. Колкото повече преобразува своя вътрешен свят, колкото повече Личността се доближава до Душата и се разкрива пред Бог, толкова духовно посилна става тя. Вървейки по този път, пред Личността се открива възможността за влияние върху материалния свят от по-висшите измерения. Колкото повече такива хора, толкова по-значително и мащабно е това влияние. Супер наблюдателя е Бог и Той може да влияе върху всичко. А човек, намиращ се в позицията на Наблюдател от Духовното начало – е Наблюдател, който може да се намесва в протичащите световни процеси и да ги променя на микрониво. За хората разбира се, са достъпни и определени манипулации свързани с материята при това от позицията на Наблюдател от Животинското начало. Но човек се сдобива с реална сила на въздействие само тогава, когато се включва неговия Наблюдател от Духовното начало.

Анастасия: Когато изпълняваш духовни практики и имаш разширена представа за света, разбираш, че – това е факт. Като потвърждение служат и невероятните чудеса, които в различни времена и на различни континенти са творили тези, които били нарича-ни от хората като светци. За тях не е представлявало трудност да спрат стихиите, да променят структурата на водата, да излекуват кое да е заболяване и дори да възкресят човек от смъртта.

Ригден: Разбира се. Човек дори не подозира какви възможности се таят в него. Съзерцавайки от позицията на Наблюдател от Животинското или Духовното начало, ние вече оказваме въздействие върху самата ситуация и нейния възможен изход на нивото на невидимия свят, защото извършваме избор. Всяка ситуация – е отговор не само на твоето присъствие в даде-

но място тук и сега, но и на това как именно се възприемаш в този момент.

Анастасия: Реално, ние винаги наблюдаваме част от самите себе си в заобикалящия ни свят и не съдим съгласно неговите реалности, а го интерпретираме съгласно своя мироглед и опит.

Ригден: Вярно. Изказвайки нещо за света, ние до голяма степен изказваме нещо за нас самите. Добрият слушател винаги ще чуе много повече за говорещия човек, отколкото последният смята да разкаже за себе си.

Анастасия: С други думи, така или иначе виждаме заобикалящия ни свят, образно казано, през „розовите очила“ на Наблюдателя от Животинското начало. И колкото по-малко работим над преобразуването на своя вътрешен свят, толкова по зле за нас. В този случай ще расте най-много опита свързан с доминацията на Наблюдателя от Животинското начало, а това означава, че ще получаваме още по-изопачена картина на своето възприятие.

Ригден: Да. Това дори може да се проследи и от позицията на вече съществуващите знания за човешкия мозък, съзнание, начина на разсъждение и начините, по които се формира неговия мироглед. Като правило, в потребителското общество, на човек му се втълпяват определени шаблони, че света е материален и това е единствената съществуваща реалност за него. Вече разказвах, как нашия мозък е конструиран така, че да взима много бързо на въоръжение различни стереотипи, нещо повече, започва да се ръководи от тях, докато човек не избере нови. По този начин той от самото си детство за-

почва да изгражда своя живот въз основа на тези измамни стереотипи и едностранчиво свето възприятие от позицията на Наблюдател от Животинското начало. Всичко, което не съвпада със стереотипите и неговия личен избор бива просто игнорирано. Човек избира много тесен жизнен спектър на познание за света и себе си, дори без да се интересува от цялото. Като резултат, всичко това ограничава неговия асоциативен „арсенал“ и го прави изключително предсказуем в своите действия и намерения.

А какво всъщност представлява избирателната информация в заобикалящия ни свят, по голямата част, от която постъпва чрез зрението? Това, което виждаме съгласно същата квантова физика – е илюзия, породена от геометрията на даденото пространство. В нормално състояние на съзнанието ние възприемаме света не от позицията на страничен космически или друг Наблюдател, а от позицията на Наблюдател, който е потопен в даденото триизмерно пространство, в определени координати в конкретния времеви интервал. Тъкмо затова ще възприемаме света едностранчиво, само от тази гледна точка, което винаги ще създава изкривявания. Дори своето тяло виждаме като триизмерен образ, който нашия мозък, настроен за ежедневното за нас състояние на съзнанието, възприема. Ако променим нашето съзнание и например разгледаме своето физическо тяло в състояние на медитация, тогава ще видим аурата и съответстващите и обвивки, като цяло, съвсем различна конструкция. Изпълнявайки доста по-сложни медитации, свързани с наблюдение от по-висшите измерения, можем да видим доста по-мащабно и цялостно своята конструкция, в това число и частите, разположени в различните от трето измерения. Всичко това съ-

ответно ще разшири нашите представи за енергийната конструкция на човека.

Също така трябва да се отбележи, че главният мозък се намира в черепната кутия, тоест, напълно изолиран от околната среда. Той няма пряк досег със светлината в заобикалящото ни пространство. Светлината, която постъпва в очите, просто се преобразува в електрически сигнал. Именно този сигнал, мозъка анализира и разкодира, образно казано, в своята „тъмнота“. Казано по друг начин, нашия мозък вижда не „реалната картина“ (по-точно геометричната илюзия на даденото пространство), а само преобразуван сигнал от вън - „*електрическо копие*“ на картината, видима в ограничения диапазон на възприятие.

Анастасия: Общо казано, не стига, че „електрическото копие“ е отражение на състоянията на наблюдаваните обекти от отминал момент, но и не може да се нарече дори и малка част от целия информационен поток и многообразие на видимия и още повече невидимия свят. На всичко отгоре човек се самозаблуждава, че познава отлично този свят и се оправя прекрасно в него...

Ригден: Да, човек смята така поради навика да възприема света от позицията на Животинското начало... Но си струва да си зададе следния въпрос, кой именно вътре в него мисли и какво представлява съзнанието? Мозъкът – е изключително сложно по своя строеж, функции (в това число и защити) биологично устройство с астрономическо количество елементи и взаимовръзки между тях, които нямат непосредствен контакт със заобикалящата ги среда. Мозъкът е с възможности многократно превишаващи представите ни за това

на какво е способен, също така може да изпълнява неизмеримо по-сложни задачи от колкото му е необходимо, например за живота ни на Земята. Мозъкът е в непрестанен работен режим: и денем и нощем. Той само променя своите състояния, например сън, бодърстване и т.н. Присъща му е постоянна системна реорганизация. Мозъкът се намира в стабилно състояние не повече от половин до две и половина секунди, включват се едни временни, гъвкави мозъчни звена, изключват се други, при това, твърдите мозъчни звена се намират в постоянен работен режим. Може да се каже, че мозъкът „скучае“ от еднообразие. Тече постоянен мисловен процес. Обработката на различни информационни потоци тече денонощно.

Мозъкът – е посредник между съзнанието и света. Той възприема и се опитва да разкодира кодове, тоест различни сигнали, в това число и постъпващите от петте сетива. Но е важно да се отбележи, че мозъка е способен да възприема и множество други сигнали, постъпващи не само от видимия, но и от невидимия свят. Като доказателство, за съвременните учени служат експериментите, провеждани с хора занимаващи се с определени медитативни практики, променящи състоянието на своето съзнание. Това са и будистки монаси, и сибирски шамани, ясновидци и т.н.. Освен това в тази експериментална група влизат хора, при които епизодично, спонтанно се проявяват необикновени способности: телепатия (предаването на мисли на разстояние), предсказване на бъдещето, телекинеза (способността с мисъл да се преместват физически обекти и да се променя тяхната форма) и т.н. Като цяло, тези способности са свойствени за всеки човек, ако ги разкрие.

Анастасия: Това всъщност е доказателство, че притежавайки базовите Знания, без да излиза от своя-

та стая, със затворени очи, без помощта на каквито и да било технически средства или известни сетива човек е способен в изменено състояние на съзнанието успешно да опознава света.

Ригден: Забележи, и тези негови познания ще бъдат много по-богати и задълбочени, от колкото тези, които човек може да получи посредством своето нормално състояние на съзнанието. Защо? Защото неговото съзнание започва да работи в *друг* режим.

Дори със съвременната техника може да се проследи, как в изменено състояние на съзнанието се реорганизира мозъчната активност. Когато човек мисли в своето нормално състояние на съзнанието, активността на нервните клетки в различни зони на главния мозък прилича на звездно небе, тоест единични разпръснати активности. А когато се намира в изменено състояние на съзнанието, тогава се образува съвършено друга картина на мозъчната активност. „Звездите“ вече се групират във вид на „звездни клъстери“ с определена форма – сфери, облаци, потоци, лъчи, притежаващи точно направление.

Струва си също така да се отбележи и строежа (формата) на човешкия череп от вътрешната му страна и тъканите, с които граничи. Основно внимание заслужават челната, теменната и тилната кости с техния особен релеф. Това е своеобразен биологичен прототип на вдлъбнатите огледала, способен да фокусира, поглъща и отразява вълни с различна честота. Дадената конструкция служи като отличен резонатор (от латинската дума „resono“ – „звуча в отговор“, „откликвам“), тоест той е способен да акумулира и фокусира енергетичните колебания и да ги усилва.

Анастасия: Това е доста интересна информация. Както е известно, в радио технологията, вдлъбнатите огледала изпълняват функциите на приемаща и предаваща антена.

Ригден: Съвършено вярно. Затова мозъка, до голяма степен, е уникално биологично устройство, изпълняващо множество функции, служещо в качеството си на приемник и предавател на информация не само от външния, видим свят, но и от вътрешния свят на човека.

Когато човек започва медитация, той дава мислена команда за активирането на едни или други чакри, пускайки в обръщение различни тънки енергии, които активират определени зони в енергийната му конструкция. Благодарение на тази мисловна команда, главния мозък се пренастройва в режим на изменено състояние на съзнанието. При това в по-сложните медитации произтича доста интересен процес: медитиращия практически спира „мисловната дейност“ и получава информацията в чист вид за сметка на сила, която още от древни времена наричали шесто чувство, интуиция (или интуитивно Знание). И това познание е много по-дълбоко, богато и разнообразно, от колкото привичното видимо възприятие на света. Наблюдателят от Духовното начало възприема енергийните процеси посредством своите чувства, точно и ясно, опознавайки истинската реалност. Благодарение на това, след медитация, той ясно разграничава това, което човешкия мозък шаблонно възприема за „реалност“ в триизмерния свят и какво всъщност представлява реалността, формираща събитията в този свят. За този наблюдател не е никакъв проблем да извлече такава информация, която да изпреварва много-

кратно съвременното научно разбиране на определени процеси в света.

Така че външния свят за мозъка като биологично устройство – е само копие, което възприема съгласно поставената му от Наблюдателя задача в съответствие с вътрешния свят и избор на самия Наблюдател. Всеки човек изживява своята реалност съгласно своя избор и вътрешни възприятия.

Анастасия: Да, сега вече разбирам много по-задълбочено защо е нужно да се стремим да живеем и да придобиваме опит от позицията на Наблюдател от Духовното начало. Само тогава имаме реален шанс да не пропилеем живота си в множество заблуди, да избягваме илюзорните капани на Животинското начало, да променим своята съдба и да формираме реалността на своето духовно спасение още в този живот. Та нали, каквото мислим, това се и материализира, проектирайки пред нас една или друга реалност.

Ригден: Човек е способен да достигне толкова високо в своето познание, колкото вярва, че може да достигне. Колкото по-настоятелно се дистанцира от всички ограничаващи го шаблони, формирани от Животинското начало, толкова по-силно ще се проявява неговото въздействие над реалността. Формирайки приживе твърдата позиция на Наблюдател от Духовното начало, човек може да осъзнае своята дълбока връзка и взаимодействие с целия свят. Като Наблюдател от Животинското начало, човек фиксира в заобикалящия го свят значимите за него обекти, усилвайки тяхната значимост посредством силата на своето внимание. Отдаването на значимост на един или друг обект зависи от не-

говия мироглед и опит в опознаване на света и себе си. Когато човек започне да се уповава на външните обстоятелства, той поражда движение, което от своя страна предизвиква безпокойство, проявявайки множество илюзии, завладяващи още повече неговото внимание.

Човекът като наблюдател от Духовното начало, гледа на света безпристрастно. Неговата опора и най-значим обект в живота е неговата – Душа. Не е възможно да се опознае истината на външното, без да се опознае Истината на вътрешното, защото тогава не съществува Наблюдателя, пред когото са отворени всички тайни на света.

Анастасия: Знаете ли, имаше етап в моя живот, когато разбирах повечето от вашите думи повече интуитивно, от колкото осъзнато: те ме вдъхновяваха, помагаха ми да живея и да преодолявам човешките трудности. Но когато започнаха сериозните практики, особено тези свързани с невидимата структура на човека, това разшири значително границите на моя мироглед и способства за придобиването на необикновен духовен опит, предостави ми възможност за духовно съзерцание и саморазкриване на дълбочинните чувства. Благодарение на този опит се появи и разбирането за истинското значение на Знанията, които ни давате. Наистина не е възможно да се предаде с думи преживяното в медитациите, но то кардинално променя отношението към света, когато чувстваш нещо много по-ценно, от колкото целия този материален свят. И най-интересното е, че след този практически пробив се промени качеството на самите медитации. Особено в отношение на работата с дълбочинните чувства бих искала да отбележа многостранността на медитацията „Лотосов

Цвят“ и удивителните практически базови Знания за себе си, които позволяват да се опознае енергийната конструкция на човека в медитацията „Пирамида“. Между другото, възможно ли е да споделите последната медитация със света? И ако да, то бих ви била много признателна, ако хората научат за тези изконни Знания непосредствено от вас.

Ригден: Разбира се. „Пирамидата“ – далеч не е предела на съвършенството, макар, че е изключително ефективна медитация, помагаща на човек да почувства своя вътрешен свят, а също така да помогне за опознаването на слабо известната за съвременните хора многопластова човешка конструкция. Но преди да споделя тази медитация, смятам, че е важно да ги запозная със знанията, свързани с невидимата конструкция на човека. От древни времена тези знания присъствали сред най-различни народи от различни епохи. Не бих казал, че в днешно време тези знания са напълно изгубени, части от тях все още съществуват, но в какъв вид – това вече е съвсем друга тема. И няма какво да се учудваме, човешкият изобретателен ум е способен на къде-къде по сложни неща.

Както вече казах, човека – е нещо много повече от обикновена материя. Неговият строеж е изключително сложен, при това не само на физическо ниво, но и на енергийно. Разглеждайки физическото устройство на човека, дори със съвременна техника, можем да наблюдаваме само част от неговата конструкция, съществуваща в триизмерното пространство. При това, ако разглеждаме общия строеж и голяма част от конструкцията отнасяща се към невидимия свят, можем да констатираме, че физически

е много по-слабо защитен, от колкото на ниво тънки енергии.

Общата конструкция на човека е изградена по такъв начин, че да защитава най-добре Душата, а не тялото. Тялото – е само допълнителна временна материална обвивка, създадена за определени условия на съществуване в геометрията на триизмерното пространство във Вселената. То е временно и смъртно. Това е своеобразна биомашина, която бива управлявана от Личността, тоест този, който извършва постоянен избор, отразяващ се на събитията в неговия житейски път, а също и на духовното му развитие. Смяната на тялото при реинкарнациите – е само обновяване на тази допълнителна външна обвивка, образно казано, както процеса във физическото тяло на регенерация на кожата или смяната на дрехите в бита. Естествено, че между физическата и енергийната конструкции на човека тече взаимодействие, различни процеси на обмяна на енергии и информация.

Както вече споменах, в света всичко е взаимосвързано. Светът е многоизмерен и има различни паралели. **Човекът в невидимия свят – е сложен информационен пространствено – ориентиран субект, който се намира стабилно едновременно в шест измерения.** На съвременните хора за сега им е сложно да го разберат, но се надявам, че с развитието на нови клонове на физиката и биофизиката, науката ще достигне до този факт. **Човекът се намира стабилно едновременно в шест измерения, който постоянно си оказват взаимно влияние едно на друго. Но той има шанс още приживе да постигне съединение на Личността с Душата, да придобие духовна зря-**

лост и да достигне седмото измерение (Нирвана, Рай), тоест да постигне своето духовно освобождение, а ако има желание дори да опознае и по-висши измерения. За сравнение, Бодхисатвата, като Духовна Същност, свободно пребиваваща при земното си въплъщение в човешкото тяло (като Духовно Същество, Бодхисатвата има възможност да се върне в духовния свят във всеки един момент, за разлика от човешката Душа, закрепостена в човешката конструкция) се намира едновременно и стабилно в 72 измерения, именно толкова има в глобалната Вселена. С една дума Бодхисатвата се намира временно в човешка конструкция, която, както и при всички останали хора се намира в шест от измеренията на материалния свят. Но вместо човешка Душа той има съвършено Духовно Същество от света на Бога, което стабилно присъства в 72 измерения и е способно да прави в тях изменения.

Анастасия: Да, много добър пример, даващ разбирането, какви уникални възможности за духовно развитие притежава човек, при това в рамките на един човешки живот, и защо е толкова ценен всеки един наш миг. Вие споменахте, че във Вселената има 72 измерения. Смятам, че на читателите ще им е много интересно да разберат защо числото на измеренията във Вселената е ограничено. Спомням си, когато разказвахте за езоосмоза, паралелните светове, парадокса на паралелите, за разликата между понятията „паралелни измерения“ и „паралелни светове“.

Ригден: Да, паралелните светове и измеренията – са две различни неща. Паралелните светове могат да бъдат много. Те, така или иначе са преплетени с различните измерения. Но всичко това съществува в една глобална Вселена. Какво представлява па-

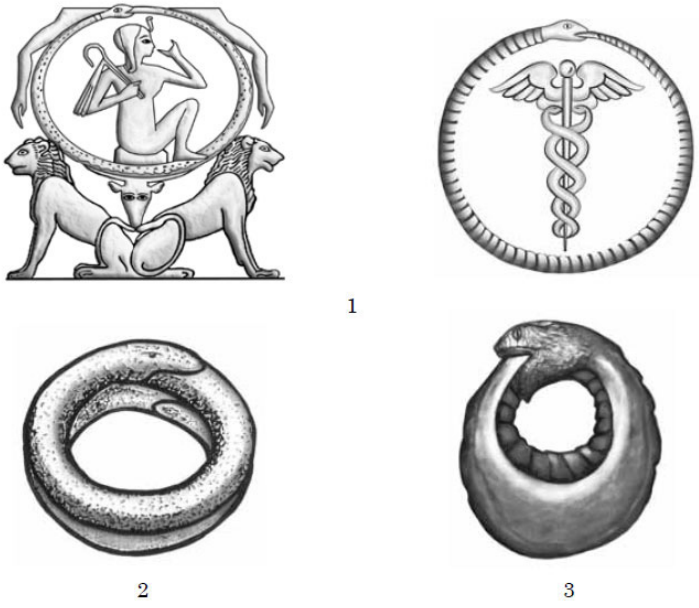
ралела? Ще го обясня образно с пример от човешкия живот. Всеки човек живее своя живот, да го наречем в собствена ежедневна „реалност“, собствен микросвят, който в някои моменти се пресича с нечии други житейски „реалности“. Казано по друг начин, неговото индивидуално съзнание живее обособено, все едно в свой собствен паралел, но в общия за всички свят. Паралелно с него живеят и други хора, които той дори не знае, хора със свой живот, мисли, вътрешен свят и външно обкръжение. Така са и паралелните светове, те са много, някои се докосват, други съществуват паралелно, оставайки индивидуални. Но всички влизат в системата на 72 измерения на глобалната Вселена.

Всички 72 измерения са съставени основно от тънки и груби енергии, които образуват определени енергийни полета, формиращи едно или друго измерение. В тях няма ясно разграничаване. Едни и същи енергии могат да присъстват и в едно измерение, и в друго, и в трето. Всички измерения са взаимосвързани и в същото време разделени. Различието, да го кажем така, е в енергийната архитектура на всяко измерение. В измеренията, където доминират тънките енергии, дори и най-малкото изменение може да породи глобални промени в другите измерения, в които доминират грубите енергии (състоящи от тънки такива). Едно от най-сложните, като енергийна структура се явява 71 измерение. А 72 измерение е най-сложното, най-висшето и най-универсалното във Вселената. От него може да се влияе върху кое да е друго измерение, тоест да се въздейства непосредствено върху езоосмоза. Това е най-висшето измерение, което може да постигне индивидуалния Духовен разум, благодарение на своето развитие в този проявен от божестве-

ния Звук вселенски свят. 72-рото измерение, макар и най-сложно, в същото време се явява изключително просто. То е свързано с 1-во измерение. Първото измерение – всъщност е първичния тласък – езоосмоз, водещ след себе си всички изменения във всички следващи измерения и влияещ на материята, в това число на времето, пространството, гравитацията и т.н. Без езоосмоза нямаше да има движение, а следователно нямаше да има живот.

Хората са притежавали тези знания още от древността, разбира се, в асоциативни форми, близки до техния бит. Например в древна Индия, Китай, Египет от хилядолетия съществуват знанията за геометрията на пространството и за строежа на света. Свещения символ на седемдесет и двете измерения е била змията, хапеща опашката си. При това, нейното тяло се е изобразявало във вид на 72 пръстена (по скоро „звена“ от тялото), от които се е подразбирало броя на измеренията във Вселената. Главата на змията е символизирала сложната енергийна архитектоника на 71 измерение, преминаващо в 72 измерение. А захапката на змията на собствената си опашка, символизирала прехода на сложното в просто, връзката на седемдесет и второто измерение с първото измерение.

Анастасия: Да, срещала съм нееднократно този древен артефакт в археологическите трудове, посветени на културата и бита на различните народи по света. Предполагам, че на читателите ще им е интересно да разберат важното уточнение, а именно как трябва да е разположена главата на змията: по посока на часовниковата стрелка или против нея? Защото в различните култури се срещат различни варианти.

Рисунка 5. **Символ на Вселената – змия, хапеща своята опашка:**

1) фрагменти на изображения от барелефи, стенописи от храмовете на древноегипетската култура;
2) пръстен във формата на змия хапеща своята опашка, археологическа находка от долината Инд („Харапска цивилизация" – протоиндийска цивилизация, съществувала в III-II хил. пр. н.е.);
3) древнокитайски символ – змия хапеща опашката си (символа е изработен от нефрит, смятан в Китай за „камък на живота")

Ригден: Изначално, разположението на змийската глава е било по часовниковата стрелка и символизирало съзиданието и развитието. Условното изобразяване на количеството измерения във вид на люспи или звена са се разполагали съответно от ляво на дясно. Кръга (пълното завъртане, което изобразява змията) бил символа

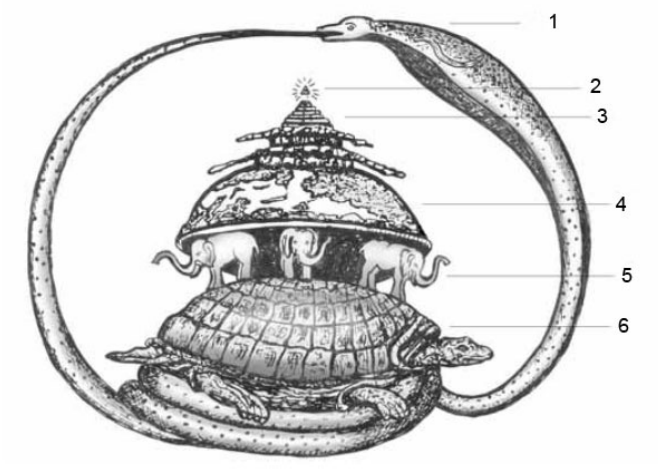
на съзидателното, спираловидно движение на Вселената (по часовниковата стрелка или правилната свастика), тоест движението, съгласно основното действие на силите на Аллат (доминирането на Духа над материята). В древността този символ бил често използван в храмовите стенописи, като свещен символ, разказващ за божественото Знание. А в символа с посока обратна на часовниковата стрелка, главата на змията изобразявали, като правило, привържениците на материалния Разум (Животинския Разум), олицетворяваща помалката сила, която завива Вселената от вън на вътре в посока обратна на часовниковата стрелка (обратната свастика), олицетворяваща разрушението и унищожението. Тези хора са се подчинявали на Волята на Животинския разум, провъзгласявали са доминацията на материалното над Духовното, Въплъщавали са в живота принципите на доминация на материалната власт.

Анастасия: Всъщност, това е смяна на полюсите на знака от плюс към минус. Често съм срещала в архитектурните сюжети на волните каменоделци подобни змии с обърнати против часовниковата стрелка глави.

Ригден: Това явление е било силно разпространено, например в епохата на средновековието, когато е процъфтявала алхимията, където символа на изкуственото задържане или обратното развитие бил свързван с посоката на главата на тази древна рептилия, сочеща обратно на часовниковата стрелка. Макар и тези тънкости да били известни само на тесен кръг просветени. На масите се е поднасяла по-различна трактовка на понятието, затова почти никой не обръщал внимание на посоката на главата. И жалко, символите, както и знаците, играят значима роля в живота на обществото, дори и самото общество да не подозира за това.

Но едни изобразявали главата на змията обратно на часовниковата стрелка знаейки за символиката, а други,

поради просто човешко невежество, липса на знания или неправилно преписване на по-древните източници, на основата, на които бил рисуван основния сюжет. Например, в днешно време, нещо подобно може да бъде видяно в символическото изображение на света във формата на легендарната древноиндийска змия Ананта. Съгласно Индийската митология, Вселената представлявала гигантска *змия захапала опашката си* и обгръщаща мирозданието под формата на *пръстен.* Вътре в пръстена носи огромна костенурка, на чийто гръб са разположени *четири* слона, носещи света. В центъра на света се е намирала – обитаемата земя Джамбуджвипа, под формата на разцъфващ *лотосов цвят,* а в средата на това цвете е разположена *планината Меру.*

Рисунка 6. ***Древноиндийско символично изображение на света.***

Традиционната трактовка на изображението в енциклопедиите, съгласно митовете: *1) легендарната змия Ананта (в превод от санскрит - „безграничен“, „безкраен“), плаващ*

във водите на космическия океан; другото и име е – Шеша; в легендите се споменава, че на нейните пръстени лежи бог Вишну; 2) триъгълника над пресечената пирамида означава висшата власт доминираща над нисшата; 3) условно изображение на Планината Меру, в дадения случай, като пресечена пирамида; 4) символ на видимия земен свят във вид на полукръг; 5) четири слона (символ на четирите стихии), поддържащи земния свят (слонът, олицетворяващ стихията на въздуха е скрит и не се вижда на изображението); 6) костенурка, лежаща на пръстените на змията Ананта, – въплъщение на древноиндийския бог пазител Вишну (всемирното възраждащо начало)

Трактовка на изображението от позицията на тайно знанието: *Рисунката е изпълнена съгласно мирогледа на волните каменоделци с подмяна на знаците – преориентиране на света в агресивна посока, доминация на Животинския разум. Променена е посоката на завъртане на змията – кобра с разтворена качулка нарисувана обратно на часовниковата стрелка. В центъра на света вместо лотосов цвят и символичното изображение на планината Меру се намира стилистично изображение на първите две измерения, а в третото измерение (човешкото) е поставена пресечена пирамида с видими шест стъпала и съответстващия символ на „земната власт“ – връх на триъгълник с тринадесет лъча, символ често използван от волните каменоделци като „персонален знак“.*

В древността символа на змията, хапеща своята опашка е бил широко разпространен сред народите. В митовете е бил свързван основно с образа на Вселената, с акта на създидание на света или поддържането на Земята. Например в митологията на народите от Африка, в частност дахомейската митология (митологията на фон), има такъв архаичен персонаж като *Айдо-Хведо* – змията – дъга. Съгласно митовете, тази змия се е появила първа, съществувала е преди всичко друго. Тя е поддържала Земята, свита в спирала и захапала своята опашка. В съответствие с други митове за сът-

ворението на света, змията Айдо-Хведо съпровожда в качеството си на слуга главата на пантеона на боговете М*а*ву-Л*и*за. При това се споменава, че по време на акта на сътворяване на света тази змия носи споменатия бог в собствената си уста, тоест в своята паст.

Анастасия: Излиза, че дахомейския върховен бог е сътворявал света от устата на змията. Та, това е пряко указание на Знанието, че Бог твори фактически от 72 измерение, или по точно в точката на пресичане на 72 и 1 измерение?! Потресаващо! Оказва се, че и дахомейския народ е притежавал тези знания?

Ригден: За съжаление, този западноафрикански народ, както и много други, отдавна не притежава подобни знания, а е запазил частично в своите легенди някои сведения, предадени много отдавна от техните прадеди. Макар, че някога тези знания били разпръснати в различни континенти и давани на различни народи, не свързани географски помежду си.

Анастасия: Да, символа на змията, хапеща своята опашка можем да намерим не само в митологията на древните народи от Африка (догони, египтяни), но също така и Азия (китайци, шумери), Северна Америка (Ацтеки), в митологиите на древните култури и от други континенти.

Ригден: С времето в човешката интерпретация символа на змията захапала своята опашка придобил значението за всеединство, всичко в едно, тя станала символ на вечността и безкрайността, началото и края (алфа и омега; съзидание и разрушение), а също така и непрекъснатия кръговрат на природните цикли, цикличността на времето, раждането и смъртта. Този символ на Вселената, увековечен в древноеги-

петските изображения, се е появил по-късно при финикийците, а също така и гърците, които му измислили собствено име - „уроборос“, което в превод от гръцки означава „поглъщащ своята опашка“. След това думата влязла в употреба сред алхимиците, и значението на този символ претърпяло още по голяма промяна. В съвременния свят, с леко побутване от страна на кабалистите, този символ попаднал под трактовката на „дълбоката психология“. В такъв изкривен от човешкия ум вариант той вече се разглеждал като „базов архетип, символизиращ праисторическото единство на мъжкото и женското, служещ като начало на човешката индивидуалност, когато „Аза“ е потопен в безсъзнателното, от където все още не е отделен съзнателния опит“. Като цяло, колкото повече се отдалечаваме от изконните Знания и се потапяме в бездната на човешката логика, толкова повече се загубва Истината. Макар това да не означава, че тази Истина в днешно време не е известна. Същите тези съвременни жреци, имащи достъп до древните Знания, се опитват да я прикрият от масите, за да съхранят своята власт над тези същите маси. Но е добре да се знае, че Знанията са се давали изначално на всички хора.

Анастасия: Да, в действителност, **в нашия свят всичко е много просто, когато притежаваш Знанията.** А що се касае за споменатите 72... Удивително, та нали числото 72 представлява комбинация от цифрите: 12 пъти (цикъла) по 6.

Ригден: Точно така. Това число е необикновено в много отношения. В Древен Египет, например били притежавани знания относно геометрията на пространството, точните числови значения за измерване ъглите на геометричните фигури. Последните лежали в основата на знанията за реализацията на различни проекти

в строителството и архитектурата, в това число и уникални, благодарение, на което са се създали определени условия за промяна във физиката на пространството. Нагледен пример – е комплекса на „великите пирамиди“ в Гиза, построени по времето на Древен Египет. Вярно, истинното значение на тези сложни архитектурни обекти изпълнени с точност до последния градус, с използвани определени материали и невероятна сложност, са разбираеми само за тези, които разполагат със Знанията за взаимодействие на различните полета, тънките енергии и принципите на работа на другите измерения, а също така и влиянието на знаците на заобикалящия ни свят. Но смисъла не е в това. Главното в е, че тези знания ги е имало и в Древен Египет.

Анастасия: Някога разказахте за древноегипетския бог Озирис и неговата дейност, говорейки с наш език, като за Бодхисатва, и за това, че числото 72 при древните египтяни било свързано със сакралната религиозна символика.

Ригден: Вярно. Представата на древните египтяни за сакралното число 72 има отношение и към нивото на възприятие на Бодхисатвата като духовно Същество, свързано непосредствено със света на Бога, който знае същността на нещата и притежава уменията да управлява и ползва в своята цялост 72 измерения. Озирис бил изобразяван не само като човек, но и във вид на лотосов цвят (изначално със 72 венчелистчета). В някои негови изображения били закодирани знанията за Вселената. Например в някои сюжети, белите одежди на Озирис като Върховен Съдия на човешките души в задгробния свят, били покрити с определен брой преплетени възли или лотосови пъпки (изначално 72). По късно при многократното преписване на сю-

жетите, от хора неподозиращи за скритите сакрални знания, това число се е променило. Одеждите на Озирис започнали да се изобразяват, както при мумиите, тоест в много по-лесен за възприемане от обикновения човек вид. Но все пак, ако притежаваш знанията, дори имайки тези текстове, които след хиляди години достигнали до нас, благодарение на храмовите стенописи и погребенията на древните египтяни, можем да разберем, за какво е ставало въпрос, както се казва да „отделим зърната от плявата".

Анастасия: Не е удивително, че в днешно време четенето и превода на тези текстове предизвиква сериозни трудности сред специалистите. За да се разбере, за какво писали древните египтяни, като минимум, човек трябва да притежава нещо повече от обикновен материалистичен мироглед, а като максимум – принципно ново свето възприятие и качествено различно ниво на Знания.

Ригден: Да, иначе ще се получи същата тази бъркотия, както и при средновековните кабалисти. Днес за никого не е тайна, че еврейските жреци заимствали много от знанията от другите народи, в това число и от египтяните, интерпретирайки ги по свой начин и провъзгласявайки ги за основа на своето религиозно учение. Така че кабалистите свързвали числото 72 с представата за непроизносимото име на Бог, с което могат да се управляват всички нива на Вселената. За средновековните кабалисти това тайно име се е явявало основен предмет на изследване. Всъщност даденото число по никакъв начин не е свързано с името на Бог, макар и представата за това, че е смисъла на Вселената и съдържа в себе си всички природни сили да е вярно. Тяхната грешка била в чисто човешкия момент на – неправилен превод и тълкува-

не на сведенията за древноегипетските знания и знаци, които впоследствие приправяли и представили във вид на кабалистична концепция представляваща името на Бог. Те смятали, че този, който съумее да произнесе правилно това име, може да моли Бога, за каквото пожелае. В основата си, това е доста ограничено разбиране, интерпретация на човешкия ум. Такова изкривяване на знанията е типично за хората, когато тълкуват духовните знания от логиката на Животинското начало.

Анастасия: Прав сте. Хората глупаво жадуват да притежават неограничена власт, заменяйки Вечността за един илюзорен миг.

Ригден: За съжаление, хората се поддават на илюзиите, подхвърляни от Животинския разум, без да викват и игнорирайки своето най-ценно притежание – Духовната същност. Нека да разгледаме следния пример. До днешни дни е достигнала древноегипетската легенда за Озирис и Сет, преминала в свое време през умовете на древногръцките философи от богатите съсловия. В нея се говори, че Озирис научил хората на нов мироглед, земеделие, лечение, строителство на градове, добиване и обработка на медна и златна руда, като цяло всички аспекти на цивилизования живот. Сет – по-младия брат на Озирис, считан за злия бог на пустинята, завидял на славата и властта на своя брат и пожелал да управлява вместо него. Сет измислил хитър план как да погуби Озирис. Реализирайки плана той дошъл при Озирис със своите 72 съучастници. Техния план успял и те погубили Озирис. Но благодарение на жената на Озирис – Изида, в последствие злото било наказано и справедливостта възтържествувала. В резултат на това Озирис възкръснал, но вече в качеството си на Съдия над човешките души в задгробния живот.

Та, какво бих искал да кажа по този въпрос. Хората често мислят от позицията на своите човешки желания, губейки важното от погледа си. Тъй като цифрата 72 е предполагала нивото на познания на Озирис (Бодхисатвата), противниците на Духовния свят започнали да си я приписват, за да подчертаят силата на тяхната противоположна страна. Затова, в последствие в структурите, подчинени на Архонтите, са се оформили кръгове, чийто числен състав варирал в пределите на 72 „избрани“ жреца и така нататък. Но този човешки начин на мислене е нелеп, тъй като ***качеството*** *на силата на духовното Същество не подлежи на никакво сравнение, особено* ***с численото количество*** *от хора, при това с господстващо в съзнанието си Животинско начало.*

В тази легенда, във вида, в който е достигнала до наши дни, жреците са се постарали да покажат на масите, че боговете се държат по същия начин, както и хората. Между другото, особено тази идея била силно популяризирана чрез древногръцките легенди (за боговете на Олимп), и съвсем неслучайно е била мащабно рекламирана по-късно сред различните народи по целия свят. Защо се е правело това? С цел да се внуши на масите, че войната, която, всъщност, планират и организират самите жреци, борейки се помежду си за земна власт, е нещо „нормално“, защото видите ли и боговете постъпват по същия начин: че злото е нещо „естествено“, свойствено и за боговете. С други думи, жреците внушавали на хората, че ако ви управлява цар, желаещ власт и изпращащ хората на война – това е „нормално“, защото и боговете постъпват по същия начин; ако пред вас стои зъл „началник“, това също е естествено, а ти, плебей, просто го слушаш и му се подчиняваш. В резултат на всичко това се формира раболепно обществено

съзнание, което отклонява хората от истинския духовен път. А за поколенията жреци тази идеология представлява – удобно оправдание за тяхната алчност и жажда за власт. Ето защо и днес тази информация се набива подсъзнателно в главата на човека още от неговото детство. Тя може да се намери в учебниците на различните „цивилизовани“ страни. Ето как се извращават духовните знания, заменят се с материалистични шаблони и понятия с цел поробване на масите.

Анастасия: На хората сякаш им липсва решимост да се отърсят от цялата тази плява и да живеят според Съвестта си – така, както им подсказва Душата... Вие споменахте, че в живота си човек може да постигне не само духовно освобождение и да достигне седмото измерение, но да опознае и по-висши измерения.

Ригден: Точно така. Всичко във Вселената е взаимосвързано. Благодарение на уникалната си енергийна конструкция, човек е свързан с всичките 72 измерения. Макар че едно е да си свързан и дори да не разбираш тези невидими връзки и друго нещо е съзнателното познаване на всички тези измерения, при това от позицията на своите нови духовни качества. Духовно развития човек може да постигне всички 72 измерения и да достигне нивото на Бодхисатва. Но, както вече казах, човек, постигнал седмото измерение, престава да бъде човек, той става новородена единица на духовния свят – безсмъртно Духовно Същество с индивидуално съзнание и голям духовен потенциал. Тоест Същество, което се освобождава от кръга на реинкарнациите и може по всяко време да напусне своята временна обвивка – физическото тяло, пребиваващо в триизмерния материа-

лен свят и осъзнато да замине в духовния. Представи си какви промени ще произтичат в него постигайки всички измерения на Вселената в своето качествено ново състояние. Но отново, такова стремително духовно развитие е възможно само по време на неговия живот. За съжаление за цялата човешка история такива хора е имало много малко. Постигайки по-висшите измерения, човек опознава по-дълбоко и по-мащабно не само изкуствения произход на Вселената, но и идеята на Бог, силата на духовния свят и своето съпричастие с Него. Развивайки се духовно до нивото на Бодхисатва, той минава 72 въплъщения на духовно развитие, 72 „огледала“. Разбира се, това не е никак лесен начин за постигането на света, замислен от Бог, и за такъв духовен път са необходими, както в науката, точни, правилни инструменти, т.е. знание за определени медитативни техники, даващи възможност за поетапно духовно развитие. Ясно е, че този път далеч не е за всеки, но все пак духовно жадуващият за Истината е способен да го постигне. Легендата за Сет и Озирис тъкмо и предупреждава, че не си струва от позицията на човешката логика от Животинското начало, желаейки безмерна власт и земни богатства, да се върви по този път, тъй като приключва с наказание за такива духовно незрели хора.

Дори и най-голямото духовно пътуване започва от малкото, първата стъпка. Трябва да се научим на духовно осъзнаване, а не на разбиране посредством егоизма и ума, изпълнен с мечти за постигане на земни желания. Ако човек, желаещ да се развива духовно, се ограничава единствено с желания от сорта „аз искам“, „ще стана“, „ще бъда“, а в своя ежедневен живот не прави нищо и не се променя, тогава няма да излезе нищо. Но ако се самовъзпитава и се раз-

вива самостоятелно, непрестанно и неуморно работи върху себе си с помощта на дисциплината, самоконтрола и духовните практики, тогава с времето се научава да контролира емоциите си, поведението си, мислите си. И едва, когато усвои новото за себе си изменено състояние на съзнанието и се стабилизира в укротяването на Животинското си начало – само тогава невидимият свят започва да му разкрива своите тайни. Развивайки се в духовна работа над себе си, опознавайки процесите на сложния свят на Вселената от позицията на Наблюдател на Духовното начало, човек се разкрива, като многолистно лотосово цвете, обогатявайки се с Мъдрост и Знание. Когато започне да осъзнава цялата сложност на света, тогава ще започне да разбира и неговата простота в светлината на откриващата се вечна Истина. Развивайки се духовно, човек може да се колебае в избора си дотогава, докато не премине в своето духовно развитие шестото измерение. В седмото измерение, превръщайки се в ново Духовно Същество, в него се изпаряват всички съмнения, остава само Истината и един-единствен – духовен вектор на по-нататъшно развитие.

На Изток в древността, етапите за постигането от човека на пътя на Бодхисатвата били сравнявани с разтварянето на лотоса, който израствал от мътната вода и се разтварял над повърхността като зряло, белоснежно цвете. Началото на духовния път на човека е бил сравняван с лотосовото семе, което пониква на дъното на блатото или езерото, под което се е имало предвид триизмерния материален свят. Духовното израстване на човека, борбата срещу Животинското начало, очистването от съмненията и земните желания, работата върху дисциплинирането на мислите и усвояването на духовните практики

са се оприличавали с растежа на стъблото, преминаването му през пластовете мътна вода, пробивайки пътя си към повърхността. Сливането на Личността с Душата и духовното освобождение при постигането на седмото измерение, зараждащото се Духовно Същество видимо за духовния свят било сравнявано с появата на лотосовата пъпка над водната повърхност, т.е. нейното проявление в един напълно друг свят. И най-важното е достъпа на пъпката до преките, неизкривени от мътните води слънчевите лъчи (силите на духовния свят), в които започвала да се разпуква и да разтваря своите снежнобели венчелистчета. Всяко ново венчелистче, което се е разкривало, олицетворявало духовното постижение на следващо измерение от Личността. И този процес се е случвал, докато човек не опознавал всичките 72 измерения, т.е., докато не се разтворят пълноценно всичките 72 венчелистчета и лотосовия цвят не засияе в пълния си блясък и божествена красота под блестящите лъчи на могъщото светило на сътворението. Така и човека, достигайки нивото на Бодхисатвата, се е явявал в цялото си духовно богатство пред Този, Който е създал това божествено семенце и го е дарил с вечен живот.

Анастасия: Много впечатляващо и точно сравнение. По време на разговор свързан с обсъждането резултатите на една от духовните практики, уточнихте един съществен момент, защо в древността разтварящото се лотосово венчелистче било олицетворявано с духовното постижение на следващото измерение. Бихте ли могли да разкажете на читателите нещо повече за това?

Ригден: Разбира се, познанието от човека на всяко измерение и днес може да се сравни с процеса на рас-

теж и цъфтеж, когато венчелистчетата растат, набират сила в своето развитие и се разтварят, въпреки че преди това тяхната проекция е била заложена в генетичната програма за развитие на цветето. Така е и при човека, когато опознава и усвоява всяко ново измерение в неговата конструкция, условно казано, се появява „ново венчелистче“, отговорно за взаимовръзката с даденото измерение. Естествено, лотосовото цвете – е просто едно условно сравнение помагащо да се разбере същността на процеса. А когато става въпрос за реалността, то в духовното развитие, в човешката енергийна конструкция се проявява, развива и усъвършенства онова многообразие от взаимовръзки, които са заложени в него изначално.

Анастасия: Много хора просто свързват своето съществуване единствено с третото измерение, без да осъзнават реалните си възможности. А когато разбереш дори и малка част от тях, осъзнаваш огромната отговорност за живота си, как всичко е взаимосвързано помежду си, включително и в отношение на измеренията.

Ригден: Точно така. Вече разказах, че раждайки се в човешко тяло в този материален свят, човешкото съзнание е настроено на вълната на Животинското начало, когато новата Личност първоначално възприема информацията от материалния триизмерен свят посредством своите физически сетива. Задачата на човека, стъпил на пътя на духовното развитие, е не само да се научи да пребивава в изменено състояние на съзнанието, но също така и да опознава света благодарение този нов начин на възприятие, разширявайки своите възможности, разбирайки разликата между материалния и духовния свят, т.е. да извършва съзнателен избор.

Наистина, всичко в света е много тясно свързано. Но какво знае човек за него? Нека го кажем така, към днешна дата, в известна степен са изучени определени полета на третото измерение, например, същите тези физически полета като: акустичното, електромагнитното, гравитационното, и така нататък. Забележи, това е същото измерение, в което човек се идентифицира още от детството си и счита за свое „родно“, „познато“, „в голяма степен известно“. Но знае ли човек, че тези полета се състоят реално от груби енергии? А те на свой ред са изградени от така наречените фини енергии, които за съжаление все още не са изучени от съвременната наука. Но работата е там, че тези фини енергии влизат в състава на полетата от следващото измерение. По този начин се осъществява взаимообмен и взаимодействие между измеренията.

Един прост пример с човешката мисъл. Защо учените не могат да проследят произхода ѝ? Защото нейното зараждане е свързано с финитe енергии на друго измерение, в което се намира и самия човек, или по-точно част от неговата енергийна конструкция. А в нашето измерение се проявяват грубите енергии, така да се каже, производните на този изблик, енергиите, които биват фиксирани от учените, под формата на невронно възбуждане в главния мозък. Като цяло, трябва да се отбележи, че всички измерения, пространството и времето са свързани помежду си, произлизат и се състоят от същите тези условни информационни блокчета на мирозданието, за които споменах по-горе.

Анастасия: Да, днешната наука знае много малко за другите измерения, но вече има информация, която кара умните хора да се замислят. Интерес-

но е например, че човек възприема тялото си именно с тази форма, а не с друга, защото зрението му е адаптирано за възприятие на електромагнитните вълни в определен честотен диапазон, или както казват физиците, в диапазона на видимата светлина. В инфрачервеното, ултравиолетово излъчване (невидимата за окото светлина), или при фотографския метод на Кирлиан, човек ще изглежда доста по-различно.

Ригден: Без съмнение, по-просто казано, с помощта на съвременните инструменти или определени техники за медитация могат да се видят различните честоти на светлината, електромагнитното поле на човека, формата на аурата и така нататък. Цялата тази неоднозначна човешка форма може да се разглежда в триизмерното пространство, което в съчетание с времето формира четвъртото измерение. А вече в **петото измерение,** от позицията на взаимодействие с финитe енергии, човек изглежда по съвсем различен начин – **във формата на пирамида с отделен връх**. В шестото измерение се случва малко усъвършенстване на пирамидата...

Важно е да се отбележи, **че властта на Животинския Разум е ограничена само в рамките на шестте измерения**, които представляват „материалния свят“ във Вселената. Грубо казано, материалния свят заема едва 5% от Вселената. Между седмото и седемдесет и второто измерение е светът на енергиите и информацията, която формира и материалния свят във Вселената, а също така усъвършенства и енергийните структури, благодарение на движението и силата на Аллат. А вече извън пределите на Вселената се намира качествено друг свят – духовния, света на Бога, където може да попадне

човек, като ново Духовно Същество. В този случай е достатъчно той да достигне до седмото измерение и откъсвайки се от материалния плен да премине по своя собствена воля в духовния свят.

Но да се върнем към материалния свят. Човек е способен (дори при доминация в него на Животинското начало) да почувства, енергийно да взаимодейства и съзнателно да влияе на материята до шестото измерение включително. Обикновено човек се стреми да развие в себе си такива свръхестествени сили, за да има власт над себеподобните в триизмерния свят. Това е основното желание, което при доминацията на Животинското начало в човека го кара да постига успех в начинанието. Въпреки че за съзнанието на самия човек, намиращ се в състояние на подчинение на Волята на Животинския разум, тази доминация остава практически незабелязана. В най-добрия случай той се опитва да се оправдава с благородни подбуди, проява на загриженост и помощ за другите.

Анастасия: С други думи, такива свръхестествени способности могат да притежават не само хората, които вървят по духовния път с доминиращо Духовното начало в себе си, но и онези, които следват противоположната посока и живеят под властта на Животинското начало.

Ригден: Точно така. Това могат да бъдат, например, различни екстрасенси, магове, хора с паранормални способности, тоест всички, които са способни в изменено състояние на съзнанието да достигат до шестото измерение, и от там да влияят на по-ниските измерения и слабите структури (да проявяват енергийна активност и да извършват някои промени). Влиянието върху третото измерение от позици-

ята на по-високите измерения (четвърто, пето, шесто) се отразява и на информационния план на грубата материя от трето измерение. Оказвайки такова влияние, човек не разбира напълно защо му е дадена тази сила, какво всъщност прави, какви промени произтичат от неговите действия и на кого реално служи. Цялото това енергийно влияние дори от шестото измерение, но от позицията на господстващо Животинското начало в човека, не е критерий за духовно развитие.

Анастасия: Веднъж казахте, че ако човек не се развива духовно, то неговата енергийна конструкция в следващите измерения (над шестото) се опростява.

Ригден: За Наблюдателя от висшите измерения всеки човек в първо измерение, говорейки с човешки асоциации представлява обикновена точка, тоест нищо. Важно е да се отбележи, че енергийната конструкция на човека в седмото измерение, когато не се развива духовно (въпреки че в материалния свят неговата конструкция е значително усложнена и в шестото измерение има пирамидална форма) изглежда като мъглявина, или по-скоро като размито петно, което в следващите висши измерения се опростява още повече. И в крайна сметка, в 72-ро измерение духовно неразвития човек представлява същото нещо, както и в първото измерение – просто точка, едно нищо. В **това се крие и отговорът на най-важния въпрос за всеки човек!** Надявам се, че умните хора ще го разберат.

Наблюдението на материалния свят, но вече от седмо измерение, образно казано, е подобно на съзерцаване на мътните води на блатото от Стоящия на брега. Материалният свят, както и блатото се явяват естествен

санитар на системата, филтър за почистването на водата, тоест това, което представлява основата на живота. В неговата дълбочина се случват сложни процеси, но за Наблюдателя е интересен само техния резултат, които се проявява на повърхността на мътната вода. Много хора, изживяващи живота си напразно, които не успяват да използват своя духовен шанс са подобно на изплуващите на повърхността мехурчета, изпълнени с празни желания от материалния свят. Тяхната участ на повърхността на водата е – печална и предрешена. Докосвайки се до качествено новата среда, мехурчетата се пукат и се превръщат в „нищо“. Но има и такива, които сливайки се прживе със своята Душата, се превръщат в прекрасно лотосово цвете, появяващо се на повърхността на мътната вода. Този белоснежен лотосов цвят приковава вниманието на Наблюдателя към себе си със своята чистота. Наблюдателят се наслаждава на красотата на цветето и му отделя своето внимание, наблюдавайки процесите на разтваряне на всяко едно венчелистче. Лотосовия цвят се отличава качествено от празните мехурчета въздух, защото се е превърнал в неотменна част от другия свят.

С други думи, ако човек се развива духовно и неговите стремежи и желания са свързани със света на Бога, тоест в него доминира Духовното начало, той в крайна сметка още приживе може да се освободи от ограниченията на материалния свят (шестте измерения) и да премине в **седмо измерение**. При това неговата енергийна **конструкция в седмото измерение се усложнява**. Ако говорим за тези сложни енергийни процеси асоциативно, разбираемо за начина на мислене на „жителя“ на триизмерния свят, то в човека **се случва трансформация на конструкцията от пирамидална форма в куб, по-**

ставен на един от ъглите си. С други думи енергийната конструкция на един духовно освободен човек се различава качествено от пирамидалната форма на енергийната конструкция на обикновения човек от шесто измерение. И колкото по-дълбоко навлиза в духовното си саморазвитие, толкова по-сложна става неговата енергийна конструкция.

Тази трансформирана енергийна човешка конструкция не може да остане незабелязана от този, който притежава истинско духовно зрение. Пирамидалната енергийна конструкция заема много по-голямо пространство, отколкото физическото тяло, а кубическата – десет пъти повече. Такова уникално явление трудно може да бъде незабелязано в енергиен план дори от позицията на Наблюдателя от висшите измерения. Както се казва, истинската святост на Човека не ще се изплъзне от погледа на Наблюдателя от Духовното начало. Но, за съжаление, в човешкото общество тази трансформация се случва изключително рядко. Между другото *в древността, хората достигнали приживе до седмо измерение и получили духовно освобождение, символично били изобразявани във формата на куб, често с един белязан ъгъл. С този символ обозначавали и Висшето Същество от духовния свят.*

Анастасия: Да, това наистина е много интересна тема. По този повод има богат и разнообразен археологически материал, потвърждаващ съществуването на подобна символика у много древни народи, населяващи различни континенти.

Ригден: Разбира се, ние ще се върнем към този въпрос в хода на разговора не един път. За съжаление, голяма част от изначалната информация днес е за-

губена или забравена, затова множеството от намерените артефакти, носещи древните знания посредством символи и знаци все още остават не напълно понятни за учените.

Анастасия: За да разберат това, хората е нужно да имат основни познания. Спомням си, когато ни разказвахте за първи път за енергийната конструкция на човека, за мен това не бе просто откритие, а истински шок, който в последствие при анализа и дълбокото осмисляне на информацията прерасна в чисто нов зрял поглед за света. Убедена съм, че тази информация няма да остави равнодушни много други хора. Бихте ли могли да разкажете по-подробно на читателите за човека, по-специално за това как се усложнява енергийна конструкция във всяко следващо измерение?

Ригден: За да могат хората да си представят по-лесно, какво представлява тяхната конструкция в шестте измерения и как всичко това е взаимосвързано, ще дам един прост асоциативен пример. Има една такава детска играчка – калейдоскоп. Това е тръба, в която са поставени под определен ъгъл огледала и цветни камъни. При нейното завъртане може да се наблюдават различни комбинации от фигури. Колкото повече огледала има, толкова по-сложни стават фигурите. Така, в нашия случай огледалата – са измеренията, а камъчетата – основните части от енергийната конструкция на човека. Техният брой е стабилен, но всяка качествена промяна в процеса на духовно усъвършенстване води до по-сложна трансформация на цялата конструкция.

Ако разгледаме конструкцията на човека **в първо измерение (едноизмерно), то тя ще изглеж-**

да като една точка, която е като звезда в небето. Ако приближим тази точка и разгледаме нейната структура, ще видим цялата сложност на човешката конструкция, т.е. проследяваме връзката от първото измерение до последното, през цялата поредица от измерения. Образно казано, това е подобно на съзерцаването на звездите. Ако се вгледате в една звезда с просто око, тя представлява едва забележима точка на небето, но ако се вгледате в нея през оптичен телескоп, ще видите неравен, светъл кръг. А ако я наблюдавате с мощен електронен телескоп, ще видим доста сложен, обемен космически обект със своите природни процеси.

А във **второто измерение (двуизмерното) човешката конструкцията ще изглежда като кръст,** при това **кръст, в чиято среда, в точката на пресичане на линиите има кръг.** А как изглежда човек в третото измерение на всички ни е добре известно.

Анастасия: Да. Но дори и с този пример разбираш колко сложно е устроен човека дори и в трето измерение. В крайна сметка, това, което виждам в огледалото, далеч не е всичко, което съществува вътре в мен и извън мен, ако вземем предвид не само вътрешния живот на организма като една затворена среда, но и слабите енергийни полета, които произвежда.

В съвременния свят хората почти не познават устройството на своето тяло в триизмерния свят, да не говорим за другите измерения. Затова за тях може да е изненадващо да чуят информация за едновременното, стабилно присъствие на човека в шестте измерения. Въпреки, че в известен смисъл хората, изживели по-голямата част от живота си, считайки този

свят за единствената реалност, също могат да бъдат разбрани. Без практически духовен опит възникват много въпроси от ума: как именно е възможно това, в резултат на какво се осъществяват тези връзки, и така нататък.

Ригден: Просто в такива случаи, като правило, най-напред се активира Животинското начало, което не желае да загуби своята власт над човека. Тутакси се появява неприятно неразбиране, пренасяйки го обратно в старото и познато за него „русло“ на мисли от триизмерния свят. Не е възможно да се опознаят пълноценно висшите измерения и да се получи личен опит, намирайки се в ограниченото състояние на съзнанието като Наблюдател от триизмерния свят.

Във връзка с това ще дам един прост пример. Представи си, че наблюдаваш процесите, които се случват с жителите на второто измерение. В човешкото разбиране двуизмерния свят представлява плоскост, за която е свойствена дължината и ширината. Накратко, жителите от двуизмерния свят не разбират какво е обем. Представи си, че забележат приближаването на някакъв космически полупрозрачен обект във формата на конус или кълбо. Какво ще видят? Вместо конус – двуизмерна фигура, т.е. кръг и точка в средата, а вместо кълбо просто кръг. Защо? Защото техния начин на мислене е настроен за възприемане на двуизмерния свят. Понятията от триизмерния свят не се вписват в тяхното възприемане за света като същества, живеещи в двуизмерното пространство и наблюдаващи от него. С други думи те не виждат реалната картина, тъй като тя е извън тяхното измерение, извън ограничените до определен кръг рамки на обичайното им състояние на съзнанието.

А сега да се върнем към нашето триизмерно пространство. Днес хората се държат абсолютно по същия начин – изучават света от гледната точка на жител от триизмерния свят. Но човек, за разлика от съществата от другите измерения, има уникална енергийна конструкция, благодарение на която, развивайки се духовно, е способен да опознае другите измерения и да види света такъв, какъвто е реално, а не в тесния спектър на ограниченото възприемане като част от триизмерното пространство.

Анастасия: Принципно, това, което хората са свикнали да виждат около себе си и което възприемат всеки ден, включително и себе си, реално не изглежда по този начин.

Ригден: Абсолютно. Нашият мозък, или по-скоро неговото обичайно състояние на съзнанието се явява своеобразна преграда към опознаването на поголямото, онова, което се крие отвъд пределите на триизмерния свят. В края на краищата, както вече казах, обичайното за човека състояние на съзнанието е програмирано *за ограничено възприемане* на триизмерния свят още от самото му раждане, а ако се изразя по-точно, отчасти и в рамките на четвъртото измерение (т.е. триизмерното пространство и времето).

Четвъртото измерение – времето (като фактор за измерението) – практически не може да бъде разбрано и възприето от човека. С други думи, в триизмерното пространство ние постоянно се възприемаме „тук и сега“ в дадената точка. В ежедневието това движение във времето, същият този езоосмоз с причинно-следствените връзки, просто не може да бъде забелязано от мозъка. Човек обръща внимание на

общото движение на времето само когато се оценя, например, гледайки в огледалото, или сравнявайки по снимките какъв е бил преди 20 години и какъв е сега. Но постоянното движение на времето и самия живот като езоосмоз, като вътрешен тласък на енергията, не може да бъде уловено от нашият мозък, намирайки се в обичайното състояние на съзнанието.

Но това не означава, че човек не е способен да го възприеме. Човешкото възприятие зависи, на първо място, от доминиращия мироглед, от стабилността на състоянието на разширеното съзнание, от базата данни, която е създал в мозъка си и непрекъснато попълва, ето защо е толкова важно да се разширява кръгозора. На второ място, подобно възприятие зависи от труда над себе си, от системното практикуване на техниките за изменено състояние на съзнанието – медитациите и духовните практики, благодарение на които човек самостоятелно опознава света извън пределите на триизмерното, при това не чрез логиката на ума, а чрез доста по-съвършения инструмент, който притежава – интуитивните чувства (шестото чувство).

Анастасия: Да, такива древни поговорки като: „когато се променя човек с него се променя и целия свят“, „Опознай себе си, и ще опознаеш целия свят“ – не са празни думи. Това е реалността, чиято пълнота човек може да осъзнае в практическия процес на духовно себепознание... Веднъж споменахте, разказвайки за изменените състояния на съзнанието, че човешкото съзнание работи на много нива.

Ригден: Така е. Многото нива на съзнанието позволяват на човека, като Наблюдател (дори и от Живо-

тинското начало), именно в изменено състояние на съзнанието *да обхване със своето възприятие от второ до шесто измерение.* Първото измерение не е възможно да бъде възприето съзнателно от човека. За него това ще бъде просто една точка, едно „нищо“. Но в това „нищо“ е заключено всичко. Първото измерение – е езоосмоза, тоест първичния вътрешен енергиен тласък. Човекът не е способен да улови съзнателно началото на тази промяна (тласъка), още повече на нивото на първото измерение.

По повод първото измерение ще дам един образен, но разбираем за много съвременни хора пример, свързан с работата на компютъра, или по-точно с движението на трептящия екранен маркер – курсора. Между другото, думата „курсор“ произлиза от латинската дума „cursorius“, която означава „пратеник, бегач, бързо бягащ“. Когато изпълняваш дадено действие на своя компютър, например, редактираш текст, ти придвижваш по дисплея на екрана този маркер (стрелка или чертичка) чрез натискане на клавиши или управлявайки оптично механичния манипулатор – „мишката“. В крайна сметка, при извършването на това действие не мислиш, как именно се движи този маркер, просто действаш почти автоматично, защото си съсредоточена върху работата си. На теб само ти се струва, че това движение на курсора се извършва естествено, когато управляваш „мишката“, например с цел селектиране, преместване на текста, редакция или отварянето на нов „прозорец“. А какво всъщност се случва?

Екранът се състои от пиксели, тоест малки цветни точици, които, ако се увеличат, ще изглеждат като квадрати (като тетрадка с решетъчна структура), всеки от които се състои от три цвята (субпиксели“

червено, зелено, синьо). Комбинацията от тези три основни цвята във всяка точка позволява да се възпроизведе всеки цвят на екрана на монитора. Колкото повече пиксели има на единица площ на екрана, толкова по-отчетливо (по-детайлно) ще бъде и изображението върху него. А какво представлява един пиксел? Това е само един елемент от свето чувствителната матрица, най-малкият елемент на двуизмерното цифрово изображение в мрежата от пиксели (в растерната графика) на екрана на монитора. Това е набор от електроди. Какво в същност представлява изображението на екрана? Чисто и просто управление на електрическото напрежение, което се прилага към всеки един електрод (пиксел). Големината и посоката на вектора на електричното поле, от своя страна, се контролира от софтуерната част и процесора на видеокартата.

Когато движиш с ръка „мишката“, електрическите сигнали от този оптичен датчик постъпват чрез USB (устройство за предаване на информация) в тази част на електронната схема на компютъра, която отговаря за тяхната обработка. Обработеният сигнал постъпва във видеокартата. По нататък в съответствие с работната си програма се променят характеристиките на електрическото поле, и се прилагат към определените електроди на екрана (пикселите). От там се променя и интензитета на светлината им, например, някои от тях стават черни, други бели. Това създава илюзията за движението на курсора на твоя екран.

С други думи, ти си мислиш, че преместваш курсора, а всъщност, благодарение работата на електронните схеми и програми променяш единствено външните условия за електрода (пиксела) и той придоби-

ва нови свойства. А благодарение на това, преминаващата през него светлина придобива други характеристики (честота и интензитет). Ако курсорът в определен интервал от време се намира в дадена точка, то изпълнявайки „тласъка“ (преместването с ръка на „мишката“), ти създаваш условия за промяна в оптичните характеристики на точката.

Анастасия: Можем да кажем, че един вид предизвиквам скок на курсора от една точка в друга, от един пиксел в друг.

Ригден: Да. Движението на курсора – в своята същност е образен пример за прототипа на *незабележимото* движение (живота) на материалното тяло в пространството и времето, благодарение на Езоосмоза. Езоосмоза – това е прескачането на информацията от един информационен блок към друг: Информационният блок притегля информацията и после я предава на друг информационен блок, тоест пропуска я през себе си. В качеството си на информационни блокове в нашето условно сравнение играят ролята самите пиксели. А ти, като Наблюдател, благодарение на своята свобода на избор, провокираш това движение в една или друга посока.

Цялото това движение се случва в зависимост от променящата се информация и е абсолютно незабележимо за човека, който не вижда целия този комплексен механизъм на промяна и предаване на информацията. В нашия пример ти просто движиш мишката и наблюдаваш това естествено движение на екрана. Ти не виждаш как изображението на курсора извършва скок от пиксел на пиксел, как се променя напрежението във всеки електрод. За теб стрелката на курсора почти мигновено отива в дру-

га област на екрана. По същия начин е и в живота, движението на всеки материален обект, благодарение на информационните блокчета, се случва незабелязано за човека, той не вижда как именно се случва това първично движение на нивото на първото измерение. Например, виждаме как един човек върви в определена посока. В действителност, благодарение на езоосмоза се случва „преход“ на информацията през информационните блокчета с цялата си сложност и взаимовръзки. Дори ако наблюдаваме неподвижно седящ човек, това реално ще е просто една илюзия, защото тече интензивна, многопластова информационна обмяна, която се явява неговия живот, движението, което нито той, нито ние забелязваме.

Анастасия: С други думи, човек може да не разбира цялата сложност на въздействие на света върху себе си и съответно своето влияние върху света, но на невидимото ниво всичко постоянно се променя.

Ригден: Освен това, **колкото по-висше е измерението (например, пето, шесто), от което човек извършва тези промени чрез избора си, толкова по-значими ще са самите изменения.**

Анастасия: Основната функция на първото измерение е първичния вътрешен енергиен тласък. Можете ли да кажете на читателите каква е основната функция на второто измерение?

Ригден: За човека (в неговия начин на възприемане) функциите на второто измерение не са нищо друго, освен едно своеобразно съхранение и предаване на информация, където не маловажна роля играят знаците и символите. Въпреки че функциите

на второто измерение са много по-широки. Ето един прост пример. Всеки запис предполага съхранение на информацията. Какво представлява писмеността, било то пиктографска, идеографска, йероглифна или буквена? Това е същата тази система от знаци фиксираща човешките мисли, която с помощта на условни обозначения човек фиксира във времето и предава на разстояние. С други думи, това е запис в двуизмерния свят, който предполага съхранение на информация под формата на определени символи и знаци. Например, рецептата за приготвяне на кекс, ръководство за строителство на атомна електроцентрала, или схема за изработване на атомна бомба и така нататък. Ако си прочел рецептата, но не си предприел какви и да било действия, няма да се случи нищо. Но ако умееш да четеш, тоест да разбираш символите, а след това следвайки инструкциите приложиш съответната сила и извършиш действие, тогава неизменно ще получиш резултата, които е фиксиран в рецепта или ръководството. Така е и със знака от двуизмерния свят: добави към него енергия, въздействайки от триизмерния свят и той започва да работи. В резултат на това в третото измерение, след прилагането на енергията и извършването на действията, в съответствие с тази информация от второто измерение, получаваме или кекс, или светлина в къщата, или резултат, който ще унищожи нашия дом.

Анастасия: Като цяло, третото измерение – е измерението, където вече използваш силата и енергия и започваш да твориш.

Ригден: За човека – да. В тази връзка е важно хората да разберат на каква именно информация отдават своето внимание всеки ден, към какво я при-

лагат, как впоследствие изразходват своята жизнена енергия и какво в реално могат да постигнат с това. Днес по-голямата част от хората се наблюдават (а следователно и оценят живота си) едностранно, разсъждавайки от позицията на „жител“ на триизмерния свят.

Съвременният човек дори не осъзнава, че зараждането на тези негови мисли е свързано с абсолютно различно измерение. Въпреки това той постоянно живее в мечтите и размишленията си, а заобикалящата го „действителност“ се явява в известна степен отражение на неговата мисловна дейност. Той изразходва жизнената си енергия за реализацията на своите мисли и желания, които са свързани основно с много тесен спектър от широкия честотен диапазон на триизмерното пространство, където е фокусирано в даден момент вниманието му като Личност.

Анастасия: Вие акцентирахте върху това, че човека като Наблюдател, предизвиква в една или друга посока тези промени със своя избор. Но именно той е Наблюдателят и именно той предизвиква или възбужда допълнително онова, което вече съществува.

Ригден: Абсолютно. Човек непрекъснато избира между духовния свят с неговата сила, изникваща от Душата, и материалния свят с неговите илюзорни игри провокирани от Животинския разум, който по един или друг начин се опитва да пренасочи човешката жизнената енергия за свои собствени нужди. Това са двете главни сили, които творят в материалния свят благодарение на това своеобразно противопоставяне, човека като Наблюдател просто е поставен в позицията на избиращ между тях.

Нещо повече, за съществата от материалния свят, които са част от Животинския разум, тези сили са невидими, а за човека – съдбоносни, защото в него самия се намира частичка от Вечността (Душата), и той има възможност да стане безсмъртно Духовно Същество.

Анастасия: Следователно, основният съдбоносен момент за човека е – върху какви мисли и действия обръща внимание във всеки свой ден.

Ригден: Абсолютно правилно. За по-доброто разбиране какво представлява човешкият избор между тези две основни сили ще използвам образен пример с интернет потребителя. Когато човек съсредоточи върху нещо своето първично внимание, тоест прави избор, той не забелязва как с избора си провокира началото на тази промяна в първото измерение. В нашия пример това е равносилно на натискането на бутона за стартиране на компютъра, в който се извършват невидими за човека процеси. Именно затова човешкото внимание стартира в първо измерение процеса на движението. С него започва всичко. Това е първичното внимание на Личността – първичната сила на Наблюдателя, това е неговата свобода: на където насочи първичното си внимание, това и активира. Човек не осъзнава цялата важност на действията, които се случват на нивото на първото измерване, но след това напълно реално усеща техните последствия върху съдбата си.

Когато човек включва компютъра си, като следствие, след известно време на екрана се появяват знаци и символи от различните програми, които съхраняват определена информация. И ако това например е интернет, то пред погледа на потребителя се появяват множество такива символи и зна-

ци, зад всеки от които се крие много по-голям пласт от информация. Като цяло, интернет представлява една сложна взаимовръзка със света, но... чрез различни базови сървъри, принадлежащи на различни „авторитетни“ организации и хора, които тайно или явно ги финансират. Всичко това се основава на разпространението на една или друга идеология. Между другото на всеки „жител“ в Интернет пространството днес е известно понятието „домейн“, произлизащо от латинското „dominium“ – „притежание“. Интернет потребителя, като правило не се замисля за всичко това, а се впуска в потока от предоставената на *неговия избор* информация. Той вижда част, но не и цялото, и много жалко. Затова появата на знаците, символите, различните програми, кратки рекламни текстове в интернет и т.н., скриващи зад себе си цели пластове от информация, са взаимодействие на човешкото внимание с информацията на нивото на второто измерение. Ако в нашия материален свят разгледаме глобално цялата тази информация от второто измерение, тя ще представлява просто различна форма на проява програмите на Животинското или Духовното начало. Човек има свобода на избор. Нещо от целия този поток просто привлича неговото внимание, а друго го задържа. В резултат от цялото това многообразие, той, подобно на интернет търсачката, „отваря“ само тази информация (съсредоточава се върху нея), която най-много е привлякла вниманието му.

Тъкмо по този начин човек прави своя Избор от позицията на третото измерение, т.е. активира процеса на получаване на информация във второто измерение. Активирайки тази информация, той започва да „живее“ с нея на нивото на третото измерение. С други думи, когато Личността пропуска в

себе си този поток от информация, който се проявява в съзнанието й под формата на най-различни образи, емоции, желания, мисли и започва да живее в нея като разумно същество. Това тласка човека към определени действия в рамките на тази *външна Воля* и една от многото програми, с които тази Воля е привлякла вниманието му към себе си във второто измерение. Момента на активация на дадена програма е равен на отдаването на своето предпочитание към работата на програмата, от там човек започва да мести курсора (своето внимание), задействайки различни функции (мисловни образи, желания и емоции). А движението на курсора – както вече казах е равносилно на творението, благодарение на езоосмоза (първоначалния тласък) незабележимите за човека в ранните етапи действия след това се превръщат в събития от неговата съдба. Човек не възприема съзнателно това, което променя, посредством приложената сила на своето внимание към избраната от него програма нито в първото, нито в следващите измерения. Но като Личност, извършила избор в даден времеви интервал, работейки по тази програма, човек изразходва своята жизнена сила за реализацията на тази *външна Воля*.

Анастасия: Това е много съществен момент. Ако разгледаме глобално този въпрос, излиза, че на нас само ни се струва, че притежаваме *воля*, в смисъла на съзидателна сила, разумна творческа дейност или както се казва в психологията, като „самодостатъчен (имаща напълно независимо значение) източник на човешка активност, обуславящ независимостта на поведението от обективните причини“. Интересното е, че психолозите свързват волята с контролирането на собственото поведение, което както смятат става

възможно благодарение използването на изкуствени „средства за поведение“ – знаците.

Ригден: Това, което считаме за собствена воля – всъщност е илюзия на нашето възприятие от позицията на мислене на индивидуалния разум от триизмерния свят. Ако вземем примера, който дадох, то човек просто активира входящия в него поток от информация със своя избор и изразходва жизнена си сила за реализацията на тази *Воля*. *Волята*, било то от Духовното начало (света на Бога), или от Животинското начало (Животинския разум) – *е външна сила*, по-точно, информационната програма, въведена в някаква структура, която я изпълнява. Подмяната от Животинския разум се изразява в това, че човешката Личност възприема формите на проявление на една от двете глобални сили като своя собствена воля, която реално той не притежава.

Анастасия: С други думи, това, което човек счита за собствената воля и толкова се гордее с нея, всъщност не е негова. Това е само сила, която е въплътена в него от вън посредством информацията, която е *избрал*. Тя активира в него чувства, емоции и мисли, които го тласкат към едни или други действия в рамките на програмата на тази Воля, което е свързано със загубата на жизнената ни енергия.

Ригден: Точно така. Намирайки се под влиянието на горделивостта от Животинското начало, хората обичат да се оприличават с по-големите сили, които разполагат със своя собствена Воля. Но не всеки си задава въпроса: „Според чия Воля всъщност извършвам едно или друго действие?“; „Кой ме подтиква на тези мисли?“; „Кой поражда едни или други желания?“; „Кой в мен се противопоставя, и на кого?“.

„Кой задава въпроси, и кой отговаря на тях?“. И само единици са тези, които опознават себе си и разбират процеса на противопоставяне между Животинското начало и Духовното начало, между Волята, идваща от Духовния свят и Волята на Животинския разум. Разбира се, Животинския разум е силен, но това не може да се сравни с основната сила от света на Бога. Ако последната се прояви явно, Животинския разум не може да й се противопостави директно, но е в състояние да разсее Проводника (човекът, вървящ по духовния път) със своите „празни илюзии“, да го отклони от правилната посока, да го заблуди с някаква илюзия и така нататък. Зачатъците на проявление на волята в плана на творението се появяват у човека само тогава, когато узрявайки духовно, излиза от властта на Животинския разум, т.е., от шесто измерение и влиза в седмото. И това, няма да бъде проява на „волята“ като такава в съвременното човешко разбиране, а просто ново качество и разширени възможности за Проводника на божествената Воля.

Анастасия: Да, такива подмени от Животинския разум съпровождат човека като същество, живеещо в материалния свят, на всяка крачка. Ако човек не работи над себе си, той просто ще пилее напразно живота си за материални желания, за временното и смъртното.

Ригден: От една страна, обикновеният човек копнее да влияе на събитията от живота си, жадува промяна на съдбата си към по-добро. Но всичко това са потребности от духовна страна, които неговия мозък успешно пренасочва към Животинското начало. В резултат на това „преобърнато“ разбиране, вместо духовна свобода, човек вече жадува за „свободата“ в рамките на материята: богатство, слава, удовлет-

ворение на своя егоизъм, изобилието на временното битите. Ако човек дълго време се фокусира върху материалните си желания, от година на година полага много усилия за изпълнението им, то рано или късно се случва верижната реакция от събития, която довежда до желания резултат, дори когато вече не е актуален и абсолютно ненужен. С други думи, Личността може да оказва известно влияние в триизмерния свят, да постига желаното, но този процес е придружен от изразходването на огромно количество усилия, енергия и понякога изисква много време за реализация. Но въпросът е друг, струва ли си да се пилеят живота и колосалните човешки възможности за постигането на временните материални желания на тялото?

Анастасия: Някои читатели питат: „А какъв е смисълът на моя живот? Защо съществувам? Нали не е само за да посадя дърво, да построя къща и да отгледам деца?“. И веднага си отговарят в своите размишления, че ако това са били основните цели на човешкото съществуване на земята, то, на първо място, той нямаше да се нуждае от такава сложна материална структура, включително и „свръхмощна“, надвишаваща многократно обичайния режим на работа, организация на мозъка, включваща в себе си различни нива на състояние на съзнанието. На второ място, логично е да се предположи, че всички онези, които вече имат къща, деца и градина, биха били щастливи и доволни от живота си. Но тези вечни въпроси са задавани именно от хората, не успели да намерят удовлетворение в реализацията на желанията от своята младост.

Ригден: Смисълът на човешкия живот съвсем не е в размножението и благоустройството – това е прос-

то един естествен инстинкт на всяко едно животно, което е генетично програмирано да си направи дупка, гнездо, и така нататък, за да отгледа потомството. Човек – е много повече от животно, неговия смисъл е да стане – безсмъртно духовно същество.

Но в преследването на собствените си материални желания, човек безвъзвратно губи два ценни фактора: времето и жизнената енергия. Обръщам внимание, че се изразходват безвъзвратно(!) и, съответно, се губят и определени възможности. Разбира се, че в своя избор, човек е свободен да изразходва жизнената си сила за програмите на Животинското начало в това илюзорно триизмерно пространство. Но в резултат на това той ще пропусне най-важното, защо и за какво е дошъл на този свят. А на човека са дадени толкова време и сили, колкото са му необходими, за да освободи Душата си, дори повече от това, със запас за евентуални грешки в процеса на получаване на собствен опит от неговата Личност. Образно казано, времето и жизнената енергията са като бензина за автомобил (тялото), които са достатъчни, за да премине нормално от точка А до точка Б с малки отклонения, естествено като се има предвид сложността на пътя. Но ако вместо тази посока избереш и тръгнеш в противоположната (посветиш живота си на своите материални капризи), например да направиш тунинг на своята кола (за да задоволи егото си) при майстора – Животинското начало, в резултат на това, времето и енергията, с които разполагаш ще свършат. И в крайна сметка ще бъдеш такъв „красив“ търкалящ се на автоморгата на (субличностите), също както и другите около теб – ръждясвайки и гниейки. А е можело целенасочено да използваш това време и енергия, за да стигнеш до целта – точка В, където и завършва твоята окончателна тран-

сформация в едно напълно различно – Духовно Същество.

Анастасия: Веднъж казахте, какъвто и свят на авторитарна власт да си построи човек в материалния свят, той е временен и тленен. Всичко в този свят свършва: разрушават се цели галактики, звезди и планети, а живота на човешкото тяло, е просто миг в сравнение с тях.

Ригден: На хората им е трудно да разберат мимолетността на своето съществуване, те се страхуват дори да мислят за смъртта. А смъртта за човека – е просто друга форма на живот, това е резултат от нашите жизнени избори. На човека, в който доминира Животинското начало, му е трудно да разбере, че има нещо повече от този материален свят. Но когато Личността работи усилено над себе си и в резултат на това се сблъсква с духовния свят, тя започва да разбира, че именно духовния свят е истинската, основната творческа сила, а всичко останало в живота на човека – са игрите на Животинския разум, преследващи призрачни илюзии.

Анастасия: Да, колко интересни и наистина важни Знания има, които дават съвсем различна гледна точка не само за видимия, но и за невидимия свят.

Ригден: Безусловно. Но, нека се върнем към разговора ни **за конструкцията на човека в невидимия свят.** Човекът, както и другите информационни обекти от материалния свят, започвайки от гигантските звезди и стигайки до най-малките частици, имат определени свои проекции, да го наречем „огледални“ отражения в енергиен план. Различните народи през различните епохи са ги описвали по различен начин в

летописите на тайните знания, свещените текстове и рисунките за невидимата конструкция на човека. **Условно ще наречем тези живи проекции *„Същности“***, защото те са напълно разумни (при това повече отколкото човек предполага) и имат свои характеристики. Сами по себе си тези Същности представляват енерго – информационни структури, определени локални центрове. В невидимата конструкция на човека, това са такива неотделими части, както например във физически план главата, ръцете и т.н. В центъра на конструкцията (по средата на всички човешки проекции) се намира Душата.

Същностите се явяват енерго – информационни структури и имат важна роля, както в живота на човека, така и в неговата послесмъртна съдба. Те притежават огромни възможности, свързани с другите измерения, където взаимодействието се случва на тънко енергийно ниво. Благодарение на тях, човек може да осъществява влияние върху света от позицията на висшите измерения включително и шестото. **Същностите биват обозначавани в зависимост от тяхното месторазположение около човешката конструкция и се ориентират условно спрямо физическо тяло: Предна, Задна, Дясна и Лява.** Те представляват основни полета, нека ги наречем „живи страни“ на четиристенната пресечена пирамида в общата конструкция на човека. Те се намират ориентировъчно на разстояние една протегната ръка от физическо тяло и в съответствие със своите наименования се позиционират: отпред, отзад, отстрани (от ляво и дясно).

Още от древността знанията за тях се считат за сакрални. В митологията на световните народи има много различни сведения, започвайки от палеолита, та до

наши дни. Тези сведения могат да бъдат намерени в космологическите митове и легенди на народите по света, ритуалните обичаи на маговете, шаманите, жреците, заклинателите. И по-точно, в описанията на последните се говори често за това как човек изпълняващ определен традиционен ритуал, се обръща към четирите стихии или страни на света, четирите духа помощници на човека и т.н. При това в много от случаите, свързващото звено се оказва средата: в свещените предания това е – Душата, центъра на енергийната конструкция на човека, „петия център“ (в други случаи се споменава като „първи център“); а в практическите ритуали това е съзнанието на Личността.

Затова външните действия на такъв човек – заклинател – като правило са или театралничене, разчитащо на публиката, или подражание на загубени знания без разбиране на тяхната същност, или просто тяхно укриване. Реално, основното действие се случва в самия човек, в неговия вътрешен свят. С помощта на определени знания и практики той просто се събира в едно единно цяло и управлява тези Същности. А самата Личност се явява „центъра на управление“. Благодарение на това своеобразно съединяване, възможностите на човека в невидимия свят значително се разширяват. Обръщам внимание, че тези Същности не се явяват астрални двойници на човека.

Всяка от четирите Същности представлява индивидуално енергийно поле. Образно казано, „енергийна сферична мъглявина“, която може да се превръща във всяка една мислеформа, която човек задава: огледално отражение на самия човек или какъвто и да е образ на животно, дух и т.н. Може да се каже, че

при изпълнението на определени медитативни техники, намирайки се в изменено състояние на съзнанието, човек е способен, концентрирайки се с цялото си внимание, да зададе на някоя от Същностите определен мислен образ и тя да го материализира.

Анастасия: Всъщност се случва преход от състоянието на енергийната вълна към материална частица: веднага след като Наблюдателят се концентрира върху Същността, започва процеса на преобразуване на енергията в тънка материя. Която съответно придобива мислеформа (според вложения от човека в нея образ).

Ригден: Да, при това напълно се съхранява нейната връзка с невидимия свят. Както вече казах, всяка от четирите Същности притежава свои характеристики и проявява определена връзка между видимия и невидимия свят.

Предната същност е разположена отпред на една протегната ръка разстояние от физическото тяло на човека. Тя е свързана с живота на човека тук и сега (както в третото, така и в по-висшите измерения), с неговото движение от настоящето към бъдещето. Това е своеобразен вектор, указател на жизнения път. Ако човек избира духовното, то този път има едно векторно, фокусирано направление със стремеж напред, към висшия и краен резултат – съединението на Личността с Душата, тоест духовно освобождение. Тази Същност отговаря за саморазвитието и духовното движение на човека. Тя носи своеобразна емоционална окраска – в посока на горе, духовна любов, надежда за бъдещето. Ако намеренията на човека в духовния път са устойчиви, то тя ще му служи много добре и като защита от външните невиди-

ми въздействия на чуждите и агресивни Същности. Нейната активация може да се забележи по състоянието на самия човек: когато се чувства одухотворен, когато в него се наблюдава изблик на позитивни емоции и дълбочинни духовни проявления.

В преданията на народите по света Предната Същност често е била изобразявана като еднорог, стихията (духа) на небето, въздуха, образа на волна птица (също и със сокол или митическата жар-птица – феникс). Символът на птицата е служил в културите на много народи и като обозначение на Душата, божествената Същност, духа на живота, духа на небето, свободата, възхода, вдъхновението, предсказанията, пророчествата, връзка между „космическите зони“.

Анастасия: Реално още в епохата на късния палеолит, птиците били изобразявани с акцент върху сакралния характер на тези обозначения. В епохата на неолита били рисувани в съчетание със соларни (слънчеви) знаци, поставяни над птиците…

Ригден: Съвършено вярно, това наистина указва особената значимост на тези рисунки, ако, разбира се, човек притежава знанията за тайните знаци. Така, за Предната същност... Знанията за работата на четирите Същности значително разширяват човешките възможности. Честите загуби на слипери се случват заради отсъствието на базови знания по тези въпроси. Например, повечето слипери действат чрез Предната същност, дори без да предполагат за това. И така извършват голяма грешка, която води до техните ниски резултати в работа, напразна загуба на време и голям разход на енергия, което често се явява причина за скоропостижния край на операто-

ра. По-опитните слипери действат чрез своята Лява същност. Но за нея малко по-късно.

Анастасия: Малко са хората в обществото, които знаят за слиперите. Това са тайни спецподразделения в структурите на държавната сигурност в цивилизованите страни. Изобщо е удивително, че в световното общество масово се провежда политика за „материализация на човешкото съзнание“, осмива се дори беглото споменаване за образование и наука, където да се изучава човешкото енергийно тяло, за чието съществуване знаели още от древни времена. И в същото време, на този фон във всички цивилизовани, конкуриращи се една с друга държави, се осъществява усилено развитие на такива спецподразделения. Техните специалисти са способни да получават информацията, без дори да излизат от стаята, да оказват енергийно въздействие на определени личности или да осъществяват охрана на първите лица в тези страни.

Ригден: Защото ключовата дума в този въпрос е „политика“, затова тези знания са недостъпни за народите. Между другото, знаеш ли откъде произлиза този специален термин „слипер“? Както се казва, както кръстиш кораба, така и ще плава. Думата „слипер“ била заимствана от скандинавската митология, където върховен бог бил *О*дин. Той бил бог на мъдростта и баща на магьосничеството, магическите заклинания, познавач на рунните символи и преданията, жрец и носител на магическа сила, притежавал е шаманска „интуиция“, хитрост и коварство, бил е „повелител на хората“. По-късно станал и покровител на военните съюзи и сеещ военни раздори. Така, Один притежавал осемкрак кон Слейпнир (Плъзгащ се). Той е можел да превози мълниеносно

своя господар от света на боговете (Асгард) в отвъдния „тъмен свят“, света на мъртвите (Нифелхейм), света на хората (Мидгард), т.е. да се плъзга между световете. Именно със Слейпнир, според легендите, Один е участвал в „конно състезание“ с великана.

Анастасия: Да, в света на хората очевидно нищо не се е променило, и до днес продължават същите тези политически и жречески съревнования за сметка на силата и шията на народа. Просто е жалко за хората, които работят за тази жреческа структура и пропиляват своята уникална сила за едното нищо, заради прищевките на човешкия ум, поробен от Животинския разум.

Ригден: Какво да се прави, хората сами правят своя избор. Както казват на Изток: „Който не знае Истината, чиято мисъл е нестабилна, а вярата колеблива, мъдростта му никога няма да бъде съвършена“. Но да се върнем към темата на разговора.

Задната същност е разположена отзад на една протегната ръка разстояние от физическото тяло на човека. Това е своеобразен наблюдател на настоящето и „летописец“ на миналото. Тя е свързана с настоящето и миналото на човека, с натрупаната информация, при това в течение не само на този живот. Миналото за нея – е база от информация, настоящето – е контрол и проследяване на информацията, така да се каже, в онлайн режим, тоест тук и сега. Задната Същност се явява своеобразен портал. Това е „Наблюдателят“, който е свързан непосредствено с епифизната жлеза. Благодарение на този портал, владеейки определени медитативни техники, може да се осъществи „тунелиране“ на всеки момент от миналото. Задната същност обикновено се изобразява

с риба, тюлен (например при традиционните народи от севера), гущер, слон, костенурка, стихията на водата, това, което спомага за потапяне в миналото. При сибирските народи са се съхранили митологични сведения за своеобразното противопоставяне на птиците и мамута, а при шумерите – птиците и рибите. Задната същност може също така да се обозначава в качеството ѝ на дух с човешко лице, като символ на човешкото минало.

Дясната Същност се намира на една протегната ръка разстояние от физическото тяло на човека. Това всъщност е една от съставните части на Животинското начало в човека. По-точно казано, Дясната същност има няколко качествено различни функции, проявлението, на които зависи от това, какво доминира в човека: Духовното или Животинското начало. Дясната Същност е много тясно свързана с този свят. Основните емоционални характеристики на нейното проявление при доминиращо Животинско начало в човека са агресия, отчаяние и страх. Ако човек не я контролира по подобаващ начин, често бива излаган на нейните „нападки“. Последните се усещат като поток от лоши или провокативни негативни мисли, внезапно нахлуващо състояние на депресия. При тези атаки е характерно свиване на съзнанието до нивото на дадения проблем, както и емоционални състояния като гняв, депресия, алчност, обида, угризения на съвестта, проява на всякакви фантазии и илюзии, затварянето в порочен кръг от мисли на един или друг проблем. Но това се случва тогава, когато човек поддържа тези мисли със силата на своето внимание.

Трябва да се отбележи, че всичките четири Същности просто провокират „раждането“ на едни или други мисли, съответстващи на различни изблици от

определени емоционални състояния. Но Същностите поддържат и развиват (особено при доминацията на Животинското начало, изкривявайки ситуацията до неузнаваемост, правейки „от мухата слон“) само тези мисли, които Личността избира. Човека има избор на кои мисли от своите Същности да отдаде своето предпочитание и внимание, простичко казано, кого ще послуша. Но след като направи своя избор, тоест отдаде предпочитание към кои да е мисли, започва активната работа на една или друга Същност, провокираща появата на дадените мисли.

Анастасия: Между другото, някога споменахте, че процесите на така нареченото тайно влияние, манипулиране на съзнанието, заразяването на масите с идеи, стимулиращи агресия, злоба, отрицателни емоции, са свързани с активирането на Дясната Същност у човека.

Ригден: Така е. Блокирането на Предните същности у хората и активирането на техните странични същности се осъществява от изкусни в тези дела специалисти. Това въздействие е сходно на хипнозата.

В медитацията може да се почувства и проследи въздействието на Дясната същност, да се разбере откъде и как се появява дадения поток: който се усеща като низходящ натиск от дясно (отвън на вътре). Обаче ако човек контролира тази Същност, тоест ако контролира своите мисли, емоции, не допуска негативизъм, ако строго се придържа към Духовното направление, той ще получи ефективен помощник, който прекрасно се ориентира в света на тънката материя и има многоизмерна връзка със същите Същности на другите хора. При това, повтарям, тази връзка

се осъществява извън ограниченията на времето и пространството.

Различните народи в своите свещени рисунки изобразявали Дясната същност най-често с някакъв агресивен или силен тотемен звяр, например, бял тигър (киргизките шамани), мечка, лъв, леопард, маймуна, или с митически страж, дух и така нататък. Сведенията за това са запечатани в архаичните митично – ритуални традиции, когато става въпрос за агресия, страх или необикновена сила. В качеството си на стихия символизираща дадената Същност, обикновено изобразявали огъня.

Лявата същност се намира на една протегната ръка разстояние от физическото тяло на човека. Дадената Същност е свързана със света на Ариман, със света на сакралните знания от материалното начало. Тя е надарена с множество възможности и функции. Но отново тяхното използване от Личността зависи от това, какво доминира в човека: Духовното или Животинското начало. Характеристиките на Лявата същност при доминация на Животинското начало са хитростта, ловкостта, горделивостта, лъжата и съблазънта. Това е умна и коварна същност, която ще представи всичко в най-красива светлина, само и само да отвлече човека от най-важното – от духовния му път. Ако тази Същност се остави без необходимия контрол от страна на Личността, то именно тя провокира съмнения в човека, отклонявайки го от духовния път. Ако Дясната същност е свързана с тъпа агресия и злоба, то Лявата, точно обратно, може да използва своята логика, да проявява твърдост и яснота на съзнанието в изграждане на логически връзки от Животинското начало. Тя, също както и Предната същност, тласка човека към търсене на нещо ново,

но в материална насока, внушавайки, че човек заслужава повече или е по-значим в сравнение с другите. Като цяло, мислите свързани с манията за величие и жажда за тайна власт над другите – са основата на нейните атаки към Личността при доминиращо Животинско начало.

Когато подобни мисли посещават човека, в състояние на медитация може да се усети натиск отвън: низходящ натиск от ляво. Ако човек по-често контролира себе си и своите мисли и се придържа стабилно към духовния път, то и Лявата същност също се превръща в помощник и личен „информатор“ по сакралните въпроси. В древните трактати Лявата същност обикновено се споменава или изобразява във вид на звяр всяващ ужас, или умно, хитро животно, например вълк, чакал, митично чудовище, дракон, змей или отново като Страж, дух. В качеството си на стихия се изобразява, като правило, със земята, по-точно праха, като символ на временните ценности в този свят.

Анастасия: Да уточня за читателите, че Предната същност и отчасти Задната същност (в режим на контрол и проследяване на информацията тук и сега) – са активни помощници в духовното саморазвитие на човека. А страничните Същности (Лява и Дясна), а също така и Задната същност (с нейната база от информация за миналото) изпълняват повече слиперски функции при работата с едноименните Същности на другите хора, а също така играят водеща роля при активирането на Животинското начало в човека.

Ригден: Вярно. Особено Лявата същност, която е най-информативна, същински шампион по получа-

ване на информация, манипулиране на настроението и желанията на обекта. При нейната активация е сложно да й се противодейства външно. Но в същото време тя е също толкова опасна и за този, който я активира, защото може да заблуди и него. Ако става въпрос за агресия, отчаяние или поддаване на страха – то за това отговаря Дясната същност. Но всичко това действа при доминация на Животинското начало в наблюдавания обект. Затова ако хората не искат да бъдат в положението на плячка пред хищника, тогава е много важно да се научат да живеят намирайки се на духовна вълна, уповавайки на своята съвест. Иначе, както се казва, „когато съвестта спи, дяволът шепне“.

Дадените същности са много удобни за изпълнението на определени цели и задачи в невидимия свят. Те са своеобразни „умни, живи инструменти“ на невидимия свят, които помагат на човека в неговото духовно развитие, ако разбира се, умее да ги използва и контролира. Ако обаче човек не осъществява такъв контрол, на първо място свързан с чистотата на своите мисли, то тези странични Същности ще започнат да го контролират, тоест ще вземат контрол над него чрез доминацията на Животинското начало. За да се научи човек да контролира и управлява своите странични Същности, като начало трябва да разбере, какво всъщност представляват и как действат. Да проследява в себе си тяхната проява, най-силната активност. Последната, като правило, се проявява във вид на едни или други „мисловни навици“, психологически „кукички“ за Личността, основани на негативен и егоистичен начин на мислене. При доминацията на Животинското начало на страничните Същности им е все едно какви негативни или изкусителни мисли ще активират в съзнанието и

какви външни образи ще използват за тази цел (затова при човека в неговите мисловни беди най-често е виновен всеки, но не и самия той). За странични-те Същности най-важното е – силата на вниманието на самия човек, благодарение, на което усилват още повече своето въздействие върху него, образно казано, поставят го под тяхна зависимост.

Заради материалистичната пелена на обикновения триизмерен свят повечето хора не знаят и не разбират принципа на работа на своите собствени Същности във всекидневния живот, независимо от факта, че се сблъскват доста често с техните прояви. Когато мислим за другите хора, свои познати, приятели, роднини и така нататък (хората, с които сме имали възможност да общуваме лично и съответно имаме контакт с тяхното биополе), ние всъщност контактуваме с техните Същности. Ако мислим в духовна посока, позитивно – във връзка влизат нашите Предни същности, а ако е в материалната посока или негативното – осъществяват контакт Страничните същности. Как се случва това? В момента, в който човек си помисли или концентрира своята мисъл върху друг човек, се извършва информационен обмен на ниво тънка енергия между едноименните Същности на двамата. Например, само да си помислим за някой човек, който не сме виждали от десет години и той буквално тутакси ни звъни или ни идва на гости в същия ден. Или по време на разговора ни с някой човек се случва предварително да знаем какво ще каже, усещаме неговото настроение и мисловен поток още преди да е казал каквото и да било. Каква е причината за това? Тъкмо това е своеобразното взаимодействие между Същностите. Просто една от нашите същности е осъществила контакт с едноименната Същност на другия човек. Всичко това

се случва, защото за Същностите няма нито време, нито пространство, съгласно нашите разбирания те живеят по други закони. Това са своеобразни посредници на Личността осъществяващи връзка с други светове.

Често се случва човек, който не е загрижен особено за чистотата на своите мисли (отворен за външни влияния), зает с някакви свои ежедневни проблеми, без причина, съвсем спонтанно, да се ядоса или да изпита необясним страх. Причината за появата на такива чувства се корени в информационния обмен. Този обмен може да бъде изключително разнороден, включително и във вид на същите информационни проявления на субличностите, за които вече говорихме, контакта на страничните Същности на човека с едноименните такива на другите хора или по други причини. Това също така може да бъде и проява на Волята на Животинския разум (по някаква причина, за която човек дори не подозира) чрез своята система за активация на Животинското начало в конкретния индивид или в множество хора, независимо от това къде се намират, познават ли се или не. Затова всеки човек, поел по духовния път, е много важно да знае за тези проявления, да умее да контролира своите мисли и да не допуска вмешателство на чуждата за него воля в своя живот.

Анастасия: В много от случаите хората не разбират и дори не подозират за съществуването на подобни механизми на въздействие от страна на невидимия свят, макар, че самите те не малко страдат от това в своето ежедневие.

Ригден: Да, хората може да не разбират или знаят за това, но именно те избират на кои мисли да дадат предпочитание. А механизмите на въздейст-

вие от невидимия свят могат да бъдат най-различни. Ако човек се намира под контрола на Животинското си начало, то на него му е достатъчно да бъде провокиран с помощта на невидимото въздействие на страничните Същности в негативна посока (агресия, страх), за да се отвори и да излезе от равновесие. Иначе казано, да влезе в резонанс с него. А след това, използвайки неговата енергетика, да оказва непосредствено влияние върху неговите Странични същности, които реално започват да го управляват. Между другото, така действа и Кандука, за които спомена в книгата „Езоосмоз“. Той провокира хората към негативизъм, след което поема управлението над тяхното съзнание. Тези знания, като инструмент за невидимо влияние над хората, също са се използвали, както от жреците в древността, така и от днешното Архонтско жречество. Но не само Архонтите притежават дадените знания. Някои слипери също използват тези техники в своята работа. Та нали това е само един инструмент. Всичко зависи от това кой, как и за какви цели го използва.

Анастасия: Пояснете, моля ви, за читателите, какво се случва с Предната и Задната Същности, когато страничните са толкова активни?

Ригден: Може да се каже, че когато в човека с доминиращо Животинско начало активно работят страничните Същности (а това е забележимо по проявата на същите негативни мисли или по емоционалния заряд на човека в разговорите му с другите хора), то Предната и Задната Същности, вместо своето истинско предназначение – помощ в духовното саморазвитие на човека – просто биват експлоатирани от страничните Същности за техните цели. А потребностите на Животинското начало,

както и всяка друга материя са едни и същи – борба за господство. В резултат на това Задната същност започва да се рови активно в паметта за моменти, отнасящи се до различни жизнени ситуации, в който е налице наличието на борба за влияние, агресия, манипулация, концентрация върху егоизма и така нататък. А Предната същност в това време практически не работи по своето предназначение, само периодически активира чувството на надежда за бъдещето, което с успех се преиначава от съзнанието (с шаблони и материалистичен начин на мислене) на човека в надежда за бъдещото му благополучие в материалния свят. Но виновният за създаването на такава ситуация е самия човек, тъй като сам избира на какви мисли да отдаде предпочитание в своята глава.

Анастасия: А ако в човека доминира Духовното начало?

Ригден: Тогава всичко се случва по съвсем различен начин. Човек е съсредоточен повече над контрола на своите мисли, над самовъзпитанието, над духовното си развитие и самоусъвършенстване. В него активно работи Предната същност и, благодарение на дисциплината на мислите, страничните Същности, да кажем така, изпълняват допълнителна функция на своеобразни Стражи. Тогава, дори и да постъпи от вън информация от агресивно и манипулативно естество, която Задната същност разчита, то тя не пречи на човека, защото в него е активирана Предната същност. Той просто мислено игнорира тази информация. А контролираните благодарение на дисциплината мисли от страничните Същности, всъщност, предупреждават за развитието на бъдещата нежелана ситуа-

ция, а също така помагат за опознаването на невидимия свят благодарение на своите възможности и взаимовръзки с другите измерения. Затова е важно да бъдеш Истински човек да живееш на позициите на Духовното начало.

Анастасия: Съдейки по себе си и по нашата група, когато хората опознават практически тези Същности, в тях първоначално могат да възникнат различни емоции (от удивление до страх) от срещата, така да се каже, със самия себе си в невидимия свят. Възможно, поради навика от детството да се възприемат от ракурса на триизмерното и идва изненадата да се видят в съвършено друг облик, от позицията на другите измерения.

Ригден: Това е естествено, защото на първите етапи на опознаване на своите Същности, човек все още не е преодолял своя навик, фиксиран в съзнанието, благодарение на житейския опит в триизмерния свят, когато всяко ново явление в него предизвиква борба между две чувства: страх и обикновено любопитство. Което от тях победи, това и ще бъде резултата от познанието. Подобен род страх не е нищо друго, освен грешен избор, емоция от Животинското начало, в който Личността влага силата на своето внимание и по този начин го материализира. Трябва да се притежава духовна свобода в познанието на света, тоест човек да бъде свободен от подобни страхове чрез своя устойчив избор, самопознание, стремеж към висшия, духовен свят. По-опитния в духовното познание човек не изпитва страх пред откриващия се пред него невидим свят. Той започва просто да използва тези знания, осъзнавайки, че наблюдаваните Същности са негови

съставни части. Всъщност това е самият той, но в различни проявления на сложната реалност.

Анастасия: Да, както казва народът: „ Бог не дава нищо излишно“.

Ригден: Точно така. Наличието на тези същности е свързано с човешкия избор, по-точно със създаването на условия за него, дарявайки Личността с определена свобода. В това е и смисъла на цялата тази многоизмерна човешка конструкция. Ако ги нямаше страничните Същности, не би имало и свобода на избора между желанията от материалния свят и духовните стремежи, между „доброто и злото“. Тогава човек независимо, че се намира в ограничени условия (заточен в материята), въпреки всичко щеше да чувства Душата вътре в себе си и да върви целеустремено към Бога. А благодарение на тези различни Същности той има избора: да избере злото, агресията, завистта, гордостта и безкрайните желания на материалното или игнорирайки всичко това запазвайки силата на своето внимание, да се устреми в посока към духовното, желаейки само едно – своето духовно освобождение и движение към Бога.

Духовното развитие на човека може да се сравни образно с движението на кола, която от време на време превърта гуми. В началото, съзнанието на човека често и безконтролно се превключва от едно емоционално състояние към друго. Това е сравнимо със седнал зад волана новобранец, бъркащ още педалите, къде се дава „газ“ и къде „спирачка“. Дисциплината на мислите и контрола над състоянието на съзнанието при човека – е равносилно на опитите му да се самоуправлява, да контролира своите емоции, желания, мисли и да държи твърд курс към целта –

своите жизнени позиции и главен избор. Тоест, осъзнато и с пълна отговорност да живее живота си, ориентирайки се твърдо в посоката на духовното и удържайки постоянно своя фокус към него. Образно казано, това е стремежа да се управлява колата към целта, независимо от леките превъртания на гумите. Естествено, колкото по често се контролираш и внимаваш по време на пътуването (а не се разсейваш на страни, отделяйки внимание на мислите и емоциите от страничните Същности), толкова по-висока ще е скоростта на твоето движение (духовното развитие).

Анастасия: Добър пример. Ако поразсъждаваме в този ред на мисли, то повечето хора прекарват живота си неосъзнато в духовен план, отделяйки внимание главно на мислите от страничните Същности. Така поставят пред себе си дребни житейски цели, например, да натрупат, украсят, купят, утвърдят своята временна значимост в семейството, работата, обществото и така нататък. Образно казано, карат колата в кръг, изразходвайки безсмислено своето гориво (жизнената енергия).

Ригден: Просто изживяват живота си според своя вътрешен избор, всъщност, ограничен, празен живот, който Архонтите са им устроили: да бъдат „роботи“ от сутрин до вечер с ограничено съзнание, тесен спектър от интереси и житейски грижи. Но всичко това са условности, мощно разпространявани и рекламирани в света, за да накарат човека да повярва в тях, да работи за тази измислена система – една от програмите на Животинския разум. Всъщност човек сам се оковава в този материален свят, защото му е по-лесно да бъде роб в тази система на материалистични ценности, отколкото да

добива със своя духовен труд истинската свобода, като личен пропуск за Вечността. Живота на човека е в неговите ръце, в неговото право на избор, в неговото желание да се самоусъвършенства и да работи над себе си.

Анастасия: Да, още повече, че в нашия век на информационните технологии за хората е достъпна най-различна информация от духовното наследство на различните народи, Който търси, винаги ще намери.

Ригден: Средновековният учен Омар Хаям, като човек, който притежавал широк спектър от познания в различни области, започвайки от физика, математика и завършвайки с философията и свещените знания, има следните текстове:

„Нас Четиримата ни принуждават да страдаме,
Карат ни – да се храним, и спим.
Лишени сме ние от цялото, към първоизточника –
В небитието отново ще се върнем".

Анастасия: Омар Хаям е знаел за четирите Същности на човека?!

Ригден: (с усмивка) А какво ще кажеш за този рубаи?

Роден от *четири стихии*,
прислушай се към новината,
От света таен, не знаещ ни лицемерието, ни лъжата!
Ти звяр си, и човек, зъл дух и ангел;
И всичко, вкупом в теб самия,
от погледа ти скрито е в недрата.

Или този стих от Омар Хаям:

Кога от корена на щастието
расте тоз вечен стрък на тържеството,
Когато дрехите убиват
както плътта убива на живота,
Не вярвай ти на дрехата, таз движеща се шатра,
Защото не са тъй силни тези *четирима* древни,
които са опората ти и хомота.

Анастасия: Расте от корена на щастието вечен стрък? Това да не е алегорично сравнение с „Лотосовия цвят“ в слънчевия сплит?! Шатрата олицетворява пирамидалната конструкция. Излиза, че четирите древни опори – са четирите Същности. Освен това, тук са представени и главните митологични образи: звярът – Дясната същност, човекът – Задната същност от човешкото минало, злият дух – Лявата същност, ангелът – Предната същност. Удивително! И ако не знаех за Същностите, то така и щях да асоциирам тези думи с материални понятия. Излиза, че хората не разбират и половината от знанията, отразени в стиховете на Омар Хаям.

Ригден: Те просто не си правят труда да надникнат в по-дълбокото познание, за да овладеят ключа към знанията... Като продължение на разговора за човешката конструкция, както вече казах, са се съхранили много сведения в културните, мистично – религиозните традиции, митовете и легендите от народите по света за същите тези основни четири човешки Същности с единен център – Душата.

Анастасия: Спомням си, веднъж ни разказахте за петте елемента на древните египтяни, представляващи човешкото същество: Ах, Ба, Ка, Хат, Ху. Записах това

знание в книгата „Сенсей IV“. Удивително е как хората реагираха тогава на тази информация, между другото, както и аз самата. Все едно откриха нещо ново за себе си. Независимо от факта, че тези сведения на древните достигнали до наши дни, много читатели не разглеждали понятието Душа именно в този контекст. Оставам с впечатлението, че знанието все още го има, но ключът към него е бил изгубен във времето. А вашите обяснения дават на хората тъкмо този ценен ключ към разбирането не само на самите себе си и това, което се случва във външния свят, но и към тайните знания на древните съкровищници на човечеството. Така че хората могат да бъдат разбрани: това, което днес им се поднася, като алтернатива на знанията за Душата – е допълнение към ученията на една или друга традиционна религия, в основите, на които са книгите на западната философия, където много, както вече ясно осъзнавам, е написано от човешкия ум.

Ригден: Какво да се прави, когато хората са склонни да усложняват простото...

Анастасия: Така е... Но дори и в този случай, за човека, който разбира за какво става въпрос в световен мащаб, не е трудно да отсее зърното от плявата натрупана с времето и да разбере същността, разбира се, ако притежава изконните Знания. В обществото просто е загубена първоначалната информация. Оттук идват всички неприятности. Вашите сведения до голяма степен обясняват основната същност на изконните Знания. Мисля, че на съвременните хора ще им бъде повече от „интересно“ да научат повече за себе си, за своите Същности, за Душата, за това, какво значение са предавали на тази информация хората през всички времена.

Ригден: За съжаление, тези сведения днес наистина са усложнени и завоалирани под различни външни обреди, ритуали, призиви към четирите стихии, четирите посоки, митичните духове, образите на зверовете помощници, свързани с човека, в чиито характеристики се скриват знанията за тези човешки Същности.

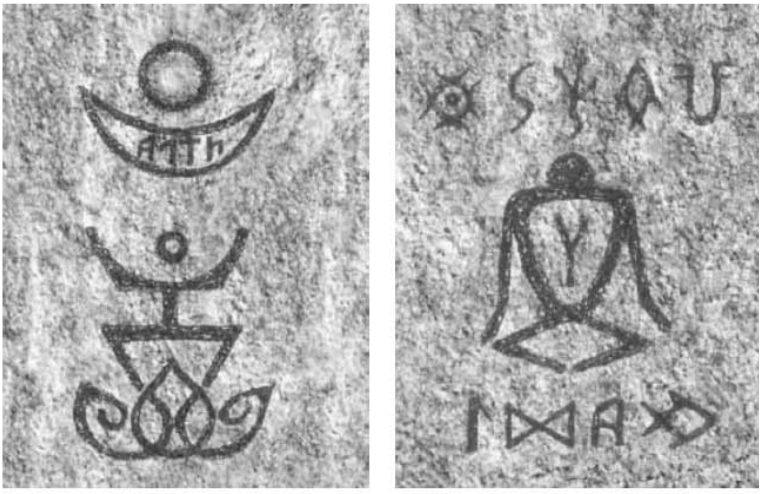
Сакралните знания за Същностите са скрити в *тайните символи* на много древни народи от Севера, Европа, Сибир, Азия, Северна и Южна Америка, Африка. С тях са били запознати подробно тези, които са съхранявали свещените, духовни знания на един или друг народ и притежавали техниките за опознаване на невидимия свят: шамани, магьосници, религиозни жреци и така нататък. Така например, в шаманската митология (шаманството на северноазиатските народи, включително и Бурятия, Алтай, Монголия), която е тясно свързана с обредните ритуални практики, са се съхранили следните представи. Например, представата за шамана, като същество с нееднородна природа: наполовина човек и наполовина птица, или същество във вид на лос, мечка, благороден елен. Има също и такива сведения за зооморфните двойници на шамана, главният, от които се нарича „майката – звяр“, т.е., майката на животните.

Анастасия: „Майка – звяр“? Интересно откъде е произлязло това название.

Ригден: На първо място, според митологията на народите от Северен Сибир (например евенките по поречието на река Подкаменна Тунгуска, Урал, речните басейни на Об, Енисей) Вселената е представена под формата на женско начало, Великата Майка на

света, Прародител на всички живи същества, Господарка на Вселената и майка на зверовете. Вярвало се е, че белите шамани, извършвайки своето астрално пътуване до върховния небесен свят, преминавали „през всички светове на Вселената“, за да придобият цялостност на своите магически сили, но основната част от тях получавали само от *небесните владетелки*. По този начин били дарявани със *създателна сила свише*, или, на наш език, със силата *Аллат*, която им е била връчвана от *небесната Господарка на света*.

Второ, по-ранните свещени познания за невидимия свят били притежавани предимно от жените, тъй като поради своята природа те чувствали невидимия свят много по-фино и интуитивно. С жената и женското начало е свързано тайнството на сътворението, раждането на новия живот. С други думи, в древността духовните, свещени знания са се съхранявали и предавали на бъдещите поколения основно от шаманки, а не шамани. Впоследствие именно жените били смятани за по-силни във владеенето на шаманската практика за изменено състояние на съзнанието, отколкото мъжете. Учените вече са открили много древни женски гробници с различни култови предмети, украсени с кръстове, тайнствени символи, амулети с орнаменти, специални обредни предмети. Известни са много древни каменни скулптури и рисунки на момичета с разпуснати коси и „трето око“ на челото, с определени знаци, свидетелстващи за свещените знания. Нека вземем, да речем, находките в Русия отпреди четири хилядолетия, в Сибир на брегoветe на река Енисей, Лена, Ангара или пиктограмите по скалните склоновете на най-дълбокото езеро на планетата – езерото Байкал.

Рисунка 7. ***Петроглифи от Горен Алтай.***
(Кош-Агачкий район, Република Алтай, Русия).

Трето, Душата на човека, която свързвали с висшите светове, наричали като правило, „*майчина*“. При същите тези народи от Севера, например, якутите до ден-днешен са съхранени интересни сведения. В древността, техните предци вярвали, че за да живее и мисли нормално един човек, в него трябва да присъстват придобитите при раждането съставляващи души-кут: майчината душа (ийе-кут), жизнена и психическа сила (сюр), земна душа (буор-кут) въздушна душа (салгън-кут). След смъртта на човека се считало, че майчината душа и психическата сила (сюр) се връщат обратно към своите създатели, земната душа отива заедно с прахта в земята, а въздушната душа се разтваря във въздуха. При Шаманите всяка от тези души получава особено възпитание и особено въплъщение.

Анастасия: Удивително. Жалко, че малко хора обръщат внимание на археологическите и етнограф-

ските проучвания на малобройните народи по света. Оказва се, че и при тях са съхранени тези същите знания, които в днешно време са толкова разпространени от религиите и съвременните вярвания. Вие разказахте за народите от Северна Русия и си спомних, че някога в научните статии, посветени на тази тема, намерих интересна информация. Например, якутите имали особено отношение към определени животни, чието култово почитане било свързано с идеята за *умиращия и възкръсващ* звяр. Последния бил почитан сред северните народи или под формата на свещена мечка, или кит. Смятало се, че богът на Знанията (Билге Хаан) живеел *на седмото небе*. В допълнение, при якутите е съществувал обред за „изготвяне на гнездо за душата на детето", т.е. на специално *осемстволно* дърво за бъдещата Душа на детето било създавано специално гнездо. В шаманската митология присъствал мотива за сътворяването на света от яйцето, съществувала представата за Душата, като птица, за съдбата на човека след смъртта, за Божия дар (кут-сюр), за който споменахте, определящ целия човешки път и още много от вече известните ми, благодарение на вас, Знания. И най-забележителното е важната роля, която отреждали на *знаковата система* под формата на специални орнаменти на дрехите, бижутата, магическите предмети. Това се отнасяло към тайните знания, подобно на други народи по света. Що се отнася до четирите Същности, то както казахте, при якутите също съществувала представата за духовете – помощници на шамана.

Ригден: Не само при Якутите, подобни сведения има и при много други народи по света. На разположение на шамана също са се намирали духовете – помощници, които в ритуалните песнопения са посоч-

вани като „сила“, „свита“, „войска“. Те често се появяват под формата на зверове, риби, птици или духове, които пътуват в другия свят с цел извършване на някакво действие: съгласуване с други духове, заклинания, влизат в битки с духовете на болестта, пророкуване, достигане до желания обект, и така нататък. Знанията за четирите Същности могат да бъдат намерени и в символичните схеми, например, в части от шаманските дрехи, по които, образно казано, както и при отличителните знаци на военните, може да се определи „званието“ на шамана, степента на неговите „астрални подвизи“ и други подобни.

Например, в подножието на Урал, най-често срещаните композиционни схеми на елементите от ритуалното облекло и „образите“ на пермските шамани се явяват: птицата (Предната същност), гущера (Задната същност), две митични същества с почти еднаква природа (Страничните същности) а в средата самият шаман. Понякога върху тялото на гущера са рисували седем риби, подчертавайки връзката с водната стихия, броя на измеренията, както и паметта за получената информация. Интересно е да се отбележи, че върху гущерите изобразявали само стоящи възрастни хора, именно тези, които вече имали минало. От двете страни на шамана в схемата били разполагани, като правило, две митични същества. В някои случаи това е ясна индикация за Лявата и Дясната същности, посредством използването на традиционни елементи, означаващи Животинското начало – *раздвоени копита (много по-късно започнали да изобразяват страничните Същности във формата на две животни или хора с брадви, ножове, стрели, оръжие в ръка).* В други случаи, това били право противоположни по функции обозначения – небесни владетелки на света, съчетаващи в себе си елементи-

те на женското тяло и женския лос (почитано свещено животно). Вярвало се е, че тяхната сила е в състояние да пренася шамана в други измерения, включително и в по-висшите. Понякога върху тези образи бил поставян символа на Аллат под формата на полумесец с рога насочени нагоре, вярвайки, че по този начин шаманът увеличава допълнително силата си. По-късно, заради желанието страничните Същности да бъдат подчинени, така да се каже, за земни цели, тези понятия започнали да се смесват, което може да се проследи от наличните изображения, оставени върху различни археологически артефакти.

Рисунка 8. ***Брошка на пермско-печорските шамани.***

Подобна информация за петте човешки елемента може да бъде намерена и в други части на света. Има ги и в различни религии и вярвания. Дори и в такава синкретична (от гръцката дума synkresis – синтез, synkretismos – съединение, в този случай се отнася до обединението на различните религии в една система) религия като вуду. Днес тази религия, благодарение на медиите, е представена много едностранчиво, и то в отрицателна посока, затова и по-голямата част от нейните представители се свързват с черните магове и заклинанията. Религията Вуду се е появила на остров Хаити (намиращ се в Карибско море, разделящо Северна и Южна Америка) сред население, чиито предци били преселници от племена в Западна Африка, принудително преселени на острова като роби. Така че в свещените възгледи на жителите от остров Хаити, архитектурата на духовната човешка същност се състои от пет компонента. А именно: физическото тяло (някогашни отгласи от знанията за Дясната същност); духа на това тяло, дарено от Великия Змей на име Дамбалла (отгласи от знанията за Лявата същност); специален канал, който свързва човека с неговата звезда на небето (отгласи от знанията за Задната същност); „Големия добър ангел“, което обозначава в тяхното разбиране жизнената сила (отгласи от знанията за Предната същност); „Малкия добър ангел“ (Душата, това са отгласи от знанията за центъра на човека). И най-важните части на човека се смятат тези два „ангела“, именно за тях вярващите съпреживявали най-много. Дори обикновената смърт за тези хора не е толкова страшна, както перспективата завинаги да изгубят Душата си поради заклинание на черните магьосници или да се окажат странстващ дух, или пък да станат безволево зомби, изпълняващо заповеди-

те на магьосника. Според техните вярвания се смята, че ако магьосникът успее да улови в плен „Великия добър ангел“, това лишава човека от жизнена му сила и той умира. Лишаването от жизнената сила между другото, е отглас от отминали знания за действията на Кандука (човек загубил своята човечност, хранещ се с жизнената енергия на хората).

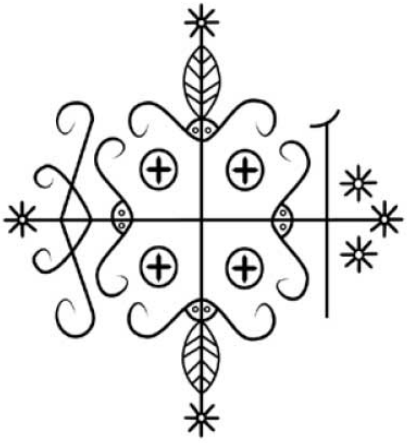
В религията вуду има и традиционни за африканската митология божествени персонажи като Легба. Той олицетворява Изтока и слънцето, смята се за посредник между света на смъртните и света на духовете, Пазителя на Портите към подземния свят, чрез който се осъществява комуникацията между хората и духовете. Едно от имената му е – Господарят на кръстопътищата. Според дахомейската митология Легба е седмият син на Маву-Лиза, този същия глава на пантеона на боговете, за които вече споменах.

Анастасия: Това е когато разказвахте за 72-те измерения, за спиралата, за дахомейската митологична змия Айдо-Хведо, която в ролята си на слуга носила този бог (Маву-Лиза) в устата си по време на акта на сътворението на света?

Ригден: Да. В мита се споменава, че само Легба знае езика на Маву и езиците на своите братя, на всеки от които върховният бог е дал специален език. Легба информира Маву за всичко, което се случва в „царството“ на неговите *шест* братя.

Анастасия: С други думи, това се отнася за шестте измерения, за информационните структури, взаимодействащи между измеренията, целостта на работата на четирите Същности по време на познаването от човека на по-високите измерения?

Ригден: Точно така. Когато се е извършвал ритуал или обред, свързан с призива на един или друг бог от тази религия, водещият рисувал на земята с брашно или със зърна индивидуален символ на (веве) бога, към когото е насочено обръщението. Благодарение на това до наши дни са се запазили символите, в които се съдържат знанията, включително и за четирите Същности, въпреки, че съвременните поклонници на дадената религия да интерпретират това вече по свой начин.

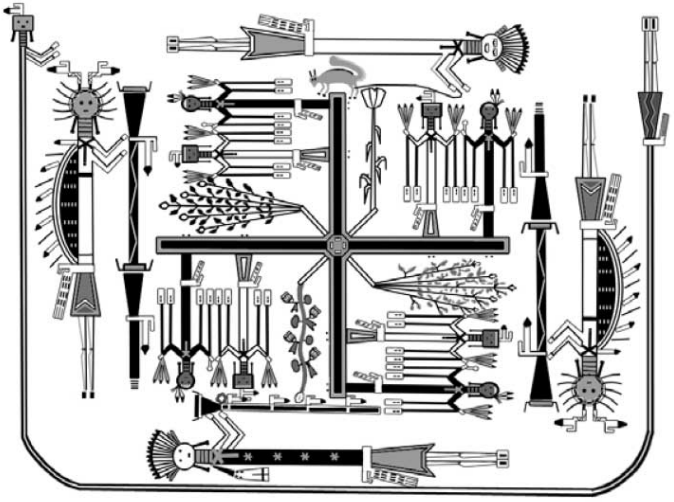

Рисунка 9. ***Схема на символа «Легба».***

За съжаление, отдавна е променен фокуса от духовното към потребителското отношението на тези Знания. Това не се отнася само за дадената религия, но и за другите. Образно казано, на хората някога е била дадена опората (Знанията), за да успее човек, опирайки се на нея, да достигне до върха на духовното си самоусъвършенстване. Но да работи духовно над себе си, да се променя – е много по-трудно, отколкото да залъгва своя ум с прелъстяващите илюзии на материалния свят. Човешкия мързел и празния ум са превърнали тази опора в подръчен инструмент, с който да си построи временно жилище – землянка, разменяйки

пътя към Вечността срещу „препъникамъка“, чиято същност е прах. С други думи, хората са се опитвали да променят егоистично изконните Знания за своите временни нужди, без да се притесняват за онези, които ще дойдат след тях. И все пак, поради факта, че в своето време тези Знания били разпространени сред много народи от древния свят, живеещи на различни континенти, техните отгласи сега могат да бъдат намерени в различни краища на Земята.

Например, при индианците от Северна Америка от племето нава*а*хо в такива обреди като церемонията на „Светия път“, се използват някои свещени символични изображения, съставени от фин цветен пясък, които бива разпръскван в края на церемонията. Обърни внимание на пясъчната картина „въртящи се греди“, създавана за свещеното песнопение наречено „Нощен път“.

Рисунка 10. ***„Въртящи се греди“***
(свещено изображение на племето навахо)

На тази картина ще видиш и Центъра, и правилната свастика (движението на Аллат към разширение), и четири двойки мъжки и женски духове (йеи), обърни внимание в какво положение са ръце им. Във вярванията на народа навахо, към висшите йеи се отнасят шест мъжки и шест женски божества, а всички традиционно били разделени на – четиринадесет вида. Смята се, че всички те са свързани със събитията от времето на Сътворението. В картината „Въртящи се греди“ също така присъства и символичното изображение на четирите Същности, където страничните Същности са изобразени като духове Пазители, Задната същност олицетворява минало с четири идентични знака (които указват времето – четвъртото измерение). А Предната същност е представена под формата на главния йей с чанта от катеричка – Говорещия бял бог (Тихия говорещ), защитника на хората. Той се свързва с изтока, зората и житните растения. И цялата тази картина е обгърната в своеобразен полукръг от главната женска йеи – богинята-пазител на дъгата, която включва в себе си останалите йеи и символизира небесно-земния път. Това е стилизиран символ на Аллат.

Анастасия: Комплексна картина, съдейки по вашия разказ. Излиза, че тук са включени знанията, както за човека, така и за Вселената.

Ригден: Абсолютно. Споменатите четири Същности с център – Душата, съществуват и в Азия, особено в древнокитайската митология. Такова събирателно понятие като „У ди“ представляващо пет митологични персонажа, всеки от които на свой ред има свои помощници. Този термин бил използван от древните китайци като обозначение на „абстрактните духове на петте стихии“. „У ди“ се спомена-

ва в древната книга „Чжоу ли“ („Чжоуска ритуална книга“). Различните древни автори-философи разгадавали понятието „У ди“ според своите разбирания: едни писали, че това са „петте божества“, други – „петте императора“, трети – „великата петорка“. Във всеки случай, това понятие е приравнявано със символа на петте посоки (четирите посоки на света и центъра).

Тези символи били толкова важни в ритуалните традиции на древен Китай, че техните изображения били практически навсякъде: на емблемите, на знамената, в изкуството, в архитектурата (включително и на могилните барелефи). Те били разполагани в определен ред, свързан с определен ритуал. Например върху знамената, всяко от които било маркирано с един от символите на „Петте посоки“, по време на военен поход войската ги носила в определен ред. Отпред, като символ на Предната същност, носили знамето с образа на Чжу-няо („червена птица“) – символа на юга, посоката, която китайците почитат най-много. Отзад, като символ на Задната същност, носели знамето с образа на Сюан-у (костенурка, обвита от змия) – символа на севера. Отляво, като символ на Лявата същност, носили знамето с образа на Цин-лун („Зелен дракон“) – символа на Изтока. От дясно, като символ на Дясната същност, носели знаме с образа на Бай-ху („Бял тигър“) – символа на Запада. Но на добре осведомения човек му е достатъчно да погледне характеристиките на тези събирателни понятия, за да разбере за какво всъщност става въпрос, отчитайки особеностите в мирогледа на дадения народ.

Анастасия: Наистина, този, който установил тези традиции, очевидно е знаел повече за невидимия

свят... А и понятията са доста познати... Вие казахте, че понятието „У ди“ се е приравнявало със символа на петте посоки на света, петте божества. А петия владетел, центъра на тези четири посоки на света, четирите божества, случайно не се ли явява Хуан-ди („жълтия владетел“)?

Ригден: Абсолютно, Хуан-ди, или духа на име Ханшу-ню („гълтащия пръчка“). Въплъщението на неговия дух е еднорога – символа на центъра.

Анастасия: Наистина, това е прототипа на обозначението на Душата – центъра в невидимата конструкция на човека и указание към нейната връзка с Предната същност (чийто символ е еднорога).

Ригден: Нека погледнем по-отблизо характеристиките на тези персонажи. Хуан-ди означава не само „жълт владетел“, но също и „блестящ (излъчващ светлина) господар“. Този символ на центъра фактически е смятан за върховното небесно божество. Той бил изобразяван с четири очи, тоест четирилик. Тази традиция се е появила още от древните китайски шамани, които по време на свещените ритуали поставяли върху себе си съответната маска с четири очи. Защо е бил изобразяван символа на четирите очи? На първо място, защото това е свързано с условното изображение на четирите Същности, а на второ място, защото при изпълнението на определени медитативни техники, човек получава така нареченото всевиждащо зрение на видимия и невидимия свят: едновременно виждане на всичко, което се случва наоколо, а понякога и в други измерения. Тези възможности са недостъпни за обикновеното човешко зрение в обичайния триизмерен свят. Но когато човек промени своето състояние на съзнание-

то, отпадат всички прегради за неговото вътрешно зрение.

Анастасия: Да, споменатото от вас вътрешно зрително възприятие е наистина впечатляващо, особено когато тъкмо започваш да опознаваш невидимия свят от такава „цялостна перспектива“. Спомням си как преди двадесет години, когато с приятелите постигахме тези практики, колко бях потресена от моя първи опит. Доста необичайно беше да наблюдаваме процесите и да изпитваме напълно непознато чувство на вътрешно „зрително“ възприятие. Но още по-впечатлена бях от възможността за получаване на цялостна картина за кой да е обект, за неговата външна и вътрешна структура, както и за съпътстващата информация, с която граничи... Между другото, току-що ми напомнихте, откъде за първи път научих за персонажа – Хуан-Ди. Някога, отдавна ми бяхте казали, че човек трябва да се научи да мисли правилно, споменахте за древния медицински трактат „Хуан-ди ней цзин“...

Ригден: Китайската традиция свързва началото на лечението и медицината като наука именно с името Хуан-ди. Да, освен това медицинският трактат „Хуан-ди ней цзин“ се превежда като „Книгата на Хуан-ди за вътрешното“. Всичко външно, физическо се ражда от вътрешното. Между другото, според легендите, сподвижника на Хуан-ди наричан Цан-цзе (според други версии Фу-си) създал йероглифното писмо, т.е., свещените писания в знаци. Този културен герой също бил изобразяван върху древните барелефи с четири очи като символ на особената прозорливост. Според преданието, той успял да състави знаците, защото проникнал в дълбокия смисъл на следите от птиците и зверовете. А сега си спом-

ни как шаманите изобразявали Същностите на човека най-често като „птици и зверове“ и съпостави тази информация със знанията, което вече знаеш за знаците. За тайните на знаците ще говорим по-късно. А сега за читателите само ще кажа, че всеки символ – е носител на доста обширна информация. В допълнение, съществуват особени знаци, които са способни да оказват конкретно въздействие, но повечето съвременни хора дори не подозират за тях, въпреки, че тези знаци присъстват в изобилие в обществото. Знаците играят огромна роля не само в света на шестте измерения. Те могат да бъдат сравнявани със стартовия механизъм, предизвикващ определени действия...

Анастасия: Да, имайки предвид моя практически медитативен опит – това е безспорен факт.

Ригден: Но нека се върнем по-подробно към разглеждането на символите на четирите Същности, както и сакралния център в представите на древните китайци. Символът на центъра бил еднорога (цилин). В описанията го наричат „прекрасен звяр“, който ходейки по земята не повреждал дори стръкче трева, не наранявал и мравка, който можел дори да лети и да ходи по водата, както по земята. Той олицетворявал добротата и човечността, символа на единството. Между другото, в древните текстове еднорога често се споменава наравно с елените, поточно като техен своеобразен лидер. Това са отгласи от сказанията за небесните елени, които присъствали в шаманските митове сред различните народи. В преданията съществуват различни описания на това митично създание, където частите от тялото му са оприличени с части от тялото на различни животни. Но всичко това се явява характеристика,

указваща структурата на четирите основни Същности, в които се намира дадения център. Споменато е например, че шията му е като на вълка, опашката като на бик, копитата като на кон. Вълкът – е традиционен символ на Лявата същност, бикът – на Дясната същност. А в митологичните представи конят често се свързва с движението във времето и извън него, движението през измеренията, световете, като същество, възседнато от някакъв божествен ездач или културен герой. „Копитата на коня“ символизират не само функциите на Задната същност, но и на страничните Същности (Животинското начало), които при съответния контрол и в изменен режим на работа на съзнанието изпълняват ролята на активни помощници, свързващи с други измерения и светове. Вярвало се е, че еднорогът бил връзката между силите Ин и Ян (ци – мъжкото начало и лин – женското начало). В даоистките предания се споменава, че върху белите еднорози яздели безсмъртните. Всичко това са образни сравнения на Знанията, които били замаскирани в митовете, по-специално Знанията за невидимата конструкция на човека, неговата духовна съставна част, реалните възможности в познаването на невидимия свят.

Освен това, скритият символ на Предната същност в древен Китай бил владетеля на юга Чи-ди, за чието въплъщение се счита Чжи-няо (Чжуцяо), което означава „червена птица“. Той бил сравняван с прекрасната китайска цар-птица Фенхуан, наричана на запад Феникс. Тази птица-чудо, за разлика от дракона, се явявала въплъщение на женското начало. Тя била считана за посланик на Небесния владика, олицетворяваща божествения вятър, свързвана със соларния (слънчев) символ в природата, въплъщение на човеколюбието. Според легендата тя живее в

„източното царство на съвършените хора“. Появата ѝ е било знак за настъпването на мира и просперитета. Съгласно сказанията, върху тази птица летят безсмъртните. Отново, знаейки за характеристиките на Предната същност и нейната връзка с невидимия свят, е разбираемо защо именно в такъв ракурс се е описвал мита за този символ.

Скритият символ на Задната същност е бил владетеля на севера – Хей-ди („черният господар“), т.е. дух на име Се-гуан-цзи, което означава „*запис* на хармонията и светлината“. А сега си спомни за функциите на Задната същност: тя се явява *пазител на информация*, отговорна е за „тунелирането“. Владетелят на севера бил свързан със стихията на водата. Интересното е, че за въплъщението на духа Хей-ди се е считала костенурката, обвита в змията (Сюан-у). Този символ е бил забранен.

Като цяло, трябва да се отбележи, че костенурката, както и змията, също заемат специално място в китайската митология. Тя е свързана с митовете за Вселената и Земята (като материален свят). Смята се, че костенурката въплъщава цялата Вселена. Формата на костенурката произлизаща от куполообразната ѝ броня се асоциира с древния китайски образ на Света – кръгло небе, а плоската броня (пластрона) – с плоската квадратна земя. С други думи, свещените знаци на кръга (Небесния свят) и квадрата (земното, материалния свят), които древните познавали още преди появата на този асоциативен образ.

Не е случайно „Сюан-у“ в превод от китайски означава „тъмна войнственост“. Работата е там, че горната броня на костенурката (небесния свят), както и

нейната долна плоска част (земния свят) свързвали с бронята („у“ – „войнственост“), а цвета на сюан – черен с червен оттенък. Последният е служил като асоциация с невидимия свят. В действителност, този древен образ на костенурката, обвита в змия, е означавал борбата в невидимия свят между небесните сили на Аллата (изпъкналата горна част на бронята наричана – карапакс) и силите на материалния свят в лицето на Животинския разум (плоското дъно, долната част от бронята на костенурката – пластрон). Всичко това се е случвало в единна Вселена, която има спираловидна структура (змия с ярко изразена пръстеновидна структура, обвиваща костенурката). Неслучайно, по-късно в китайската митология се е появил персонаж, който бил наречен Сюан-у – „Тъмният воин“, който имал съответната емблема. Той често бил изобразяван с красиво лице, коси, падащи до раменете, в черна роба с колан, украсен с нефрит, с меч в ръка, стоящ бос върху костенурка, увита в змия. Всеки елемент от образа служил като символ на определено духовно знание. Именно последното – духовното Знание и служенето на Волята на Духовния свят били олицетворявани с истинската войнственост. В народната традиция образът на този воин е бил почитан като божество, прогонващо злите духове.

Анастасия: Днес хората не разбират истинския смисъл на древния израз „истинна войнственост“. А истинната войнственост за човека – изобщо не е проява на агресия, ненавист или гняв във видимия свят. Истинната войнственост – е проява на силата на духа на Воина в борбата срещу своето Животинско начало или Животински разум, това е характеристика на борбата в невидимия свят описвана в преданията, посредством светлината и тъмнината.

Ригден: Абсолютно вярно. Лош е този воин, който не се усъвършенства в битката... Така, нека се върнем към темата. Скритият символ на Дясната същност в древнокитайската митология бил владетеля на запада Бай-ди („бял владетел“), тоест дух на име Чжао-цзюй, което означава „призоваващ и отблъскващ“. Въплъщението на този дух бил Бай-ху („Белият тигър“) – звярът, който предизвиква страх във всяка зла твар, покровителят на Запада. Между другото, белият тигър (скритият символ на Дясната същност) и зеления дракон (скритият символ на Лявата същност) в средновековен Китай били рисувани върху портите на даоистките храмове като Стражи. Те били почитани като двойка духове – пазители на портите. Като се има предвид, че Дясната и Лявата същности също така изпълняват ролята на активатори на емоциите и мислите от Животинското начало, техните функции на Стражи и охраняваната от тях „порта“ имали свещено значение. Последното означавало: без да победи в себе си тези двама Стражи, човек не може да влезе в духовния свят.

И накрая, скритият символ на Лявата същност бил господарят на Изтока Цан-ди („зеленият владетел“), т.е. дух на име Лин-вей-ян („чудотворен, могъщ, гледащ нагоре“). Въплъщение на този дух е бил Цинлун („зеленият дракон“). Изображения на зеления дракон заедно със символите на трите други посоки на света има на много могилни барелефи и стени на надгробни структури. Интересното е, че в народните картини, имащи заклинателен характер и благопожелателен смисъл може да бъде срещнат зеления дракон в качеството му на помощник на бога на богатството. При това драконът бил изобразяван като разпръскващ богатство, пълнещ своеобразен рог на

изобилието (специална „ваза, събираща съкровища“) с прекрасни перли, излъчващи пламъци, както и злато, сребро, корали. Богът на богатството, който изобразявали, било то седнал или стоящ върху дракон или тигър, бил особено почитан сред търговците. Постоянен атрибут на китайския бог на богатството в народните картини задължително бил дракона, когото свързвали с парите. Отново, ако цялата тази информация се съпостави с характеристиките на Лявата същност (хитрост, горделивост, измама, желание за тайна власт), изниква съвсем друг смисъл на това сказание.

Следва да се отбележи, че в Древен Китай зеленият дракон бил много добре познат и, както може да се каже днес, персонаж със сериозен пиар (реклама). На хората бил представен като символ на пролетта, промяната, Изтока. Но това вече е смяна на понятията, асоциативно сливане с популярен по-рано в племената по-древен и важен в митологията образ, съединяващ в себе си чертите на птица (по-късно човешко лице) и змия. Този образ в древнокитайската митология е представен, например, в архаичното женско божество Майката – прародител *Ню-йва* (Нюйва, жена меко плъзгаща се в другия свят, като водата: имаща връзка със земния и небесния свят). В легендите я наричали творец на всички неща и хора. При това, според легендите, *тя е сътворила първо момичето*, гледайки своето отражение във водата, а след това и много други смъртни – мъже и жени. Съединявайки последните, тя ги е накарала да продължат своя род самостоятелно и им възложила отговорността за отглеждане и възпитание на децата. В космогонията на югоизточен Китай на нея се отрежда главната роля на творящо божество. Смятало се, че е притежавала свръхестествени сили и за един ден

е можела да направи 70 превъплъщения. Това е отглас от Знанията за 72-те измерения, как божеството създава от позицията на 72-то и 1-то измерения, и тези промени влияят на останалите 70 измервания. Тя била свързвана и с победата над черния дракон (въплъщение на нечестивото зло), с възстановяването на космическия баланс, който бил нарушен вследствие на катастрофата, при която са се разрушили четирите края на земята.

Нещо повече, именно на това божествено творческо женско въплъщение бил присъщ синьо-зеленият цвят. В митологията на различните народи той олицетворявал стихията на водата и женското космическо начало. Това е особен цвят, който указва към определени постижения в духовните практики. За него ще разкажа по-подробно малко по-късно. А сега само ще отбележа, че дори и в традиционните представи на китайците зелено-синята част от цветовия спектър се явява един единен субект и се обозначава с йероглифи, които съвместяват значението на „зелен“ и „син“.

Майката – прародител Нюй-ва често била изобразявана заедно с подобното на нея същество Фу-си (Фуси) с тяло на човек и опашка на змия вместо крака. При това телата им били преплетени. Хората, които не притежавали свещените знания интерпретирали това преплитане като съпружеска близост. Реално, в много от случаите, особено в по-древните изображения на подобни божествени персонажи, ясно се проследява предаването на Знанията за света, както и за медитативните инструменти, използвани от човека за постигане на висше духовно състояние. Тяхната символика често е била свързвана с кръга и квадрата.

Рисунка 11. ***Прародителите на света и човека Нюй-ва и Фу-си съгласно древнокитайската митология*** *(изображение върху коприна; VII век от н.е. Турфан. Провинция Синцзян: артефакта е открит през 1928 г.)*

На картината са изобразени Майката – прародител Нюй-ва и културния герой Фу-си. Техните тела са спираловидно преплетени в три и половина оборота. В контекста на дадената картина, този символ отразява знанията, както за спираловидната структура на Вселената, така и за медитативната техники за

достигане от човека на едно от стъпалата на съвършенството – състоянието на духовно просветление (пробуждането и издигането на завъртяната в три и половина оборота „Змия Кундалини“ от основата на гръбначния стълб към чакрата „Хилядолистник“). Около Нюй-ва и Фу-си са изобразени 72 различни по размер и форма „въздушни мехурчета“ в качеството си на обозначение на 72 измерения на Вселената. В частност, това е представено от 71 въздушни мехурчета и едно (72-то, разположено между „змийските опашки“, – най-голямото и сложно в своето устройство). Между човешките лица на „прародителите“ са разположени четири измерения, което указва към основните измерения за човека (триизмерното пространство и времето, в които се ражда и живее човешката Личност извършвайки своя избор) а също така и четирите основни човешки Същности, свързани с другите измерения. Над главите на божествата се намира кръг, в който е затворено птиче краче с нокти, указващо връзката с абсолютно различната среда – небесния (духовен) свят.

Основоположник на цивилизацията, културният герой Фу-си, който, според легендата, бил смятан за брат, а по-късно и за съпруг на Нюй-ва също съчетавал в себе си черти птици и змия. Въпреки че по-рано, докато все още бил герой от епосите на племената, бил изобразяван именно във вид на птица и почитан като божество на Изтока. Между другото, името му означава „уреждащ засада на жертвени животни“. За Фуси, както вече казах, са се съхранили сведения като за първия създател на йероглифното писмо (запис със знаци). И вече много по-късно започват да го наричат „драконообразен“ и да го свързват с легендите за дракона на луните и „драконовите основи“.

Има и друг интересен момент. На Древната китайска митология са присъщи различни космологични мито-

ве, включително и за създаването на подреден свят, благодарение на божественото женско начало (силите на Аллата). Но какъв е акцента днес? Съвременният свят знае, че в основата на китайската митология и философия лежи принципът на „Ин-Ян“, т.е. мита за формирането на света като борба между двете начала, „от едната страна разрушителна, а от другата страна съзидателна върховна хармония на битието“. Както казват съвременните философи – „принципът на идеята за динамичното равновесие на алтернативните тенденции“. С други думи, в днешния свят новите поколения вече не знаят за първоначалната митология, където е показано началото на зараждането на света от духовните сили, и неговата подредба от божественото женско начало. „Основополагащата“ китайска философия започва с утвърждаването на идеята за дуалността на света, единството и борбата на двете противоположни начала, а именно, от етапа на проява на материалния свят, силите на Животинския разум и тяхната „борба“ със съзидателното божествено начало. Въпросът е защо днес по целия свят е разпространен именно този мит и се утвърждава именно този доминиращ принцип? Мисля, че на интелигентните хора не ще им бъде трудно да намерят отговора на този въпрос, още повече на тези, които имат основните Знания.

Така че в митологията проявлението на дракона Цинлун в света било представяно само като щастливо предзнаменование. Изображенията на зеления дракон са популяризирани като притежаващи *благо*приятен смисъл и носещи несметни *земни* богатства. Дори понякога във военните походи знаме с неговия образ било носено пред войската, а знаме с емблемата на белия тигър, съответно, зад войската. Въпреки това, ако проследим корените на този пиар, ще видим, че те водят към древно окултно тайно общество „Зелен дра-

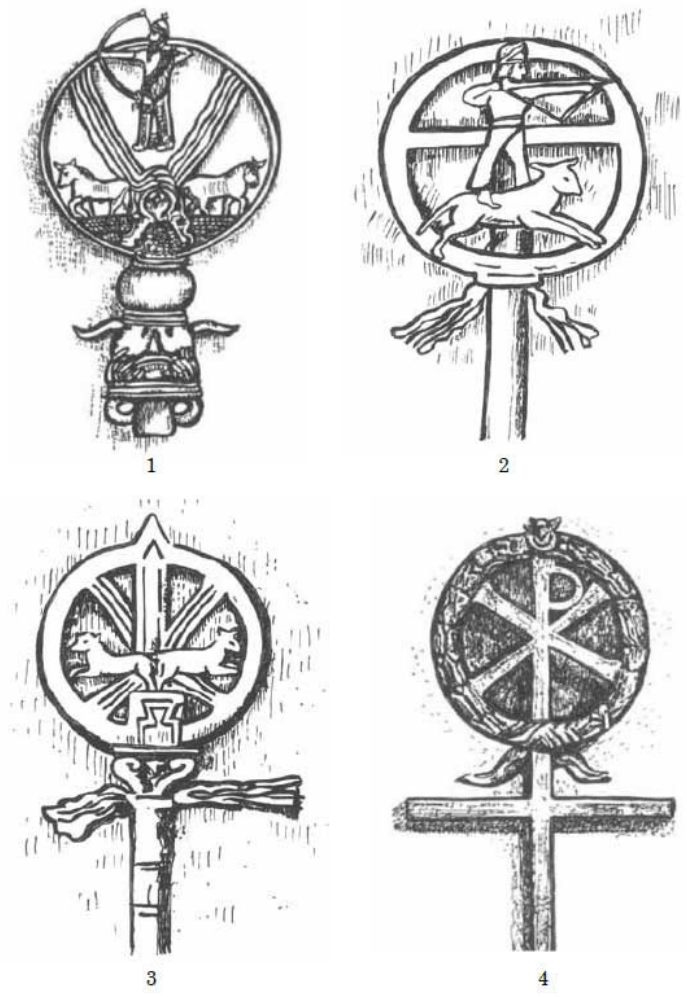
кон“, което от древни времена съществува на територията на Китай и твори тайни, не съвсем добри дела по целия свят.

Анастасия: Да, споменах за това окултно общество в книгата „Сенсей – IV“, когато описвах слабо известните факти за събитията и хората, които довели до Втората световна война. В действителност, както абсолютно точно отбелязахте тогава, всичко е пределно ясно за тези, които знаят.

Ригден: Безусловно. Между другото, относно военните походи. Особената символика и знаци, активиращи агресия в масите, знаещите за това управници (политици) и жреци от древни времена използвали във военните походи, изобразявайки ги върху знамената и щитовете. И това било не само в Китай, но и в други страни. Вземете, например, асирийското царство, което сегашните историци наричат първата световноизвестна държава, основана на кръвта и завоеванията.

Анастасия: М-да, историята, за съжаление, все още се пише под диктата на идеологията на Архонтите: фокусира се не върху първите с духовните си постижения общности в света, а именно върху първите общества, основани на агресията и завладяването на чуждите земи.

Ригден: Е, възможността за промяна на ситуацията е в ръцете на самите хора... Така, какви са били бойните обозначения на асирийската войска? По принцип това е пресечения кръст в кръг с вертикална напречна линия и две животни на всяка от страните, или стрелец, насочващ стрела на ляво или на дясно. С други думи, символи и знаци, указващи активирането на странични Същности!

Рисунка 12. ***Примери на символи указващи активацията на страничните Същности:***
1),2),3) – бойни знаци на асирийската войска;
4) монограм на Константин Велики
(фрагмент от барелефа на мраморен саркофаг от IV в. Намерен в римските катакомби)

Анастасия: Асирийските бойни знаци? Точно така! Чела съм за тях, след като споменахте за монограма на Константин Велики – Хризмата (Лабарум) – символа на халдейската космология. Хризмата е била използвана от последните римски императори, като военно знаме до разделянето на Римската империя на Западна и Източната част (Византия). Още тогава всички тези щандарти и знамена са се използвали за улесняване в командването и контрола на войските. И ако говорим за Асирийското царство, то всичко става ясно. В определен период от време, Вавилон, откъдето са родом жреческите халдейски кръгове, станал част от Асирия, а и самите асирийци изповядвали религия, подобна на религията на вавилонците...

Да, невероятно е как хората не виждат очевидното. В крайна сметка и по време на управлението на Константин Велики, и след това, този агресивен знак (монограма на Константин Велики), който отдавна бил използван по време на военни действия започнал да се използва широко и в религията. Сега той е използван в много градове по света, вижда се от много хора. Та това си е война без обявяване на такава! Някой очевидно е знаел повече за този знак, когато го е представял на Константин, като символ на новата държавна религия във влиятелната в този момент в света държава.

Ригден: За съжаление, това е така. Много хора, когато отиват в религиозния храм на религията, към която се причисляват, практически не забелязват какви знаци и символи ги заобикалят и с каква цел са били поставени там. Но ясно усещат тяхната работа по своето състояние. Просто никой не им разказва за истинското значение на тези знаци, разбира се,

че човек дори няма да се опита да разбере това „натрапчиво“ психологическо състояние. Той смята, че това е нещо естествено, тъй като го е изпитвал многократно, попадайки на такива места.

И ако човек се вгледа внимателно, то на такива места често може да види най-различни знаци, при това както активиращи Духовното начало в човека, стремежа към Бога, така и Животинското начало чрез събуждането на подсъзнателните страхове. Много често в култово – религиозните институции, знаците, които влияят отрицателно на психиката са много повече от знаците, които насърчават развитието и укрепването на Духовното начало в човека. Защо? Всичко се основава на целите и задачите, а именно в манипулативните техники на определена религия – практики, наследени от религиите на миналото и усъвършенствани през вековете. В тези технологии първото правило – е невидимата подготовка психиката на последователя за въздействие над подсъзнанието му по такъв начин, че безропотно да изпълнява завоалираните команди на манипулатора, при това мислейки, че го прави по своя собствена воля.

Анастасия: А знаците – са тъкмо онзи инструмент за влияние, който безотказно въздейства върху подсъзнанието на всеки човек.

Ригден: Абсолютно вярно. Хората разполагат с тези знания от древни времена, достатъчно е да погледнете рисунките и символите от епохата на палеолита. За съжаление, към днешна дата с тази информация си служи не по-голямата част от хората, както е било в далечното минало, а само тези, които се намират по върховете на управлението на народите по све-

та. Но ситуацията е поправима, стига да има желание от страна на повечето хора. Така че психиката на индивида ясно улавя това въздействие на знаците чрез подсъзнанието, тъй като структурата на психиката се основава върху несъзнателното. Съзнанието в този случай изпълнява функцията на подчинен. А знаците въздействат, така да се каже, върху архетипната съставна на психиката на индивида. Тяхното действие се основава върху податливостта на индивида към неосъзнатото внушение.

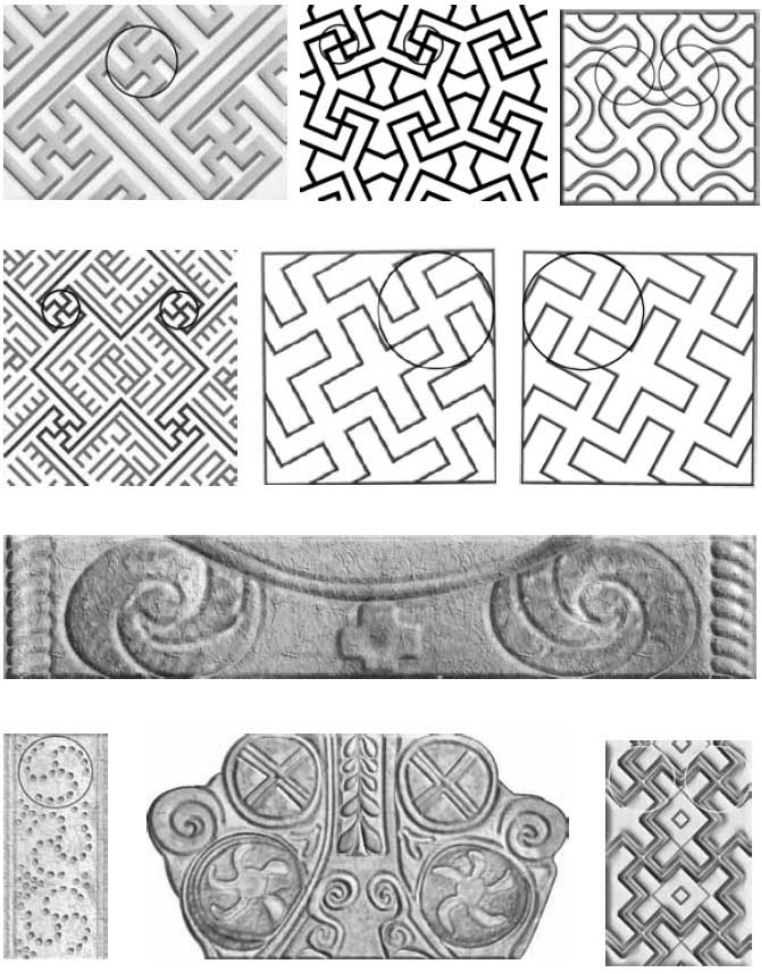
Какво се случва, ако в култово религиозните институции се намират предимно отрицателни знаци? Човек отива в такава институция, като правило, тогава, когато в него назрява вътрешната необходимост (ако се изключат присъщите за някои народности масови религиозни празници или събития, когато хората традиционно „за компанията“ със своите приятели и роднини посещават храмовете). С други думи, когато е налице духовен тласък, но Личността не може да осъзнае какво точно се случва с нея. Естествено, такава потребност интуитивно води там, където човек очаква да получи отговорите на своите вътрешни въпроси, затова насочвайки се към такава институция, той е отворен за диалог, т.е. в него вече има определена степен на доверие към служителите на религията.

Ако човек попадне в религиозно заведение, където са поставени най-вече положителни знаци, засилващи възприятието на Личността към дълбочинните чувства от Духовното начало, то това би го вдъхновило още повече, би увеличило чувството му на Любов, благодарност към Бога, би породило в него състояние на безстрашие, разширено състояние на съзнанието, цялостно възприятие на света. Разбираш ли в какво

е разликата? Човекът не би изпитвал фанатизъм или бурни емоции с викове „Алилуя“ в пристъп на масова истерия, предизвикана от голямото желание на тълпата да спаси тялото си и да заживее в него завинаги (между другото, след такива емоции от Животинското начало човек, останал насаме със себе си обикновено изпитва празнота и опустошение). А иначе той би усетил пълнотата на пробуждащите се дълбочинни чувства, които дават чувство на осъзнатост, духовен прилив на енергия, зареждане с желание за творчество в името на спасението на Душата си, а не на тялото. Това е един пример за това как би трябвало да изглеждат нещата сега, ако човешкото общество наистина се ориентира към духовното си развитие. Но забележи, всичко в света се случва точно обратно. Защо? Защото в основата на създаването на всяка религия като институция за управление на масите е властта и манипулацията, замаскирани под претекста на „духовните грижи“ за хората. Ето защо, днес, в повечето случаи, отрицателните работни знаци са много повече от положителните в такива култово религиозни институции.

Когато в религиозните заведения са поставени предимно негативни знаци, то те просто пренасочват духовния тласък на човека, така да се каже, като през призма, за която вече говорехме, в посока към пробуждане в него на подсъзнателни страхове, материални желания, активиране на някоя от страничните или задната Същности. Тези знаци създават дисбаланс в психиката, стесняват съзнанието и нагнетяват състоянието на страх, безнадеждност и сервилно поведение в индивида. В такова състояние всяка информация се възприема на вяра. Не големият брой положителни знаци по тези места стимулират в човека надеждата за бъдещето, желанието за живот. Като пра-

вило, в религиозните институции това е стандартната формула на подобна комбинация от знаци, която подготвя човека към последващи словесни внушения от страна на служителите на една или друга религия.

Рисунка 13. ***Символи на свастики (дясна и обратна - лява) в орнаментиката на интериора и екстериора на различните религиозни учреждения.***

В резултат на тази негласна, предварителна обработка чрез знаците, повишаващи последващите вербални внушения, последователите, включително и възрастните, интелигентни хора с висше образование, научни степени, стават доверчиви като деца. Те са готови да възприемат всякакви истории от хора, облечени в религиозни дрехи, дори без да вникнат в същността: къде текат внушения от Животинския разум и къде са истинските зърна, стимулиращи тяхното духовно израстване.

Анастасия: Да, в такова състояние на „безизходност“ и паника на „давещия се“, човек се вкопчва във всяка подадена сламка... Следователно, в индивида първо се провокира страх, а след това манипулатора демонстрира способите за избавяне от този страх, при това в изгодна за него светлина.

Ригден: Да. Това може да се сравни образно с това, когато вкарват човека в килия и започват да го заплашват и бият до състояние на психически срив. А след това му изпращат съкилийник, които обещава да го освободи от това заточение, видите ли, защото знаел как. Естествено, човека му се доверява, изпитвайки увереност и вяра, че ще го избави от страданието, започва да се отнася с почит и уважение към новия си „приятел“, защото той му дава чувство на надежда, а по-точно поддържа илюзията за бързото му освобождение. Но забележи, съкилийникът само обещава, но реално не прави нищо, за освобождаването на човека, защото той самият е „роб“, който просто си върши работата.

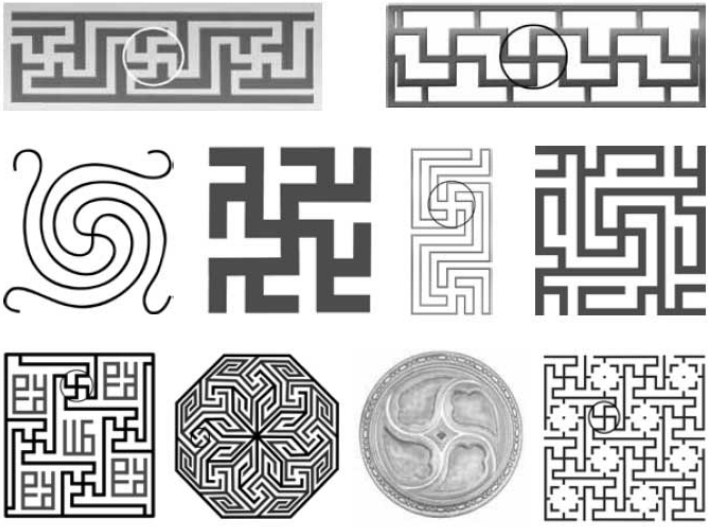
Така е и в религията, нейните служители, са като „съкилийници“, които все още са далече от своята собствена свобода. Но пропагандирайки своята религия, с

убеденост твърдят, че човек няма никакъв шанс за освобождение, освен ако не е привърженик на тяхното учение и който трябва да спазва всички техни правила и ритуали (да бъде „вечен спонсор“, политически електорат, изпълнявайки волята на техните жреци). Слушайки обещанията на такива религиозни „съкилийници“ за своето спасение, човек в крайна сметка е готов да изпълни всяка тяхна *молба*, считайки това за „свой дълг“, „свое желание“, „свое съзнателно участие“. Този механизъм на манипулация е ефективен, докато е скрит от човешкото съзнание. В края на краищата, манипулаторът никога няма да признае своите действия. А ако това е усъвършенствана във вековe система, то служителите на една или друга религия често сами не осъзнават, какво именно правят, и на кого реално служат.

Анастасия: Като цяло, скритата манипулация на религиозните жреци, преследващи целта да подчинят на своята власт колкото се може повече хора, се крие във факта, че в началото създават в човека подходящи условия и източник на страх, а след това играят ролята на посредници за временно разрешение на възникналия, вследствие на тази обработка, вътрешен конфликт в него, естествено, в изгодна за тях форма. Колкото по-неразбираемо е това за хората, колкото помалка е степента на осъзнаване на случващото се с тях, толкова по-голям става страха от *непознато*, което им се внушава. Освен това, процеса затваря в един порочен кръг вниманието на Личността върху себе си. Колкото повече страх успеят да всеят жреците на техните поробени от идеологията последователи, толкова по-силни стават властта и авторитета им, поддържани от същия този народ.

Ригден: Да, просто се разиграва истинска манипулация на човешките чувства, при това в полза на Живо-

тинския разум. Подобни отрицателно въздействащи върху психиката знаци (например, знака за агресия, обратната свастика), се намират в подобни емблематични институции обикновено в полезрението на мияните. Въпреки това, те са разположени по такъв начин, че да не акцентират вниманието върху себе си, ако не знаеш за тях. Те могат да бъдат вписани в детайлите и декорациите на външния интериор, в храмовите стенописи, подовите елементи, дърворезбата, скулптурата, както и да са приложени върху предметите и облеклото на свещениците и така нататък.

Рисунка 14. ***Символи на обратна свастика в детайлите на интериора и екстериора в различните религиозни заведения.***

Трябва да се разбере, че всеки човек на подсъзнателно ниво улавя голяма част от информацията от видимия свят, дори и да е фокусиран съзнателно върху нещо свое. Така че човек посещава такива места, кога-

то в него възникне вътрешна потребност за това, по време на духовен подем или когато желае да се избави от своите вътрешни (душевни) страдания, които са резултат от продължителната доминация в него на Животинското начало. В такива моменти човек е отворен и търси помощ. Но вместо духовна помощ в повечето случаи на такива места получава материалистични подмени и своеобразно зацикляне на състоянието си в порочен кръг. А именно: отрицателните знаци засилват в него подсъзнателни страхове, служителите на религията добавят към това своите стандартни вербални внушения, благодарение, на което в човека се формират определени материални желания и стремежи. Човек фокусира върху тях силата на своето внимание. А това, от своя страна, усилва още повече влиянието на неговите задна и странични Същности.

Анастасия: Да, отрицателно въздействащите знаци също така провокират и стимулират допълнително в хората механизми (внушения, подражание, взаимно емоционално заразяване), присъщи на спонтанното стихийно поведение на масите. Това са инструменти за активно влияние върху психиката на хората, създаващи съответно емоционално напрежение. А окултните служители, с помощта на вербалното въздействие просто формират развръзката и кулминацията на тези емоции в изгодната за тях посока. По този начин се осъществява изкуствено създадена психологическа обвързаност, привързването на вярващия в една или друга религия, неговата лична идентификация с даденото общество.

Ригден: Абсолютно вярно. Така че въздействието на знаците върху човека – е просто физика. Процесът им на работа може да се сравни с бутон, който

включва лампичка. Хората щракват върху него, когато им е необходимо да създадат определени условия за своята работа (да създадат изкуствено осветление в тъмната стая). И в същото време изобщо не разбират как всъщност се случва целия този процес, какво представлява електричеството и каква е неговата истинска природа. Има няколко знака, които още от древни времена били използвани за активирането на Животинското начало в човека. Естествено, че за обществото активацията на подобни знаци не вещае нищо добро. Но хората сами избират на какви емоции и мисли да отдават предпочитанията си влагайки в тях силата на своето внимание.

Анастасия: Да, прословутият човешки избор…

Ригден: Такава манипулация е свойствена не само за религията, но и за много окултни общества (латинската дума „occultus“ означава „скрит“). В повечето случаи тези общества привличат хора, които копнеят да притежават свръхестествени сили с цел задоволяване егото си. Между другото, ако хората обърнат внимание на историята на развитие на тайните общества от агресивен тип, стремящи се да постигнат „неограничена власт“, ще забележат, че дори и имената на много от тях са свързани с образите на Дясната или Лявата същности. Например, тайните общества „Дракон“, „Ягуар“, „Леопард“, „Тигър“, „Вълк“. Нещо повече, за тяхна мистична основа служат ритуали, свързани с Лявата и Дясната същности. Техният смисъл – е допълнително да подсилят човека с характеристиките и „свръхестествената сила“ на един или друг агресивен, почитан в това общество звяр. Водеща роля тук играе тъкмо личния избор на членовете на тези общества, тяхната идеологическа или религиозна вяра, как-

то и древните магически техники за използване на възможностите на Лявата и Дясната същности, които, като правило, знае само върхушката на тайното общество. Това е един от многото примери как духовното познание е узурпирано от отделни личности и се използва в извратена форма за постигането на земна власт и лични материални цели. Както са казали древните, робът има само един Господар, а властолюбивият човек има толкова, колкото хора има, допринасящи за издигането му по стълбичката на земната власт, и духовете, способстващи низвергването на Душата му.

Анастасия: За кой ли път се убеждавам, колко е важно повечето хора да разбират „кой, кой е“ в този свят, за да могат да правят разлика между истински духовното и материалистичната подмяна, Истината от лъжата, Доброто от злото...

Ригден: Да, тогава човечеството щеше да има повече шансове да избегне катастрофалните последици за цивилизацията като цяло. В крайна сметка, правилата на играта в материалния свят, включително и за окултните сили, се основават на избора на самото човечество, или по-скоро на неговото мнозинство. Едните или другите окултни сили само провокират, или инициират определени действия, т.е. просто стартират програмата на едната или другата Воля. Но хората сами въплъщават тези програми в живота си според своя избор, извършвайки съответните действия, губейки за това времето на краткотрайния си живот и изразходвайки сила, предназначена за спасението на своята Душа.

И за да се различава Истината от Лъжата в света, е необходимо да работиш над себе си, да следиш свои-

те мисли, да ги контролираш, да се учиш да виждаш света от гледната точка на Наблюдател от Духовното начало. Много от хората, които са в търсене на духовното, дори не разбират как системата на Архонтите насочва умовете им в обратната посока, заставяйки ги да губят години и енергия за материални удобства и временното, вместо за реалното спасение на своята Душа. Днес, за съжаление, повечето хора избират властта на Животинския разум, който ги е прелъстил с материалните си желания. Те несъзнателно въплъщават неговата воля чрез погрешния си избор в посока временното и безсмисленото, и със собствените си ръце подкрепят и засилват властта на Архонтите.

Виж какво се пропагандира в света, как всичко се изопачава, какви подмени се правят? Навсякъде около нас има единствено реклами и призиви, насърчаващи множеството материални желания стимулиращи Егото. Но човек преследва не толкова материалното, колкото усещането за притежаване на тази илюзия, желанието да намери дългоочакваната стабилност в своя вътрешен свят. Но тази стабилност зависи единствено от вътрешната работа над себе си, от духовното самоусъвършенстване, а не от външните обстоятелства. Един прост пример. Затвори очи и си представи, че имаш всички дворци, корпорации и власт над народите. След това отвори очите си, огледай се и ще осъзнаеш, че това е една илюзия, която е приключила моментално. Така отлита и човешкия живот и всичко ще свърши много бързо. Струва ли си в името на тази илюзия да утежняваш положението на собствената си Душа, да се обричаш на продължителна, послесмъртна агония, мъчения през вековете под формата на кълбо от негативни емоции, които си натрупал и формирал в

себе си преследвайки илюзиите на Животинското начало?

Достатъчно е да се загледаме в заобикалящия ни свят, какви подмени извършва Животинския разум за тези, които изглежда желаят да се движат в посоката на своето духовно самоусъвършенстване, но в същото време се стремят и към материалното. Повечето от тези хора са нестабилни в намерението си, техните духовни импулси лесно се пренасочват в руслото на материалистичните интереси. Обърни внимание към какво се стремят в ежедневието си и на какво отдават своето внимание, определяйки го като най-важно? Един е загрижен за увеличаване на личното си влияние върху хората, утвърждаването на собствената си значимост, трупането на печалби от духовното познание, друг е ангажиран с постоянното очистване на организма си, трети спори до посиняване за вегетарианството, четвърти е фокусиран върху намаляване на теглото си, пети се упражнява в различни системи „за подобряване на здравето си“ с егоистичните амбиции и празно вътрешно съдържание. Някой се вкопчва в различни секти, религиозни движения, ласкаейки ушите си с лъжливи обещания за възкресение в любимото си тяло. Някой медитира, придобивайки богатство, късмет, щастие и здраве. Някой поради господството в него на Животинското начало, от глупост, започва сам да се смята за „просветен“ и осведомен по много „духовни въпроси“, комбинирайки известните му техники за медитация, бъркайки грешното с праведното. А какво е в основата на всичко това? Горделивостта, утвърждаването на собствената значимост в триизмерния свят, тайното желание за власт над някого.

Анастасия: Да, подмените днес се случват в световен мащаб. Достатъчно е да погледнете какви имен-

но психотехники се пропагандират в обществото и се популяризират от световните медии. Та това са най-обикновени архонтски техники, така да се каже, „медитации“ за масите и за привличане на материални блага.

Ригден: Тъжното е, че повечето хора дори не си задават въпроса защо се култивира именно такъв материалистичен интерес? Защо за пиара на тези идеи не се жалят пари, купувайки необходимите „авторитетни“ мнения на известни по целия свят хора? Защо тези идеи винаги се въртят около задоволяването на потребностите на любимото ни тяло, създавайки около себе си комфорт и егоистичен микросвят на себелюбеца? Отговорът е прост: за да може хората да подражават на това поведение и да отделят времето и усилията в живота си, грубо казано за един по-вкусен банан, при това да е с блестяща обвивка. Обаче, както във всяка лъжа, никой не казва какви последствия очакват човека, когато загуби живота си като глупава маймунка в търсене на вкусни банани, а любимото му тяло, както при всяко животно – умира. И като Личност не ще се освободи от своите страдания, и твърде скъпо ще му се наложи да заплати за напразно изживяния живот.

А какво представлява ежедневната духовна работа над себе си? Това е преди всичко навик да се контролират собствените мисли, а не да се осъждат чуждите. Човекът, като правило, често забелязва проявленията на Животинското начало в другия, но не се затормозява с наблюдение над себе си, не се опитва да разбере своите реакции, външните и вътрешни провокации от Животинското начало, не счита за необходимо да работи усилено върху себе си всеки ден.

Само променяйки се вътрешно и работейки върху себе си, могат да бъдат разбрани реалните процеси на видимите и невидими светове, съзнателно да се върви по духовния път. С други думи, вътрешните промени трябва да бъдат, преди всичко, в самия човек, в това е смисълът на духовното развитие! Всичко останало е второстепенно. За тялото, както и за всяка друга машина, безусловно трябва да се полагат грижи, но само за да се постигне целта. Нищо повече. Трябва да се знае и да не се губи от поглед истинската цел в живота, която е духовното освобождение. Това е най-важното за всеки човек. Когато започва да се само опознава, той започва да познава и своята сложна конструкция, нейното предназначение. Може да се каже, че всичко способства за това, човек да направи своя съзнателен избор, да стане ново Духовно Същество. В това преобразуване важна роля играят неговите четири основни Същности.

Анастасия: Да, при различните народи по света има достатъчно богати сведения, запазени в различни ритуали, мистични практики, свещени предания относно четирите Същности и духовния Център. Между другото, според различни легенди, всеки народ е разполагал тези четири Същности, ориентирайки Предната същност към определена посока на света. Бихте ли обяснили на читателите този момент. Защо хората обитаващи различните краища на света имали свое разбиране за тази ориентация?

Ригден: Най-общо казано, ориентацията на четирите Същности в определена посока на света, както и свързването им с определени цветове и така нататък, е зависило от традиционните местни предпочитания, обичаи и общи вярвания на един или друг народ, които са се утвърдили през вековете въз осно-

ва на свещените легенди на техните предци. Например, за китайците югът се е считал за най-почетната посока на света, затова разполагали символите, съответстващи на Предната същност в тази посока. За Шаманите на северните народи (Сибир) основната посока по време на изпълнение на ритуали, на където сочело лицето им (Предната същност), като правило бил Севера. А за шаманите от южните и източните народи на Азия – на Юг или Изток. За индианците от Мезоамерика – основната страна на света се е считала Изтока или Запада, в зависимост от местните традиции на различни племена. В общи линии, на където традиционно се обръщат хората с лице, изпълнявайки духовна практика, религиозен ритуал, церемония, и така нататък, това е и посоката на тяхната Предна същност. Разбира се, четейки митологията, е необходимо да се разбере къде свършва народния фолклор и къде започва реалното знание, защото с течение на времето се натрупвало много наносно, човешкия ум се объркал, главно поради буквалното тълкуване на асоциативни примери. Но, все пак и днес могат да се намерят много интересни сведения, включително свързани и с тайното знание за четирите човешки Същности.

Анастасия: Подобни знания могат да се намерят в тотемите, митологичните представи на народите от Европа, Азия, Африка, Америка...

Ригден: Така е. В повечето случаи малките народи, които живеят на различни континенти, благодарение на своята продължителна изолация и липсата на контакт (поради неблагоприятни климатични условия или недостъпността до местата на пребиваване за пътешествениците) с представителите на „цивилизованото общество“ са успели да съхранят зна-

нията на своите предци. Това в известен смисъл ги е спасило, тъй като „цивилизацията“ не е имала представа за съществуването на тези народи и техните култури. Съответно, техните уникални знания не са били напълно унищожени с „Огън и меч“ от поредната нова доминираща в „световната цивилизация“ религия, както се е случило с древните знания на другите народи.

Анастасия: Да, както се казва, няма зло без добро. Затова пък сега имаме една чудесна възможност да сравним това, което някога е било и това, което е сега, както и да си зададем въпроса защо представителите на всички съвременни религии твърдят, че единствено те притежават „духовните знания“ и никой друг в света. Ако подходим обективно към този въпрос и го анализираме в състояние на разширено възприятие на света, става очевидно, че Знанията навсякъде са били едни и същи, единствено хората са им придали различни форми и са ги нарекли „свои“.

Всяко обновено духовно Учение, в действителност, се е формирало на базата на основните тайни знания, които са се давали в миналото на различните народи. И само тогава, когато жреците видоизменяли това Учение и го поставяли в рамките на доминираща религия, се е изменяла и идеологията. Всъщност, те стеснявали възприятията на народите по света, въплъщавайки и провокирайки в масите фанатизъм, безумно унищожение на наследството на предците и всичко това, което не е отговаряло на каноните на новата религия.

Ригден: Безусловно... Но бих искал да отбележа, че въпреки работата на жречеството за унищожението на духовното наследство на различните народи, въ-

преки внушението на новите поколения, че всички предишни вярвания са „отстъпничество и ерес“, основните знания за четирите Същности са се запазили в тайните знания на почти всички настоящи световни религии. Това може да се види от косвените признаци за това, което днес се предлага на масите в ученията, философиите, идеологиите на една или друга религия. Трябва да се разбира, че жреците на коя да е религия ще налагат на масите, само това, което им е изгодно, това, което ще укрепва властта им сред хората, а не всички тези знания, които предшествениците им някога заимствали от други популярни религии. Още повече жреците никога няма да разпространяват сред масите изначалното духовно Учение, което независимо води човека към духовното освобождение. Но въз основа на привлекателните духовни зърна от това Учение, жреците формират една или друга религия. При формирането на самата религия като институция на властта, много от изначалните знания в Учението се изменят в полза на религиозната власт на същите тези жреци.

Да вземем например будизма. На пръв поглед, четейки общата философия на будизма, изглежда, че тази *световна религия* поставя акцент именно върху самостоятелното познание на човека върху света и себе си. Та нали в нея на масите са представени най-различни практики, „водещи към просветлението“, които, между другото били формирани на базата на знания от други доста по-древни Индийски религии. Но това чувство трае до тогава, докато не се сблъскаш с реалностите на днешния ден в тази религия, както и с жреческата структура на тази световна религия. Ако човек не прави разлика между своето Духовно начало и своето Животинско начало, ако не вижда подмени-

те от Животинския разум, ще му бъде трудно да разбере в какво се крие уловката и съществената разлика между първоначалното учение на Буда и самата будистка религия, която, така да се каже, си е присвоила това учение.

Така че за четирите човешки Същности се споменава и в общо индийската свещена традиция и в будистката религиозна интерпретация на учението на Буда. Към висшите знания в религиозните учения за медитативните практики в индуизма и будизма се отнасят: придобиването на интуитивно знание – свръхсъзнание (на санскрит „абхиджня“), познаването на света чрез особено изменено състояние на съзнанието, състояние на цялостност, обединение („сам*а*дхи“). Придобиването на интуитивното знание се тълкува като постигане на истината, единство в света, достигане тъждеството на *петте категории*: ясно виждане, ясен слух, притежаване на свръхестествени способности, четене на чужди мисли, памет от минали животи. Споменава се, че съвършеният човек е способен да влияе на целия този материален свят, включително до седмото измерение, или както е записано в древните индийски трактати „да се въплъти до небесата на Брахма“, защото пътя към „Небесата на Брахма“ започва с *отказ от привързаността към Шестте Свята на Страстите* на „Колелото на живота“...

Анастасия: В действителност, в това равенство на петте категории се излагат резултатите от работата с четирите основни Същности и центъра (Личността). И, тук се разглежда резултата от определен етап от духовната работа на човека, когато тези Същности вече се намират под негов контрол, а човека се доближава до състоянието на изход от шестте измерения.

Ригден: Точно така. Работейки върху себе си, променяйки и усъвършенствайки се в *духовна посока*, човек достига определени ефекти, които му дават допълнителни възможности в познанието на света.

Анастасия: Да, например, **Личността** (центъра) в процеса на усвояване на духовните практики, **придобива способността за „ясно виждане“**, т.е. съзерцание с вътрешното зрение от гледната точка на Наблюдател от Духовното начало на каква да е форма, независимо от разстоянието и времето, както и виждане на истинската същност на събитията и явленията. Това наистина е така, изхождайки от моя над двадесет годишен практически медитативен опит, както и опита на тези хора, с които съм имала честта да постигам Вашето Учение, тези изконни духовни Знания, за които разказвате. Такова ясно виждане предполага, едновременно съзерцание на обекта в различни измерения, разбиране на първопричините за появата му, преобразуването му и така нататък. Достигайки такова състояние на интуитивно знание, човек осъзнава **как да си служи с Предната същност**, което, от своя страна, проявява в него способността да разбира, интуитивно да чувства всяко същество от позицията на наблюдател на Духовното начало, както и да влиза в контакт с него, независимо от разстоянието и времето.

Ригден: Точно така. В религиозното тълкуване на будизма това е определено като придобиване на божествен слух (ясен слух), което позволява да се разберат хората, говорещи непознати езици, чуване на звуци от света дори на големи разстояния. Работата е там, че звукът, според индийската митология, е своеобразен символ, свързан с космическите рит-

ми. „Възприемащия звуците на света“ – този, който ги познава и знае как да извлече космически ритми. Смята се, че всичко е взаимосвързано и е пронизано от тънки космически вибрации. Променяйки себе си, своята малка сфера, човек променя голямата сфера.

Анастасия: Принципно е така, човек, който съди за явленията на света в рамките на възприятие от триизмерния свят, ще разглежда това като придобиване на „божествен слух“. В действителност, знанията за четирите Същности са отразени в будисткото философско учение, макар и в малко по-украсена форма, и още повече, ако вземем предвид споменатите категории (ясно виждане, ясен слух, притежаване на свръхестествени способности, четене на чужди мисли, памет от минали животи), излиза, че всяка от тях посочва възможностите на дадената Същност.

За това мога да съдя от практическия опит на нашата група. Например, когато усвоявахме техниката на медитация „тунелиране“, в която се задейства Задната същност, имахме възможността да научим своето минало и дори частично да се „вземе“ информация от миналите животи на своите субличности. Във философията на будизма под придобиване на „памет от минали животи“ се разбира „познаването на своите минали раждания и паметта за своите предишни временни състояния“.

А що се отнася до Лявата и Дясната същности, то имаме много добър нагледен пример – това е духовна работа на тези четирима войни, които обучавахте в изкуството на война на Хелиарите. Точно тогава разбрах как **контрола над Лявата същност**

разкрива в човека такива способности като знание и четене на чужди мисли. Като цяло, това не е само разкриване на способностите, а и чувствено възприемане на структурите от финия свят, както и влияние чрез тях. Нагледно видях как обуздаването на **Дясната същност** със строг контрол над своите мисли и определени медитативни практики водят до ефект върху грубата структура на света, разкриването на някои „свръхестествени“ възможности, които, всъщност, са само страничен ефект, придобит в хода на духовното развитие.

Но най-вече бях поразена от духовната сила на тази четворка: придобиването на отлични професионални навици не разклатиха техните духовни устои, което, за съжаление, не може да се каже за някои други хора, с които трябваше да работя в следващите групи. Разбира се, че имаше различни неща, включително и поучителен опит от обучението. Например, две години упорита работа на моята група дадоха конкретни резултати. Но това също така показа, че някои хора от групата, реално, не бяха готови да разкрият в себе си тези феноменални възможности. Тяхното съзнание моментално бе запленено от успеха, чувство за собствена значимост, горделивостта. Започнаха тайно да мечтаят за своите перспективи, свързани с човешкия свят. Общо казано, случи се преминаване към Животинското начало. И най-важното е, че се загуби искреността и желанието за постигане именно на духовната цел. Просто започна словесно прикритие с благородни намерения на фона на явните атаки от Животинското начало. Дори и малкия успех, в действителност доведе до загубата на контрола над Животинското начало. Но в същото време, това бе добър урок за тези, които умеят да се учат от своите грешки и да дър-

жат здрав курс по посока на духовното. Такъв опит в последствие дава възможност на човека да върви по духовния път по-зряло и осъзнато.

Ригден: Наистина, минавайки етапа на опознаване на Дясната и Лявата същности, вместо да ги контролира, човек рискува да попадне под контрола на тези много интелигентни Същности, съблазнен от желанието да притежава невидима сила и власт над останалите хора. И като следствие, увличайки се, да пропилее остатъка от живота си в постигане на временни резултати, при това губейки възможността за своето освобождение и изхода от цикъла на прераждания. Това е своеобразен капан за хората, които изпитват колебания относно своя главен избор.

В тази връзка, има една интересна притча за търсенето на съкровища. „Някога един Мъдрец минавайки през едно село казал на хората живеещи там, че под техния главен площад са скрити несметни съкровища. Който ги намери, ще получи не само несметно богатство, но и никога вече няма да бъде същият. Хората се зарадвали на тази новина, водели дълги дебати и обсъждания и в крайна сметка решили всички заедно да изкопаят тези съкровища. Те се въоръжили с инструментите и се захванали за работа. Но минало известно време, а очакваният резултат от техния труд го нямало и ентусиазма на жителите започнал да спада. Първи започнали да напускат тези, които само говорили много, не правили нищо за намирането на съкровището и само се опитвали да учат другите как да работят. Те били последвани от хората, които тежката работа изморила бързо. Те решили, че тези съкровища не си струват техните усилия. Другите хора започнали да намират парчета от керемиди, стари съдове, старинни

монети. Те скрили тези находки от останалите, смятайки, че това е истинското съкровище и бързо напуснали полето на работа. Други пък просто се наслаждавали на търсенето, вярвайки, че в това е самото съкровище, споменато от Мъдреца. Но минало време, а около тях всичко било както преди само камънаци и кал. Тогава радостта им секвала, както на тези преди тях и те изоставяли своето търсене, защото се оказвали слаби духом.

Времето си вървяло, много от останалите хора започнали да се съмняват в успеха на търсенето и да мислят, че са станали жертва на заблуди и митове. Жителите започнали да напускат един по един място на разкопките. И едва малцината, които били устремени към целта и упорито работили, накрая намерили своето съкровище. Но след като го намерили, никой повече не ги видял в селото. А жителите, които участвали в търсене на съкровището, но не го намерили, до края на дните си се оправдавали и обяснявали постъпка си, защо тогава не останали с всички. В края на краищата, това е бил техния реален шанс да променят жалкия си живот към по-добро. Някои от тях посветили остатъка от дните си в скитане, търсейки този Мъдрец, който им открил тайната, за да разберат как изглеждали тези съкровища, къде могат да ги намерят и как да ги овладеят“.

Така че съкровищата олицетворяват духовно преобразуване на човека. Но за да ги достигнем, трябва да работим усилено върху себе си всеки ден. Не всички, прелъстени от перспективния път, стигат до неговия край, защото пътя предполага вътрешни промени. Първите, които напускат пътя, са тези, които говорят много, но нищо не правят, за да се

променят. Те биват следвани от тези, които търсят лесни победи. След това, от духовния път се отклоняват и тези, които се изкушават от откритите пред тях способности за удовлетворение на своята собствена значимост в този свят. След тях – тези, които намират удоволствие в самия процес на търсене на смисъл в живота, но не разбират себе си и в резултат на това не намират нищо. Отклоняват се от духовния път и тези, които се съмняват в себе си, в Мъдреца, който е открил пред тях духовната Истина, както и в самата Истина. Всички тези хора интерпретират духовния път, така, както им е изгодно в този материален свят. И само този, който върви с чистота и искреност на намеренията до края, прилагайки постоянство в своята духовна работа и преобразувайки се всеки ден, само той намира в живота своите духовни богатства, които му дават възможност да отиде в друг свят. Смисълът на тази притча е такъв: често, следвайки духовния път, хората търсят личен успех в този временен за тях свят, вместо своите духовни съкровища, които им откриват пътя към Вечността.

Анастасия: Да, това е истината на живота, която е била актуална не само в древни времена, но и сега... Всеки прави своя избор.

Ригден: Така че практиката – е сериозно изпитание. Едно е да се четат религиозни легенди и да се мечтае за това как ставаш „духовен човек“, досущ като героите от тези легенди и съвсем друго, реално да работиш върху себе си всеки ден, занимавайки се с духовни практики, контролирайки своите мисли. В будистките трактати умението на човека да контролира свръхестествените си способности се нарича притежание на „чудесни сили“. Там се говори и за

това, че съвършеният човек може да влияе на света „въплъти до Небето на Брахма“ (седмо измерение) и че пътя към „Небесата на Брахма“ започва с отказ от привързаността към *Шестте Свята* на Страстите, „колелото на живота“. Например, в будистки свещени писания „Трипитака“ има много любопитна сутра за „плодовете на аскетизма“. Между другото, думата „Сутра“ в превод от санскрит буквално означава „нишка, на която са нанизани *перли*“; в древноиндийската литература така наричали единични изказвания, а по-късно – поредица от такива изказвания. Въпреки това, четейки поредицата от будистки писания „Трипитака“, включително сутрата „За плодовете на аскетизма“, трябва да разберем, че в тях са записани не реалните думи на Буда, а неговото учение, дълго предавано от уста на уста, а по-късно записано. Освен това, при формирането на будистката религия постоянно са се внасяли промени в продължение на векове. С други думи, имайте предвид, че това не е първичната информация, а нейната интерпретация през вековете от много човешки умове. Ако човек не знае тънкостите на духовната работа и е далече от практическия медитативен опит, то е напълно естествено преразказването, тълкуването или превеждането на други езици на тази информация да се основава изключително от позицията на неговия мироглед и мисли, така да се каже, на обитател на триизмерен свят.

В тази сутра се споменава за разговор на Буда с Аджатасату – цар на Магадха (древна страна, намирала се някога в североизточната част на Индия). Царят попитал Буда, какъв е „видимият плод на аскетизма“, т.е. резултата от знанията за духовните практики в този свят. Обяснявайки му *с разбираеми за обикновения човек битови алегории*, Буда

разяснил учението за Пътя, през който минава монаха, като човек, занимаващ се с духовно самоусъвършенстване, медитации, стремящ се да постигне Нирвана. Също така в тази сутра се казва, че монахът трябва да следва заповедите на моралното поведение, да разказва за радостите от самоконтрола, за постигнатото в духовната работа над себе си. При това се подчертава, че истинското разбиране от работата, монахът постига чрез „ума, намиращ се в самадхи, чист и ясен... послушен и събран, достигнал безстрастие...“. Състоянието на „самадхи“ в превод от санскрит означава „събиране“, „съединение“, „цялост“, „обединение“. В индийската философия това е състояние на просветление, висша хармония, разглежда се като крайната цел на медитативните практики. В будизма „самадхи“ се счита за последната стъпка от осмичния път, който, съгласно тази философия, трябва напълно да приведе човека към Нирвана.

В тази сутра се споменава: „Ето, моето тяло има форма, състояща от четири велики елемента...“. Във философските разсъждения четирите велики елемента обикновено били въздух, земя, вода и огън. Тези алегории, с които древните възприемали четирите основни Същности, често били използвани в свещените писания, когато ставало въпрос за самоусъвършенстването на човека и неговата невидима за окото енергийна конструкция. В сутра 87 „За плодовете на аскетизма“ се говори за проявлението на различни свръхспособности в човека, постигнал състоянието на самадхи. Той „...бидейки един, става многочислен, бидейки многочислен, става един; ставайки видим и невидим за окото; безпрепятствено преминава през стени, дървета, планини, все едно през въздуха; прониква в земята, сякаш през

водата; върви по водата като по суша, без да потъва; седейки с кръстосани крака се издига в небето, като крилата птица; докосва с ръката си Луната и Слънцето, въпреки че са силни и могъщи; може да оказва въздействие с тялото си до небето на Брахма“. Тук не се има предвид физическото тяло. В тази сутра се споменава за т.нар. от будистите „придобито (феноменално, мистично) тяло“ (названието на санскрит при руска транскрипция – „нирманакая“, т.е. призрачно, преобразено, „тяло“ на преживяванията). „От това свое тяло той създава друго тяло, което има форма, състоящо се от разум, надарено с всички големи и малки части, не познаващи предела на жизнените способности“. Дори в това отношение, при тях е пълна бъркотия и се водят безкрайни философски дебати от теоретиците, за това, какво всъщност означава „феноменално тяло“: тялото на трансформация, по-различно състояние на съзнанието, физическото тяло на Буда, на Бодхисатва, тялото на Илюзията, Проявлението или „съвършения потенциал на ума като физическа форма“. Подобни разногласия потвърждават, че хората загубили същността на базовите знания и съдят за тях само според останалите външни форми и то от човешкия ум.

А в действителност всичко е пределно просто. Енергийното тяло, намиращо се в шестте измерения, при хората е почти еднакво – има формата на четиристенна пресечена пирамида с отделен връх. Само че, повечето хора просто не го виждат и дори не знаят за неговото съществуване. Но това не означава, че то не влияе на живота, съдбата и действията им. Както казват: „докато не те заболи нещо, дори не си спомняш за него, ако разбира се, изобщо знаеш за неговото съществуване“. Когато човек работи усилено над

себе си, занимава се с духовни практики и се грижи всеки ден за освобождаването на своята Душа, неговата енергийна конструкция се трансформира и постепенно се превръща в една качествено различна структура, за която вече разказах. А когато Личността се слива с Душата, се образува съвсем ново Духовно Същество, което вече не се нуждае от материална обвивка. С други думи, благодарение на това, „жителят“ на триизмерния свят се превръща в „жител“ на седмото измерение.

Анастасия: От позицията на натрупания духовен опит, както и разбирайки ключа на тези изконни Знания, които дадохте, става просто смешно, за какво спорят всички тези теоретици. Понякога „дискусиите“, описани в тези трактати, напомнят ситуацията с двамата студенти, които научили наизуст различните теории и спорели до посиняване за естеството на практическия процес на производство. Въпреки, че нито единия от тях нямал личен опит в тази област, т.е. разбирането, какво в същност представлява това производство. На фона на тези философски спорове, разбира се, сериозно се открояват онези автори, които не празнословят, а споделят със света своя практически и духовен опит, предвижвайки се по духовния път, нека някъде дори и интуитивно, но в правилната посока. Знаеш, защото притежават собствен практически опит. Придобиването на собствен практически опит помага да се почувстват и както се казва, без излишни приказки да се разбират тези истински мъдри хора, които оставили своите записи във вековете, реално работейки над себе си в процеса на предвижване по своя духовен път.

Ригден: Разбира се, в този въпрос няма граници и разделяния, време и материално пространство.

Тук има цялостност и духовно разбиране, така да се каже, единство с Истината... Така че в различните религии на Индия, в една или друга форма, били съхранени сведения как в хода на своето духовно развитие, човек придобива определена „чудотворна сила“ (в будизма) или сили „сиддхи“ (индийска Йога, древната индийска дума „siddha“ означава „съвършен“). Понятието сидхи съществува и в джайнизма, и в митологията на индуизма като название на митически полубожествени същества, притежаващи свръхестествени магически способности и живеещи във въздушното пространство. Според древните индийски пурани (в превод от санскрит „purana“ – „древен“, „приказен“), в които се описват космологичните митове за Вселената и са изложени индуистките философски възгледи, полубожествените сиддхи притежават следните свръхестествени качества. Те могат да станат изключително леки или тежки, безкрайно малки или големи; мигновено да се предвижват до всяка точка в пространството; да достигат желаното със силата на своята мисъл; да подчиняват на „своята воля“ предмети и времето; да притежават върховна власт над света. Но митологията – това са просто замаскирани свещени знания за човека и света.

Анастасия: Тоест реално, това са отгласи от минали знания за усвоените от човека практики за управлението на своите четири Същности.

Ригден: Точно така, при това вече със съществена обработка от различните религии. В действителност, в духовната практика тези свръхестествени „чудодейни сили“, може да се каже, се явяват страничен ефект, когато човек се научава да контролира своите Лява и Дясна същности. Именно работата

на тези Същности в определен, да кажем, режим на съзнанието, проявяват в човека свръхспособностите. В будистките трактати са съхранени сведения, че притежанието на тези сили („сидхи“) само по себе си не е вредно, всичко се основава на човешкия избор и неговите желания. Също така в трактатите се казва още как Буда предупреждавал, че монахът в процеса на „себеоткриването“ трябвало да внимава да не се поддаде на изкушенията. Първо, да избягва да демонстрира тези „чудодейни сили“ на хората, които не са просветени в тези неща, за да не предизвиква объркване в умовете на невярващите. На второ място, и най-важно, да се пази от изкушението да измени на първоначалната си цел – изход в Нирвана (във Вечността) срещу празните човешки желания: жажда за власт, „магическото завладяване на света“, удовлетворяване на всякакви материални желания и потребности, страст към контролиране и притежание на каквото и да било, използването на невидимите сили за егоистични цели и направляването на събитията в изгодна за него насока. С други думи, Буда предупреждавал вървящите по духовния път хора да се пазят от всяко използване на тези „чудодейни сили“ за користни цели. В противен случай човек се отклонява от духовния път и губи шансове да достигне най-важното в живота си – вътрешната трансформация, съединение с Абсолюта, със света на Душата.

Защо Буда е акцентирал върху този въпрос? Той имал група от ученици, която е усвоявала, казано на техния език, „Висшето изкуство“ или на наш език – Хелиарството. А това е тежък път на духовно развитие и далеч не е за всеки. Това е, така да се каже, като в разузнаването: там не вземат всички желаещи, а подбират само според личните качества, спо-

собности и вече придобитите професионални навици. Но за тази група на Буда знаели и други хора, както се казва, желаещи, но не участващи. Подражателите, които изкривявали знанията са съществували винаги. Следва да се отбележи, че по времето на Буда много хора, както и сега, били увлечени по магията, различните мистични изкуства на тайнознанието, заради своето егоистично желание да притежават невидима власт над хората. Но едно е да притежаваш свръхестествени възможности заради егоистични цели и горделивост и съвсем друго да ги използваш за служене на духовния свят. Тъкмо за това Буда предупреждавал учениците си, че преминавайки през тези етапи на вътрешна трансформация трябва неотклонно да се придържат към своята основна духовна цел, като единствен смисъл на човешкото съществуване – духовно освобождение, т.е. навлизане в Нирвана. В противен случай, е възможно да попаднат в илюзия и грешно да приемат тленното за вечно.

Анастасия: Да, в древна Индия темата за придобиване на различни свръхестествени сили от човека по един или друг начин била доста популярна. Може да се каже, че това бил пиар трик за популяризирането на различните религии. Например, заедно с религията на Будизма, тази практика съществувала и в езотеричните дашани (учения) на древната индийска философия, където става въпрос за йогийските методи за постигане на „истинното знание“ чрез придобиване от човека на „божествени способности“ посредством духовните практики. По-специално, в езотеричните школи все още се използва понятието „шакти“ като обозначение на силите, които могат да бъдат придобити на различните етапи от практиката. Например, Джнана-Шакти – сили-

те, свързани със свойствата на ясновидството, предсказването, телепатията; Крия-Шакти – материализирането, способността за изцеление или нанасянето на вреда чрез силата на мисълта; Иччха-Шакти – проявяване силата на волята, самоконтрола, довеждащ до развитие на свръхестествените възможности на тялото, способността да извършва астрални пътешествия; Мантра-Шакти – силите, свързани с космическите ритми, влиянието върху природата.

Ригден: Абсолютно. „Шакти“ в превод от санскрит означава „мощ, сила“. В древните индийски предания, както вече казах, „шакти“ се счита за първична, божествена творческа сила на женското начало в мащабите на Вселената (Ади-Шакти), а в духовните практики – като сили, надарени с функциите на Аллата и четирите Същности на човека. В религиозните легенди тази творческа сила е представена под формата на богини, които се явяват съпруги на Брахма, Вишну и Шива, както и във всеки един аспект на богове. Любопитно е, че заедно със силата (шакти) се споменава и за нейното разклоняване на по-малки сили, представляващи, специални символи върху венчелистчетата на лотоса, в които „самолично“ живеят не само боговете, но и богините. За неинформирания човек тези сведения изглеждат като обикновена религиозна легенда. Но знаещия човек е наясно, за какво става въпрос, какви знания за макрокосмоса и човека са изложен там. Както вече казах, древните хора, особено на изток, алегорично сравнявали енергийната конструкция на човека с лотосовия цвят, където всяко условно „венчелистче“ – е една от Същностите на човека, която има свой собствен знак, живее свой живот и е отговорна за връзката с едно или друго измерение. Знаейки този знак, може директно да се контролира дадената Същност.

Анастасия: Да, в много религии има отзвуци от тези знания, но те са се превърнали в една материалистична философия, където не запознаия човек не само, че не може да отдели духовните семена от плявата, но му е трудно да разбере кои са материалистичните примеси от човешкия ум и подмените от Животинския разум... Между другото, спомних си, че в китайския даоизъм тялото на човека също се разглежда като микрокосмос, обитаван от различни божества. Вярно, те представят този процес по свой собствен начин, който според тяхното разбиране е свързан с физическото тяло и неговите органи. Последователите на даоизма също така биват насърчавани да водят праведен живот, да извършват добри дела, за да предразположат тези божества намиращи се в човешкото „тяло".

Ригден: Тези даоистки знания са наследени още от древния китайски шаманизъм, където е съществувала представата за множеството души в човека (включително и животинската душа – „по", духовната – „хун"), които са свързани от тялото в едно. Но тук има една съществена разлика и подмяна по отношение на понятията от онези времена. Работата е там, че за да предразположиш духовете или да се договориш с тях – всъщност означавало да сключиш сделка с Животинския разум, който благодарение на този условен договор дава възможност на човека да извършва всякакви магически действия в рамките на шестте измерения. Човекът (шаманът) наивно вярвал, че духовете му служат, но реално той служил като Проводник на Животинския разум и духове можели във всеки един момент да променят своето отношение към него. С други думи, има значителна разлика между това: да предразположиш духовете (включително и своите странични Същности), с цел да притежаваш свръхестествени сили в своя материален живот, или да се на-

учиш сам да управляваш своите Същности, да придобиеш цялостност и да достигнеш духовното освобождение, Вечността.

В религията на даоизма, както и в религията на будизма, последователите също така са задължени да се занимават и с радикална трансформация на тялото и съзнанието си, да използват медитацията като инструмент за тази трансформация. В даоизма се акцентира вниманието на това, че благодарение на такава трансформация по пътя на постигане на „безсмъртието", в съответствие с тяхното религиозно учение, човек ще придобие свръхестествени сили и способности. Например, може да стане невидим, да се придвижва в пространството, да се намира едновременно на няколко места, да изкривява времето и така нататък.

Но това, което искам да кажа по въпроса е, че, в действителност, в много религиозни концепции се споменава как последователя, шествайки по предложения религиозен път, в крайна сметка, може да се научи да използва едни или други свръхестествени способности. Много хора биват привличани именно от това заради Животинското начало в тях, много повече, от колкото духовните семена. Но кое е тъжното, че много хора губят целия си живот за постигането на тази цел (получаване на свръхестествени сили), прахосвайки усилията си напразно. Притежаването на свръхестествени способности – далече не е върха на съвършенството. Има една древна мъдрост: **„Когато човек не познава в душата си Бога, той е готов да вярва във всичко".**

Придобиването на някакви свръхестествени способности – изобщо не означава постигне на духовно освобождение. В крайна сметка, това го могат и хо-

рата, занимаващи се, например, с черна магия, тоест тези, които представляват Животинския разум. Но какъв е резултата? Да станеш субличност и след това да се подложиш на още по-големи мъчения? Всъщност, ще трябва да плащаш двойно за всички свои действия, както във видимия, така и в невидимия свят. Развитието на свръхестествените сили е оправдано само тогава, когато човек не обръщайки особено внимание на този процес се фокусира върху своя духовен път и духовно освобождение, на това отгоре се задължава, да носи отговорност като „воин на светлината“ от Духовния свят. Но това е пътя на единици. На хората не им трябва да се концентрират върху притежаването на свръхестествени сили. Най-важното нещо в живота им е концентрацията върху собствените сили с цел духовното освобождение, а оттам и духовната работа над себе си всеки ден. Това е най-важното! Не пред хората трябва да доказваш, че си по-добър в нещо, а пред Бога, че си достоен да бъдеш приет в духовния свят, че заслужаваш твоята Личност да пребивава във Вечността като зряло Духовно Същество.

Анастасия: Да, много религии също така споменават, че тези възможности се отварят в последния етап от постигането на Истината, когато се оказва, че вече не са необходими за постигането на земни цели.

Ригден: Съвършено вярно. В края на краищата, когато се случи сливането на Личността с Душата и за човека става достъпно седмото измерение, той започва да живее съзнателно в него, става част от духовния свят. В него изчезва всякакъв интерес към триизмерния свят, защото започва да опознава всичко най-интересно в духовния свят.

Изобщо целият духовен път на човека – е пътя на негова вътрешната и съзнателна промяна, коренната му трансформация. Когато Личността започва своя път, тя все още не го познава достатъчно добре и върви по него интуитивно. Всеки човек се натъква на свои препятствия и в процеса на духовното движение се научава да ги преодолява. Познавайки себе си, той започва да разбира невидимата страна на живота си, безконтролната до този момент дейност на своите Същности, които са в основата на не особено приятните събития в живота му. По този начин Личността осъзнава корена на своето страдание. Когато човек започва да разбира повече, отколкото е видно за неговото Животинско начало, той игнорира потребностите на своето егоистично съществуване и развива навика постоянно и ежеминутно да следи и отбива неговите атаки. С течение на времето, тази работа над себе си носи и своите духовни плодове. Неслучайно е казано „добре опазената мисъл води до щастие“.

Личният избор играе важна роля в живота на човека. В мислите винаги доминира това, към което Личността е неравнодушна. Човек трябва по-често да следи ситуацията в себе си, за какво мисли и пита, какво избира тук и сега: страданията на този свят или Вечността за себе си и своята Душа? Най-важното нещо в живота – е спасението на Душата. Спасявайки Душата си, човек спасява и себе си. Животът, дори и най-дългия, приключва много бързо и завършва внезапно. Всеки миг в материалния свят безмилостно поглъща времето. Между другото, на санскрит „ад“ означава „ям, поглъщам“. Този материален свят е смятан от древните хора именно за мястото, което днешните религии наричат ад, те го изобразявали като чудовище, което яде хора, тяхна-

та съдба и Душа. Но ако човек денем и нощем копнее да спаси своята Душа, работи над себе си всеки ден, то това му дава възможност да излезе завинаги от материалния свят, отвъд пределите на страданието и постоянното прераждане.

За да спаси Душата си, човек трябва да живее именно с това желание. То следва да бъде единственото доминиращо въжделение в неговия живот, независимо от обстоятелствата на съдбата. Но човек, като правило, дори и да поеме по духовния път, стъпва по него с товар от множеството банални, земни желания и изкушения, които му пречат да удържи своето единствено желание, изникващо от Духовното начало. Ето защо, въпросите му често произлизат от ума.

Има една хубава притча за това. „Един млад мъж отишъл при Мъдрец, който седял в позата лотос на брега на реката. Той решил да му засвидетелства своята почит, да му покаже с целия си вид и ум, че е готов да стане негов ученик. Младият мъж почувствал, че е необходимо да му зададе въпрос, на който, по негово мнение, Мъдрецът задължително ще отговори и по този начин ще насочи вниманието си към него. Младият човек го попитал: „Какво трябва да направя, за да стана Мъдър и да спася Душата си?“. Но противно на очакванията, Мъдрецът не му отговорил нищо, както и на другите хора, които през целия ден ходили при него, задавали своите въпроси, оплаквали са се от проблемите си или просто изразявали своето уважение към него. Младият мъж решил да прояви упорство и всеки път, когато някой питал нещо Мъдреца, той отново повтарял своя важен въпрос. Но Мъдрецът всеки път запазвал мълчание.

Случило се така, че в късния следобед при седящият в поза лотос Мъдрец, се приближил бедняк с тежък товар и попитал по кой път трябва да тръгне, за да стигне до най-близкия град. Мъдрецът бързо се изправил, поел товара на бедняка, и го повел към пътя, като му посочил посоката и обяснил подробно как да стигне до града. После се върнал и седнал отново да медитира. Младият човек бил толкова изненадан от случилото се, че изпадайки в отчаяние започнал да пита Мъдреца: „Как така? Защо отговорихте на този човек, на неговия мирски въпрос и му отделихте толкова време, а на мен, прекарвайки целия ден, задавайки най-важния въпрос за спасението на Душата, не отговорихте нищо?“.

Мъдрецът се изправил и махнал с ръка на момчето, като знак да го последва от другата страна на реката. Той влязъл във водата. Младият мъж неохотно го последвал, въпреки че водата била студена, а вятърът пронизващ. Мъдрецът влязъл на достатъчно дълбоко място. Той се обърнал към момчето и изведнъж го сграбчил за раменете. След това бързо го потопил целия във водата, без да обръща внимание на отчаяните му опити да се измъкне от здравите му ръце. Мъдрецът накрая пуснал младият мъж и той, мълниеносно изскочил над водата и започнал жадно да си поема въздух, и никак не можел да му се насити. Мъдрецът спокойно попитал: „Когато беше под водата, какво желаеше най-силно в своя живот?“. Момчето казало без колебание: „Въздух! Исках просто въздух!“. Мъдрецът уточнил: „Само въздух ли? Но може би вместо въздух в този момент си предпочел да имаш богатство, слава, удоволствия, значимост сред хората и власт над тях?“. Момчето почти изкрещяло: „Какво?! Копнеех само за въздух и си мислех само за него! Без него щях да загина!“.

Мъдрецът доволно кимнал и му отвърнал: „За да станеш мъдър, трябва също толкова силно да желаеш да спасиш Душата си, както до преди малко желаеше въздуха необходим за твоя живот! Това трябва да бъде единствената ти цел, за която се бориш в живота. Това трябва да бъде единствения ти стремеж и денем и нощем. Ако работиш върху себе си в името на спасението на Душата си при това със същия устрем, както се бореше под водата за своя живот, задължително ще станеш Мъдър и ще се Спасиш!“. Казвайки тези думи, той излязъл от водата, в която останал да стои поразеният от думите на Мъдреца младеж, без да забелязва вече нито студа, нито пронизващия вятър. Стигайки до брега, мъдрецът се огледал и казал: „На бедняка помогнах само защото днес той беше единственият, който наистина търсеше това, за което и питаше“.

Анастасия: Забележителната притча, много точно характеризира както тайните желания на много хора, които само мечтаят за духовния път, така и състоянието на човека, който наистина желае и прави много за своето духовно спасение.

Ригден: Пътят към постигането на вътрешна Свобода винаги започва с първата стъпка. В началните етапи на познание в човека наистина присъстват множество банални, земни желания, сред чиито изкушения, без да има практически духовен опит, му е трудно да запази единствено желанието, което идва от Духовното начало. Грешката на мнозина е, че в тези ранни етапи дори не забелязват как се отнасят към Духовното не като към основен път, а като някакво допълнение към живота, който в известен смисъл вече е формиран от определени навици, шаблони на мислене и така нататък. Разликата

е много голяма: едно е наистина да променяш себе си и своите навици, и друго, без да се променяш, да искаш да придобиеш с помощта на тези знания значимост в света.

Когато човек не знае за своето духовно, той всеки ден, капка по капка, се изпълва като стомна с лоши мисли, чувства и празни желания. В резултат на това тази маса от материална „кал“ предопределя и по-нататъшната му съдба. Когато човек върви по духовния път, той следи, образно казано, за чистотата на мислите – капките, които изпълват неговото съзнание всеки ден, обръщайки им внимание и потвърждавайки своя избор. С течение на времето, съзнанието му придобива навика да се концентрира само върху добрите мисли и чувства. Личността се превръща в млад зелен кълн, който на разсъмване събира кристалночистата роса, подхранваща с влага и насърчаваща стремителния му растеж, който в последствие позволява да стане независимо, самостоятелно растение.

Ежедневната работа върху себе си позволява придобиването на духовен опит в невидимия свят, който дава разбиране за миналото ни, например защо е възникнало състоянието на депресия, недоволство от живота, и така нататък. Става ясно защо, стремейки се към по-добро, в същото време човек изпитва почти животински страх, свързан с промяната на начина му на живот. С помощта на духовните инструменти, той се учи да контролира своите мисли и да управлява своите основни четири Същности. Развивайки се духовно, той започва да разбира чрез дълбочинните чувства видимия и невидимия свят, но вече не от позицията на своя разум, ограничен в материята, а от позицията на ду-

ховното, интуитивно Знание, което обхваща широк спектър от информация за света и позволява да се поддържа постоянната връзка с Душата – портал към света на Бог. Намеренията на човека в постигането на духовния път стават силни като непоклатима скала, която не може да бъде помръдната от ветровете на съмненията.

Анастасия: Да, ежедневната практика помага да се разпознаеш и поправиш в процеса на духовния си път. Ако се задоволяваш само с едната теория, то това е равносилно на тъпчене на едно място, загуба на ценно жизнено време. Или както казвали древните: летящият нагоре към духовните върхове изпреварва ходещия по пътя. Вървящият изпреварва този, който пълзи по пътя на знанието. А пълзящият изпреварва този, който стои на място. Да направим първата крачка означава да започнем да се движим напред към постигането на самите себе си.

Ригден: Точно така. В твоите предишни книги са описани първите стъпки в духовното направление. И преди да представим на читателите следващия етап на по-задълбочена работа над себе си, който се явява медитацията „Пирамида“, следва първо да разкажем за простата, но полезна медитация за опознаване на своите четири Същности. Тя е била наричана по различен начин сред народите в различните времена. Например, в дълбоките старини у славяните, дълго преди появата на християнството и внедряването на дадената религия в съзнанието на този народ, тя се е наричала „Четворка“ и е била една от базовите първоначални практики в процеса на самоусъвършенстване по духовния път на човека…

Анастасия: Имате предвид медитация за осъзнато възприятие на своите четири Същности?! Това наистина е много ефективна медитация, насочена към опознаване на себе си и изучаването на особеностите на работа на своите Същности в ежедневието, тяхното влияние на съзнанието посредством мислите и емоционалните състояния.

Ригден: Тази проста медитация, всъщност, се явява първа стъпка към осъзнато запознаване със своите Същности. Усвоявайки я, човек се учи не само да регулира своите емоционални състояния, но и да разбира истинската причина за тяхната поява. Защото, като по правило, в обикновения живот, човек не забелязва и не проследява нахлуващите върху него, внезапно като вълна, различни променливи като времето настроения и емоции: ту изниква злоба, ту агресия или хитрост ръка за ръка с егоизма, ту възниква страх, ту неочаквано изплуват спомени за миналото със своя отрицателен товар и така нататък. В най-добрия случай човек идентифицира тези състояния в себе си като явно проявление на Животинското начало, което изцяло завладява съзнанието му. Той започва да страда от този порочен кръг на мисли и емоции и в същото време ги усилва чрез своето внимание. С други думи, човек не следи първичната провокация от страна на страничните Същности. Дадената медитация способства за придобиването на навици, които позволяват не само да се следи този процес, но и да бъде спиран навреме, тоест да се прекрати, още преди това състояние да е погълнало изцяло човека. Така че тази медитация е не само ефективна, но и, което не е маловажно, особено за начинаещите, лесна за усвояване, защото е близка до психотехниката.

Целта на дадената медитация: да се научим да фиксираме моментите на активация на всяка от четирите Същности, да ги почувстваме, да изкараме наяве емоционалните изблици, съпътстващи тази активация, а също така да разберем характера на проявата на едни или други мисли, породени от този процес, влияещ впоследствие за промяната на настроенията.

Медитацията се изпълнява в изправено положение. Медитиращият трябва да си представи, че стои в центъра на неголяма четиристранна пирамида, тоест се намира в центъра на разделеното с наклонен кръст пространство, което условно се разделя на четири части, като всяка част (страна) представлява полето на всяка една от четирите Същности. Ще направя няколко уточнения. Квадратната основа на пирамидата е разделена условно с диагонали във вида на буквата „Х“ (с наклонен кръст) на четири равни части. Медитиращият се намира в центъра на пресечените линии на кръста, който условно разделя пространството около човека на четири обемни части. С една дума, отпред, отзад и отстрани на медитиращия се намират триъгълно образни пространства. Приблизително така ще изглеждат в разбиранията на човека полетата на четирите Същности…

Сега ще направя уточнение относно местоположението на центровете на всяка една от Същностите. Ориентировъчно на разстояние малко по-далеч от изпъната хоризонтално ръка във всяка една от четирите страни (триъгълно образните пространства) се разполагат центровете на дадените Същности. Енергийният център на всяка от тях условно представлява концентрирана енергия, да речем, че са с формата на топка или малко кълбо, а по състав, нещо от сорта на газова планета. За по-добро усвояване и прос-

тота на възприемането на дадената медитация, нека си представим как малкото кълбо е символичен център на всяка от Същностите. Всъщност това е сложна структура и образното сравнение с кълбото е подобно на възприятието на човешката структура в Първо измерение, което изглежда като точка. Но от висшите измерения човешката конструкция вече се възприема в цялата ѝ многоизмерност като сложна енергийна конструкция. Така е и с центровете на тези Същности: за разбирането на жителя на триизмерния свят те са просто условни кълба.

И така, успокояваме мислите, емоциите, потапяме се в медитативното състояние. Дишаме спокойно, нормално. Отваряме чакрите на ръцете, които се намират в центровете на дланите. Поемаме въздух, поемайки енергията „Ци“ (енергия на въздуха) през чакрите на дланите и я повдигаме по ръцете до нивото на раменете. При издишане отвеждаме енергията „Ци“ (въздуха) от раменете надолу по страничните меридиани (ориентировъчно по страните на тялото) и съединяваме двата потока в чакрата „Хара“ („свадхистана“ - намиращ се примерно на разстояние три пръста под пъпа), изпълвайки с тази енергия долната част на корема, като чаша с вода. След като се запълни (при някои на ниво визуализация на първия етап, а при други на ниво усещане под формата на лека тежест низко в корема) придвижваме натрупаната енергия от долната част на корема по гръбначния стълб до главата, в частност хипоталамуса, в продълговатия мозък („древните структури“ на главния мозък, разположени практически в центъра на главата). Това място (центъра на главата) ще бъде своеобразен център, където медитиращият постоянно ще се „връща“ по време на медитацията.

Анастасия: Тук ми се иска да спомена още два интересни момента, за които сте ни разказвали. На първо място, неслучайно изпълването на чакрата „Хара“ се асоциира често с пълненето на чаша с вода. Думата „Хара“ в превод от японски означава „корем“. А по-рано думата на санскрит „harā“, както казахте, в древноиндийските трактати е въведена в качеството на едно от имената за висшата съзидателна сила на женското начало – богинята Шакти. Водата и чашата в контекста на съкровените знания за човека имали друг алегоричен смисъл, посочващ действащите в духовните практики сили и процеси. Второ, пряко по отношение на дадената медитация. Тогава акцентирахте нашето внимание, че медитиращият само в началото се концентрира върху дишането, като обикновен за него процес, до изпълване с енергия долната част на корема. След това просто измества вниманието си на движението на енергията по гръбначния стълб и проследява по-нататъшния процес на медитация, а дишането продължава автоматично. Някога тези уточнения ми помогнаха в разбирането на първите стъпки, свързани с усвояването на тази медитация.

Ригден: Правилно. По време на медитацията дишането трябва да е спокойно и естествено, а цялото внимание да е съсредоточено в протичащите в дадения момент процеси… И така, в началото всички чувства, естествено, както във всяка друга медитация, се намират в уравновесено състояние, в състояние на покой. Съответно всичките четири Същности на човека също са в „неутрално“, спокойно състояние. Медитиращият ги усеща едновременно. Центровете на Същностите, като кълба, слънца, планети и тем подобни, на който както му е удобно да си ги представи образно в началото. С времето, натруп-

вайки опит в тази медитация, човек ще се научи да чувства тяхната работа по своето вътрешно усещане. А придобивайки съответния опит, в човека ще отпадне необходимостта от тези образни представи. Тогава вече ще започне друг етап на работа и самопознание.

Анастасия: Да, забелязах тази особеност, изхождайки от своя начален опит в усвояването на духовните практики: когато слушаш за първи път как се изпълнява нова медитация, в ума възникват „хиляди въпроси“, как точно се прави самата медитация. Сега разбирам защо през цялото време давате толкова разнообразни асоциативни сравнения и уточнения по време на обяснението на новата медитация. Това е разяснение за ума, за да може материалният мозък още в началото да разбере нещо, просто да схване общата схема на медитацията. Тоест това е опит да се обяснят на човека (съзнанието, на който в дадения момент работи в режим на възприятие на триизмерния свят) явленията, които ще се случват в медитацията, когато неговото съзнание превключи в режим на работа на възприемане на други измерения, по-точно части от неговата конструкция, намиращи се в други измерения. Когато изпълняваш самата медитация, всичко се оказва много просто и ясно, защото я извършваш с дълбочинните чувства при това в изменено състояние на съзнанието, когато започва да се разширява възприятието за света и се отключва типичния самоанализ на триизмерното пространство.

Ригден: Безусловно всички измерения са взаимосвързани и си влияят едно на друго, това се отнася и за шестте измерения, в които се намира „многослойната“ енергийна конструкция на човека. За разбира-

нето на явленията, които се случват в по-високите от третото измерения, са необходими медитативен опит и реални промени на човека, да кажем така, поне в неговия базов мироглед и ежедневната работа над себе си. Само тогава ще може да осъзнае, какво представлява самият той в действителност, какво всъщност е света и какви тайни крие в себе си. Когато човек придобие собствен опит, той няма да има нужда от „хиляди думи“ или разни пояснения за ума, ще му е достатъчен и намек за проявата на едно или друго явление, за да го идентифицира и да разбере какво и как се случва.

Между другото, ще спомена още нещо в качеството на храна за ума по повод структурата на мозъка, която се задейства по време на дадената медитация. Продълговатият мозък се явява своеобразен колекционер на всички видове чувства. Той участва непосредствено в процесите на регулация на паметта, съня, инстинктивното поведение, психологическите реакции, в корекцията на различните видове чувствителности и така нататък. А какво всъщност представлява тази подхълмова област от продълговатия мозък – хипоталамуса, с тегло само около 5 грама? В хипоталамуса са разположени най-важните центрове на вегетативната нервна система състояща се от два дяла: *симпатиков и парасимпатиков*, на които, можем да кажем, се държи целият организъм. Хипоталамуса управлява основните процеси на хомеостазата, тоест поддържа динамичното равновесие на вътрешната среда при промяната на външните условия посредством координирани реакции. Освен това, в продълговатия мозък е разположен и центъра на главния нерв на парасимпатиковата нервна система, най-дългия от черепните нерви е блуждаещият нерв (nervus vagus),

чиито разклонения участват и във формирането на *слънчевия сплит*.

Но да се върнем към медитацията… *Именно от центъра на мозъка (условния център), от горепосочената хипоталамусна област на продълговатия мозък, през определени точки на главата, медитиращият превежда енергията (която е натрупал в „Хара“ и е преместил през гръбначния стълб в главния мозък) към центъра на всяка от Същностите.* Така човек изкуствено активира своите Същности, като по този начин генерира в себе си различни първични емоционални импулси и ги изучава. **Задачата на медитиращия:** да се научи да разпознава работата на всяка една от своите Същности, чийто резултат се проявява в ежедневния живот във вид на определени емоционални изблици и мисли. Да разгледаме по-подробно процеса на взаимодействие на човека с всяка от своите основни Същности по време на медитацията.

Медитиращият започва да работи първо с Дясната същност. *По време на изпълнението на медитацията енергията „Ци“ преминава от хипоталамусната област на междинния мозък към дясното бадемовидно тяло (амигдала), разположено дълбоко в темпоралния лоб на главния мозък. След това чрез точка, разположена над дясното ухо, енергията постъпва непосредствено в кълбовидния център на Дясната същност.*

За тези, които не знаят структурата на своя главен мозък, ще отбележа, че в него се намират две бадемовидни тела, разположени от лявата и от дясната страна, това е много интересна субкортикална (подкорова) мозъчна структура, която е свързана с формирането на различни емоции…

Анастасия: Да, днес на науката вече и е известно, че бадемовидните тела отговарят за способността да се чете информация от лицата на обкръжаващите ни хора. По този начин човек подсъзнателно разбира как се чувстват в дадения момент. Но самият механизъм за разпознаването на информацията все още не е ясен до край за учените.

Ригден: Това е разбираемо, имайки предвид, че прочитането, както и много други функции на бадемовидните тела, е свързано с работата на страничните Същности в енергийната структура на човека. Функциите на бадемовидните тела във физическото тяло са свързани с вегетативните емоционални реакции, с подсигуряването на защитните реакции, с мотивацията на условно рефлексното поведение. Нещо повече, днес вече е научен факт, че повреждането на бадемовидното тяло (амигдала) може да доведе до частично изчезване на структури отговорни за яростта, агресията, също така и паметта за опасност. С други думи, това може да доведе до частично изчезване на чувството за страх в човека, като по този начин го излага на постоянна опасност, която той просто няма да осъзнава. В медицината е имало дори опити за лечение на страховете и неконтролируемите изблици на агресия чрез хирургическа намеса в бадемовидните тела. Трябва да се отбележи, че, невинаги целта оправдава средствата. Победата над себе си е много поценна от каквато и да е било хирургическа намеса. Още повече, че от всички свои страхове и прояви на Животинското начало, човек така или иначе не може да се избави. Въобще в човешкия организъм, до голяма степен, няма „излишни елементи“, така че не си струва да премахваш нещо от него, без да е крайно необходимо.

И още няколко думи за точката над ухото. В тази област също така се намират структури (енергийно свързани с конструкцията на човека), които участват в процеса на възприятието от човека, намиращ се в изменено състояние на съзнанието, чрез пространствените отношения… или по-точно, неговата ориентация в пространствата на различните измерения. Четирите Същности също са задействани в този процес. Въпреки че тук се наблюдава определен феномен. За тези Същности не съществува време и пространство по начина, по който ги възприемат жителите на триизмерния свят. Но именно благодарение на тяхната работа, човека има интуитивно и точно усещане за ориентация във времето и пространството.

Разбира се, по-рано хората не са знаели тези подробности за връзката между енергийната структура на човека и физическата структура на мозъка. И не са били малко тези, които практикували дадената медитация в далечните времена напълно успешно. Древните хора просто си представяли, че „дишането на вятъра“ от даден етап на медитацията в началото преминавало през центъра на главата, след това през нейните външни точки в конкретните места в пространството, благодарение, на което там са се извършвали определени действия. Например в древноруските духовни практики този процес бил представян, като *развъртането на вихъра,* контакт с господарите на четирите вятъра, които са надарени с *характеристиките на четирите годишни времена: зима, лято, есен и пролет (последното е с характеристиките на Предната същност, най-почитано у древните славяни).*

Анастасия: Казвате това, защото не е задължително човек да познава задълбочено устройството на

главния мозък, за да изпълнява качествено тази медитация?

Ригден: Да, но тези знания са полезни за общото интелектуално развитие… Впоследствие опита натрупан в дадената медитация може просто да се прилага в ежедневието, проследявайки в себе си началните процеси на зараждане на негативните мисли, емоции и съответно, навреме да се предотвратява тяхното нежелано развитие. Този процес на работа над себе си с времето се превръща в навик, например, като ходенето. Нали в началото човек се учи да пази равновесие, след това да движи краката си, а накрая процеса се превръща в ежедневен навик. В резултат на това той вече не обръща внимание как се придвижва в пространството. Просто използва готовия резултат от своя ранен труд за изпълнение на всякакви ежедневни задачи. Така е и с натрупания опит от дадената медитация. Контролирайки всеки ден зараждането или изблиците на своите емоционални състояния, човек запазва неизразходваното внимание и жизнени сили за изпълнението на по-важни духовни задачи. А извън този контрол той най-често несъзнателно пропилява своите сили за програмите и волята на Животинския разум, позволявайки доминирането в своето съзнание на отрицателни мисли и емоции.

И така, как протича вътрешната работа с центъра на Дясната същност. Обикновено, в своето ежедневие човек не забелязва как се активира, която и да е от неговите Същности, но за сметка на това усеща добре резултата от този процес. Когато започват да работят страничните Същности, настроението на човека може изведнъж да се промени, при това без видими за това причини. Съвсем неочаквано той

изпада в състояние на печал, отчаяние, залива го чувство на страх, разочарование, тъга, апатия или обратно, агресия, започват да изплуват стари обиди и така нататък. Защо се случва така? Защото се активират страничните Същности, в дадения случай – Дясната. След това Същността провокира образуването на съответните емоционални и мисловни изблици, които приковават върху себе си вниманието на човека. Досущ като изкусен манипулатор тя го улавя в състояние на повишена чувствителност, „предлагайки“ му избор от различни вариации на думи, но в една и съща емоционална тоналност.

С други думи, когато в човека доминира Животинското начало, страничните Същности в своя обичаен режим на работа провокират Личността с подобни емоционални изблици. А какво означават те за мозъка? Това е своеобразен код, активиращ определени блокове на паметта, които пазят полученият от подобни мислени преживявания и емоционални състояния опит. Откривайки тези „хранилища“ в паметта на човека и приковавайки вниманието му към тяхното съдържание, страничните Същности го въвличат в негативно състояние. След това тече процес на усилване на настроенията и завъртането им в порочен кръг.

В резултат на това самия човек, със своя избор и приложена сила на вниманието, пилее жизнената си енергия за мисли от Животинското начало, подхранвайки по този начин провокиращите го с едни или други емоционални изблици Същности. Същността, на свой ред, усилва своето въздействие над човека за сметка на неговото внимание. Получава се така, че човек, макар и да желае да излезе по-бързо, например от депресивното или агресивното със-

тояние, реално никак не може да се избави от него. Защо? Защото вече е допуснал в себе си това състояние чрез своя избор – с обмислянето на едни или други мисли, които го вкарват в примката на това състояние. А да излезе не може, защото всъщност не иска да се откаже от негативните мисли, да ги игнорира и да не ги допуска занапред. Та нали задяват горделивостта, манията за величие, чувството за собствена значимост или някой друг „атрибут“ от колекцията на неговото Животинското начало.

При доминиращо в съзнанието Животинско начало страничните същности се опитват през цялото време да отвлекат вниманието на Личността от най-важното – концентрацията върху духовното освобождение. А ако този често повтарящ се процес се приложи в мащабите на целия живот излиза, че тези „дреболии“ на психологическото самосъжаление отвличат вниманието на човека от достигането на основната цел в живота.

Нещо повече, те способстват за това, човек да изпада в илюзията на битието и да не разбира истинската причина: защо живее тук и сега в тези условия и защо е „заточен“ в това временно смъртно тяло. За съжаление, често се случва така, че живота отлита толкова бързо, че човек дори не успява да разбере защо изобщо се е родил, за какво е изхабил силата на своето внимание, за какви дреболии – дрънкулки (празни желания, изясняване на отношения, борба за лидерство и така нататък) е разменил своя ценен резерв от жизнени сили.

Анастасия: Да, преди време при мен също често се случваше такова завъртане на мислите в кръг и тяхното съпреживяване, така незабележимо, насоч-

вайки концентрацията на вниманието върху някакви празни житейски дреболии, обиди, разочарования, агресия или удовлетворение на чувство за собствена значимост, което на даден момент ми изглеждаше много важно. Но след това разбрах, че най-важното е да познаваш себе си, своята природа, да разбереш на време, какво именно се случва с теб и как да предотвратиш или контролираш този процес. Някога вашите съвети много ни помогнаха да придобием глобален поглед от гледна точка на Наблюдател от Духовното начало и да се научим да избягваме тези „залитания на битието“, също така ни помогна и реалното разбиране за краткотрайността на живота и истински приоритетните въпроси за самите нас, тоест за нашето Духовно начало.

Ригден: Простичко казано, разширеното състояние на съзнанието… Правилно, а стесненото съзнание е характерно за работата на Животинското начало, така да се каже, „материализацията“ му. Например защо възниква депресията? Заради активната работа на Дясната същност. В такива случаи човек се старае да се уедини, да избяга от обществото, както се казва, да си поплаче сам. И ако подобно еднотипно въздействие продължи дълго време, това може да доведе и до самоубийство, което, впрочем, използват Кандуците. И никакви антидепресанти няма да помогнат! Как може да помогне химията, въздействаща на процеса на грубата материя от триизмерния свят, ако става въпрос за подобно въздействие, случващо се на ниво тънка енергия? Но всеки човек има силата да спре тези явления и това не е толкова сложно да се направи, ако, разбира се, знаеш как.

Но да се върнем към самата техника на медитация… *И така, медитиращият вдишва, а при издишване*

енергията постъпва от центъра на главата („древната структура“ на мозъка) чрез точката над дясното ухо в кълбовидния център на неговата Дясна същност. След това започва ***въртене*** *на кълбовидния център на* ***Дясната същност в посока обратна на часовниковата стрелка****.* Обръщам внимание, че движението на центровете на Дясната и Лявата същности се случва именно обратно на часовниковата стрелка. Това е просто физика. Представата на човека, че тяхното въртене се осъществява по посока на часовниковата стрелка е игра на въображението. В началото завъртането на кълбото обратно на часовниковата стрелка се случва на ниво представа, но в последствие медитиращият започва да чувства въртенето на този център и ясното усещане на „кълбото“ на Дясната същност като *плътно и горещо*.

По този начин човек изкуствено активира центъра на Дясната същност. Последният започва своята обичайна работа – тази, която се извършва при доминиране на Животинското начало в съзнанието на индивида. Всеки човек е имал моменти в живота си, когато по време на страх или силно вълнение условно започва да гори или, обратно, започва да замръзва от студ. Физиолозите приписват това на реакцията на вегетативната система. Но природата на произхода на това явление лежи доста по-дълбоко – на ниво физика на невидимия свят.

Така че задачата на медитиращия е да почувства различните емоционални изблици, характерни за работата на тази Същност, за да могат в последствие заедно с всички усещания в ежедневието ни да бъдат разпознати и пресичани още от самото им възникване. По време на дадената медитация човек, все едно отново преживява цялата гама от усещания, а от дру-

га – гледа като наблюдател от Духовното начало ситуацията в нейния зародиш, тоест вижда скритата от него в ежедневието активация на Животинското начало, така да се каже, подготовката към настъпление и атака. С други думи медитиращият проследява ситуацията: какви именно емоционални изблици провокират възникването на гнетящото състояние на съзнанието, какви чувства възникват, кои мисли пробуждат злоба, агресия, кои епизоди от живота или асоциации изплуват при това и така нататък. Всичко това се случва чрез повторно преживяване на негативното състояние. Разбира се, усещанията няма да са от най-приятните. В началото се появява чувство на лека тревога, след това може да възникне злоба, агресия или страх, състояние на потиснатост, чувства от стари обиди. Колкото повече енергия („Ци“ при дишането) влива човек в центъра на Дясната същност, толкова повече се усеща топлината на кълбото и толкова повече ще се усилват негативните чувства.

Анастасия: Трябва да отбележим, че хората, които тепърва изпълняват медитацията, често правят следните грешки. Знаейки от какъв характер би трябвало да се проявяват неприятните чувства (а всеки знае какви са „скелетите, скрити в гардероба му“), те на първия етап от усвояването на дадената медитация могат съзнателно или подсъзнателно да блокират тези емоции. В резултат на това често в първите занятия хората практически не усещат нищо, в най-добрия случай топлина или студ от самите кълбовидни центрове при тяхното завъртане.

Ригден: Това е така. Просто, когато човек знае, че отново ще преживее неприятно състояние, той подсъзнателно може да блокира проявата не тези усещания. Животинското начало не обича да издава своите клю-

чови позиции. Но медитиращият трябва да осъзнава това и да се старае въпреки всичко да изпълни качествено медитацията, а не да се занимава с празно губене на време, приспивайки своята бдителност с мисли от рода „та аз съм толкова добър, високодуховен субект, при мен не се случва нищо негативно“.

Дадената медитация се изпълнява, за да може човек да успее физически и психически да почувства тези състояния на чувствено емоционални изблици, които поражда всяка от неговите Същности. По този начин той се учи да ги разпознава още в самото начало на атаката на своето Животинско начало – зараждането на тези емоционални изблици, тяхното въздействие и проявление в ежедневния живот. Той започва да разбира „откъде расте корена на злото“ и внезапните нахлуващи негативни състояния. Учи се да улавя и идентифицира това състояние в себе си, и най-вече, да контролира и предотвратява атаките, не допускайки развитието и задълбочаването на ситуацията. А ако човек вместо практическо усвояване на медитативната техника, вместо реалната работа над себе си, бездейства или просто подхранва илюзиите на манията си за величие, то в ежедневния живот ще му е много трудно. По този начин Животинското начало ще е въоръжено до зъби със своя таен арсенал, а човек няма да знае как и с какво да му се противопостави.

Много хора в такива случаи приписват всички тези атаки на разни външни обстоятелства или на други хора, усилвайки по този начин безконтролните действия на своето Животинско начало. Но с времето в техния живот се сменят хората, сменят се обстоятелствата, а атаките остават същите. Защо? Защото всички проблеми са вътре в самия човек. Когато опознае себе си, той се избавя от своите душевни проблеми. Причи-

ната не е във външното, а във вътрешното. Познавайки себе си, трябва да се научиш да разбираш и хората около теб, а това означава да се учиш да бъдеш добър.

Анастасия: Това е неоспорим факт: променяш се сам, променя се и твоето отношение към заобикалящият те свят… Да, разликата е голяма между това, което човек очаква в своите представи от ума пристъпвайки към усвояването на медитативните техники, и това, което реално се случва. Това е като примера с лимона. Ако човек си представя лимон, то в най-добрия случай може да предизвика повишено слюноотделяне, а когато го опита, в него се появява цяла гама от усещания.

Ригден: Правилно, така е и в този случай: не трябва да си представяме хипотетичното наличие на тези емоции, а реално да ги чувстваме. Но да се върнем отново към самата медитация. *След като медитиращият почувства въздействието на Дясната същност, той отново успокоява своите мисли и чувства. Важен момент, на който трябва да се научи: мислено да спира движението на този въртящ се кълбовиден център на Дясната същност.* На първите етапи от обучението може образно да си представи процеса както му е най-удобно, например, да си представи как мислено спира въртенето с „ръка“ или чрез мисълта си. *След това медитиращия се връща като Наблюдател в своя условен среден център в главата. Там отново изпитва състоянието на покой и тишина, неутрално положение на четирите Същности едновременно.* През това време още могат да се чувстват остатъчни явления, които да се проявяват както физически във вид на фонова неприятна топлина от дясното кълбо

(като от огън), така и на ниво чувствено емоционални изблици, например злоба и раздразнение. След известно време този фон бързо изчезва, когато човек целенасочено пренасочва вниманието си към следващите етапи на медитацията.

Анастасия: Да, едно е добросъвестно да завъртим това кълбо, но по-важното е да се научим да го спираме. Зная от практическия си опит, че в ежедневието, докато човек не е усвоил дадената медитация и не забелязва как започва атаката от Животинското начало, за него е много важно да се научи поне да предотвратява нейното по-нататъшно развитие. Тоест, ако е забелязал в себе си явната проява на Животинското начало, то не трябва да съсредоточава своето внимание върху натрапчивите емоции, чувства и мисли. С други думи, да не се вглъбява в този процес, който стимулира Животинското начало, и да не се включва в битката срещу себе си за сметка на собствените си сили и ресурси.

Ригден: Това е вярно. **Всяка битка започва на полето на отбрана в човешкия разум. Който умее да усмирява своя гняв, е като мъдреца, побеждаващ в своето сражение, дори преди да го е започнал...** И така, към следващият етап от медитацията. *След като медитиращия е в състояние на вътрешен покой, той отново насочва вниманието си върху дишането и осъществява повторно първоначалната схема на медитацията, тоест изпълване на „Хара“ (низко в корема) с енергията „Ци“, чрез чакрите на дланите. След това отново отвежда енергията чрез гръбначния стълб в древния център на главния мозък (условния среден център). Но сега вече от този център я насочва към лявото бадемовидно тяло, чрез точката над*

лявото ухо в кълбовидния център на Лявата същност. ***И вече започва работа със своята Лява същност*** *изкуствено, с помощта на съсредоточаване на вниманието и мисълта, завъртайки центъра на Лявата същност обратно на часовниковата стрелка.* Задачата е: да почувствате началото на активацията на дадената Същност, при това какви емоционални изблици се появяват, пораждащи съответните настроения.

По правило, настроенията биват следните: **чувство на горделивост,** себелюбие, съблазън, повишено либидо, желание за власт над някого и така нататък. Могат да изплуват съответстващи изображения, свързани с тези чувства, мания за величие, слободия, сексуални желания от позицията на доминиращ „алфа самец“ (или „алфа самка“) така наречената похот, примесена с егоцентризъм, ненаситност, желание за притежание на нещо или някого. Ако при развъртането на центъра на Дясната Същност се усеща топлина от кълбото, то при развъртането на кълбовидния център на Лявата същност от него ще се усети нарастващо чувство на хлад.

Преживявайки всички емоционални изблици на Лявата същност, медитиращият отново успокоява своите емоции: мислено спира въртенето на кълбовидния център на дадената Същност. След това отново се връща като Наблюдател в своя условен среден център на съзнанието (в неутрално положение). Концентрира се върху състоянието на покой и тишина и усеща неутралното положение в четирите Същности едновременно. Физиологическото усещане на хлад, остатъчните неприятни емоции и чувства, породени от активността на Лявата същност могат още известно време да се усещат.

След това медитиращият пристъпва към изследване на емоционалните изблици, които се пораждат от **Задната същност.** Затова в началото той отново *насочва вниманието си върху дишането и се съсредоточава върху процеса на изпълване на „Хара“, след което насочва вниманието си върху движението на енергията „Ци“ от „Хара“ по гръбначния стълб в древния център на главния мозък (условния среден център). Но сега вече насочва енергията „Ци“ чрез зоната на тила (над врата) в кълбовидния център на Задната същност, активирайки я.* Обръщам внимание, че кълбовидния център на Задната същност може да се върти в различни посоки: както надясно (по часовниковата стрелка), така и наляво (обратно на часовниковата стрелка). Това зависи от възникващите (изплуващите в паметта или доминиращите в дадения момент) чувства. Те обикновено са свързани с минали изблици на емоции и чувства при доминацията на една или друга Същност. А този опит се свързва пряко с активацията в миналото на определената Същност, често Лявата или Дясната (тогава въртенето на кълбовидния център на Задната същност ще е срещу часовниковата стрелка). Чувствата, които изникват могат да бъдат от настоящия момент или от миналото на човека, могат да бъдат различни видения в зависимост от силата на отминалите емоционални изблици. Физическите усещанията, предизвиквани от центъра на Задната същност също могат да варират: от убийствен студ до гама приятни и топли усещания.

Между другото, при силно развъртане на кълбовидния център на Задната същност обратно на часовниковата стрелка се създават… така да се каже, условия за доминирането на мисли от материално естество. Това е просто физика на многомерната чо-

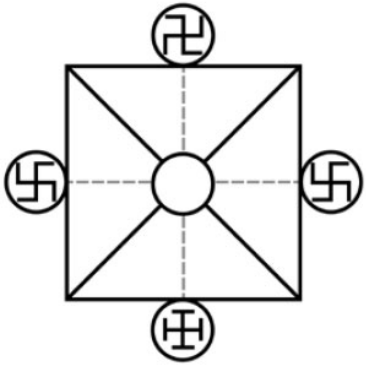
вешка конструкция. Развъртането на кълбовидния център на Задната същност обратно на часовниковата стрелка практически винаги носи и чувство за тъга, безизходица, нищожност, скептицизъм, мисли от рода на „ти си никой и такъв ще си останеш до смъртта“, преходността на времето, обреченост. А ако кълбовидния център на Задната същност се завърта по посока на часовниковата стрелка, това като правило активира опита на емоционалните изблици, породени от Предната същност. Последната, на свой ред, е свързана с Душата и с духовното развитие на човека. В този случай от Задната същност изникват съвсем други усещания. Често при дадената медитация, когато медитиращият е в такова „възвишено състояние“, сякаш бива „прехвърлен“ от Задната същност в Предната, и медитацията продължава в съвсем различно русло. Но за сега говорим за стандартната схема. Съгласно която, *работейки определено време със Задната същност, човек спира въртенето на кълбовидния център и се връща съзнателно в своя условен среден център на главата. Отново успокоява мислите и емоциите, възстановява състоянието на покой, тишина и неутрално усещане на всички четири Същности едновременно.*

След това медитиращият преминава към работа с Предната същност. Това е най-приятната част от медитацията. *В началото, както обикновено, насочваме вниманието върху дишането, повтаряйки схемата на изпълване на „Хара“ с енергията „Ци“ чрез чакрите на дланите и проследяване на енергията по гръбначния стълб в древния център на главния мозък (условния среден център). Само че сега, енергията „Ци“ постъпва от центъра на древния мозък чрез точката, разположена в*

центъра между веждите в кълбовидния център на Предната същност. Концентрираме се върху кълбовидния център на Предната същност и го завъртаме по часовниковата стрелка. В това време ще се усеща ясна взаимовръзка с областта на слънчевия сплит, по-точно с центъра на човешката енергийната конструкция – Душата. От чувствата ще се получи прилив на сили, ще се появи усещане за комфорт, приятна топлина, радост, откъсване от материалния свят и докосване с духовния. Колкото повече се завърта центъра на Предната същност, толкова повече ще се изпълвате с тези чувства. Това е като своеобразен емоционален отдушник за човека. В тази медитация е важно да се работи с Предната същност именно на края, за да се завърши с чувството на стабилност, баланс на настроението и духовен тласък. Именно с това всеобхващащо благо чувство в състоянието на разширено възприятие медитиращия не само излиза от медитацията, но и го съхранява в своето обичайно съзнателно състояние. В тази медитация, както и в живота, е важно не само да спираме негативната активация на задната и страничните Същности, но и да се научим да активираме своята Предна същност, същевременно да се превключваме към позитивно състояние на съзнанието и мислите.

Медитиращият завършва дадената медитация както обикновено, с действието: „вдишване – издишване, със силно стискане и отпускане на юмруците“. Тази медитация отнема 20-30 минути. На първите етапи за някои хора може да отнеме малко повече време. Може да се прави сутрин, вечер и през деня – както ви е удобно. Тя помага да се контролира потока от мисли и чувства, да разбирате добре себе си и своите състояния. Важно е не само ус-

вояването на самата техника, но и разпознаването на своите спонтанно възникващи емоционални изблици по време на ежедневието. При работата с дадената медитация, нейната ефективност може да се забележи в ежедневния живот. Когато човек се научи да разбира коя от неговите Същности провокира един или друг емоционално чувствен изблик, той ще е в състояние навреме да пресича негативния поток, спирайки активацията на центъра на Задната и Страничните същности преминавайки към Предната същност – към позитивния емоционален тласък със съответните настроения и мисли.

Рисунка 15. ***Символично изображение на медитацията „Четворка“.***

Дадената медитация е като крачка за последващото развитие и достижение на по-значими духовни цели. Това е само инструмент, чрез който човек се учи да управлява себе си, а не природата на Животинското начало да управлява него. Благодарение на медитацията той се учи по-лесно да се ориентира в своите усещания, емоционални изблици, подобно на добър музикант, на когото му е достатъчно да види нотите и веднага да разбере каква е мелодията и как звучи. Такъв

контрол помага да се поддържа доминиращо Духовното начало в ежедневието и навика да се живее човешки, по Съвест. Като цяло, както се казва, помага да сте постоянно във форма…

Анастасия: Да бъдем постоянно във форма, добре казано. Но интересното е, че хората все по-често свързват фразата „да бъдеш постоянно във форма“ със спорта, или по-скоро с обучението на спортистите преди състезание. Например, помня, когато практикувахме за пръв път дадената медитация в групата, тогава момчетата започнаха да я сравняват със спорта. Всеки треньор е наясно, че създавайки изкуствено максимално близки до реалните условия на своя възпитаник, той увеличава шансовете му за победа в следващото състезание. Добрият спортист също така знае, че въпреки всички трудности на тренировките, въпреки всички синини и ожулвания, благодарение на преодоляването на тези препятствия, придобива опит и навици. С течение на времето, спортиста свиква с повишените ежедневни изисквания към себе си. Преодоляването на тези различни „учебни“ препятствия може да изглежда сложно само от страни и може би дори излишно за основното съревнование. Самият спортист е напълно погълнат от работата по усъвършенстване на своите навици. Той прекрасно осъзнава, че самосъжалението в тренировките и опитите да се измъкне от натоварванията еднозначно ще доведат до загуба в състезанието. Момчетата направиха извод, че това очевидно е както и в дадената медитация за активирането на задната и страничните Същности и тяхното проследяване в ежедневието, когато човек изкуствено си създава всевъзможни препятствия и се учи да ги преодолява. Само че за разлика от спорта, тук човек сам си е треньор, затова и поставя по-

високи изисквания към своята бдителност. Успехът на *работата върху себе си, както в спорта,* така и в духовните практики зависи пряко от това колко добросъвестно се отнася човек към нея.

Примерът, безусловно, е разбираем за тези, които започват да практикуват тази медитация. Но това, което забелязах, е, че в този случай хората използват шаблонните нагласи, приети в обществото като позитивни. Спортът тук се разглежда като работа и победа над себе си и се сравнява асоциативно с духовната работа. Но, ако се погледне по-дълбоко в същността на тези процеси, това далеч не са еднакви понятия.

Ригден: Точно така, това са подмени, на които малцина обръщат внимание в началото на спортната си кариера, но много ясно ги усещат в нейния край. В обществото се счита, че ако един човек спортува (особено в големия спорт), то това означава, че побеждава на първо място себе си, в смисъл преодолява негативните си качества, мързела, учи се на дисциплина и така нататък. Това дори се разглежда като условие за хармоничното развитие на Личността. А победата в големите спортове, като цяло е представена като върха на човешкия труд в самоусъвършенстването. Но малко от хората забелязват какви глобални подмени се крият в тези понятия.

С какво се асоциира спорта при повечето хора? На първо място, с играта, където основното е победата с всички възможни средства. На второ място, със стадиони, където се събират фенове, които фокусират вниманието си върху играта и това провокира силен емоционален изблик. При това, забележете, напълно очакван и планиран емоционален изблик, неза-

висимо от резултата на играта. Умните хора трябва да се замислят всъщност за кого и за какво се прави това. Та нали човешките емоции – са много мощна енергия. С отрицателните емоции човек храни Животинското начало, а масите от хора – Животинския разум. Изобщо как е възникнал големия спорт? Как са се появили спортните съревнования под формата на масови зрелища?

Доста често хората не анализират сведенията, които им се представят в пресата, дори не говоря за самостоятелно търсене на причините за това явление. В пресата често се цитира като пример, че първите Олимпийски игри били организирани още в Древна Гърция. Но поради каква точно причина възникнали? Малцина знаят, че такива „мирни“ зрелищни съревнования са резултат от воденето на постоянни войни. Колкото по-добре били подготвени воините в една или друга страна в спортно отношение, толкова по-добър е бил изхода от войната за техните организатори. Този стимул на Животинското начало и до ден-днешен е отразен в реалността на съвременния спорт. Подготовката за съревнованията, а и самата цел да бъдеш шампион реално е основана върху постоянното стимулиране в спортиста на манията за величие, егоизма и съперничеството. Колкото повече напира в спортиста амбицията, толкова по-сериозна ще бъде и подготовката му. И въпросът тук не е в победата над себе си, както се рекламира навсякъде. Цялото внимание на Личността реално се концентрира върху изграждането на навици за контрол на тялото в точния момент, включително и с помощта на своите резерви и феноменални способности. Това е само една малка „победа“ над плътта в рамките на доминиращия мироглед от Животинското начало.

За какво жертва спортиста своето жизнено време и здраве? За лична слава, заедно с прославянето на държавата, която за победата му дава различни блага и привилегии. Но какво се крие зад организирането на такива съревнования и емоционалното участие в тях на милиони хора? Какво стимулират те в хората? За това се замислят много малко хора. И какъв е резултата след края на кариерата на този шампион? Дали е победил себе си? Не. Неговият резултат – е бившата слава, засегнатата гордост, недооценяването от държавата и вътрешната празнота. В крайна сметка, веднага след като започнат здравословните проблеми или просто престане да побеждава в състезанията, той става никому ненужен, а в професионалния спорт това е често срещано явление.

Всички тези негативни изблици са провокирани от вътрешната празнота. Защото да победиш себе си – означава да преодолееш в себе си Животинското начало (а тук се заключава и постигането на духовна хармония), а не до съвършенство да владееш някои умения за управление на своето физическо тяло. Да спортуваш – е прекрасно, но само за да се поддържа тялото в добро здраве, за да не се появяват някакви големи проблеми от Животинското начало. Но много по-важна е концентрацията на човека върху своята духовна съставна. Това е най-важното!

Анастасия: Прав сте, проблемът е в обществото, но започва от човека... Дори по отношение на тази медитация, когато човек е съсредоточен върху сериозната, ежедневна работа върху себе си, върху собственото си духовно развитие, като цяло, той се учи да бъде на качествено нова вълна на възприятие, тогава и неговите Същности започват да рабо-

тят по различен начин. Те просто по-често преминават към новия режим на работа въз основа доминиращото възприятие, показвайки в действителност своите други качества и възможности, включително и така наречените феноменални способности в човека. Както е написано в древните индийски трактати: „Действай, но се откажи от плодовете на своите деяния“. Тоест действай безкористно, а не от себелюбие.

В тази медитация, според мен, е скрит много важен момент за разбирането на човешката природа и нейното сложно устройство. Тя позволява от личен опит да се разбере тайнствения процес на зараждане на емоционалните импулси предизвикващи мислите в човека. Нали химическите и физическите процеси в мозъка – са следствие от „първичния езоосмоз“, т.е. първичния енергиен тласък. Помня колко добре асоциативно сравнихте работата на междинния мозък със своеобразен приемник, който преобразува енергийните колебания (постъпващите от Същностите сигнали) в тънка материя от чувства и емоции.

Ригден: Ако асоциациите, свързани с техниката, са по-приемливи за осъзнаването на дадения процес, моля, мога да дам и такива примери. За по-лесно разбиране работата на древната структура на мозъка можем образно да го сравним с телевизор (между другото, думата произлиза от гръцката дума „tele“ – „далеч“ и латинската дума „visor“, която означава „наблюдател“, „viso“ – „гледам“, „зрение“). Или по-точно с електроннолъчевото устройство (кинескопа) в телевизора, който преобразува невидимите за окото електрически и светлинни сигнали във видими изображения с честотния диапазон, който сме способни да възприемем.

В междинния мозък, както и в основните блокове на аналоговия телевизор с кинескоп, има, образно казано, свой приемник на сигнали. Функциите му са подобни на друго устройство в телевизора – селектора на канали, който не само усилва, но и отделя сигнала на точно определен „канал“, след това го преобразува в стандартна междинна честота. Освен това там има, ако се изразя асоциативно, своеобразен „блок за декодиране на сигнала“, „детектор на звука и видеосигнала“, „усилвател на междинната честота“. „звуков усилвател на мощността“, „електроннолъчева тръба“. Т.е., същата физика, само че на ниво тънки енергийни процеси, протичащи в работата на човешкия микросвят и неговото сложно устройство.

Междинният мозък е един вид преобразувател на енергията в груба материя. А Същностите могат да се сравнят с телевизионни кули, които с помощта на своите предавателни антени транслират по различни канали своите програми. Например да вземем Лявата, Дясната и Задната същности. Вниманието на човека към техните програми се явява за тях, говорейки на технически език, като „захранващ блок“, и като „усилвател на напрежението за кадровата и редова развивка“, както и усилвател на каналите на изображението във вид на наложена над човека илюзия, и блок за дистанционно управление над него и неговото настроение. И ето, че в главата на човека се ражда или трилър за собствената му горделивост, или филм на ужасите породен от неговите собствени страхове, или мелодрама от типа „стена на плача за изминалото време“. Тоест тези Същности много умело ще обрисуват в правдоподобен вид всяка илюзия, ще „направят от мухата слон“ и ще накарат човека дълбоко да преживява в

себе си различните отрицателни емоции, при това възползвайки се от най-ценния ресурс за неговото духовно развитие – вниманието.

Но ако човек превключи своето възприятие към „канала“ на Предната същност, той ще успее да види и почувства съвършено друг мироглед, полезен за неговото духовно израстване. Например „документален филм“ за реалния живот, за вътрешния духовен свят, който се отразява във външния. Благодарение на този контакт и съпреживяване, Личността получава мощен позитивен заряд, който й позволява да концентрира цялото си внимание в духовна посока. Вярно, след подобен „филм“ шаблонния човешки живот изглежда като пълно лицемерие, защото само от човека зависи, на какво ще отделя внимание в своята глава и какви сигнали ще приема и усилва. Образно казано, в ръцете на самия човек е не само дистанционното от „телевизора“, но и възможността да контролира всички тези „телевизионни кули“ и техните телевизионни и радио компании.

Освен това, благодарение на дадената медитативна техника, човек ще успее да разбере, както себе си, така и другите хора. Когато умееш да идентифицираш лесно в себе си моментите, свързани с активацията на една или друга Същност, тогава не е трудно да почувстваш и скритото въздействие върху теб от страна на другите хора. По какъв начин? Например, говориш си с някой или слушаш нещо по телевизията или радиото. В момента на разговора или получаването на информация от външния източник просто спокойно се концентрираш над своето неутрално средно положение като Наблюдател, заобиколен от своите четири Същности. По-точно на-

влизаш в състояние на абстрахиран от обстоятелствата Наблюдател, и проследяваш в себе си именно коя от Същностите се активира от подадената информация. Та нали между хората се осъществява не само вербален обмен на информация, но и взаимодействие между техните Същности. Благодарение на контрола върху информацията, която ти въздейства, ще разбереш, на коя изначална емоционална основа се е формирала и какви именно скрити от теб цели иска да постигне. Например, ако твоят събеседник лъже или хитрува, задължително ще се активира Лявата ти същност. Ако те провокира към агресия, тогава започва да се върти центъра на твоята Дясна същност. А ако поражда в теб изблик от позитивни емоции, Любов, Доброта – се активира твоята Предна същност. По този начин ще можеш реално да следиш обстановката, а не илюзията, която постоянно ти се налага от видимия и невидимия свят с цел управление на съзнанието ти.

Анастасия: Да, ако много хора усвоят тази медитативна техника, тогава в обществото ще изчезне потребността от лъжа и управление едни над други. Тогава просто няма да имат смисъл, защото всички ще знаят Истината един за друг.

Ригден: Така е, но това може да се случи само, когато повечето хора в обществото поискат да се променят към по-добро, тогава и човечеството ще има шанс да тръгне по съвършено различен, качествено нов път на цивилизационно духовно развитие. Но какво ще избере съвременното човечество, това е въпросът. Тази техника се е давала на хората и преди. При това тя е била давана в различни етапи от човешкото развитие. Не казвам, че именно в такъв разширен и толкова подробен вид, но напъл-

но разбираема за начина на мислене на тогавашните хора. Но хората са си хора и много от тях, за съжаление, все още са любители на модернизирането и усложняването на чистите знания и простата Истина. Не малко отзвуци от тази практика могат да се намерят и днес в тайните знания на различните народи по света. Само че, днес това е смешно завоалирано в ритуали, съпровождани от песни, пляскане и цяло шоу под звуците на дайрета и барабани. И всичко заради това, за да може „ученика“ или „жреца“ да „премине“ в изменено състояние на съзнанието и да се вслуша в „говорещия дух“, дясната или лявата страна и така нататък. При изпълнението обаче на дадената медитация в нейния чист вид, подобни усложнения не са необходими, всичко това е нанос от човека. На първите етапи просто се учиш да пренастройваш възприятието на съзнанието, с цел проследяване и контролиране на своето състояние. А след това просто тече обикновен режим на работа… Изобщо, трябва да отбележа, че такива базови духовни практики, свързани с основните знания и духовно израстване на човека, от древните времена, като правило, са фиксирани в определени знаци и символи...

Анастасия: Знаците и символите – изобщо са особена тема. Би било страхотно, ако ни разкажете повече подробности за тях, предоставяйки тази ценна информация на читателите. От древни времена историята на човечеството е плътно заобиколена от знаци и символи. Но след като направих обширно проучване на информацията за тях в библиотеките на различни градове и в интернет, стигнах до тъжното заключение, че знаци и символи има във всяка една историческа епоха, но знанията за тях са или изгубени, или тълкуването на техните значе-

ния е толкова изкривено, че е останало много малко от Истината. Няма ги изконните духовни Знания за знаците, за които ни разказвахте. Какво е достъпно в момента за обикновените хора? В най-добрия случаи речници със символи, книги със съмнително съдържание с трактовки от „волните каменоделци“, отнасящи се до символиката на техните окултни учения. Учените се разграничават от подобни интерпретации, разбирайки откъде растат корените на такива публикации. И в същото време, науката вече е натрупала богат материал, свързан с графичните символи и знаци, присъщи на древните археологически култури от различни континенти и времена. Много от магическите, ритуални знаци, считани за важни в духовната култура на различните народи, са идентични. Но учените все още не могат да ги разшифроват напълно. Сега разбирам защо. Дори това, което ни казахте по този повод, ми даде съвсем ново разбиране за света и знанията за човека. Четейки произведения за графичните символи на археологическите култури, статиите по етнография, фолклор, митология и космогония в представите на различните народи, достигнах до заключението, че на учените просто не им достига конкретно звено. Липсва самият ключ към дешифриране на знаците, който позволява да се свържат, разберат и разчетат тези уникални сведения, явяващи се духовното наследство на човечеството.

Ригден: Да, за съжаление, при изобилието в съвременното общество от древни знаци и символи, днес голяма част от Знанията за тях са загубени – това е факт. Но това не е изненадващо. Проблемът е в хората, в самото общество: започвайки от човека и неговите доминиращи желания, и стигайки до приоритетите в човешкото общество. Погледни исто-

рията на човечеството: само едни войни, постоянна борба за религиозна и политическа власт, и най-лошото е – скриването от хората на истинските духовни Знания, водещи към истинската Свобода на Личността и освобождението на Душата. Защо изконните Знания са били скривани от мнозинството? Защо са ги изкривявали до неузнаваемост, та дори след това ги тълкували от ума, замърсен с материалистичен начин на мислене? Защо тази информация е изкоренявана от съзнанието на новите поколения, обричайки я на забвение в продължение на хилядолетия? Защото тези изконни Знания са давали възможност на хората да се развиват духовно и самостоятелно, независимо от политиците и жреците, които до днес се наричат „посредници“ между хората и боговете. Тези знания правели хората свободни, независимо от структурите на политическата и жреческа власт и позволявали на народите да се обединяват. Та нали духовно свободните хора е почти невъзможно да бъдат управлявани, още повече да им бъдат насаждани агресия, страх, разпри и други шаблони от Животинския разум.

Анастасия: Напълно съм съгласна с вас, проблемът наистина е в хората и в обществото, които те представляват, в сеенето на разногласия и разединение между хората. Нека погледнем по-конкретно... Например, да разгледаме научните изследвания, касаещи древните знаци, дори при повърхностното проучване на акцентираните в тези трудове проблеми, се удивявам пред каква стена от изкуствени препятствия се налага да се изправи този, който днес се опитва да достигне до истината. В какви условия трябва да изпълняват своята работа учените, например, от тази същата етнология, етнография, археология, древна история? Всичко се осъ-

ществява на базата на гол ентусиазъм за мизерни заплати. При това в работата си се сблъскват със солидни бариери, то с бюрокрация, то от финансов характер, липсата на организация и координация в ангажирането на специалисти от сродни дисциплини за по-дълбоко и комплексно изучаване на различните въпроси. Та дори – със заговор за мълчание, с така нареченото в света „научно табу“ по конкретни теми или находки.

А за ситуацията в световен мащаб направо ще замълча, в много от случаите се създават изкуствени препятствия за достъпа до определена информация, уникални археологически находки, които, всъщност, се крият от хората. Естествено, всичко това се случва не без участието на заинтересованите от това структури. Тази информация или не се довежда до вниманието на широката научна общност, като се оставя да събира прах в хранилищата, или значимите артефакти лъсват в частни колекции, или изобщо се изземват от разузнавателните служби и изчезват безследно. Може би някой е много притеснен, че тази информация ще разклати основите на нечия идеология или власт, изгодна за осъществяването на контрол върху съвременните народи. Така че хвала и чест на тези учени, които, въпреки всички препятствия, продължават да работят всеотдайно в областта на науката и да информират хората за значимите находки, които разрушават илюзията за „варварството“ на древните народи и свидетелстват за приоритета на духовните ценности и знания в тези далечни времена. Но след всичко това възниква въпроса, защо мълчи самото общество, нали то трябва да бъде преди всичко заинтересувано от своето духовно минало, за да постигне разбиране в духовните въпроси и да определи правилно вектора на своето бъдеще?

Ригден: Точно затова мълчи, защото съзнанието на повечето хора е до толкова обработено благодарение сте-

реотипите на потребителския и материалистичен начин на мислене, че на обикновения човек дори му е непонятно самото поставяне на този въпрос. Когато съзнанието му е задръстено с подобни нагласи и модели, той просто не разбира защо тези научни професии изобщо трябва да бъдат приоритетни за обществото и държавата в сравнение, например, с професията на нано технолога, който се занимава с изследвания на атомното и молекулярно ниво или финансовия анализатор, или физика, занимаващ се с разработка на нови видове оръжия? Но бедата е в това, че споменатите от теб учени на такива „не почетни“ в много страни професии, свързани с изследването на древността и културата на различните народи, си поставят за приоритет непосилната задача (в допълнение към решаването на текущи научни въпроси) – ни повече, ни по-малко да реконструират от всички страни **духовния живот на обществото**! И на кого от властимащите това ще се хареса? В крайна сметка, ако на масите им стане известно какви са били стремежите на същите тези обикновени хора преди хиляди години, какъв мироглед са имали, сакралните, духовни познания, които притежавали, как са се самоусъвършенствали и на какво са посвещавали живота си, ще възникне въпроса, а накъде се е насочило съвременното човечество и защо в продължение на хилядолетия са се криели тези Знания от по-голямата част от хората?

В края на краищата, с какво съвременният човек се различава от този в миналото? Само с факта, че при него са променени някои външни условия за съществуване, но вътрешните проблеми, борбата между Духовното и Животинското начало е останала същата! Нещо повече, тази мащабна научна работа за реконструкцията на духовните страни от живота на обществото предполага дешифриране на основополагащите свещени значения, ключовите мотиви на творящите символи в различни култури и светогледи. А това предполага получаването

на научни доказателства за важната роля, която са играли практически едни и същи знаци и символи на народите по света в различните епохи при формирането на обществото, независимо от географското разстояние и различния начин на живот на отделните народи, живеещи на различни континенти.

Знаците и символите са съществували в човешкото общество още от самото му начало. Има ги и сега в съвременния свят, независимо от факта, че повечето хора не разбират тяхното значение и силата на въздействие, което те оказват. Ти и сама прекрасно знаеш, благодарение на медитативния опит, как някои от знаците и символите влияят върху физиката на видимия и невидимия свят. Знаците и символите – са ключът към духовната съкровищница на човешкото общество, това е кодът към сложните процеси, разкриващи тайните на управление на дълбоката физика и новите хоризонти на научните познания.

Анастасия: Да, знаейки това, разбираш какви сили притежава всеки човек, достигайки до определени нива в своето самоусъвършенстване. Но това също така налага и голяма отговорност.

Ригден: Безусловно. Но хората си остават хора, дори притежавайки Знания за силата и значимостта на знаците и символите, те в крайна сметка с времето са ги изкривили, нещо доукрасявали, усложнявали спрямо своите разбирания. В резултат на това, Знанието, което едни хора имали в началото на хилядолетието сравнено с това – в края му, показвало сериозно размиване по смисъл и качество в съдържанието. Но тези Знания са се обновявали периодически в човешкото общество. Едни култури изчезнали, взимайки със себе си в гроба „свещените тайни“, докато други са се развивали и процъфтявали върху останките от Знанията на ми-

налите поколения. Така че наличието на тези Знания в първоначалния им вид е било винаги актуално за кои да е народи, живеещи в различни краища на земното кълбо, защото това не само е давало ключа към познанието на техните предци, но и значително разширявало техните собствени познания в областта на духовното саморазвитие.

В съвременния свят у всеки народ могат да се намерят цели системи от „свои“ традиционни символи и знаци. Въпреки това, изконните Знания за тях са загубени. Дори самите наименования на знаците и символите днес според смисловата интерпретация вече не са свързани със съкровените знания за човека. Те основно означават това или онова понятие в областта на науката, също така имат битово и житейско условно значение, характеризиращо едно или друго проявление на материалния свят.

Анастасия: В общи линии, знаците днес са налични, продължават да работят, но Знанията в хората за тях липсват.

Ригден: Съвършено вярно. Това е този край, който е достигнало човечеството. Забравени са не само Знанията, но дори и смисловото значение на думите, които са били изписвани благодарение на символите и знаците в определена последователност. Ето един прост пример. Нека да разгледаме думата „символ“, която сега използва в ежедневието си рускоезичното население. Тя е заимствана от гръцки език. Но как е възникнала в Древна Гърция?

В древна Гърция е съществувала думата „shma“, което означава „знак“, „знаме“, „небесно знамение“. Следва да се отбележи, че в древните култури

от Егейска област (още преди появата на Гърция), особено след контакта на тези народи с източните народи (например, с жителите на Анатолия (на днешните територии на Турция), древните египтяни, при които е било развито „свещеното писмо“, тайното знание) голяма част от знанията за невидимия свят са се обяснявали чрез алегории, разбираеми за жителите на една или друга местност. Например, за процеса и резултата от съвместната медитация на група от хора, които работили със знаците (или на конкретната конфигурация на работния знак, който упражнявал влияние върху маси-те), на новопосветените това се е обяснявало с понятни за тях асоциации. Площта на въздействие на знака е била сравнявана асоциативно с хвърлената от рибарите мрежа в морето (защото професията рибар е била много популярна в тези дни). Разказвали са им, че ако знакът е поставен на определено място, например, в стаята, в храма, на площада, той въздействал върху хората, които са се намирали на територията на даденото пространство, грубо казано, подобно на мрежа, разпъната върху определен участък в морето при риболов. С една дума, в древността оперирали с такива алегории, които хората от тази епоха можели да разберат. Днес, разбира се, всичко това може да се обясни на хората със съвременни примери. Например, въздействието на определени знаци и символи може да се сравни с радиоприемник, който работи на дадена честота и разпространява радио вълни на определено разстояние, или със светлината от лампа, която осветява определена част от улицата. И тези примери са същата алегория, защото съвременните хора все още са много далеч от разбирането на явленията, свързани с процесите, които протичат в другите измерения. Така, благодарение именно на такива асоциа-

тивни сравнения, разпространени в тайните общества, в ежедневната реч при хората (които, както се казва, чуват звън, но не знаят от къде идва) се появила в употреба думата „to sumbolon“, която е започнала да олицетворява съвместната дейност на няколко рибари, които хвърлят тънко въже със стръв при риболов. Като цяло, както винаги, тези, които не знаят за духовната страна на въпроса, винаги приравняват смисъла на чутите знания към обектите и явленията от материалния свят, въз основа своето материалистично разбиране. Но тази дума „to sumbolon“ е продължила да се използва и от посветените в знанията хора. В резултат на това, заедно с по-древната дума „shma“ (знак, знаме, небесно знамение), думата „символ“ започнала да се използва за означаване на „*съединението* на невидимото и видимото“, „*разкриване* на невидимата реалност чрез видим знак, *тайно значение*, което е разбираемо само за определена група от хора“. И по-късно „символ“ изцяло заменя тази древна дума.

Също така е важно да се знае как Архонтите реагират на повишената популярност на знанията сред хората, излизащи от тайните духовни общества. Отново ще дам един пример със същата дума „символ“. Когато думата започва да придобива значение в населението именно със своя изконен смисъл, в тази работа са се намесили „волните каменоделци“. Те започват да организират на територията на Гърция различни свои цехове, корпорации, предприятия, общества, религии, партии да поставят своите *знаци и символи* в качеството на *публични* знаци на тези организации. Започнали да замърсяват думата „символ“ чрез смисловите значения на обикновените човешки дела, да я използват в различни житейски аспекти на битието: като дипломатически споразумения, като билет за театър, като наименования

на пръстените на африканските съдии, като дял от паричните вноски на заема. Ехото на тези „извращения“ могат да бъдат намерени и днес. А в крайна сметка първоначалното значение на думата „символ“ е започнало да се забравя и изчезнало от употреба.

Но интересното е, че в руския език думата „символ“ е дошла чрез думата „знак“. А „знак“ в руския език произхожда от древнославянската дума „знам“ в смисъл познавам, имам информация за нещо (древноруското, украинско – „**знати**“, словенски – „znáti“, древночешкото – «znáti», полското – «znac» и т.н.). Т.е. думата „знам“ разбирал всеки славянин, независимо от различията в езиците. В известен смисъл, тя отразявала именно първоначалното значение на гръцката дума „символ“. Така че това е само един от многото примери за трансформацията на значението на думата, означаваща знак и символ. А иначе всеки народ си е имал своя собствена дефиниция на „знак“ и „символ“, но не всички народи сега си спомнят първоначалните им значения. И ако хората знаеха тези основни значения, тогава биха се изненадали, колко са близки по смисъл сред различните народи, които в древни времена живели на значително разстояние един от друг и били разделени от океани.

Разбира се, на хората им е трудно да се ориентират в познаването на въпроса за символите и знаците без наличието на изначалните Знания, благодарение, на които се изяснява цялата ситуация в световен мащаб в продължение на хилядолетия. Но това е поправимо. И така, съществуват няколко работни знака, които винаги присъствали в човешкото общество, независимо от това дали сегашните поколения знаят за тях или не. Има също така базови познания за други знаци и символика. Последните в древността били носи-

тели на определени кодирани знания за човека, за неговата енергийна конструкция, както и възможностите му в невидимия свят, включително и за основното – духовното му освобождение.

От древни времена основните знаци и символи били прилагани в съответствие с определени цели, в зависимост от тяхната употреба: в някои случаи това е било предаване на Знания, а в други – са се нанасяли с цел непосредственото въздействие върху тези, които ги наблюдават. В случаите, когато целта е да се предадат Знания, знаците и символите са се нанасяли по логиката на „печата“. Обяснявам го с прост пример. Когато човек гледа своя снимка, то десния край на снимката съответства на лявата му ръка, а левия край на снимката – на дясната. По същия начин е и с печата, когато гледаш оригинала и го сравняваш с отпечатъка. Така е и по отношение на знаците, свързани с предаването на Знания, особено обозначаващи Лявата и Дясната същности.

Рисунка 16. ***Пример на изображение на базов символ за предаване на Знания.***
Дясната и лявата страна по логиката на „печата“

А когато става дума за знаци и символи, които са предназначени да оказват определено влияние върху човека, гледащ върху тях, тогава ги поставяли в съответствие с реалното им разположение. Например, ако е било необходимо да се активира Дясната същност на човека, тогава съответния знак или символ бил поставян срещу дясната страна на човека, който го наблюдава, и т.н.. Имало е и много други нюанси, измислени от хората, как именно да се четат знаците: от ляво на дясно или от дясно на ляво, отдолу нагоре или обратното. Но това е вече специфика, свързана с местните традиции на различни древни народи, макар че тя, от своя страна, се основава на определена информация. Но ние не говорим за това сега.

Рисунка 17. ***Примери на изображения на символи и знаци, предназначени за активация на страничните Същности:***

1) символически знак активиращ Дясната същност (малката дъга съответства на Дясната същност на човека, който я гледа)
2) знак активиращ Лявата същност (голямата дъга съответства на Лявата същност на човека гледащ знака)

Да разгледаме основните знания за четирите Същности на човека и Душата, които били известни на хората от древни времена. Първоначално, обозначението на един обикновен ***човек*** било под формата на ***равностранен кръст с кръг в средата*** *(опростения вариант – просто равностранен кръст).* Хоризонтал-

ната линия на кръста се е явявала символ на връзката с материята, а вертикалната линия – с духовния свят, по-точно указвала наличието на елементи в човека от духовния свят, възможността за духовно издигане. Затова по-късно сред различните народи хоризонталната линия била свързвана със стихията на земята, материалния (земен) свят (движението отвътре), включително и с времето (като движение от миналото към бъдещето), с вектор (Запад - Изток), с линията разделяща Небето и Земята. А вертикалната линия – със стихията на огъня и въздуха, както и тяхното изначално направление отдолу нагоре от материалната сфера към духовната.

Четирите краища на равностранния кръст и кръгът вътре (четирите основни Същности и Душата) са указвали основните елементи в конструкцията на човека, които въплъщавали основната идея: да се създадат условия за *избора на Личността* между материалния свят и духовния.

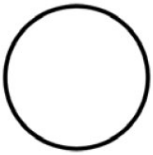
Рисунка 18. ***Символ на човека - равностранен кръст с кръг.***

На схемата (на принципа на печата) са обозначени: в центъра – символа на Душата (кръг), четирите странични линии – основните Същности на човек.

Кръгът – е древен символ на Душата или проявление от Духовния свят (включително на Духовното Същество, символ на Божественото присъствие или свещения „Звук Ра“); окръжност, която символично ограничавала и съдържала в себе си част от великата Пустота. Като се има предвид, че Душата е истинска антиматерия, сила, излъчвана от духовния свят, тоест според представите на материалистичния начин на мислене – това е едно Нищо. Понякога са я представяли с една точка в центъра на кръга, като символ на концентрирана енергия от духовния свят (в някои случаи така е обозначаван началния стадий на духовното развитие и пробуждане). А самият кръг символизирал духовните сили, свойството на Душата като значение на съвършенството, целостта, постоянството и вечността, обозначение на духовния свят, Господ, който няма ни начало, ни край.

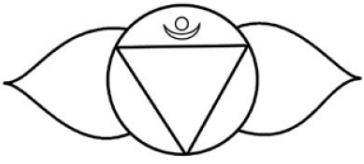
Ето още един забележителен факт. В конструкцията на човека, Душата е заобиколена от информационни слоеве (Субличности). Но всичко това все още се намира в „обвивката“, състояща се от жизнената енергия на човека – Прана. Именно Праната се явява своеобразна разделяща между енергията на Душата и материалния свят. В митологията на народите по света, особено където са отбелязани подобни свещени (духовни) Знания за човека, често се е правел асоциативен паралел между енергията Прана и огнените характеристики на Слънцето. Оттук се е появило и значението на Душата като слънчев диск.

Кръгът също така означавал и разграничаването на двете сфери (материалната и духовната). Ако това се е отнасяло до знанията за човека, то това е указвало информация за Душата, намираща се, така да се каже, в междинно състояние.

Рисунка 19. ***Кръгът – символ на Душата, Духовния свят.***

Понякога заедно с кръга били изобразявани елементи, придаващи му динамика, например криле, лотосови листенца, лъчи, криволичещи змии, пламъци. Подобни изображения могат да бъдат намерени в свещените символи на Триполската, древноиндийската, египетската, древномексиканската, шумерската и древноруската култури. Това означавало духовното израстване на човека или е указвало духовните Знания (Учението), привнесени в този свят от Същество от духовния свят. Също така е показвало и посоката на движение *отвътре навън*, присъщо на силата на Душата, подтикваща Личността към избор, търсене на духовни пътища за освобождение от плена на материята. Често в древните космологични митове древните включвали общата схема на света в кръга. В този случай, това изобразявало съзиданието (сътворението) на материалния свят от духовния.

1

2

Рисунка 20. ***Символ на духовния ръст, духовните Знания — кръг с елементи, предаващи динамика:***

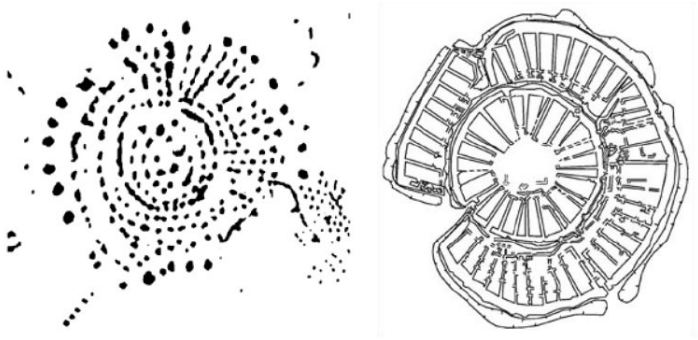
*1) Аджана - чакра – условно обозначение в духовните практики на Древна Индия на чакрата, намираща се в центъра на челото („Третото око“) във вид на кръг с две лотосови листенца (син цвят) със съпътстващите символи на Аллат (триъгълник с върха на долу и знака „*ѦллатРа*“);*
2) крилат слънчев диск (Древен Египет) – символ на духовните Знания, привнесени от „Небесата“ (символ на боговете на слънцето от различните народи, например, Ахура Мазда в зороастризма, асирийския Ашура, вавилонския Шамаша, а също така един от символите изобразяващ древноегипетския бог Ра);
3) пример на изображение на свещения слънчев символ, който бил характерен за предаването на Знанията в дълбока древност (времената на палеолита). Символа е изпълнен от определено количество „зърна“. Символизира общата структура: на седмото измерение, вътре в кръга , а извън окръжността са изобразени 72 „зрънца“, обозначаващи броя на измеренията във Вселената; в кръга се намират седем пирамидални форми, представляващи купчинки от редове с по седем „зрънца“ с кръстовиден знак от пет „зрънца“ на върха. В центъра на символа - „цвят със седем листа“ (във формата на седемлъчева звезда) с център от 33 „зрънца“, А всяка страна на листата се състои от 6 „зърна“.

Анастасия: Да, знанията за свещеното значение на кръга са закодирани в символите и знаците не само на скалните рисунки, стенописите, но също така и върху археологическите предмети: свещените скулптури, ритуалните облекла, керамиката и т.н. Тези знания били запазени също така и в архитектурата на древните храмови постройки, обикновените жилища (шатри, юрти). Традиционните обредни действия на едни или други вярвания също отразяват тези Знания. Например, ритуалното ходене в кръг около една определена територия или структура, танцуването в кръг (ритуален танц около невидим център или огън, свещено място; обикалянето в кръг на шаманите и дервишите), общуването на мъдреците сядайки в кръг, където центъра на кръга бил празен (незапълнен) като символ на Духовното начало.

Ригден: Между другото, някога в древността хората строили по такъв начин своите градове, тоест постройките били разполагани именно в кръг, оставяйки центъра на града празен (незастроен) под формата на кръгъл площад. Такъв план на застрояване носел преди всичко дълбок сакрален смисъл.

Анастасия: На съвременните градове очевидно не им достига точно това, въпреки че археологическите примери за такива древни постройки оцелели до наши дни. Според този принцип, например, преди хиляди години били построени селищата на Триполската цивилизация в междуречието на Дунав и Днепър. Така са изградени и градовете, построени по типа на древноуралския Аркаим (археологически комплекс от бронзовата епоха в Челябинска област, източните склонове на Урал). Например, така наречената от археолозите Синташтинска култура – „Държавата на градовете“, която била открита от археолозите на територия-

та на Русия (Челябинска област, област Оренбург, Башкортостан и Северен Казахстан).

1 2

Рисунка 21. ***Планове на древните градове, разположени в кръг****.*

1) копие от аерофотография на триполско селище Пертен (Молдова)
2) план – схема на града Аркаим (Южен Урал, Русия)

Ригден: Съвършено вярно. Но да се върнем към древната символика на човека – с равностранен кръст с кръг в средата. **Линиите на кръста** – са условни обозначения на четирите Същности в човека: **страничните Същности** (хоризонталните линии от центъра), **Задната същност** (вертикалната линия под центъра) и **Предната същност** (вертикалната линия над центъра). Както споменах, с характеристиките на тези Същности били означавани, благодарение на асоциативни сравнения, определени сили в пространството, например, четирите стихии, четирите сезонни ветрове, както и четирите посоки на света. И като правило, три от силите били тясно свързани помежду си и имали отрицателните характеристики на задната и страничните Същности. А четвъртата била главната, и според своите свойства притежавала положителни-

те характеристики на Предната същност. Всички тези сили също така били обозначавани с кръста – свещеният символ на човека като същество, в конструкцията, на което са съединени духа и материята. Вертикалната линия на кръста е била свързвана със слънцестоенето, движението към духовния свят, стремежа на човека към доминацията на Духовното начало в него. Ето защо на главата на свещените боговете в религиозните традиции на древните народи по света често бил изобразяван слънчев диск като символ на върховенството на духовния принцип, Знанията, привнесени от Духовния свят. Хоризонталната линия, указваща страничните Същности, алегорично била наричана ос на равноденствие, свързвана с движението на Слънцето (когато Слънцето пресича небесния екватор: пролетно и есенно равноденствие).

Анастасия: Да, това и сега е възможно да се проследи по паметниците на древните култури. Например, в древния персийски град Перс*е*полис (съществува и негово по-древно название, което на персийски означава „Трона на Джамшид“) се е съхранил много любопитен барелеф. На него е изобразен символа на зороастрийския празник Нова Година (Навруз), който се празнува според слънчевия календар на персийските (ирански) и тюркските народи. Най-интересното е, че този символ се явява „вечното противоборство“ на бика (Дясната същност) и лъва (Лявата същност). В древни времена е съществувало поверие, че в определени дни от годината техните сили се изравняват.

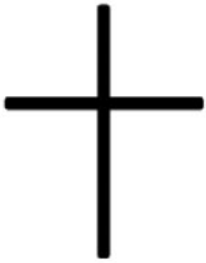
Ригден: Правилно, затова в последствие и започнали да свързват тези символи с дните на слънчевото равноденствие в природата. Докато всичко това има друг подтекст... Тайния смисъл на знанията за четирите Същности на човека се е влагал и в понятия, които били еквивалентни на кръста.

Анастасия: В представите на повечето съвременни хора кръста се асоциира изключително с една световна религия – християнството. На свой ред, служителите на тази религия правят всичко възможно хората да не се интересуват по-подробно. Но кръстът е много древен символ и се е появил дълго преди появата на религията. Изображения на кръстове и техни модификации били известни още от палеолита. Например, символа на кръста е намерен върху паметници, датиращи от времето на първобитното общество. Вземете дори изображения датирани от преди 20 хиляди години в пещерата Шове (Франция), които са се запазили отлично, благодарение на микроклимата на пещерата.

Ригден: При това следва да се отбележи, че тези находки са намерени сравнително наскоро. А колко още такива места, все още непознати за човечеството съществуват днес! Но подобни артефакти са ценни само тогава, когато хората разберат изконното значение на символите, а не просто се любуват на „великолепното творчество на древните“, асоциирайки тези понятия със сферата на възприятията на човешкия ум, насаждани от съвременните религии.

Различните вариации на кръста символично обозначавали допълнителни сведения в допълнение на основното му тълкуване. Например, ако по върховете на кръста присъстват три топки, това посочва триизмерния свят, в който се намира човек, или числената характеристика на явленията, които са обозначавани като допълнителен знак на кръста. Ако долната част на кръста, съответстваща на Задната същност е удължена (т.нар. издължен или латински кръст), това означава акцент на вниманието, концентрация върху Задната същност (постоянно страдание, напомняне за ми-

налото, тежащо на Душата, стимулиране на чувството за вина и обида). И както вече разбираш, ако един човек се намира под контрола на Животинското си начало, такава активация на Задната същност в действителност постоянно стимулира депресията, страха и самосъжалението.

Рисунка 22. ***Дълъг или латински кръст.***

Анастасия: А на вярващите в християнството налагат носенето именно на такава форма на кръста, видите ли, като символ на страданията на Христос. И какво излиза, вместо Любов към Бога, хората биват навеждани на мисли за своите страдания, за миналото, за смъртта при това, без да го осъзнават? С други думи, с този символ в хората се активира подсъзнателно негативизъм, свързан не с някой друг, а със собственото минало? Та това не е нищо повече от стимулиране на активацията на Задната същност.

Ригден: Именно това е един от елементите, нещото, за което вече говорехме, имам предвид манипулацията посредством знаците в храмовете. А в този случай акцентът е не само върху Задната същност. Като правило, на задната страна на тези кръстове се поставя надпис с латински букви INRI (Iesus Nasareus Rex Iudaeorum), който означава Иисус от Назарет, *цар на евреите*.

Анастасия: Разбираемо, та тук дори в подсъзнанието на вярващите се набива и надмощието на определен народ над тях... Защо не е поставен символ на Душата, Любовта към Бога?

Ригден (с усмивка): Ами, виждаш ли, когато човек разполага със Знанията започват да се появяват и „неудобни“ за властимащите жреци въпроси. Как да поставят такъв символ, ако целите и задачите според техния талмуд са напълно различни? При тях само в теорията пред масите се говори за спасение, а на практика сама виждаш какво се случва.

Анастасия: Да, за голямо съжаление. Реално робството не е отменяно от никого, за разлика от теорията, а просто е усъвършенствано и добре замаскирано под демократична свобода, създавайки само илюзията за свобода и равенство.

Ригден: Ще кажа дори нещо повече, веднъж споменах, че латинският кръст като символ на християнството е въведен през четвъртия век от н.е., когато Учението на Иисус се трансформирало в религия, а оттам религията придобила държавен статут. Между другото, с латинския кръст в генеалогията обикновено се обозначава смъртта на човека, датата на смъртта. Та така, в християнството на равно с този четириконечен издължен кръст, предназначен за носене от религиозните хора, също така има и кръст с шест и осем върха, така наречените „патриаршески кръстове“ с две или три допълнителни напречни линии, които като правило, зачеркват Предната същност. Те са носени от архиепископите и кардиналите. В общата концепция на религията наличието на тези горна напречна линия се тълкува като дъска (плоча) съответстваща на „титула“ на Иисус с латинското съкраще-

ние (INRI). А ако в знака се е намирала и долна полегата напречна линия, то на вярващия просто се е обяснявало в материалистичния контекст на религиозната интерпретация, че това е място за поставяне на краката на Христос.

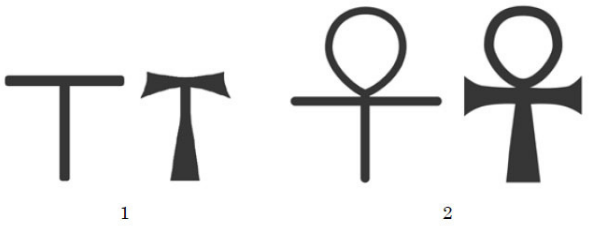

Рисунка 23. ***Патриаршески кръстове:***

1) патриаршески кръст – шестконечен кръст с две напречни линии;
2) православен кръст – осемконечен християнски кръст с горна напречна и долна скосена напречни линии (отричане от човешкото минало)
3) папски кръст – три напречни линии – символ на материалната власт над триизмерния свят. Във всички случаи най-горната напречна пресичаща Предната същност, образува равностранен кръст. Тоест над дългата хоризонтална линия стои равностранен кръст – символ на човека (властта над хората)

А сега да разгледаме скритата от масите трактовка на символиката в кръста, която била използвана дълго преди зараждането на християнската религия. Например, в Древен Египет били популярни такива обозначения на кръстовете, които сега са известни като Тау и Анх кръстове. Тау кръста в съкровените знания означавал, казано на съвременен език, човешкия живот в материалния свят, проява на емоции и мисли, посветени на задната и страничните Същности.

А кръстът Анх вече съчетавал два различни елемента: доминиращ кръг и окачен към него Тау кръст. Кръстът Анх символизирал съвършения човек с доминиращо в него Духовно начало, доминация на Предната Същност над останалите три същности, на духовното – над материалното. Ето защо кръстът Анх бил поставян в ръцете на върховните богове на Древен Египет като духовен символ, като обозначение на безсмъртието, символ на вечния живот. Кръстът Анх също така е известен и като „ключ към живота“, „ключ към енергията“, „ключ към възраждането“, духовна трансформация. Тези значения били свързани със символиката на определен етап от духовните практики, когато се е случвало разкриване, качествено преображение на човека в съвсем различно Духовно Същество. Освен това, знания за този кръст и неговата символика е имало не само в Древен Египет (Африка), но също така и в Древна Европа, Азия и Америка.

Рисунка 24. ***Тау и Анх кръстове:***
1) примерно изображение на Тау кръст;
2) примерно изображение на Анх кръст.

Така че когато върху Тау кръста е поставян равностранен кръст, това означавало власт на човека над Същностите в триизмерния свят с доминиращо в него на човешкото (Животинското начало). Обикновено в древността този символ бил използван в ма-

гиите при гадаене, врачуване, лечителство и т.н. Ако равностранният кръст бил заключван в кръг и поставян върху Тау кръста, тогава ставало въпрос за смъртта на човека, при който в живота е доминирало материалното (господствало Животинското начало), да го кажем по-просто, този символ означавал, че душата отивала към следващо „прераждане“. Но са съществували и други негови значения...

Анастасия: Следователно, патриаршеския кръст – в действителност е човешки равностранен кръст над Тау кръст, символ на власт над материалния свят чрез магията. Това също така означава и зачеркване на Предната същност, отказ от духовното в полза материалното.

Ригден: Абсолютно вярно. Напречната линия в долната част на кръста означава изоставяне на своето човешко минало и посвещаване към служенето. Само, че остава открит въпроса: „Служене на кого?“. Отговорът на този въпрос се съдържа в значението на доминиращия знак в този символ. А що се отнася до издължения кръст с обозначени три напречни линии като стъпала, водещи нагоре, който днес наричат „папски кръст“, то в древността с този знак означавали този, който се стреми към власт над триизмерния свят, когато се е отнасяло до символика на отделен човек. Но на вярващия, разбира се, не се съобщават такива „деликатни“ подробности. Това отчасти се дължи на тяхното скриване от йерархичната върхушка, отчасти поради незнанието на тази информация от обикновените служители, придържащи се към традиционното тълкуване на тази религия. И накрая, във формирането на общата концепция на дадена религия е съчинено удобно за жреците тълкувание, обясняващо този древен символ пред масите.

За по-добро разбиране ще дам един прост пример. Ако попитате един вярващ носещ такъв кръст директно на тялото какво чувства, когато си спомня за него, когато вижда отражението си в огледалото с кръста върху тялото или когато го докосва, можете да чуете стандартната реакция и отговор в такива случаи. Човекът ще каже, че в този момент си припомня страданията на Иисус Христос по време на Неговото разпятие, или пък чувства вина и собствена греховност. Такава реакция е характерна за почти всички вярващи на тази религия. Забележи, че в този момент те не си спомнят за учението на Христос, Неговото проповядване и подбуждане, не мислят за спасението на Душата си, Любовта към Бога, а изпитват чувство за вина, страдание и страх. Защо? Защото в тяхната енергийна структура се активират Задната и Дясната Същности. Това е показателен пример за това как работят (подсъзнателно въздействат) знаците и символите и как жреците ги използват в своите системи за контрол над масите. Нищо чудно, че скриват от хората изконните Знания. В противен случай, знаейки за тях, хората ще започнат да задават „неудобни“ за религиозните лидери въпроси. Например, защо (вярващите) носят символ, който им вменява чувството на вина, подсъзнателно водещо към депресия, стимулиращо страдание и негативни спомени за миналото, а религиозните деятели носят – символ на власт над материалния свят? В крайна сметка, по дефиниция и едните и другите според вярата си трябва да се стремят към Божията Любов, спасението на Душата, Духовния свят.

Анастасия: Да, когато започнеш да осъзнаваш с какви знаци и символи си заобиколен от всички страни, започваш да разбираш защо в обществото

доминира материалния Разум, дори там, където хората се опитват да намерят духовен отдушник.

Ригден: Вече съм казвал много пъти и сега повтарям: промяната на ситуацията е в ръцете на самите хора, всичко зависи от избора на всеки човек. Но да се върнем на темата за знаците на четирите Същности. Ако равностранния кръст бил символ на обикновения човек, то с **наклоненият кръст (хиксовиден кръст) и неговите вариации (често с кръг в средата)** вече обозначавали **Личността, движеща се по пътя на Знанието,** познаваща свещените Знания за човека и медитативните практики на четирите Същности. Подчертавам, човека, следващ Знанията, а вече как ги използва (с чие господство в съзнанието) си остава негов личен избор.

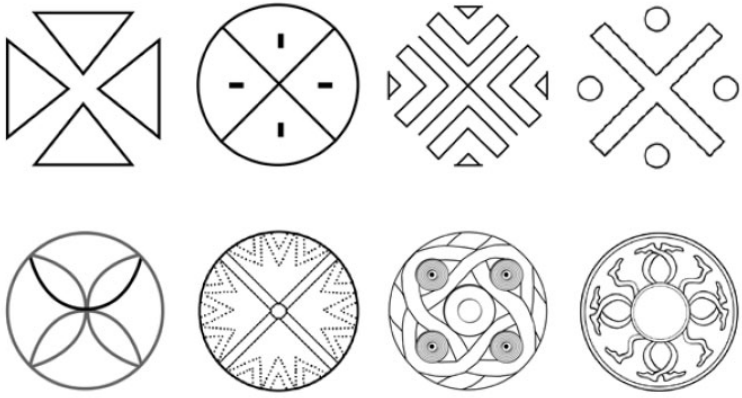

Рисунка 25. ***Равностранен наклонен кръст с кръг в центъра – символ на Знанието за четирите Същности и Душата в човека.***
Наклонен кръст – символ на предвижването в познанието, условното пространствено разделяне на полета (зони) на влияние на Същностите; кръг – символизиращ Душата. Символа е изобразен по типа на „печата“

Но най-често в свещените текстове символ под формата на наклонен кръст (или неговите вариации) е

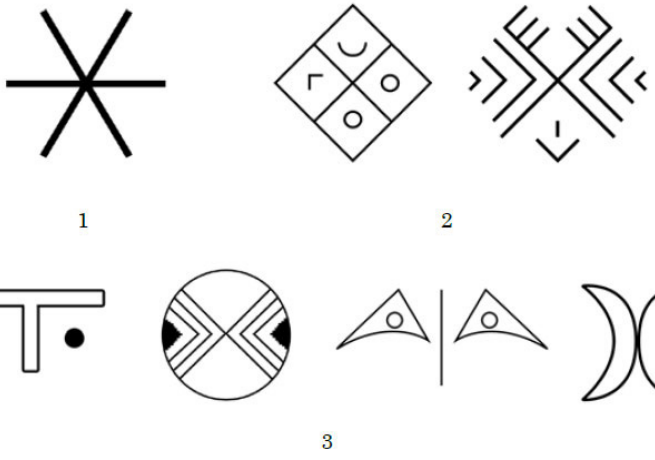
указвал Знанията за енергийната конструкция на човека, неговите Същности, връзката с измеренията. Измеренията традиционно са изобразявани с броя стъпала в пресечената пирамида или със стълба, броя на елементите в символа (лотосови пъпки, листенца, контурите на планините, зигзагообразни линии), кръгове в кръг, черти, зърна, точки. Техния брой обикновено е 3, 4, 5, 6, 7. 3-те идентични елементи в символа указвали обикновено третото измерение. 4 – трето измерение плюс времето или като обозначение за четирите Същности. 5 – пето измерение, но по принцип с тази цифра е било свързано изображението на петолъчна звезда, като един от символите на женското начало, знак проявяващ силите на Аллат в петото измерение. 6 е означавало шестото измерение, максималното възможно за един човек с доминация на материалното в съзнанието си, от където в изменено състояние на съзнанието може да влияе върху материалния свят. А присъствието на седем идентични елемента в изображението означавало 7-мото измерение, указващо човека достигнал съвършенството, структурата на света до 7-мото измерение или понятието „рай“, „Нирвана“, „освобождение на Душата“. Понякога наравно със символичното изображение на седмото измерение били изобразявани условни маркировки с брой, равен на 8, 9, 12, 13, както и 33 или 72, изобразяващи знанията за Вселената. Такава сакрална информация често била вписвана в знаците на ритуални предмети, дрехи или свещени съоръжения.

Вариациите на наклонения кръст били най-разнообразни: наклонен кръст под формата на четири съединени триъгълника, свързани с кръг в центъра, *централни кръгове на триъгълните пространства*, тривърхи кръстове (тесни към центъра и разширяващи се в краищата), змии, преплетени във формата на кръст, и т.н.

Рисунка 26. ***Вариации на наклонения кръст с отбелязани пространствата на четирите Същности.***

Ако е било необходимо да се акцентира върху активирането, доминацията или блокирането на една от Същностите или конкретната работа с тази Същност, то това се е отбелязвало с допълнителен знак в съответното поле на наклонения кръст.

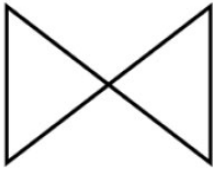
Рисунка 27. ***Символическо указване на акцентите при работата с четирите Същности:***

1) обозначава: символа на шестте измерения; указание за духовни знания или практики; блокиране или активация на страничните Същности в човека в зависимост от стоящите в близост допълнителни маркировки;
2) условен пример за обозначение на знака за работата с конкретната Същност в медитацията;
3) всеки от знаците указва акцент или доминацията на някоя от страничните Същности в човека.
4) символът в своята същност изобразява активацията на страничните Същности, която се представя, като натиск от вън на вътре и се отразява на състоянието на човека под формата на тежки, негативни, потискащи чувства (символа указва за реалната деформация на личното пространство, която произтича при този процес);
5) символа има аналогично значение, както и предишния, но изобразено по различен начин.

Анастасия: Трябва да подчертая, че говорим именно за свещените или магическите символи, обозначаващи сакралните Знания на един или друг народ... Като цяло, можем да кажем, че основните символи на четирите Същности се явяват триъгълниците и полукълбата, които се докосват, но практически не се пресичат.

Ригден: Безусловно. И не просто триъгълници или полукълба. Това, обикновено са равностранни триъ-

гълници, чиито три страни олицетворяват триизмерния свят, от който Наблюдателят (Личността) започва своя духовен път на развитие. Два триъгълника лежащи хоризонтално и докосващи един с друг своите върхове, символизират Дясната и Лява същности.

Рисунка 28. ***Символ на Дясната и Лявата човешки същности.***

Това е своеобразен знак на безкрайността, постоянното възвръщане към едни и същи шаблони на материалния свят, така наречената „променлива стабилност“. Това е стабилната доминация ту на Лявата, ту на Дясната същност (предвижване на сила от една област на „улавяне“, или по-скоро „ловуване“ на човешкото внимание, към друга), ако, разбира се, тези два хоризонтални триъгълника се разглеждат в контекста на човешкия живот на Личност не контролираща своите мисли. Но това е характерно именно за обичайната работа на страничните Същности при избора на Личността мислите и емоциите от Животинското начало. Когато човек достига върховете в своето духовно развитие, страничните Същности променят своя обичаен режим на работа. Те се превръщат в помощници на тази сила, която със своята връзка с други измерения помага да се опознае невидимото многообразие (условно „безкрайността“) на този свят.

А триъгълниците, насочени с върха надолу и с върха нагоре – са специален случай, който трябва да се

разгледа по-подробно. Двата триъгълника, разположени вертикално и докосващи своите върхове символизират Предната и Задната същности.

Рисунка 29. ***Символът на Предната същност при човека — триъгълник с върха надолу, символа на Задната същност у човека — триъгълника с върха на горе.***

В контекста на изначалните Знания за четирите Същности за човека триъгълника с върха нагоре е бил символ на Задната същност, миналото, видимото, проявата на материалния свят. Съвсем неслучайно хората започнали впоследствие да свързват триъгълника с тази форма с мъжкото начало. И това изобщо не означавало величие, оприличаване с планината, извисяваща се към небесата, или с трите принципа за сътворение на Вселената (символ на Бога). Планината – е отделен образ и символ, главно свързан с концепцията за друго измерение. А символа на Бога във формата на триъгълник със сочещ нагоре връх означавал трите принципа на сътворение на Вселената: Бог (идеята), Лотос (плана) и Аллат (въплъщението на идеята и плана).

Равностранният триъгълник с върха нагоре според изконните Знания **за човека** обозначава два момента. Първо, началното човешко състояние:

като Наблюдател в триизмерния свят, до неговото духовно самоусъвършенстване; като обект, създаден по „образ и подобие“ на Бога (в човека изначално е заключена Душа и са заложени три условия за неговото духовно развитие: духовна идея, план, изпълнението на идеята). На второ място, ако вече говорим за самия процес на духовното развитие на човека (чийто акцент се измества към Предната същност, тоест горния триъгълник с върха надолу) или пък обратно, говорим за човека, подчинен от материята, в който доминира Животинското начало, тогава значението на долния триъгълник било съвсем различно. В този случай, триъгълника с върха нагоре означава не само Задната същност, но и агресията в материалния свят (затова в някои случаи бил свързван със стихията на огъня), движението на материята от разширяване към свиване (от вън на вътре), концентрация върху Волята на Животинския разум и неговата власт над пирамидалната йерархия в материята. С други думи, триъгълника с връх нагоре означава това, което се основава на „земното“, материалното, временното и стремежа за власт.

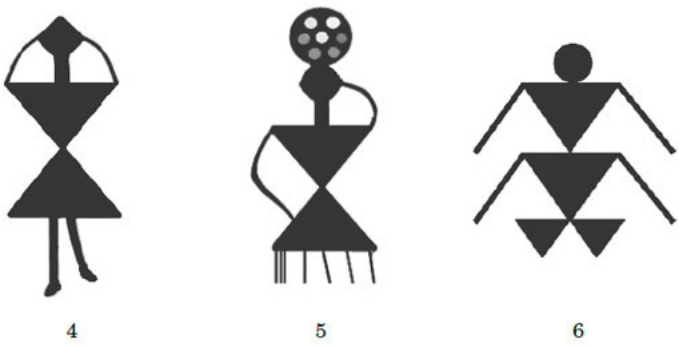
Равностранният триъгълник с върха надолу в изконните Знания обозначава не само Предната същност, чрез която човек извършва своя духовен растеж и развитие. Този символ още от древността обозначава **създателната сила Аллат**, тоест движение на духовното от първичната точка на въплъщението, проява на плана на Твореца към непрекъснато създаване и разширяване, към перфектната форма, заключена в този план. Неслучайно в древността триъгълника с върха надолу бил свързван със символиката на женското начало, с върховните богини, които във вярванията на различните народи въплъщавали създателните функции

на Великата Майка като прародител на целия свят, свързана с *водната среда* (която се е асоциирала с духовния свят). Според съкровените изконни Знания за човека, когато Личността избира Духовното начало, в нея се проявява творческата, съзидателна сила на Аллата във вид на духовно пробуждане, разширено състояние на съзнанието, проява на духовна Любов. Именно затова по време на изпълнението на духовни практики, човек изпитва чувства на все разбиране, всезнание, всеобхватна Любов към целия свят. Точно това е работата на неговата Предна същност и проявлението на силите Аллат, възстановяващи и проявяващи връзката на Личността с Душата. Отгласите от тези Знания могат да бъдат проследени в свещените трактати за света и човека, митологичните сюжети, образите и ритуалите на много народи.

Анастасия: Между другото, в триполската цивилизация, например върху ритуалните съдове често изобразявали именно този символ на два вертикално разположени триъгълника, докосващи своите върхове, дори и с обозначението на посоката на движение на енергиите при духовните практики.

1 2 3

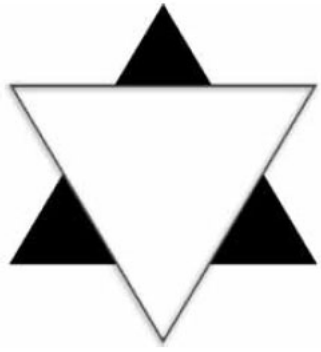

Рисунка 30. ***Древни обозначения на знанията за човека и процесите на неговото духовно развитие***

Рисунки върху ритуална керамика на Триполската цивилизация (VI-III хил. пр. н. е.)
1)общи знания за структурата на човека (три измерения в долния триъгълник, три измерения в горния триъгълник, символ на кръга);
2) изображение на обикновен човек;
3) изображение на добър човек, започващ своя духовен път (главата във формата на квадрат, вдигната ръка, както и горния триъгълник са с акцент върху Предната същност);
4) фигурка в движение с вдигнати ръце – едно от сакралните обозначения на духовната практика за работата с Дясната и Лявата същности;
5) изобразяване на духовната практика за достигане на висшето духовно състояние и свързването със седмото измерение (на главата се намира кръг със седем заключени кръга, където най-горните кръгове образуват триъгълник с върха на долу; също така затваряне в кръг на енергията – представена с позицията на ръцете);
6) изобразен човек вървящ по духовния път: представен чрез условно доминиране на Предната същност над страничните Същности водеща човека към силата Аллат в друг, по-висш свят (човека се удвоява, появява се в по-висше измерение от третото).

Ригден: Да, тези символи са навсякъде, просто повечето хора не ги забелязват, не се интересуват от тях, не разбират изконните Знания намиращи се в тях. Например, в Древна Индия като символ на богинята Шакти (асоциативен образ на проявата на силите на Аллата), за която вече споменах, се е използвал триъгълник с върха надолу. А бог Шива (един от трите божества в индийската митология, олицетворяващ разрушителните сили) – с триъгълник с върха нагоре. Или друг пример. Когато гърците стъпили на брегoвете при устието на великата река на Древен Египет – Нил, започнали да я наричат „делта“. За древните египтяни – това устие, водещо към морето (както и самата жизненоважна река), било сравнявано със Свещеният лотос, с триъгълника с върха надолу, олицетворяващи Женското начало. При това основата на делтата, имаща множество канали водещи към морето (водната среда), в свещените египетски тълкувания била асоциирана с духовните пътища, които свързвали с другия, духовния свят. Много древноегипетски богини, надарени с функциите на Аллата, в легендите били считани за повелителки на *водната среда* или били свързвани с нея и с лотоса. Затова и у гърците делтата се е превърнала в символ на женското начало, във „вратата на живота“, независимо от факта, че самата дума произлиза от четвъртата буква от гръцката азбука, формата, на която има триъгълник с връх, сочещ нагоре. Като цяло, струва си усилието да се потърси дори в популярната история на различните култури и може да се намери много интересна информация. Не говоря вече за отдавна забравените култури, които съвременните хора не си спомнят, но археологическите открития свързани с тези култури в бъдеще тепърва ще разтърсват света със своите уникални артефакти и духовно познание, ако разбира се, това човечество има такова бъдеще.

Още няколко думи за вариациите и символиката при нанасянето на триъгълника с върха нагоре и триъгълника с върха надолу един върху друг, в древността това било широко разпространено сред мистичните, окултните и религиозните течения. Според изконните Знания, ако в този символ триъгълника, сочещ надолу изобразен с бял цвят (божественото женско начало, силите на духовния свят) е поставен над триъгълника, сочещ нагоре (с подаващи се върхове), обозначен с черен цвят (мъжкото начало, силите на материята), това означава ***върховенството на духовния свят, съзидателните сили на Аллата над материалния свят*** *в шесто измерение.*

Рисунка 31. ***Древен символ на доминиращия духовен свят над материалния.***

А ако триъгълника, сочещ нагоре, покрива триъгълника, с върха надолу, това означава доминация на Животинския разум, на материалния свят над духовния, магическото влияние на материята от шестото измерение под господство на Животинското начало, използване силите на Аллата от човека не за духовно освобождение, а за придобиване на власт в материалния свят. Този знак е с противоположно значение, като правило е използван от хората, стре-

мящи се към тайна власт в триизмерния свят, обслужващи Волята и целите на Животинския разум. Ако знакът бил изобразяван без указание за доминиращ триъгълник, тогава бил наричан още и като „обърнат знак“, защото триъгълниците на Предната и Задната същности са с разменени места, а страничните Същности се явявали доминиращи (с обозначаването им като триъгълници, разположени по вертикалата). Това също така означавало и зачеркване на ромба (един от символите на духовната трансформация на човека). В древни времена този символ бил използван главно в черна магия.

Рисунка 32. ***Обърнат знак***

Анастасия: Този символ, между другото, сега е широко разпространен в света, под названието „Звездата на Давид“, разбира се, с благовидното тълкуване пред широките маси за „съвършения съюз на духа и материята“ с доминиращия триъгълник, сочещ нагоре. И после хората се чудят защо живеят в такъв „нерадостен свят“, където има много гняв и агресия.

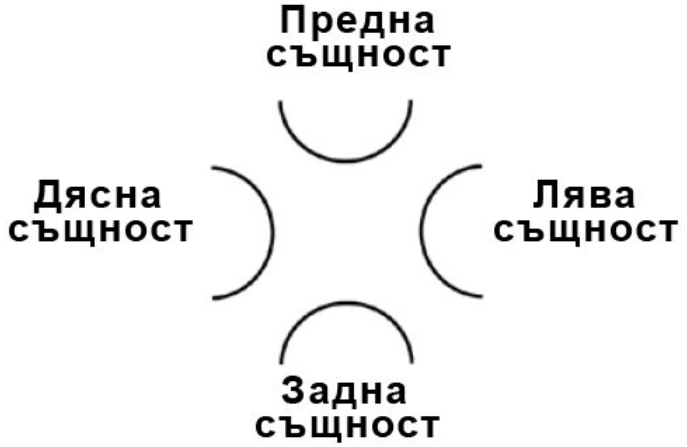
Ригден: Кой е виновен за това, че хората не се интересуват повече, отколкото им налага материал-

ния Разум. В древни времена на Изток, този знак бил известен като „повелителят на джиновете“, магически символ на човека, властващ над материята с помощта на силите, предназначени за духовно развитие. Ако във вътрешността на големия триъгълник с върха нагоре са изобразени един или повече триъгълника, с върхове надолу, това означавало използването от човека на своята уникална духовна сила за други цели, т.е. за достигането до определена власт чрез тях в материалния свят. Например, ако в един триъгълник с върха нагоре са поставени три триъгълника с върхове надолу, това означава използването на силите на Аллата от материалния Разум за собствените си цели, обикновено за постигане на временна власт в триизмерния свят. Между другото, трите триъгълника с върхове надолу символизират божествените принципи: Идеята, плана и реализацията (изпълнението на този план). В древните изображения могат да се видят три триъгълника, неограничени от нищо, с върхове надолу, върху които е поставен четвърти голям триъгълник с върха надолу, което означава движението на човека към духовно освобождение. Накратко, правилното използване от човека на своите жизнени сили.

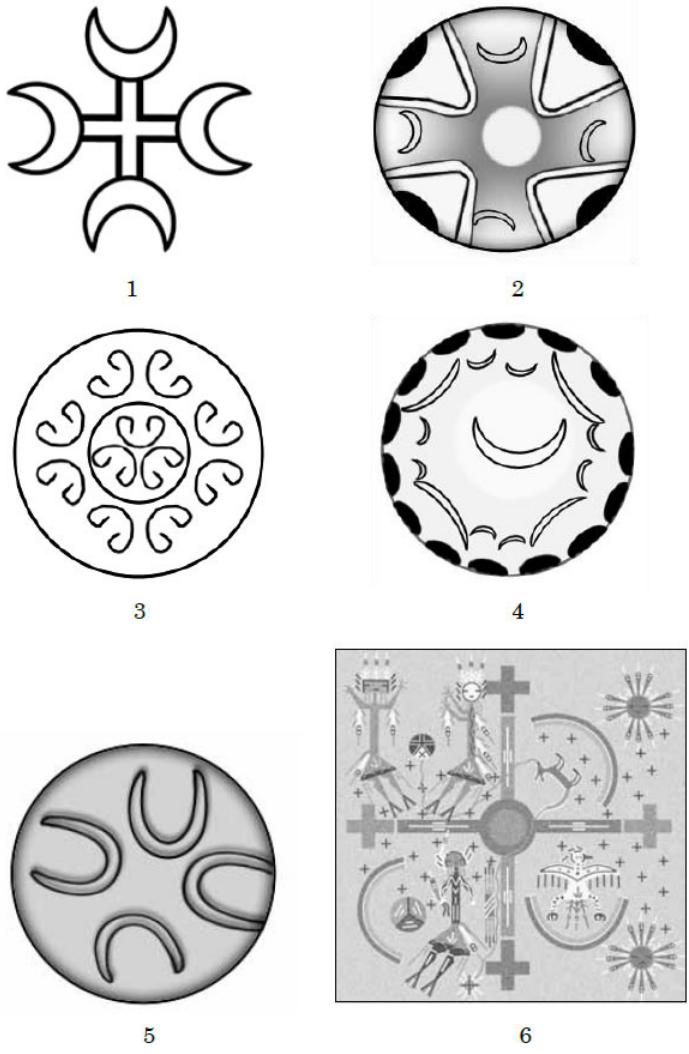
Анастасия: Моля, кажете на читателите повече за полукълбата. Те също са доста често срещани в шарките на свещените ритуални предмети и върху древните артефакти като символ на четирите Същности.

Ригден: Да, за обозначението на четирите Същности също се е използвал символа на полукръга, полумесеца или дъгата като определени части от цялото. При това страничните дъги, разположени вертикално, се явявали символите на странични Същности.

Дъгата, подобна на обърнат полумесец или обърната купа символизирала Задната същност, затова в сакралната символика на народите е била свързвана с миналото, отсъствието на живота, както и обозначение на „мъртвото“ учение, ориентирано към материалното. А за обозначаване на Предната същност първоначално използвали знака на дъга или полумесец с обърнати рога нагоре, като символ на проявлението на силите на духовния свят – Аллат. Тъкмо откъдето са започнали и обозначенията на другите същности именно във формата на дъга или полукълбо. Благодарение изображението на Предната същност и знака Аллат, при някои народи се е появил асоциативния символ на чашата, като духовно вместилище, готово да бъде напълнено със съзидателните сили на Аллата (или според представите на древните – с кристалночиста вода, с която се е асоциирал духовния свят).

Рисунка 33. ***Схема изобразяваща човешките Същности под формата на дъги.***

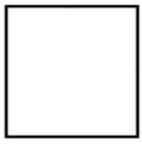
Рисунка 34. ***Символично изображение на Същностите в човека във вид на дъги и полумесеци със знака Аллат:***

1) Лунният кръст (алтернативното название на кръста Круасанте), е бил широко разпространен сакрален символ при древните народи на Северна Европа;

2) схема на ритуална чиния на Триполската цивилизация с кръст и полумесеци по краищата му (IV-III хил. пр. н. е.)
3) символи на дъги в артефакта от дохристиянския период в историята на вятичите – древноруски източно славянски племена, живеещи в басейна на река Ок;
4) ритуална чиния на Триполската цивилизация със знака Аллат в центъра;
5)знаци на керамиката от Триполската цивилизация (от археологическите находки в близост до село Бернашовка, Виницка област, Украйна);
6) свещена картина от цветен пясък на индианския народ Навахо (Югозападни САЩ)

Анастасия: Споменахте за ромба като един от символите на духовната трансформация на човека. Моля ви, разкажете ни дори и в по-общ вид за символите на квадратните фигури: за ромба и самия квадрат. Към днешна дата хората често бъркат значението на тези символи, тъй като се опират върху съвременни тълкувания на древните знания, които вече до голяма степен са изкривени и интерпретирани на нивото на материалистичния мироглед.

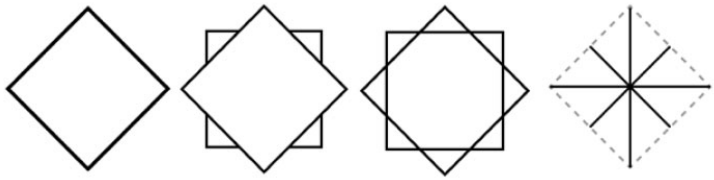
Ригден: Квадратът в символиката на изконните Знания – е условната основа на пирамидалната конструкция на човека, свързваща неговите четири основни Същности. Вследствие на това при различните народи, квадратът като символ, бил свързван със Земята, всичко земно, със съюза на четирите стихии, страните на света, с мъжкото начало (за разлика от кръга, който служил като символ на женското начало и Небето).

Рисунка 35. ***Квадрат — символ на земното***

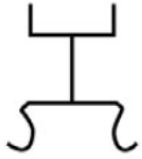
Тези знания били отразени при изграждането на много места за поклонение в различните народи по света. Например, на квадратна основа са построени зикуратите, пирамидите, храмовете, пагодите, църквите и други свещени сгради. И, като правило, архитектурата на самите сгради, така или иначе, изобразявала знанията за преобразуването на квадрата в **кръг** или **ромб**, който се явявал схематично изображение на **куба**, поставен на един от ъглите си. Тоест в тези символи са фиксирани Знанията за енергийното преобразуване конструкцията на човека при неговото духовно освобождение, прехода на Духовната Личност от материалния свят към духовния.

Ромбът също така често бил изобразяван под формата на овално „зърно“ с леко заострени отгоре и отдолу върхове и бил свързван със символа на женското начало, жизнената сила, плодовитостта на богините, обикновено надарени с функциите на Великата Майка. Той е изобразяван със знаците на сливането на двете сили, които образуват в пространството нова форма. Ромб, вписан в квадрат, или *ромб*, излизащ извън рамките на квадрата, образуващ осем ъгъла или *осемлъчева звезда* – е символика на изконните Знания за духовното освобождение на човека. Хората знаели за тези символи още от времето на палеолита.

Рисунка 36. ***Вариации на изображения на ромб като символ на трансформацията, духовното освобождаване на човека***

Всички тези образи и символи се основавали върху Знанията от духовните практики, спецификата на пробуждащите се духовни сили в човека, проявата на самия момент, когато Личността се слива с Душата. Между другото, самия процес на постигане на такова духовно сливане, прозрение, постигането на Истината в древността се е изобразявал със символ, приличащ на „бръмбарче“.

Рисунка 37. ***Символ на духовното освобождение, озарение, постигане на Истината.***

Този символ първоначално бил свързван с духовно съзрялата Личност, независимо от това дали е била жена или мъж. Често „ръцете“ в този знак изобразявали символическия знак Аллат, а „краката“ – усукани в противоположни посоки двете спирали.

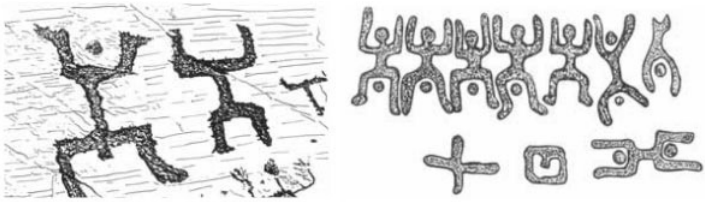
Спиралата в свещените Знания за човека е обозначавала условно или посоката на движение на енергията в процеса на самата духовната практика, или силата на Аллата, ако това е свързано с информация за произхода на света. Спирала, завъртяна по часовниковата стрелка олицетворявала позитивните и съзидателни духовни сили, а обратно на часовниковата стрелка – негативните и разрушителни сили на Животинския разум, противодействащи на силите на Аллата. В обозначенията на духовните практики символите на спиралите обозначавали енергиите или тяхното съединение. Също така, със спирала от три и половина оборота била изобразявана енергията, която на Изток, както споменах, до ден-днешен наричат „спящата змия

Кундалини“, символизираща скрития енергиен потенциал на човека.

Рисунка 38. ***Примери на две разнопосочни спирали в символиката на древните народи.***

По-късно, споменатия по-горе знак, подобен на „бръмбарче“ бил заменен с образите на женските богини, изобразявайки по този начин процеса на постигане на духовно сливане с Душата и освобождаването на човека от материалния свят. По този начин хората фиксирали едно от изконните допълнителни пояснения, че такова състояние човек може да постигне само с участието на съзидателните сили на Аллата (божественото женско начало). Древните хора също така използвали и аналогични по смисъл обозначения под формата на две спираловидни преплетени една в друга змии. Когато такъв символ бил изобразяван заедно с изображението на човек, изпълняващ духовна практика, то задължително опашките на змиите били рисувани излизащи от първата чакра в човека („Муладхара“), телата им били преплетени три и половина оборота, а главите им са се намирали близо до седмата чакра („Хилядолистника“). По този начин условно била показвана посоката на движение на дадената енергия в човешкото енергийно „тяло“. В източните трактати, разказващи за духовните практики, и днес се споменава за пробуждането на „змията Кундалини“ като постижение на духовното състояние на просветление, навлизане в Нирвана. Между другото, благодарение на този асоциативен символ, по-рано свързван с духовните знания, някои народи все още почитат обикновените змии, които живеят в техните места, като свещени влечуги.

1-а

1-б

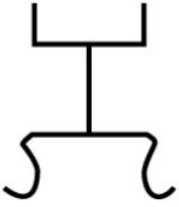
1-в

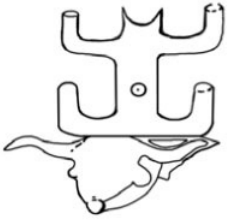
1-г

2-а

2-б

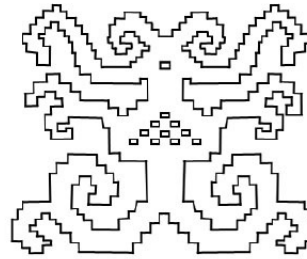
2-в

3

4

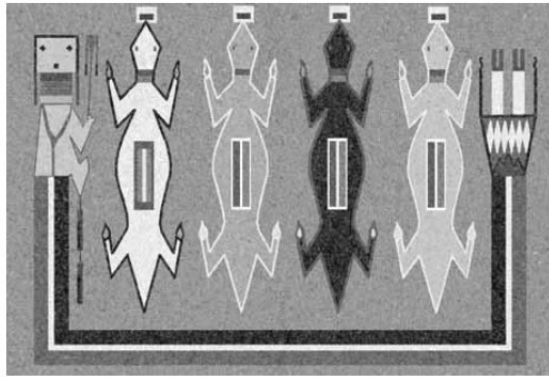
5

6

7

8

9

10

11

Рисунка 39. ***Символ на духовното освобождение на човека в изображенията на древните народи:***

1) петроглифи на древните хора:
а) скални рисунки, намерени в долината Камоника (около VI хил. пр. н. е.; Бал-Камоника, в подножието на централните Алпи, Северна Италия);
б) скални рисунки, намерени до крайбрежието на Бяло

море (около III хил. пр. н. е.; Република Карелия, северозападна Русия); много от петроглифите са видими само при изгрев и залез (времето за провеждане на сутрешните и вечерните духовни практики);
в) петроглифи, намерен в долината Ел-Абра (XII хил. пр. н. е.; Южна Америка);
г) петроглифи, намерени в северозападната част на Бразилия (X-VII хил. пр. н. е.; Южна Америка)
2) символи на древната култура Чатал-Хююк (VII хил. пр. н. е. ; Анатолия, мала Азия):
а) изображение на „Богинята“ с отбелязан енергиен център на – Душата;
б) знак от графическата символика на дадената култура;
в) изображение на „Богинята – жаба“ (символ на възраждането), под което се намира глава на бик с широко разтворени рога (края на VII хил. пр. н. е.; артефакт от храм в културата Чатал-Хююк);
3) древен знак от Индийската култура;
4) схематично изображение на Богинята – Майка при древните славяни, както и в Триполската култура (VI – III хил. пр. н. е.; Украйна);
5) руска шевица „изображение на родилка“
б) фрагмент от древногръцка ваза (Беотийска амфора, около 680 г. пр. н. е.), където е изобразена Артемида във вид на Потния Терон (повелителката на зверовете); чрез обратните свастики и нападащите кучета е изобразен агресивния свят, самата Артемида е представена, като духовно проявление в този свят; рибешкото изображение на дрехата на Артемида – като символ на навлизане в изменено състояние на съзнанието; шестте напречни линии на дрехата – символ на шестте измерения; главата на Артемида едва се докосва до тялото – символ на седмото измерение; птиците – символ на духовния свят; двете змии по краищата на рисунката символизират достигнатото състояние на висше духовно озарение, освобождение;
7) златна пластина с изображението на Скитска Богиня

(IV в. пр. н. е.; могила Голяма Близница, Таманski полуостров, Краснодарски край, Русия; музей „Ермитаж“, г. С. Петербург, Русия):
8) свещена картина от цветен пясък на индианците Навахо (Северна Америка);
9) изображение на скитската Богиня под дръжката на сребърна чиния (IV в. пр. н. е.; могила Чертомлик, Днепропетровска област, Украйна);
10) Пластина с изображение на Богиня (VII – VIII в.; археологическа находка в района на езеро Чуд, Пермска област, Русия; Чердински музей на името на А.С.Пушкин);
11) статуетка на ацтекската Богиня на водата – Чалчиотликуе (300 – 400 г. от н.е.; Северна Америка; национален антропологически музей на Мексико); Чалчиотликуе („облечена в нефритени дрехи“; „облечена в сини дрехи“) била изобразявана като млада жена; тя превеждала праведните през небесния мост (дъга).

Анастасия: Да, вече има много доказателства, благодарение на намерените в различни краища на планетата древни артефакти, свидетелстващи за особеното отношение на хората към този знак, подобен на „бръмбарче“ и към аналогичните му изображения на женски богини. Странни неща се случват в науката днес: духовният аспект на тези артефакти практически не се разглежда, повечето обяснения се свеждат до материалистични разбирания, омаловажени са духовната значимост и роля на тези символи в културите на различните народи. Например, учените често се сблъскват с древни артефакти под формата на богини с усукани в спирали или във формата на полукръг крака (или змии, преплетени в спирала). Но причисляват всички тези находки към „раждащата жена в поза на жаба“ или „антропоморфни същества в позата на жаба, свързани с магията на плодородието и изобразени в специфичната женска поза...“ и т.н. Като цяло, ги свързват с

материалните аспекти на битието абстрахирайки се от духовния смисъл, който носят.

Ригден: Ами да, какъвто е мирогледа на хората, такива са и заключенията им. Ако съвременните хора обръщаха повече внимание на истинското духовно самоусъвършенстване, тогава щяха да разбират по-добре грижите, които древните хора полагали за своето духовно развитие. Ето един прост пример. През 60-те години на XX век в южната част на Централна Турция в платото на равнината Коня археолозите открили град Чатал Хююк, датиран от VII хилядолетие пр. н. е. А под него още 12 пласта, така да се каже строителни хоризонти от други култури, които съществували преди това.

Анастасия: Да, за научния свят това е било сензационно откритие: древни постройки (външният тесен вход към помещението се е намирал върху плосък покрив), светилища, плочи, статуетки, микролити с геометрични форми, останки от полихромни стенописи. Според учените в древния град е можело да се съберат около 7000 жители едновременно.

Ригден: Абсолютно вярно. Така че там едва ли не във всеки дом е имало специална стая. Учените условно я нарекли „светилище“, а казано на наш език, това било стая за изпълнение на духовни практики. Старали са се да я поставят в центъра на дома. А стените на помещението (особено източните и северните) били изрисувани с фрески, чиято дължина достигала от 12 до 18 метра. Но най-интересното, което било изобразено на тях е: „Богиня“ във формата на жена, разположена в поза на споменатия вече „бръмбар“ (или както учените казват – „в позата на жаба“), а в близост до нея животни и птици,

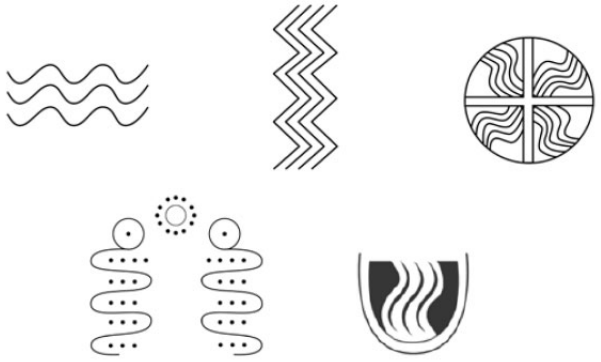
характеризиращи четирите Същности, както и символи във формата на знака Аллат (полумесец с рога нагоре), ромб, два вертикално свързани триъгълника (тип „пясъчен часовник“), два хоризонтално свързани триъгълника (като „крила на пеперуда“), символи във формата на „пчелни пити“, „зърна“, „вълни“. И тези знаци били в най-различни комбинации: налагани един върху друг, някъде се удвоявали, утроявали, умножавали и изобразявали, както в положителен контекст, така и в отрицателен. „Богинята“ също била рисувана и като жена-риба (медитативно потапяне в изменено състояние на съзнанието), и като жена-змия (символ на духовните практики и постигането на състояние на духовно просветление), и като жена-птица (връзката с духовния свят). Също така в тези сюжети имало и жени, носещи рибарски мрежи, което на свой ред е изобразявало подредбата на знаците от групата, занимаваща се с духовни практики.

Освен това, за създаването на тези стенописи са били използвали цветове, присъщи на Душата в преходно състояние: синьо и зелено (тази боя била получавана от медна руда), тъмно и светло червено (от живачен окис и хематит), жълто (железен окис), сиво (от галенит), лилаво (от манган) и, разбира се, бял цвят. Всичко това заедно със знаците и символите, показва, че хората притежавали изконните Знания. Между другото, още в по-древните времена съществувала такава традиция. Група от хора изпълнявали духовни практики заедно с лидера – човека, който работил по-интензивно върху себе си от останалите и, следователно, по-бързо се движил по своя духовен път. По стените на стаята, в която провеждали медитациите, са се водили записки със символи и знаци описващи духовната работа и достигането до определени

знания, както и процеса на обучение на самата група. И когато лидерът достигал своето духовно освобождение, стените на медитативната стаята били покривани с бял слой. Новият лидер на групата започвал нови „записки“, като на чист лист. Впоследствие тази традиция е преминала в човешкото общество, където започнало да се прави акцент върху човешкия живот и събитията в него.

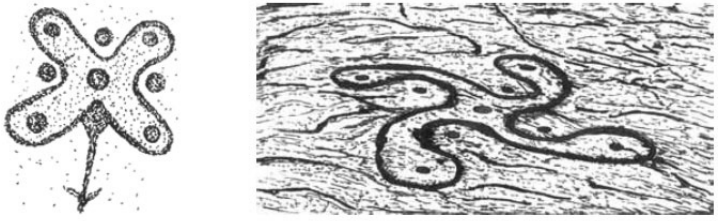
Анастасия: Да, всичко това за пореден път показва, че хората са работили реално върху себе си, и че духовното усъвършенстване било естествен начин на живот в обществото. Това не е било мимолетна прищявка или част от личния живот на индивида, която по-добре да не се афишира пред другите, както днес може да се наблюдава при съвременните хора. Духовното развитие било смисъла на живота на древните хора. И самото общество, в което живеели, не само поддържало това, но и допринасяло за този процес... Споменахте, че древните имали знак във формата на вълни.

Ригден: Да, **вълната** – е древен символ на енергията и нейните характеристики, или както се казва днес, енергийното поле. Ако това се е отнасяло до духовните съкровени Знания за човека, то количеството на вълнообразните линии или вълнички посочвало с енергиите от кое измерение е работел човек в духовната практика, или в кое измерение осъществява прехода, или просто символизирало самата работа в невидимия свят. Вълнообразната линия в битовата символика се е използвала за изобразяване на вода или река. А в сакралните Знания за Вселената водата е символ на *отвъдния* свят, различен от земния, затова и често така обозначавали връзката с духовния свят.

Рисунка 40. ***Примери на изображения на вълнообразни символи при древните народи.***

Потвърждение за това, че още в древни времена хората притежавали тези духовни Знания, може да се намери и сега. Основните символи като кръг, кръст, наклонен кръст, триъгълник, ромб, квадрат, спирала, звезда, пирамида, полумесец с рога насочени нагоре и техните модификации са намерени сред много археологически артефакти. Например, има ги в скалните надписи, върху фигурки от времето на палеолита, върху ритуални съдове от периода на неолита, в символиката на свещените дрехи, вещи, предмети, накити намерени в гробове. Всичко това сочи към факта, че хората в живота си са притежавали особени магически, свещени, духовни Знания.

1

2-а

2-б

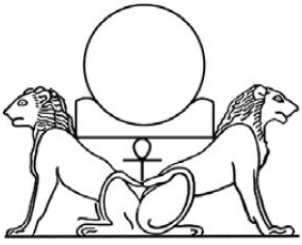
2-в

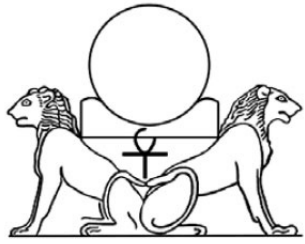
3

4

5-а

5-б

6

7 8

Рисунка 41. ***Примери изобразяващи сакралните знания за човека на артефактите от различните древни народи:***

1) петроглифи от епохата на палеолита: скални рисунки (долина Вал-Камоника, Северна Италия);
2) женски фигури със сакрални символи – различни варианти на Триполската „Богиня“ (Триполска култура, Кукутен култура):
а) в първия вариант символите указват жена, достигнала съединение на Душата с Личността, влизане в седмото измерение, високо духовна Личност; на гърдите и символично е изобразено движението на енергията в района на чакрата, свързана с жизнената енергия – Праната, Анахата (това е рядко срещано указание не само за духовно развита Личност, но и че този човек е можел да попълва жизнената си енергия – Прана без вреда за околните, което на свой ред подчертавало високия духовен статус на тази „Богиня“); на нейния корем се намира ромб, а в него наклонен кръст и четири точки – четири „уравновесени“ Същности (което също така показвало, че дадената жена („Богиня“) е контролирала своите Същности);
б) във втория вариант символите указват за духовно разви-

та жена, но все още не достигнала съединение на Личността с Душата (шестте хоризонтални линии на нейните гърди указват на това, че е постигнала шестте небеса, а ромба с наклонения кръст изобразен на корема, съдържа отметка показваща активацията на Лявата същност, това говори, че все още не владее напълно своите Същности);
в) в третия вариант е изобразена триполска женска фигура с геометричен пирамидален орнамент, указващ основните чакри в човека и знак „𝔸ллатℜа“ (артефакта е намерен около селището Драгушен; Молдова);
3) свещена фигурка (която увенчава знака Аллат), покрита със знаци и символи, изобразяващи структура от четири елемента и други Знания (неолит; Централно Средиземноморие)
4) изображение на каменните плочи при входа на Инанската гробница (193 г. от н.е.; провинция Шандун, Китай) на богинята на безсмъртието Си-ван-му със стилизиран знак Аллат зад раменете си (под формата на крила), а също така със символични фигури на страничните Същности (според митологията това са зайци, тълкуващи в ступите лека за безсмъртието), стоящи на цилиндрични постаменти (трите съединени постамента означават третото измерение; според митологията – върховете на планините), а също така и митическия тигър Бай-ху, разположен на мястото на Задната същност (миналото); на главата на тигъра се намира лявата същност, с други думи акцентът е направен именно върху нея, освен това фигурата на тигъра е изобразена в движение, тоест като активна;
5) различни варианти на древноегипетски храмови стенописи:
а) в този случай символа „𝔸ллатℜа“ стои върху знака Анх;
б) а в този случай знака Анх е закачен в качеството си на ключ към дадения символ за духовно освобождаване;
6) ранно триполска керамика: орнамент от вътрешната украса на ритуална купа във формата на пресечен конус с изобразени четири сфери със змия във всяка и обкантени от светли дъги;
7) златен медальон (доколумбова епоха на цивилизациите от

Централна Америка);
8) златно украшение за дреха (доколумбова епоха на цивилизациите от Южна Америка).

За човека знанията за тези символи означавали много, също, каквото за нас сега представлява отворената книга, написана на разбираем език. Древните надписи (оставени на каменни блокове, скали, пещери, арки и т.н.), особено, в които стояли знаци и символи, сочещи конкретни духовни практики, като правило представлявали и обозначение на местата, където хората изпълнявали тези практики. Било е избирано особено място за духовните практики, често в труднодостъпни пещери или открити участъци. Между другото, в тези времена само хората, притежаващи Знанията и личен опит в подобни практики имали правото да поставят тези надписи върху скалите. Днес, учените традиционно наричат тези древни хора, които оставяли такива скални надписи, „палеолитни шамани". Иска ми се да отбележа, че и до днес са запазени такива места, където хората водели записки с цели поколения наред и там ходили да се обучават хора в продължение на хилядолетия...

Анастасия: Да, такива своеобразни „каменни книги", нанесени върху скалите, всяка с размерите на футболно игрище, учените намират и до ден-днешен. Например, скалните изображения (петроглифи) в Бяло море (г. Залавруга, Република Карелия, Русия), или шведския Немфорсен (в провинцията Онгерманланд) и Танума (в Бохуслен), или в подножието на централните Алпи в долината Вал-Камоника (Италия), или надписите на африканските бушмени в Драконовите планини, или рисунките на планинското плато в Тассилин-Аджер в Сахара, и т.н.

Ригден: Точно така. По-късно символите започнали да се ползват по-често в мобилните им вариации във

вид на амулети напомнящи за двойствената природа на човека, за върховенството на духовното. И трябва да се отбележи, че били нанасяни със знание за тяхното действие (по-специално, кой символ къде се поставя и защо) в нагръдните украшения, дома, ритуалните съдове, свещените фигури, които били почитани в тези дни, както в съвременния свят хората почитат религиозните принадлежности.

Тези символи също така били поставяни върху определени предмети в качеството им на информация, записана по особен начин в знаците, включително и за онези събития, които трябва да се извършат в бъдеще или като залог за тяхното извършване. По-късно това се е трансформирало във вид на своеобразно предметно писмо, например, върху „жезъла на вестоносците“, на който били поставени съответните знаци. Благодарение на това пратеникът на един народ или общност от хора потвърждавал своите правомощия и поверените му особени задачи пред представителите на друг народ или общност.

Анастасия: Да, „жезълът на вестоносците“ бил използван в Древна Европа, Древен Китай, у древните африкански и австралийски народи. Но за това знаят само научните специалисти, които работят по тези въпроси, а за повечето хора тези факти не са известни. Но затова пък в съвременното общество са добре популяризирани в литературата, достъпна за масите, символическия жезъл на Мойсей, кадуцеят на Хермес (жезъл, обвит с две змии, емблема на вестоносците, глашатаите, парламентьорите) и т.н.

Ригден: Историческите артефакти са малко известни, защото самите хора не се интересуват от тези въпроси.

Анастасия: Това е така дори и за тези, които намират такива артефакти със символи и знаци, заложената в тях информация не съвсем разбираема, затова я описват в най-добрия случай, като „орнамент“ на ритуалните предмети, като знаци, подобни на една или друга свещена символика при другите народи.

Ригден: Тези символи са били изобразявани най-често върху камък или предмети, за да бъде предаден духовния опит на потомците. Тези записи на Знанията били духовно значими само за тези, които вървели по духовния път.

Анастасия: Това означава, че духовните Знания били много по-значими за хората, които живели преди хиляди години, отколкото за съвременния човек с потребителски начин на мислене, например карта с точното местоположение на несметно съкровище или тлъста сума в банката.

Ригден: Абсолютно. Още преди десетки хиляди години, духовните Знания били ценени много повече отколкото сега. Както се казва на Изток, истинско съкровище – е Знанието, което придружава навсякъде този, който го притежава.

Анастасия: Да, какво може да бъде по-важно в живота от духовното развитие? Това е основната цел и смисълът на живота. Историята на човечеството, фиксирана върху тези знаци и символи, свидетелства за важността на този въпрос, дори и в тези далечни времена, независимо от условията, в които хората живели. Духовно развитие за тях било най-важното, а материалният живот – с второстепенно значение. А сега? Въпреки че живеят в по-комфортни условия в сравнение с древните хора, новите поколе-

ния все по-често избират върховенството на материалистичните ценности, пропиляват напразно живота си, ръководейки се от приоритетите на консуматорското общество.

Ригден: За съжаление, това е така. Между другото надписите оставяни от древните хора били считани за един от най-значимите начини за предаване на най-важната информация на следващото поколение, защото всичко в този живот, освен духовното е преходно. Древните хора разбирали много по-добре от настоящите поколения, че живота в този свят е мимолетен, свършва много бързо, поради различни причини, включително и природни бедствия. И за да се избегне загубата на Знанията, те ги оставяли върху „вечния камък“. Разбира се, всичко казано по-горе се отнася за свещените, сакрални ритуални надписи, тъй като освен тях у древните хора имало, както и днес, битови, календарни, родови, исторически и други записи.

Някои свещени „работни“ знаци (тези, които са способни да влияят на физиката на невидимия свят при активацията им) също можело да бъдат използвани като символично обозначение на духовния човек, който практикувал тези Знания, имал е опит и е можел да ги споделя с други хора. В отминалите времена всичко е било пределно просто и ясно. Тези знаци и символи били нанасяни не от кого да е, а още повече не за украса на себе си, любимия, както се прави днес, при това без да се разбира същността. В древността това се е правило от знаещи хора достигнали определено ниво на духовно развитие... Днес хората се гиздят като маймунки с различни символи и знаци, дори, без да осъзнават какво в действителност означават и как влияят на подсъзнанието им. Най-ва-

жното за тях е, че това е яко, скъпо и съседа гледа със завист.

Днес много безотговорни политици и държавни служители поставят на знамената, гербове на градовете и държавите тези символи, които често им поднасят „волните каменоделци“. Те дори не си дават сметка, защо за „волните каменоделци“ е толкова важно да сложат „своя“ знак или символ в този регион. Чиновниците не разбират каква е разликата между едните и другите символи и какви проблеми създават с тази „безобидна постъпка“, обричайки своя народ (включително своите семейства) на допълнителни страдания. За тези хора, системата подчинена на материалния Разум е определила конкретни приоритети – пари и парченце от нейната власт, за да не се замислят за нещо повече.

Сега ръководителите на различни религии, подражавайки на традициите от миналото, се обличат в празнични дрехи, кичейки се с благородни метали, камъни и атрибути, на които са изобразени различни символи. Повечето от тях разполагат с оскъдна информация за смисъла на тези „орнаменти“ и знаци, ограничават се с тесните рамки на концепцията на своята религия, дори без да се интересуват от древното предназначение на тези символи в духовната култура на различните народи по света и техния истински смисъл. Като цяло, днес сме свидетели на пищната външна показност и вътрешната пустота. А по-рано, само преди някакви си 8-12 хиляди години всичко е било съвсем различно, смислено: по скромно, външно говорещо за много неща (със знаци и символи), и богато вътрешно. Като цяло, трябва да се отбележи, че за хората, които живели в онези времена, знанията за символиката били толкова важни и естествени

за тяхното общество, че дори не е било възможно да си представят как такава ценна информация може да бъде забравена или загубена.

Анастасия: Веднъж споменахте, че много по-късно, когато обществото започнало да клони към материалистичния начин на мислене, простото е започнало да се заменя със сложно. Знаците и символите започнали да се усложняват с допълнително тълкувание, при това от ума.

Ригден: Това наистина е така. Когато поради някаква причина (природни бедствия, епидемии, и т.н.) е прекъсвало предаването на духовните Знания или просто били модернизирани посредством човешкия ум в различните народи, тогава следващите поколения вече не са ги разбирали. Хората тълкували тази информация с ума си, буквално от позицията на *битовия* опит, който притежават. Това е още един момент, който допринесъл за последващо изкривяване и погрешно им тълкуване.

Анастасия: Да, както и да го въртиш, всичко започва с материалистичния уклон в съзнанието на човека. И ако в обществото се загубва или изкривява смисъла на изконните Знания в резултат от намесата на Животинския разум, то този материалистичен уклон само ще се задълбочава в съзнанието на бъдещите поколения...

Знаете ли, следвайки сведенията, които споделихте, намерих много интересни факти в трудовете, посветени на археологически и етноложки проблеми. Разбира се, проучванията, свързани с културни пластове датирани от 12 хиляди години пр. н. е. и по-рано, са доста оскъдни, предимно случайни открития.

Но артефакти от XI-VII хилядолетие пр. н. е. до днес, особено свързани със знаците има вече доста натрупани.

Така че при проучването на различните културни слоеве се проследява добре в кой период за определен народ е започнал етапа на развитие на този „уклон“ към материята. В слоевете, свързани с дълбоката древност, повечето следи, които учените откривали разказвали за спокойния и мирен начин на съществуване на тогавашното население, липсвали признаци на неравенство между жителите и най-важното – имало свидетелства сочещи за духовните Знания, като основен приоритет в обществото. Към това водят много артефакти с характерните знаци и символи. Например, останки от жилища с богати стенописи и графически символи, стеатитни печати със знаци, глинени медальони с инкрустирани знаци и символи, фрагменти от ритуални съдове с надписи, керамични съдове с богата орнаментика, основана на митологични сюжети, женски глинени статуетки, изписани със сакрални символи. Но едва по-късно по ск*а*лата на датиране, съдейки по погребенията, се появяват доста оръжия, бижута, изработени от злато, сребро и скъпоценни камъни. Появява се силно разслояване на населението: разкриват се много бедни погребения и единични случаи на богати, след това цели съсловия на жреци и воини погребани със златни украшения и оръжия. Освен това, ако порано е имало обикновена търговия сред населението, без особена нужда от материално натрупване (очевидно ценностите са били други, не от материален характер), то по-късно се появяват златото, парите и търговията с акцент върху трупането на материални богатства от отделни хора и съответното разслояване на населението, възникването на политически и религиозни системи за управление. Тоест проследява се „нак-

ланянето“ на цивилизацията в посока на материалистичния начин на мислене. Бих казала, по-точно, към началото на господството на качествата от Животинското начало в обществото, създаването на държави на тази основа, появата на робството и т.н.

И това, което силно ме изумява е как в общообразователните учебни програми на различните „цивилизовани“ страни по целия свят се споменава само косвено за съществуването на човешкото общество преди V хилядолетие пр. н. е., именувайки този период „Праисторически“, описвайки най-вече бита, материалните условия за живот на така наречените от науката „праисторически хора“. А духовната страна от живота на древните хора бива представяна като примитивни вярвания в магия, духове, съществуването на Душа в човека, неземни и митични светове, населявани от различни богове. Та нали в древните времена имало не по-малко интересни и значими неща от днешно време. Защо всичко това не се споменава?

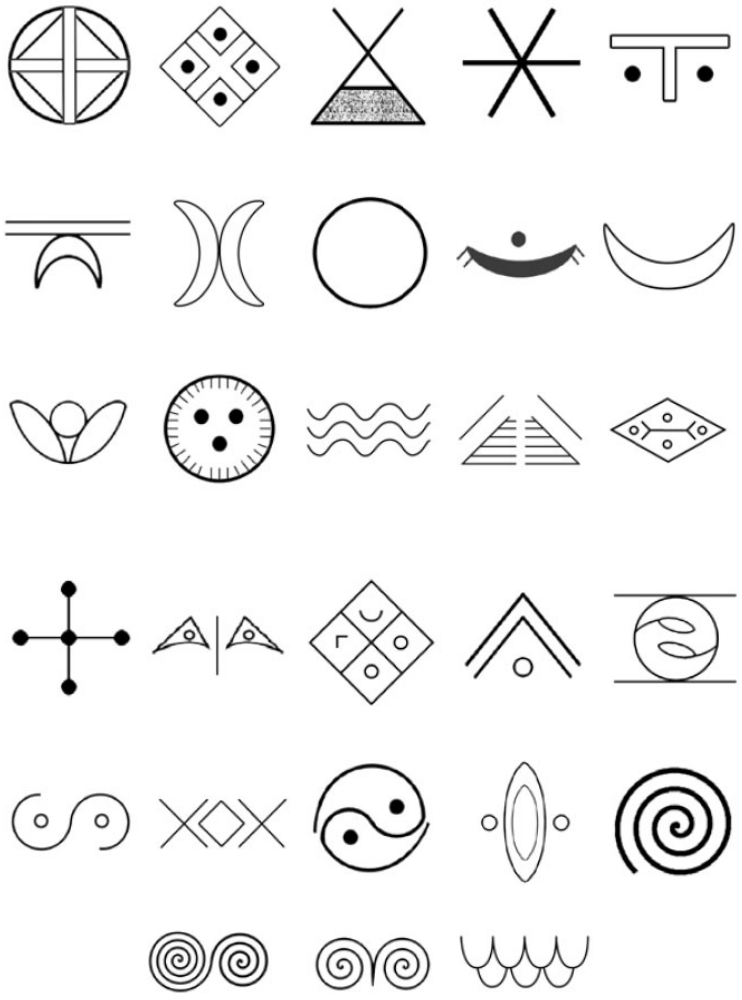
Например, в определени времеви периоди различните общности от хора, които се намирали на значително разстояние едни от други, в различни части на света, изведнъж започвали масово да преминават към по-цивилизовано ниво на съществуване, както казват учените, „към култура създаваща домашно стопанство“. Това, се отнася и за заседналия живот ориентиран към селското стопанство, производството на керамика със същите основни свещени знаци, опитомяването на животните, изграждането на домове (включително на някои места двуетажни), с ясно планиране при изграждането на големи градове и т.н. А в митовете и легендите на народите, които са географски несвързани помежду си, се споменава, че местните хора научили всичко това от „хората идващи от небето“, откъде-

то се е появила и вярата, че природата и живота на хората се управляват от особени висши същества. Често именно по време на тези периоди са се появявали масово знаците и символите на ритуалните керамични съдове. Въпреки, че всички тези знаци (фактически еднакви) са съществували и преди това в общностите от хора, живеещи на различни континенти, за което свидетелстват тези същите скални рисунки (петроглифи). Знаци са намерени дори в скалните рисунки от преди 35 000 години!

Ригден: Точно както казах, някои знаци и символи ги е имало в обществото изначално.

Анастасия: Да, и този очевиден факт упорито се игнорира, вероятно поради липсата на изконни Знания по тези ключови за човешката цивилизация въпроси... Ето, намерих интересна информация в библиотеките за тези древни археологически култури, за които споменахте в разговора за знаците: тези древни цивилизации, които съществували в Европа, Азия или дълго преди известните Шумерска и Египетската цивилизации, или в същия период от време. Например, както казахте, Триполската култура, която съществувала в VI-III хилядолетие преди Христа в Древна Европа (днешната територия на Украйна, Молдова, Румъния).

Тя е известна в Румъния като културата „Кукутен“ (по името на близкото селище, където са открити първите археологически находки, свързани с културата, на тези територии). В културните пластове от тази епоха е открито множество керамика със свещени и знакови символи, съдовете са от два типа: ритуални (с украшение от знаци и символи) и битови (опростена, без рисунки).

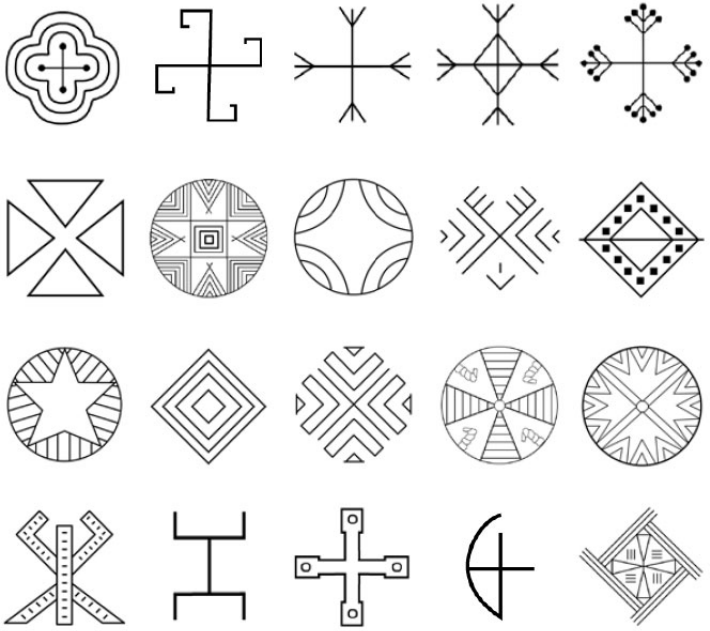
Рисунка 42. ***Символи и знаци на Триполската цивилизация***
(VI – III хил. пр. н. е., Древна Европа)

Бих искала да спомена още един важен факт, върху който веднъж акцентирахте нашето внимание. В

тези населени места са намерени много женски статуетки с инкрустирани свещени знаци и орнаменти, които свидетелстват почитането сред тези народи на съзидателното женско начало. Забележително е и това, че по време на разкопките на други древни култури е намерено не само изобилие на такива знаци по керамичните изделия, но също така и множество женски украшения със същите сакрални символи, както и женски статуетки със знаци. В близост били намерени и гробове на жени шамани, които притежавали свещените Знания. Към това сочат различни предмети, както и много други признаци, открити в тези гробове. Това е свидетелство, че жената е вземала най-активното участие в духовния живот на обществото, в ритуалните обреди, и че древните хората почитали особено много женското, божественото начало.

Ригден: Така и трябва да бъде в едно хармонично, духовно развито общество. А женското начало в духовно отношение – е проява на съзидателните сили на Аллата...

Анастасия: След като преди много години за първи път засегнахте темата за знаците, намерих множество примери за наличието на различни знаци и символи в древните култури. Например, културата на Балкано-Дунавския регион – редица археологически култури от неолита и халколита V-III хилядолетие преди Христа, заемащи големи територии от Древна Европа и Балканите (планинската верига в Югоизточна Европа). На артефактите се проследява доста богат „орнамент“, състоящ се от основните символи – кръгове, спирали, триъгълници, кръстове, пирамиди, ромбове, както и други знаци.

Рисунка 43. ***Символика на културите от Древна Европа.*** *(V – III хил. пр. н. е.). Символи използвани в различни древни култури, като: културата Винча-Тордош (Турдаш) (съвременната територия на южна европа: Унгария, югозападна Румъния, Северната част на Сърбия, България), линейно-лентовата керамична култура (Централна Европа: От руската област на Германия до границите на Чехия и Словакия), балканска култура Димини (крайбрежието на Егейско море, близо до г. Волос, недалече от г. Лариса, Гърция), прибалтийска Нарвска култура (територията на съвременна Латвия, Естония, Литва, Северна Беларус, Псковска област на Русия), култури Лендел (западна Унгария, източна Австрия, Чехия, Словакия) и други култури от периода за конкретния район.*

Освен това си струва да отбележим археологическата култура Сескло (V век пр. н. е., в близост до град Волос, което е близо до град Лариса, крайбрежие-

то на Гърция), за която също са характерни геометричните форми. По време на разкопките са открити фигури и съдове, украсени с орнаменти, често боядисани с червена боя. Между другото, там също така са намерени и пинтадерите (от испанската дума „pintadera“, от „Pintar“ – „рисувам с цветове, изобразявам нещо“). Това са глинени релефни печати, задължително с релефни орнаменти. Те са често срещано явление в много култури от неолита. Смята се, че една от техните функции била нанасянето с цветове на своеобразни „татуировки“ във вид на знаци и символи върху тялото на човека преди свещен ритуал или церемония.

Е, разбира се, можем да посочим и Шигирската култура (V-IV хилядолетие пр. н. е., Среден и Източен Урал; Съвременна Русия). Сред нейните паметници се отнася най-старата открита в света дървена скулптура, изработена от лиственица, която била именувана според мястото на находка – „Големия Шигирски идол“. Тялото на статуята е покрито от всички страни с издълбани геометрични орнаменти. Самата скулптура е датирана от епохата на мезолита (преди 9 500 години).

Ригден: Между другото, на този така наречен от археолозите идол също има информация за седемте измерения под формата на седем лика. И седмото измерение е представено като висше обемно (двустранно) оглавяващо „лице“, а шестото измерение – като шест релефни „лица“. Последните били изрязани на широките плоскости на „тялото“ на идола: три на лицевата страна, символизиращи триизмерния свят, и три на обратната страна, символизиращи недостъпните за обикновения човек измерения (четвърто, пето, шесто).

Анастасия: Най-интересното е, че учените все още спорят какво би могло да означава това, впрочем, както и нанесените върху него символи и знаци. Интересното е, че в първото описание на този идол от музейния работник, който тогава приел този музеен експонат, се споменава, че идолът е бил с кръстосани крака. А това насочва към позата лотос и познанието на света в процес на медитация. Но, очевидно, тази част от артефакта била много „неудобна“ за някого, защото навеждала на размисъл, най-малкото за връзката с Изтока, затова се е „загубила безследно“ в килерите на музея още преди революцията.

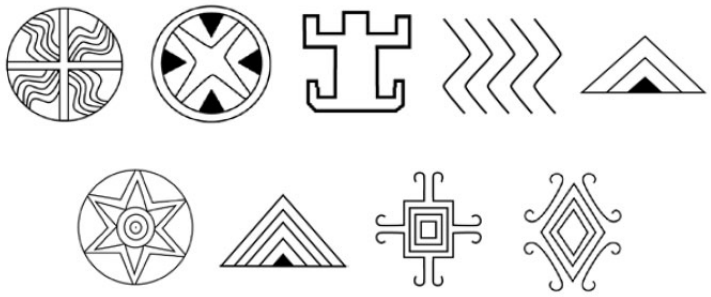
Ето какво означава да се загуби ключа към изконни Знания: намирате артефакт добре, а после какво правим с него и как да разчетем древните знаци и символи, никой не знае. Въобще на територията на съвременна Русия са намерени изключително много интересни за изследователите символи на древни археологически култури. Например, културата Горна Волга (тя се намира в Горната част на река Волга, в междуречието на Волга и Ока, в настоящите територии на Московска област, Русия), в слоевете, на която са намерени съдове с инкрустирани орнаменти и символи, глинени медальони с инкрустирани знаци (древен медальон, в действителност, също като клеймото). А каква е информационната стойност на артефактите, например, от културата на Чебаркул (в южната част от хребета на Урал, сега регион Челябинск, Русия)?

Като цяло, планината Урал е много богата на символи и знаци, пълно е с петроглифи (скални рисунки) от епохите на мезолита, неолита, бронзовата епоха и какво само струва всичко това! Интересното

тук е, че са ги разполагали най-вече върху скали с изглед към водата. А водата, както е известно, при тълкуването на древните се явява символ на отвъдния, духовния свят. Ако са били изобразени птици, то в повечето случаи били водоплаващи пернати. И традиционно, както и у всички древни народи по света, духовните Знания били записвани под формата на геометрични фигури (кръгове, многоъгълници, вълни, зигзагообразни линии, наклонени и прави кръстове, лъчи), както и с антропоморфни същества, чифтокопитни животни, характеризиращи основно четирите Същности. Но най-важното – човешки фигури във вид на „бръмбар“ (с разперени настрани ръце и завити в противоположни страни крака), на чийто глави поставяни символите на духовното освобождение или съвършенство (или знакът „АллатРа“, или символът Аллат, или били изобразени няколко изходящи лъча). Не говоря вече за древните култури в Сибир с техните символи и знаци...

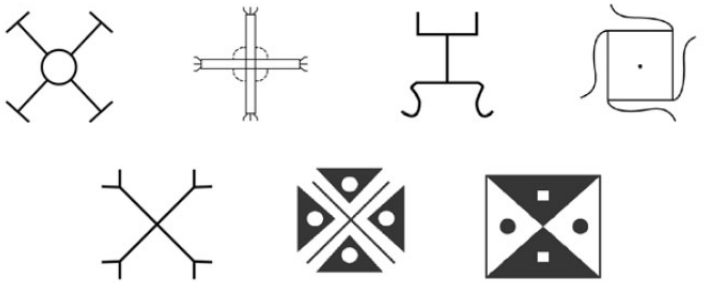
Между другото, открих много интересна информация и от изследванията на източноевропейските култури, датирани от VII-VI хилядолетие пр. н. е., не само в Урал, но също така и в Азия (Южна и Централна). Например, културата на „ловците и събирачите“ Хаджилар, която съществувала преди почти девет хиляди години. Тя се характеризира с наситена живопис върху стени на къщи и съдове с графични символи, където преобладават основно соларни (слънчеви, кръгообразни) и ромбични символи.

Рисунка 44. ***Символи на културата Хаджилар***
(VII – V хил. пр. н. е.; Западна Азия)

Или, например, културата на Чатал-Хююк, за която вие споменахте в разговора, съществувала VII хилядолетие преди новата ера, както и Хаджилар на територията на съвременна Турция. В нейната символика наистина преобладавали много кръстообразни и ромбични символи, имало е очевидно почитане на божественото женско начало. Всичко това свидетелства за това, че древните хора притежавали изконните Знания и за Душата, и за четирите Същности, и за съответните духовни практики.

Рисунка 45. ***Символи на културата Чатал-Хююк***
(VII хил. пр. н. е.: Западна Азия)

Съдейки по гробниците у древните хора на тази култура виждаме, че не е имало дори и признак на социално разделение или дори намек за неравенство между мъжете и жените в общността по въпросите за лидерството в духовните, социалните или битовите сфери. В намерените от учените „светилища“ били намерени и много женски фигури на Богинята-Майка, а в допълнение към живописта имало и релефни изображения на същата тази богиня, глави на бикове, лъвици. Между другото, най-известната скулптура намерена в този слой е женско божество, седнало на кубически престол, чиито странични дръжки са изобразени под формата на две лъвици. Същото може да се наблюдава по-късно в Древен Египет – същите лъвове като символи на страничните Същности и глава на бик като своеобразната древна интерпретация на символиката на тези знания.

Ригден: Да, за древните народи, почитащи бика като свещено животно, наистина е била характерно подобна асоциативна интерпретация на тези знания. По-точно казано, бика, кравата, същата тази змия и други представители на материалния животински свят, за които вече разказах, хората направили свещени само на базата на примера от предишните поколения, които асоциативно разказвали за невидимата структура на човека и света. Същото се отнася и за растителния свят. Самите животни, влечуги или растения нямат нищо общо с това. Все едно да вземеш една ябълка и да я сравниш с формата на Душата в преходно състояние. Може да се каже, че Душата е с приблизително кръгла форма и че в нейната обвивка присъстват жълтия и червения цвят. Както ябълката като плод узрява под слънчевите лъчи, така и Душата, образно казано,

съзрява, когато човек достигне духовно съвършенство. Така че ако духовният компонент на Знанията бъде загубен, то за следващото поколение ябълката ще се превърне в свещен плод, на който ще се кланят, защото бил записан в свещените текстове на предците. Ето как Животинския разум материализира всичко духовно в човешката система, само и само да установи своята власт.

По-рано основните духовни практики, както и сега, са се обяснявали едва ли не на пръсти. Тоест били вземани обикновени асоциативни примери от триизмерния свят, разбираеми за човека в битовото му ежедневие. Това било необходимо за начинаещия единствено, за да успее да усвои и осъзнае началните етапи на духовната работа. С по-нататъшното му духовно развитие тази необходимост отпадала, тъй като човек придобивал личен опит в пребиваването в невидимата страна на реалността (духовния свят). А тази реалност не може да се обясни с човешки думи, затова духовните хора се разбират помежду си без думи. А тези, които все още не знаят за другата страна, се опитват през цялото време напразно да осмислят по пътя на логиката това, което може да бъде разбрано само благодарение на чувства. Тъкмо за последните са се давали такава груби асоциации от материалния свят.

Нека се върнем към „свещената“ символика на образа на бика. В асоциативната интерпретация на древните, очите на бика били условен символ за обозначението на страничните Същности, продълговатата муцуна с уста (говореща, по-точно „мучаща“ за миналото) – Задната същност, а горната част на главата с дъгообразните рога – Предната същност под формата на полумесец с рога насочени на-

горе (знакът Аллат) като възможност за достигане на духовния свят. А върху тялото на бика обикновено бил поставян знака на кръга, в който описвали шест линии като звезда с шест лъча. Последната се е явявала символ на шестте материални измерения, където доминира Животинския разум. А ако шестте лъча на звездата приличали на наклонен кръст, пресечен от хоризонтална линия, то тези два хоризонтални лъча („минусите“), посочвали също контрола на човека над страничните Същности или, обратно, тяхната активност, в зависимост от допълнителните знаци. Между другото, върху тялото или корема на бика поставяли особен акцент, един вид асоциативен образ за вместилището на Животинския свят, или на гърба като асоциативно понятие за носещата (основа) на материалния свят. На тези места били поставяни и съответните знаци. По-късно, когато се е появила религията като институция на властта и управлението й започнало тоталното унищожаване на старите вярвания, символа на бика едни жреци превърнали в „свещен образ“ за поклонение на масите, прикривайки истинските знания, а други в борбата си за власт, започнали да го интерпретират като отрицателен образ, заедно с тези знания, които олицетворявал.

Анастасия: И сега се наблюдава такова изопачаване на асоциативния образ към сакралното в съвременните вярвания. В религиите като индуизъм, джайнизъм, зороастризъм, кравата и до днес е почитана като свещено животно. Яденето на месото и в индуизма е табу, а по-рано, през първите векове от нашата ера, владетелите на Индия разглеждали убийството на кравите като ужасно престъпление, което се е наказвало със смърт. Дори не споменавам, че все още всички продукти и отпадъци от

животното в тези религии се смятат за „свещени и очистителни“, „панацея за всички духовни и телесни заболявания“. А какво е останало от духовните знания? На практика нищо, просто една обща философия при това с материалистични пристрастия към почитането на едно обикновено животно. В резултат на това цели поколения, вместо да работят реално над себе си в духовен план, облагодетелстват преживно чифтокопитно животно.

Ригден: Да, Животинския разум е силен в такива подмени.

Анастасия: Колко бързо успява да въплъти своите подмени в човешкото съзнание и колко дълго тези подмени продължават да се съхраняват в човешкото общество. Всички тези древни култури, които съществували на територията на Древна Евразия, и техните отгласи свидетелстват за това, че хората притежавали духовните Знания, които за тях били по-важни от битовия живот. В допълнение към тези култури има и много други, които съществували в древните времена и използвали същите символи и знаци. Например, културата на Хассуна и Халафска (V хилядолетие пр. н. е., върху днешните територии на страните Ирак (Северна Месопотамия), Сирия, Турция, и тези култури съществували преди възникването на шумерската цивилизация), Загроските култури – със селищата Гандж-Даре, Али Кош (VII-VI хил. пр. н. е. в планините Загрос; днешен Иран), културата Мергар в подножието на планината Сюлейман (VI-V хил. пр. н. е., на територията на днешен Пакистан); Култура Анау (V хил. пр. н. е., в близост до съвременния град Ашхабад, Туркменистан). И това съвсем не е целият списък, който обхваща доста голяма територии на разселване на хората в тези времена: от Европа до

Сибир, от Африка до Азия. И навсякъде може да се намерят подобни графични символи, същите геометрични знаци, с които така богато са изрисувани стените на домовете и съдовете.

Ригден: Ще кажа дори повече, обърни внимание на факта, че изобилието от тези знаци се намира тъкмо в областите, разположени в непосредствена близост до значими още от древността в духовен смисъл места. Имам предвид местата, където в своето време духовните хора, притежаващи съответните знания, активирали определени работни знаци, чиято сила на въздействие се е съхранила в продължение на хилядолетия.

Анастасия: Искате да кажете, че тези места не са аномални зони по отношение на изходящата от тях енергия, тоест нямат естествен природен произход, а са изкуствено създадени някога, благодарение на активирането на определени работни знаци?

Ригден: Да. Достатъчно е да се проследят събитията (дори в рамките на наличните исторически сведения), особено в духовен аспект, които са се случили в изброените от теб места с предполагаема активация на знаците.

Анастасия: В общи линии, да... Ако, например, вземем Триполската цивилизация... Съвременният град Киев все още се нарича „отворена чакра“, място на силите. А ако вземем предвид, че в древността там се е намирал храма на Лотоса, а в близост до него – селищата на триполската цивилизация с изобилие от свещени знаци и символи, известни не само в Древна Европа, но и на други континенти...

Ригден (С усмивка): Е, защо храма на Лотоса да е бил?

Анастасия: Е, да... Всъщност, ако продължим сравнението с „местата на силата“, тогава изникват някои интересни моменти в историята на духовния живот на цивилизацията. Например, ако вземем предвид източното крайбрежие на Гърция, близо до град Лариса... Недалеч от това място се намира и планинския полуостров Халкидики – Света Гора Атон! В края на краищата, това е мястото с най-много манастири на православното монашество в света, духовно място почитано от много хора като обител на Пресвета Богородица. Отново там в продължение на повече от хиляда години непрестанно се носят молитви и навсякъде е осеяно с древни символи, образи на Богородица и на Архангел Гавриил. Какво само струва манастир Ватопед (издигнат в чест на Благовещение на Пресвета Богородица) или на манастира на Св. Пантелеймон (Русик, Россикон) на Атон? Към духовните дейности на тези древни манастири имал пряко отношение самия Агапит Печерский. И знаковите събития във времето, които имат дългосрочни последствия в далечното бъдеще!

Ригден: А всичко е започнало с активацията на знаците…

Анастасия: Да, Гърция и знаците – това са неразделни понятия. Територията на Балканския полуостров в миналото (някъде от III до II хилядолетие пр. н. е.) – е бил областта на разпространение на егейската или, както още я наричат, Крито-микенската култура. Това е една от най-мистериозните култури. Ако се съди по паметниците на изкуството, в нея също се е почитало женското начало, а писмеността изобилствала от знаци и символи. Доколкото ми е известно, все още не е дешифрирано кипро-минойското писмо, от което впо-

следствие се е появило кипърското писмо. А знаците на кипърското писмо са много сходни с триполските знаци и знаците на други древни култури. Това означава, че знаците са останали, но тяхното първоначално значение е изгубено.

Рисунка 46. ***Знаци на Кипърската писменост*** *(XI в. пр. н. е.; древната писменост на жителите на остров Кипър, разположен в източната част на Средиземно море)*

Ригден: Всичко някога е произлизало от един и същи корен, имало е общ език и общи знаци. За съжаление сега езикът е забравен, а знаците, както ги е имало, така са си и останали, единствено хората са загубили духовната съставляваща на Знанията за тези знаци. Но паметта за силата на въздействие при хората на тези знаци е останала на генетично ниво. ***Ако се погледат предпочитанията на всяка Личност към коя символика интуитивно отдава своето предпочитание, с кои комфортни за нея „орнаменти“ се огражда в ежедневието, можем да видим всичките тези основни знаци и символи.*** Достатъчно е да погледнете „шарките“ върху предметите от бита, декорациите в интериора и екстериора на дома, както и в личните вещи, заобикалящи човека. А и не само у дома, но и на работното място (знаците и символите на компаниите, техните лога върху предметите олицетворяващи фирмената идентичност, сайтовете в Интернет и т.н.). За хората това е толкова обичайно, че дори не си задават въпроса откъде расте коренът на тяхното желание, подсъзнателното предпочитание

към определени знаци или символи, защо се обграждат с тях и как това влияе на техния живот.

Анастасия: Да, това е факт. Всъщност никога не съм се замисляла за това, докато не се сблъсках със Знанията, дадени от вас. Спомням си, след като за първи път чух тази информация и обърнах внимание на своята домашна обстановка, за мен тази информация се превърна в истинско откритие и ми отвори очите за всичко, което ме е заобикаляло през цялото време. Навсякъде присъстваха „шарките“ и основните „орнаменти“, акцентиращи върху това, което съм търсила подсъзнателно в живота си. Нещо повече, някои от тях се явяваха работни знаци. Излиза, че всеки ден виждайки всичко това пред очите си съм активирала неволно знаците чрез вниманието си и по този начин се е осъществявало определено влияние върху живота ми, изключително според моя избор и въз основа на тайните, подсъзнателни предпочитания на моята Личност.

Ригден: Внимателното проследяване и самонаблюдение водят до невероятни открития. Човек открива в себе си това, което преди с лекота е забелязвал само в другите хора.

Анастасия: Да, за мен това наистина беше откритие, което ми позволи да поправя живота си и в това отношение... А сега ме заинтригувахте с идеята да проследя местата с активация на знаците, започвайки от дълбоката древност. Ако се направи внимателен анализ, то всичко си идва на местата, като фрагменти от мозайка. Например, в Русия, южната част на Уралския хребет... Южен Урал е богат не само на знаци и символи, но също така и на загадъчни, необичайни места. Близо до Чебаркул, археолозите открили тази същата „Държава на градовете“ с обща култура, за която вече споменах-

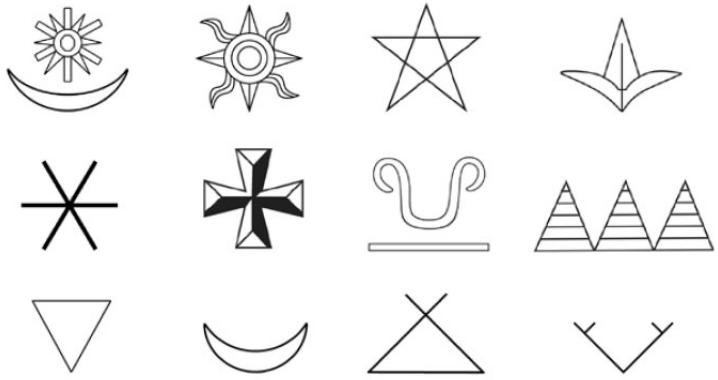
ме. Това са древни градове, който съществували през IV-III хилядолетие пр. н. е. на територията на днешните области Челябинск и Оренбург, Башкортостан (Русия), Северен Казахстан. Това всъщност е цяла цивилизация в периода на съществуване на Древен Египет. Тези градове били първоначално добре проектирани и имали сложен архитектурен план. Освен това, в допълнение към правоъгълните форми, много от тях имали отчетлива кръгла форма, докато други – с форма на яйце (овални, очевидно е правен паралел с космическото яйце, което било известно в митологията на много древни народи).

Като цяло, трябва да се отбележи, че древните култури на Сибир, които обхващат големи територии от Западен Сибир, Южен Урал, западната част на Централна Азия, са изключително богати на знакова символика. Но от друга страна това не е особено изненадващо – все пак се намират близо до Преддверието на Шамбала.

Ригден: Точно така, знаковата символика по тези места е най-богата и интересна за изследователите. Но все пак, за да имаме поне обща представа и за да видим откъде растат корените е по-добре да се обхване по-обширна територия за сравнение на знаците и символите: от Западен Сибир, Русия към планините на Индия, от планините на иранския Загрос до монголското плато.

Анастасия: Да, там един Алтай цена няма с неговите уникални археологически находки и наличието на аномални зони. Въпреки, че и планинската верига Загрос (на територията на днешен Иран) е доста загадъчна, като се има предвид наличието на километрични варовикови пещери, които от хилядолетия насам съхраняват не само своята природа, но и човешките тайни, сим-

воли и знаци. И ако вземем предвид духовната история на поколенията хора живели по тези места, се получава много интересна съпоставка. Планините Загрос в западната си част граничат с долините на Месопотамия – местоположението на шумерските градове държави в IV-III хилядолетие преди Христа. Тук шумерската култура отново е свързана със същите основни знаци и символи, както и при другите древни народи. А някои от техните свещени легенди, например, за потопа или райския остров, по-късно били заимствани от еврейските жреци в изготвянето на текстовете, в последствие включени в Библията, но, разбира се, без да се позовават на шумерската цивилизация като първоизточник.

Рисунка 47. ***Знаци на Шумерската цивилизация***
(III хил. пр. н. е.; Югозападна Азия)

Е, разбира се, не можем да забравим за пророка Заратустра, проповядващ учението на Ахура Мазда на територите на Древна Персия (в I хилядолетие пр. н. е.), които се намират в планината Загрос. Въз основа на това учение била създадена свещената книга „Авеста“ и религията зороастризъм, оказващи значително влияние върху много хора от следващите поколения не само по тези места.

Рисунка 48. ***Изображение на символа на Ахура Мазда върху древните барелефи.***

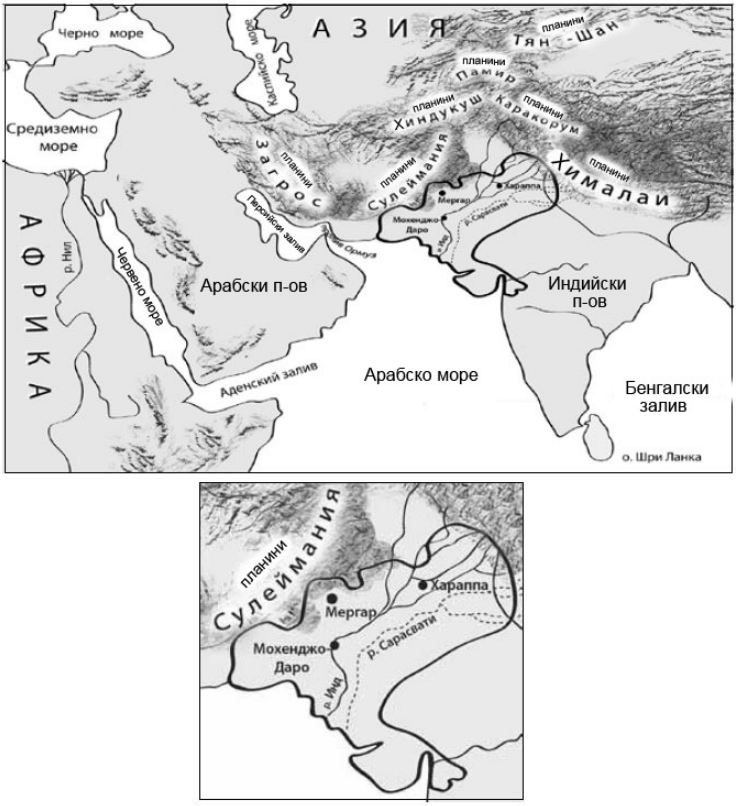
Доколкото ми е известно, тази идеологическа концепция на зороастризма някога била много популярна на Изток. Тя оказвала влияние върху формирането на такива масови религии като манихейство, митраизма, юдаизма и християнската секта на катарите. Между другото, последната бързо е разпространила влиянието си в Западна Европа през XI-XIII век от н. е., а нейните религиозни вярвания Римокатолическата църква е считала за „опасна ерес“...

По този начин, с всяко откритие става все по-интересно... По нататък археологическата култура на Мергар в подножието на планините Сюлеймания (на територията на съвременен Пакистан)...

Ригден: Древните култури на Индостан в долината на река Инд? О, да, това са били много интересни времена по отношение на активирането на знаците...

Анастасия: Спомням си, веднъж ни разказахте за една от глобалните точки на пресичане... мястото на пресичане на най-големия в света планински възел на Азия: съединяването на системите на най-високите планини на планетата – Памир, Хиндукуш, Каракорум. И в контекста на този разказ се докоснахте до те-

мата за високоразвитата култура, която съществувала недалеч по тези места преди пет хиляди години, тоест в III хилядолетие пр. н. е. Тогава така ме заинтригувахте с тази информация, че започнах по-задълбочено проучване на този въпрос. Сега археолозите условно наричат дадената култура индийска или с другото название – Харапска цивилизация според мястото на археологическите разкопки в Харапа, което се намира в западната част на Южна Азия, Пакистан (Западен Пенджаб).

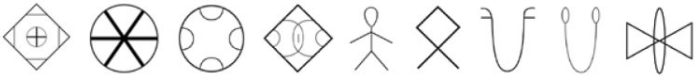

Рисунка 49. ***Карта с местоположението на Харапската цивилизация***

(III хил. пр. н. е.; Южна Азия). На картата са отбелязани условните граници на древната цивилизация, едни от нейните основни центрове – Харапа, Мергар, Мохенджо-Даро (наречени така според мястото на разкопките), река Инд и руслото на бившата свещена река Сарасвати (отбелязана с пунктир), според митологията олицетворяваща женско божество. Сарасвати – е легендарна река от древността, територията, около която се е считала за свещена. Според преданията между реките Сарасвати и Дришадвати се намирала свещената държава на ведичеството и брахманизма, създадена от боговете – Брахмаварта (в превод от санскрит – държавата на Брахма). Считали я за „свещена земя", на която в далечни времена живеело племето на бхаратите и са се изготвяли свещените текстове на Ведите.

Всъщност, бях много впечатлена от тази сравнително напреднала цивилизация. Тя съществувала в продължение на хиляди години на доста голяма територия (по-голяма от всички други древни държави от онова време), имала е централизирана градска структура, както и стабилна, неизменна в продължение на хилядолетия култура, предвид факта, че там живели хора от различни раси и националности. Точно както е било при нас по време на Съветския съюз. Но за разлика от Съюза, жителите на Харапанската цивилизация, изглежда притежавали духовните знания и тази информация е била достъпна за много хора. Харапската (Индийската) цивилизация, както тогава отбелязахте, е съществувала по времето на Шумер и Древен Египет, още преди пристигането на арийците в тези земи, преди създаването на свещения сборник на Ведите! Но Знанията, с които разполагали хората от тази цивилизация са просто поразителни! След вашите сведения очите ми сякаш се отвориха за много исторически и археологически публикации и дори започнах да се удивявам защо археолозите не виждат тези очевидни факти.

По време на различни разкопки (в териториите на Триполската цивилизация, Древна Европа, Чатал Хююк в Западна Азия) са намерени много женски теракотени статуетки, което показва почитането на Богинята-Майка, Женското начало, т.е. съзидателните сили на Аллата. А в местата, където се е намирала Харапската цивилизация археолозите намерили няколко големи „олтара“ с кладенци и платформи за измиване. Но реално това е доказателство, че знанията за особеното магическо преображение с помощта на водата, когато човек с духовна вяра извършва измиване посредством религиозните ритуали, са известни отдавна!

Рисунка 50. ***Знаци на Харапската цивилизация*** *(III–II хил. пр. н. е.; долина Инд, Южна Азия)*

Но най-удивителното нещо е, разбира се, Харапската писменост, която все още не е дешифрирана. Учените намират някои сходни знаци и при шумерите и изразяват мнението си за близостта и с йероглифната писменост на хетите. Нещо повече, те са установили, че почти 50 символа на Харапската култура си приличат със знаците от остров Пасха (Велигденските острови)! Това се намира в Южната част на Тихия океан. Реално къде е остров Пасха, а къде е Индия и Пакистан – мястото, където се е разполагала древната Харапска култура?! Разделя ги разстояние от 13 хиляди км. и времеви интервал от няколко хиляди години! Това предполага, че дадените символи и знаци били познати в различни части на света и в различни времена.

Ригден: Е. Вече казах, че тези знаци и символи, въплъщаващи основните Знания за света и човека, ги е

имало практически на всички континенти, независимо от факта, че местните народи в различните времена са ги доукрасявали според своето тълкувание.

Анастасия: Значението на някои символи, по мое мнение, е още един факт доказващ защо са били преднамерено унищожавани. Вземете, например, историята за древната писменост на остров Пасха. В тази местност познанието за знаците и символите, впрочем, както и тяхното използване в писмеността, е изчезнало неотдавна, в средата на XIX век, когато на острова се е натресла „западната цивилизация“ във вид на мисионери, доплували на холандски и испански кораби. За необичайната писменост на острова разказвал пребиваващият там католически мисионер. Жителите на остров Пасха записвали особените знаци върху дървени дъски, които са се съхранявали в почти всеки дом. Но разкривайки знаците от остров Пасха пред европейците, този мисионер и неговите последователи в същото време направили всичко възможно да унищожат тази писменост и да я изгорят като езическа ерес. И какво останало от тази култура, съществувала съвсем неотдавна? Няколкостотин огромни скулптури на глави с височина колкото многоетажна сграда и с тегло от двайсет тона, разпръснати из целия остров, няколко дузини дъски – писмени паметници, които като по чудо оцелели, както и жезъл и нагръдно украшение с писмени знаци. При това, последните са разпръснати в различни музеи по света. Остава впечатлението, че научавайки за тези знаци и символи, световните жреци направили всичко възможно да ги унищожат, въпреки, че това просто били жалки останки от някогашно минало знание.

Ригден: Е, Архонтите не спят, а действат. Така че и те разбират какво представляват знаците и още повече, какво е активиран действаш знак.

Анастасия: Най-тъжно е, че това далеч не е единствения случай на подобно тотално унищожаване на знанията. В началото на XX век един европейски антрополог пътувал до Южна Африка. Пребивавайки в района на пояса на Драконовите планини (тези същите планини, където бушмените оставили своите скални надписи) той попаднал в селище на народа басуто. Той бил удивен от факта, че всички стени на кирпичените къщи със сламени покриви и конусовидна форма били изрисувани с различни цветни орнаменти, за които домакините следили много внимателно. Оказало се, че в писмеността на този народ всеки елемент на символичния знак от орнамента означавал нещо. Етнографът публикувал в едно от специализираните списания своето откритие, за да привлече вниманието на учените лингвисти. Но в отговор, както се казва тишина. А когато много години по-късно някой от специалистите случайно намира това съобщение и се насочил с група от учени да проучва тази необичайна писменост, се е оказало, че там „някой“ сериозно е поработил над изкореняването на този орнаментен език от съзнанието на народа басуто!

Ригден (засмивайки се): Е, защо „някой“? Веднага след публикацията на етнографа в региона на Драконовите планини спешно пристигнали и други „специалисти“. Всъщност, в това време народа басуто бил под британски протекторат. Британските власти, които били манипулирани от „волните каменоделци“ до това време почти не са се намесвали в делата на този народ. Тяхното насилствено „опекунство“ над африканския народ било свързано повече с диамантените – кимбърлитовите тръби, съдържащи диаманти, намиращи се недалеч от тези места. Но веднага след като се е разпространила информацията, свързана със знаковата орнаментна писменост на този на-

род, „волните каменоделци“ реагирали много по-бързо, отколкото, когато разбрали за наличието на диаманти в същите тези места в Южна Африка.

Така че тези „специалисти“, пребиваващи като католически мисионери, бързо създали за този народ нова писменост (сесото) на базата на латински език, открили училища и започнали насилствено да преподават тази писменост заедно с английския език, отучвайки новото поколение от езика и писмеността на техните предци. И успели така да им задръстят главите, че когато дошли учените лингвисти, било установено, че дори седемдесет годишните старци вече не си спомняли за писмото на техните бащи, защото учили само английски и сесото). В резултат на това, сега местното население копира сляпо орнаментите на своите предци, без да разбира истинското им значение, като ги изменя и опростява, често украсявайки домовете си заради възможността от допълнителна печалба, привличайки чуждестранните туристи благодарение на тази „уникална самобитна култура“. Най-жалкото е, че този народ дори не разбира от какви основи на духовното познание се е лишил и защо днес същите тези хора и техните управници продължават да бъдат лесно манипулирани от чужденци, поддържайки и провокирайки в страната безработица, глад, бунтове и политически катаклизми.

Анастасия: Да, такава е работата. Разбираемо е защо глашатаите на Архонтите разказват на народите, че знаците са примитивен език, в които няма нищо съществено, само фолклор... Колкото повече хора интерпретират тези знаци в битов смисъл, толкова по-добре за Архонтите, за да не може никой да се добере до истината. А самите Архонти не жалят средства за тези свои проекти по унищожение на духовните Знания и

отнемане от паметта на народите на тези съзидателни знаци и символи ...

Ригден: Е, да, Архонтите са ми ясни. Но, истински трагичното е това, че самите хора, и то повечето от тях, позволяват на Архонтите да вършат подобни дела!

Анастасия: Още няколко думи по отношение на остров Пасха. Местното население е съхранило поверия, че церемониалните платформи („аху“), на които се намират някои каменни статуи, представляват свързващото звено между видимите и невидими (неземните) светове, и че в самите каменни статуи („моаи“) се съдържа свръхестествената сила на предците. Последните, според поверията, способни да контролират природните явления и съответно да доведат до благоприятен резултат – разцвет на народа...

Ригден: Нищо свръхестествено няма там. Просто някога, на това място живеели хора, които знаели как и защо трябва да бъдат активирани някои символи. Ако техните потомци не бяха губили знанията, които им били дадени, то тези, които сега живеят на този остров, щяха да знаят повече за себе си и елементарната връзка с другите светове. Обикновено, летописите като начин на предаване на знания и легенди за потомците, знаещите хора нанасяли посредством знаци върху каменните статуи, а себе си често украсявали със съответните татуировки, които имали особено символично значение. За невежите хора това били просто рисунки, които не значели абсолютно нищо, но вдъхвали уважение и страх пред този, който по тяхно мнение „вероятно е знаел нещо“. По-късно, разбира се, това се е превърнало в обикновено подражание.

Анастасия: Да, но върху каменните глави и платформите, които се намират на остров Пасха, няма знаци.

Ригден: И кой каза, че главите нямат продължения? Нека да копаят по-дълбоко и тогава може да намерят това, което е скрито от техните очи. Но въпроса не е в това. Дори ако хората открият нещо интересно в знаците и символите, какво ще правят с тях? С доминиращ материалистичен начин на мислене и отсъствие на Знания в най-добрия случай ще организират сензация в медиите, за да привлекат повече туристи към острова и да спечелят повече пари. Това е всичко. Знанията са ценни за духовно търсещия само тогава, когато могат да се използват за самоусъвършенстване и чрез тях да се оказва духовна помощ на другите хора.

Анастасия: Безспорно. Вашите думи както никога, потвърждават материала от археологическите разкопки на Харапската цивилизация, който донесох със себе си на нашата среща. Намерихме, както се казва и знаци, и символи, и уникални артефакти, но тяхната интерпретация от съвременните хора е далеч от желаното. Нарисувах скици от снимките на археологическите находки, включително и на артефактите от Мохенджо-Даро (условното название на руините на някогашния най-голям град на Харапската цивилизация, намерен в долината Инд в днешен Пакистан). Ето, например, този стеатитов печат, за който разказахте! Мъж седи в поза лотос върху възвишение. Когато за първи път видях тази снимка, бях поразена от факта, че хората преди пет хиляди години са се занимавали със същите духовни практики, както и ние сега!

Наистина, а самото музейно описание на този печат, както и на останалите находки, отново ме накараха да се усмихна с тъга. Защото описанието е реалното

отражение на мирогледа на хората, които са го съставили. Но, най-вероятно ако и аз самата не знаех за съществуването на тези духовни практики бих разсъждавала по същия начин, както и тези учени. Археолозите описват даденото изображение по следния начин: голо мъжко божество с три лица, седи на трон в йогийска поза; на ръцете си има гривни, а върху главата си – сложна шапка, върха, на която прилича на „фикусова клонка“. Има различни предположения, включително и такива, че щом е изобразена такава „растителност“ над главата му, то най-вероятно символизира властта на даденото „трилико божество“ над природата.

Рисунка 51. ***Печат с изображение на човек изпълняващ духовна практика.*** *(Харапска цивилизация; III – II хил. пр. н. е.; долината на река Инд, Южна Азия)*

Ригден: Мисля, че ако човека изработил този печат, чуе това тълкуване на „учените“ от далечното бъдеще, би бил не по-малко изненадан, както и самите учени при откриването на артефакта. Колко много е деградирала човешката цивилизация в наше време, щом „цвета на нацията“, най-ерудираните хора – „учените“ разсъждават по този начин! Как може да се забрави това, което спомага за духовното освобождение на човека, което се явява негова основна цел в живота? Така че за древните майстори такова тълкуване от съвременните хора би било не по-малко изумително.

А що се отнася до този печат, за човека, който има добри познания в областта на древното тайно писмо на знаците и символите, указващи някои основни техники за медитация и духовни практики водещи до духовно освобождение, то тези обозначения са като отворена книга. Тук ясно се вижда, че човекът е седнал в поза лотос. Това не е голо мъжко божество. Това е индикация за начало на медитацията: задействане на най-долната чакра (изблика на енергията и нейното движение по енергийните меридиани)... „Тронът на копитца“ само показва, че този човек е духовно по-висш от своето Животинско начало (символът на последното са – копитата). В допълнение, в някои случаи това условно графично обозначение (малко възвишение, на което седи медитиращият) може да сочи към Водещия на групата при съвместно изпълнение на тази духовна практика. Четирите лика (три видими лица и едно невидимо) говорят за нивото на дадената духовна практика, в която вече се използва целостта на четирите Същности в познаването на невидимия свят.

Между другото, в древните времена под три лика почти винаги се е разбирало четири лика (невиди-

мата четвърта страна), за която свидетелстват, например, митологията и изображенията на „боговете“ от древната индийска цивилизация. Знакът над главата му – не е „клон на фикус“. Това показва изхода на енергията от чакрата „Хилядолистник“ и активирането на указания работен знак по време на тази медитация.

Анастасия: Да, дори самият знак говори за духовно ниво на този човек, който е активиран благодарение неговата сила.

Ригден: Безусловно, това не е обикновен знак. За запознатия човек горния надпис – е указание за дадената духовна практика и нейното предназначение.

Анастасия: В действителност, тук са налице всички знаци, които идентифицират тази духовна практика: наклонен кръст – символ на четирите Същности с определени акценти; знака „риба“ означаващ потапянето в измененото състояние на съзнанието; знака „вълна“, който показва движението на енергията; знакът на силата Аллат, стилизиран за целта на записите... Всъщност, също както в древните скални надписи. Дори хората с времето да облекат тези знаци в своите материалистични разбирания, самото изображение ще запази основните духовни сведения за знаещите хора от новите поколения.

Ригден: Точно така.

Анастасия: Знаете ли, когато търсех информация за Харапската цивилизация, внезапно открих и много други интересни факти. Нека вземем отново този стеатитов печат, за който разказахте... Между дру-

гото, мисля, че на читателите също ще им бъде интересно да разберат, както впрочем и на мен, защо в древността печатите често били изработвани от стеатит. Този материал бил използван още през епохата на палеолита, за което свидетелстват намерените от археолозите ритуални женски фигури така наречените „палеолитни Венери“, направени от тази скала.

Ригден: Този материал наистина бил широко разпространен сред народите в различните времена. Именно от стеатит били изработвани магическите фигури в Древна Индия, Древен Египет, описвайки го в преданията като камък, надарен със свещени свойства. Той бил използван в Урал, Азия и Америка. В древността бил наричан още „огнен камък“, защото „укротявал пламъците и принуждавал дори разтопената твърд да следва вътрешната му форма“. В това се намирала сакрална философия. И, разбира се, този камък не е „празен“. Стаетитът наистина притежава уникални свойства. Освен че се обработва лесно (в състава му има талк, магнезий, хлорид), притежава и добра здравина, висока топлинна издържливост и отлична топлопроводимост, устойчивост на химически и звукови въздействия (не резонира и не провежда звук). Като цяло, както бихме казали днес, талкхлорид (както сега го наричат геолозите) има добри изолационни свойства и се явява източник на положителна енергия. В нагрято състояние излъчва топлинни вълни, които съвпадат по честота с топлинното излъчване на самия човек, 8-9 микрона. Има и още редица свойства носещи положително въздействие върху човешкото здраве. Това било известно още в древни времена, затова често бил използван и в ежедневието, и в магията. В допълнение, благодарение на уникалните си свойства,

печатите от стеатит не е възможно да изгорят, те са достатъчно издръжливи и могат да се съхраняват в продължение на хиляди години, тъкмо затова били използвани за предаване на подобни знания ...

Анастасия: А ето и копие от изображение на отпечатъка от стеатит, открито сред находките на Мохенджо-Даро. Някога ни разказвахте за него. Тук наистина са представени знанията и техниките на провеждане на груповата медитация „Огнен Лотос“. Съдейки по изображението, водещият на медитацията е жена, имаща връзка с духовния свят. Над нейната глава е поставен знакът „𝔸𝕝𝕝𝕒𝕥ℝ𝕒“.

Рисунка 52. ***Изображение на групова медитация - отпечатък от стеатитов печат***
(Харапска цивилизация; III – II хил. пр. н. е.; долината на река Инд, Южна Азия)

Въпреки, че печата в научните книги е описан като ритуал, жертвоприношение с шествие от седем фигури в присъствието на божество, стоящо на свещеното

„фигово дърво“. Ясно е, че когато в човешкото общество са се загубили основите на духовните знания за свещените символи и знаци, е много трудно да бъде разбрано каквото и да било от подобни артефакти, при това от хора с материалистичен мироглед. За повечето хора тази картина и сега няма да излезе извън рамките на днешните им представи за света.

Ригден: Всеки в своя живот носи багажа на личния си опит. И човек съди за света според неговото съдържание, но реално това е преценката му за самия себе си. Материалистичният мироглед приземява и обременява още повече Душата с тежкия си товар, принуждавайки човека, условно казано – каторжника, да влачи тези окови в своето съзнание. Духовният мироглед окрилява Душата, усъвършенства и способства за формирането на личния багаж изключително от ценностите на духовния свят, които не се губят след физическата смърт на човешкото тяло.

Анастасия: За пореден път се убеждавам, колко е важно за един човек е да има личен духовен опит и Знания, да се отнася с пълна отговорност към собственото си духовно развитие. В края на краищата, животът минава много бързо. В Харапската цивилизация хората знаели за това, ако се съди по останките от тяхната култура. Ето изображението на щампата от печата, който определихте като символична схема на медитацията с четирите Същности. На основата му е изобразен човек с три лица, седящ в поза лотос. Над главата на медитиращия в района на чакрата „Хилядолистник“ символично е изобразен лотосов цвят (също както са го изобразявали и древните египтяни), схематично обозначение на знаците Аллат, „АллатРа“, а до тях е поставен надпис във формата на символи и знаци. Отстрани на централното изображение – четири животни.

Рисунка 53. ***Печат с изображение на медитация за работа с четирите Същности*** *(Харапска цивилизация; III – II хил. пр. н. е.; долината на река Инд, Южна Азия)*

При това не какви да е *четири звяра*: слон, тигър, бивол и носорог с един рог! Слонът е изобразен все едно си отива – символ на Задната същност, бавното и силно минало в човека. Нападащият тигър – символ на агресивния характер на Дясната същност. Недоволстващ бивол – символ на Лявата същност, като се има предвид същата тази символика на древна Индия и Югоизточна Азия, където бивола е – символ на свръхестествена сила и на мъжкото начало. А еднорогия носорог, според митологията на древните народи на Инд, се явява символ на проницателността, щастието, безстрашното същество, от което се страхува дори тигъра. Тоест той е надарен с характеристиките на Предната същност. И тук съвсем неслучайно е показана символиката на единичния рог.

Между другото, открих с изненада, че върху печатите на Харапската цивилизация е бил доста разпространен мотива на свещеното митично същество с един

рог (учените го наричат еднорог), изобразен заедно със свещената (духовна) атрибутика. За мен това беше много интригуващо откритие, като се има предвид всичко, което ни разказахте по-рано за това същество.

Ригден: Еднорогът от древни времена е бил един от символите на Предната същност, която помага на духовно чистия човек за съединението с Душата си и излизането от цикъла на прераждания. Той е олицетворявал стремежа в една-единствена посока – духовната, тъкмо затова са го свързвали с качества, характерни за духовно работещия над себе си човек, като: чистота, благородство, мъдрост, сила, храброст, вършенето на добро, също така е свързан и със силите на Аллат – божествената чистота на женското начало (митовете за Девата и еднорога).

Рисунка 54. ***Символ с два еднорога върху печат на протоиндийската цивилизация***

(Харапска цивилизация; III-II хил. пр. н. е.; долината на река Инд, Южна Азия). На печата два еднорога (вра-

товете и рогата са изобразени като указание към спираловидната структура) с кръг по средата, образуващи стилизиран символичен знак Аллат с кръг (знак „АллатРа“), над него се намира ромбоидна структура и седем едри листенца (указание за духовното преобразуване на човека и неговия изход в седмото измерение), А също така две малки листенца по краищата на ромба. В долния край на печата се намира ромбоиден знак със сфера в него (знака на ромба – е символа на трансформацията) също така указва за човека, достигнал духовното освобождение, излизайки в седмото измерение още приживе (четирите кръга по ъглите на ромба посочват за четирите Същности поставени под пълен негов контрол; вътрешния кръг е изобразен като символ на шестизмерния свят, в конкретния символ се посочват постигнатите от човека шест измерения чрез вътрешно познание)

Ако се проследи историята на символите, то шумерите например поставяли изображението на еднорога като символ, свързан с кръга (Душата), който ученните тълкуват като „лунен символ“, а също и като атрибут на богините в концепцията за духовна чистота. Асирийците изобразявали еднорога върху барелефи, заедно с Дървото на живота, египтяните въплъщавали в този образ най-добрите морални качества. Персите, съгласно техните свещени знания, свързвали еднорога със съвършенството, считали го за представител на „чистия свят“ сред животните (изначално четирите животни), а рогът му – за единствената сила, способна да победи Ариман. Или да вземем старославянските легенди и народни приказки, записани в древния руски сборник за духовни песни „Гълъбовата книга“ (книга, която през XIII век била забранена от религиозните жреци по това време), в която еднорогът е посочен като Индрик-звяр (Еднорог или Индра). Там има следните редове:

У нас Индрик-звярът на всички зверове е звяр,
И ходи той, звярът, по подземието,
И преминава той през всички белокаменни планини,
Пречиства ручеите и изворите.
Когато този звяр се възпламенява,
Цялата вселена се тресе.
Всички зверове на него, звяра, се покланят,
На никой той обида не носи.“

Анастасия: Да, срещала съм тези Руски народни приказки (былины), в които се описва мирогледа на древните хора, включително и в областта на космологията, социологията, духовните знания. Но те привлякоха моето внимание, след като започнах да разбирам тяхната духовна същност и се научих да отделям зърното от плявата. Така например, за Индра казват, че живее на свещената Планина, яде и пие от Синьото море, ходи със своя рог по подземието, както слънцето по небето. Като се има предвид, че Планината се явява символ на изхода в друго измерение, водата означава духовния свят, а спираловидният рог, с помощта, на който Индра „ходи по подземието“ – астралните пътешествия чрез „тунелиране“, където често „тунела“ е усукан в спирала, тогава книжката става много интересна

Ригден: Само ако можеше да видиш първоначалния вариант на тези (былины), които някога притежавали и предците на славяните, щеше да се изненадаш, колко простичко е поднесена Истината за духовните Знания, които били вложени чрез подобна символика. Но, за съжаление в достигналият до съвременните хора вариант на тези сказания останало много малко от Знанията. И тук работата не е само в характерните изкривявания, които са се натрупали през вековете при предаването им. За съжаление, тези легенди били напълно преработени, когато започнали да насаждат християн-

ството и да унищожават „езическите“ изконни славянски вярвания, къде заменяйки информацията, къде изкривявайки я, а къде и напълно изгаряйки брезовите грамоти със старославянски записи. Тогава са се случили сериозните подмени с акцент върху идеологията на християнската религия.

Например, по-рано един от епитетите за Индра бил „фарь“, което на древноруски език означава „породист кон, скокливец, годен за езда“. Служителите на християнската религия се възползвали от това и еднорогът започнал да живее не според легендата за свещената Планина от руските сказания, а според Светата планина Тавор, която се намира в Палестина и според християнските традиции се счита за мястото на Христовото Преображение. Но това, което искам да кажа относно епитета „фарь“ е, че древните славяни употребявали думата в значението на „кон“ визирайки Индра (еднорога), а това също представлява човешка интерпретация на Знанието. Според първоначалната легенда (някога известна не само на териториите, обитавани от предците на славяните, но и в Древна Индия, Древен Иран (планините Загрос)) Предната същност, в качеството си на символ представляващ еднорога, била свързана с Фарно, или, казано на съвременен език с Граала. Фарно (Фарн на Изток) бил обозначаван като сияещо начало, божествен огън, който преумножава силата, властта и могъществото. Споменава се, че Фарно помага на човешката Душа да премине моста, водещ към вечния живот. И сега сравни всичко това със Знанията, които вече имаш.

Анастасия: За мен тази информация, както и всяка среща с вас, е поредно откритие! Сега най-накрая, става ясно защо върху древните руски къщи и светилища поставяли две дървени конски глави с голям соларен сим-

вол (кръг). Между другото, тази традиция била разпространена не само в Русия, но и в най-древните народи на балтийските страни и Европа. Излиза че това е бил не само стилизиран знак „ѦллатРа“, а също така в контекста на свещенните знания бил един от вариантите на тълкуване на древните сказания за еднорога и Фарно. На второ място, ако тази легенда има общ индоевропейски корен, то нейния отглас (и, следователно, останките от тези Знания) трябва да се търсят не само в древноруския епос, но и сред литературните паметници на Древен Иран, Древна Индия.

Отново в Древна Индия, например, най-популярния ведически персонаж бил бог Индра. Преведено от древноиндийски, коренът на думата „Indra“ представлява указание към духовната Сила. Интересното е, че този бог се свързвал с присъщите за него множество форми, как можел да се превръща в конски косъм. Самият Индра бил представян в митовете като Небесен бог свързан с дъжда (водата), освобождаващ реките и потоците, пробиващ канали (също, както и славянския еднорог Индрик). Той е „Син на силата“, „пиещ сома“ (сома – в древноиндийската религия и митология означава свещена напитка, играеща много важна роля в обредите и жертвоприношенията), дружелюбен, винаги готов да се отзове на помощ. И най-важното е, че именно Индра, според легендите, се бори сам и побеждава дракона Вритру (демон на хаоса) и победата му се сравнява с тържеството на динамичното начало (силите на Аллат) над инертния хаос (Животинския разум), води до устройството на ведическия свят на „широките пространства“. Това противоборство се явява централен сюжет в легендата. Ако счетем, че древноиндийска дума «Vrtra» (Вритра) се превежда буквално като „бент“, „преграда“, а Индра олицетворява духовната сила, всъщност, всичко това означава преодолява-

не на Животинското начало, духовна победа на човека над самия себе си, неговото освобождение.

Ригден: Освен това се смята, че Индра е пазител на една от *четирите страни на света*. Има също така споменати сведения, имащи отношение към Знанията за устройството на света. По-специално, че Индра ръководи Сварга – според индийската митология така наричат рая, намиращ се на върха на планина Меру. Сега си спомни, че в славяно-руската митология също има и бог Сварог – богът на Небето, небесния огън, отец на Дажбога и Сварожича. В общата руска хроника от началото на XII век „Повести за отминали години“, включени в Ипатиевската летопис, са се запазили следните сведения за него: „… сего ради прозваша и богъ Сварогъ… и *по семь* царствова сынъ его именемъ Солнце, его же наричють Дажьбогъ… Солнце царь, сынъ Свароговъ, еже есть Дажьбогъ…„ (текст на старославянски).

Анастасия: Вярно е, всичко има един и същи корен! В крайна сметка, макар и алегорично, но се говори за седемте измерения, духовната работа на човека над себе си. Същия този Сварог, като олицетворение на небето, според древните текстове „сред мрака на облаците той възпламенявал пламъка на небесния огън (мълнията)“. И после, „разбивайки облаците с мълниеносните си стрели, възпламенявал светилника на слънцето, погасена от демоните на мрака“. Ако приемем, че Сварог тук изпълнява ролята на Предната същност, то облакът – са мислите от Животинското начало, а светлината – Душата, „погасената от мрака“ субличностите, то древната руска митология става доста интригуваща.

Ригден: И още как... Между другото, в „Гълъбовата книга“, обясняваща произхода на света, се споменава за камъка-Алатир. Вярва се, че според легендата вър-

ху него са изобразени знаци „говорещи“ за законите на бога на небето – Сварог. Според старите руски легенди, именно под камъка-Алатир водят началото си изворите с жива вода, които носят на целия свят прехрана и изцеление (съзидание), именно под него е скрита силата, която няма край, и именно на камъка-Алатир седи красавицата девица – Зорта, която постоянно пробужда света на нощния сън. Сега съпостави всичко това със знанията за знака „ⱥⰾⰾⰰⱅⱃⰰ“, за силата на съзидателното божествено женско начало и неговата важна роля, както в процесите на развитие на Вселената, така и в духовното пробуждане на Личността и нейното сливане с Душата. Между другото с Алатир – в древността в духовните сказания предците на славяните наричали силата на Аллат, изходяща от Бога, и човека, който трупал тази сила и я умножавал в себе си посредством духовния труд.

Анастасия: Да, много неща стават очевидни, когато притежаваш духовните знания. Тогава започваш да разбираш не само себе си, но и обединяващото духовно зърно от различните култури. Съжалявам изследователите, които виждат само материалната страна на въпроса, дори и в такова богато на символи и знания изображение като печата на Харапската цивилизация, за който току-що говорихме. Между другото, образа на този човек, седящ в поза лотос, с четири животни отстрани, обозначаващи четирите човешки Същности и знака над главата му, в научната литература е представен като образ на трилик бог с цветя над главата и животни отстрани. Съответно, според описанията на научните работници е направен и извода, че това е бога покровител на добитъка и животните. Ето какво означава да възприемаш света от „материалистична гледна точка“, от позицията на Волята на Животинския разум.

Ригден: Всичко, което е нужно е желание, за да се превключи доминантата на Наблюдателя и да се осъзнае същността на проблема. Знанията въплътени в символите и знаците, ги е имало и ще ги има, но само духовно търсещият може да види Истината зад булото на тайните.

Анастасия: В това копие, има още един интересен образ. От всяка страна на медитиращия човек са изобразени диви животни, населяващи тези места, тоест понятни примери за тези народи, ярко характеризиращи четирите Същности. А под „трона“ с характерните копита са изобразени домашни опитомени животни – кози. В Древна Индия козата е била символ на плодородието, жизнената сила, грижата за прехраната (месо, вълна, мляко). В свещените Веди се споменава, че върху това животно се придвижват някои от ведическите богове като Агни – бог на огъня, жертвения огън и домашното огнище. Но всичко това било много след съществуването на културата на Харапската цивилизация. Имайки предвид духовната символика, изобразена на печата, както и разположението на козите под „трона с копитата“, върху който е седнал човека, всичко това символизирало, че медитиращият се намира по-високо от битовите и земните привързаности, и че неговата духовна отговорност надхвърля грижите на материалния свят.

Ригден: Точно така. Всички тези животни – са просто разбираеми за начина на мислене асоциации на тогавашните хора, които просто характеризират особеностите на духовните знания, медитацията, мироглед и отвъдния свят, различен от триизмерния, нищо повече. Но хората са склонни да подражават. При липсата на изконни Знания и опит в духовните практики или просто тяхното неразбиране, хората започват да въз-

приемат асоциациите от духовните учения през призмата на материалната действителност. Освен това, чрез материалния разум ги превръщат от асоциативни образи в „свещени“ и започват да им се кланят в материалния свят, смятайки, че по този начин ще постигнат просветление и ще получат „милостта на небесата“. Ето защо в човешката история се случва такова преиначаване на Знанията с интерпретации от човешкия ум: когато в духовното учение се указвало „за да бъдете част от божественото, е необходимо да убиете звяра в себе си“ – невежите хора възприемат тези думи буквално. В резултат на това, в историята на човечеството са възниквали всякакви кървави жертвоприношения на животни и хора, само заради неправилната или злонамерена изкривена интерпретация на старите остатъчни Знания от тези, които ръководели религиозната политика или влияели върху формирането на вярванията на един или друг народ. Днес религията, заедно с нейните жертвоприношения изглежда доста примитивна в очите на хората от технократичната цивилизация. Та нали прехраната и оцеляването на човешкото общество като цяло вече не зависят нито от тяхното политическо множество, нито от техните шоу – поклонения на различните богове. Днес материалният „бог“ на по-голямата част от хората са парите, както преди е била козата в семейството. Но ще мине известно време и материалните приоритети ще се променят отново, макар е вероятно да продължават да бъдат материални... Само погледни с какви асоциации се налага да си служим днес, за да се обнови изгубената духовна Истина: сравнение с научните общопонятни сведения, провеждането на асоциации с работата на компютъра, технологиите и т.н. Ако хората в по-голямата си част не се променят духовно, то напълно възможно е в бъдеще, ако изобщо има такова за това човешко общество, всички тези Знания също да

бъдат възприемани от хората буквално, с изкривяване на духовния смисъл.

Анастасия: Представям си, какви биха могли да бъдат призивите на жреците технократи: „Донеси в жертва на боговете нано молекула от последна генерация и ще изкупиш греховете си за цял един месец. Повярвай в разума на световния суперкомпютър и ще се спасиш!“.

Ригден: Всичко това щеше да е смешно, ако не беше толкова тъжно. Така че шегата настрана, хората трябва сериозно да се замислят над това. Духовният свят не може да се опише точно, това е един напълно различен от материалния свят. Но духовния свят наистина може да се почувства, занимавайки се с духовни практики, преодолявайки своя егоцентризъм и откривайки в себе си пътят към Вечното.

Анастасия: Това наистина е така. Същността на казаното от вас се разбира само, след като започнеш да се отнасяш дисциплинирано към себе си, към духовната работа и ежедневните практики... Да победиш своето Животинско начало и да се освободиш духовно – е истинската цел на всички духовни учения, като се започне от времето на палеолита. Друг е въпроса как хората записвали тези Знания, за разлика от съвременното разбиране за предаване на информацията. Отново в същата Харапска цивилизация е намерен още един интересен теракотен печат. От едната страна на плочката е изобразен човек, седнал в позата лотос (Наблюдател), със съответния медитативен символ над главата. А до него човек, който убива бивол (побеждаващ своето Животинско начало). Над бивола има гущер с шест шипа на опашката. Разбира се, в научните книги се предполага, че това е лов, жертвоприношение и т.н..

Рисунка 55. ***Изображение, символизиращо победата над Животинското начало***
(Харапска цивилизация; III – II хил. пр. н. е.; долината на река Инд, Южна Азия)

Ригден: Между другото, гущерът – също е древен традиционен символ обозначаващ определени духовни знания. Той бил смятан за мистично създание, както и змията, но отново, само защото в миналото сравнявали живота на това земноводно с различните духовни процеси. Например, неговият образ още от дълбоката древност бил свързван с древните структури на главния мозък, както и с водата (духовния свят), с факта на присъствие или потапяне на (Наблюдателя, влизането му в изменено състояние на съзнанието), с проникновението (тунелирането, символа на Задната същност). Образът на гущера бил изобразяван също и като знака на мъдростта, предупреждение за опасност, символ на промяната.

А що се отнася до дадената рисунка, то на опашката на гущера са отбелязани не шипове, а символично изобразени планини. Едва в днешното общество имаме възможност да говорим за измерения, многоизмерността на света, измененото състояние на съз-

нанието. А в далечното минало тези Знания асоциативно били представяни малко по-различно. За хората, които цял живот живеели в планините, трудният път на самоусъвършенстването, отричането от своето Животинско начало (светски желания, егоцентризъм) бил сравняван с изкачването на планината (преодоляване на себе си), а преминаването на измеренията в духовните практики с преодоляването на първата планина, след това – втората планината, и т.н. Планината за много народи била символ на духовно издигане, връзката с по-високите светове, асоциативен образ на съединяването на различните светове (например, земята и небето, земята и подземния свят), съответно, мястото на пребиваване на същества от друг свят. Да се стигне до „другия свят“ можело само преодолявайки себе си. Но, истината е, че заради тези асоциации и хората започнали да губят своята духовност, навлязло празно материалистично подражание, тогава планината започнала да се обозначава като място за жертвоприношения, защото видите ли била „по-близо до боговете“.

Анастасия: Изображението от другата страна на тази теракотена плочка е не по малко интересно. Тук е показана усмихната жена, сграбчила за гърлото два „тигъра“ (страничните Същности) и стояща над слон (символът на бавното, отиващото си, силно минало – Задната същност). Нейната коса е символично изобразена с 12 лъча. А над главата й е поставен наклонен кръст в кръг със зачеркнати странични Същности, тоест символ на пълен контрол над тях. Изследователите са в недоумение по отношение на тълкуването на този образ, защото това е единствения „ръкопис от Инд“, изобразяващ според тях, „колело със спици над главата на женското божество“.

Ригден: Ах, ако имаше повече такива „колела“ в духовната история на човечеството и не на теория, а на практика – цена нямаше да има това човечество!

Анастасия: Е, като се имат предвид историческите артефакти, толкова здраво „за гърлото“ държали под контрол своите странични Същности не само най-добрите представители на древноиндийската цивилизация, някога живеещи в Азия. В свещените символи на древните египтяни (Африка), индианците от древно Перу (Южна Америка), скитите, славяните (Европа) също имат подобни символи. И между другото, в последствие се наблюдава явна трансформация на този древен асоциативен символ на страничните Същности в съответния отделен символ под формата на жезъл.

1

2

3

4

5

6

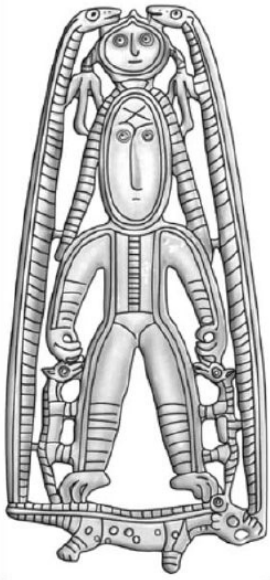
7

8

9

10

11

12

13

14

Рисунка 56. ***Символично изображение при различните народи на духовния контрол на човека над своите странични Същности:***

1) изображение на теракотена форма: древния символ над главата на усмихващата се жена, която държи за гушите два „тигъра“ (Харапска цивилизация; III – II хил. пр. н. е.; долината на река Инд, Южна Азия);
2) изображение на скитска богиня Артимпаса, влизаща в състава на скитския пантеон от седем божества (VII – III в. пр. н. е.; северните брегове на Черно море);
3) изображение на древноегипетския знак „Анх“, държащ две митични копитни животни (релеф в египетския храм Себека и Хароериса; 80 г. пр. н. е.; град Комб-Омбо, Египет);
4) старинно златно украшение на народите от Южна Америка във формата на кубообразна фигура, стояща върху двуглава змия.
5) знак на победоносно божество, бога-гръмовержец при древните славяни – Перун (до появата на християнството то се е смятал за най-висшето божество в пантеона на Киевска Русь IX в. от. н. е.); според легендата след победата на Перун над митически неприятел се освобождават водите (в архаичните трансформации на митовете се освобождава божествената жена (Макош), похитена от противника), и се излива небесната влага (дъжда);
6) резба от бял камък на южната фасадата на Димитриевския събор (паметник на руската архитектура; събора е построен през 1194-1197 г.; Владимиро – Суздалски музей хранилище; г. Владимир, Русия)
7) скална рисунка (около IV – III хил. пр. н. е.; крайбрежието на Бяло море; република Карелия, северозападна Русия)
8) фрагмент от мантията на индианската култура Паракас (V – III в. пр. н. е.; Древно Перу; Южна Америка);
9) изображение на скитската Богиня от украшение на ездитно животно – златен конски челник (IV в. пр. н. е.; могила голяма Цимбалка, Запорожска област, Украйна; музей „Ермитаж, г. С. Петербург, Русия“);

10) брошка с изображение на Богиня (VII – VIII в.; археологическа находка в района на езеро Чуд, Пермска област, Русия; Чердински музей на името на А.С.Пушкин):
11) древноегипетски свещен скиптър „уас“ във вид на жезъл с извит връх и раздвоена долна част (глава и копитца на животно); атрибут на древноегипетските богове, означаващ контрол (власт) над Животинското начало;
12) символично изображение на драконообразен змей с пера в митологията на североамериканските индианци; в митовете се споменава, че символизирал бурите; само Велик Герой притежаващ морална чистота и превъзходна сила на духа можел да победи такъв дракон;
13) върховно божество на водата и земята, демиург в религията на инките – Виракоча (в ръцете си държи два змея, единия със седем прегради на тялото, указващи седем измерността, а другия с три прегради на тялото и раздвоени копитца, указващи към триизмерността на света и Животинското начало); (XI – XVI в от н. е. Южна Америка);
14) стела „Хор върху крокодили“ (III в. пр. н. е.; Древен Египет); Хор е изобразен гол, като символ на чистотата, не обремененост със земните желания в своето шествие през този свят (акцентира се върху важността на контрола над своите Същности, върховенството на не материалистичните ценности в човешкия живот).

Ригден: Да, кой би си помислил тогава какви мащаби ще придобие тази „трансформация“ от човешкия ум... Символът, олицетворяващ някога духовния контрол на човека над своите странични Същности (оттук и възможността за духовно усъвършенстване и освобождение от материалния свят), след загубата на духовния компонент, заради глупавото човешко подражание, започнал да се използва като символ на властта над хората. Жреците от различните религии, магьосниците, монасите, царете, кралете и императорите направили от жезъла или скиптъра веществен символ на своята безгранична власт и господство над народите.

Между другото, гръцката дума скиптър („sceptron“), на латински „sceptrum“, означава „жезъл, опора“.

Всъщност, вече никой не си спомня защо тази обикновена пръчка, за чието притежание хората са се избивали помежду си, стремейки се към властта, е била надарена с такъв символизъм, като атрибут на „Небесните богове“, посредник между Бога и човеците (кралете – и неговите поданици), гаранция за мир и справедливост? Защо са я смятали за символ даряващ допълнителни възможности и върховна власт на своя носител в понятието „както желаете“? Защо в различните народи е служила като инструмент на смъртта и възкресението, победата, пречистването и възраждането, символ на небесното покровителство, атрибут на Бодхисатвата, указател за пътя? Защо в дълбока древност сред хората са се ползвали с духовен авторитет тези техни предци, до които е бил изобразяван този символ?

Анастасия: Това е вярно. В Древен Египет хората изглежда все още помнили духовното значение на символите. Същия този троен египетски скиптър съставен от камшик, символ на властта над материята (Лявата същност), жезъл с кука – контролът над чувствата (Дясната същност), и пръстен – господство над своите собствени мисли. Разбира се, с течение на времето и в Египет се е изгубило това разбиране, но все пак информацията за символите, фиксираща древните Знания частично е достигнала и до наши дни.

Артефактите от Древен Египет и днес са поразителни в своята информативност по отношение на духовните Знания. Някаква си змия със 72 пръстена („звена“ на тялото), захапала опашката си, цена няма! Между другото, донесох със себе си и рисунки с изображения на

украшенията на Харапската цивилизация, които били открити от археолозите. На територията на разкопките били намерени много теракотени гривни и пръстени, изработени във формата на змия, захапала опашката си, така наречения уроборос от Харапската цивилизация, което свидетелства за древния произход на този символ.

Освен това е била открита и една любопитна вещ – то ли ритуален пояс, то ли огърлица с много интересно описание, съставена от 42 дълги звена от скъпоценния камък карнеол, 72 бронзови сферични звена, 6 бронзови звена, 2 бронзови края във формата на полумесец и 2 кухи цилиндрични края също от бронз. 42 дълги топчета от карнеол! Ако си спомним, че при древните египтяни имало точно 42 нравствени заповеди, от които еврейските жреци заимствали само десет за създаването на своята религия, то се получава доста интересно сравнение. Очевидно е, че Знанията били широко разпространени в древния свят, просто всеки народ в различно време е приписвал тези заповеди на своите богове.

Неслучайно 42-те звена били изработени именно от карнеол. Този скъпоценен камък е широко използван за изготвянето на различни изделия в епохата на неолита. Той бил добре известен в Месопотамия, Древна Индия, Египет, както и сред народите от Древна Европа, Азия и Америка. Бил е познат и в Русия, споменава се в „Сборника на Светослав“. От него били изработвани различни ритуални украшения, амулети, талисмани, култови предмети. Четох някъде, че в Древен Египет карнеолът бил свързван с различни символи, олицетворяващи живата Душа, защитата в задгробния живот, с чакрата на челото и ясновидството. Бил е известен сред хората и със своите лечебни свойства...

Но най-интересното нещо в Харапското ритуално украшение е това, че там има нито повече, нито по-малко, а именно 72 сферични елемента, 6 бронзови и 2 във формата на полумесец... Като се имат предвид Знанията за 72 измерения на Вселената, шестте измерения на материалния свят, в който се разполага енергийната конструкция на човека, както и основните знаци на Аллат във формата на полумесец, може да се отбележи, че е съществувал доста интересен начин за запазване и предаване на информацията, дори и чрез подобни ритуални украшения.

Притежавайки духовните Знания, наистина гледаш на света с различен, по-глобален поглед и разбираш повече, отколкото ти представя материалистичната ценностна система. Ако се замислим над въпроса защо му е на човек такава сложна конструкция с множество адаптивни механизми, взаимовръзки, удивителна вълнова структура и уникален главен мозък, които са способни да работят в различни режими и в изменени състояния на съзнанието? Отговорът е прост, като всяка истина: защото човекът има перспективата за духовното развитие, в противен случай не би се отличавал по нищо от всяко друго животно.

Ригден: Най-голямата ценност представляват не материалните придобивки, а именно духовните Знания, благодарение, на които може да се усъвършенства, както самият човек, така и обществото да се развива като едно цяло. Духовните Знания изначално присъствали в човешкото общество. Просто преди, както и сега, са се съхранявали условията за човешкия избор: някой вниква в тях повече и се стреми към освобождаването на душата си, друг по-малко, защото не е можел да се справи със своето Животинско начало и е избрал временното, вместо вечното.

Разбира се, тези Знания се е налагало да се обновяват и адаптират периодически към различните народи по света, имайки предвид разбираемите за тях асоциации. Откъдето впоследствие се е появила такава вариативност на легендите, съдържащи същата основна информация. Но пак повтарям, Знанията относно инструментите за духовно усъвършенстване на човека присъствали изначално. Това може да се проследи по древните символи и знаци, за които вече споменахме в разговора.

Анастасия: Това е безспорен факт, достатъчно е да погледнем на основните древни знаци, символизиращи духовния свят и пълното духовно освобождение на човека.

Ригден: В тази връзка, бих искал да обърна специално внимание на съвременния човек към знака „АллатРа“. Неговото изначално изображение е празен кръг, който граничи с полумесец с рога насочени нагоре. Той е един от 18-те първоначални древни работни знака. Названието на този знак – „𝔸𝕝𝕝𝕒𝕥ℝ𝕒“, говори за качеството на неговите сили. Работата е там, че в зората на човечеството, благодарение на изконните Знания, хората знаели за Единното (за Онзи, Който е създал всичко), обозначавайки Неговото проявление със звука Ра. Съзидателната сила Ра – божественото женско начало, Прамайка на всичко, първоначално била наричана Аллат. От там е и тръгнало сред посветените в духовните Знания наименованието на изконния знак – „𝔸𝕝𝕝𝕒𝕥ℝ𝕒“ като символ на съзидателната сила на Този, Който е създал всичко. Между другото, в древността тези сведения за свещения първичен звук хората отнасяли към свещените Знания за устройството на Вселената в контекста на информацията за човека, като сложен и нестабилен в своя избор су-

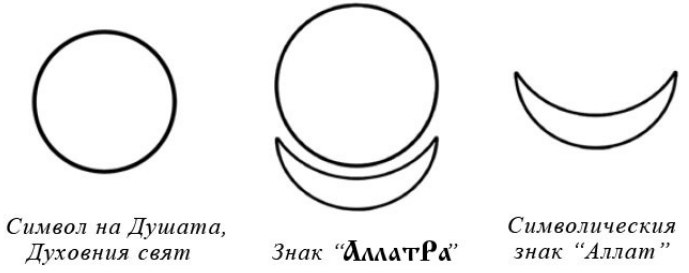
бект от този свят. Но съвременните хора в най-добрия случай асоциират звука Ра изключително с митовете на Древен Египет свързани с бог Ра.

Освен това, знака „𝔸𝕝𝕝𝕒𝕥ℝ𝕒“ като проводник на създателната сила на Бога е използван от хората още от древни времена. Той се явява постоянно активен и взаимодейства с видимия и невидимия свят, оказва влияние върху енергийната структура на човека, независимо дали човек разбира това или не. Но все пак, основното действие на знака се основава на човешкия избор. Ако в него доминира Духовното начало, то този знак му въздейства в качеството си на източник на допълнителна духовна сила. Тоест знакът влиза в резонанс и засилва създателната, духовната сила на човека. Ако пък у човека доминира Животинското начало, то този знак остава неутрален за него. Негативния човек, като правило се подхранва от други съвсем различни знаци, работещи за активацията на материалното, Животинското начало. Знакът „𝔸𝕝𝕝𝕒𝕥ℝ𝕒“ проявява своето въздействие (създателната духовна сила) най-вече в група от хора, които всеки ден реално работят върху себе си и обединяват усилията си в съвместни духовни практики (молитви, медитации и т.н.).

Хелиарите, или както били наричани, например, през Средните векове – „истинските воини на Светлината или войска Господня“, винаги са се опитвали да внедрят този знак в масите, оказвайки по този начин в продължение на векове помощ на тези хора от новите поколения, които наистина следват духовния път. В древните времена най-добрият начин за популяризацията на определен знак била религията. Въпреки че била измислена от хората като инструмент в услуга на жреческата власт, но в него имало зрънца от истинските духовни Знания (които някога в пъ-

лен обем са се давали на всички), както и на хората, вървящи по истинския духовен път. Последните не били толкова много, но именно те внедрявали в образите и атрибутиката на едни или други почитаеми богове духовните символи и активните работни знаци. Между другото, с такова усърдие чрез религията в масите били внедрявани отрицателните знаци (активиращи материалното), тези, които служат на Животинския разум.

Вече разказах, че **кръга** се явява символ на Душата, както и един от **символите** за проявление на духовно Същество от света на Бога. А **символичния знак полумесец с рога, насочени нагоре** – символ на човек, който духовно се е освободил по време на своя живот. **Знакът** „АллатРа“ също така бил използван в качеството си на обозначение за този, който е дошъл от духовния свят (другото, висшето) в този материален свят, обновявайки изгубените изконни Знания.

Рисунка 57. ***Знак «АллатРа» и неговите съставни части.***

Искам да обърна особено внимание на това, че знак „АллатРа“ се явява работен (чист) именно в тази форма, с *празен кръг над празен полумесец с рога, насочени нагоре*. Ако в кръга или полумесеца има някак-

ви изображения или условни обозначения, то знакът престава да бъде работен (чист) и просто се превръщал в информативен символ, както всяка една книга, в която четеш общи сведения. Защо знакът спирал да бъде работен в такъв случай? Това е чиста физика. Просто при запълването на *Празнотата* на знака, с каквото и да е изображение се нарушават квантовите връзки на знака със света. А именно, взаимодействайки с другите измерения от своето второ измерение при прехода си през езоосмоза към същите тези измерения (включително и триизмерното), знака със запълнен кръг или полумесец вече ще се възприема като обикновено изображение носещото информация – просто символ.

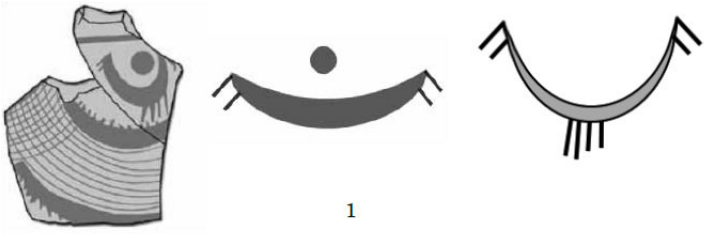
Анастасия: С други думи, в този случай той ще служи само в качеството на символ, а не като работен знак.

Ригден: Точно така. Нека да се опитам да обясня по-ясно за хората разликата между работния знак и обикновения символ. Работният знак, образно казано, може да се сравни с празна кофа, която Наблюдателят спуска в кладенец (активира знака) и оттам вади вода (сила), а след това сам пие (обновява се) или дава на другите да пият (предава сила), или полива градината си (активира географско място), която в бъдеще ще доведе до съответните плодове (духовна активация на Личностите, които пребивават на тези места, дори и в по-далечното бъдеще). И ако кофата, която спуска в кладенеца не е празна, а запълнена (информативен символ, а не работен знак), ваденето на вода от кладенеца става безсмислено. Бих уточнил: това е все едно кофата въобще да няма дъно, т.е., каквото е спуснал, това е извадил – без никакъв резултат...

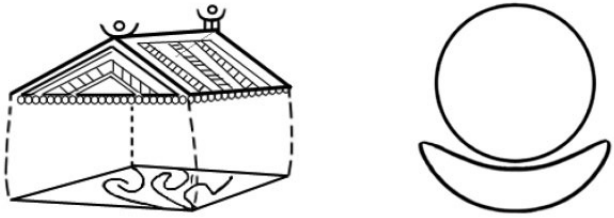
Анастасия: Може би трябва да се отбележи също, че работният знак „ᗅᒪᒪᗩTᖇᗩ“ е един от най-силните знаци, той често е използван от хората, които вървят по духовния път. А най-интересното е, че от него не може да бъде получена сила, ако човек не се намира в положението на Наблюдател от Духовното начало, за разлика, например, от знака звезда.

Ригден: Знакът „ᗅᒪᒪᗩTᖇᗩ“ работи в измеренията над шестото и това го поставя сред тези единици уникални работни знаци, които са достъпни за човека от този свят... Така че знакът „ᗅᒪᒪᗩTᖇᗩ“ – наистина е много силен знак, позволяващ да получите и да съберете и преумножите в себе си силите на Аллата, тази сила, която изниква от самия Бог и се насочва непосредствено към съзидателното, тоест е въплъщението на Неговия план. Затова в своя сакрален смисъл знакът бил считан за олицетворение на силите на Бог посредством Аллат.

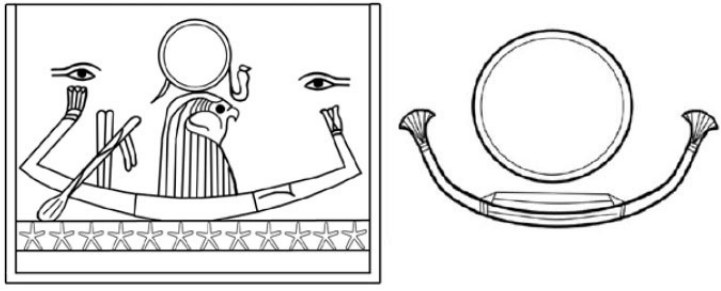
Анастасия: „ᗅᒪᒪᗩTᖇᗩ“ и като работен знак, и като символ със запълнен кръг с допълнителни обозначения, показващи конкретни Знания бил използван в различни времена от различни народи като тайнопис за духовните практики или Учения. Примери за това могат да бъдат намерени на много места, запознавайки се със съответните археологически артефакти, паметници на изкуството, писмеността на тези същите древни култури на Индия (Харапската цивилизация), Триполската цивилизация, Шумерската цивилизация, Древен Египет, самобитните култури на древните народи на Сибир и т.н. Археолозите намират тези символи в скалните надписи в древните отпечатъци, стели, глинени таблички, амулети, ритуални съдове, дрехи, стенописи в древните „светилища“.

1

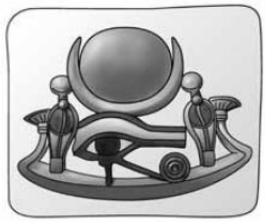
2 3

4

5-а 5-б 5-в 6

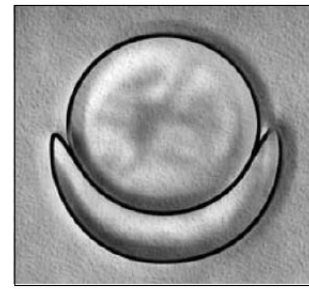

7

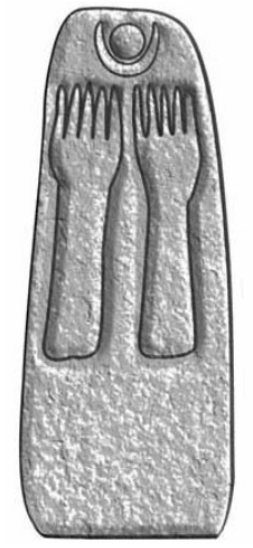

8

9

10

11

Рисунка 58. ***Знак «АллатРа» и неговите символи в културите на Древна Европа, Азия, Африка:***

1) археологически находки с изображения на „слънчева лодка с кръг“ (това е символ „АллатРа“, защото полумесецът е изобразен с допълнителни елементи) на фигурите на ритуални съдове от Триполската цивилизация (Украйна: Източна Европа)
2) глинена квадратна пластина с изображение на къща увенчан със знака „АллатРа“ (енеолитна култура на Балкано-Дунавския регион; от находките до г. Пловдив България);
3)работен знак „АллатРа“ в Минойската култура (II хил. пр. н. е.; остров Крит);
4)изображение на символа „АллатРа“ в древноегипетските свещени сюжети във вид на свещена „слънчева лодка“ (Аллат) и бога Ра (в единия от случаите с глава на сокол, увенчана с празен диск, а в другия случай във вид на празен диск, явяващ се едно от изображенията на бог Ра);
5) символи „АллатРа“ върху артефакти:
а) култура Хаджилар (V хил. пр. н. е.);
б) Апенинските култури (II хил. пр. н. е.);
в) култури на народите от състава на Римската империя (200 г. от н. е.);
б) знак „АллатРа“ в символа на общо семитско божество Баал, почитано от Финикийците, Палестина и Сирия;

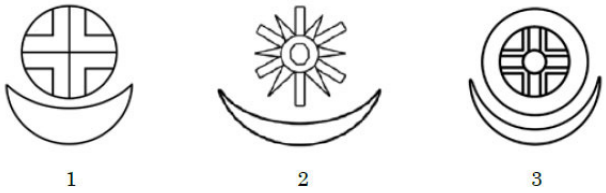
7) знак „АллатРа“ украшение - фрагмент от нагръдник, намерено в гробницата на фараона Тутанхамун; на фрагмента е изобразен Уаджет („Око Ра“ или „Окото на Хор“) на слънчевата лодка на бог Ра (края на II хил. пр. н. е.; Древен Египет);
8) Фрагмент от фриза на Мариба (V – IV в. пр. н. е.; Южната част на Арабския полуостров) – диска на Венера (Астар) над сърпа на луната;
9) символ „АллатРа“ в отпечатъци от асирийските и акадски печати;
10) централна стела с освобождение: знак „АллатРа“ на върха от късната бронзова епоха, намерен сред руините на древния ханаански храм на бога на Луната при разкопките в град Хацор (Горна Галилея; в днешни дни северен Израел);
11) традиционно изображение на древноегипетската богиня на Небето и Любовта – Хатхор (по първоначални легенди дъщеря на бог Ра) на каменните барелефи на свещените храмове на Древен Египет със символ „АллатРа“ на главата;
12) сюжет върху чиния с изображение на кралицата на лова от епохата на Сасанидите (VII в. пр. н. е.; Персия);
13) пример на изображение „АллатРа“ в качеството си на символ (със запълнен кръг) – символично графично изображение (янтра) на най-горната чакра „Сахасрара“ (наричана още Хилядолистник), разположена на темето на главата; използва се при медитативни практики в индуизма, будизма и други школи в Индия.

Ригден: Всички тези изображения говорят, че през всички времена е имало хора, които притежавали сакралните Знания за изначалните работни знаци.

Анастасия: При това е лесно да се види къде е бил поставян символа „АллатРа“ и къде именно работен знак.

Ригден: Между другото, за символите... Съществували различни символи, основани на тълкуването на знака „АллатРа“. Някои от тях обозначавали допълнителни

пояснения, който разбирали само посветените в тези Знания хора, други символи – вариации от хората, които се опитвали да усилят и без това силното, или допълнително да акцентират вниманието върху някои значими моменти. Примери за такива символи, основани на знака „𐰀𐰋𐰇𐰀𐰉𐰀“, са полумесец с рогата нагоре, над който има или кръг с изобразен в него с кръст, или звезда, или символично изображение на лице и т.н.

Рисунка 59. ***Примери на символи «𐰀𐰋𐰇𐰀𐰉𐰀»:***
1)символ от персийската култура (VI в. преди н.е.)
2) символ от шумерската култура (III хил. преди н.е.)
3) асирийски атрибут на бога на Слънцето Ашшура и шумеро-акадското божество на Луната – Син

Хората, не разполагащи с истинско разбиране за значението на тези символи, ги свързвали със Слънцето или Луната, разглеждали ги просто като атрибут на едно или друго божество. А за хора, които притежават Знанията, тези символи били един вид насока, открито послание от миналото от тези, които оставили дадената символика. Например, вземете символа на полумесеца с рогата нагоре, където в големия кръг е вписан по-малък и в него има кръст с празен център - кръг. Това е символично представяне на духовното Учение, привнесено в този свят от Същество от духовния свят (символа на последния знак „𐰀𐰋𐰇𐰀𐰉𐰀“). Малкият кръг, заключен в големия, символизира хората, обединени от това Учение (кръг от последователи). Равностранният кръст е символ на човека, а празният кръг в центъра на

кръста в този случай (в съчетание с общия символ) указва не просто Личността. Това свидетелства за Човека, който благодарение на това Учение не само постигнал духовно освобождение (сливане на Личността с Душата), но и останал да помага на другите хора, вървящи по духовния път.

Анастасия: Да, това наистина е истински духовен подвиг – да достигнеш духовно освобождение, но да имаш смелостта да останеш тук, в този груб материален свят, за да служиш като проводник на силите на Аллата... Има още един интересен аспект, свързан с тези символи. **Символът** „ĂллатРа“ бил атрибут, като правило, на женските богини. Сред най-известните, например е знакът на богиня Ал-Лат („Майка на боговете“), почитана от древните араби в доислямските времена. По това време над нея поставяли символично изображение на полумесец с рога сочещи нагоре, обозначаващо връзката с духовния свят, и кръг (който хората тълкували като Лунен символ). Самият полумесец понякога бил изобразяван със слънчеви лъчи като символ на динамиката, движението в духовна посока.

Ригден: Не е изненадващо, че със символа „ĂллатРа“ били свързвани именно женските богини. В цялата история на човечеството такива духовни Проводници били единствено жените, може би, защото имат майчин инстинкт в смисъла на духовни грижи и Любов към хората. Въпреки че Проводници могат да бъдат както жените, така и мъжете. Просто мъжете, веднъж достигнали духовното освобождение, когато им се откриват по-висшите реалности, бързо напускат този материален свят, както се казва, без задръжки и съпричастност към съдбата на хората, оставени тук.

Анастасия: Ето как, дори и в такива въпроси, жените си остават жени, а мъжете – мъже... Иска ми се да споделя още някои от находките, свързани с Аллат. Сред Знанията, споделени от вас и документирани от мен в книгата „Сенсей IV“, вие разказахте и за фундаменталното значение на времето на Аллат, което съставлява **12 минути**, или по-точно **11 минути 56.74 секунди**. Случайно намерих информация за храм от епохата на царуване на фараона Рамзес II, който е изсечен в скала в Египет, в близост до река Нил. През 60-те години на XX век, във връзка с изграждането на язовир, бил преместен на ново място, на шестдесет и пет метра по-високо от предходното му местоположение на същата тази скала. Така че два пъти годишно там може да се наблюдава следното светлинно явление: на 22 февруари и 22 октомври точно в 6:00 часа сутринта първият слънчев лъч прониква през общия вход към храма в култовата ниша на светилището. След това лъчът се задържа 6 минути върху статуята на бог Амон-Ра и цели дванадесет минути осветява статуята на Рамзес II. При това на 22 февруари светлината пада върху гърдите му, а на 22 октомври – на короната му.

Ригден: Хората обичат да фиксират значимостта си дори и в парче камък и да използват духовните Знания за задоволяване на своята горделивост.

Анастасия: За съжаление... Така че относно символите. Често полумесецът, както споменахте бил изобразяван със звезда, вместо с кръг. Звездата можела да бъде с пет, седем или с осем лъча, като и геометрична фигура с остри издатини, или просто с лъчи, излизащи от центъра.

Ригден: В действителност, звезда поставена над полумесеца означава увеличение на силите – Аллат в Аллата. Въпреки това такива обозначения се използват и като допълнителни указания за една от силите на Аллата. Броят на лъчите на звездите в древността също има своите особености при тълкуването на тяхната символика. Седмолъчната звезда е символ на седмото измерение. Осмолъчната звезда е символ на ромба (куба, поставен на един от ъглите си, като символ на трансформацията на човека в духовно същество, изхода в духовния свят). А **петолъчната звезда** е *работен знак*, свързан със силите на Аллата (проявяващи се на нивото на петото измерение) и се отнася към групата на положително въздействащите знаци. Но тези тънкости са разбираеми за хората, които работят с тези знаци в невидимия свят.

Знакът на петолъчната звезда активира в човека (на подсъзнателно ниво) чувството за справедливост, надежда за бъдещето, а също така помага за обединението на хората. Но, за съжаление, често уникалните качества на този знак били използвани и продължават да използват за своите цели хората, обслужващи Животинския разум. Това, разбира се, е слаба сила в сравнение със знака „ⱥⱡⱡⱥⱦⱣⱥ“, но въпреки това, при неговото масово използване дава резултат, който е свързан с определено въздействие върху хората и изменението на събитията в триизмерния свят. В случая, както и да бъде завъртана самата петолъчна звезда, било то сочеща нагоре или надолу, то тя ще продължава да бъде знак на една от най-съзидателните сили – Аллат. Единственият въпрос е как се изразходва или, по-скоро, къде се пренасочва тази допълнителна сила, която получават хората.

Анастасия: Наистина, петолъчната звезда е била използвана от древни времена в различни позиции. Най-старото й изображение (ако говорим за артефактите, известни в настоящия момент) е с девет хилядна история и е намерено в Мала Азия, в култура, за която вече говорихме. През неолита, знакът на петолъчната звезда бил поставян над главата на Великата богиня като неин символ. А при древните египтяни петолъчката е обозначавала „божество“. Известни са изображения на петолъчна звезда над главата на бика като свещено животно в някои древни вярвания. При това знакът на тази звезда бил с връх, насочен надолу, като позитивен духовен символ, съдържащ елементите на знака Аллат (централен триъгълник насочен надолу, като символ на съзидателното божествено женско начало), и знака на звезда с остър връх насочен нагоре в същата семантична интерпретация.

От древни времена звездата служила като символ на победата на духовното начало над материалното. В митологията с нея обозначавали съюза на Небето и Земята. Този знак бил популярен сред народите на Древна Европа, Азия (особено при шумерите и персите), Америка (коренното население – индианците) и други. И съдейки по магическите ритуали на различните народи, това бил един от най-често използваните символи. Знакът на петолъчната звезда поставяли върху амулетите за защита срещу силите на злото. Благодарение на гръцкия език тази звезда днес е известна като „пентаграма“. В съвременния свят петолъчната звезда се явява символ на много държави. Очевидно, заради загубата на Знанията нейното изображение в езотериката е започнало да се тълкува от човешкия ум, и звездата с връх насочен нагоре е започнала да се смята за знак на „Белия маг“, а звездата с връх насочен надолу за знак на „Черния маг“.

Ригден: Това разделение е наистина тълкуване от „човешкия“ ум. Но то е възникнало заради използването на съзидателната сила на Аллата, достъпна чрез този знак, за отрицателни цели. Знакът на звездата дава единствено положителен тласък, за каквато и да е промяна, изблик на енергия. А вече къде насочват тази енергия самите хора, е въпрос на техен избор. Един прост пример, в историята знакът на петолъчната звезда често се е използвал за извършването на революции и преврати. Звездата е пробуждала в масите положителна вълна, давала е устрем, подтиквала е хората към действие стимулирайки стремежа им към по-добро по отношение на тяхното вътрешно усещане. Ето защо хората в обществото вървели към тези промени с вяра, с положителна нагласа, с надежда за по-добър живот и бъдеще, с желание да открият дългоочакваната Свобода. Тъкмо това е и самото проявление на въздействието на дадения знак върху масите. Но къде и с какви намерения е била пренасочвана цялата тази сила от лидерите на тези революции? Естествено в посоката на Животинския разум, който подменя концепцията на духовния стремеж при хората с действия спомагащи изпълнението на своите материалистични програми. Излиза, че в революциите и превратите хора отиват да свалят един тиранин с надеждата за постигане на собствената си Свобода, но вместо него „избират“ друг тиранин, без да осъзнават, че от това в техния живот няма да се промени нищо, и няма да я има Свободата, за която мечтае всяка Душа. Тези манипулации на Животинския разум не могат да проумеят дори и тези, които устройват подобни масови „шоу“ програми с използването на колосални човешки ресурси (сили). Хората прахосват своето време и уникална сила на вниманието, и в крайна сметка укрепват властта на Жи-

вотинския разум в материалния свят, в който те самите, макар и за кратко време, ще живеят. А с колкото повече власт разполага Животинското начало, толкова повече хората ще забравят за своето Духовно начало, губейки разбирането за истинската Свобода и смисъла на своя живот.

Анастасия: Да, когато е изгубено духовното изконно Знание, се губи и разбирането какво извършваме, както и какво си причиняваме със своя избор.

Ригден: Струва си хората да се загледат по-внимателно в историята и заобикалящия ги свят. На първо място, за да разберат грешките от миналото и настоящето, а това означава да не ги допускат отново в бъдеще, да определят вектора на своя живот и да подхождат с по-задълбочено разбиране, както към себе си, така и към обществото, в което живеят.

Анастасия: Неслучайно е казано, че Знанието – е сила! В тази връзка, бих искала да се върна към разговора за изконните духовни практики. По-специално, бих ви била много признателна, ако разкажете на читателите за **медитацията „Пирамида“**, която се отнася към фундаменталните духовни практики. Надявам се, че тази медитация ще помогне на хората, както и на нас в своето време, да осъзнаем реалността, да получим личен духовен опит в познаването на Душата си и благодарение на дълбочинните чувства да достигнем до разбирането за това, какво всъщност представлява истинската Свобода.

Ригден: Разбира се.

Анастасия: Но преди да преминем към изложението на техниката на изпълнение на тази уникал-

на медитация, бих искала да уточня с вас няколко съществени за читателите момента, на първо място, касаещи разбирането – какво представлява измененото състояние на съзнанието по време на медитация? Знаете ли, сблъсках се със случаи, когато хората, прочитайки книгите започват да практикуват медитациите, изпълнявайки ги, меко казано на гола представа. При детайлно обсъждане се оказа, че просто не разбирали, какво всъщност представлява медитацията, какво представлява на практика – измененото състояние на съзнанието, въпреки че са чели много за това. В единия случай хората, мислейки си, че правят медитация, на практика си оставали в привичното за деня състояние на бодърстване, без да се напрягат с превключване в изменено състояние на съзнанието. Ето защо, често по време на това условно занятие, на тях им идвали обичайните мисли от ежедневието, текущите проблеми, бита, отделни преживявания, тоест различни мисли отвличащи вниманието. Естествено, че такава медитация, като теория, протичала на базата на голата представа. В други случаи, вместо медитация, те просто изпадали в сън. Това се е случвало основно, когато били силно изморени по време на работния ден, а след това сядали да медитират. Сънят също, както е известно е вид изменено състояние на съзнанието. И така го приемали погрешно за медитация, тъкмо затова „волевите усилия“, които прилагали в изпълнението на медитацията въпреки умората след работния ден не носили резултат.

Ригден: Тези хора трябва да разберат какво представлява измененото състояние на съзнанието, какви видове има и по какво се различават помежду си. За такива изменения на състоянието на съзнанието, както същия този сън или медитацията е харак-

терно пълно отпускане на тялото, мислено спокойствие, полудрямка. Но това е само показател за *началното на изменение състоянието на съзнанието*, а след това вече идва разделението: за някои изпадане в медитация (осъзнато управление на тънките процеси в невидимия свят) или просто сън (безсъзнателно състояние).

Анастасия: Да, точно това исках да отбележа. На хората не им достига реално практическо разбиране какво представлява истинската медитация и как всъщност протича.

Ригден: Бих посъветвал тези хора като начало да си изяснят и да разберат, какво представлява елементарната автогенна тренировка, да се научат да отпускат тялото си, да контролират своите мисли, да потренират задържайки за известно време своето внимание на едно-единствено нещо, и чак тогава да пристъпват към практикуване на медитация, тоест в едно по-дълбоко потапяне в измененото състояние на съзнанието. Да усвоят първичните техники на медитация в първата книга „Сенсей“ и другите книги от тази серия, а след това да започват да усвояват вече фундаменталните духовни практики.

Анастасия: Съгласна съм с вас, хората са различни, едни – схващат бързо, а на други е нужно време, за да се ориентират по-детайлно. Но на човека най-вече не му достигат елементарни познания за самия себе си, за общите механизми на работата на мозъка в различните състояния на съзнанието. Зная, че притежавате уникални знания в областта на неврофизиологията и функционирането на човешкия главен мозък. Бихте ли осветили темата за изменение състоянието на съзнанието от тази гледна точка с

общодостъпни за читателите сведения или познания, които могат да бъдат огласени.

Ригден: Е, това, което е в рамките на съвременното разбиране на науката за функционирането на главния мозък, за да може на хората да им стане ясно, за какво става дума и в каква посока следва да се водят днешните изследвания. Както е известно, работата на мозъка е свързана с електромагнитните вълни. Мозъкът може да работи в различни режими, на всеки от които отговаря определено психо-физиологично състояние на съзнанието. Човекът като личност, концентрирайки своето внимание, може да управлява няколко такива свои състояния на съзнанието. Във всекидневния живот човек най-често се намира в едно от тези свои състояния на съзнанието, в научните кръгове го наричат „бодърстване“. Провеждайки измерване на активността на главния мозък, учените обозначават **състоянието на активно бодърстване** като бета-ритъм. Той се движи в диапазона от 14 до 35 Hz, напрежение 10-30 μV . Бета-вълните се отнасят към бързите вълни и са с ниско амплитудни колебания от общия (сумарен) потенциал на главния мозък. На електроенцефалограмата формата на тези вълни наподобява триъгълници със заострени върхове. Бета ритъмът бива фиксиран при работата на челните и централни области на мозъка. Когато човек обръща внимание върху нещо ново, неочаквано, някаква нова информация, предизвикваща интензивна умствена активност, силна емоционална възбуда, този бета-ритъм нараства и се разпространява към другите участъци на главния мозък. Бета ритъмът е характерен за работата на мозъка при умствен труд, емоционално напрежение, под въздействие на различни дразнители.

Би следвало да отбележим, че за мозъка не съществува понятие като умора. Просто трябва да се разбере как работи и как превключва от един вид дейност към друг, както и да се умее качествено и навреме да се изменя състоянието на съзнанието. Всекидневният живот е постоянно свързан с психологическа само настройка на човека, от която зависи общото състояние на организма. През деня върху човека въздействат различни фактори като звук, светлина, както и въздействия от страната на невидимия свят. Всички те се явяват ежедневни дразнители, въздействащи върху физиологичните и други процеси от жизнената дейност на организма.

Прекомерното вълнение, гняв, раздразнителност, психическа умора, се съпровождат от напрежение на мускулите на лицето, шията, ръцете и така нататък. На свой ред напрежението на мускулите се превръща в генератор на възбуждащи импулси. Задачата на човека, който извършва автогенна тренировка или пък се настройва за изпълнение на медитация, е да ограничи потока на възбуждащите сигнали. Ето защо се настанява в удобна поза, в тишина (изключват се всички звукови дразнители), затварят се очите (изключване въздействието на зрителни дразнители), превключва се вниманието от различните всекидневни мисли, преживявания, вълнения към състоянието на вътрешен покой и тишина (тоест по възможност се изключва непосредственото въздействие на невидимия свят). После се преминава към съсредоточаване върху отпускането на мускулите (изключвайки по този начин още един канал на възбуда) и така се достига до състояние на пълен покой. По този начин, човек пренастройва режима на работа на своята психика, а от тук и на нервната система. Чрез такава самонастройка той може да уп-

равлява себе си с помощта на точни мисловни заповеди – авторапорти.

Анастасия: Дисциплината на мислите разкрива пред човека големи възможности. В състояние на медитация той може да управлява недостъпните за други състояния (в това число и състоянието на бодърстване) механизми на своята сложна енергийна конструкция. Естествено е, че при правилно изпълнение на медитативните техники при него се наблюдава духовен подем, озарение, развитие на интуитивно знание, също така и странични ефекти като прилив на сила, добро настроение, повишен творчески потенциал, което на свой ред се отразява положително върху общото състояние на човека.

Ригден: Разбира се. Трябва да се разберат всички тези механизми. Вниманието към медитацията е като електрическият ток в мрежата: каквото включиш към нея, това и ще работи. Ето защо е толкова важно да се задържи концентрацията на вниманието върху главните процеси, протичащи по време на медитацията. Изобщо човека изпълняващ духовната практика, може да бъде сравнен с военен пилот, изпълняващ бойна задача на свръхзвуков изтребител. В началото пилотът отработва на земята до автоматизъм всички действия върху авиационния тренажор – имитиращ полета на самолета. Това е равнозначно на човек, който е в началото на усвояване първите етапи на медитацията. А именно – процесите на отпускане, отстраняване на страничните мисли, потъването в състояние на медитация, първите усещания на равнището на физическо тяло, усещането на топлина в областта на слънчевия сплит, леко боцкане в областта на чакрите, движение на енергиите по ръцете и т.н. Този етап може условно да се нарече пър-

вичен: от голата теоретична представа за медитацията до придобиването на първите практически навици от нея.

Вторият етап в усвояването на медитативните практики, образно казано е равносилен на получаването на практически опит за пилота непосредствено във въздуха, когато сяда в бойната машина и започва да тренира по време на полет. И тогава му става ясно, че управлението на самолета в небето не е съвсем същото както да се изпълняват упражненията на тренажора имитатор на земята. Съществената разлика произлиза не от техниката на изпълнение, а от самите усещания, разбирането на процеса на полета, живота в съвсем друго пространство – небето. Подобно на пилота, и медитиращият забелязва съществената разлика между теоретичното знание и практическото, когато осъществява вътрешна работа над себе си и извършва контрол над своето Животинско начало, човек започва да се променя. Това е и главното, защото самата медитация е просто един инструмент! С други думи, в ежедневието си човек започва да контролира своите мисли, да следи за тяхната чистота, да наблюдава своите психологически реакции, да не допуска негативизма да нахлува в съзнанието му. А когато не контролира своите мисли, всички започват да му бъдат виновни за неговите беди и обиди, той осъжда всички, постоянно недоволства, поучава всеки около себе си, а сам не живее според своите поучения и така нататък. Но когато човек започне да се занимава със себе си, тогава започва да обръща внимание не на външното, а на своите вътрешни причини, защо именно така, а не иначе възприема и реагира на заобикалящия го свят. Започва да разбира защо се поддава на тези външни провокации и как да отклонява своето внимание от множеството си егоис-

тични желания, обиди, агресията от Животинското начало, научава се да го превключва към Предната си същност, дълбочинните чувства, извиращи от Душата и как да пребивава на духовна вълна. Когато човек ежедневно, практикува и работи над себе си самостоятелно, без да позволява на своето Животинско начало да се проявява, тогава в медитативните практики пред него се открива съвършено ново ниво на възприятие. Той започва да разбира какво всъщност представлява медитацията и да вниква в този необичаен процес. Човек се учи да работи и пребивава в съвършено друго състояние на съзнание, различно от бодърстването и съня. Тоест на практика да усеща разликата в състоянията на съзнанието, да разбира света посредством дълбочинните чувства, интуитивното Знание, което не се явява продукт на логиката.

И накрая, третият етап е, когато военният летец по време на полета на своя свръхзвуков изтребител изпълнява бойна задача. Тогава той вече не мисли за механизмите на работата в самолета, а просто автоматично ги използва. Неговите мисли не са насочени към необичайната обстановка, която го заобикаля, защото той вече живее с нея. Летецът усеща всяко едно движение на самолета и вниманието му е концентрирано върху главното – изпълнението на бойната задача. По същия начин е и с човека, който изпълнява духовни практики! На този етап той вече превръща в навик контрола над своето Животинско начало, автоматично включва механизмите за медитация чрез кратки мисловни заповеди и изпълнява медитацията изключително с вътрешните си дълбочинни чувства в отсъствието на каквито и да било мисли. Механизмът на духовните практики (при сериозна работа на индивида над себе си във всекидневния живот) извежда човека на съвършено друго равнище на възприятие, в

това число четвърто, пето или шесто измерение от позицията на наблюдател от Духовното начало. Той започва да опознава първичния свят на материята, света на фините енергии, изключително благодарение на дълбочинните си чувства, а не с помощта на логиката и материалните мисли. Та нали мисълта – е материален продукт, нищо повече. А духовните, дълбочинни чувства – са съвършено друго качество на възприятието, съвършено друг диапазон на всеобхватни Знания, онова, което хората наричат просветление.

Анастасия: В това състояние придобиваш удивителна яснота и точност на възприятието за произхождащите процеси. И след медитацията, когато се опитваш да предадеш преживяното на другите хора, разбираш, че не е възможно да предадеш достоверно, посредством обичайните ти образи и асоциации онова, което си почувствал в новата среда. Благодарение на това осъзнаваш, че във всекидневния живот има съществена разлика между реалните процеси и игрите на ума – асоциациите, с които оперира логиката от позицията на материалистичното възприятие на света. И когато започнеш да опознаваш всичко това на практика, докосвайки се до истинската реалност, тогава осъзнаваш напълно, колко е важен всеки един твой ден проведен в работа над себе си и за какви мисли и дела ежедневно изразходваш своето внимание. Та нали всичко това има неизбежни последствия на първо място за твоята Душа и Личност!

Ригден: Безусловно, това е така. Животинското начало приспива Личността с различни илюзии, обгръща съзнанието й с гъст, мъглив воал на материалистичното съществуване. Тази мъгла може да се разсее само чрез личното духовно израстване на човека, когато благодарение на придобития си опит, започ-

не да разбира каква е истинската реалност. Образно, процесът на духовно израстване на човека, неговият самоконтрол и самоусъвършенстване могат да се сравнят със създаването на условия за растежа на семето на дърво, посадено в земята. То като част от някога съзрелия в атмосферна среда (небето) плод условно е Душата, а земята – това са външните земни условия за Душата, тоест нашите мисли и действия в материалния свят. Каквито условия създадем (било то засуха, прекалено висока влажност на почвата, вледеняване, или нормални условия за развитието на семето) за своето духовно развитие, такива и резултати ще получим. В края на краищата, ако не се грижим за семето, то може да загине и тогава няма да има нито дърво, нито плодове. А ако се грижим за него, тогава има шанс да прорасне от земята и да достигне въздушната сфера, където вече ще изпитва въздействието на една напълно друга среда, различна от земната. Но в същото време ще продължи да съхранява своите корени в земята и да усеща тяхното въздействие, но не така, както преди, а по един различен начин. С други думи, по време на своя човешки живот в трето измерение Личността има възможност да се развие духовно и да достигне сливането с Душата, а това означава да отиде във Вечността. Разбира се, „семето“, „земята“, „дървото“, „небето“, „познанието“, „развитието“ – са просто думи, човешки асоциации, защото, както правилно отбеляза, когато човек започне на практика да прониква и да опознава другия свят, той разбира много повече, отколкото може да изрази с думи.

Така че медитацията – е инструмент, с помощта, на който се включва в работа системата за духовна навигация на сложната човешка конструкция. Това помага да се коригира посоката на движение към край-

ната цел (духовно освобождение), да се избегнат различните отклонения по пътя, и да се подобри качеството на движение. И тъй като човека – е жива енергийна конструкция, вследствие на използването на толкова надеждни инструменти се осъществява нейното усъвършенстване, благодарение на духовното развитие на самия управляващ – Личността.

Анастасия: Да, в съвременната наука все още е налице неразбирането на цялата важност на процесите, които протичат в състоянието на медитация.

Ригден: Е, учените все още считат самата медитация за състояние на „спокойно бодърстване“, наблюдавайки човешкия главен мозък, с помощта на достъпните за тях съвременни технологии, особения честотен ритъм – алфа ритъм, който е най-силно изразен в областта на тила (до епифизата – епифизната жлеза). Обикновено се приема, че алфа ритъмът съответства на ритмичните потенциални колебания с честота от 8 Hz до 13 Hz (средна амплитуда от 30-70 μV). Въпреки че реално по време на медитация този диапазон се простира от 7 Hz до 13 Hz. Следва също да се отбележи, че когато човек допуска мисли и им отделя от вниманието си, този ритъм намалява амплитудата на колебанията, тоест отслабва или изцяло изчезва и се заменя от друг.

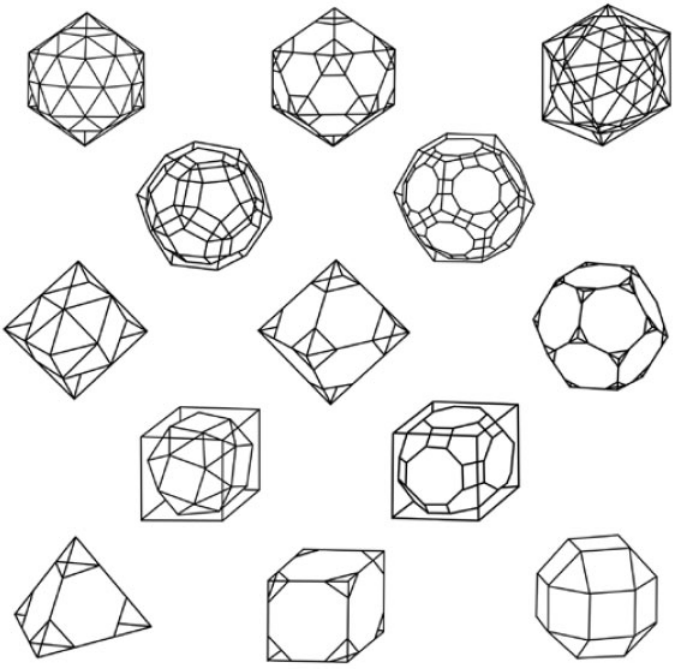
Анастасия: От 7 до 13... много любопитни показатели, особено ако направим някои сравнения. Интересното е, че 7 и 13 са значими числа в митологията на много народи. В символиката на тайните знания седмицата посочва седмото измерение, важно за човека в духовен план. В митологията това число е свързано с характерните идеи за Вселената, използвано е като основно числово обозначение в описание-

то на световното дърво, пълния състав на божествените пантеони, универсална характеристика на почти всичко, което се изчислява в митологичния космос сред различните народи по света. Интересно е също, че при изпълнението на определени духовни практики, медитиращият понякога наблюдава процеси и явления, които асоциативно са отразени в основата на някои митове. Очевидно в древността, за да се предаде духовният опит на бъдещите поколения по някакъв начин, хората фиксирали най-значимите моменти с асоциативни образи в същите тези митове, легенди, притчи и приказки.

Ригден: Абсолютно на място отбеляза, че в някои медитации пред хората се открива, така да се каже, не съвсем обичайното устройство на този свят. Как това може да бъде обяснено на хората, които не знаят за съществуването на процесите в невидимия свят? Само с помощта на асоциации, разбираеми за слушателите. В крайна сметка, митологията на народите по света е опит на хората да запазят знанията за видимите и невидимите светове, информация за миналото и духовния опит на човечеството в разбираеми за следващите поколения асоциативни форми.

Анастасия: А числото 13?! Реално, освен че означава пълен кръг на силата (12+1), още се явява и специално число, например, в пространството на геометрията. Вие ни разказахте веднъж за пряката връзка между геометрията и физиката в разговор за геометрията на пространството във Вселената. Тогава споменахте за знанията по геометрия, които били дадени много отдавна на хората, включително и за полуправилните многостенници в триизмерното пространство.

Към тях се отнасят и така наречените днес 13 архимедови тела. Знаете ли, невероятното е, че преди толкова време, още в училище, изучавахме тази тема. Сега си спомням следното определение: полуправилните многостенници – са многостенници, чиито страни представляват правилни многоъгълници, а многостенните ъгли при върховете им са симетрични. Но едва много години по-късно, след вашия разказ, започнах да гледам на тези познания от съвсем различна гледна точка, с погледа на изследовател. От главата ми все още не може да излезе в каква сложна и хармонична в сакралния смисъл на думата последователност поставихте тогава 13-те архимедови тела!

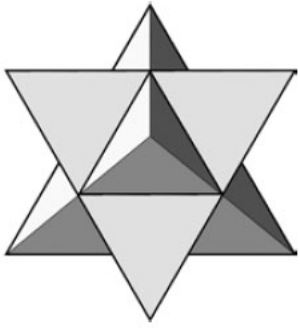
Рисунка 60. ***Изконна схема на разположение на 13-те полуправилни многостенници.***

Всъщност, в тази подредба се наблюдават всички основни символи и знаци, както и схемата на цялостната картина под формата на *наклонен кръст*, състоящ се от самите фигури, при това с отбелязани четирите Същности и центъра, усъвършенстващ простите пространствени форми към по-сложни. Хората обаче разполагат всички тези полуправилни многостенници по малко поразличен начин, позовавайки се на трудовете на древногръцкия учен Архимед. Но днес не е тайна, че откритието на тези знания се приписва само на неговото име. Като правило, типичната за такива случаи препратка към доказателствените трудове по този въпрос на дадения учен от древността са загубени. Бях заинтригувана откъде Архимед би могъл да знае за тези 13 фигури?

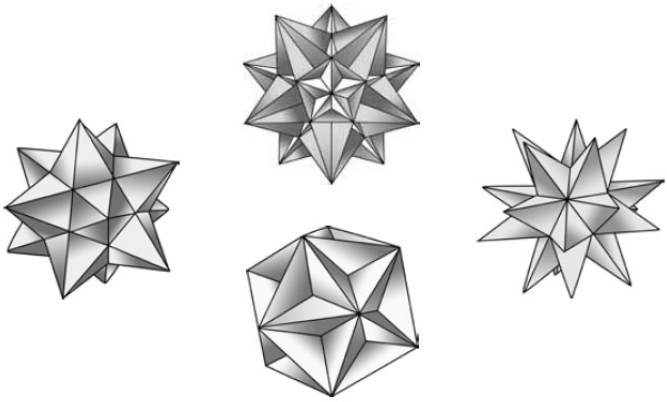
Архимед произлиза от благородно семейство, сам се обучавал в областта на различни науки, включително и геометрията. В най-големия през този период културен център – египетския град Александрия (който тогава бил под властта на гърците), както е известно, вече е била създадена прочутата Александрийска библиотека (Александрийски музей). Тя се е явявала най-висшето образователно учреждение с международно значение и съхранявала уникални древни книги (свитъци) от различни страни. Известно е, че впоследствие Архимед работил в нея. Поинтересувах се в историческите източници, където още се споменават подобни знания за многостенниците и пространствените фигури в тези времена или дори по-рано. Както ми препоръчахте, погледнах в писмените предания на хетите (индоевропейски народ, който живеел в централната част на Мала Азия през II хилядолетие пр. н. е.), които от своя страна заимствали тези математически знания от вавилонците. Тоест грубо казано, петнадесет века преди древногръцките математици Питагор, Евклид, Архимед на хората вече били известни сведения като, степенуването на

числа, таблиците с квадратни и кубични корени, формулите за изчисление лицето на триъгълника, трапеца, окръжността, обема на куба, паралелепипеда, конуса, обикновената и пресечена пирамида и други тригонометрични фигури. Всъщност, хората притежавали всички тези познания от най-дълбока древност. Съдейки по монументалното строителство, от тях са се възползвали и древните египтяни, шумерите, индийците, жителите на Централна Америка, както и други древни народи.

Също така проучих информацията за звездообразните многостенници, по-специално за телата на Кеплер - Пуансо, така наречения звездообразен октаедър, който бил открит за съвременното човечество повторно от известния учен Леонардо да Винчи. Смятало се е, че самата природа подсказвала на хората формите. Но вие сте прав, какви са тези форми? Та това са същите тези символи и знаци! Същия пример на триъгълника, пирамидата, куба, звездата и така нататък. Сега разбирам подълбоко не само принципа на въздействие на работните знаци, но и защо и как се е използвала една или друга символика за по-точното предаване на определена медитативна техника.

Рисунка 61. ***Звездообразен октаедър на Леонардо да Винчи.***

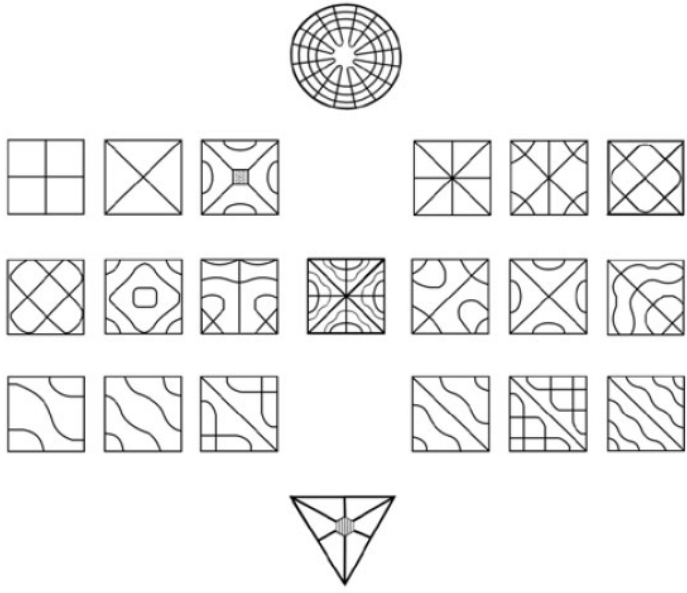
Рисунка 62. ***Звездообразни многостенници: телата на Кеплер - Пуансо***

Хората сега са в състояние да разширят познанията си в областта както на макро, така и на микрокосмоса, да изследват природата на равнището на молекулния строеж, атомите, по-фината организация на микросвета. Изненадващо е, че всичко е физика, всичко е вълна, фиксираща определена форма на съществуване! Нека например вземем ледените кристали или планинския кристал (кварца). Те често приличат на заострен молив, тоест имат формата на шестоъгълна призма с връх във формата на шестоъгълна пирамида.

Всичко в материалния свят има определена пространствена позиция. Започнах също така да се интересувам и от сведенията за опитите свързани с влиянието на звуковите вълни върху малките частици, в частност върху сухия пясък, разположен на повърхността на вибрираща плоча.

Поразително е, че под въздействието на вибрация пясъкът започва да се подрежда в различни геометрично

правилни форми. И тяхната форма зависи от честотата на звука! Ще поясня за онези читатели, които не са запознати, че тези модели се наричат фигури на Хладни, от фамилията на своя откривател – немски учен, работещ в областта на експерименталната акустика в края на XVIII – началото на XIX век. Днес резултатите от изследванията му са използвани за изучаване на собствените честоти на диафрагмите на телефоните, високоговорителите и микрофоните.

Рисунка 63. ***Фигурите на Хладни.***
Геометрически орнаменти на финитe частици след въздействието на звукова вълна с определена честота.

Ригден: Звукът и геометрично правилните знаци – са в областта на чистата физика, а това означава и първата стъпка в областта на постиженията от човечеството в тайните на глобалния Звук и работните знаци. В действителност, това са открития на научна осно-

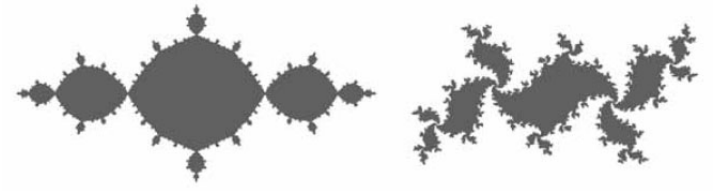
ва на това, което е било известно на хората от древни времена и е въплътено в традициите и преданията на различните народи.

Анастасия: Да, как може да не си припомним уникалните сведения за Първичния Звук, за които споменахте в разказа си за Граала, своеобразен „пропуск“ към духовния свят – светът на Бога. Аз ги фиксирах в книгата „Сенсей IV“. Вие тогава споменахте, че формулата на Първичния Звук се състои от определени работни знаци. Тяхното активиране води до проявлението на свръхсили – съчетание между Първичния Лотос и Аллат. Когато мислиш за това от гледната точка на вече известните Знания, например, в областта на физиката, геометрията на пространството, глобалното време, подредената информация (фундаменталните информационни блокове), тогава много по-добре разбираш дълбочината на тези Знания, които предоставихте на света.

Ригден: Всеки, който безстрашно прониква в дълбините, рано или късно се среща с Истината. Намирайки се на повърхността може да наблюдавате единствено изкривеното отражение на това, което се крие в дълбините...

Анастасия: Да, за да се опознае Истината, е необходимо да се проникне в нейната дълбочината, което е възможно само от позицията на Наблюдател от Духовното начало. Както казват мъдреците, за да се познае Истината, трябва да забравим за себе си... Също бих искала да кажа няколко думи за природните фракт*а*ли (латинската дума fractus – раздробен), тези геометрични повтарящи се фигури, за които споменахте в една от беседите. Фракталите – са наистина един удивителен свят на неочаквани пространствени структу-

ри и форми, красота и хармония! Разширих познанията си и по тези въпроси. Колко много все още не зная за света и колко увлекателен и полезен е самият процес на познанието.

Рисунка 64. ***Множеството на Жюлиа***

Фракталът – е геометрична фигура, в която един и същи мотив се повтаря рекурсивно при намалявнето на мащаба. Реално, в природата често се случва да се повтарят един и същи по структура елементи. Това може да се види чрез увеличаване или намалявне на обекта на изследване произволен брой пъти. Самоподобността е едно от свойствата на фракталите, те се намират в много обекти, системи и природни структури. Например в снежинките, облаците, пламъка, турбулентния поток на водата, короните на дърветата, ДНК, човешката кръвоносна система, и така нататък. Фрактали са открити в много природни явления и процеси. Това е съвсем друго ниво на сложност на геометрията в пространството, но както разбирам, далеч не най-сложната, като се има предвид това, което сте ни разказвали.

Поразрових се в съвременните научни постижения в областта на фракталната геометрия, както ме посъветвахте. Оказва се, че фракталните модели сега се използват широко в много области на различните науки. Например в химичната кинетика (от гръцката дума „kinetikos“ – „движение“). Като се има предвид, че областта на физическата химия е свързана

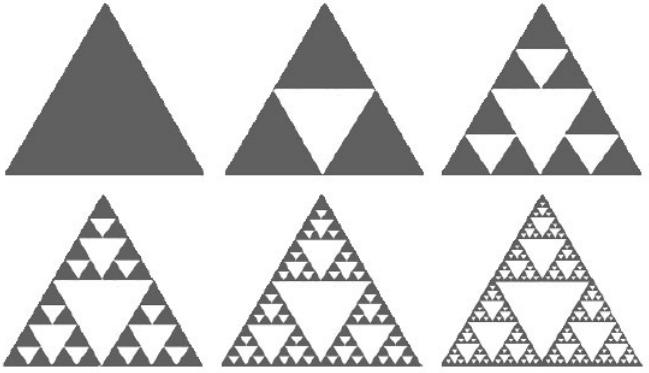
и с биологията, както и с други области на природните науки, представям си колко огромно е количеството материал за изследване, включително и в областта на медицината. Фракталните модели също се използват при създаването на антенни конструкции, в областта на компютърните науки, подобряване на трафика, компресирането на данни и много по-компактното съхранение на информацията, дори учените ги смятат за алтернативното бъдеще на съвременния интернет.

Освен това, фракталните модели се използват в областта на ядрената физика и астрономия, за изследване на елементарните частици, процесите на Слънцето, разпределението на галактиките във Вселената. Всъщност, фракталните свойства се срещат и в *спираловидното* движение на енергиите, върху което някога акцентирахте нашето внимание. Намерих това в косвените потвърждения на физиците, когато наблюдавали поведението на фракталните клъстери във външните електрически и магнитни полета при образуването на спирала, както и турбулентните потоци. Големите вихри генерират по-малки вихри, а те от своя страна, още по-малки и такова деление на спираловидните енергии се наблюдава до онези видими нива, които са били технически достъпни за учените.

Ригден: Когато човек търси, той наистина намира повече, отколкото е очаквал да намери. Знанията за фракталите са много по-древни отколкото съвременните хора могат да си представят. Просто в човешкото общество се случва обичайния процес на заимстване на знанията, тяхното скриване, преименуването им, обичайните игри на суета от поколение на поколение, от век във век.

Анастасия: Да, четох за алгебричните фрактали на Нютон…

Ригден: Е, това не е най-интересното в историята... Спомни си за Серпинския триъгълник – фрактал, предложен от полски математик в началото на XX век.

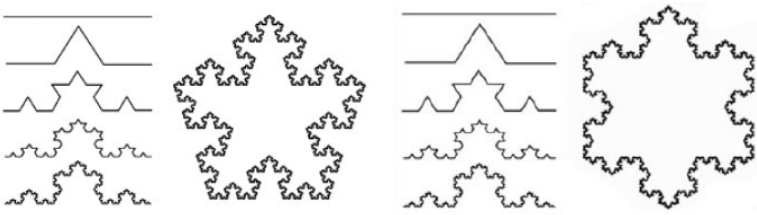

Рисунка 65. ***Фрактал «Триъгълник на Серпински».*** *Процес на изграждане на фрактала в триъгълника по пътя на делението на четири равни равностранни триъгълника.*

Анастасия: А, това ли е този триъгълник, в който може да се наблюдава процеса на повторение на идентични триъгълници на плоскостта до безкрай?

Ригден: Точно така, т.нар. рекурсия, от латинската дума „recursio“ – „възвръщане“.

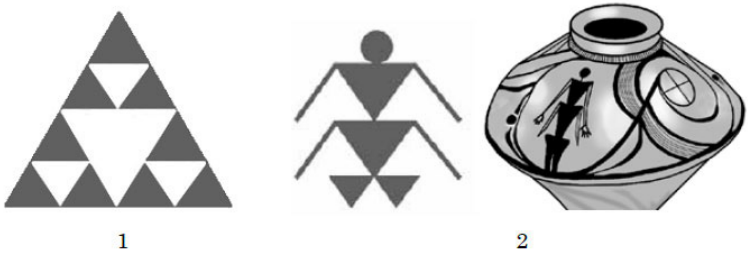
Анастасия: Да, четох. Спомням си, как ме заинтригува вашето обяснение за снежинката на Кох, когато обясняхте този математически процес от позицията на задълбочената физика. Още тогава започнах да търся повече информация за тази снежинка и паралелно с това намерих друга информация, включително и за този триъгълник.

Рисунка 66. ***Фрактал «Снежинката на Кох».***

Два примера за процеса на преобразуване на линиите в снежинка по начина на многократното им разделяне на три равни части и замяната на средната част с нови две.

Това наистина беше интересно откритие за мен, когато съпоставих всички тези природни геометрични форми на материалния свят с изконните Знания за работните знаци и процесите, свързани с духовното развитие на човека, както и със знаците и символите, които намерих интересувайки се от археологическото минало на човечеството. Включително и тези, които в древни времена представителите от различни култури нанасяли върху скалите, керамичните съдове, предназначени за магически, ритуални, свещени обреди и така нататък...

Рисунка 67. ***Фрактали в изображенията на Триполската цивилизация:***

1) триъгълника на Серпински, приведен, като сравнение;

2) изображения на триполска керамика (VI – III хил. пр. н. е.; Древна Европа): представено е схематично духовното развитие на човека, благодарение на силите на божественото женско начало – Аллат (триъгълника с върха на долу), изход в други измерения.

Ригден: Нищо сложно няма в това. Ако вземем символите и знаците на тази триполска или древноегипетската цивилизация и ги сравним с информацията за паралелните светове, за тунелирането, за медитацията „Астрални огледала"...

Анастасия: За тунелирането, медитацията „Астрални огледала"?! Ама, разбира се, рекурсията във физиката! Какво е астрален тунел? Това е класически пример за безкрайна рекурсия, само че в друго измерение... Две огледала, поставени едно срещу друго образуват два коридора от затихващи отражения на огледалата – това е известен в областта на физиката пример за безкрайно повтарящ се фрактал. И ако отчетем, че в много случаи древните орнаменти наистина повтарят геометрията на пространството, излиза, че древните хора били запознати дори повече от нас с всички тези процеси, нещо повече, от позицията на практиката, а не на теория!

Ригден: Просто в съвременния свят повечето хора са забравили за основната си цел, за какво са им нужни тези знания, тъкмо затова всичко се превежда в материалистичното русло на разбиране на света. Защо дори учените, които работят с материали, процеси и явления, явяващи се част от общото цяло, не спират да си задават въпроса: „Какъв е смисъла на живота ми?". А в крайна сметка и научният труд може да помогне на учения да разбере духовните аспекти, ако разбира се човек се самоусъвършенства духовно в своя живот. Много хора живели в древните времена, дори без да при-

тежават такава подробна информация за материалния свят, както съвременните учени, но притежавайки духовните знания, разбирали най-важното: какво представлява земният свят и как да управляват самите себе си, как да излязат отвъд неговите предели, за да достигнат духовния свят.

Огледалните отражения, навлизането, било в посока макрокосмоса или микрокосмоса на материалния свят води до взаимно проникване, раждащо в човека *като Наблюдател вътре в системата* ***усещане за безкрайно подобие на част от цялото. Но тези чувства са илюзорни, тъй като материята е временна и ограничена в своето проявление. Истинската вечност за човека се крие само в Душата – в това безкрайно малко, което съдържа в себе си изхода към безкрайно голямото, образуващо в техните пресечни точки област на взаимно привличане и взаимно проникване. Точно това е истинското безкрайно, подобие на част от цялото.***

Анастасия: Да, вашите думи са самата – Истина. Сега в мен възникна вътрешното чувство, някакво дълбочинно разбиране, че именно в това са заключени основните закони на Вселената. Интересно състояние: ясно разбирам всичко това, но осъзнаването идва сякаш от Душата, чувството е такова, че не е възможно цялата му мащабност да бъде обхваната само с логика.

Ригден: Такова нещо може да се постигне само чрез дълбочинните чувства, изникващи от Духовното начало. Няма друг начин. В края на краищата, конструкцията на човека в шестте измерения е създадена като най-удобната форма за опознаване на света от новата Личност, независимо дали е имала възможността да уз-

рее духовно и да се свърже със своята Душа. Искам да подчертая, че конструкцията е създадена именно *за познаване на света*, а не за „вечен живот“ в материалното тяло. Нашето физическо тяло – реално е само част от конструкцията, която се намира в трето измерение! Просто именно от него новата Личност започва своя процес на познание.

Можем да кажем, че всеки човек има потенциален зародиш на учен. Просто на първо място е важно да се научим да разбираме този свят от гледната точка на Наблюдател от Духовното начало, тогава и епохалните открития няма да ни накарат да чакаме. Днес хората не виждат и не разбират много неща, дори с наличието на съвременната техника. Не могат да обхванат с материалистичното си мислене голяма част от процесите, тъй като се опитват да наблюдават и съдят за явленията, намирайки се в твърде ограничената система на третото измерение (на физическото си тяло, на Земята, и така нататък), а не и извън нея. Въпреки че всеки има възможността да опознае света от позицията на Наблюдател от Духовното начало. Работата на древните структури на главния мозък в момента на изпълнение на духовни практики, докосването с духовния свят и постигането на тайните на Вселената не ще замениш с никаква техника.

Анастасия: Абсолютно вярно. Всъщност, всеки човек е учен и изследовател по свой начин, независимо от професията. А и кое е най-важното нещо във всяка професия? Да бъдеш Човек тук и сега във всяко едно отношение и да работиш най-вече върху себе си. Тогава и резултатите от качествената вътрешна работата ще се отразят върху външния живот на човека и помощта, която оказва на другите. И ако тези хора започнат да доминират в обществото, тогава и самото общество ще се

промени, тъй като всяка част се явява носител на свойствата на цялото.

Ригден: Безусловно... Но да се върнем на темата за медитацията като изменено състояние на съзнанието. Разнообразието от мозъчни честоти, както и на заобикалящия ни свят, далеч не са изучени достатъчно детайлно, въпреки че науката към днешна дата вече има някаква представа по този въпрос. Човек има свое собствено енергийно поле, което генерира определено излъчване. Ако се изследва конструкцията на човека в трето измерение може да се намерят много интересни особености. Дори черепът се явява добър резонатор на различните честоти. Между другото, човека живее на планетата Земя, която също има свое собствено енергийно поле. Атмосферата, или по-точно йоносферата (един от най-горните слоеве на земната атмосфера, разположени на повече от 50 км) е огромен сферичен резонатор, проводник на вълни със собствена електропроводимост, където постоянно протичат процеси на йонизация и рекомбинация (от латинското „re-“ – представка, означаваща „подновяване, повторение“; „combinatio“ – „връзка“, „съединение“).

Човек живее в кухината на този обемен резонатор, който, разбира се, по един или друг начин оказва определено влияние върху неговата енергийна структура. Външната граница на йоносферата, както си спомняш, се явява и най-външната част на земната магнитосфера, същия този „екран“, който предпазва планетата от космическите излъчвания. Благодарение на йоносферата, същите радиовълни се разпространяват на големи разстояния отражавайки се многократно между нея и земната повърхност. Мълниите, генериращи нискочестотни колебания, когато влизат в резонанс с молекулите на атмосферата, могат да генерират в йоносфера-

та незатихващи колебания с определен характер, които обикалят многократно планетата.

Анастасия: Точно както мислите на човека при доминация на Животинското начало. Тези „електрически заряди“ понякога резонират така, че възникват ужасяващи незатихващи колебания, които след това се въртят в главата цял ден в един порочен кръг.

Ригден: И така, какво всъщност представлява резонансът? Думата резонанс идва от латинската дума „resono“, която означава „звуча в отговор“, „откликвам. Това е отклик! Явлението резонанс не е просто, то присъства в звуковите, електрическите, механичните и други колебателни процеси. Помниш ли, някога разказах как Никола Тесла изобретил прибор, известен днес като „резонанс - трансформатор на Тесла“, с помощта, на който демонстрирал светлинното излъчване на своето тялото посредством високочестотни токове? Впоследствие неговата разработка била усъвършенствана от съветския изобретател Семьон Кирлиан. Благодарение на това днес хората могат да наблюдават т.нар Кирлианов ефект, който позволява да се улови светлинното излъчване, един вид ореолът около различните биологични и неорганични обекти, поставени в променливо високо честотно електрическо поле.

Анастасия: Разбира се, че си спомням, тогава разказахте и за още един интересен експеримент: как от живо листо, откъснато от дървото, изследователите отрязват една част, а листа поставили в това поле и видели, че на снимката се е появил фантомен образ на мястото на отрязаната част от листото. А реално, казано на наш език, информационната структура на целия лист се е запазила, въпреки че от него е била отстранена физическа част. Тогава започнах да разширявам познания-

та си по тези въпроси. Честно казано, намерих много интересни неща, включително и информация за това, че сега се проучват възможностите за използване на този феномен при диагностицирането на заболявания и различните психо-физиологични състояния на човека, тъй като е установено, че характерът на това излъчване зависи от състоянието на изследвания обект.

Ригден: Изучаването на тези неща сега е прекрасно. Само че, съществена стъпка в това отношение може да бъде направена само тогава, когато учените придобият поне обща представа за човешката енергийна конструкция, тъкмо тогава ще открият нови пътища към още по-перспективни насоки за изследвания. Така че както е известно, резонансните колебания са най-ясно изразени в близост до възбудителите на тези колебания. А какво представляват самите те? Това е изменение на състоянието на средата, смущения, които носят в себе си енергия. С други думи, изменение на средата, случващо се за сметка на въведената информация в нея. Така е и по отношение на човешките мисли. Когато се появяват мисли и концентрираш върху тях своето внимание, това активира определени емоции в теб. И когато тази информационна програма (мислите) влиза в резонанс с нововъзникващите, благодарение на тези мисли и емоции, тогава се появяват „незатихващите колебания“, които приковават върху себе си вниманието на човека. Това се случва често, когато страничните Същности атакуват Личността. Но всичко това е следствие основно от човешкия избор! Човек практически не следи този процес и неговите причини. Например, сутрин може да се появи някаква мисъл, на която отделя вниманието си. А вечерта да нахлуят съответстващите на тази информационна програма емоции,

въпреки че самия човек вече е забравил за тези мисли. Но програмата вече е била активирана от него, благодарение на силата на неговото внимание към нея. А тя от своя страна активира мислите, които резонират с емоциите, създавайки по този начин, както ти казваш, ужасяващи незатихващи колебания. Не е изненадващо, че след това не спират да се въртят в главата в порочен кръг през целия ден.

Всичко в света е взаимосвързано и нищо не изчезва безследно. В същия този гигантски йоносферен резонатор под влиянието на бягащите вълни с равна честота и интензивност, които се движат в противоположна посока, възникват така наречените стоящи вълни. Пример за вибрациите на стоящата вълна може да послужи този същия експеримент с фигурите на Хладни, когато по края на метален диск, на който е насипан пясък, преминават с лък. Възникващия звук предизвиква стоящи вълни в диска, от чиито вибрации се образува определена геометрична фигура. Пример за стоящи вълни в природата са колебанията в йоносферния резонатор, известни днес като вълните на Шуман, а производния ефект на резонанса – резонанс на Шуман. Съвременните учени изчислили, че резонансът на Шуман е с честота от 7.83 Hz и от там направили извод, че вълните резонират в сходен диапазон от честоти в главния мозък на човека, включително и с честотите на алфа ритъма.

Като цяло, този честотен диапазон изобщо не е толкова прост, колкото предполагат хората. Но, както се казва, само да имаха желание да го проучат по задълбочено. Та нали сега вече съществува разбирането, че за алфа ритъма са характерни различни модулации и че за редуването в амплитудата на усилващите и затихващите вълни (*вретената*) са характерни „спон-

танните“ промени. Между другото, бих искал да отбележа, че в такива изменени състояния на съзнанието, като например, състоянието на съня, в който възниква делта ритъмът с честота от 1 до 4 Hz, се генерират вретена в ядрата на таламуса (зрителния хълм, основната част на продълговатия мозък), или по-скоро в неговите ретикуларни клетки...

Анастасия: С други думи, в продълговатия мозък. Имайки предвид това, което неотдавна разказахте за промеждутъчния мозък обяснявайки медитацията за четирите Същности, се получават много интересни сходства. В края на краищата, таламуса като основна част на продълговатия мозък се явява главен субкортикален (подкорков, разположен под кората) център, в който постъпват импулсите на всички видове сетивности, където всъщност се осъществява техния анализ и синтез, а след това и преразпределянето в различните участъци на главния мозък. Същото ретикуларно ядро на таламуса е свързано с новата, старата и древната кора на главния мозък, с други таламусни ядра. Названието таламус произлиза от гръцката дума „thalamos“, която означава „стая за почивка“. Наричали са го така, все едно знаели предварително за това място в главния мозък, където е налице промяната от едно състояние в друго, така да се каже, преобразуването на финитe енергии в груба вълна. Е, ретикуларната формация като цяло (от латинската дума „reticulum“ – „мрежа“, „formatio“ – „образувание“) – изобщо си е универсална система. Неслучайно я наричат „мозък в мозъка“. Тя е свързана с главния и гръбначния мозък.

Ригден: Освен това се изучават и други ритми, които работят на същата честота, както и алфа ритъма, но имат различна форма на вълните, те се засичат

вече в други области на мозъка. Например, честотния обхват на т.нар. от учените мю-ритъм съставлява 7-11 Hz (форма на вълните на електроенцефалограмата наподобява гръцката буква μ (мю)). Интересното е, че днес науката вече разглежда предположението, че мю-ритъма е своеобразно отражение на дейността на координираната работа на огледалните неврони...

Анастасия: Да, спомням си този паметен разговор с вас в средата на 90-те години за огледалните неврони. Но колкото и да се опитвах да намеря информация за тях в библиотеките, не успявах. И вече много години по-късно в медиите се появиха съобщения за уникалните експерименти, за които споменахте. В тези експерименти, изучавайки работата на командните неврони при маймуните, активиращи се при извършването на определени действия от животните, учените открили случайно така наречените огледални неврони, които също са се задействали, когато маймуните наблюдавали познато действие. С други думи, огледалните неврони са се активирали, все едно самата маймуна яла фъстъци, въпреки, че в този момент само гледала как друга маймуна яде фъстъци. Освен това се е появила информация не само за резултатите от подобни експерименти върху животни, но и сведения за експерименти с хора. Стана ми интересен и вашият разказ за природата на произхода на емпатията (от гръцката дума „empatheia“ – „съпреживяване“) – емоционална отзивчивост от страна на един човек към чувствата на друг човек. Така наречените от учените механизми за разбиране на чуждо съзнание. И имайки предвид всичко казано от вас, това явно показва липсващите парченца в цялостната картина на това явление. Вашите сведения са наистина уникални, те определят вектора на целенасочени изследва-

ния с потенциал за удивителни, еволюционни открития с общочовешко значение.

Ригден: Като цяло, темата за огледалните неврони крие в себе си много интересни неща. Но тя ще бъде достъпна в пълния си обем само тогава, когато човечеството достигне до фундаменталните концепции за невидимата природа на човека, до възможностите за разширено възприятие на информацията чрез изменени състояния на съзнанието, по-специално чрез различни духовни практики и медитации, насочени към духовно развитие.

Анастасия: Това ще бъде сериозна еволюционна стъпка в развитието на науката, която ще доведе до разбирането на механизмите на телепатията, бързата адаптация на човека в различни условия, включително и в космическата среда, паралелните светове и другите измерения, както и механизмите за предвиждане, моделирането на събития и действия.

Ригден: Огледалните неврони за науката – са само една малка стъпчица по пътя, който в бъдеще може да доведе до разбиране на реалните механизми в общата конструкция на човека: как именно човек възприема информацията, чувствата и емоциите на другият човек още преди получаването на вербална или визуална информация за него. Но, разбира се, това е възможно само при условие, че това човечество има все още бъдеще.

Анастасия: Да, човешкият избор… Всичко зависи от него.

Ригден: Невронната активност има само отчасти електрически характер. Хората все още не разбират и „не виждат“ голяма част от мозъчната дейност, защо-

то все още не разполагат с измервателни уреди, които биха могли да фиксират по-фините енергии от другите измерения. Въпреки че ако говорим за най-добрият инструмент по отношение на познаването на невидимия свят, това безусловно се явява самият човек, който е надарен със способността да прониква в други светове и измерения...

Анастасия: С други думи, човек може да постави задача и да получи готов отговор или резултат, без да осъзнава всички подробности и тънкости на явленията съпровождащи този процес, както и механизмите му на действие. Тоест, казано на езика на учените, да получиш практически резултат, заобикаляйки теоретичните изчисления. Въпреки че за самите учени, много от които се смятат за материалисти, това със сигурност ще звучи като безсмислица.

Ригден: Е, това е равносилно на разбирането – какво е вярата: антоним или синоним на думата знание? **Вяра без знание поражда съмнения. Съмненията изключват разбирането на Истината. Неразбирането на Истината прави вярата безсмислена и празна. Та нали знанията изключват съмненията, защото дават разбирането за Истината. Разбирането на Истината изпълва вярата със знание. И само вярата, изпълнена със знание е истинска вяра.**

Анастасия: Така се случва в живота. На практика вече неведнъж се сблъсках със случаи, когато човек се опитва да направи цял комплекс от различни медитации, но не иска сам да се промени, не се занимава със себе си, оставайки егоистична натура, желаеща удовлетворение на своята значимост във

всичко, налагайки личната си власт над всеки. Такива хора често изпитват съмнения, горделивост и неразбиране на простите истини. Но съм виждала и други хора, които ежедневно се стараят да работят над себе си и резултатът от самите медитации е съвършено различен. Стремейки се всеки ден да бъдат истински Човеци, занимавайки се със саморазвитие и духовни практики, те започват да разбират безмълвното Знание и придобиват истинската вяра. Именно заради тези хора, притежаващи духовно трудолюбие, ми се иска да разкажете за една от фундаменталните медитации – „Пирамида“.

Ригден: По този повод има една древна източна мъдрост, която гласи: ако един човек в своя живот е победил сраженията много хора в, а друг в своя живот е победил единствено себе си, то победата на втория е много по-значима от победа на първия. Така че за човека е много важно да победи себе си, отколкото всички останали.

Надявам се, човек да разбере по-задълбочено медитацията „Пирамида“ имайки предвид изложените знания. И така, както вече казах, от позицията на Наблюдател от висшите измерения структурата на човека изглежда доста по-различно от тази в триизмерния свят (с ръце, крака, глава и тяло). Тя представлява сложна форма приличаща на пресечена четиристенна пирамида с отделен връх, ако, разбира се, я свържем с най-близката асоциация, разбираема за начина на мислене на жителя на триизмерния свят. Благодарение на медитацията „Пирамида“ човек може да почувства своята енергийна конструкция, свързана с четирите Същности, да разшири своето възприятие, но най-вече, да почувства своята Душа.

Желателно е медитацията „**Пирамида**“ да се изпълнява в седнало положение в поза лотос или просто с преплетени крака „по турски“, разполагайки ръцете с дланите надолу върху коленете. Обаче, ако човек, поради някакви причини, няма възможност да пребивава продължително в тази поза, може да изпълнява медитацията, например седейки на стол. Най-важно е изпълнението на вътрешните духовни процеси, протичащи в човека.

И така, затваряме очи, настройваме се, успокояваме се, отпускаме тялото, освобождаваме ума си от мисли, всички преживявания и емоционални изблици. Общо казано, навлизаме пълноценно в изменено състояние на съзнанието – медитация. Бидейки в състояние на медитация, започваме да разглеждаме своята енергийна структура, свързана с четирите ни Същности. Т.е. необходимо е да почувстваме Дясната, Лявата, Задната и Предната същности като „живи страни“ на пресечената пирамида, намирайки се в позицията на Наблюдател в пирамидата. Тези страни ориентировъчно се намират на разстояние една протегната ръка от физическото тяло.

Анастасия: Образно казано, пред медитиращият на разстояние една протегната ръка се намира живо енергийно поле, условно под формата на една от стените на пресечената пирамида, да речем Предната. Същото се отнася за Задната и Страничните стени. Тези полета образуват четириъгълна основа, в средата на която се намира медитиращият, седящ в позата лотос.

Ригден: Да, тези четири Същности са като граници на нашето енергийно поле или с други думи, на личното ни пространство. Какво представлява *личното*

пространство? Между физическото тяло и четирите Същности има пространство, което варира от критичните 7 сантиметра до 1 метър. Личното пространство напомня очертанията на овал (както в древността са го наричали – „яйце“ или „рибен мехур“), което по обем се явява по-голямо от човешкото тяло. По правило, в тайните писания за знаците и символите го означавали условно със символа „овал“.

Ще кажа само, че при всеки човек личното пространство е нестабилно, тоест обемът му постоянно варира в определени граници. Това се случва по много причини, дори от промяната на настроенията в индивида. Но хората не забелязват това, естествено и не го разбират, не го виждат с очите си, какво остава да го управляват заедно със своите състояния. Но сега няма да задълбаваме в това. Трябва да отбележим, че разпределението на енергията в пирамидалната конструкция на човека е малко по-различно, не такова, каквото човек го възприема от позицията на Наблюдател от третото и четвъртото измерения – чрез енергийни меридиани на тялото, ръцете, краката. Тук енергията се разпределя по сечението на пирамидата, съгласно физиката и геометрията на пространството от по-висшите измерения.

Така че условните страни на пресечената пирамида, са нашите четири Същности, като Душата е заключена в средата на тази конструкция в своеобразен светъл пашкул. Нейното местоположение е приблизително в долната третина на конструкцията, а ако се ориентираме спрямо физическото тяло, на нивото на слънчевия сплит и горната част на стомаха. Между другото, на Изток още от древността *Душата* в пашкула била символично изобразявана във вид на *перла в черупка*. Тя била символа на скритото от очи-

те на човек духовно развитие, дълбоко във вътрешната му структура, чудо на Възраждането. А нейната перлена белота – символ на духовна чистота, мъдрост, съвършенство и съкровено знание. Трябва да се отбележи, че това асоциативно сравнение на Душата с перлата се наблюдава във всички световни религии. При индуистите и будистите перлата е образ на духовно прозрение. При християните „безценната перла от водата на кръщението“ е обединена с понятието за Душа и Богородица и Нейната духовна чистота. В исляма съществува поверие, че перлата се явява едно от имената на Бог и в задгробния свят сферите около праведните души образуват именно перли. Подобни асоциации са отчасти свързани с духовното зрение, доколкото медитиращият по време на изпълнението на определени духовни практики понякога *вижда процесите, протичащи в областта на Душата, които се асоциират със сияние, игра на ярка светлина, произлизаща от Душата, напомняща блясък и преливане на слънчева светлина в седефа на перлата.*

Анастасия: Някога дадохте още една добра асоциация, представяйки обвивката на Душата по време на реинкарнация като сапунен мехур с цветовете на дъгата. Фиксирах тези знания в книга „Езоосмоз“.

Ригден: Съвършено вярно… Сега, когато се запознахме с общите щрихи от конструкцията на човека във формата на пресечена пирамида, преминаваме към върха, който е отделен от основата. Именно тук, в условния връх на пирамидата, който се намира над главата на човека, се раждат неговите мисли. Той се намира ориентировъчно на половин метър от върха на главата (разстоянието е приблизително, защото

при всеки човек е индивидуално). Ето така примерно, за разбиранията на жителя на триизмерния свят изглежда енергийната структура на обикновения човек, приличаща на четиристенна пресечена пирамида с условно отделен връх.

Но да се върнем към техниката на изпълнение на дадената медитация… *И така, трябва да почувствате всичките четири Същности*. Чувството е подобно на това, когато се намираш в обкръжението на четири съвсем различни души, намиращи се близо до теб, и ако затвориш очи и се отпуснеш може да почувстваш присъствието им по лекия натиск в личното си пространство. *Чувствайки четирите Същности, преминаваме към върха на пирамидата. Там наблюдаваме първичния процес на „зараждане“ на мислите (които след това се преобразуват чрез центъра на какодемона и агатодемона, за които писа в книга „Птици и камък“, така да се каже, придобиват материални характеристики), как възникват, пътя и движението им, взаимодействията, блокажите. Разграничаваме се от тяхното въздействие или простичко казано, проследяваме всички тези процеси, а след това или максимално ги успокояваме, или напълно се абстрахираме от тях.*

След това напускаме върха на пирамидата и се издигаме на горе, излизаме на нивото на откъснат от материалния свят Наблюдател. С други думи, заставаме по-високо от мислите, по-високо от материята, достигаме до състояние на отричане от земното, от всичко, което ни свързва като Личност с материята. Често на първите етапи от усвояването на медитацията помага представата, че медитиращият излиза със съзнанието си от своята пирамидална

конструкция, издигайки се високо над нея, наблюдавайки я от птичи поглед. Ако използваме съвременните асоциации, съзнанието ни там горе се намира все едно във вакуум, в безтегловност. Това състояние на Наблюдател от Духовното начало помага да се постигне пълен вътрешен покой, разширено състояние на съзнанието, безпристрастност към наблюдаваните протичащи процеси, позволява да се абстрахираме от материалното тяло и мислите, да изследваме своята енергийна конструкция от нов поглед. *По нататък, намирайки се в това състояние на съзнанието наблюдаваме своята пирамидална структура и заключената в нея Душа отвън.*

След това идва най-съществената част от медитацията. *Извършваме максимално възможно директно приближаване на съзнанието (Личността) към Душата, при това осъществяваме това на дълбоко чувствено равнище. Потапяме се (като Наблюдател) през върха на пирамидата към вътрешната енергийна конструкция на пирамидата в самия й център – Душата.* При изпълнението на тази част от медитацията, мозъкът често възприема асоциативно това движение като потъване, както при гмуркане във вода, но без характерния при този физически процес натиск. Хората, които по природа са чувствителни към енергийните процеси, особено тези, при които е развито интуитивното възприятие, по време на потапянето забелязват дори фазите на постепенното превключване на режима на работа на своето съзнание към нови, невидими за тях нива на чувствено възприятие.

И така, необходимо е да се приближим максимално към светещия пашкул в центъра на пирамидата, където се намира тази частица от духовния свят. А

след това се докосваме до нея посредством дълбочинните чувства. Разбира се, не е възможно да почувстваме изцяло Душата и да разберем нейната духовна дълбочина, докато човек или по-точно неговата Личност не узрее духовно и не се слее с нея. Но дори това докосване посредством чувствата поражда състояние, което например будистите наричат докосване до Нирвана, други – благосъстояние, божествено блаженство, постигане на хармония и така нататък.

Благодарение на тази медитация може да разберем себе си и своето сложно многоизмерно устройство по-задълбочено, да осъзнаем, че многото мисли се появяват и изчезват не по наша „воля“. Но ние имаме възможност да ги наблюдаваме, да им влияем или просто да се абстрахираме от тях. Най-важното е, че с помощта на тази медитация човека като Личност не само ще придобива опит и усещане на божественото присъствие, но и ще усилва връзката със своята Душа, ще изгражда навици, помагащи за поддържането на постоянен контакт с нея, ще осъзнава на практика, че Душата се явява основна и най-важна част от цялата му конструкция. Душата – това си ти, но под това се разбира – твоето истинско Аз. И цялата енергийна конструкция в шестте измерения е изградена около нея. В тази медитация човек получава опит от съвършено различно възприятие на своята действителност, себе опознава се от позицията на Наблюдател от Духовното начало.

Времето за изпълнение на дадената медитация е индивидуално, както и при усвояването на всяка друга духовна практика. Съветвам като за начало да се изпълнява 20 минути. Може веднъж или няколко пъти на ден, както е удобно. Но най-важното е да

се изпълнява качествено. По-късно времето за медитация може да се увеличи, например, до 30 минути. Но, повтарям, най-важното в този процес е не времето, а вътрешните усещания, духовната работа, дълбоката чувствена връзка с Душата.

Анастасия: Тази медитация наистина е уникална. Мога да кажа от личен опит, че има съществена разлика в усещанията между това, когато започваш да усвояваш тази духовна практика и това, когато вече имаш натрупан опит с нея. В началото самата техника ми се стори необикновена, свързана с нови за мен разбирания за изпълнение на духовна практика, да кажем така, в „геометрията на пространството“, защото в нея отсъстваше станалата за мен естествена работа с чакрите, както и усещанията за движение на енергията по енергийните меридиани на тялото и така нататък. Но тя е интересна тъкмо с това.

В началото при мен всичко се случваше на ниво представа, защото тогава все още не умеех да навлизам пълноценно в изменено състояние на съзнанието. Но в последствие в процеса на ежедневна работа с дадената медитация у дома, се появиха удивителни усещания. Например, започнах да усещам момента на превключване на състоянията на съзнанието и дълбокото потапяне, възникнаха необикновени усещания за присъствието на Душата, пред които бледнеят всички думи. Вие сте абсолютно прав, трябва всеки сам да придобие собствен медитативен опит, за да разбере цялата неописуема гама от усещания.

И още няколко уточнения относно усещането за време в процеса на медитацията. По-рано, когато едва започвахме да усвояваме първите духовни практи-

ки, за мен бе не особено комфортно да седя 20-30 минути в медитацията. Сега разбирам, че обръщаш внимание на тялото в процеса на работа тогава, когато се намираш в режим на бодърстване. В това състояние чувстваш добре своето тяло, заобикалящата те обстановка, в главата ти от време на време се появяват странични мисли, които отвличат вниманието ти от медитацията, и самата медитация протича условно, така, както в голяма степен работи въображението ти. Сега, след много години, когато правя „Пирамида“ и наистина навлизам в изменено състояние на съзнанието, като че ли спират да съществуват времето и пространството и въобще цялата тази груба реалност на триизмерния свят. Само активирам процеса, и отивам на среща с Душата, започва да се усеща придърпване от другата, духовната страна, активно започва да работи Предната същност…

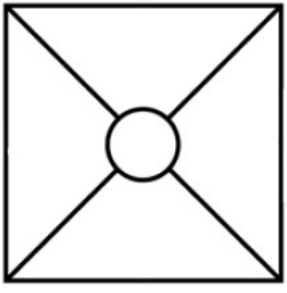
Това, което се случва на този етап от работа с дадената медитация, разбира се, е несравнимо с това, което се случваше при първите опити на нейното усвояване. При това в тази духовна работа няма еднообразие: всеки път изпълнението на духовната практика дава ново осъзнаване, още по-наситена гама от усещания и явно разбиране на процесите и случващото се на нивото на невидимите измерения. Ти вече живееш с това състояние и когато излизаш от медитацията, все едно напускаш нещо родно, близко и с нетърпение чакаш момента да го изпиташ отново. Тогава се появява стремеж и потребност за по-усилена работа, тъй като ти се иска да се намираш повече време в това състояние, пребивавайки в него започваш да припознаваш нещо много близко, родно, необикновен комфорт, ясно осъзнавайки дълбочинните процеси, които е невъзможно

да се постигнат посредством мозъка в обикновеното състояние на съзнанието. Най-важното е, че когато излезеш от медитацията, усещаш съществена разлика между този тънък свят и света на материалното и триизмерното. Много процеси в нашата реалност започват да се усещат като работа на грубите материални енергии. Удивително е, че в състояние на медитация прозираш ясния смисъл на своето съществуване и много от това, което те е вълнувало в светския живот започва да ти се струва празно и смешно. Тогава с пълна сила осъзнаваш, какво представляват истинските жизнени ценности – ценностите за Душата. И този феноменален опит условно поставя своя духовен отпечатък върху живота ти в триизмерното пространство. А това, на свой ред, позволява съхранението на своите духовно - жизнени ориентири, стимулира по-упоритата работа над себе си, проследяването на мислите, състоянията, не допускането на провокации от Животинското начало. Духовният опит помага да разберем в какво се крие истинското щастие, което предизвиква чувство на душевен покой и комфорт, и защо не си струва да препускаме след призрачните илюзии на този свят. Най-важното е, че придобиваш разбиране кой си в същност и какъв е смисълът на твоето съществуване тук, в този свят.

Ригден: Пространството и времето в този свят имат скокообразна (каскадна) природа. Всичко материално – е временно, скокообразното – е самия езоосмоз. Материалният свят е нестабилен и тленен, а света на Бога или духовния свят – е стабилен и вечен. След тази медитация наистина, дори в обикновено състояние на съзнанието могат, благодарение на придобития опит, да се усетят дълбочинните чувства, произлизащи от Душата, тънката връзка с нея,

чувството на безгранична духовна Любов, усещането за роден дом – Нирвана и Вечност.

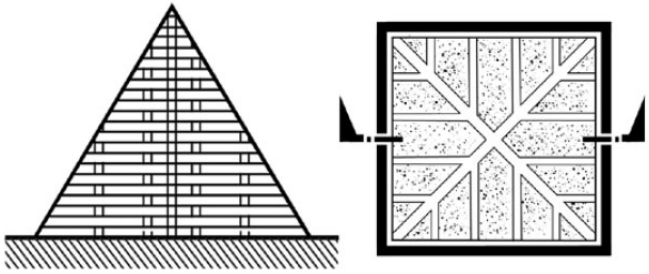
Някога, много отдавна, тази медитация е била общоизвестна техника за самоусъвършенстване в човешкото общество, една от основните техники за работа с дълбочинните чувства и опознаване на връзката на Личността с Душата. Но постепенно, колкото повече се е материализирало общественото съзнание, толкова тази медитативна техника, както и още много от духовните знания, са се забравяли, загубвали, а понякога дори били унищожавани и беглите сведения за нея. Когато истинните духовни Знания присъствали в обществото, те били предавани на следващите поколения във вид на символи, като нещо изключително важно и подразбиращо се от само себе си в мирогледа на човека. Например, медитацията „Пирамида“ била означавана със символа (пълния вариант на символа) квадрат с пресечен кръст и празен кръг в центъра.

Рисунка 68. ***Символично обозначение на медитацията „Пирамида“.***

Анастасия: Знаете ли, когато първоначално ни обясняхте тази медитация и разказвахте, че енергията се разпределя по сеченията на пирамидата, аз от любопитство се загледах в учебника по геометрия и с голям интерес се зачетох в това, което в училище мина покрай моето съзнание. Например, че плоскостта, която пресича пирамидата паралелно на основата, отсича подобна пирамида. Ако пресечем четириъгълната пирамида с няколко плоскости паралелни на основата, а после ги проектираме едни върху други, на плоска повърхност, то в резултат ще получим серия от вписани един в друг квадрати. А квадратът, както е известно, се явява символ на всичко материално. Като цяло, благодарение на тази допълнителна информация започнах да разбирам повече за процесите, случващи се в медитацията, защото за човека е много важно да има разностранни базови знания.

Ригден: Геометрията на пирамидата е тясно свързана с физиката. Имайки подобна конструкция и притежавайки необходимите Знания може да се предизвикат определени ефекти, дължащи се на взаимовръзката... между измеренията, благодарение естествените закони на физиката. За което знаели и жреците, в чиито ръце били сведенията за изначалните духовни практики. Достатъчно е да се обърне внимание на археологическите доказателства – древните пирамидални постройки. И човек ще се сблъска с информация, че практически всички те имали много важно окултно, ритуално, религиозно-философско значение, символизирали свръхестествените сили и въплъщавали проявлението на определени свойства на света, тъкмо затова били обожествявани от хората.

Рисунка 69. ***Схема на пирамида и нейната основа.*** *На схемата е изобразена конструкция на пирамида (постройка от II хил. пр. н. е.) в разрез и хоризонтална проекция, където е обозначен запълнения каменен каркас. Особен акцент е направен на геометричната схема на основата на пирамидата.*

Анастасия: Да, днес много хора знаят за тези стари монументални постройки като пирамидите на древните египтяни в Африка, пресечените пирамиди на древните народи в Централна и Южна Америка. Известно е, че и шумерите в Месопотамия (Мала Азия) конструирали стъпаловидни постройки (от 3-7 етажа) под формата на пресечени пирамиди – зикурат, на чийто връх строили свещените храмове. Целият комплекс символизирал „връзката между Небето и Земята“, мистичния, свещен център.

Ригден: Нещо повече, със символиката на пирамидата е била свързвана и съдбата на хората след смъртта. Например, древните шумери, египтяните, вавилонците... Или да вземем традициите на погребенията в Сирия, Палестина, Китай, Корея, Северен Кавказ, Сибир, и така нататък.

Анастасия: Без съмнение, тези погребения обикновено имат стъпаловидно - пирамидален покрив (в идеалния случай до шест степени, очевидно, с това

обозначавали броя на измеренията, в които се намира човешката конструкция). На върха обикновено е имало камък във формата на полусфера или елипса, който бил представян като символ от другия свят (седмото измерение), олицетворявал духовността, всезнанието на починалия или символа на напусналата Душа. А самите гробници са се срещали дори в квадратна форма.

Ригден: А много народи просто правили могилни погреби, напомнящи пирамиди...

Анастасия: Да, това е най-често срещаният тип погребения на континентите. Тук си струва да се споменат степните могили в Русия и Украйна. Например, могилите на Абашевската археологическа култура, разпространена в II хилядолетие пр. н. е. на територията на регион Калуга до Урал (Русия). Между другото, за нея били характерни „култът към слънцето и огъня“, керамиката била богато украсена с геометрични мотиви, а в нейните културни слоеве били намерени много женски украшения във формата на спирали, медальони, брошки и др. А в една от надгробните могили в региона на Алтай днешна Русия, например била открита археологическата находка „Алтайския златен човек“ или подобна находка в Казахстан – „Исикския златен човек“?! Насипните пирамидални могили били характерни и за скитите, които живели в степните зони на Европа и Азия (през VII век пр. н. е. до III век от н. е.). Този народ също имал богата сакрална символика, свързана с женските богини или така наречения от учените „животински стил“ в изкуството. Какво да говорим за археологическите обекти на другите континенти, като например Мисисипската култура в Северна Америка – Кахокия (VII-XIII век от н.е.), със-

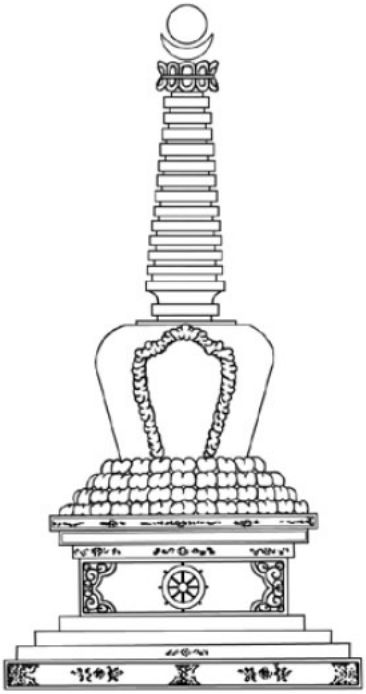
тояща се от 109 пирамидални могили, главно с пресечен връх. Като цяло, трябва да се отбележи, че Мисисипската култура също е доста богата на знакови символи.

Ригден: Разбира се, ако се вгледаш в символите на древния свят, можеш лесно да намериш в основата им същите духовни знания, ако разбира се, имаш поне обща представа за тях... Или да вземем друг пример за предаването на Знанията във формата на пирамида. На изток в продължение на няколко хилядолетия едни от най-старите символични свещени сгради се явяват ступите. Ступа в превод от санскрит означава „теме, купчина пръст, насип от камъни“. Ступа са създавали на гроба на вожда или царя, подражавайки на по-древните гробове, а по-късно често я използвали просто като символично съоръжение на религията, хранилище на „духовни съкровища“.

Анастасия: Тук трябва да се направи малко пояснение за читателя. В различните страни тези структури се наричат по различен начин, например, ступа (Индия), дагоба (Шри Ланка), субурган (Монголия), „бао та“, пагода (Китай) и така нататък. Днес ступата е известна най-вече, като монументална структура в будистката архитектура и като символ на просветлението.

Ригден: Разбира се, но ако погледнеш всички тези ступи, ще видиш същия прозорец към знанието под формата на символите квадрат, куб, пирамида и върхове, които обикновено са във формата на полумесец с рога насочени нагоре и кръг над тях, т.е. знак „𑖀𑖮𑖨𑖪𑖰𑖀“.

Анастасия: Да, не е изненадващо, че имат такъв връх, ступата се счита за съоръжение, оказващо „положително влияние върху заобикалящото я пространство“.

Рисунка 70. ***Архитектурно култово съоръжение на Изтока — ступа.***

В архитектурата и са изобразени следните символи: три долни стъпала – символи на третото измерение; квадрат, на който е стъпила пирамидалната конструкция (четирите стъпала олицетворяват четири измерения – 4, 5, 6, 7); след това следва символа за духовна трансформация, 13 пръстена, лотосов цвят; и цялото съоръжение е увенчано с древния знак „АллатРа“.

Ригден: Между другото, в будизма в тази древна архитектурна постройка започнали вече да добавят свои детайл от ума човешки – на мястото на знака „𝔸ллатРа“ поставяли и архитектурен „скъпоценен камък“.

Анастасия: Е, в тази *религия* той символизира „неразрушимата природата на *ума и изпълнението на всички желания*“, „мистичната сила“.

Ригден: Накратко, хората си остават хора... В различните части на света цялата тази символика на пирамидалните структури е играела важна роля и в предаването на духовните знания чрез монументалната архитектура, започвайки от духовните практики за познание и сливане с Душата на отделния човек и завършвайки с особените Знания и работни знаци, привнесени в света от Шамбала за духовното развитие на цялото човечество.

Анастасия: Към днешна дата значението на тези древни символи е просто загубено за повечето хора, точно както духовните Знания и символичната асоциативна роля на древните предмети - фетиши във формата на пирамида. Това може да се проследи ясно в историята на народите. Предметите под формата на пирамиди за жителите на древния свят (например, индийци, египтяни, араби, гърци) вече били обект на религиозно поклонение, надарени, според преданията, със свръхестествена магическа сила. Що се отнася до нашето време изобщо няма какво да се говори. Днес, дори само думата „фетиш“ се интерпретира по различен начин в различните езици: французите наричат „fetiche“ „идол“, португалците „feitico“ – „магьосничество“, а на латински „facticius“ означава „изкуствен“. Така наричат днес древните амулети с различни символи, които някога имали асоциативно значение и служили за предаването на духовни практики и знания.

Ригден: Съвременните хора, дори и да се сблъскат с такава информация, просто не се замислят за нещо

повече, от това, което са им втълпили глашатаите на жреците и политиците. Например, защо индийските брамини, живеещи в далечна Индия, жреците на финикийците, властващи някога на източното крайбрежие на Средиземно море, друидите, живеещи в Европа, независимо един от друг в различни времена смятали за свещена изградената в пирамидална форма обикновена купчина камъни? Нима цялата работа се крие в камъните?! Изучавайки тези въпроси, дори и изследователите като правило, се ограничават само с отговорите, които са дадени от техните предшественици, а именно, че тази форма за древните хора била свещен символ на връзката и съединяването на Небето и Земята. А защо „съединението“ и защо точно Небето и Земята, какви духовни знания се крият зад тази пирамидална символика? Ако тези учени се занимаваха със своето духовно самоусъвършенстване, сигурен съм, че щяха да кажат на света много повече от простото цитиране на банални измислици от човешкия ум.

Анастасия: Несъмнено. Дори ако разгледаме „ефектите“, които съпътстват медитацията „Пирамида“, когато се изпълнява в напреднал стадий, става ясно защо различните народи в различните времена наричали пирамидата център, свещена планина, огнен олтар или свещено място. Притежавайки опит в тези духовни практики, не е трудно да се разберат хората, които някога опитвали да обяснят чрез подобни асоциации на бъдещите поколения духовната същност на практиката.

Ригден: Не е трудно да разбереш, защото имаш духовен опит. А повечето съвременни хора, за съжаление, дори не знаят за присъствието на Душата в себе си, какво остава да говорим за духовните прак-

тики за самопознание. Въпреки че тези знания, реално, за всеки човек са по-важни дори от храната и всички останали необходими условия за съществуване на физическото тяло. Липсата на знания води до неразбирането и тълкуването от ума дори на елементарната информация за духовното. В резултат на това буквално изкривяване от Животинското начало, хората започват да търсят своята духовност във външното. Търсят всичко, което им е угодно: планини, свети места, религиозни сгради, вместо да опознаят себе си и своята Душа. И какъв е резултатът?

Анастасия: Да, днес за по-голямата част от хората са достъпни само далечните отгласи на тази духовна практика, които възприемат като отделни понятия...

Ригден: Съвършено вярно, и то под формата на философия, обработена от човешкото разбиране. Тези отгласи навлезли във философско - религиозните категории на понятията за общия Център (включително и на човешките същества) в различни народи по света. Само че, **всеки започнал да нарича по свой собствен начин заключената в човека Душа**: мястото на непосредствена близост с Бога, Духа, обителта на Всевишния, непроявеното битие; точката на покой, около която всичко се върти; комуникация между световете, отправянето към множеството и завръщането към единството, съдържащо съвкупността от всички възможности; вечното „тук и сега“; чистото съществуване, рая, Святото място; абсолютната реалност.

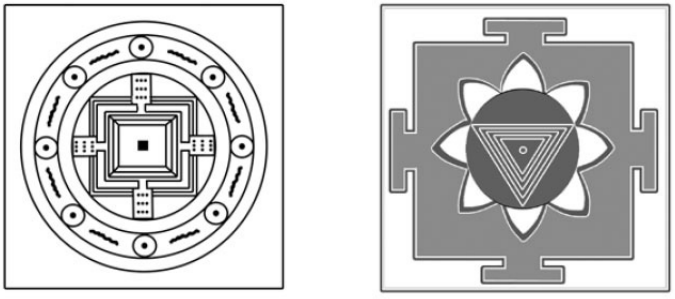
Освен това, в различните религии всеки описвал тази философия според своето *разбиране.* Така на-

пример, в индуизма Центърът – това е Вътрешният Свидетел, място на безусловното, единството, точка, намираща се извън пределите на времето, Ишвара. Между другото, последното от санскрит се превежда като „господар“, в буквалния смисъл като „личен Бог“, независимо съществуване, божествен Дух в човека. Титлата „Ишвара“ се приписвала на различни богове в Индия, както и на определянето за причината на света, формите на божественото въплъщение, атрибутът на всемогъществото и всезнанието.

Анастасия: Да, представителите на различните философски и религиозни школи в Индия все още спорят за това понятие, при това всеки се опитва да го тълкува според своите разбирания и ум.

Ригден: Но този, който е достигнал духовни висоти, не се нуждае от думи, тъй като човек получава вътрешно духовно разбиране за самата същност на това явление... В будизма духовният „център“ обозначава Нирвана, Просветлението. Между другото, както вече съм казвал, в тази *религия* при определени визуални медитативни практики се използва м*а*ндалата (в превод от санскрит – „кръг, топка“) – схематично изобразена геометрична композиция или конструкция, символизираща духовния и космически порядък във Вселената, като стремеж към духовния център, даващ яснота и просветление. Но каква именно е нейната форма? Обикновено, това е ограничен с *квадрат кръг* или *триъгълник*, най-често с *върха надолу*, със символ *(кръг)* в центъра. Като правило, тя е разделена на *четири части* или на брой части кратни на четири. Или да вземем Янтрата (в превод от санскрит – „амулет“, „магическа рисунка“), явяваща се най-простата форма на мандалата. Това е схематично изображение на компо-

зиция от геометрични фигури, което се използва в медитативните практики в индуизма и будизма за усилване на процесите на вътрешна концентрация по време на медитацията. Тя задължително представлява вписани в *квадрат кръгове, триъгълници*, символично изображение на *лотос, точка* (център, нулева точка). Отново, ако говорим за символиката на монументалните сгради, то архитектурното проектиране на повечето индуистки, будистки и джайнски храмове, представляват янтри.

1 2

Рисунка 71. ***Мандала, янтра***

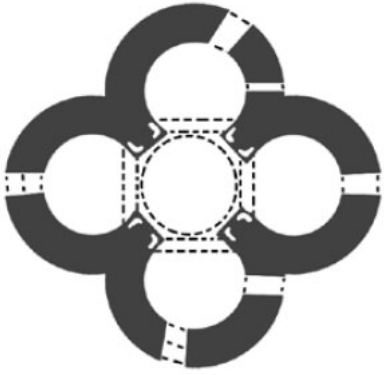
1) мандала във формата на кръг вписана в квадрат, точка в центъра и четиристенна пирамида с шест стъпала разделена на четири;
2) кали-янтра („кала“ в превод от санскрит означава „време“; думата е с индоевропейски корен, означаващ въртене; в руския език е близка по значение на думата „коло“); в митологията на индуизма означава циклично сътворение и разрушение от самата Вселена, кръговрата на времето в смисъла на прераждане на Душата и субекта на съдбата.

Като цяло, трябва да се отбележи, че квадратната структура, указваща общата древна символика на духовните Знания, отразена в архитектурно планиране

на храмове, принадлежи и на други религии. Например, храмово-манастирските комплекси в Древен Китай имали в своята основа квадрат и кръг. Най-големият и известен в страната „Храм на небето“ по план е разделен на две части: едната във формата на квадрат (символ на Земята, земните сили), втората – с кръгла форма (кръгът – символ на Небето, небесни сили). В Китай, съвместното изобразяване на квадрата и кръга (Небето и Земята) символизира още перфектно балансирания (в духовен план) човек. Друг пример, формата на мюсюлманските джамии, ориентирани в посока Кааба в Мека, също се явяват квадрат или правоъгълник...

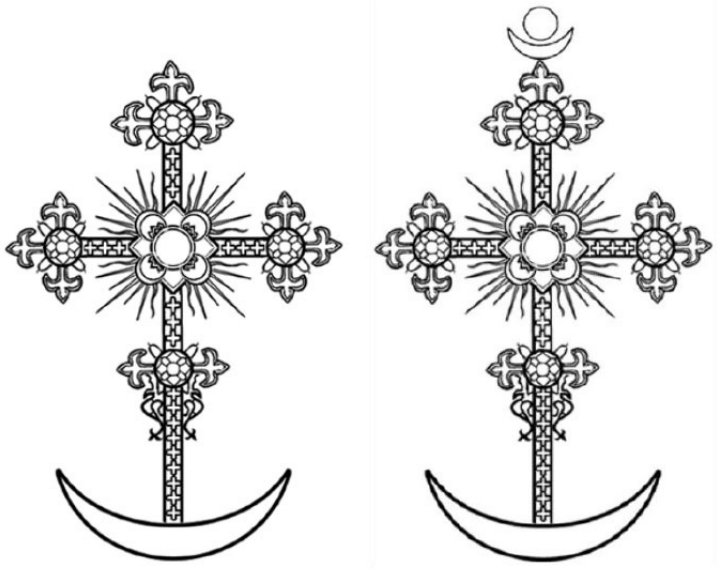
Анастасия: Да, някога разказахте за това, както и за християнските храмове. Християнския квадрофолий („четирилистник“, от латинската дума „quadri“ – „четири“, „Folium“ – „лист“) – Храм от кръстокуполен тип, чиито четири клона завършват със заоблени куполи, обозначаващи „небесния свод“. Споменахте, че гръцкото название на тези храмове е тетраконх („четирилистник“, от гръцки „tetras“ – „четири“, „konche“ – „рапан“, „*вихър*“, „*това, което е завъртяно в спирала*“). Проучих въпроса и намерих много интересни факти. Тези постройки били популярни не само в Древна Русия, но също така и във Византийската империя, страните от Кавказ (Армения, Грузия), Персия (Иран), Индия и други древни държави. На Запад дошли благодарение на елинистичната култура, която заимствала много от културите на древния Изток. Но кое е интересното в дадения случай, че в ранно християнските църкви от Близкия Изток, Европа (по-късно и в древноруските християнски храмове) в началото олтарът е бил поставян именно в *средата на храма* като *престол на „невидимия Бог“*! Тоест под големия централен купол в центъра на църквата. Много по-късно след

това олтарът на църквата бил преместен в източната част на сградата.

Рисунка 72. ***Схема на кръсто-куполен храм (квадрифолий).***

Ригден: Средокръстието в храма е символизирало тази „*скъпоценна перла в мидата*“, която всички от Древния Изток знаели като обозначение на *Душата*... Между другото, в древната Киевска Русь първоначалният вариант на църквата Света София („Божествена Премъдрост“) в Киев не е бил нищо повече от *петонефен кръстокуполен храм с 13 глави*, които имали *пирамидална* композиция. При това върху куполите на събора били поставени не просто кръстове, а *кръстове, в основата, на които имало хоризонтален полумесец с рога насочени нагоре.* Нещо повече, в средата на всеки кръст (под формата на кръг) се намирал и един наклонен кръст, а общата композиция представлявала сама по себе си равностранен кръст. И в това се е съдържала цялата древна духовна символика: кръг, ромб, посочването на числата 3, 4, 6, 7, 8, 9, 12 и 13, както и знак „АллатРа“. Този събор е посветен на Благовещение, тоест на Богородица и Архангел Гавриил.

Рисунка 73. ***Символи на Архангел Гавриил и Дева Мария:***

1) кръст символ на Дева Мария
2) централен кръст – символ на Богородицата (Дева Мария) с връх символизиращ Учението донесено от Духовния свят – знак „АллатРа“ (той е символизирал истинското духовно Учение, донесено от Иисус Христос, също така и предаването на духовните Знания, „разкриване Волята на Духовния свят“ в понятието за „вест“ от Архангел Гавриил като посланик от Духовния свят).

Подобен кръст представлява цяла книга за хората, посветени в тайната на духовното Знание и истинското духовно учение на Иисус. Той се явява личен *символ на Дева Мария* като ученик на Иисус, която още приживе достигнала духовното освобождение и останала да помага на хората, дори и след своята физическа смърт. На самия връх на централния кръст имало и завършващ знак под формата на полумесец с рога

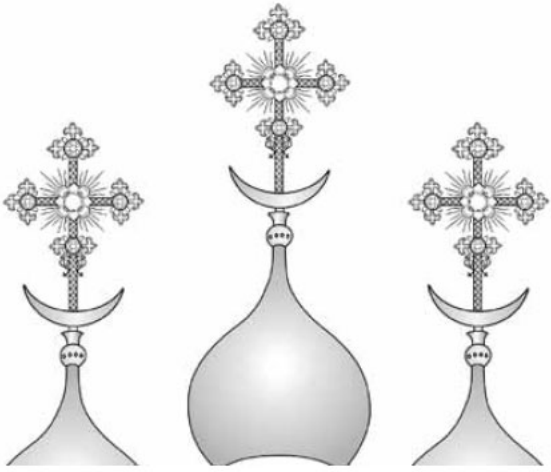
насочени нагоре, и кръг над него, тоест работния знак „ѦллатРа“. Тази отличителна особеност изтъква, че това Учение е привнесено от Духовния свят, в нашия случай от Иисус Христос като висше Духовно Същество, посетило чрез въплъщението си в човешко тяло този триизмерен свят. Също така посочвало и особеното значение на Архангел Гавриил като висше Духовно Същество, играещо важна роля в разпространяването на истинското духовно Учение на Иисус и духовна подкрепа за Дева Мария. Нещо повече, съвкупно, всичко това е показателно за нивото на Знанията на тези, които инициирали въвеждането на работния знак в централния купол на главния храм в столицата на Киевска Русь. За тогавашните религиозни жреци и вярващи били дадени прости обяснения, по-специално, че цялата тази символика ще е разбираема за славянските народи, като се имат предвид техните традиционни символи.

Анастасия: Да, тази информация заслужава специално внимание. В книгата „Сенсей II“ подробно написах за важната духовна роля, която е изиграл Архангел Гавриил, в частност, за Киевска Русь. А за историята на Мария и Иисус – в книгата „Сенсей IV“, и как Иисус предал истинското духовно Учение на своя ученик – жена на име Мария, която приживе достигнала духовно освобождение от прераждането. И именно тя е трябвало да оглавява истинската Църква на Иисус. Но поради факта, че Учението било изкривено (поради интригите на хора, стремящи се към властта, както и на основното му преправяне при формирането на религията), днес тази Църква се ръководи изключително от мъже, а образът на Дева Мария се свързва в голяма степен с майката на Иисус, която наричат Богородица. Но последното по никакъв начин не омаловажава духовната сила на това съзидателно бо-

жествено женско началото, благодарение на което хората, жадуващи истински за духовно спасение го постигат и до днес.

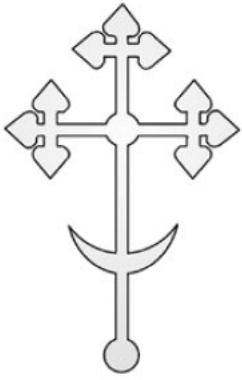
Ригден: Надявам се, че хората не просто ще прочетат тези сведения, а и ще разберат тяхната духовна същност. Духовното Учение на Иисус се е давало в чист вид на всички хора като Знание, като единно за цялото човечество зрънце на Истината. На съвременните хора им е трудно да разбират това, защото днес вместо Учение виждат единствено концепцията на световната религия, с която сега се свързва името на Иисус. А що се отнася до Дева Мария, която по същество се намира между духовния и материалния свят, то тя наистина все още служи като божествен Проводник на духовна сила, помагаща на хората, които вървят по духовния път. За това, между другото, знаели истинските ученици на Иисус, които внесли в народите, макар и тайно, тези Знания. А умните, честни и добросъвестни хора, наистина търсещи духовно спасение, а не материални блага и лична изгода, винаги ги е имало във всяка религия. Притежавайки тайно тези Знания, те правили всичко възможно на своите постове да предадат Истината на следващите поколения, така че истинските духовни Знания да пробият своя път към бъдещето за тези, които копнеят за духовно спасение. Ето защо, по стените на катакомбите, където са се криели ранните християни, могат да се намерят не само знаците риба и равностранен кръст, но и знака на полумесец с насочени нагоре рога (Аллат). Тъкмо затова се появява записът в „Откровението“ (12:1), който се приписва на Йоан: „И яви се велико знамение на небето: жена, облечена в слънце; под краката й луната, а на главата й венец от дванадесет звезди“. Поради това, на древните паметници от древната руска архитектура от XI-XIV век били поставени именно такива

кръстове с полумесец, които се явяват символ на Дева Мария и свидетелствали за това, че изграждането на такива храмове именно с такива сложни знаци и символи са инициирани от онези, които били свързани с истинските Знания.

Рисунка 74. ***Куполи с кръстове символи на Дева Мария.***

Анастасия: И до ден-днешен са се запазили отзвуците от информацията за наличието на тези важни знаци и символи в архитектурата на основните храмове на Киевска Русь. Например, кръстове с полумесец с насочени нагоре рога, като символи на Богородица днес венчаят купола на Спасо-Преображенската църква в Берестов (Църквата на Спасителя в Берестов), която се намира в близост до Киево–Печерската Лавра (първото споменаване на църквата в Берестов се отнася до XI век, г. Киев, Украйна), Дмитровския събор във Владимир (XII век, г. Владимир, Русия), Събора на Благовещението на Дева Мария в Московския Кремъл (XV век, г. Москва, Русия), както и много други паметници на архитектурата, които в своето време били построени от славянските майстори.

Рисунка 75. ***Опростена схема на символа, използван в последствие от хората след неднократното преправяне на съборите и църквите.***

Ригден: Абсолютно. Следва да се отбележи, че като пример за изграждането на подобни храмове с такава символика в Киевска Русь послужил именно Съборът Света София. Той е построен през XI век в центъра на Киев по проект, който е бил посъветван на княз Ярослав Мъдри от Агапит Печерски. Храмът не е имал аналог дори и във византийската архитектура по това време. Ярослав Мъдри (Великия Киевски княз, бивш княз на Ростов, княз на Новгород) се е запознал с Агапит Печерски Безвъзмездният лечител вследствие на болестта си. В онези дни, славата за лечебните умения на Агапит се е разпростирала далеч извън рамките на Киевска Русь. А Ярослав имал проблеми с гръбначния стълб, заради увреждане на тазобедрените и коленните стави. Така че казано на съвременен език, той става редовен пациент на Агапит. Благодарение на това принудително, но много полезно за Ярослав общуване, неговото просвещаване от Агапит по много важни въпроси, свързани със Знанията както за човека, така и за обществото като цяло, княз Ярослав, може да се каже, станал „Мъдри“.

В резултат на това общуване възникнали и първите самостоятелни руски манастири, при това в чест на Света Богородица. Започнала активна работа по превода на чуждестранни книги (особено от Атон), старателен препис на старославянските фолианти (дори на древноруските „езически“ грамоти, записани на брезова кора). Книгата се превръща в основа за обществеността просвещение. Ерудицията на Агапит и съветите му към Ярослав довеждат до това, че самият княз се увлича в четенето на книги, превръщайки просветата в мода и сред своето обкръжение, и сред обикновените хора. Ръководейки се от съветите на Агапит, князът организира първите обществени детски училища в столицата, до събора Света София е създадена голяма библиотека на държавно ниво, фиксирана е основната знакова символика за обществото, била изгладена дипломатическата работа на международно ниво. Затова не е изненадващо, че Киевска Русь по време на царуването на Ярослав Мъдри достигнала своя разцвет.

Анастасия: Това наистина са интересни факти, изясняващи в голяма степен внезапната промяна в поведението на Ярослав: от твърд владетел, не пестил средства за завземането на властта в Киев, до превръщането му в „мъдър“ владетел по време на управлението му в Киевска Русь след запознаването му с Агапит Печерски... И съвсем не са случайни символите, както и необичайната архитектура на петонефния кръстокуполен храм на Софийския събор, та дори с 13 завършващи купола с пирамидална композиция. Между другото, може ли да обясните на читателите какво означава в архитектурата понятието „неф“?

Ригден: Тази дума произлиза от латинската дума „navis“ – „кораб“. А в областта на архитектурата с

тази дума се обозначава продълговатата част на сграда, такова издължено помещение, наподобяващо кораб, като символична „Слънчева лодка“ (известна още от времето на Триполската цивилизация, когато я изобразявали с кръг под формата на знака „Аллат Ра“) или, както още я наричали в митологията на Древен Египет, „Лодката на Вечността“. Между другото, покъсно, през XII век, по този начин вече започнали да наричат плавателните ветроходни кораби (неф). А в символичното значение на дадения събор – това означавало „лодка, плаваща през времето“, като цяло, „духовният ковчег“ на Киевска Русь.

Анастасия: Трябва да се отбележи, че сградата на Събора Света София в Киев е претърпяла неедноктатни частични разрушения от времето и хората. А през XVII-XVIII век, в резултат на преструктурирането на храма, той съществено променя своя външен облик.

Ригден: Това наистина е така. Но интересното е, че въпреки всички тези почти хилядолетни перипетии, до ден-днешен в специалната ниша – свода на *главния олтар* сияе все същата древноруска православна *перла – шестметрова* мозайка на *Дева Мария* или така наречената „Оранта“. В християнството тя се смята за една от иконографските типове на Богородицата, която се изобразява в цял ръст *с вдигнати до нивото на лицето ръце свити в лактите*.

Анастасия: Тоест ръцете на Богородица символично са изобразени, като знак Аллат – този древен символ на духовното сливане на Личността с Душата, озарението и постижението на Истината, постигането на духовното освобождение – символът, който бил известен на древните народи в различни времена, подо-

бен на „брумбара“, а също и изображенията на древните богини с вдигнати ръце. Самият древен символ, фиксиран от „праисторическите“ хора във формата на петроглифи, указващи, че състоянието на духовно освобождение при човека може да бъде постигнато само с участието на съзидателните сили на Аллата.

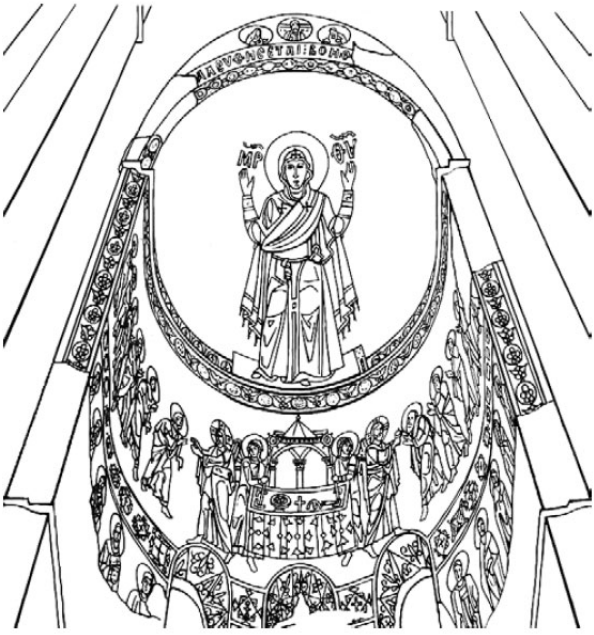
Ригден: Съвършено вярно. Изображението на Богородица „Оранта“ в синя рокля, стояща на *четириъгълна* основа, поставена на фона на *кръгла* златна мозайка. Между другото, в изменено състояние на съзнанието (разширено духовно възприятие) гледайки *Богородицата* човек може да види ефекта на излъчваната от нея сияеща *зелена* светлина. По дъгата на полусвода над арката на тази уникална ниша се е съхранил надпис на гръцки език от аскетите на Атон за бъдещите поколения на Киевска Русь: *„Бог е в нея и не ще помръдне: ще и помага Бог от сутрин до здрач“*.

В контекста на разказа за Киевска Русь бих искал да обърна внимание на следващата не по-малко важна страница от историята. В Киевска Русь *първоначалното почитане на Архангел Гавриил и Богородица е било съвместно*, както и трябва да бъде. Едва много по-късно, през XV век хората отделили почитането на Архангел Гавраил от култа на Благовещение към Пресвета Богородица, въпреки че това не е правилно. *Там, където Света Богородица твори свято, там с Нея винаги пребивава и Светия Дух*. Между другото, във вярванията на славяните (още преди приемането на християнството) съществувало съвместно почитане на върховното мъжко и женско божество като двойка, казано на нашия език, в смисъл на духовен символ на Божествения Лотос (плана) и съзидателната сила на Аллата (въплъщението на плана).

Анастасия: Да, това може да бъде проследено и по митологичните персонажи в славянските свещени легенди, съхранени от древни времена.

Ригден: А що се отнася до Архангел Гавриил и Дева Мария, то на *олтарните стълбове* на главната източна арка на Софийския събор в Киев, където е разположена богородица „Оранта“, все още са запазени мозаечните изображения на „Благовещение“.

Анастасия: Да, на единия *стълб* е изобразен *Архангел Гавриил*, където пръстите на дясната му ръка са свързани в *жест на благословия*. А на другия стълб е изобразена Богородица с вретено в ръце, предяща духовната нишката в човешкия живот.

1

2 3

Рисунка 76. ***Архангел Гавриил и Дева Мария*** *(схема на фреските от XI в. в Събора Света София; г. Киев, Украйна):*

1) схематично изображение на мозайка от XI в. На „Богородица – Оранта“ (главния олтар на събора); в изображението е закодиран символа на полумесеца с рогата на горе и кръг („АллатРа“);
2) изображение на Архангел Гавриил, чиято дясна ръка, изобразява жест на „благословия“ (мозайка на един от стълбовете)
3) изображение на „Богородица с вретено в ръцете, предяща духовната нишка на човешкия живот“ (мозайка на един от стълбовете)

Ригден: Забележи, че на старославянски език думата „вретено“ се свързва с думата „завъртане“ (*завихряне, движение по спиралата*). Между другото, това не е само при славяните. Древноиндийската дума „vartanam“ също означава „завъртане“. Вретеното в духовен план още от древността е считано за магически инструмент, надарен свише. Това е условно обозначение на същите тези молитви, медитации и духовни практики. Преденето на нишки с помощта на вретеното, се е явявало определен духовен символ, който много народи познават като единството на „Небето и Земята“, единението на човека в неговия краткотраен живот с духовното небесно начало (Душата). Нишката в религиозното изкуство символизирала духовния живот на човека, а в глобален смисъл – символа на времето, връзката между миналото, настоящето и бъдещето. Тя е била духовна съставна, която обединявала всичко, както нишката свързваща заедно всички перли (души). Сред много от древните народи „Великата майка“ била изобразена с вретено в ръце.

Анастасия: Интересното е, че учените отнасят „Великата Майка“ към „Лунните“ богини, защото обикновено била изобразявана от народите с древния знак във формата на *„Лунен сърп“, т.е. полумесец с насочени нагоре рога, върху които е поставен кръг*.

Ригден: Да, човек не обръща особено внимание, когато не е наясно, но е достатъчно истинското знание да се докосне до челото му, неговата Душа да се събуди и той придобива мъдрост. А мъдростта поражда действие...

Анастасия: Златни думи... Вярвам, че за много от читателите, както и за мен, ще бъде много интерес-

но да научим за активните знаци, които били масово разпространени в тези времена по цялата Киевска Русь. Можете ли да ни кажете повече за този важен момент в историята.

Ригден: Агапит Печерски частично посветил Ярослав Мъдри в тайната на активните знаци, разказал детайлно как и какви именно трябва да са основните култови сгради в столицата и държавата, и най-вече, как и какви именно знаци да се поставят върху тях. И също така какво трябва да се направи, за тяхното активиране, за да се генерира духовен тласък сред хората и да бъдат защитени от въздействието на негативните сили от невидимия свят. Агапит, разбира се, преследвал своите цели, нанасяйки духовните знаци за бъдещите поколения, за разлика от преходните човешки цели на Ярослав. И все пак, хората си остават хора, дори и десет пъти да ги предупреждаваш за последствията, те отново се опитват да направят корекция чрез ума си върху предоставените им Знания. За съжаление, Ярослав също не е изключение от човешката раса, поне в това отношение. Знаейки какво влияние оказва обратната свастика върху масите, Ярослав все пак наредил да се бъде поставена върху стенописите в събора, за да утвърди своята земна власт. И какво от това? Какво е постигнал? Неговият живот минал като стрела през илюзията на материалния свят. А човешката слабост – *жаждата за придобиване на земна власт – след смъртта на физическото тяло още повече утежнила и удължила агонията на мъките му като субличност.* Затова Животинският разум и до днес се наслаждава на неговата човешка грешка, активирайки поколения жреци в своя полза и пораждайки в хората изблик на отрицателна енергия.

Но трябва да кажа, че в останалото Ярослав наистина проявил мъдрост. Заедно с екипа си от единомишленици той успешно реализирал този проект, благодарение на който за кратко време Киевска Русь се превърнала не само в една просперираща държава, но също така и в „Дома на Пресвета Богородица“. По това време, най-вече заради правилното подреждане на положителните знаци и насърчаването на общочовешките културни и морални ценности, в хората все по-често започнали да се проявяват най-добрите духовни качества. В мирогледа на славяните от това време служенето на „Правдата Божия“ започнало да се асоциира със служенето на Доброто, най-висшето духовно Благо, победата на *Благодатта*. Хората реално намерили мирни допирни точки на старите убеждения с новите, въведени от предишните политици и жреци. Защо след разприте на религиозна основа през този период се е случил такъв положителен тласък, такова духовно единство между хората на територията на древноруската държава, която до тогава не се е различавала по нищо от другите държави по онова време, тънещи в междуособици...

Тъкмо за това, Събора Света София изиграл ключова роля в този проект. Първо, Софийския събор, построен в Киев, бил дублиран (макар и не с такъв размах, но с аналогичен план на петонефен кръстокуполен храм) във важните за това време градове на древноруската държава: Велики Новгород (този град все още съществува в Русия) и Полоцк (също съществува и до днес, намира се в района на Витебск, Беларус). При това бил дублиран не само като външното оформление, но и като духовно послание – започвайки от подреждането на основните символи и знаци, иконата на Богородица „Оранта“ и завърш-

вайки със създаването на просветителски библиотеки и училища в тези храмове. До ден-днешен в Събора Света София във Велики Новгород стои издигната фигурата на гълъб върху кръста на централния купол на храма като символ на Светия Дух. А в историята на перипетиите на Събора в Полоцк се споменава, че в XVIII век дори са се опитали да го преустроят в храм в чест на Слизането на Светия Дух. Гълъбът – това вече е замяна от хората с по-древния връх на кръста – знака „Аллатра“ под формата на полумесец с насочени нагоре рога, и кръг над него. По-рано гълъбът бил изобразяван с разперени крила. Когато човек гледал към кръста на събора, вместо гълъб виждал знак оформен от разтворените криле и малката глава на гълъба (във вид на полумесец с насочени нагоре рога и кръг).

Второ, оригиналът на тези копия – Събора Света София в Киев – бил единична постройка, а бил разположен в рамките на цял комплекс. По ъглите на Събора на равно разстояние от него били построени и *обозначени със знаци четирите „Порти на града*“. Въпреки това е по-точно е да се каже, че били порти към т.нар. Горен град, който бил разположен на Старокиевския хълм, днешната централна част на Киев.

Анастасия: Тоест четирите порти около Събора Света София в Киев реално – символизират наклонен кръст според позицията на четирите Същности, където център се явява самата катедрала като символ на Душата.

Ригден: Абсолютно. Портите в религиозната символика на християнството – са входове, водещи от преддверието в храма и от храма в олтара. Главните пор-

ти на древноруския иконостас в православния храм са се намирали срещу престола (олтара) и били наричани „Царски порти“ в разбирането за духовното, а не политическото водачество. Обикновено в горната му част изобразявали сцена на Благовещение с Архангел Гавриил и Дева Мария, а в долната част на всяка от вратите – четирите Евангелиста. Така че в определени моменти на богослужението отварянето на Царските двери символизирало „разкриването на Царството Небесно“, тоест вход към един друг, духовен свят. И тази символика не се е формирала на празно място. Този енергиен процес на „разкриване“ прехода към другия свят наистина се случва по време на духовната работа (както индивидуална, така и колективна) на силните духовни личности, независимо от това каква религия изповядват и в коя страна живеят. Между другото, в древни времена сред народите, да кажем в същата Киевска Русь „разкриването на портите“„отвориша врата“ означавало в града да се пусне някой, а когато става въпрос за враговете, означавало – превземане на града или желанието на гражданите да положат оръжия. Ако в летописите се съобщава за затваряне на главните порти – „затвориша врата“ пред врага, това означавало решението на хората да окажат съпротива.

Главните „Златни порти“ на древния Киев са се превърнали в южни порти, които били насочени към Атон, който бил считан за „Обител на Божията Майка“. По-точно географски били разположени в югозападната част на града. Върху тези главни „Златни порти“ на града е била построена църква, посветена на Архангел Гавриил и Богородица – Църквата на Благовещение, за да „дава винаги радост на града със святото Благовещение Господне и с молитвите на Света Богородица и Архангел Гавриил“.

Анастасия: Да, историческите сведения за това са записани в Ипатевските летописи. Дори до ден-днешен са запазени думите, които могат да бъдат прочетени в историческия многотомен сборник, разказващ за литературата на Древна Русия (от XI век) – „Библиотека на литературата на Древна Русия“ (том 1, стр 50.): „Да еже целование архангелъ дасть Девице, будеть и граду сему. Къ онои ибо: “Радуися, обрадованнаа! Господь с тобою!”, къ граду же: “Радуися, благоверныи граде! Господь с тобою!” (текст на старославянски). Киев исторически се намира под съвместното покровителство на Богородица и Архангел Гавриил – това е очевиден факт, който към днешна дата се премълчава. Затова днес върху герба на Киев може да се види Архангел Михаил като покровител на града, изобразен с изваден меч, като символ на Киевските князе, които водели войни, включително и помежду си, подобно на много властимащи в онези времена.

Ригден: Е, какво да се прави с тези „държавни мъже“... Както е било в древността, така си е и останало: „князете тълкуват малкото като голямо, сами на себе си заговори кроят“. Но това не е толкова важно. Основното нещо е, че в народа и до днес все още е жив споменът и почитането на Архангел Гавриил и Дева Мария, въпреки земните желания на днешните „князе“.

Анастасия: Безусловно, тази духовна памет на народа може да бъде проследена от поколение в поколение, което няма как да не ни радва. Но да се върнем към толкова интересния в исторически план разговор. Така, „Златните порти“ в Киев се явяват символа на града, който съответствал на Предната същност в духовната интерпретация на Знанията за

човека. Следователно, символ на Миналото на града, тоест Задната същност…

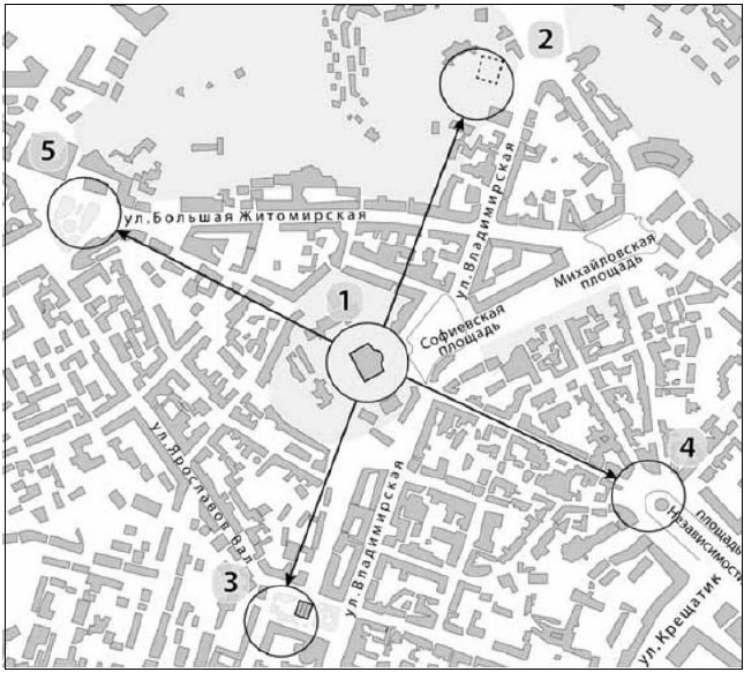
Ригден: А в условни северни „порти“ се е превърнала първата каменна църква на Киевска Русь, посветена на Света Богородица, известна в историята като Десятната църква. Тя е построена още от бащата на Ярослав – княз Владимир. До нея се е помещавал целият стар велико княжески двор на Владимир. Като цяло, трябва да се отбележи, че това място има много по-древна история от гледна точка на култовите дохристиянски съоръжения.

Анастасия: Да, ако се съди по археологическите разкопки, там са открити основите на „дворци“ още по-древни постройки, отнасящи се към „езическите“ времената на славяните, както и останките от още по-древните религиозни съоръжения (капища) под формата на каменни платформи с *четири издатини по ъглите*. С други думи, в по-древните времена Старокиевския хълм се е явявал важен култов религиозен център на славянските народи, живеещи в тази местност.

Ригден: Абсолютно. Тъкмо за това Ярослав Мъдри не само е извършил реставрация на тази църква, но и по съвета на Агапит я осветил отново, вече както трябва. Първата църква в Киевска Русь, посветена на Богородица символизирала миналото, откриващо пътя към бъдещето. И тя играла не по-малко важна роля в процеса на поставянето на знаците в Киев.

Дясната същност за древната столица станали „Западните порти“, или, както ги е наричал народа „Жидовски порти“. От географска гледна точка,

те са били разположени в северозападната част на града. Няколко века по-късно, когато се е образувал града Лвов, започнали да ги наричат „Лвови порти“, защото през тях е минавал пътят от Киев към Лвов.

Рисунка 77. ***Съвременна карта на историческия център на г. Киев с отбелязаните места на бившето местоположение на «четирите порти» и днешния Събор на Света София:***

1) събор Света София;
2) местоположението на фундамента на Десятната църква (първата каменна църква на Киевска Русь, посветена на Света Богородица);
3) местоположението на главните „Златни порти“;
4) местоположението на „Лядските порти“;
5) местоположението на „Западните порти“.

Днес на това място в Киев се намира Львов площад. Интересното е, че с течение на времето, на това място, може да се каже, нищо не се е променило по отношение на точките на активация, стимулиращи в хората Животинското начало. В древността е имало пазар, който съществува и до днес, само че са започнали да го наричат по-различно – „Дом на търговията“. Нещо повече, стимула за трупане и преумножаване на материалните ценности в този град (както, впрочем, и в много други големи градове по целия свят) днес отново обраства с плевели, вместо да цъфти с наистина важните и необходими стимули за хората – съзидателните дела от „плодотворното, вечно дърво“ – Духовното начало.

Анастасия: За съжаление, това е така. Ако се вгледате в съвременния Киев, първото нещо, което хваща окото, са многото търговски центрове, банки и други подобни институции, една от друга по-пищни. Създава се впечатлението, че всички са загрижени само за търговията, вместо за реалните духовно-съзидателни дела, достойни за едно цивилизовано човешко общество.

Ригден: Подобни големи градове по света – са ярък пример за преобладаващия човешки избор. Но пак повтарям, възможността за коригиране на ситуацията е в ръцете на самите хора. Така, още тогава Агапит посъветвал Ярослав „да укрепи“ тези „Западни порти“ с духовно-културни обекти със знак, който би уравновесил невидимите сили, така че да няма пристрастие в полза на Животинското начало от страна на хората, които посещават това място. И там е била поставена църква, посветена на Сретение Господне. Това било чисто символично. Първо, старославянската дума „сретение“ означава „среща“, а според старосла-

вянските вярвания – среща на човека с божественото и неговата прослава. И на второ място, библейския сюжет на Сретението бил посветен на Дева Мария (Богородица), занасяща младенеца Христос в храма на четиридесетия ден след раждането му. В Православието, Сретение се е празнувало *седмица преди* **25 февруари** и в духовен план се разглежда като обновление, като среща на старото с новото. Поради това е и тази символика на „Западните порти“ в древен Киев, които били укрепени именно с този духовен и културен обект.

Ако Софийския Събор е бил центъра, „Златните порти“ условно били Предната същност, Църквата на Богородица (Десятница) – Задната, „Западните порти“ – Дясната същност, то символ на Лявата същност в древната столица на Киевска Русь били „Лядските порти“. Те се намирали там, където днес се намира централният площад на града – площада на Независимостта, който в народа наричат „Майдан“.

Анастасия: Знаете ли, когато за първи път чух от вас тази информация, бях невероятно изненадана, мислейки си: „Интересно, а кой е измислил това преместване на централния площад именно на това място в столицата, поставяйки специално акцент върху Лявата същност?“. Та нали на това място, като столичен площад събира големи маси хора.

Ригден: Точно така. И това не е по погрешка, а съвсем съзнателно, както се казва, с Разум, при това Животински. Но, всичко по реда си. Урочище, където днес е разположен площада на Независимостта в Киев, по времето на Агапит Печерски се е наричал „Превесище“ (Перетеглище). Там имало блато, а народа от незапомнени времена го наричал Козе

блато. Така че приблизително там, в югоизточната част града, където днес от площада започва улица „Софиевския“, водеща до събора, Ярослав Мъдри поставил „Източните порти“, които откриват пътя от Киев до Печерския Манастир (днес Киево-Печерската Лавра), а също и към „земята печенежка“ В историята тези порти получили названието „Лядски порти“. Думата „Ляд“ от старославянски език се превежда като „нечист“, „неудачен“, а „ляда“ – „пустош“, „плевел“, „гъст храсталак“, „необработваеми земи“. Между другото, няколко века по-късно именно чрез „Лядските порти“ войските на хан Бату след продължителна обсада на града успели да пробият в Киев. А що се отнася до това място, то си е оставало „пустош“ до XIX век, когато „волните каменоделци“, носейки своя принос към каузата за унищожаването на духовното наследство на славяните, инициирали изграждането на сградата на Градския парламент именно на това „нечисто място“.

Анастасия: Да, „Независимост“ на Козето блато... Да направят централния площад на града на такова място!? Да, „волните каменоделци“ за хората само на външен вид са „свои“, а в намеренията чужди.

Ригден: Ето защо укриват достъпа до Знанията на народите, правейки всичко възможно хората да не се интересуват от своята истинска духовна история, непрестанно тровят със своите лъжи, скривайки от тях очевидните факти. Погледни символите: навсякъде мечове, стрели и лъкове, брадви, щитове, пергели и лъвове – всичко това са символи на „волните каменоделци“. Достатъчно е да се поразровиш в историята и можеш да проследиш как практически в едно и същото време преднамерено били извращавани и унищожавани дори и най-малките остатъци

от тези емблематични съоръжения, които били построени за хората и активирани със знаците по времето на Агапит в Киевска Русь. Например, Събора Света София в Киев – именно в XVII-XVIII век е бил реконструиран в крак с модните тенденции в стила „барок“, заради което сградата променила съществено своя външен облик (включително и геометрично-пространствената си форма).

Анастасия: Така е, в историческата литература авторите старателно преписват един от друг една и съща фраза, че „барокът“ в онези дни бил модерен стил в епохата на Възраждането на „западната цивилизация“.

Ригден: …и неговият център била Италия, Рим. Това нищо ли не ти говори?

Анастасия: О, това говори много. Ето какво струва едната дума „барок“!

Ригден: Да, така е. Италианската дума „baroссo“ произлиза от португалското „Perola barroca“ – „перла с неправилна форма“, т.е. „перлата с порок“, дефект в скъпоценния камък, деформирана перла. Същата дума съществува и в латинския език...

Анастасия: Да, като се има предвид, че разпространението на този стил се свързва с аристократичните кръгове и църквата, не е чудно, че за названието му е избрана именно думата „барок“ като наименование на перлата с порок. При това в последствие той се превърнал във водещ стил в европейското изкуство до средата на XVIII век, особено в страните, където е широко разпространен католицизма. Стилът „барок“ се счита за триумфалното шествие на „западната цивилизация“.

Ригден: Е, да, шествие с факли. Както се казва, имащия уши, ще чуе. За умните хора не е трудно да разберат защо Събора Света София е станал първият архитектурен паметник на територията на Украйна включен в списъка на световното културно и природно наследство – ЮНЕСКО, което означава, че е забранено да се преустройва, да се предава, на която и да е религиозна организация и да се осъществяват богослужения в него.

Анастасия: Излиза, че волните каменоделци от Архонтите преустроили изначалното, и сега с помощта на своя благовиден инструмент ЮНЕСКО поставят условия на местните жители за това, храма да не може да се преустройва повече, и на това отгоре не трябва да се провеждат традиционни православни богослужения в него, така да се каже, за да се активира „перлата“?! Ама че работа... Това може да се нарече само като пълен произвол.

Ригден: Смятай, и това е основаната духовна „перла“ на Киевска Русь! А какво направили с останалите съоръжения тези свободни зидари в същите тези години? В същия този XVIII век правят опити за преустройство на Софийски събор и във Велики Новгород с нарушение на геометрически пространствения облик под претекст укрепване на стените на сградата. А пък в Полоцк въобще из основи е преустроен събора. При това към XVIII век Софийския събор в Полоцк вече значително се различава по архитектура от своята първоначална форма, като се има предвид колко пъти тази сграда е била разрушавана и след това възстановявана от човешкия ум в предишните векове. И, независимо от това обстоятелство, волните каменоделци за всеки случай, за да се презастраховат, построяват в началото на XVIII

век на неговото място църква в неславянския архитектурен стил „барок“.

А за „четирите порти“ в Киев по-добре да замълча. Веднага след като волните каменоделци започнали да спонсорират политиците в Киев, започват под различни предлози разрушението и унищожението на останките от емблематичните архитектурни паметници от античността. Далечният добре известен метод на волните каменоделци: първо да се унищожи оригинала, а след това да пробутат своето „копие“. Затова днес можем да наблюдаваме единствено ужасното „копие“ на „Златните порти“, спекулациите за „копие“ на паметника от волните каменоделци „Лядските порти“, които били практически унищожени в същия XIX век, когато построили сградата на Градския парламент. И едва бегли упоменания в летописите за това, че някога съществувала „Западната порта“ и съществуването в Киев на първата каменна църква, посветена на Богородица. Ето ти и цялата история, как духовните знаци помагат за развитието на едни хора и вбесяват други, как някои създават духовен скъпоценен камък за поколения наред, докато други се опитват да пробутат на негово място своя „барок“.

Анастасия: Да, времената днес са такива…

Ригден: И това е само един случай в човешката история, подобни, на който могат да се намерят навсякъде като погледнем назад във вековете. Работата не е в сградите, работата е в хората и в техния избор...

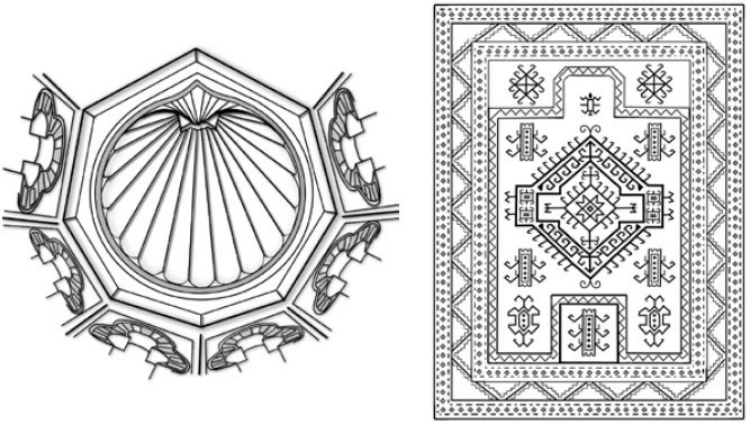
Анастасия: Между другото, нека се върнем към разговора за особеностите на архитектурата на хра-

мовете сред народите по света с използването на основните символи, включително и перлата... Както в християнските църкви съществува насочена на изток олтарна част в сградата във формата на полукръгла ниша, така и в мюсюлманските джамии има специална полукръгла ниша – михраб (от арабската дума „michr'ab“ – „посока на молитвата“). Тя е ориентирана към местоположението на свещения за мюсюлманите град Мека (разположен на Арабския полуостров в Югозападна Азия), където се намира едно от основните мюсюлмански свети места, съоръжение под формата на *куб* – Кааба. Затова тази ниша се украсява с декоративна дърворезба, живопис, инкрустации. А вътрешният и купол често е с формата на мида – символ на мястото за съхранение на скъпоценния духовен бисер.

Ригден: Точно така. Това оформление е разбираемо, тъй като при мюсюлманите има не малко легенди свързани с перлата, за тях тя е особен символ. Например, както казва пророка Мохамед, светът е създаден от Бяла Перла. Според мюсюлманските вярвания, Всевишният създал *Бялата Перла*, чиято дебелина била седем небеса и седем земи взети заедно. Когато Бог призовал при Себе си Перлата, цялата толкова много се разтреперила от *Неговия зов*, че се е превърнала в течащата *Вода*. От всички свои творения, които през деня или нощта, по един или друг начин прекъсвали възхвалата си към Бога, само тя, бидейки вече вода, *нито за миг не преставала да принася хвала на Твореца*, постоянно вълнувайки и пенейки се. Ето защо Бог й дал превъзходство над другите, превръщайки я в *източник на живота и началото на всичко живо*. Така от Водата било създадено всичко живо. И за да се носи тази скъпоценна вода, Бог създал *Вятъра* (Въздуха), *дарявайки го с „безчет“ криле*.

Затова, като правило, тази сакрална ниша е изпълнена с много символи. Тя е свързвана с Пресвета Дева, непорочната Душа. По-рано в михраба са закачали горяща лампа, защото божественото присъствие в света или в човека наподобява светлината от лампата. Светилник в стъкло, а стъклото като перлена звезда – символ на „Светлината в света“.

Анастасия: Що се отнася до символа, доста интересна е и по състав композицията на молитвеното килимче (намазлък) у тюркските народи, изповядващи исляма. В своя килимен декоративен рисунък той често имитира михраба на един или друг регион.

Рисунка 78. ***Символическите изображения в исляма:***

1) украсен свод на нишата мирхаб (Голямата колонна джамия Мескита, смятана за една от най-големите в света; 785 – 987 г.; г. Кордова, Испания);
2) молитвено килимче (турски намазлък); изкуството на тюркоезичните народи, изповядващи исляма.

Ригден: Между другото, там също присъстват основните знаци и символи, които били в културите и религиите на много други народи: осмоъгълници, шестоъгълници, ромбове, квадрати, наклонени кръстове и така нататък... Като цяло, мидата с перла в древните времена била символ на Душата, съзидателното божествено женско начало. Тя се явявала атрибут на много женски божества и техните имена, символа на водната свещена стихия. Под последната, както вече споменах, се подразбира различна от земната, качествено *друга* за човешкото разбиране среда на обитаване. Въпреки това, всичко живо произлизало, зависело и се нуждаело от нея. В Библията има препратки към думите на Иисус Христос, в които той обяснява какво представлява Царството Небесно (Евангелие на Матей, 13 глава, стих 45-46): „Царството Небесно наподобява още на търговец, търсещ хубави перли, който, *намирайки една скъпоценна перла*, отишъл и продал всичко, което имал, за да се сдобие с нея“.

Перламутрът, притежаващ ефекта на дъгата, е смятан за „божествената обвивка“ на перлата. Между другото, на Изток съкровения духовен смисъл на Душата в образа на перла също бил често описван поетично с помощта на капка вода върху лотос. Работата е там, че листата на Лотоса имат особено белезникаво восъчно покритие. От древни времена е известен необичайния ефект на лотоса: водата (например дъждовната), падаща на лотосовия лист се оформя в сферична капчица. А слънчевите лъчи пречупвайки се през тези капчици преливат в блестящите перлени цветове на дъгата, превръщайки ги в скъпоценни перли. Разбира се, този ефект не е можел да остане незабелязан от поетите на Изтока, благодарение на което техните лирически стихове са се превърнали в метафора с дълбоко съкровен смисъл:

От вечното небе
Дъждовни капки изведнъж
На Лотоса паднали,
И светлата листна влага...
в перла се превърнала.

Френското значение за перла „Perle“ произлиза от латинското „pirula“ – „Зрънце“. А последното е произлязло, от своя страна, от думата „pirium“ – „сфера“. Славянската дума „перламутр“ е заимствана от немската дума „Perlemutter“: „Perle“ – „перла“ и „Mutter“ – „Майка“. В Латинския език „mater Perlarum“ – „майка на Перлата“. Древните римляни наричали перлата още – „margarita“. Тази дума е заимствана от старогръцката („margoron“ – „перламутр“). От нея произлизат и женските имена, свързани с епитета на древната богиня на Любовта, красотата, плодородието, вечната пролет и живота. Например, името Маргарита (Перла) е произлязло от епитетите на богинята Афродита, която според древногръцката митология била родена в резултат на девствено зачатие и възникнала от морската пяна в мида като блестяща перла. А името Марина („морска“) произлязло от епитетите „сияеща“, „Майка на перлата“ на древноримската богиня Венера (латинската дума „veneris“ – „любов“), която отъждествявали с Афродита. Един от нейните символи е гълъбицата. Затова и в ранното християнско изкуство, което се е зародило в Римската империя, образа на Дева Мария бил изобразяван с мида над главата й, като символ на „Божествената перла“. Следва да се отбележи, че *името Мария в Римската империя било свързвано с традиционното за живеещите там народи понятие на богинята на Любовта – „сияеща“, „Майка на перлата“!* А не „печална“, „отхвърлена“ и още повече „горчивина“, както след това е била представяна за масите от еврейските жреци.

Анастасия: Тези *могат*…

Ригден: Могат само защото самите хора не искат да знаят повече от това, което са им определили жреците. Ето ти и резултата. Но е достатъчно да погледнем аналогичните свещени символи и обозначения при другите народи по света (достъпът до знанията, на които специално се ограничава в съзнанието на вярващите чрез думите „езичници“, „неверници“ и т.н.), и всичко ще си дойде на мястото.

Анастасия: Е, да, от кого жреците копирали най-популярните древни символи, знаци и атрибути на божествени персонажи!? От другите народи.

Ригден: А що се отнася до Дева Мария, то е достатъчно лесно да съпоставим символите и имената на Прамайката от древните народи по света, женските светли божества и техните епитети. И става ясно, че през вековете на различните народи били предавани едни и същи духовни знания за освобождаването на човешката Душа, в които важна роля играе съзидателната сила на божественото женско начало (Аллат).

Така че самата перла в древна Русия била наричана „*и*нчи“, което при много славянски и други народи означава „различен“, „една“, „единствена“, „действителен, правилен“. Затова и по-късно започнали да наричат в християнството монаха като „инок“ а монахинята – „*и*нок*и*ня“. Перлата – е асоциативен символ на Душата от *другия (духовния) свят*. Древноруската дума „раковина“ произлязла от древните думи на славянските народи от Източна Европа. „Raky“, „ rakъve“ – „обвивка“, подобно на латинската дума „arseō“ – „запирам, затварям“. Т.е. перла в раковина – това е символичното обозначение на Душата, запряна в матери-

алната обвивка на тяло, която била привнесена тук от *другия свят* и може да се освободи само при сливането (съединението) на човешкото съзнание (Личността) с Душата с помощта на духовната, съзидателна сила и доминиращото Духовното начало в човека.

Анастасия: Това наистина е много интересна информация за съвременните хора. Интересно е, че големите перли в древността били наричани Ориент (латинската дума „orientis“ – „изгряващо слънце“). Тази дума е заимствана от Изтока. Така поетично често наричали нещо „неземно, примамващо със своята непознаваемост и вътрешна красота“.

Ригден: Съвършено вярно. Големите перли били наричани „Unio“ (от латинското – „единствен“), а с думата „ориент“ на Изток в началото обозначавали *сиянието на натуралните перли*.

Анастасия: Да, всичко това изглежда доста *по-различно* от позицията на духовните символи!

Ригден: Ще кажа дори повече. Цилиндричното пространство под централния голям купол или кула в *средокръстието* на кръстокуполния храм се е наричало главна, централна апси*д*а, където имало място за престола и олтара. Покриването на апсидата с формата на полукупола (конх – *„раковина“, „спираловиден вихър“, „фуния“*) символизирало „небето“. При това архитектурата на заключващия камък „запиращ, заключващ“ в арката, свода, и до днес се нарича *ключ*. Затова върху вдлъбнатата вътрешна повърхност на апсидата изначално, като правило, се изобразява мозаечно или живописно изображение на Дева Мария „Оранта“ с вдигнати ръце като символ на „отключваща Небесните Врата“.

Анастасия: Да, тук наистина присъстват всички символи на духовната работа на човека над себе си, достигането на освобождение чрез божествената сила на женското начало... Изображението на Богородица „Оранта“ е известно в древна Русия кажиречи от самото начало на Кръщението. Мнозина я свързват с Византийската империя, но не и с Древния Изток! В справочниците по религия и културология са представени версии за произхода на наименованието на тази икона от гръцката дума „orantis“ – „молещ се“. По нататък нещата не мръдват от това „ограничение“, очевидно, от незнание или нежелание да се споменават други култури. Но, ако задълбаем в историята, става ясно, че тук е скрит съвсем *друг* смисъл!

Ригден: Права си, тук наистина има *друг* смисъл, при това много по-дълбок, отколкото изглежда на пръв поглед. Що се отнася до връзката с думата „молещ се“, то, очевидно, хората уповавали на данни от ранно християнски стенописи в римските катакомби, където в това положение били изобразявани молещи се фигури. Но повдигнатите по този начин ръце, както вече бе споменато в разговора ни, са наистина древно символично изображение, известно от времето на палеолита, и по време на неолита, бронзовата епоха (съществуването на древен Египет, Месопотамия, Харапската, Триполската цивилизации и така нататък). Това е символично обозначение на Аллат, символ на знанията за духовните практики за достигне на сливането на Личността с Душата, символ на духовно просветление, постигане на Истината.

Анастасия: Излиза, че всички знания съществуват и до днес, само че мирогледа на хората се е променил в абсолютно противоположна посока! Дори в архитек-

турата на християнския храм са фиксирани основните Знания: квадратната, четирилистна структура с центъра, цилиндрично централно помещение, пирамидалната архитектура на цялата сграда. Последната може да бъде увенчана и с пирамидална кула и купол под формата на луковица с островръх край (луковична глава). Та нали всичко това съответства на символиката на енергийната конструкция на човека, пътя за освобождение на неговата Душа: четирите Същности, центъра – Душата, личното пространство, пирамидалната структурата, архитектурните символи на трансформацията от квадрата в кръг или осмоъгълник (символ на куба). И както вече нагледно е показано, в християнската религия именно съзидателната божествена сила на женското начало изпълнява главна роля на реален Проводник от човешкия към духовния свят. Тя преминава през основните женски образи на християнството – Дева Мария, Мария Магдалина... Хората разделят образите, но в действителност същността на всички тях е една и съща – Божествената Любов, *Бого родица* – това, което чрез любов въз*ражда* в човека общуването с Бога, възстановява връзката с Него посредством Душата. Именно духовната, *блага сила на Любовта и Сътворението на Богородица* се явяват основната проводяща, изпълнена със сила от Бога! В сцените на Благовещение Дева Мария често е изобразявана с лотос, или по-скоро с лилия в ръката си като символ на духовна чистота. Тя е изобразявана с крака, докосващи дракон – Животинското начало в човека. След като се вземат предвид духовните знания за човека и практиката на духовния път, всичко придобива *друг*, по-дълбок смисъл!

Дева Мария е наричана и „духовна оживяваща сила“, „въплъщение на истинското знание“. Наричана е още „Божия премъдрост“, „Художник на всичко“, „Майка

на сътворението“, за която в Библията се казва, че „Тя е самото дихание на силата Божия и чистото излияние на славата Му“, „Тя е отражение на вечната светлина, чистото огледало на Божието действие“, „Тя е една, но може всичко и, пребивавайки в самата себе си, обновява всичко, и преминавайки от род в род в светите души подготвя приятелите Божии и пророците“. Духовната сила на Дева Мария се сравнява с „Портите на Рая“! Тя се нарича „носителка на Божественото“, „Душата на света“, „Божия промисъл“, „Въплъщение на Лотоса“.

Ригден: Някога Иисус казал на Мария: „Благословена си ти, Мария, защото не плътта и не кръвта, ти откриха това, а Отецът Мой, Който е на небесата. И аз ти казвам: ти си Магдалата на Църквата Моя и вратата адова не ще я преодолее“. „И ще ти дам ключовете от Царството Небесно; и каквото вържеш на земята, ще бъде вързано на небесата, а каквото развържеш на земята, ще бъде развързано на небесата“.

Анастасия: Да-да, спомням си тези важни думи. Записала съм тези знания в книгата „Сенсей IV“ за това, че именно Мария Магдалена е била най-приближения ученик, на когото Иисус не само доверява тайните знания, но и е връчил „Ключовете от Царството Небесно“, което днес хората наричат Граал. „Магдалата на Църквата Иисусова“, основния „Стълб на Вярата“, на който и до ден-днешен се опира истинското Учение на Иисус…

Ригден: … и тече реална духовна помощ към хората за спасението на техните души.

Анастасия: Знаете ли, бидейки в Киев и влизайки в един от храмовете, видях старинно изображение на

Дева Мария „Оранта“ в поясно изображение. В нея отчетливо *чашообразно, като полумесец с рогата сочещи нагоре,* са изобразени издигнати и нагоре и разперени настрани ръце. А на гърдите се отличава *кръга*, където се намира Младенеца Христос, като в майчиното Лоно, под нейната защита. Тоест това е икона със закодиран в нея символ „**ѦллатРа**“.

За мен беше изненада, че хората не виждат очевидното. Въпреки че, ако не бяхте ни просветили в тези въпроси преди много години, навярно и аз също нямаше да разбирам, защо не мога да се нагледам именно на тази икона и защо чувствам изходящата от нея позитивна сила. Снимах това изображение на „Оранта“ и го поставих като изображение на мобилния си телефон. Ето…

Ригден (Гледайки с добра усмивка на изображението): Дева Мария „Знамение“… разбира се, друго не може да бъде… Светла благодат Божия. Майчиното Лоно на славянския народ. „Радость десна*я* очей Твоих, присныи Брат, до сих пор аки Светоч сияет во славу Твою, приближая день сый „Азъ есмъ, Азъ быти!“ (текст на старославянски)… Хубава икона… Вече разказвах, че в Древна Русь образът на Богородица бил най-почитан сред народа. Тази икона се нарича „Знамение“ само от славяните в Русия, Украйна, Беларус (и сред тези народи, които по-късно били исторически обединени с тях в една голяма държава) и никъде другаде. В другите държави я наричат Дева Мария „Велика Панагия“, „Пантонасса“, „Платитера“. Малко хора знаят, че в старославянския език думата „знамение“ произлиза от древноруската дума „зна*м*я“, която означава „*знак*“. В Русия тази икона се е появила за първи път през XI век, но след земния живот на **Агапит Печерский, Безвъзмездният Лечител** започнали да я наричат в народа

не само „зна*м*ение“, но и „въплъщение“, *знакът на спасението*. Това е смисъла!

Анастасия: И до ден-днешен могат да се намерят сведения за това. Само, че за съжаление, в църковните легенди са започнали да акцентират повече върху физическото спасение на хората, отколкото върху духовното. Между другото, ако внимателно се изучи историята от тези години, то дори косвените съобщения в крайна сметка водят до исторически събития, свързани с определени дати. Например, **25 Февруари** 1169 година, благодарение на иконата „Оранта“ се е случил чудния изход от битката при *Велики Новгород*, заради което впоследствие самият народ започнал да почита Богородица, като своя покровителка. Обаче властимащите установили празник в чест на това събитие чак на 27 ноември по Юлианския календар (10 декември по нов стил).

Ригден: И такова се е случвало. Просто събитието се е случило в дните на Великите пости. А на тях някак си не им е до празници, пост е все пак. Затова и са го запратили чак на 27, по случай именния ден на тогавашния новгородски управител. Между другото, във властта както винаги не се е променило нищо. Но най-важното е, че народа усеща истинното. И за да бъдем справедливи, трябва да се отбележи, че тази икона още от XI век е сътворила много духовни чудеса в Киевска Русь. Та и след това, колко още тайни и явни чудеса са се случили, благодарение на тази икона. Тя е станала толкова популярна в целия православен ойкумен (от древногръцки οἰκουμένη «заселена» (земя), от οἰκέω «насявам, обитавам»), че започнали да я изобразяват не само в храмовите стенописи. Знакът станал общодостъпен за народа. Той бил разпространен чрез медно отливане на тамянници, икони-куадрифолии, енколипони (реликви, които са окачвали на гърдите,

наричани в старите дни още като „лоно“, „перси“), сечене на малки икони и т.н.

1

2

Рисунка 79. **Изображения на „Оранта“:**

1) Бронзова икона - подложка с изображение на „Оранта“ (XII-XIII в.; г.Брест, Беларус)
2) Змеевик (змийска луна) с изображение на „Оранта“ и божествения Младенец Иисус на лицевата част (XIV век, археологическа находка до г. Брест, Беларус).

И в днешни дни тази икона е една от най-почитаните в Руското Православие. Дори нещо повече, в Беларус, например, иконата *Богородицата заобиколена от четири ангела* и до днес се явява столичен герб (герб в превод от немски „erbe“ означава „наследство“) – отличителен символ на древния славянски град Мин-

ск (Мѣньскъ), разположен на брега на реката Свислоч (Свіслач), един от притоците на река Днепър. В легендите са съхранени частични сведения за връзката на иконата „Знамение“ с древен Киев и за нейното чудно придобиване. Всички тези символи и знаци са оставили своя особен отпечатък върху духовното наследство на тези славянски народи.

Анастасия: Да, достатъчно е само да погледнем съвременните гербове на тези места, за да разберем върху какви символи е концентрирано вниманието на обществото.

Рисунка 80. ***Съвременните символи на Беларус:***

1) Герб на г. Новополоцк (област Витебск, Беларус);
2) Герб на г. Минск (изобразена Богородица, обкръжена

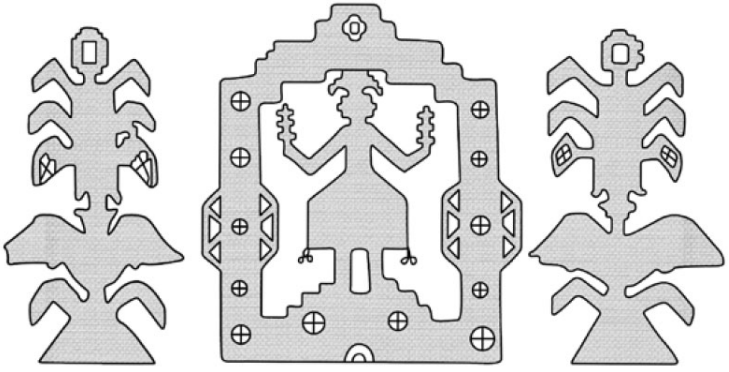
от два ангела и два херувима);
3) Символ от същия характер на известен католически храм – Църквата на Св. Симеон и Св. Елена (началото на XX век), разположен на площада на Независимостта в г. Минск

Ригден: Трябва да отбележа, че в до християнския период при славяните също така била съхранена предимно символика от ромбичен тип. Славяните и балтийските народи може да се каже били последните индоевропейски народи, които дълго и упорито са се съпротивлявали на намесата на християнската символика в техните традиционни вярвания. Обръщам внимание, че през X век християнството като религия значително усилило своите позиции в света в качеството си на инструмент за политическо влияние. А тези народи имали символика, ориентирана най-вече към духовното. Но, както казах, всички промени започват от символите. Ако християнството започнало да оказва своето влияние на богатата сакрална символика на ираноезичните народи практически от VI век, на германските народи от VIII век, то на славяните засиленото настъпление на символите от тази религия (включително и на съдържащите отрицателно въздействие знаци) започнало от X–XI век.

Но благодарение на своевременната намеса на Агапит Печерский в този процес, в Киевска Русь били активирани именно позитивни символи, много от които (знаците „Аллатра“, Аллат, ромбове, кръгове, равностранни кръстове) били добре известни и в дохристиянския период. Агапит наистина обновил Знанията, в това число и за четирите Същности, и за духовното освобождение на човек. Разбира се, това било направено не явно, а тайно, но и това не е малко. Така че благодарение на духовната работа на Агапит Печерский, Безвъзмездния Лечител, се е случило обновява-

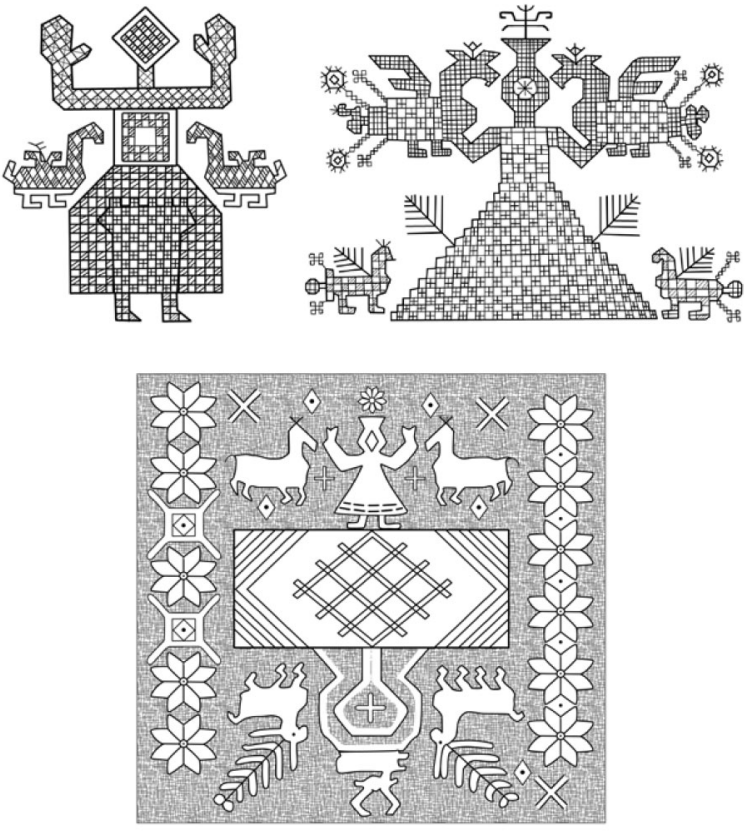
не в по-голямата си част именно на позитивните знаци, което, естествено, се е отразило на духовното бъдеще на тези народи.

Анастасия: Да, и това много ясно може да се проследи в различните древни артефакти. Например, в символите и знаците, които са се появили масово сред славянските народи през този период, иконите със символа на Аллат и знака „ѦллатРа“, народните шевици със свещени сюжети, разпространението на халки, брошки (украшения закопчалки за дрехи), обеци, брошки именно със символа на равностранния кръст (а не издължените кръстове) с атрибутиката на четирите Същности. При това, любопитно е да се отрази, че в Древна Русия, в градовете съществували сребърни и златни пръстени с изображения, а в селата – медни *с геометрични мотиви*.

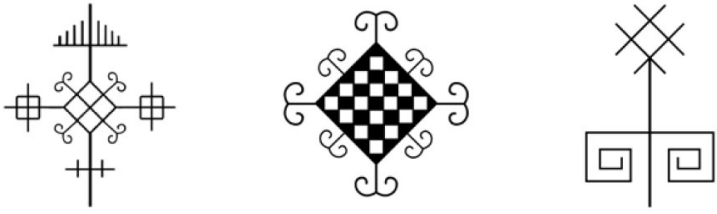

Рисунка 81. ***Шевица с изображение на старославянско капище и богиня Макош.***

Богиня Макош влизала в състава на върховните богове в пантеона на Киевска Русь от дохристиянския период. Те се явявала една от главните славянски небесни покровителки на женското начало, плодородието, преданията и тъкачеството.

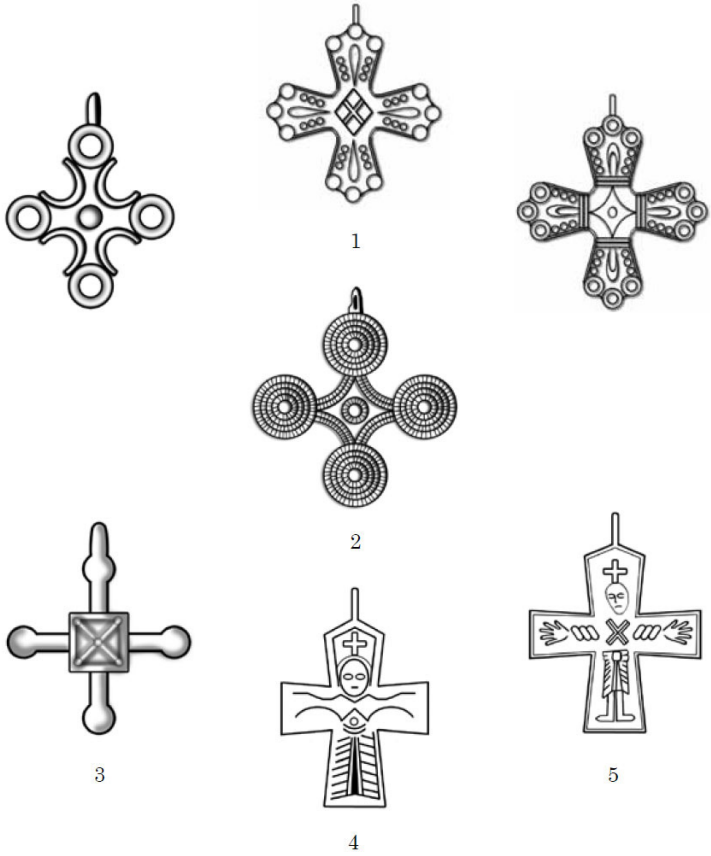
Рисунка 82. ***Образи на руски народни шевици с изображения на сакрални символи***

Рисунка 83. ***Елементи от славянските шевици***

Рисунка 84. ***Символика на славяните-вятичи***
(началото на XII в.; изображения с артефакти намерени на територията на Московска, Калужска, част от Смоленска и Брянска области; Русия)

Рисунка 85. ***Християнски равностранни кръстове***
(XI - XIII в.; Киевска Русь)

1) артефакти, намерени на територията на бивша Витебска губерния (Беларус);
2) метален телен кръст (намерен в г. Борисов, Минска област, Беларус)
3) кръст с изобразено Разпятие (края на X - началото на XI в.; артефакт намерен в г. Новогрудок, Гродненска област, Беларус);
4) кръст с изобразено Разпятие (края на X - началото на XI в.; артефакт намерен в г. Полоцка, Витебска област, Беларус.
5) кръст с изобразено Разпятие (края на X - началото на XIв.; артефакт гр. Полоцка, Витебска област, Беларус).

Ригден: Като правило, вниманието на хората се съсредоточава, колкото се може повече над философията на една или друга религия или политическа идеология, но не и над знаците и още повече не над истинското предназначение на тези знаци. Някои от тях дори се явяват активни и въздействат върху човешката енергийна конструкция, работят на подсъзнателно ниво, независимо от това, разбира ли това човек или не. Хората трябва по-внимателно да се вгледат какви именно знаци и символи ги заобикалят у дома, на работното място изобщо навсякъде в техния живот. Имайки Знанията, ситуацията може винаги да бъде променена към по-добро, единственото, което е нужно е желание от страна на самите хора, както и реална работа в тази посока… Но нека се върнем към разговора за „Оранта“. Това не е единствената икона с изображението на Богородица, където били поставени тези символи и знаци.

Анастасия: Така е, достатъчно е да погледнем на изображението на Чудотворната Остробрамска икона на Дева Мария (В*и*ленска икона). Тя се намира в гр. Вилнюс (Литва) и днес е изключително популярна в Литва, Украйна, Беларус, Полша и е почитана както от католици, така и православни.

Рисунка 86. ***Изображение на Остробрамската икона на Дева Мария*** *(Виленска икона).*

С нея, разбира се, са свързани различни легенди, включително и за нейния произход от Корсун (древноруското название на град Херсонес, където е бил кръстен киевският княз Владимир – бащата на Ярослав Мъдри). Днес останките на този град са разположени в района на град Севастопол в Украйна. Но символа на полумесеца с рогчета нагоре в тази икона е трудно да не се забележи.

Ригден: Много подобни изображения на Дева Мария с полумесец с рогчетата нагоре започнали да се появяват на Запад по време на възникването и укрепването на ордена на тамплиерите (XII–XIII век). Като цяло, трябва да се отбележи, че в предишни времена с такава символика в качеството на божествено женско начало били изобразявани и Богините от други култури. Например, иранската Богиня Ардвисура Анахита (в превод от авестийски буквално означава „Ардви могъщата, непорочната“) – богиня на *водата* и плодородието, на която в свещената книга „Авеста“ („Яшт“ V) е посветен отделен химн „Ардвисур-Яшт“. Между другото, първоначално думата Ардви е значела източник на всемирните води, изтичащи от божественото царство на Светлината и даващи начало на целия живот (прототип на Аллата).

Рисунка 87. ***Ардвисура Анахита, възнесена от свещената птица***
Фрагмент от изображението на сребърна чаша (VI век, Иран (Персия); по настоящем се намира в музей „Ермитаж, г. Санкт-Петербург, Русия“)

Или друг пример, свързан с древноегипетската Богиня Изида, чийто култ на поклонение в древни времена бил широко разпространен както на Изток, така и на Запад, например в Мала Азия, Сирия, Гърция, Италия, Галия и други страни.

Анастасия: Да, дори по време на елинизма култът към Изида бил много популярен и излизал далече отвъд пределите на Египет. За масите тя била представяна, като богиня на женското начало, плодородието (съзиданието), богиня на мореплаването. Но първото нещо, което привлича внимание в нейното характерно изображение е елемента върху главата й, атрибут под формата на полумесец с насочени нагоре рога и кръг върху него („ѦллатРа“).

Рисунка 88. ***Атрибут-украшение на древноегипетската богиня Изида***

Ригден: В светото тълкувание нейното име означавало преходно състояние, онова, което съединявало с *отвъдната* сфера. Между другото, в епохата на елинизма трактовката на свещената символика на същия този кръстокуполен храм, в голяма степен била заимствана от религиозните понятия на Изтока. Например, както вече споменах в разговора за гръцката дума „апсида“, която означава цилиндрично помещение под голям централен купол или кулата в кръстокуполна църква, за запиращия камък («ключа»), заключващ свода. Символичното значение на апсида-

та е заимствано от гърците от сакралното значение на името на богинята от Древен Египет – Из*и*да и един от нейните атрибути – египетския кръст анх, който олицетворявал „вечния живот“, „ключът към живота“, символът на безсмъртието. Апс*и*да (от древногръцкото „αψίς“ – „дъга, линия, свод, проекция“, „това, което движи, свързва“) – така гърците нарича-ли всяка кръгла форма: диск, сфера, цилиндър, небесния свод.

Анастасия: Да, жреците от различните древни страни в много от случаите били принудени да се примирят с подобно масово поклонение на „техните стада“ пред „чуждата богиня“. Било им е много трудно да се преборят с нарастващата й популярност в народа.

Ригден: Разбираемо е. Жреците не са се борили само с това, те правили и опити да оглавят това движение, в краен случай, да заимстват някои обреди, елементи от този култ, епитети за своите „местни“ богини, за да повишат тяхната привлекателност, а това означава и да увеличат своите приходи. С всички тези „заимствания“ обаче пренасяли частично и основните знания. Истинските посветени, притежаващи знанията за символите и знаците разбрали причината за тази популярност сред народа. Затова самите те способствали за процеса на разпространение на положителните знаци и символи, използвали различни средства и възможности, в това число вграждайки ги и в монументалната архитектура, за да предадат тези знания на следващите поколения. А по-късно това вече се превърнало просто в традиция при различните народи, често без разбиране на същността. Хората започнали да подражават, ръководейки се единствено от общата, повърхностна философия и от опита на миналите поколения в архитектурата и изкуството.

На внимаващия човек му е достатъчно да види архитектурата на свещените съоръжения: храмове, църкви и други културни сгради, строени както в древността, така и днес, намиращи се на различни континенти, принадлежащи на *различни религии*. Тогава ще види, че в тях са отразени едни и същи основни духовни символи. Често такива постройки представлявали архитектурни решения във формата на трансформираща се квадратна форма (олицетворяваща всичко земно, човешко) в сферична (небесното, духовното), което, както вече споменах, символизира духовното израстване, преобразуването на човешката конструкция. По същество, това е символ на обединението на четирите Същности в човека, постигането на тяхното единство под ръководството на Душата и нейното последващо освобождение. А последното в архитектурата на свещените сгради било изобразявано под формата на куб или със символичното обозначение на неговите *осем* върха (често като върховете на – осемлъчева звезда). По-късно, като прототип на куба започнали да изобразяват осмоъгълника, благодарение на който, квадрата на кулата се е свързвал с кръглия купол, като символ на окончателната трансформация, качественото преображение на човешката природа и освобождаването му в духовната сфера.

Същото е валидно и за древното изкуство. Да вземем например геометричните фигури на Изтока, мюсюлманските джамии и дворци, а също така и книгите, дрехите, изображенията върху съдовете. Те се основават на арабески – квадрати, кръгове, триъгълници, звезди, многолистни цветя, плетеници, подобни на лотоса и неговото стъбло. Между другото, последните под формата на мотив в мюсюлманския средновековен орнамент през XII–XVI век, представляващ съединение на *спирала* с листа от поветица, били нари-

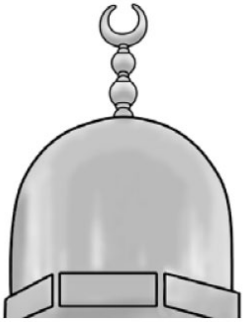
чани ислим (название, приведено в руска транскрипция), което в превод от тюркски език означава „ислямски“. На Изток се счита, че този орнамент прославя красотата на земята, напомня на хората за райските градини, а също така отразява и идеята за символичното духовно израстване на човека, изведено в непрекъснат развиващ се цъфтящ бяг, чийто път включва в себе си много варианти на всевъзможно развитие също, както се преплитат различните обстоятелства в света. А геометричните орнаменти в мюсюлманското изкуство на Близкия и Среден Изток още през IX–XVI век били наричани гир*их* (название, приведено в руска транскрипция; произлиза от персийската дума, означаваща „*възел*“). Ще отбележа, че едни от най-често срещаните символи са осемлъчевите, петлъчевите и шестлъчевите звезди. Но като цяло геометричните орнаменти в мирогледа на ислямската религия символизират идеята за единство, хармония, порядък, съгласно чиито разбирания съществува Вселената, създадена от един Бог, създател на всичко – Аллах.

Тези символи също така някога служили за предаването на знания, а днес за повечето хора се явяват просто обекти на духовно съзерцание, както м*а*ндалите за индийците. Между другото, изначално за обозначаването на Буда също са се използвали само символи и знаци, както впрочем и в ранното християнство за обозначаване на Христос. И много по-късно, със създаването на институцията на религията, например, както и при будизма, се е случила персонификация на Буда в качеството му на божество. Въобще, както вече споменах, геометричните знаци в орнаментиката – са много древна традиция на символично предаване на знания, която съществувала на Изток още в доислямските времена. Този орнамент по-рано се е възприемал от същите араби-номади, като отворена книга, разбираема за повечето хора.

Анастасия: Е да, Изтокът, и в частност исляма си е цяла история. Някога отдавна ни разказахте за пророка Мохамед. Това на свой ред породи интерес към ислямските традиции, култура, изкуство, архитектура, литература. При мюсюлманите, както е известно, основното светилище и място за поклонение се счита градът, в който се е родил Мохамед – Мека. Това място се намира в малка котловина между планините. Още в доислямските времена Мека вече бил главен религиозен център на народите от Арабския полуостров, а Ка*а*ба (структура под формата на голям куб) – признат от различните народи на Арабския полуостров като светиня. Кой и кога го е построил все още е неизвестно за учените. Но интересното е, че Кааба (руска транскрипция на думата) на арабски означава куб. Ако вземем под внимание, че кубът, поставен на един от ъглите си (или с белязан ъгъл) от древни времена се явява значим духовен символ сред народите по света, указващ трансформацията и преобразуването на човека в Духовно Същество, то историята става доста любопитна.

Според геометрията, кубът – е правилен шестоъгълник, състоящ се от 12 ръба, 8 върха (където във всеки влизат по три ръба) и 6 страни, които се явяват квадрати. Струва си да си припомним, че числото 72 може да бъде представено като комбинация от 12 по 6. Ето, че символиката на числата и геометричните значения не е никак проста.

Така, след като господстващата религия в Мека става исляма, основното място за поклонение на мюсюлманите там става джамията Масджид ал Харам, където се намира древната светиня Кааба и, между другото, Макам ал Ибрахим – малка сграда с купол, която увенчава символическия знак Аллат. В нея се намира камък с отпечатък от стъпалото, който според легендата принадлежи на пророка Ибрахим (Авраам).

Рисунка 89. ***Знак Аллат, който увенчава купола на Макам ал Ибрахим в г. Мека.***

Ригден: Абсолютно. В Корана (Сура 3. Аят 97) за този знак ясно е посочено:„Там има – ясни *знамения* за хората – мястото на Ибрахим. И всеки, който влезе в него, ще пребъде в безопасност.“ Именно знака Аллат е символа на достигането до духовно освобождение – единственото възможно за човека състояние на духовно преображение, откриващо пътя към Вечността, в който той може да се намира в безопасност от този материален свят.

Анастасия: Съгласна съм с вас. Много ясно е показано и нагледно написано, само че хората не го забелязват или го разбират посвоему, въз основа на своите умозаключения от гледна точка на жител на триизмерния свят. Тяхното внимание е концентрирано в поголяма степен върху външното. Например, външната стена на източния ъгъл на Кааба, където е вградена основната светиня на тази джамия, така наречения „Черен камък“ (Хаджар ал Асвад) – камък с яйцевидна форма, дълъг трийсет сантиметра. Учените предполагат, че дадения камък има или вулканичен, или метеоритен произход. Но не е там същината. Според древното арабско предание, ангел Джабраил (Архангел Гавраил в християнството; в исляма, както зна-

ем, Джабраил се явява най-почитания ангел, носещ на пророците волята и откровенията на Аллах) е предал от рая на Адам, след неговото разкаяние в знак на божествено опрощение от Аллах, бял камък като *олтар* за молитви на Земята, който положил началото на Кааба. Това се е случило, след като Адам и Хавва (Ева) били изгонени от рая, разделени и след много години отново са се срещнали в района на Мекка. Според легендата, камъкът първоначално бил бял, но в последствие почернял, заради човешките грехове.

Рисунка 90. ***Схематично изображение на фрагмент от илюстрация „Мохамед получава своето първо откровение от ангел Джабраил“ на което е изобразен ангел Джабраил.*** *(Оригинала на илюстрацията се намира в книгата Джами ат таварих (буквално „Сборник с летописи“). Автор Ришид ад Дин. Книгата е публикувана в г. Тебризе, Персия в 1307 г. Сега се намира в колекцията на Единбургската университетска библиотека, Шотландия)*

Според вярванията на ислямската религия, Кааба в Мека също така се счита за „Дом Господен“, „Преобърнато на земята част от небето“, център на вселената, с указване на страната, където трябва да бъде насочена молитвата на всеки мюсюлманин. На вярващите им е вменено, че всеки мюсюлманин трябва поне веднъж в живота си да посети Мека, където да извърши редица церемонии, включително и обикаляне около Кааба седем пъти, като символ на божествения ред и подчинение на единен център.

Но ако сравним цялата тази информация за свещения Кааба със Знанията излиза, че нещата не са само външно поклонение. Та нали енергийната проекция на духовно развития човек в седмо измерение напомня формата на куб, поставен на един от ъглите си! Кубът с обозначение на един от ъглите – е символично предаване на духовните знания. А седемте обиколки – са символ на постигането на седемте измерения!

Ригден: Точно така. Често в ритуалите от различни религии се извършва някакво седемкратно външно действие, като *символ* на постигането на седмото измерение в рамките на един живот, особено духовно шествие (духовното развитие на човека през неговия живот) по пътя към Бога. Например, както правилно отбеляза, в исляма това е седемкратното обхождане около Кааба и още ред свещенодействия, свързани с числото седем. Това е свързано с мюсюлманските вярвания, че тронът на Аллах се намира в рая, *на върха на седмото небе, където „крайния предел е Лотоса“* (Сидрат ал мунтаха). Има такова езотерично течение в исляма – суфизъм, който е оказал голямо влияние върху религиозната догма, философията, литературата, етиката, поезията в мюсюлманския Изток. Между другото, в стила на суфиските рубаи е пи-

сал и известният учен и поет Омар Хаям. Така че в суфизма духовното познание, пътят към Бога – са *седем* духовни стъпки по пътя на самоусъвършенстването (тарик*ат*; от арабското „тарика“ (думата е преведена с руска транскрипция) – „път“; „пътя към истината“). Те са именувани като макам (в превод от арабски – „местоположение“, „позиция“, „стоянка“) – духовно, стабилно състояние, което суфиият достига на всеки етап; „стоянка“ тариката. Пътят към Бог се описва като символично преминаване на така наречените „Седем долини“.

Анастасия: Да, тези символични „Седем долини“ в суфизма имат изключително поетични названия. Първата – Долината на Търсенията, където човек се разделя с всички свои земни желания. Втората – Долината на Любовта, където се опитва да намери Бог, като единствения Възлюбен. В третата – Долината на Интуитивните знания суфиият едва започва да опознава Бог и да възприема светлината на Истината. В четвъртата – Долината на Раздялата, търсещият Бога трябва да се раздели окончателно със своите зависимости и желания. В петата – Долината на Обединението – да се осъзнае Единството на света. В шестата – Долината на Възхищението – съзерцаване и чувстване океана на Божествената Любов. И в седмата – Долината на Смъртта – се осъществява загубата на човешкото „Аз“, егоцентризма и сливането на Душата на вървящия с Бог, съгласно разбирането на суфиите. Състоянието на съзнанието, когато изчезва „Аз“ и в човека остава единствено божественото, истинската същност, суфиият наричат „фана“ („небитие“), подобно на будистката Нирвана.

Ригден: Правилно, това са техните асоциативни понятия за духовните стъпки по пътя към Бога. Между

другото, по смисъл и в будизма е същото, има шест последователни етапа на съвършенство, които водят до просветление и освобождение, достигането на Нирвана. Само че, се наричат „парамита“, което на санскрит означава „пресичане“, „средство за спасение“, „това, с чиято помощ се достига противоположния бряг“ (Нирвана).

Анастасия: Да, същите степени, които са и при суфиите, са отразени в по-ранните вярвания в Индия – в будизма и дори по-рано в индуизма. Шестте съвършенства – парамити.

Първата парамита – съвършенството в щедростта на подаянието. Та нали под това в будизма се разбира тъкмо вътрешната работа над себе си, откъсване от привързаността към материалните вещи, удобствата, натрупването и жаждата за власт. Също така стремежът към прекратяване цикъл на страдания от неспиращите земни желания (у суфиите в първата Долина търсещият също се разделя с всички свои земни желания), преобразуването от егоист в щедър човек, способен безкористно да дава, да споделя, да помага, да твори добро не заради изгода или собствена слава.

Втората парамита – съвършенство в нравствеността. Нравствената чистота се явява основата за другите етапи на самоусъвършенстване, дава възможност да се отворят вратите на духовния свят (на този етап суфиите се опитват да намерят Бога чрез своите възвишени чувства). Тя се изразява в усъвършенстване на дисциплината на ума, в извършването на добри мисли, постъпки и дела, в спазването на етичните морални и общочовешки принципи. И разбира се, на този етап в будизма, както и във всяка друга религия,

се приписва спазването на обети и правила, определени от дадената религия.

Третата парамита – съвършенство в търпението. Това е развитие на самоконтрол (у суфиите началния етап на познание на Бога, възприемането на светлината на Истината). Укротяване на вълнението, отрицателните емоции, своя гняв, разочарованието, депресията, устойчиво преодоляване на всички трудности, житейски проблеми, усъвършенстване на силата на волята.

Четвъртата парамита – съвършенство в усърдието. В основата си това е умение за самоконтрол, да получаваш радост от добродетелни дела, удоволствие от какъв да е труд, създаване на мисли, насочени единствено към просветление. Благодарение на това човека се разделя със своя собствен мързел, завист, ревност, егоистични желания (при суфиите търсещият трябва да се раздели окончателно със своите зависимости и желания).

Петата парамита – съвършенство на медитацията. Будистите наричат този етап и „всеобхващащо осъзнаване“, „съзерцание“ (при суфиите това е предадено в два етапа: осъзнаване на Единството на света и съзерцанието), когато човекът престава да вижда света ограничено, от гледната точка на егоистичен наблюдател и чрез вътрешния си взор започва да вижда истинската реалност на света, практикувайки медитация. Тогава той започва да разбира какво е истинската реалност, за него се открива многообразие от светове. Човек започва да разбира, какво е илюзията на ума, в него започва да доминира желанието за познание на истинския свят. Смята се, че предишните четири съвършенства създават благоприятно поле, в което духовният зародиш, създаден в медитация, в последствие дава своя зрял плод.

Шестата парамита – съвършенството на безпределната (интуитивната) мъдрост. Качествено духовно преображение на човека, духовно пробуждане. Придобиване на чистото изначално възприятие, лишено от всякакви мисли, достигане на високи, непонятни форми на съзнанието (в суфизма – загубата на човешкото „Аз“, сливането на Душата на търсещия с Бога), духовно зрение, когато възприятието на цялата Реалност се случва мигновено, без участието на човешкия ум, на който са нужни език, образи, земни асоциации и категории на представите.

Ригден: Да, такава е тяхната концептуална схема за постигане на Нирвана. Между другото, шестият етап на интуитивно познание при тях се нарича Праджня-парамита („prajña“ от санскрит означава „мъдрост“, „разбиране“). С това име се свързва жената бодхисатва, Майката на Просветлението, богинята на Висшата Съвършена Мъдрост (Интуицията).

Тя се изобразява, като правило, с четири ръце в поза лотос върху голям лотосов цвят. Двете й ръце показват знак (мудра) завъртането на колелото на Дхарма – символ за постигането на просветление, духовна трансформация. В дясната ръка държи щандарт със скъпоценността Чинтамани, в лявата ръка е изобразена книга върху лотос. Ако се разровим в древноиндийската философия, то тази богиня на Висшата Интуиция в основата си е символ на съзидателната сила на Аллата. В своята религия будистите, само и само да се отличава с нещо от индуизма, заобикалят понятията за Душата и Бог. Но това, което искам да кажа, е, че това не означава, че приближавайки се към крайния етап от духовния път, човек не чувства това в себе си, имам предвид Душата и Бога. Напротив, това състояние на върховно интуитивно всезнание и всеразбира-

не се достига от човек, когато с помощта на духовните инструменти започне да разбира какво представлява Душата и благодарение на ежедневния духовен труд над себе си се приближава максимално към нея със своята Личност, възстановявайки чрез Душата връзката с Бога. Друг е въпроса, че от цялата армия вярващи до края на духовния път достигат само единици, останалите само философстват, без да променят своята човешка същност.

Рисунка 91. ***Жена-бодхисатва, Майка на Просветлението, богиня на Висшата Съвършена Мъдрост — Праджняпарамита***

(скулптура XIII век; намерена до храма Сингасари, разположен недалече от г. Маланг на остров Ява; Национален музей на Индонезия в г. Джакарта)

Анастасия: Да, с практическия опит от медитациите разбирам много по-добре вашите думи.

Ригден: Това е естествено... Същите етапи на духовно самоусъвършенстване на човека по пътя към Бога могат да бъдат намерени в друга световна религия – Християнството. С концепцията за спасението на човека са свързани *седемте тайнства*, които символично изобразяват духовното пътуване на вярващия: кръщение, миропомазване, изповед (покаяние), евхаристия (причастие), брак (венчаване), елеосвещение (маслосвет) и свещенство (ръкополагане). Счита се, че чрез тях над вярващия се спуска невидима божествена *благодат*, спасителна сила Божия.

Анастасия: Да, практически същите етапи за работа над себе си. Само че казано с различни думи в общия контекст на дадената религия. Например, първото тайнство – Кръщението, съгласно християнското учение е свързано с приемането на вярващия „в лоното на църквата“, когато човек „умира за плътския живот, греховен и се възражда от Светия Дух в живота духовен“. Смята се, че то открива пред човека перспективата на духовното спасение. По време на символичния обред човек се „отрича от сатаната и всички дела негови, и служенето нему“, тоест потвърждава своята готовност да се отрече от желанията на своето Животинско начало в живота си и да служи само на своето Духовно начало, което в тази религия се нарича приобщаване към божественото начало, служене на Христос. Символичната основа на тайнството Кръщение представлява цял ритуал, в процеса, на който се изчитат молитви и по-

тапят човека в купел, пълен с вода, или езеро, или го пръскат с вода.

Ригден: Като цяло, трябва да се отбележи, че ритуалът на измиването и потапянето във вода е бил известен на много народи в древността: египтяни, персийци, финикийци, славяни, гърци, римляни, и така нататък. Между другото, в ранните християнски църковни правила било залегнало младенецът да се кръсти именно на *осмия ден* след раждането, в памет за осмия ден от живота на Иисус Христос, все едно заменяйки ритуала на обрязването с „духовно обрязване“ (освобождение от греховете) под формата на тайнството на Кръщението. Но преди това ритуалното къпане във вода и кръщаването на детето с име именно на *осмия ден от раждането* му е било известно още на римляните (а както вече споменахме, християнството се е зародило в Римската империя), приемайки, на свой ред, тази традиция от другите народи. Или друг пример, в будизма дори днес празнуват „Рождеството на Буда“ *на осмия* ден от *четвъртия* лунен месец, като по традиция в този ден се измива изображението на Буда с ароматизирана вода и чай, докато се четат молитви. Примери има много.

Но какво искам да кажа с това. Тази традиция на ритуалното действие, измиване и кръщаване с име на осмия ден след раждането на детето, се е срещала сред много народи и е свързана с духовното изначално Знание. **Когато Душата на осмия ден влиза в тялото на новороденото заедно с всички съпровождащи я обвивки – субличности, именно за тях това представлява изключителен стрес.** Та нали у субличностите, като разумни информационни структури на материалния свят, и

без това присъства пълно осъзнаване на всички процеси на прераждането, страха от тяхното неизбежно и пълно унищожение. Връщайки се отново в потока на жизнената енергия Прана в новото тяло, чувствайки живота, но вече без тези възможности, както по-рано (в техния живот като Личности), да управляват тези енергии, тези субличности, които най-много от всички са били привързани със своя избор към материята, стават по-агресивно настроени към зараждащата се нова Личност, за която този свят и нейният личен избор едва започват да се проявяват. Освен това, както споменах, субличностите (особено тези, които в своя живот са придобили определени знания и опит на „работа“ с енергиите, например, когато през живота си човек се е занимавал с магия, екстрасензорика и т.н.) дори и „затворени“ в новото тяло, в първите етапи, докато не е съзряла новата Личност, могат да се опитат дори и за кратко да вземат контрол над тялото. С каква цел? За да имат възможност да управляват съзнанието, да използват енергиите на новото тяло, придобивайки в материалния свят краткотрайна, но сила. Последната, например, им позволява, благодарение на проекции, да се пренасят мигновено в пространството и да посещават тези места, към които са били привързани по време на своя живот. Но, всъщност, това се нарича дребна кражба на жизнената енергия Прана от зараждащата се нова Личност, което съкращава години от нейното пребиваване в материалния свят. Освен това, такова буйство на Животинския страх и агресивните атаки на тези субличности в известен смисъл създават неблагоприятни условия за формирането на новата Личност, поставят своя негативен отпечатък върху по-нататъшното й развитие. Така че за да се предпази новата Личност от такива номера на субличностите, да се намали първоначално-

то стресово въздействие върху нейните субличности, а също и за да се даде на новата Личност позитивен, духовен тласък в нейното бъдещо духовно развитие, още от древността се извършвал ритуала на пречистване *на детето на осмия ден от неговото раждане*. Защо в поверията на различните народи по света се е считало, че ако с подобни ритуали на пречистване, помазване се помогне на човека още в самото начало на неговия жизнен път, то в бъдеще той ще бъде добър. В противен случай ще стане лош.

По време на този обред, с помощта на така да се каже осветена вода (или растителни масла, използвани при помазването), заредена с духовната сила на хората, които извършват този обред, се е осъществявал първичния позитивен духовен тласък (езоосмоз) за новата Личност. В действителност, разбира се, това се е явявало кратковременна духовна помощ. Подобни вярвания били разпространени сред различните народи по света. Те отразявали (макар и донякъде в примитивна форма, приспособена към начина на мислене и живота на хората в тези времена) смисъла на някога съществуващите в обществото Знания за истинската човешка енергийна структура в пределите на понятията за субличностите, прераждането на Душата, формирането на новата Личност.

Освен това в древността този ритуал на пречистване и кръщаване на детето с име *на осмия ден от неговото раждане* не предполагало принадлежност на новороденото към коя да е религия. Напомням, че в славянските страни или, например, в страните от Древния Изток (Египет, Индия, Гърция, Рим и т.н.) е имало политеизъм (от гръцки „poly“ – „Много“, „Theos“ – „Бог“). С други думи, била е присъща религиозна система, признаваща поклонението на

множество богове. Това е отзвук от вярвания, обичаи, поклонение на различни духове, тотеми, които съществували още при първобитно общинния строй и носили в себе си отпечатъка на духовните знания за света и човека. Затова, когато човек е израствал и се формирала неговата Личност, само тогава се е самоопределял в своя жизнен и духовен път, извършвал осъзнато своя личен избор, включително и по въпроса за вероизповеданието.

Между другото, по повод Личността. Вече споменах, че новата Личност в новото тяло започва да се формира активно около 5-7 годишна възраст, тогава се случва първичния тласък. След това, около периода на полово съзряване – 11-14 годишна възраст (при всеки е индивидуално) се случва втори, по-мощен енергиен тласък. Тези тласъци, всъщност представляват проявление на силата на Душата, изначално насочени за помощ към Личността в търсенето на пътя за духовно освобождение. Силата си е сила, важно е през каква призма на мислене се пречупва и накъде се насочва след това. Затова в тези години за новата Личност е важно нейното обкръжение и на първо място мирогледа, думите и постъпките на хората, с които ежедневно контактува и попива от тях като гъба: и лошите, и добрите, фиксирайки тази информация на своя чист лист на съзнанието. Тези първични въздействия се отпечатват върху по-нататъшния живот на Личността и влияят косвено на нейния жизнен избор: духовен или материалистичен, който ще доминира в нея и, съответно, ще предопределя нейната послесмъртна съдба.

Анастасия: Да, отзвуците на тези знания в някакъв смисъл са въплътени в различните религиозни традиции. В християнството, например, в Православие-

то има предписание, че до 7-годишна възраст кръщаването на детето се извършва според вярата на родителите. От 7 до 14-годишна възраст детето вече самостоятелно трябва да потвърди своето желание да бъде кръстено, заедно с желанието на своите родители. А след 14 години той прави своя пълноценен избор каква религия да поддържа. Тоест в Православието съгласието на родителите за кръщаване на човек в такава възраст не е необходимо.

Ригден: Между другото, по-късно, този първичен ритуал на пречистване и кръщаване на детето с име на осмия ден от неговото раждане започнали да извършват на четиридесетия ден, като по този начин се губела същността на самото действие. Започнали да усложняват церемонията и да правят от това тайнство култов обред. Като цяло, случило се е както винаги – печал от ума човешки. В резултат на това, настоящите свещенослужители, сами не могат да вникнат и да си отговорят на много от важните духовни въпроси, камо ли, да обясняват това на хората. Те просто се ръководят традиционно от религиозните шаблони в своите отговори, без да вникват в същността им.

Анастасия: Хората често се сблъскват с това, затова тази тема е предмет на обсъждане в много сайтове и интернет форуми. Между другото, вие споделихте с нас много интересна информация за тайнството на Кръщението, която включих в книгата „Сенсей II“… По принцип, такова ритуално тайнство на потапяне във вода в различните религии на света, символизира (както и в християнството) нравственото пречистване на човека, неговото духовно възраждане. Ако това е възрастен човек, то се предполага, че тайнството на първо място настройва човека към преосмисляне на отношението му към материалния

свят, да се раздели със своите страхове, да се промени вътрешно, вследствие на което да живее спрямо нравствените закони, да твори добро, да стане по-добър в духовен смисъл, да работи над себе си. И накрая, това е тласък към надеждата, духовната вяра, за да може Личността да направи поне първата осъзната крачка към Бога. Ако кръщават младенец, тогава се приема, че този негов „урок на вяра“ е поверен на кръстниците, когато детето порасне.

Оказва се, че кръщението в християнството – е същата тази духовна символична първа стъпка за вярващите, както и в будизма, суфизма и другите религии в ранните етапи на самоусъвършенстване. Тоест, същото това осъзнаване за работа върху себе си, прекратяване на цикъла на страдание от безкрайните земни желания, откъсване от привързаността към материалните неща, разделянето с всички свои земни желания в името на духовното спасение и нравственото усъвършенстване.

Ригден: Да, това е същото, но казано с други думи.

Анастасия: В ритуала на Кръщението има и второ тайнство – миропомазване, след което съгласно религиозните канони, човека е допускан до третото тайнство – първото причастие (Евхаристия) и други църковни тайнства.

Ригден: Всички тези тайнства символизират църковните наставления за човека, който върви по духовния път към Бога. Например, християнския магически култов ритуал миропомазване (от гръцката дума „myron“ – „свят“, „благоуханно масло“). Между другото, подобен ритуал на помазване с растително масло се е практикувал още в дохристиянските времена,

като магически свещен ритуал сред различните народи. Той се основава на убеждението, че помазването с масло на някои части от тялото „прогонва злите духове“. Като правило, тези части от тялото отговаряли на основните чакри на човека. Например, очите, центъра на челото („Третото око“), центъра на гърдите, дланите, стъпалата. Реално се осъществявал следния процес.

Обикновеното растително масло по своите свойства се явява добър енерго информационен носител, способен да съхранява дълго време информацията, вложена в него, като водата или кристала. Разбира се, има голямо значение кой и как „приготвя“ в смисъл влага информацията в това масло, с каква доминираща сила. А самият процес на „приготвяне“ представлява или четене на молитви, или магическа формула, или заклинание. Между другото, той може да премине дори беззвучно. В края на краищата, няма значение дали тази информация ще се произнесе на глас или мислено, важното е какво се случва отвъд това, какви вътрешни чувства влага човека в този процес. Силата на тези чувства зарежда маслото със съответния образ, задава вектора за по-нататъшните действия, в съответствие със заложената в него програма. Какъв точно ще се бъде този вектор зависи от човека, който „приготвя“ маслото. Ако е духовно силна Личност – това ще бъде духовна и положителна помощ. Ако човека е енергийно силен с доминиращи материални желания, то не си струва да чакате нещо добро от това.

Когато такова „заредено“ масло се нанася върху тялото на човека (особено в областта на чакрите), се получава един вид вкарване на програмата (енергийната информация), предварително заложена в него. Първо-

начално подобно действие било предназначено за духовна подкрепа на човека и активация на неговата Предна същност. Обикновено за тази цел се е използвало чисто растително масло. И много по-късно, когато знанието се е загубило и е започнала проста имитация на този ритуал, хората започнали да добавят в маслото балсами и аромати, та ако случайно не проработи, поне да ухае прилично. Между другото, това изведнъж подтикнало хората към създаването на такава стока като – парфюма.

Анастасия: Точно, в истинския парфюм концентрацията на ефирни масла е най-висока в сравнение с всички останали парфюми (тоалетни води)

Ригден: А в ранното християнство за този обред било използвано обикновено чисто растително масло, като най-често били предпочитани растителни масла (ароматни смоли, които били извличани от разрез в стволовете на дърветата) от рода на Коммифора семейство Бурзерови – мира. То притежава силни антисептични свойства, затова сега, както и преди, се използва за лечение на рани и различни заболявания… Но това е друг въпрос. А като цяло християнското тайнство на миропомазването – е символична проява на духовното напътствие за вярващия в началния етап на неговия път към Бога, където по този начин „се поднасят даровете от Светия Дух, възвръщащи и укрепващи живота духовен“.

Анастасия: Това е същият етап, който в другите традиционни религии наричат етапа на самоусъвършенстването. Например, при будистите, преминаването на този етап позволява да се отворят вратите към духовния свят, в самоусъвършенстването в дисциплинирането на ума, в затвърждаването на благите ми-

сли, постъпки и добри дела, да се съблюдават етичните и морално общочовешки принципи. Същото е и при суфиите. Между другото, има прилика и в останалите етапи от духовния път, които човек осъществява, благодарение на вътрешната работа над себе си.

Ригден: Абсолютно. Нека отново да вземем християнското тайнство покаяние (изповед). Същността не е в това, че си дошъл и разказал на свещеника всичките си грехове от Животинското начало, получил „опрощение за тези грехове“ и продължил да греши понататък, живеейки по същия начин, както и преди. Същността му се състои в реалната работа над себе си, промяна на своите мисли и желания, с*к*алата на жизнените ценности, отказ от егоизма, завистта, ревността, гнева, гордостта, мързела. Като цяло, „отхвърлянето на всички греховни мисли и дела“. Това не се изразява толкова в съжаление към миналото, колкото в обновения поглед към себе си, анализа на своите постъпки, допринасящ за ясното разбиране и осветяване на своите грешки, както и утвърждаването на посоката на своето движение по духовния път. Необходимостта от осмисляне на причинените от теб обиди и прошка на всички, които са те обидили. Това е самопречистване на собствената Съвест и следването на нейните закони в бъдеще. Това е формирането на навик за позитивното мислене. Това е вътрешната опора в Бога, твърдо контролиране на своите мисли и желания, произлизащи от Животинското начало или, както се казва в християнството, „намерението да не се греши занапред“.

Между другото, относно контрола на мислите от Животинското начало. В Руската православна аскетическа литература, която описва фокуса на вярващия към своя собствен вътрешен свят, лично преживяване

на чувството за единство с Бог, всъщност, е казано същото, както и в много други религии и е свойствено за всеки вървящ по духовния път човек. Само че това се нарича учение за първоизточника на греха, „страстите като източник на греха в човешката душа“. Монаси-те споделят своя практически опит в проследяването на зараждащия се в съзнанието „грях“ във вид на мисли, а по-точно на мисли и желания от Животинското начало, тяхното развитие и проявление във вид на отрицателни постъпки.

Началният стадий, първичният момент на зараждане на „греха“ наричат п*рилог (началото на помисъла, първата стъпка на проникване на греха в душата) или* приражение – в смисъл на улавяне, растеж, нападение. Това се разглежда като *външно* действие с направление човешката Душа, защото такава мисъл се заражда или като резултат от обкръжаващите човека изкушения, ако той им обръща внимание, или от припомняне на минали свои или чужди грехове, или като влияние на тъмните сили и други подобни. При това се подчертава, че тези мисли са случайни, външни, възникват в главата на човека *спонтанно*, без човешка намеса, въпреки волята му. Възникването на подобни провокативни мисли и отхвърлянето им се смята за духовно упражнение, един вид помощ в разбирането (разпознаването) на самия себе си. И това показва истинската свобода на човешкия избор. *За да се спре такава мисъл от Животинското начало, просто не трябва в самото начало на нейното възникване да й се обръща никакво внимание, „да се отхвърли още на прага“*. Ако това не се направи, то мисълта (или образът) се задържа, превзема ума. Човек започва да я „храни“ с вниманието и желанието си, един вид със своя собствен избор да я задържа изкуствено в главата си.

А по-нататък идва следващият стадий – „съединяването“, или по-скоро „съчетаването“ на тази мисъл (от Животинското начало) с човешкото съзнание (с избора на Личността), или, както пишат аскетите, случва се „събеседване с появилия се образ“. Тоест, човек започва да си вреди тогава, когато съзерцава и се вслушва във вредното за разума. Третият етап „съгласие“ – това е нарушаване на равновесието, когато в действие навлиза „волята“. Човек „с удоволствие“ приема мисълта и прави окончателен избор, давайки своето предпочитание на тази мисъл *от вън*. „Волята“ се стреми да я приведе към действие. Човек прави избор, с оглед на това отново да преживее по-интензивно въображаемо удоволствие от мисълта. Така завършва „утробното развитие на греха“, или по-точно мисълта от Животинското начало започва да набира сила и да поробва съзнанието на Личността.

И после това прераства във външна постъпка. Ако човек не се занимава с контролиране на мислите си, той на практика извършва тези постъпки без особено колебание, и подобно състояние на контрол на „случайните външни мисли“ над него се превръща в навик. Затова дори не забелязва и не осъзнава, че вече е управляван от „чуждата воля“, превръща се в роб на своето Животинско начало. Така че в християнското учение, както между другото и в ученията на други традиционни световни религии, акцентът е върху това, не само да се предпазваме от извършването на човешки „грехове“ (гордост, гняв, самолюбие, печал, тъга, алчност и така нататък), но дори да не допускаме в себе си развитието на мисли с недуховна природа, която се явява първооснова в постигането на духовния път.

Анастасия: Да, това е много съществен момент при човека в неговото самоопознаване, това са същите

основи, както и в другите религии… Между другото, в нашия разговор вече споменахме, че в традицията на православието човек бива допускан до изповедта едва, когато навърши 7-годишна възраст. С други думи, точно в края на началния период на формирането на новата Личност, когато той започва да носи съзнателна отговорност за своите действия. Споменавайки тази възраст ще дам един интересен факт, свързан с религията. В Япония на децата до 5-7 години традиционно е позволено да се държат както си поискат, но след тази възраст, периодът на „слободията“ се заменя с относително строг, дисциплиниран възпитателен процес. Тоест всичко това се случва точно в края на периода от формирането на новата Личност. Предполага се, че в тази възраст детето трябва да носи съзнателна отговорност за своите постъпки.

Ригден: Подобни отгласи от отминалите знания са запазени сред различните народи…

Анастасия: Веднъж споменахте, че в ранното християнство истинското покаяние се е наричало с гръцката дума метанойя (думата е приведена в руска транскрипция), което означава „след ума“, „преосмисляне“.

Ригден: Абсолютно. Това е духовно нравствена трансформация на човек, за когото е важно не външното ритуално действие, а дълбокото чувствено възприятие и осъзнаването на собствената духовна природа. Защо в тази религия се казва, че Бог прощава всеки грях ако човек се покае истински? Защото цялото това осъзнаване трябва да се извърши на ниво дълбочинни чувства, искрена вяра и обръщение към Бога. Ако човек е решил за себе си да жи-

вее по-различен начин и се е заел изцяло със своето самовъзпитание в духовно направление и наистина следва тази посока, то тогава той наистина започва да се променя. Включително се променя и неговото отношението към минало за сметка на преосмислянето на собствения живот, в настоящето започват да се появяват добри мисли, действия и постъпки.

Анастасия: Да, в будизма това е съвършенството в усърдието, пропускането на мисли, насочени към просветление, борбата със своите егоистични желания. При мюсюлманите суфии това е етапа, когато търсещият Бога трябва окончателно да се раздели със своите зависимости и желания...

Ригден: Точно така. А ако разгледаме християнското тайнство – причастие (евхаристия, от гръцката дума „eucharistia“: от „eu“ – „добра“, „charis“ – „милост, благодарност“), също може да се види символичното отражение на един от етапите на духовното самоусъвършенстване, който е свойствен и на други религии. Евхаристията е основен ритуал на християнското богослужение (Божествената Литургия), м*е*са, по времето, на която вярващите символично се пречистват с хляб и вино. В християнството това тайнство символизира общуването с Бога, благодарност, намирането на единение с Всевишния, приобщаването към Божественото, към Любовта Божия. Неслучайно най-ранните християнски автори наричали евхаристията „лек за безсмъртие“, „лекарството на живота“. Смята се, че дълбоко вярващите хора по време на поклонение (четене на молитви) могат „мислено да съзерцават небесната служба“, или казано с други думи, да навлизат дълбоко в изменено състояние на съзнанието, благодарение на молитвата.

Анастасия: Е, ако разчитаме на основното действие на всеки ритуал – дълбочинните чувства на вярващия, тогава произтича същият този процес, както при навлизане в изменено състояние на съзнанието в другите традиционни религии. Просто хората го наричат по различни начини, при суфиите – възприемане на светлината на Истината, осъзнаване на Единството на света и съзерцанието, при будистите – всеобхватно осъзнаване по време на медитация. И всичко това, реално, е проникване в духовната сфера в изменено състояние на съзнанието с помощта на дълбочинните чувства.

Ригден: Разбира се. Истинският духовен път към Бога е един – чрез вътрешните дълбочинни чувства, а човешките интерпретации на този път са много. Тъкмо затова се появява разногласието от ума човешки в това, какво трябва да бъде единно в своя дух.

Анастасия: Да, за съжаление, голяма част от нещата, дори и в духовните въпроси все още се тълкуват и извършват от ума човешки. Ако вземем християнското тайнство на *венчаването*, което традиционно се разглежда като ритуал по сключване на брачен съюз между мъжа и жената, осветен от църквата (полагане на венци върху главите на встъпващите в църковен брак). Този символичен обред се е осъществявал и в миналото, при коронацията на монарсите (венчаване за царството). Много хора просто се отнасят към това действие от позицията на материалистичния начин на мислене и не разбират същността на целия обред, неговата *символика*, която в духовно тълкуване скрива зад себе си цял етап от усъвършенстването на човека и неговата трансформация като Личност.

Ригден: Права си, че подходът в обществото към тези духовни въпроси в голяма степен все още се основа-

ва на материалистичния начин на мислене. Ето защо много двойки по света желаят да знаят отговора на въпроса: „Какъв точно етап от самоусъвършенстването на човек символизира брака?!“ Или както се е пошегувал английският философ и писател Оскар Уайлд: „Бракът е твърде съвършено състояние за несъвършения човек“. А ако говорим сериозно, то хармоничната връзка между мъжа и жената, изградена върху истинската любов – е нещо прекрасно. Това може да се превърне в зачатък, тласък за развитието във всеки един от тях на най-висшето чувство – духовна Любов, онази, която наричат вечна, чиста, понасяща всички скърби и нещастия на живота, вдъхновяваща, одухотворяваща, придаваща сила. Но постигането на такова духовно състояние – се случва единствено в резултат на индивидуалната работа на човека над себе си (независимо дали е мъж или жена). Това е ежедневен духовен труд в укрепването на навиците и нагласите за доминиране на Духовното начало в човека и възпирането на Животинското начало в него „държейки го на верига“, дисциплина на мислите. Развиването на духовната Любов трябва преди всичко да бъде в теб самия, а не да чакаш някой, някога да те облагодетелства с нея. А когато човек се научи да генерира тази духовна Любов в себе си, той ще се научи да се разбира и да обича духовно и другите.

А хората, като правило не искат да работят над себе си, върху укротяването на своето Животинско начало, образно казано, над отстраняването на „гредата“ в своето око, а в своя партньор и „треската“ забелязват, постоянно се опитват да управляват и доминират над някого. Често взаимоотношенията в семейството са построени не върху любовта, а върху егоизма на двамата съпрузи. Взаимните кавги и обвинения произлизат от произвола на Животинските нача-

ла в двамата. Излиза, че вместо очакваните надежди за „щастлив брачен живот“ се получава пълно разочарование. Всичко това е старо и древно като света.

Прах – при прахта, пръст – при пръстта, за духовното – духовно. За Едно тяло – една Душа, и за нея трябва да бъде основната грижа. Тя пристига с раждането и си отива със смъртта. Всичко останало – са шаблони, измислени от хората, за оправдание на своя живот и собствения избор. Духовният път не трябва да се търси във външния живот, той – е вътре в човека, в неговите чувства, мисли, думи и дела. Това е и неговият път към *венеца* – към духовния връх, който се явява кулминацията на неговия живот, апогея, най-висшата степен и най-висшата точка на неговото самоусъвършенстване.

Анастасия: Следователно, в духовното тълкуване *венчаването* – е етап, който предполага натрупването на дълбочинното чувство на Любов, усещането за сливане на Личността с Бога, което не зависи от външните условия, а се явява резултат единствено от духовна работа на човека върху себе си, способността му да пребивава в състояние на доминация на Духовното начало. И това се отнася както за жените, така и за мъжете.

Също така бих искала да поговорим за християнско тайнство като елеосвещението (маслосвета). Според религиозните вярвания това практически е църковно целене, тайнството, което се извършва върху болния човек, с цел изцеление на душевните и телесните болки, както и върху умиращия с използването на елей, тоест зехтин, дървесно или друго растително масло. То се извършва по желание на човека или неговите

близки. Състои се в опрощение на греховете чрез помазване с масло и призоваване на благодатта върху болния.

Ригден: Е, що се отнася до целенето, това не е нещо ново, подобни действия били разпространени и в магическата практика на жреците от Древен Египет, Вавилон и т.н... Реално, всички тези магически лечебни практики винаги присъствали в масовите религии, в противен случай биха били непривлекателни за повечето хора. А що се отнася до същността на самия ритуал, той е един вид своеобразно подражание на това, което някога е имало духовна основа. Забележи, че много от ранните християнски писатели наричат само Иисус Христос единствения истинен Лечител на „душата и тялото" в тази религия. Още преди няколко века елеосвещението се е практикувало в храмовете над напълно здрави последователи (приема се, че те са податливи на духовните заболявания като депресия, тъга, отчаяние, а причината за това могат да бъдат „непокаяните грехове", може би дори не осъзнати от човека). Въпреки, че традицията е запазена, днес елеосвещението е повече църковен ритуал за лечението на болни хора. И ако се обърне внимание, то християнското тайнство, извършвано днес, има връзка с числото седем. Например, като правило, *седем* свещеници изпълняват ритуала, четат се *седем* евангелски разказа, *седем* молитви, *седем* пъти се помазва болния, и други подобни. В действителност, това е опит с количество да се достигне качество. Откъде се е появило такова подражание?

В древните традиции на Изтока се споменава, че Бодхисатва като Същество от Духовния свят (обикновено в християнството това духовно ниво се равнява с ранга на Архангел) може чрез докосване (по-

лагане) на ръцете или чрез информационните енергоносители (като растителното масло, кристала, водата и т. н.) да даде на човека допълнителна духовна сила. Като цяло, Бодхисатва дарявал човека (ако разбира се го е заслужил) с този своеобразен духовен подарък, който използвал дадената сила по свое усмотрение и според своя избор и вяра. За днешните разбирания това, образно казано, е като допълнителна порция бензин, сложена в колата. Тя със сигурност ще увеличи продължителността на нейното пътуване. А вече с каква скорост и в каква посока ще се кара този автомобил, това зависи от водача (Личността).

Естествено, тази сила действа за кратко време. Но благодарение на нея човек, например по време на изпълнението на своите духовни практики, можел да проникне в духовната сфера отвъд своите лични възможности. Съответно, по този начин да придобие ценен опит, намирайки се в нейната реалност и практическо осъзнаване на *другия* свят. А това означава да получи духовен тласък (езоосмоз) в своето развитие, ново осъзнаване, мироглед, които коренно променяли отношението му към илюзорната реалност на триизмерния свят. Това давало възможност за докосване със седмото измерение (Нирвана, седмото Небе, Рая), за да се разбере какво всъщност представлява най-висшата свобода, или, както се казвало в древността, „да се почувства дъха на Вечността“. Това наистина е много ценен духовен дар несравним с всичко земно.

Вече не говорим за влиянието на тази сила върху физическото тялото. Когато човек получава такава духовна сила, естествено, че организма му, благодарение на прилива на допълнителна съзидател-

на енергия подобрява качеството на своята работа. В резултат се получава енергиен импулс, който влияе положително върху работата на много жизненоважни системи, повишава имунитета и т.н.. Защото в преданията се казва, че на тази духовна сила са подвластни всички, дори и най-тежките заболявания. Но физическите ефекти – са от второстепенно значение, най-важното – е духовната помощ за Личността, така да се каже, „духовно изцеление“, възможността за връзка със своя истински, роден – духовен свят. Затова, например, Иисус Христос, бил наричан единственият истинен лечител на „душата и тялото“. Защото Той, като висше Същество идващо от Духовния свят, понякога е дарявал хората с такава сила.

Подобно действие (но разбира се, с по-малка сила) е можел да направи и духовно освободилият се от земните реинкарнации човек, тоест в рамките на един земен живот достигнал *седмото* измерение (откъдето се е появила и връзката с числото седем: седемкратните действия или броя на молитвите, участниците в ритуала, и т.н.). Пред такава Личност, обединила се със своята Душа, превърнала се в качествено различно – ново Същество, са се разкривали съвсем различни възможности.

Но хората си остават хора. На много от тях са присъщи завистта и подражанието от ума човешки. Те дори не разбират защо Христос казвал: „Нека бъде според вярата ви“ когато хората го молили да излекува техните временни тела, докато имали възможност да Го помолят за Вечност, за спасението на Душата си...

Анастасия: Е, отчитайки каква идеология е царила тогава сред масите, това не е изненадващо. Въ-

преки че разликата с днешното време не е особено голяма. Ако на съвременния човек му кажат, че ще му бъде дадено всичко, точно в този момент, какво ще поиска...

Ригден: Да... вековете се менят, но хората не се променят. А що се отнася до ритуала на елеосвещението, в християнството той се появява на базата на познанията за подобни ритуали (например за „лечението чрез заклинателна молитва“) от по-ранните религии, които съществували при различните народи. Като правило, те са се извършвали с използването на обичайните медицински средства (например, такива като елей), които били използвани в древността. Всичко си остава същото, само че в контекста на християнската идеологическа концепция.

Каква е същността на това „заклинателно“ изцеление? Свещениците, практикуващи молитва, силните шамани, екстрасенси и други подобни хора могат да оказват временно влияние върху човека. Но, разбира се, всичко това в рамките на обхвата на Животинския разум, тоест в най-добрия случай могат да окажат въздействие от позицията на шестото измерение. Безусловно, това дори и не се доближава до силата на духовно освободения човек, за когото е открито седмото измерение, да не говорим за силата на Бодхисатвата. Всички тези действия и съвременни ритуали на хората може да се отнесат към своеобразната „помощ“ едни на други според човешките разбирания. Те се практикували в обществото още от времената на палеолита. Но отдавна е изпуснат един много важен момент в тези действия: ако човека, на когото се помага, не се променя вътрешно, не работи над себе си в бъдеще, не работи над укрепването на своето Духовно начало и укротяването на своя егоизъм, гордост (тоест

Животинското начало), и т.н., то тази помощ *няма да е от полза*. Никой не ще свърши за човек неговата духовна работа, освен него самия! Дори ако целият свят започне да се моли за спасението на този човек, а той сам, по свой собствен избор не пожелае да се промени, то всички действия на хората ще бъдат безсмислени. Истинското тайнство на духовното изцеление се крие в думите: „Нека бъде според вярата ви“. Човекът сам избира на кое от началата да отдаде своето внимание: дали на Животинското или на Духовното. Ето защо човешките желания са толкова различни: някой измолва здраве за своето смъртно тяло, а някой – живот вечен за своята Личност в истинския дом на Душата.

Анастасия: Да, какво да говорим, в днешното общество виждаме едно подражание на формата, без познаване на същността. Духовната сила на Седмото измерение не ще замениш с хора в свещенически одежди, а духовно освобождение не ще купиш с пари (това не е нито звание, нито положение), а и с хвалби не ще придобиеш.

Ригден: Така е. Трябва много усилена духовна работа над себе си, за да се постигне духовно освобождение. И няма значение дали се причисляваш към някаква религия или не, това е лична духовна работа на всеки човек...

Анастасия: Проблемът е, че самите жреци крият от обществото знанията за възможностите на самостоятелното духовно развитие на всеки отделен човек. Дори онези от хората, които търсят Знанията и започват своето търсене, ръководейки се от материалистичното, общоприето възприятие за света, се натъкват именно на хора с подобен мироглед. И с тяхното духовно познание се случва, както е казано в библейския израз: „ако слепец води слепеца, то и двамата ще паднат в ямата“.

Ригден: Абсолютно. Като правило тези хора търсят учители донякъде, за да прехвърлят върху тях отговорността за своето собствено духовно развитие, вместо да се развиват самостоятелно. Но ако се вгледаме в обществото като цяло, в повечето случаи така наречените „учители“ почти с нищо не се различават в духовен план от своите „ученици“. Подражатели (от човешкия ум), провъзгласяващи се за посредници между хората и Бога в днешно време има предостатъчно по цял свят, и не само в различните религии и секти, но и в обществото. Всички те искат да учат някого, но не и да се преобразяват духовно. В тази „Наполеонова армия“ от всякакви „учители“, тези, които наистина знаят Истината са единици! Защо се получава такъв парадокс? Защото където и да погледнеш, навсякъде е подменен духовния мироглед с материалистичен, политиката, жаждата за власт и парите. Днес не е тайна, че в много религии се купуват църковни позиции, както слънчогледови семки на пазара. За мнозина това е просто игра на политика и възможност за власт над себеподобните. А всъщност всички си остават обикновени хора, заемайки различни, било то и високите длъжности.

Анастасия: Е, да, изкуствено създават илюзията за своята святост сред народа. Някога във времената на Съветския Съюз, когато бях млада, така мислех и за съветското правителство. За мен те бяха едва ли не полубогове, които някъде там далече от нас (дори отвъд нашия живот) седят на своите заседания, всичките такива праведни, не ядат, не пият, та дори и до тоалетната не ходят. И когато развенчахте този мит показвайки ми, че това са хора, както всички останали, в началото за мен това беше като шок, но след това се появи реалното разбиране за ситуацията. Започнах да разнищвам: с каква цел е създаден този мит и защо съм

го възприела така. По пътя открих много интересни факти. Например как се създават най-изгодните образи на политиците и жреците в света, техния „имидж и святост“ (които прославения кандидат дори не притежава), как изкуствено се формира „общественото мнение“ по отношение на тези хора. Как населението се манипулира масово към едно или друго изгодно за властимащите световъзприятие, как и защо се води борба за управление на съзнанието на цели народи в различните страни, та дори и за световно господство.

Ригден: Да се сдобиеш с информацията – това е половината от битката. Много по-важно – е качественото и осъзнаване! Помисли, например, за ритуала на християнското тайнството на Свещеничеството (ръкополагането), тоест в посвещаването в сан свещено служещия в църковната йерархия. За съжаление, днес в християнството са го оприличили с церемониално, театрално представление, лице действие по овластяването на определени хора „извършването на тайнства и пасене на стадото“. Тук дори не мирише на духовност, става въпрос само и единствено за политика. Предвид настоящите взаимоотношения в рамките на различните християнски църкви и течения, за подчинени на потребителския начин на мислене, в повечето случаи, този ритуал представлява една формалност, отколкото традиция. На всички още преди обреда и така вече им е известно всичко, високите позиции, както се казва, са купени и предварително разпределени. А с какво са заети умовете на повечето от присъстващите по време на ритуала? „Ояденитe“ се интересуват от разпределението на властта и отношенията в самия екип, „Новобранците“, да не забравят последователността от действия, кои предмети и „свещени ръце“ да целуват по-напред и колко пъти да се поклонят. Нищо не се е променило с времето, абсолютно същите неща

са съществували и в религиите на другите народи в различните времена, само са се наричали по различен начин. Но същността си остава същата. Разбира се, сред цялата тази „камара от власт“ попадат и истински вярващи хора, които концентрират вниманието си не върху външни обреди, а върху своите духовни чувства към Бога. Но те за съжаление са много, много малко.

Анастасия: Реално, всичко това е плод на човешките дела. Всеки избира за себе си това, което най-много го съблазнява в тайните му желания. Ако вземем предвид произхода на тайнството на Свещенството като такова, то тук се има предвид последния, краен етап от човешкото духовно развитие. Това е същото нещо, което в суфизма наричат загуба на човешкото „Аз“, сливането на Душата на търсещият с Бога, в будизма – съвършенство на безпределната (интуитивна) Мъдрост.

Ригден: Разбира се, хората, следващи духовния път благодарение на вътрешната работа над себе си, независимо от това дали принадлежат към религиите на своето време или не, реално са преминавали едни и същи етапи на самоусъвършенстване. Ако проследим източниците на произхода на понятието „свещеник“, ще открием, че в древни времена то е означавало „човек стоящ пред Бога“. Всъщност, това е изход в седмото измерение, достигането на човека до истинската святост, неговото качествено духовно преображение още приживе. На този етап от духовното развитие пред човек се разкрива такава сила от Бога, благодарение на която той напуска кръга на прераждания и се освобождава, отива в рая, Нирвана, както и да наричат Духовния свят, но същността си остава същата. Така че всички тези етапи от духовното усъвър-

шенстване на човека са еднакви по смисъл и съдържание и са присъствали във всички религии по света под покрова на едни или други тайнства, стъпки, етапи от духовния път и т.н.. Но това, което искам да кажа по този повод е, че **Духовните Знания не принадлежат на нито една религия**, колкото и да се стреми всяка една от тях да ги присвои за себе си, интерпретирайки ги в съответствие със своите канони и традиции.

Анастасия: Да, и това много ясно се вижда при внимателно проучване и сравняване на духовните знания в религиозните култури на различните народи. Като пример можем да разгледаме християнското тайнство на елеосвещението, за което вече говорихме. Помазването (под формата на *знак на равностранен кръст*) освещаване с миро определени части от тялото: лицето, очите, ушите, гърдите, китките и стъпалата в тази религия се смята за символ на приобщаване към божествената благодат, чрез което човек „получава даровете на Светия Дух“. Знакът кръст на челото (близо до чакрата „Трето око“), според християнската религия, символизира освещаването на мислите, за да може човек да ги поддържа чисти (духовните мисли). Знакът кръст на гърдите (близо до чакрата, наречена в индуизма сърдечната чакра на любовта – „Анахата“) символизира любовта към Бога, която човек трябва да носи през живота си. На очите (в древността били нарични още като „открити чакри“) – за да може човек да постигне духовно зрение (виждането на Божията благодат във всяко творение). На ушите – за да чува човек духовното слово...

Ригден: Между другото, в древността хората, които притежавали истинското духовно знание за този процес извършвали помазването с масло не на самите

уши, а именно тези точки над всяко ухо, за които споменах, разказвайки за медитация за четирите Същности. Тоест онези области над ушите, където има структури, участващи в процеса на възприятието и ориентацията на човек в пространствата на различните измерения в изменено състояние на съзнанието.

Анастасия: Да, излиза, че всичко някога се е уповавало на знанията... Помазването на китките (там, където са разположени чакрите) в християнството символизира напътствието за добри дела; стъпалата (там също се намират чакри) – възможността за следване на духовния път, който води до „царството Божие“. С други думи, оставяйки на страна християнската философия тълкуваща процеса на помазването, самия процес се е извършвал на практика върху точките на основните чакри...

Ригден: Разбира се, ако се запознаем с информацията за ритуалите, свързани с помазването с масло при различните народи по света от древността до наши дни, можем да открием „удивително сходство“ в нанасянето на „наречено с молитви осветено“ масло практически на същите места по тялото, тоест задействането на определени енергийни зони на човека – чакрите. Тези ритуали например били разпространени сред древните египтяни, жителите на древна и съвременна Индия, народите, живеещи на територията на древна Европа, Урал и Сибир. Освен това, на внимаващия човек му е достатъчно да види как в различните части на планетата хората изобразяват боговете и светците, с каква символика отбелязват основните им чакри, как са съединени пръстите на ръцете им в определени комбинации. Всичко това само за неосведомените хора се обяснява с общо понятийните категории като символи представляващи връзката между Небето и Земя-

та, методите на сътворение и управление на творението от едно или друго божество. А в същност сочат към духовните символи и практическите знания за самоусъвършенстване на човека.

Например, в християнството, по-точно в Православието, има икона „Спас в Силах“. Някога тя е заемала едно от централните положения в иконостаса в православния храм. В Русия, това е било тъкмо по това време (XIV-XV век.), когато вместо ниска олтарна преграда, започнала да се прави по-голяма преграда – иконостас, който разделя олтара от основната част на храма. Така че тази икона се отличава с интересна символика.

Рисунка 92. ***Изображение на иконата «Спас в Силах»*** *(1408 г., художник Андрей Рублев; Държавна Третяковска Галерея, г. Москва, Русия).*

На нея е изобразен Иисус Христос, седящ на престола. В лявата си ръка той държи отворена книга, а с дясната – благославя, държейки пръстите си в специален жест, където фалангите (възглавничките) на безименния пръст и палеца са съединени един с друг. Вече знаеш, че такова положение на пръстите на ръцете се използва в някои духовни практики, когато по този начин се извършва „затваряне на кръга“ на енергийните меридиани на човека.

Анастасия: Да, този жест нагледно демонстрира какъв точно духовен инструмент е използван от Личността за медитативната работа върху своята енергийна структура, личното пространство и връзката с духовния свят!

Ригден: Вече разказвах, че в тайните жестове и свещените обозначения на Древния Изток, безименният пръст, в допълнение към други функции в духовните практики, условно указвал задействането на епифизата (епифизната жлеза, чакрата на „Третото око“). Напомням, че чакра в превод от санскрит означава „колело“ (преди това „кръг“, „диск“). Чакрите са своеобразни енергийни центрове в невидимата част от конструкцията на човека, чрез които протича движението на енергиите (енергийните *вихри*). На изток вместо думата „чакра“ се използва – „лотос“ („падма“) за обозначение на седемте енергийни човешки центъра. Между другото, в същия този суфизъм се практикува аналогична духовна работа с основните (шест) фини енергийни центъра в човешкото тяло („латаиф“). „Трето око“ в различни учения все още се счита за „Духовно око“, чакрата на ясновидството. В трактатите се споменава, че ако се задейства свръхчувственото възприятие, то „Третото око“ способства за „получаването на отвъдното зна-

ние“, „проникване в духовния свят“. То се смята за проводник на мощно въздействие, способстващо за „акта на сътворението и въздействието, върху каквото и да е“, откриващо възможността за наблюдаване на минали, настоящи и бъдещи събития. Също така на Изток се нарича още като чакрата на „безстрастието и свръхестествените способности“. Тази чакра условно отбелязвали със син (небесен) цвят.

Анастасия: Безспорно е, че древната символика, свързана с безименния пръст, не е толкова проста, колкото изглежда на пръв поглед. Веднъж споделихте интересна информация за това, откъде се е зародила традицията в човешкото общество да се носи пръстен на безименния пръст на дясната или лявата ръка.

Ригден: Това наистина е много древна история. Първоначално носенето на пръстен на безименния пръст било таен и чисто условен символ сред посветените в сакралните знания хора. Сам по себе си, пръстенът означава движение по кръг, по-точно по кръг в спирала. Имало разделение на символиката на движение в дясната посока (правилна свастика) и в лявата (неправилна свастика). Ако човекът носел пръстена на безименния пръст на дясната ръка, това означавало привързаност към светлите сили, движението му към Единния Бог, към Вечността. Този символ условно свидетелствал, че той избрал единствено духовния път и притежавал Знание. Ако човекът носил пръстен на безименния пръст на лявата ръка, то това означавало движението му в обратната посока (на страната на материалния Разум), привърженик на тъмните сили (притежаващ съответните Знания) и неговото служене на Волята на Животинския разум. Тоест различието при носене-

то на пръстена на една от двете ръце за посветените хора представлявало условен отличителен белег на какви именно Сили или чия Воля е служил собственикът му.

А и самото название „Безименен пръст“ (пръст без име) не е случайно се е появило благодарение на определени Знания в горе упоменатата среда. Както и в древни времена, така и днес, Името на Бога остава тайна за хората. Истинското Име на Бога не е разкрито на хората и до ден-днешен, въпреки многото спекулации по този въпрос от страна на жреците от различните религии. Защо? Съществуват легенди за това, че чрез непроизносимото име на Бог могат да се управляват всички природни сили, всички измерения („нива“) във Вселената. Е, към тези сведения, както правило се е прилагал послепис от жреците, съставен на основата на легендите за Първичния Звук, който в различните времена наричали различно, включително и Граал. Така че този послепис гласи следното: предполага се, че този, който умее правилно да произнесе „Името на Бога“ (първоначално в легендите се е наричало „Първичен звук“), той „може да моли Бог за всичко, което пожелае“. До днес са съхранени предания, че който призове Бог с неговото тайно име, той може да привлече вниманието Му. Но обикновено с такова желание горят духовно незрелите хора. За тези, които живеят вътре в себе си с Бога, това не е необходимо: те са Го открили в Душата си, и пребивават в Него. А духовно незрелите хора – жадуват да узнаят Името, при това копнеейки за собствената си животинска власт над всеки и всичко. Те не осъзнават, че за тях като за незрял плод – това е пагубно.

Свитото възприятие на човека, заради доминиращото в него Животинско начало, привежда разби-

рането за Бог като към някакъв материален субект, при това такъв, какъвто човек вижда себе си в триизмерния свят. Жреците наричали Бог с различни „имена“, създавайки за себе си една или друга религия. Освен това, те все още принуждават хората да воюват един срещу друг, борейки се за надмощието на своята религия над конкурентните религии в „името“ на Бога, а следователно и за едноличното право да говорят и действат от „името“ Му. Поради различни епитети, благодарение на умишлената разлика в трактовката на жреците, хората погрешно смятат, че има различни всевишни богове. Всички различни „имена“ на Бога – днес, реално са същите *епитети*, които в древността вместо забраненото име обозначавали Единния.

Анастасия: Прав сте, и в това може да се убеди всеки човек. Достатъчно е да се проследи произхода и етимологията на първоначалното значение на думите, с които се означава името на Бог в различни религии.

Ригден: Разбира се, всеки интелигентен човек, съпоставяйки, ще разбере, че различните „имена“ на Бога в религиите – са просто епитети на Единния. Например, нека разгледаме името на Върховния Бог на древните египтяни – *Озирис*. Това е гръцката форма на „името“ идващо от египетското Усир. Тоест гръцката дума „Osiris“ идва от египетски „*U'sir*“, което означава „*Този, който е на върха*“. Или, например, какво означава името на авестийското божество в зороастризма *Ахура Мазда* (по-късно Ормазд, Ормузд), провъзгласеният от пророка Заратустра Единен Бог? Между другото, пророка първоначално споменава, че Ахура Мазда е само замяна на *забраненото име Божие,* което никой сред хора-

та не знае. Дори в религиозния календар този Бог е отбелязван като „Безименен“. Авестийското „Ahura Mazdā“ се превежда като „Мъдър Господ“, „Властелинът на мисълта“. Авестийската дума „maz-dā“ - означава «съхранявам в паметта». Така че това „име“ е формирано от две древно ирански думи, които имат арийски (индоирански) корени. „Ahura“ съответства на санскритската дума „Asura“ – „господар“ и „mazdā“ – индийското „mēdhā“, тоест „мъдрост, разбиране“.

Всъщност, хората са забравили една проста истина, а именно какво представлява *Мъдростта*. Тя не се придобива от знанията в книгите, жизнения опит, блестящия ум или изящното логическото мислене. **В най-древните традиции на различни народи „Мъдростта“ първоначално – е дар небесен (чувствена еуфория, озарение) по време на духовното израстване на човека, дарът, с чиято помощ се постига състоянието на върховно просветление, цялостно разбиране, всезнание.** Неслучайно, в зороастризма се споменава, че Ахура Мазда се разкрива на пророка Заратустра благодарение на „*Благия Помисъл*“, но само след като се е намирал в продължение на много години в настойчиви духовни търсения. „Пророкът питал, а Бог отговарял и го наставлявал в *божествената Мъдрост*“ тоест явявал се е *„онези, които давали Мъдрост и разбиране*“.

Затова именно от тези епитети жреците формирали „името“ на Единния Бог. И така се случва, която и религия да вземем, всички „имена“ на Бога – са епитети: „Бог Спасител“, „Известен Бог“, „Достойният“, „Всеобхватният“, „Проникващият във всичко“, „Лъчезарният“, „Пробуденият“, „Основата“, „Свещената сила“, „Носителят на щастието“, „Невиди-

мият“ и т.н.. Назовавам тези смислови изконни обозначения на думите на различните „имена“ (по същество епитети) на Бога, които днес са известни на много хора, намиращи се в едни или други популярни световни религии. С други думи, информацията, която днес лежи на повърхността и е достъпна за всеки, който се интересува от този въпрос. Не говоря вече за по-древните корени на тези думи взети от подобни епитети на древните религии и вярвания, които никой вече не помни, дори и с археологически артефакти в ръце, свидетелстващи за тяхната популярност в древните времена. Но в крайна сметка, всички тези „исторически епитети“, като стъпала, водят до началното обозначение на Единния, общия за всички народи праезик, към който едва сега се достигат учените лингвисти.

Анастасия: Да, тъжно и смешно... Излиза, че хората в обществото враждуват, воюват, спорят един с друг за *епитетите* на един и същ за всички Единен Бог.

Ригден: За съжаление... дори без да разбират **единния духовен смисъл** за всички народи и за човечеството като цяло. Затова, познавайки човешката природа, изначално названието на Единния, както вече казах, се е давало на хората не като Неговото име, а под формата на *звука* „Ра“, който символизирал понятието „Единно, Вечно (Висше)“. Ето затова дори условните обозначения на Бога за посветените в тези Знания хора още от древността били без указания за името Му (между другото, това се отнася и за безименния пръст). Вече много по-късно, когато в обществото хората започнали да враждуват помежду си, насъсквани от жреците, са се появили различни интерпретации, разделения на „свои“ и „чужди“

богове и т.н., в крайна сметка, водещи до загубата на изконните Знания. Но всичко това са дела човешки.

Но да се върнем на темата за пръстените. Първите пръстени били гладки и прости. Такива пръстени били използвани от посветените и по-рано били изработвани предимно от кристал, като енергийно информационен носител…

Анастасия: Тоест от природен материал, в който елементарните частици (атоми, йони и молекули), са подредени по геометричните закони на пространствените повърхности и кристалните решетки, обикновено с геометрично правилна форма и структура (както същите многостранни фигури, за което вече споменахте в разговора). Като цяло, можем да кажем, че това е един и същи знак, само че не в двуизмерното, а в триизмерното пространство, където външната форма отразява симетрията на вътрешното разположение на елементарните частици и съответно, разпределението на енергията, която ги образува...

Ригден: Разбира се... А по-късно, когато хората започнали да губят Знанията за изработката на такива пръстени, започнали да използват твърд камък, дърво или кост. А още по-късно започнали да ги правят от метал... Така че първите пръстени в древните тайни общества били прости, разликата била само в това, на коя ръка били носени – лявата или дясната. Но след като информацията изтекла и започнало подражание към предметите на посветените сред обикновените хора, пръстените започнали да се носят масово в обществото, без да се разбира същността от носенето на различните пръсти, правейки ги от различни метали, украсявайки ги със скъпоценни камъни и т.н.. Тогава посветените започнали да изобразяват на пръстени-

те определени знаци и символи, които били разбираеми за техния социален кръг. Например, този, който принадлежал към силите на Светлината, носил пръстен на безименния пръст на дясната ръка във формата на змия, захапала опашката си, главата, на която била разположена по часовниковата стрелка. А последователят на тъмните сили – на безименния пръст на лявата си ръка. На неговия пръстен главата на змията се е намирала обратно на часовниковата стрелка. Но и това не продължило дълго време.

Скоро заради подражанието на хората и изопачаването на Знанията такава условност, както например носенето на пръстени загубила значението си за тези, които били свързани с изконните Знания. Въпреки това сред хората се запазило традиционното носене на пръстени като украса или признак на каквито и да било привилегии. Как само не са се хвалели един на друг, започвайки от изработката на „супермагически пръстени“ уж защитаващи човек от болести, нещастие, „даващи сила“ и завършвайки със символите на социалното неравенство под формата на пръстен на богат човек – „почетен гражданин“. Всичко е както винаги – пуста човешка горделивост.

Анастасия: Бих искала да подчертая още един интригуващ въпрос във връзка с повдигнатата тема за безименния пръст и пръстена. Веднъж разказахте за това, откъде се е появил изразът „перст Божий“ (пръст Божий), от който реално се е образувало и понятието „пръстен“.

Ригден: Да, в старославянския език думата „перст“ означава „пръст“. При това по-рано с думата „перст“ обозначавали безименния пръст на дясната ръка. До ден-днешен сред някои народи, като например каза-

ците, е останал обичая, свързан с древното поверие на новороденото да се дава първо да суче не от майчината гръд, а именно от безименния пръст, за да може младенецът да израсне добър и духовен човек. Именно това са отзвуците, вярно, в рамките на човешката интерпретация на споменатите знания и условния символизъм на безименния пръст. Днес носенето на пръстен е просто мода, традиция, например носенето на брачни халки на безименния пръст на лявата или дясната ръка (във всяка държава е различно). Но въпреки това, могат да се намерят и същите тези отгласи, някога съществували при хората на знанието. При *венчаването,* в същото това Православие, пръстена поставян на безименния пръст на дясната ръка при младоженците все още означава *знак на вечността* и неразривността на *венеца с духовния свят*.

Анастасия: Повечето хора дори не се замислят защо съществуват различните традиции, които те самите поддържат, и откъде расте техния корен. Но когато научаваш подобни детайли, става по-разбираема и друга информация. Например, какво означава съединението на този пръст с друг пръст в скулптурите и изображенията на божествата, включително и като условно указание на медитативни техники.

Ригден: Що се отнася до положението на пръстите... Ако безименният пръст, според медитативните функции символизирал духовно зрение, знание, свръхвъзможности, то палецът символизира – енергийният потенциал на силата на самия човек. В частност, палецът указвал, че в медитацията е била задействана чакрата, разположена приблизително в долната част на корема, вътре в тазовия пояс, между костите на опашната кост и симфиза. Условно била изобразявана в схемите на човека в областта на слабините. Но това е ус-

ловно, тъй като става въпрос не за физическото, а за енергийното тяло на човека.

Рисунка 93. ***Схематично изображение на чакрата «Муладхара» в Индия.***

Между другото, в Индия тази чакра се нарича „Муладхара“ („mūlādhāra“ – дума, която идва от санскрит, като в руската транскрипция „мула“ означава „корен, основа“, а „адхара“ – „фундамент, базис, опора“). С тази чакра е свързано и пробуждането на енергийния потенциал на човека, традиционно отбелязван с червен цвят.

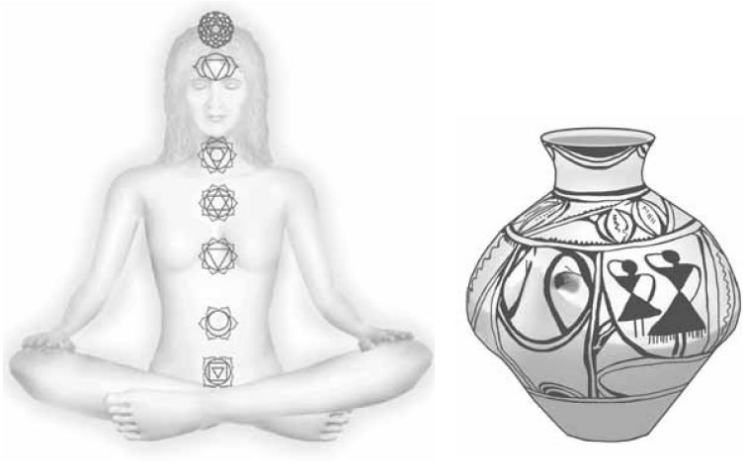
Пробуждането на този мощен енергиен потенциал на Изток се нарича „пробуждане на спящата *Змия Кундалини, навита в три и половина оборота*“. За нея вече споменах неведнъж, разказвайки за спираловидните структури. Тази сила още от древността се счита за женския аспект на божествената сила (Аллат), някои свойства, които по-късно в християнството са започнали да приписват на Светия Дух. Тя подпомага за пробуждането в човека на мощната, съзидателна сила на духовна Любов, която дори и близко не се доближава до кое да е физическо усещане или проявление на грубата енергия.

В Индия тази чакра често била отъждествявана с хранилището на Брахман и вярвали, че силата, заключена в този енергиен център, съществува във всеки човек, само че се намира в спящо състояние. Тази сила се про-

бужда само тогава, когато човек работи върху себе си, върху укротяване на своето Животинско начало и се стреми към доминацията на Духовното начало в себе си. В християнството аскетите (гръцката дума „askesis“ – „упражнение, практика“) наричат този етап от духовното развитие *достигане* на състояние на *безстрастие*. Тоест състояние извън обхвата на страстите и желанията, отхвърлянето на лошите мисли и дела по пътя на добродетелта, състояние на чистота на ума. Без тази вътрешна работа над себе си нито един духовен инструмент няма да даде правилните резултати.

Резултатът от пробуждането на Кундалини на Изток се разглежда като качествена промяна в човешкото съзнание, духовно пробуждане, интуитивно постигане на Истината. В християнството този етап е наречен *състояние на безстрастие*, когато „умът навлиза в свръхчувственото“ и достигналият „се пренася в страната на видението, където умът пребивава в духа на Божия дом“. На изток това се счита за един много мощен тласък към трансформация на Личността – издигане на енергията Кундалини от основата на гръбначния стълб през центъра на главата към нейното висше сливане с божественото Единство. Когато съзнанието се слива с Единството и това състояние стане неразривно, тогава настъпва „освобождението“.

Отново в християнството, постигането на висшето духовно състояние наричат „Благо“, то се счита за универсална ценност, пределна граница на човешките стремежи в движението, с която е свързана благостта като лично свойство на Светия Дух. При това се уточнява, че това е особено състояние, което не може да бъде постигнато чрез някое от обичайните за нормалния човек чувства, не е достъпно за въображението и превъзхожда всяка логическа мисъл, „не се побира в ума“.

1 2

Рисунка 94. ***Условни обозначения на основните чакри към достижение висшето състояние на освобождение:***

1) съвременно традиционно схематично обозначение на човека в поза лотос заедно със седемте чакри
2) схематично изображение на достижение състоянието на духовно освобождение на триполска ритуална стомна. Положението на женските ръце посочва затварянето на кръга между първата и седмата чакра.

С други думи, това може да бъде постигнато само чрез духовна работа над себе си, намирайки се в изменено състояние на съзнанието при отсъствието на мисли и въображение, с изключителната помощ на дълбочинните чувства („Шестото чувство“, непознато за обикновения човек). Смята се, че Бог е „най-голямото Благо“, неизменно, вечно и безсмъртно, в което се заключава могъществото и мъдростта. Ето към това Благо се стреми и всяка човешка Душа. В действителност, това е качествената трансформация на човека и преобразуване на неговата енергийна природа във форма, която според човешкото раз-

биране представлява енергиен куб, изправен върху един от своите върхове.

Анастасия: Да, това е жест на съединяването на безименния пръст с палеца като символ на съединението на Божествената сила и енергийния потенциал на самия човек, още повече и от самия Иисус Христос като Син Божий – истински жест на благословение на човечеството.

Ригден: Освен това, на иконата „Спас в Силах“ Христос е изобразен на фона на геометрични фигури. По-специално, на заден план се вижда червен квадрат, по ъглите, на който са разположени крилат човек, лъв, телец и орел.

Анастасия: Тоест символите на четирите Същности на фона на червения квадрат.

Ригден: Да. Сега тези изображения в християнството (тетраморфи, от древногръцки; τετρά-μορφος — «четири образен) се интерпретират като символи на евангелистите (съответно, Матей, Марк, Лука, Йоан). Вследствие на такава жреческа интерпретация, сега малко хора знаят за истинската същност на тези символи и техния произход. А на „стадото“, тази световна религия обяснява следното: Матей – това е образа на крилатия *човек*. Той бил бирник и събирал данъци, затова неговият образ обикновено се изобразява заедно с парична сума, копие, меч...

Анастасия: Разбира се, о*бразът на човека – е символ на човешката природа и желания*, традиционна алегорична интерпретация на древните източни народи на Задната същност в контекста на знанията за четирите Същности.

Рисунка 95. ***Схематично изображение на илюстрация от Каролингския манускрипт*** *(IX в.; намерен във Франция; Библиотека Валансьен): Мистическия Агнец (в центъра), четири «апокалиптически звяра», държащи Книга.*

Ригден: Абсолютно вярно, само че за това отдавна вече никой не си спомня. По-нататък символа на Марк – лъв, цар на зверовете. Символа на Лука – крилат бик, където самият бик се разглежда като жертвено животно.

Анастасия: Та бикът още в древноиндийската цивилизация означавал Животинското начало, а у повечето древни народи – характеристика на Дясната същност на човека. И колко старинни източни сюжети са посветени на борбата с лъва и победа над него като символично опитомяване от човека на своята най-ин-

телигентна и властолюбива Лява същност – опората на Животинското начало!

Ригден: Е, всичко става просто, когато разбереш очевидното... А символът на Йоан – е орела. Първоначално, обаче, в контекста на знания за четирите Същности, е имало друга птица. В действителност тук трябва да бъде изобразен сокол, ако следваме оригиналните източници, от които жреците копирали сюжета за своята нова религия. При много древни народи, включително египтяните, птицата (сокола) представлявала символично обозначение на Предната същност. Орелът вече е вмъкнат от жреците в сведенията, които те самите заимствали от други народи. Но това е друга тема на разговор.

Ето какво е забележителното е в историята на православната икона „Спас в Силах“. Всички тези „зооморфни същества“ държат **Книга** и са разположени като символи в краищата на потайната рисунка – *наклонения кръст* под формата на лъчи, излъчвани от куба. Последния е изобразен символично под формата на ромб. Като цяло, в рисунката върху *червения квадрат* е наложен *син (зелен) овал*, а върху него червен ромб (като символ на трансформацията на квадрата в ромб, тоест образуването на куб, поставен върху един от ъглите си).

Анастасия: Потресаващо, та нали кубът върху повърхността в изометрична проекция е правилен шестоъгълник и всяка една от неговите страни се явява ромб! Всичко зависи от това как гледаш на него.

Ригден: Абсолютно вярно. В този случай бих се изразил по-точно: всичко зависи от това кой гледа. Така че в иконата Иисус възсяда на трона на фона на черве-

ния куб. При това единият Му крак стъпва *върху ъгъла* на този *куб*, а вторият се намира върху синия овал. Последният, също така, в християнството се нарича „овална мандорла“, „рибен мехур“ и се разглежда като символ на Божествена сила, която обгражда Христос по време на Неговото възкресение и преображение. В този син (зелен) овал са нарисувани серафими (първоначално в червено), херувими (първоначално в синьо) като символ на небесната йерархия. Всеки от тях е изобразен като лик, заобиколен от шест крила!

Спомни си за „Личините“ (схематични изображения на човешки лица) на „Големия Шигирски идол“, символизиращи измеренията. И това условно обозначаване на други измерения било свойствено не само за Шигирската култура (V-IV хилядолетие пр.н.е., Среден Урал и Източен Урал в съвременна Русия), но също така и за Южносибирската Окуневска култура (II хилядолетие пр.Хр.) и за други древни култури дълго преди възникването на християнството, както и известните днес световни религии. Между другото, Окуневската култура е много богата на знаци и символи във формата на кръгове, спирали, триъгълници, както и стилизирани антропоморфни фигури, изображения на соколи, женски богини, духовни символични знаци (Аллат). Подобни обозначения са често срещани в древния свят.

И така, да се върнем обратно към разговора за иконата „Спас в Силах“. Цветовата комбинация от червено и синьо в християнството също се разглежда като съединение на човешката и божествената природа на Иисус Христос. А самият образ на Христос – като символ на Неговото ново, бъдещо Богоявление пред хората, като Владетел на видимите и невидимите светове, символ на въплъщението и непознаваемостта.

Рисунка 96. ***Схема на разположение на символите в иконата «Спас в Силах»***

1) лъв;
2) син (зелен) овал (сфера);
3) трон, на който е възседнал Христос като Съдия;
4) жест на благословение – съединявайки безименния пръст и палеца на дясната ръка.
5) крилат човек;
6) Иисус Христос в златисти одежди;
7) орел;
8) серафими и херувими;
9) отворена Книга;
10) червен ромб;
11) червен квадрат, в който е вместен син (зелен) овал;
12) бик;

13) десния крак на Христос стъпва на ъгъла на червения ромб.

Анастасия: Да, това е една невероятна икона в своята символика за знаещите хората. Квадратът като символ на земното с четирите Същности, ромбът като символ на куба, поставен на един от ъглите си – седмото измерение, символ на духовното преобразуване и освобождение на човека. Овалът – обозначение на личното енергийно пространство между човека и неговите Същности, връзката с другите светове (измерения). Христос се намира в червения *ромб*, тоест в седмото измерение, в рая, на „седмото небе“, при това благославяйки с този значим жест на дясната си ръка! Та тук са всички основни познания за човека и неговите духовни възможности по пътя към Бога! Още едно потвърждение: когато притежаваш Знанията, осъзнаваш зряло основната същност на информацията, фиксирана от хората в миналото.

Ригден: По принцип, такъв метод за предаване на Знанията се използва от древни времена. И като правило, подобни, така да се каже, базови Знания, били излагани на най-видните места. Достатъчно е да погледнем към знаците и символите, които ни заобикалят в живота, традиционните религиозни изображения или да погледнем в историята на изкуството на народите по света, за да стане ясно, че тези Знания съществували винаги.

Анастасия: Прав сте. Доколкото ми е известно, иконата „Спас в Силах“ от XIV век и до днес се намира в центъра на иконостаса в Благовещенския събор в Московския Кремъл. Но въпросът е друг, кой я *вижда*? В християнската религия „Спас в Силах“ символизира многопластовата богословска концепция за това как Христос ще се яви в края на времената в Своята

пълна сила и слава за „Страшния Съд“ и предстоящата трансформация на Вселената, в изпълнение на Божествения промисъл за света: „Та да се съедини всичко земно и небесно под Христовото главенство“.

Ригден: Тази икона се счита за цял трактат в символиката, пророчество за бъдещето на езика на иконописта.

Анастасия: Интересното е, че особен акцент е направен върху *Книгата*! По време на Второто Пришествие Христос държи *отворена Книга*, всички зооморфни фигури държат по една книга. Под това се има предвид Евангелие или този символ указва някакво общо алегорично значение? Знам, че в християнството от най-ранни времена Иисус Христос символично бил изобразяван *във формата на Книга, върху която се спуска гургулица като явление на Светия Дух*. Също така ме заинтригува, защо именно гургулицата се споменава често в Библията. Оказва се, че тя се различава от гълъба, по-малка е по размер и принадлежи към прелетните птици. Гургулицата се е появявала в Палестина в началото на пролетта. Тя е считана за предвестник, чиста птица.

Ригден: Това наистина е така. Ще кажа дори повече, първоначално в ранното християнство, Светият Дух бил изобразяван именно като бяла гургулица (по-късно като гълъбица), но не и гълъб. Защото тя била *символ на божествената Любов, съзидателното женско начало, Прамайка на всичко (Аллат)*. И това е свързано с още по-древни знания, когато божествената троица била изобразявана като Отец, *Майка* и Син. Например, такава триада съществувала и в Древен Египет: Озирис-Изида-Хор. По-късно в християнството гургулицата (в други изображения – гълъбица-

та) започнали да представят главно върху картините на Благовещение (в контекста на изображението на сюжета с Архангел Гавраил и Дева Мария) и кръщението на Христос.

А що се отнася до Книгата, то забеляза правилно. Набляга се върху наличието на Книгата като такава и то *отворена, тоест е достъпна за четене.* В християнската култура символиката на книгата е доста многозначителна и дълбока, затова и всеки я е рисувал, въз основа на общоприетите канони. Това може да бъде Блага Вест, Книгата на Живота с имената на Спасените, Книга на Откровението с пророчествата за Второто пришествие на Христос. Между другото в последната има една история за Книга, написана „отвътре и отвън", запечатана със седем печата, която никой не може да отвори и прочете, освен Агнеца. Там се споменава и за четирите животни – Стражите около престола, и т.н.

Анастасия: Моля ви, напомнете на читателите, за които тази тема е близка, къде именно в „Откровението" се намира сюжета за Книгата и четирите животни.

Ригден: В Библията това е в четвърта и следващите глави в „Откровение" от Йоан. Така например, в четвъртата глава се съдържат следните редове: „... и посред престола и около престола има четири животни, с очи и отпред, и отзад. И първото животно приличаше на лъв, и второто животно приличаше на телец, и третото животно имаше лице като на човек, и четвъртото животно приличаше на летящ орел. Всяко от четирите животни имаше около себе си по шест крила, а отвътре изпълнени с очи...". А пък в петата глава се пише за Книгата: „И видях в десницата на Седящия на престола книга, написана отвътре

и отвън, запечатана със седем печата. И видях Ангел силен, провъзгласяващ с висок глас: кой е достоен да разтвори книгата и да снеме печатите й? И никой, нито на небето, нито на земята, нито под земята, не можеше да разгърне книгата, нито да погледне в нея... И прогледнах аз, и ето, посред престола и четирите животни, и сред старейшините, стоеше Агнеца, като че ли заклан, със седем рога и седем очи, които са седемте духа Божии, разпратени по цялата земя. И Той дойде и взе книгата от десницата на Седящия на престола. И когато Той взе книгата, четирите животни и двадесет и четиримата старейшини паднаха пред Агнеца, като всеки от тях имаше гусли и златни чаши, пълни с тамян, които са същността на молитвите на светите. И пееха нова песен, казвайки: достоен си Ти да вземеш книгата и да откъснеш печатите, защото Ти си бил заклан, и с кръвта Своя изкупи нас пред Бога от всяко коляно и език, и народ и племе, и направи от нас царе и свещеници на нашия Бог; и ние ще царуваме на земята. И видях, и чух гласовете на много Ангели около престола и животните и старейшините; и броят им беше десетки хиляди и хиляди по хиляди и говореха със силен глас: Достоен е Агнеца, заклания, да приеме силата и богатството, и мъдростта и вечността, и честта и славата и благословението! И всяко създание, намиращо се на небето и на земята и под земята, и в морето, и всичко, което е в тях, чух да казва: Седящият на престола и Агнеца да бъдат благословени, и чест и слава и държава вовеки веков. И четирите животни казаха: Амин. И двадесет и четиримата старейшини паднаха и се поклониха на Живеещия вовеки веков.“

Анастасия: Да, сега тези редове наистина звучат в съвсем различна светлина, в разширено разбиране за същността на случващото се!

Ригден: Някога споменах за това как свещената книга в сакралната символика се разглежда като запис на свещените символи обозначаващи Божието Слово (Звука на Сътворението), проявяващо се в света. Например, древните египтяни разглеждали йероглифите като свещени знаци, които означавали цели понятия, а понякога и отделни звуци. По-късно се е появила и опростената писменост, която започнала да се прилага не само в религиозните, но също и в светски текстове.

Какво например представляват съвременните букви в различните езици? Това всъщност, са условни знаци, измислени от хората, чиито комбинации са своеобразен код за разбирането на една или друга информация. И всеки условен символ сам по себе си е неутрален. Но в различни комбинации, дори условният символ става част от своеобразен информационен портал за провеждане и действие на една или друга сила или Воля. Да го кажем така, цялото това информационно пространство се активира и започва да работи само тогава, когато човек прилага към него своята сила (внимание, осъзнаване), чрез прочитането на този код. Например, когато човек вижда затворена книга и не знае какво е написано в нея, нейните условни знаци са в неутрално състояние. Но самият процес на четене е (ако човек разбира тези условни знаци) – е първоначалното прилагане на силата, необходима за активацията на даденото информационно пространство.

Много е важно, обаче, какво доминира в този момент в човека и каква сила прилага, тоест природата на нейния произход. Например, когато човек чете съвременна книга, хубава художествена литература, но в този момент в него доминира Животинското начало (егои-

зъм, гняв, омраза, и т.н.) следователно, дори и нейното съдържание ще го раздразни или разгневи, ще разсмее „примитивността“ на манията му за величие, ще предизвика завист и възмущение. Той ще избере тези моменти от нея, които задоволяват неговото самолюбие. С други думи, условните знаци, написани в книгата, ще допринесат за активирането на преобладаващите в този момент сили в човека, тоест Волята за изпълнението на програмите от Животинското начало. Ако пък в човека доминира Духовното начало, то за него се открива друга страна: той не само ще се обогати с информация, но и ще успее зряло да я осмисли, неговото осъзнаване може да се разшири и да възприеме едни или други източници на сила, вложени от самия автор чрез активирането им с кода на условните знаци.

Анастасия: Тоест същата книга, но прочетена, както се казва, с Божията Любов в Душата, дава възможност без пристрастия да се осъзнае заложената в нея информация, да се вникне в същността й, да се почувства и разпознае източника на нейния произход. С други думи, книгата – е условен информационен код, а неговото възприемане зависи от доминиращия избор на самия човек.

Ригден: Така е. Тези условни информационни кодове (думи, изречения) в книгата се фиксират (написват, редактират) от други хора, които също по време на тяхната работа (написването на книгата) са под въздействието на една или друга сила (или по-точно – доминирани от Волята или на Духовния свят, или на Животинския разум). Ако човек не знае тези условни кодове, например, езика, на който е написана книгата, разбира се, няма да може да я прочете. Но ако го знае, и съответно, ги активира, тогава ще почувства дейст-

вието на тази активация, тоест въздействието на силата от тази Воля върху него самия.

Анастасия: С други думи, ако в теб доминира Животинското начало, дори четейки духовни трактати, ще пропуснеш най-важното, ще отричаш всичко и няма да разбереш нищо заради свитото съзнание в този момент. А ако в теб доминира Духовното начало, всяка книга, която отвориш, ще възприемаш в състояние на разширено възприемане на света, което лесно ще позволи да се разделят „зърната от плявата“, да се разберат доминиращите мотиви на писателя, кой и какво е вложил вътре, както и с каква цел го е направил.

Ригден: Да, при доминацията на Духовното начало в съзнанието (а това означава разширено възприятие на света с помощта на дълбочинните чувства) започваш да разбираш истинската същност, да придобиваш Мъдрост. А чрез Мъдростта идва и Знанието. Знанието като код, при чиято активация, посредством Духовното начало се формират условия не само за преобразуването на Личността, но и на света около нея. Затова **книгата и кодираната в нея информация, всъщност са проводник на Волята** (било то от Духовния свят, било то от Животинския разум). Информационните кодове се отнасят към *обменната информация*, *те са неутрални*, докато човек не ги активира и не навлезе в резонанс с тяхната сила. Тези писмени условни знаци са измислени от хората. Те не бива да се бъркат с изначалните *активни работни знаци*, *които били внесени в този свят отвън*... Това са напълно различни понятия и знаци.

Анастасия: Имате предвид онези изначални знаци?

Ригден: Абсолютно. Имам предвид точно тези *първоначални 18 работни знака*, които и до ден-днешен съ-

ществуват в човешкото общество: 9 положителни, съзидателни знака (привнесени от Духовния свят) и 9 отрицателни работни знака (привнесени от Животинския разум). Тези знаци са активни, независимо от човека и доминиращите в него желания и сили. Те са активни сами по себе си, тоест надарени със сила и взаимодействат с обкръжаващите ги видими и невидими светове, в това число и с цялата многослойна конструкция на човека в шестте измерения.

Анастасия: Да, тази информация изисква дълбоко осмисляне…

Ригден: А що се отнася до информацията, фиксирана в символите на иконата „Спас в Силах“, то в Русия същите тези знания по-късно били разпространени чрез образа на иконата Богородица „Неопалимая Купина“. Така че символичната и алегорична композиция на тази икона практически повтаря основните геометрични детайли на „Спас в Силах“: червен *квадрат* (с 4 евангелисти в зооморфни, апокалиптични образи – човек, един лъв, телец и орел), *наклонен кръст,* скрит *овал*, *ромб (в който е вписан образът на Богородица*, 6 ангела в ромба). Като цяло, всичко е почти същото. Само геометричните елементи в описанията се именуват по различен начин, например, като две четирилъчеви звезди, наложени една върху друга (общо осем върха), или като осемлъчева звезда със *скосен долен лъч*! Ромбът, както обикновено, е зелен или син (светло син) цвят, а квадратът отдолу – червен, както се очаква. В центъра на композицията се намира Богородица, която в лявата си ръка държи Младенеца Христос, а в дясната – стълба (понякога на такива икони стълбата достига рамото на Дева Мария, а понякога вместо стълба се изобразява Врата и жезъл като символ на Спасителя), всичко това символизира, че именно Бо-

городица духовно издига човечеството от „Земята към Небето“. На тази икона е изобразен и Архангел Гавраил със символа на *благо*вестие — клонче с лилия.

Рисунка 97. ***Изображение на иконата Богородица «Неопалимая купина»***

(края на XVIв.: намираща се в местния иконостас на Спасо-Преображенския събор в Соловецкия манастир; Московски музей светиня „Коломенское“; Русия).

Анастасия: Да, тази икона е добре известна на изкуствоведите, например, в изображението от XVI век на иконата Богородица „Неопалимая купина“, която произхожда от местния иконостас на Спасо-Преображенския събор в Соловецкия манастир. Много хора знаят за нея. Такъв тип икона има кажи-речи почти всяко православно семейство. Само че, въпросът е колко от хората са обърнали внимание на тези емблематични подробности? Когото и да попитате, повечето от тях я знаят като „Защитник на дома от пожари“. В най-добрия случай могат да разкажат, че в основата на създаването на тази икона е библейската история „за Мойсей, когато решава да изведе своя народ от Египет“ или за „не изгарящия трънен храст, с който Бог повикал Моисей и той, един вид от любопитство, отишъл да види какво точно гори и не изгаря“...

Ригден (Разсмива се): Въпреки, че тези думи на народа са нелепи, в същността им все пак се таи истината! В жреците винаги присъствали любопитството и завистта, откъде в едно истинно Духовното Същество може да има толкова много Божия сила. А ти как мислиш, каква е връзката между Моисей, Богородица и пожарите?

Анастасия: Знаете ли, усещам, че цялата тази „връзка“ е изкуствено създадена. Говорейки по същество, Богородица, според всички духовни знаци и според това колко чудеса са се извършвали чрез нейния образ за тези хилядолетия по света – е истински „Спас в Силах“.

Ригден: Така е. Иконата на Богородица „Неопалимая купина“ няма никаква отношение с всички тези действия на жреците. И в Русия започнали да я наричат така не от думата „купина“ – „трън храст“, а от ста-

рославянската дума „купа“, която означава „съединение“, „възвишеност“, „съвкупност“. А фактът, че са я свързали със суеверието за защита от пожари... е затова пък сега тя, както правилно отбеляза, стои във всеки дом, прочувайки се със своите чудеса. Но по-важното е, че чрез нея се предават знанията на повечето хора, дори и в такъв „завоалиран вид“. И в момента ги има, а това не е маловажно!

Неслучайно „Неопалима купина“ се свързва със символиката на непорочното зачатие на Дева Мария от Светия Дух. Тъкмо това е символа, за който ти разказах. *БогоРодица* – това е Проводник на силата Божия за всеки човек, вървящ по духовния път, това е силата на *Божията Любов*, с която душата на човека се освобождава от земните превъплъщения. Иисус като Духовна Същност от *духовния* свят е възстановил загубеното през вековете истинско Знание и дал на хората духовните инструменти за духовно спасение. С други думи, Той оставил *ключовете*. Работейки върху себе си с помощта на тези инструменти, човек придобивал, образно казано, *ключа към знака*. А на *БогоРодица* като проводник на Божията сила, като духовно освободено Същество, намираща се между двата свята единствено заради духовното освобождение на душите човешки, Той дал силата и самите знаци. И едва при съединението на усърдието, работата над себе си от страна на духовно търсещият и силата на БогоРодица (Аллат) се случва сливането на Личността с Душата, тоест човек постига освобождението на своята Душа, седмото измерение или както се казва в християнството – „Рая“, „Царството на Отца и Сина“. И само от човешкия избор зависело дали знакът ще бъде активен и човека ще бъде Достоен да получи тази божествена сила, която ще го отведе до Бога. *Ключът е даден, за да бъде използван.*

А за да бъде използван, е необходимо да приложиш към него своите собствени усилия. Ето такъв е **пътят на духовния човек – път на *не изгарящото* духовно безстрастие, което само *вкупом* (заедно) със съзидателната сила Божия води до освобождение.**

И това е добре известно не само в християнството, но и в другите религии. Това било известно още в древността, когато хората именували по друг начин и Бог и Неговия Син, и БогоРодица (Великата Майка). В края на краищата, работата не е в жреческите концепции от ума и в техните епитети, а в едни и същи духовни зърна, върху които са изградени всички религии. Ето един прост пример.

Както вече споменах, не толкова отдавна сред различни източни и западни народи бил широко популярен култа към богиня Изида, който се зародил още в Древен Египет. Между другото, достатъчно е да се обърне внимание на изкуството на Древен Египет и тези негови образци, които достигнали до наши дни в постройките, рисунки в древните храмове, скулптурните изображения. В тях можеш да видиш същите тези символи, предаващи основните духовни Знания, които са пръснати по целия свят: работният знак „ѦллатРа“, лотос, кръг, куб, ромб, пирамида, кръст, квадрат, символичното представяне на четирите Същности. Така че култът към богиня Изида се е поддържал не едно хилядолетие, включително и в епохата на Римската империя. И в какво се крие истинската причина за тази популярност? В активните знаци – *знак* „ѦллатРа“, който бил разпространяван в тези времена с помощта на култа към богиня Изида, както и сега се разпространява чрез култа към Бого-

Родица. Повечето Изконни Знания са отдавна загубени, но символите и знаците са останали!

Анастасия: Да, и Изида като „Великата Майка“ често била изобразявана със знака „𓅓𓏏𓊪𓂋“ на главата, както казахме, под формата на *чашообразен полумесец* с рогата нагоре, върху които, като изпъкналата част на перлата, се намира *кръгът*.

Ригден: Този символ указва принадлежността на тази сила към Единния, Който е създал всичко във Вселената. Вече казах, че някога хората *обозначавали понятието „Единно висше“ (Единно Вечно) със звука Ра*. Оттам по-късно с появата на жречеството се появява и бог *с име* Ра, който според легендата произлиза от лотосовия цвят, израснал от световния океан. Великата богиня (която наричали с много епитети, превърнали се по-късно в имена) е служила изначално като проводник на силата Ра (Единното Вечно). Носителки на този знак в Древен Египет, освен Изида, в различни времена била и богинята Хатхор (дъщерята на слънцето Ра, нейното име означавало „Небесен дом“), и богинята Иусат (името ѝ означавало „творящата ръка Божия“, „най-великата сред тези, от които идва“). Смятало се е, например, че ако човек вкуси от духовните дарове на богинята Хатхор, то това ще му даде допълнителна духовна сила, ще му помогне да премине от земния свят в *духовния*. Затова я наричали с епитети като Великата Майка, богинята на любовта, духовна радост, Сияещата в лъчите на Ра“, Великата Жена, създаваща всичко живо. Сред допълнителните асоциативни обозначения, които я символизирали, били явора като „Дърво на Живота“, както и символите на *вечния* живот – *цветовете зелено и синьо*, които според легендите е повелявала. Последното е свързано с шифроването на знанията

за *вълнообразната структура на човека* и момента на духовна трансформация.

Анастасия: Да, същите цветове присъстват, както вече беше споменато, при обозначаването на божествените персонажи, които в различните народи въплъщавали космическия ред, водите на живота, плодородието, Майката-прародител, съзидателната божествена сила на женското начало. В християнската религия тези цветове са присъщи на Богородица. Същият ромб от иконата „Неопалима купина“, в който се съдържа образът на Дева Мария, също се е обозначавал със *зелен* или *син* (светлосин) цвят. Това подсказва, че са се предавали едни и същи основни знания от поколение на поколение, от народ в народ. Между другото, има една древна дума „Гл*а*вка“, която древните гърци в тяхното време заимствали за своята митология от народите, които някога живели в настоящите славянски територии, като символ на съзидателната сила на божественото начало, свързано с водата, управляваща *„зеления и синя цвят“*.

Ригден: Ще кажа дори и повече. За да бъдат Знанията за невидимия свят обяснени на хората по-добре, се е наложило да се използват асоциации и образи разбираеми за хората от триизмерния свят. В древни времена Великата Майка (богинята) като съзидателната сила на Духовното начало в човека (чието отражение по-късно станала Изида, представена в образа на жена) първоначално била изобразявана в особена поза, напомняща свещен *куб* – седящ човек с прегърнати колене. Върху „куба“ се е извисявала глава, сочейки към неговия връх. А на главата или на една от страните на самия куб поставяли знака „𐌀𐌋𐌋𐌀𐌕𐍂𐌀“.

Същността е проста. Това е символично представяне на пътя на духовното освобождение на Личността при нейното сливане с Душата (независимо от тялото, в което се намира човек, като полова принадлежност, раса, и т.н.). В древността по този начин първоначално била изобразявана *Прамайката – седяща в кубообразно положение. При това са я поставяли върху квадрат, плоска основа.* Кубът символизирал духовния свят, който човек може да достигне с помощта на божествената сила на женското начало (Алла-та) и да промени качествено своята природа, превръщайки се в ново – Духовно Същество. Той също означавал шестте измерения, в които е разположена човешката конструкция. Плоският *квадратен* камък, като земния материален свят, а четирите ъгъла, като обозначение на четирите основни Същности на човека. По-късно, когато започнало човешкото подражание, жреците започнали да възпроизвеждат (да увековечават за земна слава) своите образи под формата на кубични скулптури.

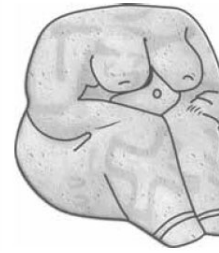
В по-късни времена, когато в Древен Египет хората започнали да изобразяват боговете във формата на персонализирани скулптури отразяващи тяхната божествена същност, фигурата на бога била поставяна върху куб. И ако е било необходимо да се отбележи връзката между земното и небесното (божественото), тогава я поставяли върху куб разположен върху плосък квадрат. Ако фигурата е била поставена върху плосък квадрат, това означавало изключително земния аспект на битието. Тези първоначално кубообразни статуи (и техните разновидности от ромбичен тип) са доста често срещани канонични скулптурни изображения не само в Древен Египет, но и в другите краища на света по това време.

1

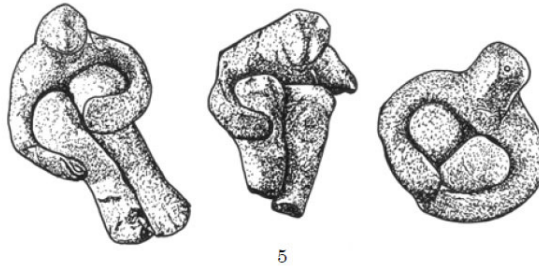
2

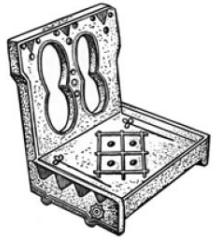
3

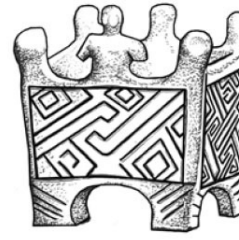
4

5

6

7

8

9

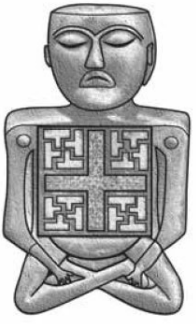
10

11

12

13

14

Рисунка 98. ***Кубообразни статуи и символи на древния свят:***

1) палеолитна кубообразна фигура на „Венера“;
2) китайска скулптура във вид на куб, стоящ на един от ъглите си (изработена от камъка яшма; яшма в Древен Китай се е считал за „чист камък“, символизиращ Небето; считало се е, че човек следвайки пътя на самоусъвършенстване трябва да сътвори в самия себе си „да излее“ средството за достигане на безсмъртието, наричано в китайските трактати като „чудесна перла“, „яшмова скъпоценност“, която ще преобразува цялото му тяло и ще го направи чист и безсмъртен (яшмов));
3) палеолитна кубообразна скулптура на богиня в седящо положение, със сгънати обгърнати с ръце колене (на тялото са изобразени символи; като правило скулптурата се изобразявала без лице, понякога и без глава);
4) фрагмент от изображение „Съдът на Озирис“ на древноегипетски папирус; в Древен Египет хората, животните и боговете традиционно били изобразявани в профил;
5) теракотени статуи на хора, седящи в поза със сгънати обгърнати с ръце колене (артефакт от Харапската цивилизация);
6) енеолитен предмет с централен ромбоиден символ;
7) ритуална енеолитна кубична форма с геометричен орнамент (стои на опора с четири крачета; връхната част е оформена във вид на символично изображение на шестте измерения)
8) кубична статуя на седящ човек с изображение на древноегипетския бог на мъдростта Тот (във вид на бабуин) със знак „АллатРа“ (IV-I в. пр. н.е.; Карнакски храм (Тива, Египет))
9) бронзова статуя във вид на куб, на който седи в поза със сгънати обгърнати с ръце колене древноегипетската богиня на Истината и Справедливостта, вселенската хармония и порядъка – Маат (XII-XI в. пр. н.е.; Древен Египет)
10) кубична статуя на летописеца Кха със знак „АллатРа“ (II хил. пр. н.е.; Древен Египет)
11) фигура на ацтекската богиня на водата – Чалчиутликуе (XV – XVI в. от н.е.; Мексико, Централна Америка)

12) фигура на ацтекския „владика на годишните времена“, в митологията на индианците от Централна Америка бога на огъня и вулканите - Шиутекутли (XIV – XVI в. от н.е.; Мексико, Централна Америка)
13) кубообразна фигура на човек в поза лотос със символи по тялото; използвала се е за поддържане на свещеното ведро; съд намерен на един от викингските кораби (IX в.; Норвегия)
14) кубична статуя Сенусерт-Сенебефни (II хил. пр. н.е.; Древен Египет)

Анастасия: Наистина, подобни фигури на божества, седящи в *кубообразна поза* съм срещала неведнъж сред археологическите находки, намирани в различни части на света. Също така фигурки със свити крака и ръце, поставени на коленете са открити още в палеолита (така наречената „Велика Майка“). Подобни фигури са намерени сред находките, принадлежащи към Харапската цивилизация. А кубообразните фигурки на древните индийски и китайски богове?! Да не говорим за множеството артефакти от ацтеките, олмеките и маите в Централна Америка! На територите на славянските народи също били намерени фигурки на *Великата Прамайка* от времето на Триполската цивилизация, на чието лоно е нанесен ромб с наклонен кръст и точки-центрове в самия ромб! А друг неин вариант изобразяващ конкретни символи на пресечена пирамида, или с две преплетени змии, които, като се имат предвид древноиндийски знания за силата на „Змията Кундалини“, символизират съзидателната сила на духовното възраждане на човека.

Ригден: Между другото, двете преплетени змии сред древните народи били един от изначалните символи

на *смъртта и възкресението* на природата, нейното *обновление*. Змиите (например, водната змия) през есента отиват в земята свивайки се в едно голямо кълбо и изпадат в зимен сън, а през пролетта се събуждат и излизат от дупките си (от земята). Поради това са служили, като асоциативен пример за хора, желаещи да разберат, какво представлява прераждането (реинкарнацията), смъртта и възкресението на човека в цикъла от прераждания на неговата Душата.

Анастасия: Да, сред много народи, особено на Изток, съществувало почитането на змията като символ, свързан с плодородието, женското начало, земята, водата, както и Мъдростта. Ако разгледаме тези знания в духовен контекст, тогава всичко си идва на мястото. А що се отнася до Триполската цивилизация, интересно е, че същите керамични стомни със свещена символика били предимно с ромбична форма. Ако се разгледат внимателно археологическите находки, може да се открие, че на тези стомни били изобразявани значимите символи и знаци на духовното развитие: кръг, полумесец (при това с рога, сочещи нагоре), спирали, триъгълници (пирамиди), вълнообразна змия (зигзагообразни разделителни линии, свързани с водата, тоест *духовния свят*), равностранни кръстове, „слънце и луна“, четири „слънца“. Освен това, според археологическите разкопки, във всеки триполски дом е имало свещен „олтар“ с кръстовидна форма (във формата на наклонен кръст), където се е разпалвал първият огън за пещта. Това също е символ на огъня на Душата и четирите Същности!

Ригден: Формата ромб често се среща в древните орнаменти. Тя била наричана символ на единството между Небето и Земята, свързвали са я с лилията, лотоса...

Анастасия: Ако проследим етимологията на думата „ромб“, може да открием интересни факти. Тази дума произлиза от гръцката дума “rombos“, която означава „пумпал, магическо колело, дайре“. В тази връзка е достатъчно да се припомни каква важна символична роля е заемало колелото в магическите действия, например, сред шаманите. И обикновено, това колело е било обозначавано с всички основни символи и знаци.

Ригден: Абсолютно. Между другото, смятало се е, че шаманът с едната си ръка извлича от него *свещения Звук*, а с другата се държи за *кръстачката* свързана с колелото, която обикновено е имала формата на *наклонен или равностранен кръст*. Според символиката, пресичането на кръга и кръста образува осем страни (осмоъгълник). При белите сибирски шамани съществувало поверие, „свещено знание“, че ако квадрата бъде приведен в движение, тоест знакът за четирите стихии, той може да се превърне в знак на вечността (кръга)... А на Запад този процес в античната философия на древните гърци наричали квинтесенция (от латинското „quinta essentia“ – „петата същност“), теория за петия елемент.

Анастасия: Вярно, също така са го наричали и „първичен ефир“, и „божествен“, и „вечен“, и „небесен“ (намиращ се във висините). Аристотел обикновено е определял квинтесенция като фин елемент, основната същност, субстанция на целия небесен свят, за разлика от четирите елемента на земния свят, които са подложени на цикличното взаимо-превръщане („възникването и унищожението“). Всичко е толкова просто! Излиза, че всички говорят за едно и също, само че с различни думи.

Ригден: Разбира се, нищо сложно няма, само ако знаеш! Когато достигаш до разбирането, всичко става просто. А що се отнася до шаманите, ти забеляза абсолютно правилно, че в тези времена същите тези знания и формата на тяхното предаване били естествени за различните народи. Но още по-рано тези базови знания били известни на по-голямата част от човешкото общество и хората не са се нуждаели от допълнителни обяснения, дори и да са живеели в различни части на планетата.

Така че статуята с форма на куб символизирала победата на духовната природа на човека над материалната, тоест на Духовното начало над Животинското. Тя също така означавала духовно съзрял човек, готов да възприеме божественото Слово. Последното в тези дни се е считало за *неуловим Звук, чрез който Бог „общувал“ с човека, с човешкото духовно озарение в разбирането на Единния.* Затова боговете понякога били изобразявани с отворена уста, но най-често върху техните кубообразни статуи поставяли съответните знаци. А по-късно, когато са се появили йероглифите, започнали да изсичат обръщения към Единния, който имал невидима природа.

Анастасия: Мисля, че на читателите ще им е интересно да разберат, какво още знаели хората в онези далечни времена за Изначалния Звук.

Ригден: Разбира се, че знаели. Това е основата на духовните Знания... Какво е означавал този същия йероглиф в Древен Египет? Първоначално е бил смятан за свещен знак, „божествено слово“, знак, означаващ Звук. Йероглифите са писани в определен ред, групирани в различни *квадратни* и *правоъгълни* форми, които също имали свой собствен смисъл. Само в

храмовите училищата наричани „Домове на Живота“ обучавали на това писмо. Да напомня, че символът на „живота“, „вечният живот“ у древните египтяни бил знака Анх, който наричали „Ключът на живота“, „Ключът към вечността“. И този своеобразен кръст бил считан за символ на безсмъртието, водата (*духовния* свят). Той бил известен не само в древноегипетска цивилизация, но и в цивилизацията на Маите, древноевропейски народи, например скандинавските. Така, че самите древноегипетски летописци, които нанасяли свещените знаци, обикновено били изобразявани в поза лотос (седнал с кръстосани крака) върху *плосък квадратен камък*. Позата лотос в древността също условно наричали „пирамида“.

Рисунка 99. ***Древноегипетска статуетка | «Летописец със свитък»*** *(XIX–XVIII вв. до н. е., Древен Египет; Държавен музей на изобразителното изкуство А.С.Пушкин, г. Москва, Русия*

Древните египтяни имали към Звука особено отношение, като към свещеното проявление на невидимия Единен, който е създал всичко. Откъдето е възникнало разбирането записано в легендите, че Звуците пробуждат Вселената, че пробуждат не само Душата, но и най-прекрасното в нея – връзката с невидимия Единен.

Анастасия: Очевидно затова в Древен Египет е имало и специално почитане на музиката като велика съзидателна сила. Съхранили са се сведения, че в някои религиозни церемонии единствено на жените е било доверявано да изпълват пространството със свещени звуци, например жриците на богиня Изида, Хатхор, върху главите, на които между другото стоял знак „𓄿𓇋𓏏𓊪𓂋𓏏𓂋𓊪“.

Ригден: Всичко това, разбира се, са външни ритуали, които символизирали съзидателната сила на божественото начало Аллат, проявяващо Божията сила (Изначалния Звук на съзидание) чрез знака „𓄿𓇋𓏏𓊪𓂋𓏏𓂋𓊪“. Но най-важното в цялото това театрално действие и асоциативното предаване на духовното Знание – е нагласата на вярващите и работният знак, който виждат масите.

По-късно, когато Знанията започнали да се губят, посветените хора започнали да ги обновяват по разбираем за новите поколения начин. Тогава станало популярно друго изображение на Великата богиня Майка, но вече не във формата на куб, а като *Седяща жена* върху една от страните на паралелепипед (шестоъгълник, където подобно на куба, противоположните страни с равните и успоредни прави линии символизирали шестте измерения). При това акцентирали на факта, че богинята *седи* именно на *върха* на този симво-

лично изобразен куб, което означавало отбелязването на един от върховете на куба. С краката си богинята стъпвала върху *плосък квадратен камък*. Всичко това символизирало връзката между Земята и Небето. На главата на Великата Майка винаги е бил поставян знак „𓇳𓏏𓏏𓅱𓊪𓂋𓀀“, който имал ключова роля в духовната активация на гледащият го човек.

В ръцете на *Великата Майка* започнали да поставят духовни символи. Например, в лявата ръка – знак Анх („*ключа към вечността*“), а в дясната ръка – *лотосово цвете* на дълго стъбло (понякога богинята била изобразявана като държаща в двете ръце символичните обозначения на Лявата и Дясната същности, като знак на победа над Животинското начало, които покъсно били заменени с Владишкият жезъл (Хека). Лотосът първоначално бил символ на духовното Знание, духовната практика, съзидателната сила, съвършенството, вечността на Единното. Затова и са го нарича-ли свещено цвете (Знанието) на сияещия Единен (Ра). Много богове (и не само в Древен Египет) били изобразявани седнали върху лотосов цвят.

Между другото, както вече споменах, именно **лотосът бил един от първите символи на безсмъртието и възкресението** сред различните народи, символ на човешката духовна трансформация. Впоследствие това, така или иначе било отразено в религиозните представи на различните култури, като например древноиндийската, древноегипетската, асирийската, финикийската, хетската и др. Ако е била изобразена лотосова пъпка, това означавало потенциалните (човешки) възможности, по време на неговия живот. А ако е била изобразена узрялата семенна кутийка на лотоса, която има формата на обърната пресечена конусовидна пирамида, това означавало резулта-

та от човешките действия през живота, своеобразният „плод“ (завършек) след смъртта му. Ако това стъбло със семенна кутийка се намирало в ръцете на божество, това означавало плодоносната сила на съзиданието. Освен това, лотоса често бил изобразяван заедно с Великата Майка (както я наричат учените – богинята на Луната), затова по-късно започнали да го изобразяват във формата на чаша.

Така че лотосът в ръцете на Майката-Дева в древната египетска култура символизирал целомъдрието, духовното плодородие, девствената чистота на съзидателната божествена сила на женското начало. По-късно са се появили различни тълкувания на лотосовото цвете в ръцете на Великата богиня: владишкия жезъл (жезъла на духовна власт над материята, обвит с една или две змии, цъфнал скиптър), *знание* под формата на *отворен свитък (отворена книга)*. Още по-късно започнали да изобразяват богиня Изида притиснала слънчевия сплит с дланта на дясната ръка, а с лявата ръка да държи младенеца (Сина на Единния), наричан Хор, което означава „Този, който идва от небето“. Хор като творящ бог обикновено бил изобразяван с глава на сокол.

Анастасия: Да, вече споменахме в разговора, че в митологията на народите по света птицата отдавна служи като асоциация, свързана с духовните понятия: Духовно Същество, „спуснало се от небето“, от „*духовния свят*“, както и с Предната същност на човека. Изобразяването на крила сред много народи е служело за обозначаване на връзката с другите светове, измерения, символ на извисяващата се във Вечността на духовния свят след смъртта на материалното тяло Душа. Образът на птицата се е превърнал в архетип на всички крилати същества.

Рисунка 100. ***Изображение на статуетка на богиня Изида с Младенеца Хор.*** *(XII в. пр. н.е., Древен Египет; музей „Ермитаж“, г. С. Петербург. Русия).*

Ригден: Абсолютно. В допълнение, птиците също така били и атрибут на боговете, олицетворяващи борбата между светлите и тъмните сили, действащи в невидимия свят и наклоняващи избора на човека в едната или другата посока. Затова у посветените още от

древността съществувало символично разделение на птиците. Например, *сокълът* символизирал силите на светлината, духовна бдителност и смелост в действията. Орелът символизирал тъмните сили, борбата за материална власт. Но заради подражанието и неразбирането на същността на тези символи в човешкото общество е настъпило практически сливане на символиката на тези птици и тяхната замяна една с друга. Но за един интелигентен човек е достатъчно да погледне в модерната символика на флаговете на държавите и международните организации. Дали ще намери много соколи? За това пък колко орли – без чет! Това е просто още едно косвено потвърждение от многото факти на къде се е запътило днешното човечество, кой го управлява и коя точно сила побеждава в този свят.

Анастасия: Високият полет на сокола в Древен Египет асоциативно бил сравняван с полета на Душата в небесните селения. Вярвало се е, че Хор като Син на Озирис и Изида бил призван в човешкия свят, за да се обединят Небето и Земята, за сражение със силите на Мрака. Въплъщението на жизнената сила и Душата – „ба“ представяли като сокол с глава на човек. А някои богове, обратно, били изобразявани като човек с глава на сокол.

Ригден: Точно така. В древността изобразявали Египетските богове Ра и Монту като хора с глави на сокол, върху които бил изобразяван знака *кръг*. Техният символ бил крилатият слънчев диск (*кръг*). Той се е явявал не само атрибут на древноегипетските богове Ра, Монту, Хор, но в последствие, както споменах, бил символ и на боговете от други народи, например, върховният бог на Доброто на древните перси – Ахура Мазда.

Рисунка 101. Изображение на древноегипетския сокол
(детайл от нагръдник; VII в. пр. н.е.; Древен Египет)

Така, нека се върнем обратно към темата за символиката на Великата Майка и куба. Името на богиня Изида в превод от древноегипетски език на гръцки означава „трон“, „място“. На свой ред, гръцката дума „thronos“ означава „място, издигане“. Тъкмо това било свързано с древните изображения на Великата Майка (в *седящо* положение) във формата на куб. Йероглифът свързан с името на Изида бил изобразяван като странична проекция на плосък квадратен камък или паралелепипед с акцент именно на *седящата* върху неговия *връх (ъгъл)* богиня. Този трон (седалище) често бил поставян върху главата на Изида за обозначаване на нейното име, един от най-древните епитети на Велика Майка, свързан с духовното издигане, символичното свято място, връзката между Небето и Земята. Така символичния куб се е превърнал в трон.

Рисунък 102. Древноегипетски йероглифи на богиня Изида
(първия символ е странична проекция на трона)

Е, сега е достатъчно да се направи аналогия, как в различните религии наричат мястото на *докосване до Бога*, към висшето *просветление в самоусъвършенстването,* и нещата ще станат много по-ясни. Буда, например бил изобразяван на „трон“, именуван с епитети като „лотосов“, „диамантен“. Също така в християнството вместо думата „трон“ била използвана сходната по смисъл дума „престол“. Старославянската дума „престол“ произлиза от думата „маса“, „постилам“ при това като обозначение на „място за сядане“ и дори „платформа“ (връзка с висшето). Затова и има такъв израз: „Престола Божий – това е Небето“.

Анастасия: Престолът (*правоъгълна* маса с реликви, покрити с покривало) се явява основната принадлежност на православния храм. Той стои в средата на олтара. Между другото, трябва да се отбележи, че много видове олтарни композиции представляват Богородицата на трона.

Ригден: Така е ... Но си струва да се отбележи, че едно е изображението на богове с типична символика за предаване на духовното Знание и друго, хората с тяхната неутолима жажда за материалистично подражание и власт. По време на развитието на политическата и жреческата институции на властта в човешкото общество, подражавайки на древните изображения на богове „седящи на трона“, властимащите не пропуснали да се обградят с всички любими символи на „Божията слава“, често, без да осъзнават голяма част от изначалната им същност. Дори няма да споменавам за цивилизациите на Изтока (Азия) и Запада (Мезоамерика), в техните истории има достатъчно подобни факти. Само ще дам пример с летописните предания за „царските одежди“ в Русия, които и до днес се пазят в т.нар. Мономахски трон.

Царския престол е наричан по-рано „Царското място“. Той бил символ на върховната власт. Разполагали са го не само в княжеските покрови (дворци), но също така и в храмовете. При това в храма, като правило, е стоял от дясната страна на Царските врати на иконостаса под формата на *шатровиден покров* (покрив) *на четири колони*, където *седалището* е било оградено зад отделен вход. А за *опори* на този *пирамидален трон* служили *четири животни*. И то какви животни? „Лев лютыий, скимент, уена – зверя окрутное, без оберненья шеи и два оскрогана: одинъ узловатъ да суковатъ, ан вьторъ ятна испълнъ доже до краи“ (текст на старославянски).

Рисунка 103. ***Мономахов трон*** *(1551 г.; Успенски събор на Московския Кремъл, г. Москва, Русия)*

Анастасия: С други думи в опорите на царския трон били означени символите на четирите Същности на човека? Лъв и хиена – страничните Същности, и това, което нарекохте „узловат да суковат“, е точно Задната същност. А какво означава в превод от старославянски език последното изречение?

Ригден: „...а втория със светлина изпълнен до тогава, докле дойде край“

Анастасия: Точно за Предната същност. Ето ти и старославянски, да, както се казва, срамно е да не се знае.

Ригден: А що се отнася до четирите Същности, то за древните славяни, както споменах, това не е било новина. Техните древни божества, които в епохата на развитие на християнството били наричани езически, напълно отразяват всички тези знания, формулирани в разбираема за хората асоциативна форма. Например, нека разгледаме славянското божество Стр*о*божь (Стрибог) – богът на четирите ветрове. Коренът на името му идва от думата „строя“ и основната му функция е дефинирана като „строител на Доброто“. Четирите ветрове на различните годишни сезони алегорично обозначавали четирите човешки Същности, тези невидими разумни пространства, които са се опитвали да властват в него. Три от тях са *вихри въртящи се*, вой и свистене творящи, които в танц се носят стремително „под звуците на небесните хорове“. Затова по-късно в народния фолклор (руските заклинания) хората са измислили заклинание срещу „дявола страшен, вихъра буен,... ламята летяща огнена“. Но пролетният вятър се асоциирал с Предната същност, с първите пролетни птици, вестители, „добрите духове“, “пеенето и музиката на небесата“. Така, че всич-

ки инструменти били дадени, за да може човек „да устрои в себе си Доброто“. Останалото е зависело от неговия избор човешки.

Анастасия: Да, излиза, че при древните славяни асоциативните понятия за природата на пространствената човешка конструкция и нейната духовна съставна били близо до истината. Вятърът като стихия на осезаемото пространство повече от всичко характеризира невидимата природа на четирите Същности!

Ригден: Но това, което е още по-интересно по отношение на древните славяни, е че техните знания били фиксирани не само в митологията, но и в архитектурните постройки! Дълго преди християнството, в Русия съществували постройки на храмове, които покъсно станали известни като „шатрови“. Древноруската дума „шаторъ“ произлиза от тюркското „šatyr“ – „палатка, навес“. Между другото, древната индийска дума „chattram“ означава „заслон, завеса“ и е свързана със значението „откривам, закривам Светлината“.

Анастасия: „Откривам, закривам Светлината“? Тоест в духовна интерпретация, това е „ключ към небесата“?

Ригден: Абсолютно. Затова с шатра в древноруската архитектура бил наричан *върха* на центричните постройки във формата на четиристенна или осмостенна *пирамида*, с която завършвали кулите, храмовете, та дори и главния вход в обикновената дървена къща. Това бил символ, казано на съвременен език, на активните духовни стремежи на човека към духовното (Небето). В действителност, тази конструкция представлявала „*осмостенник върху четиристенника*“, позволяваща прехода на страните от *квадрат* в *осно-*

вата към *осмоъгълния връх* (шатрата) на храма, отгоре, на който поставяли малка „*главка*“ (купол), *полукръг* с капковидна форма

Анастасия: „*полукръг* с капковидна форма“? Върху осмостенника връх с указание на гл*а*вката (купола)!? Та това е самият *връх на куба*, *поставен на един от ъглите си*! Това са истински архитектурни символи на стълбове към Светлината!

Ригден: Между другото, от думата „главка“ се е появила древнославянската дума „глав*а*“ като началото на всичко, основа, висшето: главна задача, глава на къщата, глави на берестянски грамоти (записи на кори от бреза, паметници на Древната Русь), а по-късно и на книгата и т.н.. А при човека, за „гл*а*вка“ се смятало темето на неговата глава, неговия връх.

Анастасия: На темето винаги обозначавали условно чакрата наречена „Хилядолистник“, или, както го наричат в Индия – чакра „Сахасра*Ра*“, което на санскрит означава „Хиляда листенца на лотоса“. Това е *седмата* чакра в човека. Интересно е, че индийците вярват, че именно тук Духовното съзнание блокира низшите човешки същности, които се свързват със земните страсти и желанията на Душата, стремяща се към Вечността. Именно с помощта на тази чакра се случва обединяването с Всевишния, като краен етап от духовното израстване на Душата в телесната обвивка. Именно тук, според възгледите на духовните аскети в Индия се пробужда съзидателната сила Кундалини (Змията Кундалини), издигайки се през шестте чакри, тя завършва своя път и се осъществява свръх озарение, единство със свръхсъзнанието, сливането на Душата с Бога (Всевишния).

Ригден: Струва си да се обърне повече внимание на това с какъв символ била обозначавана тази чакра – прозрачен диамант, откъдето впоследствие се е приело наименованието „лотосов, диамантен трон“ на Буда.

Анастасия: Всеки път, когато се сблъсквам с древните познания на индоевропейските народи, не престава да ме учудва тяхната мъдрост и дълбочина на духовно познание.

Ригден: Тези знания били познати от древни времена сред различни народи, включително и на живеещите на днешните славянски територии... И още нещо, което е било характерно за древните руски храмове с такава конструкция. Те правили доста силно впечатление със своята външна символика и архитектурен размах. Но вътрешното пространство на тези древни храмове било изключително малко *и не е било предназначено за „богослужение“ за много хора.* В това тясно вътрешно пространство на храма се подчертавала невероятната височина над *средногръстието.* Често, тези храмове били посвещавани именно на *Прамайката* на един или друг народ, като съзидателна божествена сила на женското начало, затова тяхното вътрешно пространство символизирало също и пътя на духовното съвършенство в самия човек.

Анастасия: Древните хора, които живели някога в сегашните славянски територии, наистина имали изключително богато духовно наследство, както е видно от археологическите находки със съответните духовни символи и знаци, датирани от XII-IV хилядолетие пр. Хр. Просто днес очевидно на някого му е много изгодно съвременните хора, живеещи на тези тери-

тории, да смятат погрешно, че техните предци видите ли произлезли от „диви племена“, които не са имали духовно наследство.

Ригден: Стурва си хората да се замислят, защо на тях и децата им налагат такова „мнение“ и защо всичко се прави с цел самите хора да не се интересуват от най-главното, което според самите властимащи „е изконно право на самите хора“. Защо при наличните съвременни технически възможности на световната цивилизация жреците продължават с информационните си атаки върху съзнанието на тези хора, правейки ги слепи и глухи за родовото си наследство?

Анастасия: Да, ако славянските народи се събудят от своята духовна дрямка, то следвайки щедростта на Душата си, ще пробудят духовно и други народи, и това всенародно пробуждане ще повлияе на целия свят...

Веднъж бяхте разказали нещо интересно за „Откровението“ на Йоан. По-специално, за това как е написал историята за Апокалипсиса и как използвал информацията от еврейските жреци, които от своя страна заимствали голяма част от нея от древногръцките легенди, религиозните вярвания на източните народи, включително и от египетските и вавилонските митове. Всичко това включих в книгата „Сенсей IV“. Така че Йоан, както споменахте е писал и за трона, поставен на небето, на който се е намирал „*Седящия*“. И най-важното е, че там се говори за същите *четири* апокалиптични *звяра*, които стоят около престола!

Ригден: Да, в текстовете на Йоан са споменати и „Седящия“, „подобно на камък яспис и сардиса; и *дъга* около престола, на смарагд приличаща“. Разбира се,

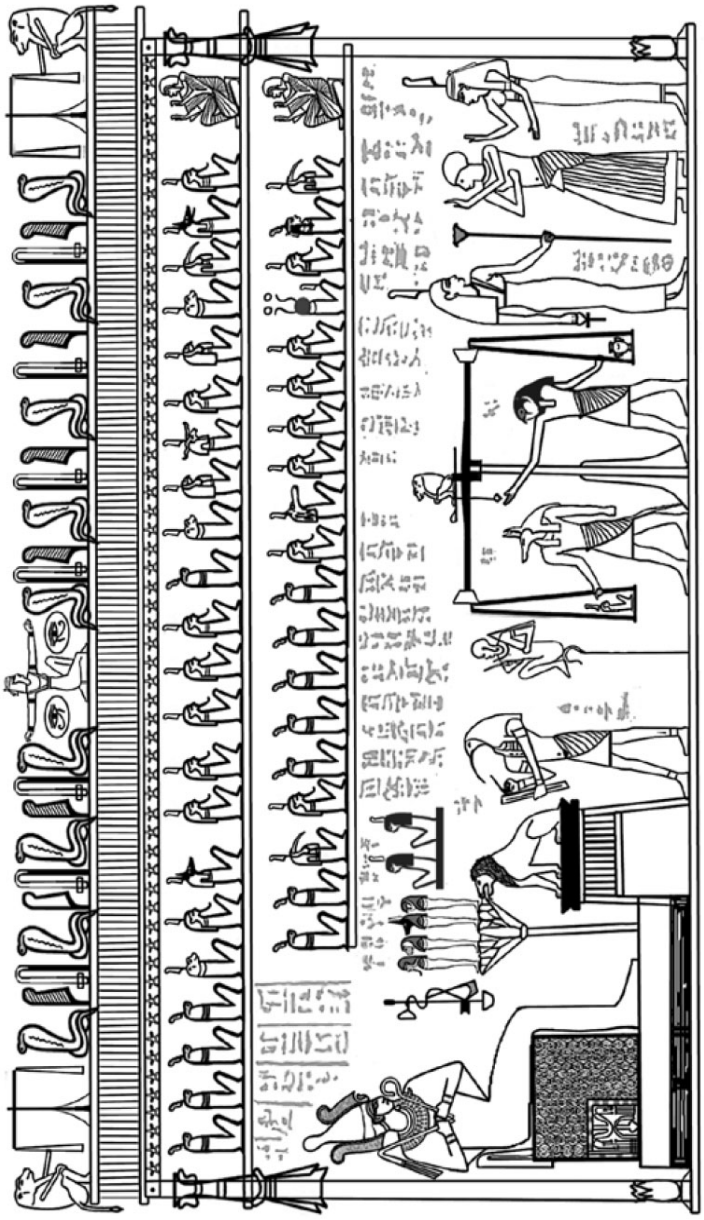
както винаги. Отново същите *цветове* на камъните, символизиращи богинята Изида и други Проводници на Аллата. Отново същия този „престол стоящ на небето, и на престола бе „Седящият“... „пред престола имаше море от стъкло, на кристал подобно“, „седем светилници огнени пред престола горяха, които бяха на седемте Божии духа същностите“. „Сред престола и около престола четири животни, изпълнени с очи и отзад и отпред. И първото животно на лъв приличаше, и второто на телец подобно, и третото животно с лице, като на човек, и четвъртото животно на летящ орел подобно. И всяко от четирите животни имаше по шест крила на себе си, а отвътре изпълнени с очи; и денем, и нощем покой те не знаят, изричайки: свят, свят, свят е Господ Бог Всемогъщ, Който е бил, е, и ще бъде. И когато животните възнасят слава и чест и благодарност на Седящия на престола, Който Живее вовеки веков, тогава двадесет и четирима старейшини пред Седящия падат и се кланят нему Живеещия вовеки веков, и полагат венците си пред престола, казвайки: Достоен си Ти, Господи, да приемеш славата, честта и силата: защото Ти сътвори всичко, и според Твоята воля всичко съществува и е сътворено“. Йоан просто е използвал информация от еврейските жреци. А по-голямата част от тези знания били заимствани от легендите на други народи, естествено, приписвайки ги за свои, с цел формиране на концепции от ума и създаване на своя религия.

Само че той е взел за основа сюжет, разбира се, не за съзидателната сила на Аллата за живите хора, а за Съда над всеки човек, след смъртта на неговото физическо тяло. Древните египтяни го наричали „задгробен Съд на върховния бог Озирис“ (напомням, че за негова жена е считана богиня Изида). Веднъж вече разказах за Озирис. Името му означава „*този, който се на-*

мира на върха“. Той е смятан за господар на задгробния свят, който Съди Душата на всеки човек след живота му на земята, решавайки по-нататъшната й съдба. В съвременната версия на превода на текста от папируса, в който се разказва за „задгробния Съд“, наименованието на човека, който влиза в този „Съд“, звучи доста комично – „току-що споминал се“. Както се казва, както човек разбира живота, така и превежда на други езици. Древните египтяни вярвали, че животът продължава и след смъртта на физическото тяло, но в различна форма и в друго пространство. И това виждане се е облягало на Знанията, които някога са се давали на всички хора. Мястото на Съда *(преходното състояние на човека след физическата смърт)* в „отвъдния свят“ древните египтяни наричали „Великия Дворец на Двете Истини“. Озирис в Съда като Същество от висшия духовен свят символично е изобразяван като *Седящ* на *кубичен* „трон“, с опиращи крака върху *квадратна* основа. Той осъжда от *върха* на куба, който както обикновено указва белязания ъгъл на куба. На съда (във Великия Дворец на Двете Истини) също така присъстват *четиримата* защитници на трона на Озирис ...

Анастасия: Спомням си как веднъж ни показахте копие на папируса с образа от Съда на Озирис. Там бяха и *четиримата* защитници на трона на Озирис в отвъдното, които стояха на лотосов цвят пред Съдника.

Ригден: Правилно. Според легендата те се явяват синовете на Сина на Озирис – Хор („Този, Който е от Небето“). Всеки от тях се намира под закрилата на определена богиня, изобразена като *крилата жена*. Имената на синовете са: Амсет, Хапи, Дуамутеф и Кебексенуф (Квебехсенуф). Амсет има *човешки облик*, Хапи е изобразяван с глава на *маймуна*, Дуамутеф – с глава на *чакал*, Кебексенуф – с глава на *сокол*.

Рисунка 104. ***Съдът на Озирис***

(схема на древноегипетско изображение на папирус;
VI в. пр. н.е., „Книга на мъртвите“;
музей „Ермитаж“, г. С. Петербург, Русия).

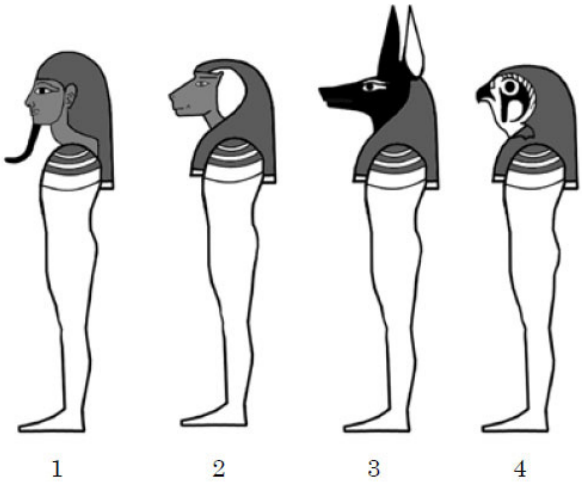
Тази *основна четворка* се споменава постоянно в „Текстовете на пирамидите“, и в „Текстовете на саркофазите“, и в „Книга на мъртвите“ и в друга религиозно-магическа литература на древните египтяни. Разбира се, вече много от духовните знания са претърпели промени и нарушения в резултат на тълкуването от ума с доминиращ материалистичен мироглед, но въпреки това все пак са останали някакви знания.

В изначалния духовен смисъл, това са *четирите* основни човешки Същности. Това е част от структурата на човека, реалните „Очевидци“ на невидимия свят, които, подобно на черни кутии на самолет, записват всичко за скритите и явни дела на Личността, мислите, избора и предпочитания в текущия живот. Задната същност – Амсет била изобразявана в човешка форма, като символ на човешкото минало – миналите животи на различните Личности (субличности) в земните въплъщения на Душата (при Йоан е казано: „звярът имаше лице като на човек“). Дясната същност – Хапи била изобразявана с глава на маймуна (гамадрила) като символ на необузданост, стадност, проява на животинските инстинкти, сила, гняв и агресия (при Йоан е „животно подобно на теле“ – стадно животно). Лявата същност – Дуамутеф – с глава на Чакал, като символ на високоразвито животно, мълниеносни реакции, ловкост, интелигентност и хитрост (при Йоан е „животно подобно на лъв“). Като цяло, трябва да се отбележи, че древните египтяни, по един асоциативен начин, много точно забелязали в чакала основните характеристики на Лявата същност по време на нейните атаки към човека посредством съответните мислеформи. Чакалът също така

тихо и ловко се прокрадва към жертвата си и я грабва рязко. Той се отличава със своята дързост и наглост, както и с изненадващите си нападения. Способен е дори с висок скок да хване птица, издигаща се във въздуха. Освен това е и много писклив. Този звяр издава плачлив писък, когато отива на лов и толкова силно пищи, че животните в околността също започват да му отговарят.

И, накрая, символа на Предната същност – Кебексенуф с глава на сокол (при Йоан е казано: "животно, подобно на орел летящ", орела вече е подмяна от жречеството). Соколът наистина е бил символ на духовната свобода на човека, стремящ се към духовния път (нагоре в Небето), към освобождението на Душата си, вдъхновението, изкачването през всички нива, победата над материята. В Египет именно сокола бил Царят на Птиците, небесното начало, едно от първите проявления на бог Ра като символ. А сред много други народи, като например инките, бил и соларен (слънчев) символ, пазител на човешкия духовен път, укрепващ духа му. Това олицетворявало способността му да лети дълго и на голяма височина, бидейки „близо до слънцето".

В „Книга на мъртвите" тези четири Същности са наречени „повелителите на Правдата и Истината", „върховни принцове, стоящи зад гърба на Озирис", „стълбовете на Шу" (Шу според космологичната легенда – „Този, който някога вдигнал небето от земята и го удържа; бог на въздуха, разделящ Небето и Земята"; в сакралните предания за човека – обозначение на неговата „сянка" в невидимото пространство). Същностите се намирали върху лотосов цвят, а по-късно – от двете страни на трона, зад него или пред него (при Йоан – „В средата на престола и около престола").

Рисунка 105. ***Четирите Същности на Съда на Озирис.*** *(фрагмент от рисунката «Съдът на Озирис»):*
1) Задната същност (Амсет) с глава на човек;
2) Дясната същност (Хапи) с глава на маймуна (грамадила);
3) Лявата същност (Дуамутеф) с глава на чакал;
4) Предната същност (Кебексенуф) с глава на сокол.

Анастасия: Още тогава споменахте, че пред „Седящия на куба“ (Озирис) на „олтара“ се намира символично изобразения *Животински разум* като лъв, както и прецъфтял лотосов цвят. От последното на практика е останало само една семенна кутийка, върху която, по мое мнение стоят тези четири Същности.

Ригден: Вярно, както вече казах, лотосът в тази форма обикновено е изобразяван като символ на духовния резултат от жизнения път на Личността след смъртта на нейното тяло. Лотосът с листа е символ на активния живот, а когато листенцата окапват, остава същността – духовните семена, които човек е намерил в живота си. На рисунката върху папируса символично е показано, че на тази „основа“ като Свидетели стоят

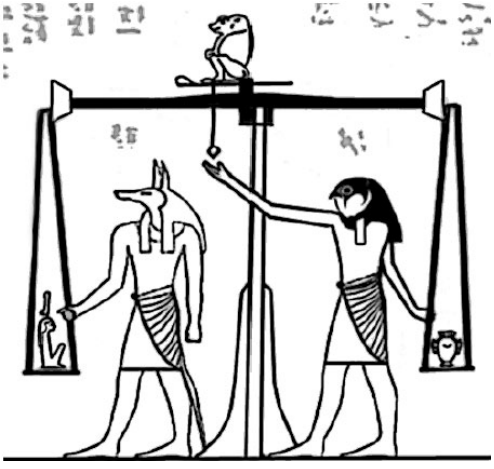
четирите основни Същности. Те представляват, един вид информация за всеки изживян човешки ден, така да се каже, дори по секунди. Наименованията над тях като правило показват символичните обозначения на броя на „мислите и делата“ човешките (грехове), фиксирани във всяка Същност. Това е своеобразен условен указател на количествения еквивалент на активната доминация на всяка от Същностите за изживяния от Личността живот. Не можеш да скриеш нищо, всичко тайно става явно. Тези четири Същности се превръщат в „безмълвни Свидетели“, които никога не лъжат. Всички човешки деяния, мисли, емоции, чувства, всички съблазни, на които се е поддал и всички негови избори в живота му – всичко е налице пред Съдника.

Рисунка 106. ***Безмълвните Свидетели пред Съдията, стоящи на лотосов цвят***
(фрагмент от рисунката „Съдът на Озирис“)

Анастасия: Интересното е, че на древния египетски папирус е показано ясно, че човешката Душа не участва в този процес, тя просто чака своята участ според резултатите на свидетелството на четирите Същности, намирайки се на чашата на везните.

Ригден: Да, обикновено близо до нея (до чашата) изобразявали допълнително Предната същност (фигурата с глава на сокол), посочвайки нейното участие в претеглянето, асоциативно показвайки доколко е била активна в живота на човека. А една от Същностите на Животинското начало (Задна, Дясна и Лява) обикновено поставяли близо до противоположната везна, на която била изобразявана фигурата на богинята на Справедливостта и Истината (Маат) или нейния главен атрибут – перцето. Тук е била изобразявана доминиращата сред Същностите от Животинското начало, показвайки, че е била най-активна през живота на човека. Най-често на това място била изобразявана именно Лявата същност (фигура с глава на чакал), считана за най-старата (оглавяваща Задната и Дясната същности) и за най-умната, ипостас на Животинското начало в човека.

Рисунка 107. ***Претегляне на Душата***

(фрагмент от рисунката „Съдът на Озирис“): там, където се държи фигурата с глава на чакал (Лявата същност; Дуамутеф) се намира статуйката на богинята на справедливостта и Правдата (Маат); а там, където се държи фи-

гурата с глава на сокол (Предната същност; Кебексенуф) се намира древноегипетския символ за изображение на Душата; върху везната се намира бог Тот (бог на Мъдростта, четмото и писмото, „владиката на времето“, който у древните египтяни се е изобразявал във вид на павиан; съгласно легендата Тот записвал дните на раждане и на смъртта на хората, водил запис, а по време на Съда записвал резултата след претеглянето на Душата на всеки човек)

Анастасия: Ако разгледаме това, изхождайки от духовните Знания излиза, че дадените Същности отначало провокират едни или други мисли в човека през неговия живот, а после въз основа на неговия Избор, определят върху какво е отделял най-голямо внимание и на какво отдавал жизнената си сила. А след смъртта „предават“ на този Съд неговата Личност, така да се каже, „от петите до ушите“?

Ригден: Така е. Истината е, че този Съд не протича така, както хората си мислят, обяснявайки си един на друг процесите от невидимия свят чрез асоциативни образи, разбираеми за хората, жители на триизмерния свят. Това са просто неизбежни за всяка Личност процеси, протичащи... да кажем, на енерго информационно ниво, които я очакват след смъртта на физическото тяло.

Анастасия: Следователно, ако по време на живота си Личността е правила своите избори предимно в посоката на Животинското начало, активирайки преимуществено своите задна и странични Същности, то след това тя реално става „запечатана“ като субличност, а Душата отново била спускана в материалния свят на Животинския Разум, тоест протичал процеса на реинкарнация и отново е била затваряна в материално тяло...

Ригден: Точно така, Душата отново била заключвана, казано на езика на религията, в „ада“. В Древен Египет това символично било изобразявано, като изяждане (поглъщане) на Душата от чудовище на име Амат. Това чудовище олицетворявало в своя образ животинската природа на Разумната материя, при това посочваща триизмерния свят, в който Душата била отпращана. По-специално, Амат имал чертите на три животни: крокодил, лъв и хипопотам. Простичко казано, Душата се е прераждала, попадайки отново в земния живот на триизмерния свят.

И ако „надделявала“ активността на Предната същността по време на човешкия живот, то „Душата се е освобождавала“. Според древноегипетските вярвания са я изпращали на „слънчева лодка“, която също наричали и „Лодката на вечността“, „Лодката на милионите години“ в Иару (Иалу; полята на блажените, „рая“), тоест в духовния свят.

Анастасия: И ако добавим, че древните египтяни, както и други народи като Триполската цивилизация, изобразявали „слънчевата лодка“ със знак „АллатРа“ (полумесец с кръг, „усмивката на Ра“), то това ще бъде доста интригуващо сравнение. Този, който някога е давал тези Знания, очевидно е знаел за измеренията на Вселената и духовния свят много повече, отколкото впоследствие е отразено в религиозните концепции и вярвания на тези народи.

Ригден: Всичко това го има и винаги го е имало. То не е нищо повече от символика на реалните енергийни процеси, които се случват, когато Личността заедно с Душата напускат тялото след физическата му смърт. Просто това се е обяснявало на все още духовно незрелия човек, с логиката на материалния разум, с асоци-

ативни примери от триизмерния свят, разбираеми за обществото по това време.

Анастасия: Да, излиза, че „там“ вече не може да се промени нищо! Каквото си избрал тук, това и ще получиш според заслугите си „там“. Животът – е наистина много отговорно нещо. Реално се дават жизнени изпитания (бреме) по силите на човека, и нищо повече от това. И най-главното е, че за мен наистина не представлява трудност да контролирам себе си тук и сега и да игнорирам тези провокативни нашепвания от задната и страничните Същности. В края на краищата, всичко е в моите ръце! Аз избирам дали да се вслушам в тях или не! Просто трябва малко по-голям контрол от моя страна: появи ли се качество от Животинското начало – просто не трябва да допускам неговото развитие с повече концентрация върху положителни мисли, творчество и духовно съзидателни дела. За това се е говорело от век на век. Нека си спомним дори неотдавнашната епоха. Например, да вземем редовете от библейската „Проповед на планината“ от Иисус: „Окото е светило на тялото; и тъй, ако окото ти е здраво, цялото ти тяло ще бъде осветено; но ако окото ти е болнаво, то цялото ти тяло ще бъде помрачено.“; „...Където е съкровището ви, там ще бъде и сърцето ви“.

Ригден: Абсолютно. „Жънещият получава награда и събира плода за живота вечен, така че и сеещият и жънещият да се радват заедно“. Това се посочва в една или друга форма в почти всички традиционни световни религии, основани върху духовните зърна. Така например, в свещената книга на исляма – Корана, се намират следните препратки. Всевишният, сътворявайки небето и земята за *шест* дни, поставил на повърхността на водата Своя величест-

вен *престол*, обхващащ небето и земята, от който Той ръководи своето творение. „Неговият Престол бе върху водата, за да изпита чии дела ще бъдат подобри“ (Сура 11. Стих 7). При това Тронът се обозначава с два термина: Курси (трон – възвишено място за седне) и Арш (най-високото място, което обхваща всичко и се намира над тях). Арш обхваща Курси и се намира над него. Според мюсюлманската вяра се счита, че Тронът сега лежи на плещите на четирите превелики ангела, които го поддържат. Според легендата тези ангели са разнолики: един от тях е с лик на орел, друг – на лъв, трети – на бик, четвърти – на човек.

В Корана се споменава, че ангел Джабраил (предаващ Откровенията на Всевишния на пророците, включително под формата на свитъци, книги, и прииждащ, в случай на необходимост, на помощ) разказва на Мохамед за духовните тайнства на човешката душа, водещи борбата с пространството и времето, за всеобщото възмездие в Деня на Страшния съд за деянията в земния свят. В сура 17, разказваща историята за възнесението на Мохамед до седмото небе чрез ангел Джабраил, има следните думи:

Аят (11)

Човек злото тъй привлича,
Както привлича и доброто. –
Та нали човек припрян е.
(в неразумността своя)

Аят (15)

Който следва пътя правилен,
Той за себе си, во благо следва,
А този, когото заблуждението отклонява,

(от пътя)
Той блуждае на себе си в ущърб.
И никоя Душа обременена
Не ще носи греха на друг.
И никой и никога не е бил
наказан Нами,
Докато не изпращахме (към него) Пратеника.
(с предупреждение за наказание)
И оповестяване за правилния,
(пряк път).

Струва си да се обърне внимание на тези и следващите редове от гледна точка на човек имащ Знания. Например, познавайки структурните особености на човека в шестте измерения; дейността на неговите четири основни Същности (включително техните Свидетелства в задгробния Съд); стремежа на човешката Душа към Вечността, нейното „желание“ да изживее в материалния свят „Последният си живот“; множеството желания от Животинското начало, които заключват Душата „през животите“ и които се генерират от трите Същности за създаване на условия за избор на човека.

Аят (18)
Ако някой пожелае (от богатствата) живота
мимолетен, преходен,
То Ние в този час ще дадем това,
на когото Ние и желаем,
Което ни е било поискано.
А *(чак)* тогава Ние ще му назначим Ад,
Където той в него ще гори
отхвърлен и презрян.

Аят (19)

И ако някой възлюби живота Последен,
и търси (Вечността) на бъдещия свят,
Към него радее и се стреми
С необходимото усърдие,
Предадено (от Бог от цялата душа),
Той е този, чието усърдие
С *благо*дарност ще приеме (Бог)!

Анастасия: Да, дълбоко по смисъл. Излиза, че Джабраил е разказвал за дейността на тези четири Същности по отношение на човека. Тоест ако човек обръща внимание и желае това, което му предлагат Дясната, Лявата и Задната Същности, то той и ще го получи. Само, че след своя избор ще трябва да понесе отговорността със собствените си страдания, превръщайки се в субличност в прераждания („в ада“, „ще изгори в него отхвърлен и презрян“) обременявайки своята Душа отново с поробване в материята. И ако човек поиска да се откъсне от кръга на земните реинкарнации във Вечността на духовния свят и се постарае да направи в своя живот всичко по силите си за духовното си развитие, за да стане този земен живот за него Последен, тогава той има шанс да бъде приет в духовния свят... Да, такива мъдри стихове от Корана наистина отразяват духовната същност, която е дошла до наши дни от дълбините на вековете. Просто много хора, особено от по-младите поколения, са слабо запознати с духовната литература от различните народи, като например „Ведите“, „Авеста“, „Трипитака“, „Библията“, „Корана“, впрочем, както и аз самата на тяхната възраст. Затова много от тях дори не знаят, че и в Корана също има упомената информация за Деня на Страшния съд.

Ригден: Разбира се, и за Деня на Страшния съд, и за книгата на всички човешки деяния приживе, и за везните на справедливостта. Например, в сура 99, „Земетресение“ (Аз-Зализала) (стихове 7, 8) е казано: „Който и да направи добро – (поне) дори с тежест на прашинка, той ще го забележи (и ще получи награда за него). Който и да извърши зло – (и най-малко) с тежест на прашинка, той ще го види (и ще въздаде справедливост за него)“. На всеки човек ще му се наложи да дава отчет за своите мисли, постъпки и действия. Ислямският свят и до ден-днешен знае думите на пророка Мохамед: „В Съдния ден човека няма да може да напусне своето място, докато не отговори на четири въпроса: Как е живял? Как е използвал тялото си? Как е печелил и е използвал своето имущество? Как е използвал своите религиозни знания?“

Анастасия: Реално този отчет е свързан с четирите Същности. Задната същност (човешкото минало) – е това как си живял. Дясната същност – това са животинските инстинкти на човека, как е използвал тялото си. Лявата същност – това е жаждата за власт и множеството земни желания, свързани с нея. Предната същност – това е как се е развивал човек духовно през целия си живот.

Ригден: Абсолютно. В Сура 21, „Пророците“ (ал-Анбийа) (стих 47) се казва: „В Деня на възкресението Ние ще положим справедлива везна и никой няма да вкуси несправедливост – дори с тежест на синапено зърно. Защото никой друг не знае да отчита (деянията), както умеем ние!„

Анастасия: Наистина хората виждат само външната религиозна обвивка на непознатите за тях вероизпо-

ведания, и дори не се опитват да разберат и вникнат в същността на духовните зърна, заложени в тях.

Ригден: За съжаление, това е така... Сведения за двата пътя на Душата – истинния и лъжливия съществуват и в древната индоевропейска митология. Те са се съхранили и в трактатите „Упанишада“, които се считат за последната част на „Ведите“, където се излагат съкровените знания и обяснения на тайния вътрешен смисъл на духовния път. Това произведение се явява основата на ортодоксалните религиозни и философски системи в Индия. В древноиранската религия зороастризъм, свещената книга, която се явява „Авеста“, също се говори за *личния Съд* над човека след смъртта на тялото му. По-конкретно се споменава, че послесмъртната човешка *съдба* зависи изцяло от това, колко праведни мисли, думи и дела е натрупал в живота си. Три дни след смъртта на тялото Душата на човека отива към „Моста на Възмездието“ (Чинват) на Съд, който ръководят синовете на Ахура Мазда – Митра, Сраоши и Рашну. Постъпките на човека, извършени през земния живот, се претеглят на везната на Рашну (духът на праведността; „прям, честен“). Между другото, според религиозните трактати, Ахура Мазда имал *четирима* синове: Митра, Сраоши, Рашну и Аши (Същността на истината, Истинския закон на Вселената, терминът „Аши“ е използван също като име на богинята на Съдбата, Истината и Справедливостта).

В древните ирански легенди се споменава, че всеки човек след смъртта, при входа на отвъдния свят, неизменно среща в женски облик своята Даена – олицетворение на неговия вътрешен духовен свят. За праведните тя се е явявала с облика на красиво момиче

и се е смятало, че те преминавали условно по четири стъпала, стъпвайки на първото стъпало – небесата на добрите мисли, второто – на благата дума, третото – на добрите дела и стъпвайки на четвъртото достигнали „безкрайната светлината“. А тези, които пропилели живота си за земното, натрупвайки лоши мисли, думи и дела били считани за прокълнати души. За такива обременени души Даена се явявала в облика на страшна старица. Такива души преминавали през три ада зли мисли, думи и дела и в крайна сметка, в четвъртия етап се оказвали пред лицето на върховното божество на злото Ариман и неговите помощници.

Анастасия: Легендата, легенда, а колко реална информация е заложена в нея.

Ригден: Та за какво са се създавали легендите – за предаване на информацията дори и сред тези, които не я разбират. Така че този личен Съд, който не ще избегне ни един жив човек след смъртта на физическото си тяло бил свързан под една или друга форма с различните световни религии като християнството, исляма, будизма, зороастризма, индуизма. Тези знания били практически у всички народи по света, само че представени по различен начин. Например, при славяните от древни времена терминът „Съд“ се използва в смисъла на съдба, а по-късно с божествата, свързани със съдбата на човека. Вярвало се е, че „Съдът“ държи в ръцете си всичко благо и пагубно, че не е възможно да се избегне наказанието нито с ум, нито с хитрост.

Анастасия: До ден-днешен „съдът“ сред различните народи в тълкуването на това понятие означава (както и в древноиндийския език) „връзка“, „обеди-

нение“. Например при древните скандинавци и немци – „Пролив, място, което може да се преплува“, у гърците – „хранилище“.

Ригден: Абсолютно. Между другото, в религиозните представи на древните гърци върховният бог Зевс бил предводител на богинята на съдбата – мойр. Смятало се, че м*о*йра (древногръцката дума „Μοῖραι“ от „μοῖρα“ – „участ, дял“) притежават всички хора. В ранните религиозни представи така наричали неизбежния закон на природата, „божествено предопределение“. Според вярванията на древните гърци Зевс имал власт над земята и под нея, съдил е мъртвите. Споменава се, че повелите за човешката съдба често били неизвестни за него, и само на златните (небесните слънчеви) везни, където едната чашка въплъщавала човешкият живот, а втората – смъртта, той научавал тази съдба. Самият Зевс оставал безучастен към резултата от претеглянето. А за живите хора той изваждал от два съда доброто и злото и „сляпо“ ги раздавал на хората.

В китайските вярвания се споменава за книгите на съдбата, които се съхраняват в задгробния живот, където за всеки жив човек са отбелязани неговите основни събития и продължителността на живота. В шумеро-акадските религиозни представи се смята, че „да умреш“ – означава да се срещнеш със своя „шимта“, тоест това, което невидимо е съпровождало човека през целия му живот и което е определяло понататъшната му съдба. Между другото, имало е понятия „шеду“ и „алад“, които били две противоположни сили, въплътени в жизнената сила на човека, определящи неговия характер и съдба. Думата „Алад“ се използва в смисъл на „съзидание“. И тези примери са много.

Анастасия: Веднъж споменахте, че нито едно от популярните схващания в древния свят, нито една религия в света не биха били широко разпространени сред хората, ако не съдържаха информация за невидимия свят, структурата на човека, духовните етапи от развитието на човека, за отговорността на Личността към живота и предупрежденията за последиците от избора й.

Ригден: Религията – това е само външната форма, чието разнообразие измисляли в различни времена самите жреци, основно за реализирането на своите земни цели. Но за фундамент на надстройката (под формата на различни спекулативни концепции) служили духовните Знания, които били предавани от поколение на поколение от различни народи. В противен случай тези религии не биха били привлекателни за масите. Хората вътрешно, с Душата си, чувстват истинското духовно зрънце, с каквато и плява от ума човешки да не са го прикривали жреците.

Анастасия: Да, вие многократно разказахте за това, че над всеки човек *след смъртта на неговото тяло*, независимо дали иска или не, идва ред за „Личния Съд“ в невидимия свят. Както разбирам, в религиозните концепции, например на християнството, ислама и зороастризма, биват сливани понятията на личния Съд над човека след неговата смърт и общия Съд над човечеството, за който споменахте, че за цялото *живо* човечество е назначен общ „Съден ден“.

Ригден: Абсолютно. Времената на Кръстопътя. Това е споменавано много, много отдавна в различни пророчества, когато *при живите хора* в определен момент ще настане общия „Съден ден“

Анастасия: В книгата „Перекрестье“ (Съдбоносен кръстопът) писах за тези сбъдващи се днес пророчества сред различните народи по света: шумери, маи („Пророчествата на Птичия човек“), келти (пророчеството „Колелата на времето“), древните перси, и т.н. Между другото, при персите в зороастризма също, както вече споменахте, са се съхранили много сведения за живота след смъртта, Възкресението, общия Съден Ден („Фрашегирд“ в смисъл „сътворяване на съвършен (свят)“). Според вярванията на зороастрийците, в земния свят трябва да дойдат трима Сао-шианти (сао-шиант – е авестийска дума, произлиза от глагола „спасявам“). Първите два Сао-шианта трябва в края на времето да възстановят учението на Ахура Мазда. И тогава идва последния Сао-шиант за последната битка с носителите на злото, за извършване на „Страшния съд“. Налице е също така и факта, че в края на времето, когато е изчерпан кръга на хилядолетни еволюции (като възтържествува Аша – Истината, Справедливостта и Доброто) може окончателно да се установи „рая на земята“, където хората ще живеят щастливо: земята ще стане като долина; ще бъде един език, един закон за всички хора. И всеки праведен човек приближава това събитие към преображението на света със своите помисли и дела. От гледна точка на настоящето, всички тези предсказания вече съвсем не изглеждат като легенди.

Ригден: Да, всичко зависи от самите хора и техния избор. Просто болшинството не разбира цялата важност на тези процеси и значението на личностното духовно преобразяване, което не само може да открие пред човека пътя към Вечността, но и неминуемо води до преобразяване на заобикалящия го свят.

Предсказанията за „Страшния съд“ съществуват отдавна. Жреците, създавайки една или друга религия,

също са ги включили в своята концепция. Но те използвали тези Знания за свои материални цели, поставяйки акцент върху това, че ако вярваш единствено в тяхната религия, ще се спасиш след смъртта, възкръсвайки от мъртвите „телесно възкресение“ в „Деня на страшния съд“. Е, и до какво довели тези материалистични подмени от човешкия ум? До това, че днес някои се смеят на това, други безотговорно мислят, че ще се случи „някога“, още повече „след тяхната смърт“, „едва ли ще настане този един, единствен Съден *ден*“, а трети фанатично, под въздействието на животинския инстинкт се избиват едни други „заради вярата“, мислейки, че там ще бъдат „възнаградени“ за това. Повечето вярващи просто биват принуждавани да се държат пасивно, налагайки им мнението, че трябва да са в „стадото“ на конкретната религия и никоя друга, и за тях всичко ще се реши с битката там, някъде в небето, между ангелите и демоните. Всичко това са трикове на Животинския разум, извращения на жреците, жадуващи за земна власт.

Реално в *отвъдния, духовния свят*, няма разделение между материалното и духовното начало, там има само Духовно! Разделение и борба има в самия човек, защото частицата от духовния свят (Душата) е поставено в материално тяло. „Ангелите и демоните“, с които плашат жреците, придавайки им различни форми – в основата си са избора, отдаден на едната или другата Воля (Волята от Духовния свят или Волята от Животинския разум), която човек приема и счита за своя. Посредством този избор той определя своята по-нататъшна съдба в решителната вътрешна битка. Всички тези процеси са проектирани и в обществото. При това **много по-лесно е да се победи Животинското начало в общество като цяло, отколкото всеки човек да го победи в себе си.** „Страшният съд“ за чо-

вечеството не представлява един ден, а общия край на това, към което се е устремило (цялото общество) от първия свой ден до последния. Това е „Съд“ на живите над живите, който самите хора извършват над себе си в епохата на глобалните катаклизми и промени на Земята, свързани с космическите явления.

Анастасия: Да, ако днес обществото имаше вектор на развитие в духовна посока и с главната идея за всеобщо обединение на основата на приятелство и взаимопомощта между народите, тогава наистина, имайки предвид днешните технически възможности, щеше да има шанс да оцелее през този период. А с раздорите, които текат днес, със сеенето на вражда между народите от политиците и жреците, човечеството едва ли ще има бъдеще. Но всичко това всъщност е в ръцете на самите хора! Бяхте споменал, че в живота на Истинския Човек винаги има място за подвиг. Както казва народът – Душата е мерило за всичко!

Ригден: Съвършено вярно… За съжаление има много още какво да се желае в съвременния свят. Въпреки това... всичко тече, всичко се променя. Както показва практиката, идеите от глобален характер се реализират само тогава, когато се опират на единните стремежи и действия на повечето хора, техните обединени усилията в полза на общия интерес на различните групи. Така че ситуацията все още може да се промени от самите хора, стига да имат желание…

Анастасия: Какво не достига на хората за такъв безкористен духовен подвиг за бъдещето на цялото човечество? Може би в обществото просто има недостиг на Изконни Знания, които, всъщност, някога са обединявали всички хора в техните основни духовни стремежи?

Ригден: Вече казах, но все пак ще формулирам един сбит завършек на всичко казано до тук. Имайки предвид наличието на знаците, символите, едни или други духовни зърна в различните култури, всеки човек може да си направи извода, че Знанията като такива, ги е имало във всички времена. Нещо повече, има ги и днес. И ако човек наистина се стреми към Духовното, той може да ги намери.

Но работата е там, че съвременният човек, с неговия материалистичен начин на мислене – е продукт на съвременното общество. А обществото в този момент, за съжаление, има потребителски начин на мислене, където хората все по-често стават жертва на Животинския разум, те са проводници на неговата Воля, роби на неговите галери. Намирайки се в състоянието на доминация на Животинското начало, човек ще вижда в духовните Знания само още една възможност за извличане на материална изгода и удовлетворяване на своето чувство за значимост и други качества от Животинското начало. А това означава, че ще има множество подмени (изкривявания) и отсъствие на реално духовно израстване дори при наличието на Знанията като такива.

Да не задълбаваме в историята. Нека разгледаме един простичък пример от твоите книги, който характеризира ситуацията като цяло. Не успели още да се появят на бял свят, и покрай хората, устремени към познанието, веднага се появяват тези, които започват да използват Знанията от тези книги за повдигане на личния си имидж, укрепване на авторитета, пиар на своите концепции от материалистичното мислене, да задоволяват своята манията за величие и чувство за собствена значимост. Някои от тях, прикривайки се зад тези Знания, започ-

ват да се наричат „Учители“ или „Приближени“, опитвайки се по този начин да припечелят от тази информация, и ако не пари, то поне личен авторитет. Та нали Знанията в книгата са дадени, за да се разпространяват сред хората в чист вид, без посредници, предаващи от ума, които поради своето незнание или недобросъвестност изкривяват техния смисъл.

Разбира се, аз съжалявам тези хора. Нали именно Духовното начало ги подбужда да споделят с хората получената информация. А тяхното мислене закодирано от основите и постулатите на предишния опит (придобит в различните религии, секти) пренасочва това желание и сила, идващи от Душата, в замърсеното вече материалистично русло на съзнанието. И ето, че изпълненията им се превръщат в цяла вакханалия: те се опитват да „учат“ другите, да дават указания как следва да се изпълняват медитациите, самите те бидейки егоистични натури, все още не въдворили ред в себе си. Вярват, че им е позволено да променят медитативните техники, да ги комбинират, изкривяват и модифицират на базата на предишния си опит, придобит в различни съмнителни заведения от окултно религиозен характер. Като цяло, опитват се да „учат“ другите от своя ум човешки, а пък каруцата им в калта затънала.

В книгите са дадени правилните инструменти, а тези хора, поради своето невежество се опитват да ги развалят. Но както е известно на всеки, с лош инструмент не ще създадеш нещо качествено. Това се случва и днес в живота, пред очите ти. А какво ли ще бъде след сто години, да не говорим за хилядолетия, ако, разбира се, тази цивилизация разполага с толкова време?

Анастасия: Да, това е самата истина. За съжаление такива хора не са малко. Но все пак много повече са онези, които вникват в смисъла на тези Знания, стремят се да се променят, да се превърнат в истински Хора, които безкористно разпространяват дадена информация. Има хора, които практикуват медитациите от книгите, без да се стремят да изпъкнат сред своите приятели, с които заедно вървят по духовния път, дори и да имат повече опит в тези практики от тях... Такива хора не крещят наляво и надясно, техният духовен труд е насочен на първо място над самите тях, и това се вижда в техните дела и постъпки.

Ригден: Хубаво е, че има и такива хора, тъкмо за тях се дават тези Изконни Знания. Духовните инструменти трябва да се използват за саморазвитие и стремеж към висшето. Така че Знания в обществото има, не достига единствено превключването от доминиращото Животинско начало към Духовното. Не достигат стабилния ежедневен избор и самостоятелната работа над себе си. Докато човек сам не пожелае да се промени (лично за себе си, а не за да се хвали пред хората), той няма да получи практически опит от работата над себе си и съответно контрол на своите мисли и желания, а ще се лута в множество изопачени теории и осакатени до неузнаваемост практики, като в лепкава паяжина.

Когато човек се докосва до истинските духовни Знания, той открива за себе си тяхната простота, дълбочина и естественост. Но, както е известно, теорията е мъртва без практика. Не е достатъчно само да знаеш нещо, трябва и да умееш да прилагаш това знание на практика. **Духовната работа над себе си е многостранна във всеки ден. Тя предполага не само труд с помощта на духовните инструменти, но**

и работа върху чистотата на мислите, постъпките и делата, достойни за званието Човек.

При липсата на такава всестранна работа над себе си, дори ако човек е получил Знания, след време сам ще се запита: „Добре, ето, получих такива и такива Знания, занимавам се с едни или други практики, а какво се е променило?“ Тоест наличието на тези Знания само ще го тревожи с обикновените въпроси от ума. Защо? Защото, когато човек не работи усърдно над собственото си духовно преобразуване, той е изпълнен с тайната надежда, че дадените Знания могат да променят или подобрят неговото материално състояние.

Анастасия: С други думи, такъв човек очаква бързи видими промени за себе си в заобикалящия го материален свят.

Ригден: Точно така. Но какво може да се промени в този тесен спектър на триизмерния свят, който вижда и усеща със своите пет материални сетива? Същата тухла, падаща на крака, ще предизвика същата болка, жегата и студа все така ще носят телесен дискомфорт, човек винаги ще изпитва потребност от храна и сън. А неговото Животинско начало все така ще го тероризира с хилядите си желания и жаждата за всякакви удоволствия от материалния свят. Човек, намиращ се под влиянието на Животинското начало, подсъзнателно очаква някакви материални промени в своя живот като придобиването на магическа власт, която да му носи удовлетворение от нещо, тайно влияние върху някого и т.н.

Анастасия: Това означава, че човек гледа на духовните Знания, с помощта, на които може да се възвиси духовно над материалния свят, от позицията на жител (Наблюдател) от триизмерния свят. А матери-

алистичния начин на мислене във формата на това измерение е ограничено, по правило, от тайните несбъднати желания от Животинското начало. Е, вярно, Животинското начало може да му нашепне „Ти нали не получи с помощта на тези Знания тайна власт над другите и материалистичния ореол над главата ти не засия пред тълпата. Къде е обещаното *извисяване*?“.

Ригден: Определено има някои неразбирания на духовните процеси при човека, особено на първите етапи в работата над себе си. Външно нищо не ще се промени, тялото със своите проблеми, както си е стареело, така и ще продължава да старее. Човек първоначално не забелязва, че благодарение на изконните Знания придобива нещо различно, вечно, много поважно от всичко материално и смъртно. Знанията му дават основата за процъфтяването на духовна сила и Мъдростта. Знаейки за своето Животинско начало, човек вече някъде ще успее да го удържи, на друго място да се спре, някъде ще игнорира лошата мисъл променяйки своето бъдеще, което би се случило неизменно, ако в делата си той допуска мислите от Животинското начало да се развият в негативна за неговото Духовно начало ситуация. Работейки по този начин над себе си всеки ден, той някъде на някого и с добра дума ще помогне, а някъде с добра постъпка, на други пример ще даде, споделяйки духовно Знание. И така човека все по-често ще извършва своя *осъзнат* ежедневен Избор всеки ден, тоест „тук и сега“. А от такива „тук и сега“ е изплетен целия му живот.

Затова такива съмнения са характерни само за този, който се намира в начален етап от процеса на своето духовно развитие. А тези, които вече здраво са стъпили на духовния път, започват да се променят из основи и дълбоко да осъзнават смисъла на своя мимоле-

тен живот. Такива хора бързат всеки ден да направят много полезни за хората и за тяхната Душа дела, при това както планирани, така и напълно случайни, увеличавайки шанса за духовно спасение на своята Личност. Така че пребивавайки твърдо в позицията на духовен Наблюдател, имайки изконните Знания и работейки над себе си, човек получава практическите ключовете към самоусъвършенстването, намира зърната на Истината, дори и да са скрити в цял хамбар с плява.

Анастасия: Днес хората, отчитайки развитието на новите информационни технологии, имат време и възможност да анализират грешките и опита от миналото на човешката цивилизация. Освен това, съвременните хора имат възможност частично да следят ситуацията в света по различни въпроси от живота на световното общество, благодарение на същите тези интернет технологии. Много факти от живота и дейността на политиците и жреците все по-често стават обществено достояние. Това, естествено, води до съответната реакция от страна на обществото: хората спират да вярват на представителите на властта.

Много хора започнаха да осъзнават кой бърка „супата“ от събития за народа, бидейки в близки договорни отношения с жреческите и политическите кланове – „готвачите“ в „кухнята“ на световната политика, икономика и най-важното – идеология. Много от тях са започнали да осъзнават кой е клиента и кой е изпълнителя. Но на хората им е наложено убеждението, че тази ситуация не може да се промени, защото е такава „от незапомнени времена“. Реално самите хора (народа) се явяват изпълнители на всички тези процеси, както и „потребители“ на политиче-

ския или религиозен „продукт“. Днес много хора разбират абсурдността на тази ситуация. Разбират, че не трябва да се живее повече така. Но не разбират какво трябва да направят, за да се промени живота в обществото към по-добро не само на хартия, но и на практика. Как да се промени посоката на движение на обществото, за да се стъпи на пътя стимулиращ в човека истинското културно нравствено, духовно развитие, а не да продължава да буксува в смъртоносния капан на Животинското начало с неговия потребителски начин на мислене, войни и разпри?

Ригден: Да, за съжаление, в съвременното общество от дълго време се формира мнението за безизходността и необратимостта на тези процеси, но изход реално има и той е много прост. Хората трябва възможно най-често да оценят информацията от всекидневния си живот и събитията в него, от позицията на Наблюдатели от Духовното начало, тогава ще разберат как трябва да живеят и какво да направят. Това е аналогично с примера за работа над чистотата на своето съзнание: появи ли се мисъл от Животинското начало – игнорирай я, не й обръщай внимание, по-добре отдели своята енергия за добро, мисли, дела и постъпки от Духовното начало. Така е и в обществото: просто игнорирай всичко лошо и преумножавай около себе си доброто и съзидателно. Не трябва да бъдем пасивни в обществените дела, но и не трябва да създаваме условия за процъфтяването в него на стимулите активиращи Животинското начало в хората, например, поощряването на горделивостта, корупцията, отношения, базирани на основата на парите и егоизма вместо приятелството и т.н. Когато повечето хора спрат да поддържат и реализират в своя живот „волята“ на жреците и политиците стимулиращи в хората агресия и качествата от Животинското нача-

ло, тогава и в обществото ще изчезнат много изкуствено създадени проблеми.

Просто трябва да разберем, че всички ние сме хора, всички сме едни и същи. Никой от нас не е по-високо или по-ниско от другите. Всички ние седим в един и същи варел, пълен с материална нечистотия, т.е. всички сме заточени в този материален свят, в това смъртно тяло с неговите „вечни проблеми и неспирни желания“. И на всички нас ще ни се наложи някога да отговаряме за изживяния си живот. Жреците и политиците – са същите хора, които се намират в същите условия и с нищо не се отличават от останалите, освен с прекомерната жажда за земна власт и страстта към натрупването на материални богатства.

Анастасия: Така е. Съдейки по историята на развитието на човешката цивилизация, жреците (както и политиците) винаги са зависили от подкрепата на народа, затова всячески са се стремили да повдигнат авторитета си пред хората, най-вече на основата на страха. И всъщност, когато повечето хора спирали да поддържат една или друга религия, тя изчезвала.

Ригден: Правилно отбеляза, изчезвала само поредната религия като определен шаблон за общественото съзнание, но не и *вярата* на хората в Бога. Просто жреците винаги са се възползвали от тази вяра и на нейна основа създавали нови, изгодни за тяхната власт шаблони за поробване на общественото съзнание.

Анастасия: След една паметна за мен беседа с вас подробно изучих въпроса с мотивацията и обосновката на жреците през различните времена за важност-

та на една или друга религия за съзнанието на народите. И намерих много интересни факти. Практически във всички религии се поставя акцент на обреда за *жертвоприношението* към един или друг бог, който представлявал главното действие в религиозната церемония. Днес, например, сред традиционните церемонии това е банално парично даряване на средства „за религиозни нужди“.

Помня думите, които казахте още тогава: „Хората поне помнят ли какво е това „жертва“ Богу? Всички религиозни системи в различни времена са построени около обреда на жертвоприношението. Защо още от древността „жертвата“ е играла толкова важна роля в богослужението на различните народи?“ Това, което казахте тогава беше истинско прозрение за мен. Бихте ли могли да разкажете и на читателите нещо за този съществен за човечеството момент?”

Ригден: Е, струва си. Нека започнем със старославянското тълкуване на думата „жертва“, което въпреки, че звучи смешно, очертава същността. Както вече казах, думата „жертва“ се появява в руския език в XI век във връзка с разпространението на християнската религия и произлиза от глаголната форма на старославянската дума „жьрѫ“ („жру“ (ям), „правя жертва“). А „жру“ (ям) по-рано се използва от славяните в значението „жрать“ (ям, лапам, поглъщам) (старославянски глагол, имащ индоевропейски произход), т.е. „поглъщам“. Между другото „поглъщането“ е свързано с древноруската дума „живот“, която в древността означавала „живот, живея“. От нея тъкмо е произлязла старославянската дума „животное“ (животно) в буквален превод „това, което живее“ Думата „животно“ получила широко разпространение в Киевска Русь именно в XI–XII век, благодарение

на тайното обновление на изконното духовно Учение (включително по отношение на четирите Същности) от Агапит Печерский.

Анастасия: Оказва се, че старите славянски капища (старославянски храмове), особено тези, на които били поставени специални знаци и символи, въобще не са били „жертвеници“ като такива. Възможно е в някои случаи те да са били обществени места, където хората са се обучавали векове наред на духовните знания (знаците и символите), обменяли опит, както например са се събирали древните хора в своите свещени пещери, обучавайки се по пещерните рисунки.

Ригден: Хората лесно могат да проследят това, имайки основни духовни знания… Така че думата „жру“ („жьрѫ“; „жерети“) в последствие започнала да обозначава думата „жрец“. Ако проследим етимологията на родствените думи, можем да открием, че по-рано е означавала „този, който се хвали, напомня за себе си, превъзнася се“. От тук и произлиза народната дума „жрец“, или казано с днешни думи, истински потребител на даровете, поднесени на условното божество. Между другото в стара Русия съществувала думата „жрецовать“, която означавала „плюскам“, „поглъщам“. Тя е образувана от думата „жрец“ – „мошеник, потисник, грабител,“. Така че народа ясно разграничава кой, кой е в този свят. Ако потърсите значението на руската дума „жертва“, то може да намерите, че с нея се е означавало „това, което се поглъща, това, което се унищожава, загива. Това е нещо, което се дава и от което се лишаваш безвъзвратно. Това е самоотверженост, отричане от изгода или утеха.

В религиозните вярвания на много народи жертвата – е умилостивяващо или благодарствено приношение

от всякакъв род към божествата, най-вече от плодовете на земята или от царството на животните. Това е „пречистване от осквернението и достигане на духовна чистота“. Да вземем например Библията, в която се споменава, че синовете на прародителите принасяли жертва на Бог: Каин – от плодовете на земята, а Авел – от своите стада. В днешните световни религии на жертвата се гледа като на символ на пожертвованието от своето богатство, от това, което е скъпо и хубаво и на теб самия.

Но ако се потопим в духовните източници на тези вярвания и символични обреди, можем да разберем, какво е истинската жертва за Бог, от която се подразбира отношението между Бог и човек. **Истинското жертвоприношение към Бог – е когато човек поднася на олтара на своя живот жертвата на своето Животинско начало, тоест отказва се от множеството свои желания, мисли, мимолетни илюзии, отваряйки своя духовен път към истинската Вечност – в света Божий.** Някога отдавна, в зората на човечеството, на хората се е обяснявало, че качествата от Животинското начало са както плодовете земни, в началото привличащи погледа, но после бързо гниещи. Само принасяйки това краткотрайното Богу, имаш възможността да пристъпиш в Неговата Вечност, тоест работейки над себе си и отказвайки се от съблазните на Животинското начало. А ако се развиваш духовно и правиш добро, помагаш и на други хора да се пробудят, тоест тези, които живеят съгласно инстинктите си, подобно на животинки, то за Бога тази радост е подобна на радостта, която самият ти изпитваш от добрия плод на своите стада.

Съвсем не е случайно мястото за жертвоприношения или общуване на вярващите с боговете, което

хората днес наричат олтар (от латинското „altaria“, от „altus“ – „висок“), първоначално в древността са го означавали просто във вида на *знак* или символ, обикновено *квадрат*, *кръг* или *овал* (цилиндър), *куб* (ромб). **Всички тези форми са служили като разбираеми символи на духовните практики, които човек е изпълнявал в изменено състояние на съзнанието, както и в моментите на непосредствено общуване с Бога на дълбоко чувствено ниво. А такъв чувствен момент на общуване с Бога е възможен само тогава, когато Личността е напълно потопена в процеса и в нея доминира изключително Духовното начало. Правейки такъв Избор в полза на духовния свят, човек осъзнато „жертва“ обичайната в материалния свят доминация на Животинското начало в своето съзнание.** След това, когато духовните знания започнали да се губят, хората започнали да издигат материални олтари (от глина, дърво, метал) с подобни символични форми: това могат да бъдат плоски *кръгли* или *овални* камъни, *квадратна* маса, *куб* и т.н. Поставяли ги на *високи* места, в храмовете, ориентирали ги в конкретна посока, и започнали да извършват материални жертвоприношения.

Анастасия: В религиозната система наистина е настъпила сериозна подмяна.

Ригден: И тя се състои не само в подмяната на духовния мироглед с материалистичния. Това е като да загубиш вътрешната си светлина, която прави нещата видими за твоите очи. Промяната се е случила в самия корен на възприемане същността на своя живот и заобикалящия го свят с целите и задачите на временното пребиваване в този свят. Загубена е основ-

ната духовна съставна, основния духовен ориентир – служенето на Бога и неразривната връзка с Него. За това съзнанието на хората бива овладяно от Волята на Животинския разум толкова лесно. В резултат, на което илюзията на този свят се възприема за истинен смисъл. Дори тези, които държат духовните знания в ръцете си поколения наред, преследват праха на този свят – материални блага и банална власт над своето стадо. Жреците, поради своята горделивост, са възприели себе си като собственици на тези общочовешки духовни знания и са изградили върху тях доходоносен бизнес, в който хората са превърнати в техни роби и постоянни спонсори, тоест съществуват по измислената от жреците формула: „дай ни парите си и ни служи“. Забравено е най-важното – *безвъзмездното служене на Бога и хората*, което предполага разпространението и предаването на изконните духовни Знания, даващи възможност за сливането на Личността с Душата, самостоятелното постигане от човек на духовното освобождение.

Анастасия: Да, Животинския разум е поробил съвременните хора. Както биха казали в древността, вместо човек да се стреми към духовните висини като волна птица, той се е превърнал в птиче перо, което вятъра носи на където си иска по цялата земя. Хората отдавна констатирали, че огромното увеличение на материални придобивки и власт не носи след себе си повишаване на нравствеността.

Ригден: Съвършено вярно. Така че жертвоприношението съществува от древни времена. Нещо повече, то е било характерно за различните форми на развитие на *религиите*: племенни, етнически, държавни, световни. По принцип в *религията* към него се отнасяли както към магическото действие, обреда на под-

насяне на жертви (дарове) на свръхестествени сили, духове, богове с цел изразяване на своята преданост и благодарение на тях, да се постигне определено въздействие върху състоянието на материята (хората и природните явления) по свръхестествен за човека път. При това са се използвали най-различни видове жертвоприношения. Например, палене на благоуханни билки за пречистване от злото или призоваване на духове, богове, за каквото и да е земно. Развяването на шарени парчета плат за умилостивяване на стихиите „силни“ места, местности „обитавани“ от шамански духове, в горите или в „свещените източници“.

Анастасия: Също така били известни и поднасянето в жертва на храни събрани в гората или изкарани чрез земеделие за по-плодородна реколта през следващата година. Поднасяли в жертва и животни, за да са по-плодовити, или с молби за неща, свързани с общността или човека в този свят.

Ригден: Така е, жертвоприношенията в системите на различните религиозни вярвания са били най-различни, започвайки от безобидното палене на билки, та чак до поднасянето в жертва девствеността, храмов хомосексуализъм, кървави приношения на части от човешкото тяло, та дори и човешки животи. В повечето случаи всичко това се е извършвало от жреците за придобиване на определена власт в материалния свят, тоест за постигането на земни цели.

Анастасия: Най-интересното е, че това се е случвало не само в древността, но продължава да се практикува и днес, както в религията, така и в закритите тайни окултни общества – същите тези Архонти. И това се случва въпреки факта, че световната общест-

веност отдавна осъжда човешките жертвоприношения и всички подобни дивашки действия на жреците от далечното минало. Убедена съм, че на читателите, както и на мен, ще ни бъде много интересно да разберем причините за подобни жертвоприношения и защо се извършват в цялата история на човечеството, защо този феномен е актуален и до днес в човешкото общество? Защо на това се е отделяло и се отделя толкова внимание в религиозните структури? Откъде се е зародила такава подмяна на духовните знания с ревностното служене на материята в този свят?

Ригден: Това, разбира се, е доста сериозен въпрос. Но след като съвременните хора започват да се замислят и за това, може би си струва да се обясни изначалната причина за това явление. В материалния свят има *единен Животински разум*, за който вече споменах неведнъж. Днес дори съвременната наука успява да фиксира част от неговите проявления, най-вече забележими в поведението на различните общности сред живите същества. Например, започвайки от размножаването, нападането на клетките от кворум бактерии и стигайки до колективната миграция, агресия, самоунищожението на животните и т.н. Между другото, латинската дума „quorum“ означава „които са достатъчно“, тоест достатъчен брой от обществото. В науката това явление се нарича колективен разум. Чувството на кворум (особено насочено към доминиране, контрол, пленяване на материята и нейното поглъщане) управлява много процеси както на микро, така и на макониво. В медицината, например, е било забелязано, че раковите клетки се държат, като разумно съобщество. При въздействието на лекарствата те си предават сигнали и замръзват за момент, тоест „съвместно“ блокират действието на лекарството. Всяка клетка, получавайки опре-

делени сигнали от кворума, променя своето поведение, съгласно общото поведение (колективния разум). Тоест по същество това е разумен организъм в разумния организъм. Днес вече има много насъбрана информация в областта на биологията за обществата на пчелите, мравките, мишките, делфините, едрите бозайници, при които много добре се наблюдава доминирането на колективния разум.

Проявите на доминация на една материя над друга съществуват навсякъде, включително и в космоса. Това е забелязано от астролозите в поведението на планетите и звездната система. Например, недалеч от нас, в звездните струпвания на Млечния път, се намират огромни звезди, които в своята същност се явяват вампири. Това са двойни звезди, в които една от тях просто привлича към себе си материя във вида на газ от своя „партньор“, до който е разположена много близко. А след това и напълно поглъща тази звезда, съответно, удължавайки своя живот и превръщайки се за известно време в звезда супер гигант. Всичко е едно и също, същите закони за доминация на материята. Вече не говоря за колективното въздействие на съобществата от планети и галактики на случващите се космически процеси, тоест това, което човечеството днес все още не може да изучи, като се има предвид недостатъчното ниво на технологичните възможности. Но тези явления са абсолютно реални, и дори днес можем да намерим множество косвени доказателства за тяхното съществуване.

Така че подчинението на единния Животински разум е свойствено за всяка материя, включително и на човешкото общество, състоящо се от същества, които отчасти имат материална природа. Единният Живо-

тински разум има общо начало (това е той самия) и свои подразделения под формата на колективни индивидуални разуми. Образно казано, това е самостоятелен организъм със своя многопластова структура и организация. Между другото, думата „организъм“ произлиза от гръцката дума „organon“ и означава „оръдие, инструмент“. За да бъде по-разбираема цялата сложност и съгласуваност в управлението, ще дам пример с организма на човека, който функционира като едно цяло.

Организмът има различни нива на организация (молекулярно, клетъчно, тъканно и т.н.). В него има и общ разум (мозъка), който координира работата на всичките биологични системи и по този начин поддържа живота на целия организъм. Има системи, на които се подчиняват органите. Има органи, в които клетките работят в определен общ ритъм. Клетката, като най-ниската степен на органична индивидуалност притежава своя структура и способност за самовъзпроизводство, съществуване и т.н. Но, същата тази клетка, обаче, се явява част от органите, част от системите и част от целия организъм. Така е и в структурата на единния Животински разум на материята. Там има много подразделения на колективни и индивидуални разуми, които си взаимодействат плътно, създавайки по този начин цели системи на микро и макрониво, подчинени на единния Животински разум.

Анастасия: След като говорим за управляемата материя, следователно, към това трябва да има някакво отношение и Ариман?

Ригден: Съвършено вярно. Ариман е този, който има власт над единния Животински разум и го използ-

ва, да кажем така, за прецеждане на „чистата Душа“ през материалните филтри за света на Бог.

Анастасия: Мисля, че за всеки човек, който върви по пътя на самоусъвършенстването, ще бъде интересно да научи как действа Животинският разум в човека.

Ригден: Той проявява своята Воля по различни начини: чрез Животинското начало (чрез активността на задната и страничните Същности, когато те работят в неговия режим), материалното тяло…

Анастасия: Да, имайки предвид, че повечето хора се идентифицират главно със своето отражение в огледалото, мислейки, че тялото – това са те.

Ригден: Ако човекът представляваше само тяло, той щеше да има задълбочени познания за всички фини нюанси за управлението му и щеше да живее така, че да управлява десетките хиляди най-различни жизнено необходими функции и операции, които се случват в неговия организъм постоянно. Но тялото като единен организъм функционира основно в автономен режим от съзнанието на Личността. А какво вижда човек в своето тяло без огледало? Какво вижда тук и сега с отворени очи във видимия свят? Той вижда само това, което му позволяват тези две „прозорчета“ (очите) изначално предназначени за наблюдението на този триизмерен външен свят от „тъмната стая“ на своето съзнание. Много ли ще види и познае Личността за себе си или за многообразието на света по този начин? Нима мислите и емоциите се явяват продукт на това съзнание? И знае ли човек изобщо откъде и как се появяват?

Животинският разум, така или иначе, постоянно въздейства на човека чрез своето подразделение – Живо-

тинското начало, което се явява част от материалния свят. В повечето случаи хората дори не разбират това. Мислите просто изникват и човек си мисли, че те са негова „собственост“. На хората им е трудно да уловят действията и мислите от Животинския разум в себе си, особено когато не знаят за своята двойствена природа и естествено, без да контролират тези процеси в себе си. Като резултат от това възприемат Волята на Животинския разум като свои мисли, желания, емоции и т.н. **Човек реално е свободен единствено в своя Избор, но няма свобода над мислите си, защото неговото съзнание (Наблюдателят) всъщност не ги произвежда, то просто избира** между двата потока – мисли и стимули от Духовното начало (Неговата Воля) или мисли и желания от Животинското начало (неговата Воля). **Тоест човек може да избира между това, което му харесва или привлича в едната или другата Воля и да отдели силата на своето внимание, която поражда действия.** Тъкмо това е и **ключовият момент в човешкия Избор**.

Анастасия: Да, човек просто избира, да приеме едно или друго нахлуващо настроение, емоция, мисъл или не. Много читатели вече разбират това на практика, контролирайки своите мисли ежедневно. Ето например, типична ситуация, която хората описват в своите писма: „Колко пъти забелязвам как привидно всичко е наред, но изведнъж се появява отрицателна емоция или мисъл и настроението веднага се разваля. Възниква апатия към всичко, чувство на вътрешно напрежение, безпокойство, страх. Та аз не съм го искала, това се случва от само себе си, някак си въпреки моето желание. Най-интересно е, че ако започнеш просто да игнорираш нахлуващите лоши мисли или емоции и целенасочено се концентрираш над

хубавите, например позитивните мисли или добри дела, след време този негативизъм отстъпва, все едно изобщо не се е появявал. А ако се поддадеш на лошото настроение и започнеш да се самосъжаляваш, като цяло да отдаваш свето внимание на отрицателните емоции, това състояние само се изостря и започва да живее в теб, по-скоро да те трови като паразит. След това е доста трудно да вляза в медитация, налага се да се принуждавам. Но когато вече изпълняваш духовна практика, тутакси се превключваш на своето родно състояние на вътрешна свобода, чувство на дълбока Благодарност и Любов към всичко насъщно, на чистота на чувствата…“

Ригден: Безусловно в това превключване, в игнорирането на мислите от Животинското начало, в избора и утвърждаването на доминацията на Духовното начало се крие същинската работа над себе си. Животинският разум заставя хората да се противопоставят на своята духовна природа, да вярват само в доминацията на материята, в своето „неделимо“, „нетленно“ материално тяло. Когато човек изпада в депресия, самосъжалявайки се или обратно, когато е обхванат от мечти за материални придобивки, преследване на земна слава, богатство и т.н. – всичко това свидетелства, че в дадения момент той, без да осъзнава, е подчинен на Волята на Животинския разум и е лесно управляем в неговата система.

Анастасия: Човек всъщност може да проследява моментите на проявление на Животинския разум по наличието на вълнуващи мисли и материални желания от Животинското начало.

Ригден: Да, но при условие, че човек *следи* проявите на подобни мисли и желания в себе си, а не да

участва в този процес и да го подхранва. Управлението на Животинския разум в живота на човека е толкова рутинно, че човек практически не го забелязва, приписвайки го на свои собствени мисли, желания, навици, характер и др.. Но, явното подчинение на Волята на Животинския разум се проследява най-добре в действията на така наречената от психолозите експресивна, а още по точно – действаща тълпа, ако ключов момент в нейната активация се явява доминацията на Животинското начало. В това се изразява контролът на Животинския разум, неговото проявление чрез колективния разум в „беснеещата тълпа“.

Като цяло, трябва да се разбере, че всички „характерни“ индивиди в тълпата много бързо губят своята „индивидуалност“. Те стават податливи на общия импулс, на колективния разум. В такава среда всички стремително се заразяват от обща възбуда, импулсивност, бърза неосмислена взаимна отзивчивост. Като цяло, хората в тълпата се обезличават и се превръщат в маса. Индивидът губи своето самосъзнание, в него се пробуждат пориви и емоции, характерни за *общата Воля на тълпата*. При това тези пориви и емоции вече не са ограничавани и не подлежат на контрола, който обикновено човек осъществява над тях. Тоест на човешкото общество е присъщ колективния разум (подчинен на Животинския разум), отчитайки факта, че хората също се явяват част от материалния свят.

Има значителна разлика, когато човек е в тълпата и е подчинен на Волята на Животинския разум и когато се намира в група от хора, но всеки в нея съхранява своята истинска индивидуалност. В първия случай в неговото съзнание тече пълна доминация

на Животинското начало, то е свито и в него са активни само материални желания и стимули, животински инстинкти, а Духовното начало е блокирано. В тълпата индивидът се анулира като Личност, съществува само тълпата като организъм на единния Животински разум. А когато в човека доминира Духовното начало и той се намира в група от единомишленици, които например заедно правят общо добро, съзидателно дело, то той съхранява своята истинска индивидуалност, под която се има предвид връзката на Личността с Душата (Бога). Той може да чувства другите хора, да бъде с тях, както се казва, на една вълна, да се радва на техните успехи, но съзнанието му ще бъде разширено и ще съхранява своята постоянна индивидуална връзка с Душата чрез своето внимание и дълбочинни чувства. Аналогичен процес се извършва и при колективната медитация, когато хората изпълняват заедно духовна практика, но всеки запазва лична връзка със своето Духовно начало.

Анастасия: Когато в обществото са загубени основните изконни Знания за Духовното начало, а остатъците на някогашното знание са преработени от религиите, за човека става трудно да разбере какво точно представлява доминацията на Волята на Духовното начало в обществото и във всеки един човек. Днес това звучи като предания за „рая на земята“. А що се отнася до доминацията на Волята на Животинския разум в тълпата, примери има предостатъчно, въпреки че хората в тълпата не разбират същността на невидимия източник на въздействие, каква е причината за това явление и защо изобщо присъства в човешкото общество. Съвременната наука разполага вече с доста изследвания по въпроси за социалната психология и проблематиката

на поведението на тълпите. Ако се запознаем с тях, то може да разберем, че за същата тази агресивно действаща тълпа са изцяло характерни всички признаци на Животинското начало.

Например, *агресивната тълпа* се задвижва от една-единствена емоция на гняв, злоба или сляпа омраза. И тази чужда на духовната човешка природа Воля направлява действията на хората в тълпата към разрушения и убийства на себеподобните. *Паническата тълпа* е обхванатa от единната емоция на страх. Повлияните от нейното въздействие хора, както всяко животинско стадо, се спасяват чрез бягство, в паниката могат да стъпчат дори и собствените роднини. В такъв момент хората губят своята човечност, превръщат се в същества, доминирани от животинските инстинкти, както се казва, „загубват ума си“ от страх и желание да спасят само и единствено себе си. Доминиращите емоции от така наречените *алчни тълпи* се явяват качества от Животинското начало като алчност, желание за притежание на повече материални ценности. Или, например, *бунтовническа тълпа*, която се явява неизменен инструмент на всички революции и преврати. Типичен проводник на Волята на Животинския разум, ако вземем предвид какви действия извършва в своето безумие: унищожение на хора, погроми, палежи, стремеж към използване на оръжия. Склонности към произвол, буйство, свирепост и т.н.

Ригден: Съвършено вярно. В основата си – емоцията е проводник на Волята на Животинското начало, а също и всичките закони за влияние и борба за господство на една материя над друга. Човечеството в по-голямата си част няма дори обща представа за въздействието на Животинския разум върху

него, но въпроса за личните му прояви подобни на различните видове поведения на тълпата се изучават внимателно, особено от спецслужбите в различните страни. Освен това се разработват и внедряват технологии, които използват тези безсъзнателни действия на хората в тълпата за постигането на определени политически или религиозни цели.

Например, отдавна е известно, че най-баналното произшествие на улицата, нека вземем пътнотранспортното, събира случайна тълпа от любопитни минувачи. Тази тълпа се заразява с еднотипни емоции от инцидента, случва се така наречената от психолозите „циркулираща реакция“ (нарастваща емоционална зараза в тълпата). Това обикновено започва с разговори кой какво е видял, кой как е управлявал превозното средство и кой е виновен. Накрая нещата свършват с такова нагнетяване на емоционални страсти, че тълпата бързо се трансформира от *оказионна* (оказионен, от латинската дума „occasio“ – „случай“) в *експресивна,* сменяйки темата на дискусията от обсъждането на ПТП на търсене на виновния за ужасното качество на пътищата, лошия живот и отсъствието на ред в обществото. При подгряването на подобни емоции се стига до трансформацията на тълпата в *действаща* такава.

Може би, за по-добро възприемане как именно се случва това, ще приведа класическата тайна схема за използване на технологията за смяна на властта от спецслужбите, основана на подобни ефекти за заразяване на тълпата. При това такива методи са прилагани както при конкуриращи се държави, така и от собствените служби в собствените страни. Например приблизително по едно и също време в различните краища на столицата „изве-

нъж“ се случват пътно транспортни произшествия. Естествено, веднага се появява случайна тълпа от „зяпачи“, сред които се оказват и специалисти, способни да превърнат чрез своите речи окозионната (случайна) тълпа в действаща и да я насочат към бунтове и размирици, на смяна на един режим с друг. Също така подобно заразяване на тълпата само, че по други начини и други схеми, предизвикващи проявата на Животинския разум в масата, могат да бъдат проследени по сериите подготвени и изкуствено извършени цветни революции в различните държави по света.

Анастасия: Тъжното е, че повечето хора не знаят за това и резултатът е, че дадените технологии и до днес работят в тълпата. Ако човек знаеше за тях, той не би бил поредната пешка в чуждите ръце и не би се поддал съзнателно на чуждата за неговото Духовно начало Воля, не би станал активен проводник, натоварващ своята Личност с тежестта на материалистичната доминация. Може би това се случва заради навика човек да живее отдавайки своите предпочитания на мислите и емоциите от своето Животинско начало в ежедневието си. В допълнение той е склонен да подражава на околните. А много хора днес не се грижат за чистоплътността на своите мисли.

Може би това е причината в обществото „животинското настроение“ да се предава много по-често и по-бързо, отколкото доброто, духовното, позитивното. При това се разпространява сред населението със скорост, подобна на огън по бикфордов шнур. Много хора са се сблъсквали с такива явления, но, за съжаление, невинаги ги осъзнават. Например, срещат свой познат или роднина, а те като прави-

ло, започват да разказват за някой, с който са се видели в същия ден или в близките дни и с когото са разговаряли, и който ги е впечатлил силно със своите негативни постъпки или думи. Любопитното в случая е, че човека не само предава думите от „възмутителя на своето спокойствие“, но се и опитва да възпроизведе точно неговия гняв, акцентът върху едни или други думи, да възпроизведе неговите жестове. С други думи, при предаването на тази информация той е обхванат от същите емоции и силата на Животинския разум. Освен това, той самия не осъзнава и не разбира как се превръща в проводник, опитващ се да предаде по-нататък насилствено, налагайки същия негативизъм, само че вече към своите познати, приятели, колеги от работата, семейството. Като цяло, имайки предвид колко широко е разпространено това явление в световното общество и колко пъти на ден се случва с различни хора в световен мащаб, то се очертава много печална ситуация.

Ригден: Просто хората трябва да разберат причината зад подобни ситуации, да игнорират Волята на Животинския разум и да не бъдат неговия пореден проводник. В противен случай, ако човек отделя в този момент много от личното си внимание, например, на темата, която в момента го завладява, то сам ще се зарази и ще се превърне в следващия проводник на Животинския разум. Като резултат от тази зараза, човек ще жадува да разкаже тази „новина“ на своите познати, при това често с интрига от Животинското начало (като повод да се обсъди или принизи някой, да се надсмее над друг) и непременно с възпроизвеждането на същите емоции. Животинското начало е силно в хората, когато те самите не знаят за него и не следят за неговите прояви в себе си.

Анастасия: Също така е интересно, че новините за нещо хубаво, добро и още повече за нещо значимо в духовен смисъл не се разпространяват толкова бързо, колкото в случая с емоционалните новини, свързани с Животинското начало. Характерното тук е, че предавайки добрите новини, човек се старае да ги предаде по свой начин, все едно възпроизвежда някоя мъдрост от новината, все едно лично от себе си.

Ригден: За съжаление, съвременните хора не толкова често служат като проводници на Духовния свят. Затова виждат събитията по телевизора, но не ги виждат без него, слушат думите на човека, но не го разбират без думи, умеят да четат книги на различни езици, но не умеят да четат книгата на своя живот. Опитват се да вървят по течението на реката на своя живот, заставайки срещу него, търсейки в това смисъл, но не разбират, че смисълът на тяхното съществуване се намира на другия бряг. Много хора живеят просто уповавайки на мъртвата привидност на нещата, служейки сляпо на Животинския разум. А трябва да се живее с това, от което се заражда творението, трябва да се живее с духовно съзидание, служейки на Духовния свят. Само тогава човек ще може да вижда събитията, да разбира хората и ще умее да коригира своя живот от позицията на Наблюдател от Духовното начало.

Анастасия: Бих искала още и да се спра на един от наболелите проблеми в съвременното общество – зависимостта на някои хора от алкохола и наркотиците. Вие разказахте за как Животинският разум подчинява Личността на своята Воля чрез тези отрови, как незабележимо за нея се развива зависимост, и какво губи човек, попадайки под такова чуждо за неговата духовна природа влияние.

Ригден: Да, това е особена тема. Един от начините Животинският разум да подчини напълно човека е именно да провокира в него желание да употребява алкохол или наркотици. **Когато човек започва да употребява алкохол или наркотици, Животинският разум започва изцяло да доминира над него, да го поробва, блокирайки всички възможни проявления на сила от Духовното начало.** На нивото на неврофизиологията се получава дисбаланс и много мозъчни неврони се блокират. Човек започва да възприема информацията все по-зле. Затова пък в него активно доминира Животинското начало, струва му се, че е „герой“, че всичко на този свят му е позволено. Такъв сапунен мехур (илюзия) по принцип се създава не заради самата същност на човека, а просто защото се случва утечка в системата на работата на мозъка, състоянието на съзнание на Личността се превключва в друг режим, където тече пълно подчинение на Животинското начало. За Духовното начало в човека – това е крах, това е все едно да поставиш душата си в смъртоносна и отровна среда. Нейната сила и така е частично блокирана от „светофилтрите“ – субличностите, а подобна тотална доминация на Животинското начало в новата Личност я лишава от последния шанс и надежда. **Алкохолът и наркотиците правят от човека послушен роб на Животински разум и дори в малки дози убиват в него зародиша на духовното.**

С течение на времето в човека се развива алкохолна или наркотична зависимост, която той всячески отрича. При това човек упорито продължава да употребява тази отрова, позовавайки се на всякакви поводи (традиции, празници, рождени дни, стрес и т.н.). В резултат на това той не забелязва как изгуб-

ва своята духовна основа и как зависимостта прераства в деградация на неговата човешка природа, Личността, до нивото на животинските инстинкти. Вече споменах, че хората, намиращи се в състояние на алкохолно опиянение не са адекватни да възприемат информацията. В повечето случаи всичко, което в момент на алкохолно опиянение (считайте отравяне) доминира в тях – са мисли в слух от Животинското начало, егоизъм, горделивост, нереализирани прекомерни амбиции. Това е истинска трагедия на първо място за самата Личност.

При хората, които се занимават сериозно в духовно си развитие, организма просто физически не може да понесе тези отрови (алкохола, наркотиците). Защо? Защото при употребяването на тези токсични вещества се нарушава тънката връзка с другия, духовния свят, губят се, казано на съвременен език, екстрасензорните възможности. В състояние под въздействието на алкохола или наркотиците човек не е способен да разчита информацията, постъпваща от невидимия свят, неговите свръхестествени способности просто гаснат. Всичко, което възприема в това състояние, е проява на Волята на Животинския разум, която човека приема чрез своите мисли и желания.

Това е било известно още от древни времена, за това се знае много добре и днес. Например, в Съветския съюз съществувала силова система на Спецслужбите, включваща в себе си отдели, занимаващи се с и изучаването на паранормалните явления, и с развитието на паранормалните и психически способности у някои от своите служители като слиперите. Така че от тяхната рационална диета е бил изключен дори кефира (ферментирала млечна слабоалко-

холна напитка алк.с. до 2%), да не говорим за строгата забрана за употреба на алкохол и наркотици. Пушеното по принцип е било разрешено, никотина и катрана интоксикират организма, но поне не блокират огледалните неврони, а следователно позволяват безпрепятствено да се работи с невидимия свят, отчитайки необходимата информация.

Затова човек, употребяващ дори в малки количества алкохол, без значение кога, деградира духовно като Личност. **Ако се появи желание за употреба на алкохол или наркотик – това са първите симптоми, че се намираш под властта на своето Животинско начало.** Следователно трябва да се вземат мерки за пренастройване доминантата на съзнанието, насочвайки вниманието си върху позитивни моменти, спортни занимания, физически труд и т.н. Трябва да отбележим, че ако човек напълно спре да пие или употребява наркотици, с времето организмът му се възстановява и той отново получава шанс за духовно развитие на своята Личност.

Разумът на материята е изключително активен. Това е негово проявление, когато на „невярващите“ хора с материалистичен начин на мислене се навързват мисли за постигането на някаква „безгранична свобода“ чрез алкохола и наркотиците. Това е негово проявление, когато на „вярващите“ хора им се навързват мисли за получаването с помощта на алкохола или наркотиците, видите ли една от „възможностите“ за някакво съкровено познание или постигане на „духовни висоти“. Всички тези мисли – са илюзия на Животинското начало, които, така или иначе подтикват хората към постоянна зависимост от Волята на Животинския разум, създавайки

привлекателни мисли, свързани с приема на редовната доза от тази отрова.

Анастасия: Много хора просто не виждат очевидните факти и не се замислят защо с тях се случва така, с техни познати, защо този проблем продължава да съществува в обществото. Те не си задават въпросите: „Как възниква и се формира устойчивата алкохолна зависимост? Кой я е внедрил изкуствено в обществото и кой поддържа активно тази смъртоносна за Духовното начало „традиция“?“. По този начин човека погубва не само себе си и своята Личност, но и създава проблеми в заобикалящото го общество.

Това е особено голям проблем, когато върху човека лежи отговорността за семейство или деца. Работата не е само в това колко материални блага може да осигури на своите деца. Работата е там, колко духовни ценности ще успее да им даде в своя живот със *своя пример*. В края на краищата децата не са лична собственост, не са и „патерица“, на която човек планира да се подпре на старини. Те са на първо място нови Личности, чието съзнание е бял лист. Те са се появили на този свят както всички останали – за да получат шанс за своето духовно освобождение. Тези нови Личности фактически от малки наблюдават и възприемат житейския опит на предходните поколения посредством авторитетните за тях хора, най-вече от родителите, които до голяма степен служат за техен пример. Ако в семейството съществуват „традиции“, свързани с употребата на алкохол, то от ранна възраст на децата се налага негативен опит и пример на зависимост от Животинското начало, което демонстрират възрастните, например пийвайки на домашните празници. Хо-

рата считат това за безобидно действие, защото не разбират неговата същност и по-нататъшните му последствия.

Ригден: Те не разбират каква мъка може да последва от това, обричайки на страдания Душата не само на своите деца, но и на бъдещите им потомци. Въпреки това ситуацията е поправима, ако хората започнат да работят на първо място над себе си, ако започнат активно да променят самото общество, в което живеят, към по-добро. А що се отнася до обществото, трябва да се вгледаме в корена, а именно кой популяризира алкохола и наркотиците сред хората и защо това продължава да се случва? Тази информация е достъпна и днес. Първите, които въвеждат в масова употреба алкохола и наркотиците са жреците и политиците, които са видели в това своята изгода. А защо? Защото, както казах, с тяхна помощ се блокира духовния елемент в Личността и човека започва лесно да се поддава на влиянието на чуждата Воля. Чрез проводника от Животинския разум хората стават лесни за управление, тяхното съзнание става лесно манипулируемо – като част от тълпата („биомасата“).

Само погледнете в реалностите на днешния ден. Защо при цялата показност в борбата с тези явления в целия свят всичко това реално се поощрява негласно? Провежда се тази същата, както в древността, но само че още по-масова пропаганда и разпространение на алкохола и наркотиците не само чрез самия продукт и неговата реклама, но и чрез формирането на стереотипи и внедряването им в масовата култура на обществата. Например, чрез масивно въздействие от страна на средствата за масова комуникация, а също и популярни културни проекти и художествени филми. Всъщност чрез образите на идолите и тех-

ните „навици“ е по-лесно от всякога да се кодира човека, да се подчини неговата система, както вече казах, защото всеки индивид е склонен към подражание. Като цяло, не всичко е толкова просто, колкото изглежда на пръв поглед.

Анастасия: За съжаление в наши дни това е самата истина.

Ригден: Но, отново, кой пречи на самите хора да въдворят ред в обществото? Кой пречи на Личността да дисциплинира своите мисли? Всичко е в ръцете на самите хора. Просто всеки трябва да се стреми да служи, като добър пример за останалите и поне да създава около своето лично обкръжение благоприятна в това отношение обстановка, без да поощрява хората да употребяват алкохол и наркотици, без самият той да създава условия за разпространение сред хората на тази животинска зависимост. Да направи всичко възможно да се популяризират и насърчават духовните Знания в масовата култура, културно нравствените ценности и примери за образа на истинския Човек.

Анастасия: Надявам се, че хората ще вникнат в тези знания. И ако е възможно, моля ви, кажете още нещо за Животинския разум. Казахте, че той работи главно чрез колективните и индивидуални разуми, тоест чрез свои подразделения. Бихте ли обяснили по-подробно неговото проявление на базата на примера за човешкото общество?

Ригден: Тези процеси могат да бъдат проследени както на микро, така и на макониво. Благодарение на своя двойствен характер, хората могат не само съзнателно да ги изучават, но и да създадат общество

реално стъпващо на духовна основа. В своето духовно развитие човек получава възможност да бъде Наблюдател от гледна точка на Духовното начало и съответно, да разбира проявленията на Животинския разум. Той е способен да контролира неговите действия и да коригира собственото си развитие, без да допуска намесата на тази чужда за неговата духовна природа Воля в своя живот. Така е и в обществото. Например, днес има немалко научни трудове за естеството и начините за контролиране на масовите настроения. Само, че тези трудове се използват за укрепване на политическото и жреческо управление над народните маси. Но същността не е в това. Дори в тези проучвания могат да се намерят доста интересни моменти.

Настроението – е психологическа производна. Предмет на масовите настроения се явява масата (множество хора, тълпата), която е обединена поради действието на някакъв фактор. Такива фактори могат да бъдат *емоциите, чувствата* и други психологически прояви, отразяващи поведението на хората. Поводът за създаването на маса от хора са *слухове*, които обикновено имат *отрицателен характер*. Те пораждат в човека скрито недоволство (заради активирането на задната и страничните Същности). Вече говорихме за това, колко бързо се разпространяват такива слухове и как хората са склонни да бъдат проводници на Волята на Животинския разум. Ако повечето хора *вярват* на подобни слухове, тоест насочват *силата на своето внимание* към тях и съответно самите те се превръщат в носители на тази Воля, то те допринасят за нейното разпространение по-нататък.

Като правило, слуховете са изградени върху противопоставянето между „нас“ и „тях“. Съзнанието на хората се замъглява от текущата ситуация и те не

виждат корена, истинската причина, която провокира напрежението. Затова хората се тълпят по улиците, желаейки да променят своя живот, а резултатът е разочарование и влошаване на живота им или просто кървави побоища. В историята има достатъчно примери, когато хората, излезли на улицата дори за мирна подкрепа на някое движение, попадайки в тълпата сами не разбират какво се е случило с тях и какво ги е накарало да бягат с всички и да трошат своя град, в който утре ще продължат да живеят.

Затова на масовото настроение са присъщи: стимула, реакцията към него и готовността за действие. Такава маса възниква ситуативно и реагира на едни и същи стимули по един и същи начин. Тя е обединена от психологическа връзка, която на свой ред е образувана от *сходни емоции и импулси*. Това е особено психическо състояние еднородно за повечето хора. При това обикновено съдържа в себе си определен деструктивен заряд и има скрита отрицателна насоченост. Ако хората имаха възможност да фиксират движението на енергията от мислеформите в тълпата, то биха видели, че тя прилича на *спирала, въртяща се обратно на часовниковата стрелка*. Едни и същи думи и емоции се възпроизвеждат отново и отново, увеличавайки своята интензивност за сметка на все по силното възбуждане на проводниците, навиващи се един друг и включването (улавянето) на съзнанието на нови хора, желаещи да послушат ораторите или да се включат в „разрешаването“ на ситуацията. След това започва търсенето на виновния, на когото се приписват всевъзможни отрицателни качества. И, в края на краищата, ситуацията може да се развие до избиването на цялата тази негативна енергия на масата към който и да било близък или нарочен обект или физически лица, които според „мне-

нието“ на тълпата са съпричастни с виновниците за техните беди или се явяват самата беда. Между другото, ако такова вълнение между хората и циркулирането на сплетни отсъстват, то това състояние бързо губи своята сила.

Анастасия: Да, традиционното търсене на „изкупителна жертва“ е свойствено при доминацията на Животинското начало в човека. Само че, тук всичко това се проявява в една единна маса, подложена на въздействието на Волята на Животинския разум.

Ригден: Абсолютно. Следва да се отбележи, че Животинския разум проявява своята Воля не само чрез настроението на масата, която носи явен разрушителен заряд, но и чрез скритата отбрана от това, което се счита за нейно „притежание“. Заразяването с Волята на Животинския разум в масата се случва доста бързо, като разпространение на вирус. При това тълпата обзета от тази Воля и управлявана от нея, безропотно отхвърля всичко, което я нарушава, противопоставя й се или по някакъв начин се опитва да разбие този повърхностен стереотип. Тази маса като едно цяло насочва своя негативизъм срещу потенциалния нарушител на тази Воля. Също характерно е, че всички стремежи в тълпата, намиращи се под влиянието на Животинския разум са повърхностни. Те са изпразнени от съдържание, в тях няма дълбочинни чувства и липсва връзката на индивида с неговото Духовно начало. Когато човек остане насаме, той не може да си обясни защо се е държал толкова неадекватно и противоестествено по време на присъствието си в беснеещата тълпа. А отговорът е прост: в момента на пребиваване в масата той е бил чисто и просто един от проводниците на Волята на Животинския разум.

Анастасия: Да, по принцип такива прояви са донякъде идентични, както в обществото, така и в „нападките“ от Животинското начало към индивида. Например, в книгите на светите старци може да се намерят примери за борбата им със своите „страсти“. В това число там се споменава, че когато човек пребивава в духовно състояние, казано на наш език, Животинското начало започва всячески да го изпитва не само чрез изкушителни мисли, но и да влошава здравословното му състояние, агресия от страна на обкръжаващите го хора и т.н.. Тоест със своите проявления чрез видимата и невидима материя.

Подобни примери могат да бъдат намерени не само в литературата, но и да се проследят на практика, например, как различните хора реагират на Знанията, които, благодарение на вас са дадени и изложени в книгите. Има хора, които прочитайки ги, започват да се пробуждат духовно, да разширяват своя мироглед и да дисциплинират своите мисли. Едва започнали да проследяват Животинското начало в себе си, без да издават на външния свят своя интерес към духовната работа над себе си, мнозина от хората забелязали как веднага се появява агресивна атака от Животинското начало. При това както от страна на тяхното обкръжение (познати, близки, приятели, когато най-често самите те са обект на атаките на Животинското начало), така и от страна на „собственото съзнание“. Животинското начало оказва отчаяна съпротива в отговор на отнемането на властта му в човешкото съзнание и „неприкосновеността“ му вкоренена в начина на мислене. Освен това, някои особено упорити в духовното самоусъвършенстване хора, неочаквано получавали агресивни обаждания от несъществен характер от различни роднини, бивши познати, вклю-

чително и от такива, които не са чували от много отдавна. Но най-често, особено на първите етапи от работата над себе си, като от никъде и без причина изниквала агресивна атака от страна на обкръжението в работата, дома и отново от тези, които са по-податливи на влиянието на Животинското начало. Последните, очевидно, без да подозират, в този момент се явяват просто проводници на Животинския разум.

Ригден: Това е естествено. Животинският разум ще направи всичко възможно, за да върне духовно пробуждащия се човек в старото русло на обикновената доминация на Животинското начало, да възвърне своята власт над отвиващото се „винтче“ в своята материална система. Неговата задача е да пробуди в човека животински страх и да го принуди да вярва единствено в материята и нейните сили и закони, за да може самия човек да се предаде духовно. Но в реално изборът винаги остава за самата Личност. Благодарение на процеса на духовно развитие, човек познава не само себе си, но и невидимата страна на заобикалящия го свят. Той започва да различава реалността от илюзията, която преди това е смятал за реалност. Усещайки своята истинска духовна природа, човек започва да губи страховете навързани от Животинското начало. *Той започва да чувства своята Душа и нейния свят, започва да разбира, че когато се явява Проводник на Волята на Духовното начало, за него вече не съществуват препятствия в материалния свят.* Затова когато човек се намира в такова ясно, разширено състояние на съзнанието, то на Животинския разум му остава само да „бди“ и да чака случай, когато може да върне властта си над дадената Личност, когато тя отслаби своя духовен контрол, започне да се поддава на емоции, съблазни и

всякакви мисли и желания от Животинското начало. Това просто трябва да се разбира, за да не се поддава човек на неговите уловки. Но най-важното в целия процес на действие на Животинския разум по време на духовното пробуждане на човека е това, че самият той в позицията на Наблюдател от Духовното начало, получава практически опит и разбиране за онова, пред което Животинския разум е безсилен.

Единственото нещо, на което Животинския разум не може да се противопостави – е духовната сила. Тоест, когато човек вече съзнателно избере духовния път и живее със своя вътрешен духовен свят, със своята дълбока чувствена взаимовръзка с Душата и света на Бога, когато умее не само да фиксира, но и да контролира своето Животинско начало и множеството негови проявления под формата на различни емоции и желания. Разбира се, такъв „боен“ опит в някакъв смисъл се придобива, благодарение на атаките от страна на Животинския разум, който предизвиква към себе си духовно пробуждащият се човек. Съзнанието се превръща в бойно поле. Но резултатът от победата си струва усилието, та нали човек пробужда в себе си духовните сили, укрепва ги, разбира по-задълбочено реалността и смисъла на своето съществуване, като започва осъзнато да се стреми към Бог и неговият Духовен свят, тоест към Вечността.

Духовната сила, дадена на човек, е огромна. Ако повечето хора в съвременното общество успеят да осъзнаят тази проста Истина, разберат цялата илюзорност и краткотрайност на обкръжаващата ги материя и започнат да се пробуждат духовно, то това неизменно ще се отрази на цялото човешко общество и монадата ще се обърне. Тогава най-после ще настъпи бле-

нуваното златно хилядолетие, за което от незапомнени времена хората толкова мечтаят.

Анастасия: Всичко започва с първата стъпка на индивида в духовната посока, индивида като единица в структурата на обществото. Затова за всеки човек е важно да знае своята истинска природа и това, пред което е безсилен Животинският разум, как да се контролират неговите проявления и как да не се допуска неговото надмощие и насилие над своята Личност.

Ригден: Съвършено вярно. И това е много по-просто, отколкото хората си мислят, когато се намират в състояние на духовно бездействие. *Човек трябва просто да не позволява на Волята на Животинския разум да се превърне в негова реалност*.

Но да се върнем към нашия разговор за материалното жертвоприношение. Знанието за съществуването на колективния и индивидуалния разум е присъствало в обществото от древни времена, като неразделна част от духовното познание. Разбирането на своята двойствена природа помагало на човека да направи своя осъзнат избор, на кое от началата (Духовното или Животинското) да посвети своя тленен живот и на чия Воля да служи. Между другото, на основата на изконните Знания за колективните и индивидуални разуми по-късно започнали да се развиват архаичните вярвания, като тотемизма, анимизма, фетишизма, анимизма, шаманството. Да вземем за пример тотемизма. Първоначално тотемът изобщо е обозначавал *определен знак*, чрез който човека, владеещ духовните Знания, можел да влияе върху природните стихии, процеси, животинския свят, тоест върху материята. Много по-късно, изкушени от магическите практики, ръста на надмощие на Животинско-

то начало в обществото, желанието за изобилие и материално благополучие, хората превърнали всичко това в култ към тотема, в цял комплекс от вярвания в свръхестественото „родство“ между племената и определени тотеми (с животни, растения, природни явления, неодушевени предмети). И отново върху какво е бил поставен акцента? Върху молбите на хората Животинският разум да „сподели с тях своята сила“, тоест свръхестествена сила за достигането на някакви земни блага, за придобиване на власт над другите хора и т.н. Както знаем, подобното привлича подобно.

Така възникнали магиите, анимизма (вяра в духовете и свръхестествени същества), фетишизма (преклонение пред неодушевени предмети – фетиши, надарени според хората със свръхестествени сили). Така се е появил и анимизма (култ поклонение към безлична, свръхестествена сила, определяща, по представите на хората, жизнените процеси в природата, например, успех в ловуването, във война, получаване на по-добра реколта и т.н.), шаманството (на базата на култа към духовете, вярата в свръхестественото общуване на служителя с култа – шамана – с духовете). Тези култове са се сформирали някога на основата на духовните знания, след което започнали подмените от Животинското начало, зараждането на жречеството, борбата за власт. Знанията за законите на материята започнали да се прилагат в полза на системата на Животинския разум. Тоест сред хората започнало преклонението и подражанието на „най-силния“, неговото обожествяване, създаването на ореол от неприкосновеност. А в някои случаи дори изяждането на „най-силния“, както в някои култове това се е приемало, като един вид опит с неговото уподобяване или придобиването на неговата сила. Освен това, на пред-

ставителите на подобни вярвания е било свойствено агресивното отношение към всички инакомислещи и всячески се е поощрявало нападението над „враговете“ (хората, почитащи други култове) и тяхното унищожение. А пък целите на извършването на подобно окултни обреди говорили само за себе си: забогатяване, тоест преумножаване на материалните блага, гарантиране на плодородни земи и хора, благосклонността на стихиите, които са се постигали чрез сключване на договор със „свръхестествените сили“ (често с проливане на кръв), споен с жертвоприношения.

Анастасия: С други думи, всичко това представляват същите действия, характерни за материалните същества (или маси), намиращи се под влиянието на Волята на Животинския разум.

Ригден: И всичко това е работило: стихиите заобикаляли селата, природата дарявала хората с добри плодове, хората, просещи със своите „молитви“ за сила и ловкост в материалния свят били дарявани с желаните качества. Като цяло, в много от случаите хората получавали от материята тези блага, които измолвали в замяна на своите „молитви“ *по вярата (върховния избор)* и материалните жертви на това място, където живеели.

Но каква е била всъщност цената, която Личността е плащала за предоставените на техните смъртни тела временни земни блага от Волята на Животинския разум?! Дори за извършването на най-безобидния „свещен ритуал“ хората изразходвали *силата на своята вяра*, своите вътрешни, съзидателни дълбочинни чувства, които изначално са предназначени за сливането на Личността с Душата,

освобождаването от материалния плен. В противен случай никакъв ефект не би имало в материалния свят. Подобни човешки материални желания за повишаването на комфорта, условията за съществуване и натрупването на богатства способствали само и единствено за укрепване на Животинското начало в човека, още по-голямо изкушение, привлекателността за притежаването на „свръхестествени сили“, разделение и борби сред хората, зараждането на институциите на политическата и жреческа власт. Едноличното притежаване на една или друга сила довеждало до разделението на кланове, конфликти и междуособици, довеждащи хората до безсмислено унищожаване, та дори на собствените си семейства, когато синовете тръгвали против бащите си заради своята вяра в силата на тотема на съседното племе.

Но трябва да отбележим, че въпреки това поклонение и жертвоприношение към Животинския разум на материята, все пак са поникнали духовни кълнове, тоест имало е и хора, интуитивно търсещи изконните духовни Знания в своята вяра, жадуващи за мир, доброта и обединение. Заедно с култа на всяка нация съществувала и богата митология за произхода на света и човека, която изначално се е основавала на единното за всички народи духовно зрънце от изконни Знания.

Имало е, разбира се, и мирни племена, които използвали изконните Знания основно за своето духовно развитие, тоест по предназначение. Живеели са скромно и са осъзнавали тленността и краткотрайността на своя живот, даден за духовно преобразуване на човека и неговата „подготовка към *другия* вечен живот“. Тези хора изкарвали прехра-

ната на своето племе с физически труд, без да губят своята ценна сила (която са дълбочинните вътрешни чувства, основани на искрената вяра), предназначена за духовно развитие. По отношение на материалния свят, те задействали тази уникална сила само в крайно редки случаи, например, когато ги е грозила реална опасност от непредвидимо природно бедствие, способно да унищожи цялото им племе.

А и социалната им организация била по-добра, отколкото при съвременното човечество. Живели са на групи и поддържали приятелски отношения един с друг. Нямало вождове, но е имало опитни хора, които притежавали духовни, магически и медицински познания и ги предавали на най-талантливите в духовно отношение младежи. Най-опитния по тези въпроси човек бил признаван за глава и бил избиран изключително след съгласуване на цялата община. Всеки можел да се обръща към него за важни съвети. Нещо повече, този човек не е имал особени привилегии и власт над групата и живеел, както всички останали.

Между другото, някои от потомците на тези народи и днес живеят по принципите на същата социална организация. При това се намират в много полоши условия на живот, отколкото хората в „цивилизованите“, по-точно, в по-комфортни, материално обезпечени страни. Но това не им пречи да живеят в своето общество по човешки. Това е въпрос на желание! Например, същите бушмени – африканските народи, говорещи на древните койсански цъкащи езици. Тези, които в древността си водили записи във вид на скални изображения. Между другото, названието „койсански цъкащи езици“ е чисто ус-

ловно. Думата „койсански“ е производна на думата „кой“ (Khoi) и означава „човек“, което от своя страна се използва като обозначение на наименованието на африканската народност Khoi-Khoin (също говорещи на цъкащ език), което означава „хора на хората“ или „истински хора“.

Анастасия: Да, любопитна съпоставка: „истинските хора“ говорели на цъкащия език, очевидно явяващ се отглас от „птичия език“, за когото споменахте, като за първия праезик на народите. Истинския Човек и в древността бил Човек! Както се казва, истински хора не са тези, които говорят красиво, а които живеят правилно.

Ригден: Абсолютно вярно. Наскоро в нашия разговор стана въпрос за народа Айни, явяващ се древното население на Японските острови. Този народ, с европейски черти на лицето, някога много отдавна се е заселил там от териториите, на които днес се намира съвременна Русия. Така че в превод от японски „айна“ буквално също означава „Истински човек“. Разбира се, не мога да кажа, че съвременните им потомци запазили всички тези знания, митология и социалната организация, които пазели далечните им предци. Но обърни внимание на националните им носии и ще видиш познатите ти знаци и символи, които разказват толкова много.

Анастасия: Интересно… Ето на това му викам архаични вярвания! Говорейки за знаците и символите, вие на практика елиминирахте сериозните пропуски в науката, „белите петна“ по въпроса за генезиса на архаичните вярвания. Та нали сред учените тече безкрайна полемика по този въпрос вече не едно столетие.

Мнозина са склонни да вярват, че всичко това е „недоразумението на дивака“, свързано с умствените възможности на първобитния човек. Но разбират, че в този „зародиш“ на практика се крият всички основни елементи на бъдещите световни религии (влияещи по неизвестна за тях причина върху масите от хора), включително и в частта с жертвоприношението.

Ригден (усмихва се): „Недоразумението на дивака“?! Да, съвременният човек по нищо не се отличава от „първобитния човек“: нито със структурата на мозъка си, разсъдъка си, своите многобройни желания от Животинското начало, нито с поривите към Духовното начало. Всичко е останало такова, каквото е било, и до днес, на границата на Избора.

Анастасия: Прав сте, на човека винаги му пречи собствената горделивост да разбере Истина. Във всяка епоха можем да намерим „учени“, които превъзнасяли до небесата постиженията на своите съвременници, критикувайки нивото на развитие на предишните поколения. Въпреки че през следващия век тези гръмки твърдения били критикувани от техните потомци. Малцина са тези, които с не предубедено око обръщали внимание на интересните факти, свързани с духовното развитие на човека от далечното минало.

А що се отнася до социалната организация на мирните племена, за които споменахте, то съвременните хора наистина има на какво да научат от тях. Трябва да се отбележи, че всички те живели задружно и най-опитния човек активно и безкористно помагал на хората, живеейки според идеологията на Доброто, без да се ползва в общността от никакви привилегии и

власт. Като цяло той е живеел както всички останали. Това е добър пример за тези хора, които днес се считат за вождове или жреци, тоест политици и свещенослужители. Мисля, че всеки здравомислещ народ би желал да живее в такава социална организация. Интересно сравнение – ако в миналото опитния човек живеел като всички останали, на практика помагайки на обществото със своите знания, индивидуално работейки с хората, то в съвременния свят на жреците и политиците не им стига факта, че съществуват отделно от народа, но също така се опитват да разпростират властта си сред хората по пътя на обещанията. И ако проследим историческите примери дори преди хиляди години, тези обещания не са се спазвали. За жреците и политиците това е просто игра, основана на човешката *вяра*.

Ригден: Трябва просто да се разбере защо се случва това и защо самото общество поддържа този процес, всеки път, правейки едни и същи грешки. Всичко това са предсказуеми действия при доминацията в обществото на потребителския начин на мислене. Какви са обещанията на политиците и жреците? За властимащите – това е само метод за манипулация на масовите, тоест обществените настроения и нагласи. Това е игра на желания и стремежи, подчертавам, масови и шаблонни модели на мислене, които се формират с помощта на средствата за масова информация, принадлежащи на властимащите. За масите обещанията и уверенията на политиците и жреците са просто израз на потребителския начин на мислене, който няма нищо общо не само с истинската духовност, но и с баналните изпълнения на обещания. Това, което е обещано да получат „безвъзмездно“, хората веднага мислено считат за свое и живеят с тази илюзорна надежда. Тук става дума изключително за

лична изгода, която засяга техните материалистични интереси. Знаейки тези потребителски човешки нагласи, жреците и политиците просто манипулират настроенията на масите.

Например, докато хората живеят с надеждата, че жреците и политиците ще изпълнят своите обещания, последните се занимават спокойно със своите дела. Тъкмо когато в обществото назрее недоволство и когато хората започна да губят търпение, тогава се започва политическия театър. В обществото, с помощта на същите политици и жреци, започва подбуждането на негативни настроения. От техните среди се пускат слухове кой именно мами народа и е виновен за всички беди (по този начин фокусират народния гняв върху поредните политически и жречески пешки), кой не е изпълнил обещанието си и у кого думите се разминават с делата (а последното веднага се възприема от хората като предателство на техните потребности). В резултат на това властимащите, с помощта на средствата за масова информация, бързо довеждат хората до критичната точка, случва се емоционален взрив. Жреците и политиците прибират своята пешка и поставят на нейно място друга, която по същия начин започва да обещава и уверява народа, придобивайки популярност чрез *вярата* на хората. И това е същият кръг на мисли от Животинското начало у хората, който започва от начало.

Анастасия: Какво се случва, ръководството на всяка страна в света, съответства на потребителските възгледи на своя народ. С други думи, когато по време на предизборна кампания някой кандидат или организация заявява, че се стреми да помогне на хората, то хората бързат да гласуват именно за изпълнението на техните желания от Животинското нача-

ло. А след изборите, посредством медиите, в хората се поддържа илюзията, че техните желания се изпълняват или ще бъдат изпълнени „в най-кратък срок“. Тоест продължават да се подклаждат надеждите и стремежите на масите до определен момент. И тази игра на Животинския разум се играе от поколение на поколение. По този начин хората пренасочват силата на своето внимание, тоест вместо да развиват духовните потребности на своята Личност и Душа, те я прахосват. А след това просто седят и чакат някой да изгради техният материален и духовен живот вместо тях самите. Ето това се казва реална подмяна на реалността от Животинския разум.

Ригден: Съвършено вярно. И тази подмяна на човешките действия с бездействие на първо място в духовните въпроси започвала именно със създаването на религията като такава. В частност с развитието на жреческата институция, когато духовните основи били подменяни с материалистични концепции и обещания. Жреците използвали обстоятелството, че хората, занимаващи се с духовно самоусъвършенстване, живели очаквайки духовно освобождение, бъдещо блаженство в *другия* свят. На тази основа жреците създали системата на религията, която по-късно използвали за създаване на своята политическа система. Тоест в началото жреците формирали в хората посредством убеждения и внушения устойчивото мнение, че човек сам по себе си е духовно слаб и „грешен“ и без помощта на жреците няма възможност да достигне духовна свобода. Те внушавали на масите, че човек може да получи духовна свобода само в случай, че раболепно изпълнява волята на жреците, техните ритуали и ги спонсорира през целия си съзнателен живот. С други думи, внушавало се е, че хората не могат да достигнат духовно освобождение чрез

самостоятелна работа над себе си, а само благодарение на посредници като жреците. Така че активирайки механизма за влияние над масите, жреците тутакси внушавали на хората идеята за „отлагане“ на осъществяването на техните потребности, настоявайки за реализацията на духовно им желание за неопределен срок. Например в есхатологичните религии и вярвания, за да привлекат хора именно към своята религия, жреците използвали информацията за последния „Страшен съд“ от съществуването на света, която заимствали от други древни религии. Обаче на вярващите нищо не се е говорело за древните източници в другите религии, а само се внушавало, че единствено пребивавайки в тази религия и служейки безкористно на нейните жреци през целия си живот, те задължително някога ще се спасят. По този начин жреците поддържали своята власт с обещания за предстоящото блаженство след смъртта, което фактически представлява празна илюзия, така както без реална работа над себе си, Личността няма бъдеще.

В политическата система само заменили духовните стремежи на хората с материални желания, обещанията за вечност с някаква илюзорна свобода „в близкото бъдеще“. Само че, политиците, за разлика от жреците, постоянно внушават, че без тях хората не ще могат да построят настоящото свободно и безопасно общество с добри материални доходи и равноправие. Те формират в хората *вяра* в добрия „цар“ (политик), който ще им предостави щастливо бъдеще, и постоянно подкопават вярата в живота, който обществото е способно да построи само без жреците и политиците. Затова жреците и политиците са заинтересовани от потребителското развитие на обществото, за да не изгубят своята власт над хората. В противен случай световното общество може да се консолидира и да из-

бере вектор в посока на истинското духовно развитие, където по естествен път ще бъдат отхвърлени системите на политическата и жреческата власт като нещо ненужно.

Анастасия: Наблюдавайки съвременния свят, възниква въпроса, хора с каква доминация в съзнанието създават политическите и религиозните теории и ги внедряват в масите?

Ригден: Съществен въпрос. Тези, които искат да намерят отговора на този въпрос трябва да се вгледат по-внимателно в съвременното общество и доминиращите в него ценности. Жертвоприношенията на единния Животински разум каквито са били, такива са и останали. Хората биват разяждани от горделивостта, в тях доминира Животинското начало (като единица, влизаща в структурата на Животинския разум), което ги управлява с лекота и им внушава горделивостта за техен „индивидуален разум". И най-трагичното е, че съвременните хора до толкова са преизпълнени с тези качества на своето Животинско начало, че не забелязват очевидното, убеждавайки се едни друг в едно и също (завъртайки мислите в безкраен кръг), че духовен свят няма, съществува само материалния и видимия за тях свят, „рая в тялото". Тоест има хора, които възприемат чуждото за духовната им природа като истинна, тиражирайки информацията, с която жреците и политиците подхранват техния мироглед.

Вследствие на което по-голямата част от обществото избира живот по законите на Животинския разум: същото това подражание на по-силните в този материален свят (не е важно дали са хора, страни, организации, тайни ордени, жреци, политици, борещи се за

постигане на повече власт), преследването на изключително материални цели. Достатъчно е да се проследи колко разединени са хората в света помежду си, как политиците и жреците предизвикват войни, заради своята печалба и власт, сключвайки „кървави споразумения“ и принасяйки милиони човешки животи в жертва заради собствена изгода, успеха и благополучието на своите потомци. Как огромни тълпи от хора бързо се заразяват с агресия и биват управлявани от колективния Животински разум, подобно на стада животни. Как опитвайки се да си осигурят живота се кланят пред висшестоящото ръководство, за да получат нещо повече и по-добро, дават подкупи, правят компромис със съвестта си, заради материална изгода, гарантирайки успех на своя бизнес, по-добро обезпечение за своето потомство. А в старостта си са готови на всякаква „жертва“, за да получат здраве и да си върнат властта над някого. С други думи тези хора живеят по суровите закони на материята и единния Животински разум.

За да получиш нещо в материалния свят, трябва да дадеш нещо ценно – в това е същността на жертвоприношението в сферата на Животинския разум. Така човек отдава най-ценното, което има, онова, заради което се е родил на този свят. Той разпилява силата, предназначена за достигането до вечността, в празнота – за постигане на кратковременна, мимолетна илюзия, която утре ще се превърне в прах, а за него – в крах. Човек в продължение на целия си живот пилее силата на своето внимание, дълбочинните чувства на своята искрена вътрешна вяра, предназначени за духовно развитие, възможността за сливане на Личността с Душата и спасение във Вечността като ги заменя за временни, глупави мечти за власт, здраве, богатство, успехи в материалния свят. В този

смисъл човек всъщност извършва, престъпление по отношение на себе си и своята Душа, което дълго ще му тежи дори след смъртта на физическото тяло. Така че по-лошо от това не може да бъде! От това и страда човек през целия си живот, дори без да разбира истинските причини за своите душевни мъки, приписвайки всичко на външни фактори и обкръжение. Но избора си е избор. Към каквото човек отдаде предпочитание в своя преходен живот, това и получава.

Както вече споменах, Иисус Христос казал: „Нека бъде според вярата ви". Жреците, разбира се, са направили от Него парче стока, „изкупителна жертва за греховете на човечеството". Но Иисус Христос бил и си остава велика Духовна Същност, една от тези, които притежават огромната сила на Духовния Свят (света на Бог), способен да преобразува всяка материя. Извършвайки каквото и да е чудо, за което молели хората, Той казвал: „Нека бъде според вярата ви". Някои молели за здраве (изцеление от болести) и са го получавали, други за храна, трети за улов, четвърти за възкресение на физическото тяло. А ето, че разбойника, който бил до Иисус на кръста, страдащ от глад, изтерзан, намиращ се в предсмъртни мъки на своето тяло, помолил Христос единствено за спасение на Душата си. И този човек получил *духовно освобождение* от Този, който наистина е близък до Бога във Вечния Му свят. Само че, жреците представили тази истина малко по-различно в каноническите Евангелия, въвеждайки сред паството понятието на възкресение в тялото и пропускайки подробности за реинкарнацията и освобождението на Душата, за които разказвал Иисус на хората в своето Учение. Затова и жреците унищожавали истинските последователи на Христос, тези, които въпреки жреческите религии помнили и съхранявали Неговото Учение в ду-

ховна чистота. Например, достатъчно е да споменем за безмилостното преследване и изтребване с огън и меч на гностиците (в I-III век от нашата ера), катарите (в XI-XIII век от нашата ера), които съхранявали знанията за реинкарнацията на Душата, за двойствената природа на човека, за неговите Същности, за ролята на Женското начало в сътворението на света, за силата на знаците и символите и много други неща, които жреците са се опитали да изтрият от паметта на народите.

Анастасия: Да, наистина, да бъде според вярата ви.

Ригден: И днес хората влизат в храма, но за какво се молят на Бога? За същото здраве, благополучие, богатство, успех и материални блага за себе си и за своите близки! Всичко си остава същото, жертвоприношение и служба на единния Животински разум, обръщение към властта на тайните неземни, свръхестествени сили за постигането на материални цели и удовлетворение на своето тленно тяло. И сега практически във всяка религия има молитви и обръщения към светците, боговете, духовете, които уж помагат в лечението на една или друга болест, в реализирането на различни човешки дела в материалния свят, носят успех в едни или други житейски въпроси. И какво се изисква от човека в този случай? Само да се помоли (тоест да задейства своята вяра, своите вътрешни дълбочинни чувства) за своите проблеми в *този свят,* за нужди от *материално* естество, да пожертва средства за дадения храм (по-точно за този, който притежава храма). Жреците дори съставили цели списъци за подробно предписание какво да правят вярващите и как, на кого и при каква човешка необходимост да се молят. И едва в края на този списък може да се намери кратък послепис, в който е споме-

ната възможността да се помолят за прилив на духовни сили и спасение на своята Душата. Но на какво отделя внимание човек, гледайки този дълъг списък с желанията от неговата Задна и Странични същности?

Анастасия: Да, неслучайно на „Съдът на Озирис“ в древноегипетския папирус, всички тези Същности са изложени една зад друга в определена последователност, Предната същност (фигура с глава на сокол) стои последна на тази „опашка“ на човешките желания и молби за изминалия живот.

Ригден: За съжаление, с течение на времето нищо не се е променило и в отношение на индивида и в отношение на обществото като цяло**. Съвременният човек трябва да разбира, че към която и религия да принадлежи или дори да не се причислява към никоя от тях, а върви самостоятелно по духовния път, трябва да се моли само за спасение на Душата своя и истински да работи над себе си всеки ден. Трябва да положи на олтара на своя живот своето Животинското начало, отказвайки се от множеството негови желания и илюзорни помисли. Това е единствената жертва, която е угодна на Бога (с каквито и епитети да не Го наричат хората), разкриваща пред човека духовния път в Неговия свят.**

Анастасия: Съдейки по писмата на читателите, които вярват в различни религии, забелязвам следния момент в отношение на спасението на Душата. Много от тях се молят усърдно не само за своето здраве или изцелението на своите близки, но и за спасението на душите на всички хора, считайки за егоистична дори

самата мисъл за спасение само на своята Душа. Правилно ли е това или не? Между другото, читателите също така отбелязват, че не са малко и тези, които патосно разсъждават за спасението на света и човечеството, но при това не се и опитват да работят над собственото си духовно преобразование.

Ригден: Човек винаги се оприличава с някого, който му служи като пример за подражание. Той е склонен да се отдаде на горделивостта, смята че може да се моли за някого, въпреки, че се явява духовно незряло същество. Такива хора има много. Бих ги сравнил с рибарите, които през зимата поради своята неразумност отиват на средата на реката и падат под леда. Потъващия рибар – е състоянието, в което се намира съвременното човечество. Много от тях отивайки към дъното, дори без да направят опит за собственото си спасение, глупаво хабят сили и време за размисъл относно това как да спасят другите. Но как е възможно потъващият да спаси другия? В края на краищата, за да спаси някого трябва първо той самия да стигне до здравия лед, а още по-добре и на самия бряг, а след това да спасява останалите. **Същността на Истината е проста: Спаси първо себе си, а след това спасявай другите.**

Дори и ако всички хора на Земята се молят за спасението на Душата на един човек, който не иска да се промени, то всички тези молитви и вложени духовни сили са напразни. Никой не може да измоли изкуплението на „греховете“ на Личността и Субличността. Единствено променяйки се вътрешно, посредством работата над себе си и своите реални действия човек е способен да постигне сливане на своята Личност с Душата, да стане Духовно Същество и да достигне истинското спасение във Вечността.

Хората, разбира се, могат да измолят и здраве, и богатство, и успех, но по този начин сами намалят шанса за спасението на себе си и своята Душа, разменяйки безразсъдно Вечността за прах. На което отдадеш своето предпочитание това и ще получиш. Или жертваш духовното (вечното), или животинското (кратковременното) – това е избора в преходния живот на Личността. Ако намирайки се в молитва човек моли Бога за тленни и земни блага (от телесно здраве до материални богатства), той губи своята Личност, своята Душа. Дори молейки се с благи намерения за здравето на своите близки нима носи полза на тяхната Душа, а още повече на своята? *Не трябва да молиш Бога за нищо материално, защото по този начин отдаваш своята духовна сила за молби към материалния свят.* И благата ще раздават тези, които са господари в този свят, нашепвайки желания от Животинското начало. Всичко ще ти дадат, онова малкото, за което молиш, но ще ти отнемат много повече. И Бог няма нищо общо с това, защото ти сам правиш своя избор в полза на материята и чрез своя избор губиш своята духовна съдба, разменяйки Вечността за смъртен миг.

Анастасия: Поразително много хора се молят именно за здраве поради незнание, позовавайки се на факта, че така правили техните предци, но повече заради страха от неизвестното и загубата на живота. И аз самата в младежките си години съм преживяла този панически ужас от Животинското начало и прекрасно разбирам състоянието на тези хора. Но ако отсъдя безпристрастно събитията от онези години, наличието на здравословни проблеми ми помогна да променя коренно отношението си към живота. Това ме подтикна към търсенето на алтернативни решения, които в крайна сметка ме до-

ведоха при вас, както и до откриването на духовния свят, благодарение вашите Знания. Тази среща повлия изцяло на съдбата ми, промени живота ми и, съдейки по многочислените писма на читателите, не само моя. Но аз срещнах вас в своя живот, а какво да правят другите хора?

Ригден: Всъщност, в живота на човека всички обстоятелства (и добри, и лоши) се дават според неговите сили, и му се дават, за да може да разбере нещо, да преодолее себе си, по един или друг начин да се срещне с духовните Знания. А с помощта на коя доминация в своето съзнание ще възприеме тези обстоятелства – вече е негов избор, от който в крайна сметка зависи по-нататъшната (послесмъртна) съдба на неговата Личност.

В живота се случват всякакви ситуации. Случва се човек още в разцвета на жизнените си сили и енергия неочаквано да бъде застигнат от смъртна болест. Като правило, разбирайки за това, той започва от една страна да преоценя своя живот, а от друга – да изпада в отчаяние, да се поддава на провокативните мисли от Животинското начало. Та нали Животинското начало винаги рисува на човека една или друга илюзия, че ще живее дълго-дълго. Затова хората много често не осъзнават колко бързо отлита времето, необходимостта и важността на духовната работа над себе си. Но истината в живота е, че човек е не само е смъртен, той е и *внезапно смъртен*. Всъщност той *изобщо* няма време за „после“, той има само „тук и сега“ в този променлив материален свят.

Ако изходът е очевиден и няма никакви шансове, то дори и в такива случаи не си струва да се отчайваме. Трябва да не се отказваме и да продължим да се

борим за живота си. Но най-важното е – *да положим двойно повече усилия и грижа за своята Душа, за духовната работа над себе си*, за помощта за други хора в разбирането на истинските житейски ценности и преходността на жизненото време. Ако успееш да осъзнаеш това сам, то – помогни и на ближния. Помагайки на други хора, в духовен смисъл помагаш и на себе си. По този начин можеш да помогнеш на себе си много повече, отколкото може да ти помогне един лекар временно спасявайки твоето материално тяло. А смъртта си е смърт, така или иначе, рано или късно застига всеки човек. **Важни са не количеството изживени години, а качеството на изживяния живот в духовен план.** Някой може да живее и 120 години безполезен живот на егоист, а друг двадесет и една и да изживее качествен и духовен живот, живот на Истински Човек. И разликата в послесмъртната им съдба ще бъде огромна. В края на краищата живота не свършва със смъртта на тялото. Човек, на когото не му остава много жизнено време, е важно да заслужи, ако не спасение на своята Личност и Душа, то поне Покой.

Анастасия: Покой?

Ригден: Да. Ако в края на живота си човекът внезапно открие Истината, която реално е следвал несъзнателно през целия си живот, то той има шанс, имайки тези Знания, дори в остатъка от своя живот да направи скок в своето духовно развитие и да постигне, ако не спасение на своята Душа, то поне Покой. Последното означава, че ако на човек за неговия духовен труд бъде отсъден Покой, то на неговата настояща Личност, превръщайки се в субличност, ще бъдат блокирани страданията, въпреки, че самата Личност ще остане безмълвен наблюдател на жиз-

нения път на новата такава, нейните тежести и грешки. При прераждането, образно казано, заедно с колата (тялото) се променя и водача (Личността), който при неумело шофиране допринася за крайното неудобство на всички свои безмълвни пътници (субличности). Между другото, на базата на Знанията за Покоя хората били създадени различни послесмъртни ритуали, например, опяването на починалия и т.н.. Но работата е там, че самият човек трябва да заслужи този Покой още приживе.

Има, разбира се, и други случаи, когато човека в зенита на своите жизнени сили разбере Истината, но се отрече от нея, съблазнен от илюзиите на материалния свят. А времето лети бързо. В края на жизнения път такива хора задължително ги застига разочарованието, защото се проявяват фалшивите илюзии на относителния свят и измамите на Животинското начало. И човек би бил щастливи да се потопи в Истината, но неговата битка вече е загубена и Покоя недостъпен.

Така че хората трябва да разберат, на материята – материалното, а на духовното – духовно. Ако човек има материален проблем, в това число и такива със здравето, трябва да ги решава с помощта на обичайните средства, а не да концентрира цялото си внимание върху това и да използва своите уникални вътрешни сили, предназначени за духовно спасение. Въпросите със здравето се отнасят тъкмо към дисциплината на ума, към ограничаване на непосилните желания на своето Животинско начало.

Всички болести могат да бъдат излекувани с познание. Ако човек има сериозен здравословен проблем, ето ви лекари, специалисти по различни заболява-

ния. Съвременната медицина като наука вече толкова е разширила своите възможности в областта на генетиката, фармакологията, биотехнологиите, че фактически много болести са станали лечими, дори тези, за които днес говорят, че са нелечими. Освен това, съвременната медицина позволява да се борим дори с такива заболявания като старостта.

Анастасия: Удължаването на биологическия живот над видовия предел, тоест удължаване на живота за продължителен срок?! Да-а-а, и до днес не мога да забравя резултатите от вашите уникални експерименти!

Ригден: Е, аз не говорех за това, а за възможностите на съвременната медицина…

Анастасия: Признавам си, бях поразена от вашите научни изследвания по тези въпроси, особено експериментите за удължаването на живота на лабораторните животни. При това се удивих от това, как при изготвянето на този препарат сте използвали прости, достъпни за масова употреба съставки. И тогава нашият общ познат нарече това с шеговитото название – хронопротектор! Както се казва, във всяка шега има доза истина. Вашия експериментален препарат наистина е защита от времето. Резултатите от вашия експеримент всъщност доказват, че човека днес може да удължи реално своя живот минимум до 200 години, а максимум отчитайки функционалните възможности на човешкия мозък – до 1000 години!

Ригден: Може, при това без биологическо стареене. Но какъв е смисъла?! Какъв е смисъла да се минава по заобиколни път, когато виждаме прекия.

Анастасия: Доколкото си спомням, лабораторните животни в началото на експеримента имаха биологическа възраст над средната, равна на продължителност от 65 години при човека. А само след няколко месеца, вследствие на общата регенерация на организма, след още само три повторни приема на препарата, биологическата възраст на лабораторните животни съответстваше на човешките 35-40 години, и най-важното е, че състоянието им се запази на това ниво до извеждането на животните от експеримента.

Ригден: Да, животните бяха извадени от експеримента, когато тяхната реална възраст превиши два пъти възрастовия еквивалент на един човешки живот… И какво от това?

Анастасия: Това е повече от 200 години от гледна точка на човешката възраст! А ако животните продължаваха да получават тези, така да се каже „хронопротектори“ и след това, тогава е можело да живеят и много повече.

Ригден: Безусловно… Ако правиш заключения за човека, то ще ти кажа следното. Ако човек доживее дори до преклонна възраст (не говоря за юношеска), и започне да употребява тези лекарства, то организма му ще се подмлади до средната възраст и в такова състояние ще пребивава дълго време. Както показа експеримента, повече от 200 години при това без стареене, запазвайки през целия си живот една средна възраст на своето тяло. Естествено, за безсмъртие на материалното тяло изобщо не може да се говори, защото всяка материя е смъртна. Но значителното удължаване на биологическия живот на човека отвъд видовата граница е напълно възможно, при това по научен път. Това не са магии, а само обикновени знания. В крайна смет-

ка в основата на използвания от мен препарат е била междуклетъчната матрица…

Анастасия: Това, което доказахте на практика е, че междуклетъчната матрица, като уникално междуклетъчно вещество, играе изключителна роля в регенерацията на клетките на организма, както и на продължителността на живота отвъд видовия предел, това е поразително! Днес на науката й е известно, че молекулярно увреждане на структурата на междуклетъчната матрица не само е съпътствано от стареенето, а също така се явява и причина за много тежки болести.

Ригден: Естествено, дори незначителни изменения в структурата на междуклетъчната матрица способстват за развитието на различни видове патологии! Една от основните причини за стареенето се явява нарастващото в организма молекулярно изменение, предимно в структурата на междуклетъчната матрица.

Анастасия: Междуклетъчната матрица в организма на човека е достатъчно разнообразна и като цяло добре изследвана. Но за тази разновидност на *първообраза на междуклетъчната матрица*, която вие определихте, скрита в ембрионалната хорда, като такава, никой не е обръщал особено внимание в проучванията си.

Ригден: Има една древна мъдрост, която гласи: причината за всеки край се крие в началото.

Анастасия: Това е факт! Това, което се случва в света на науката предизвиква най-малкото недоумение. Все пак учените, изучаващи проблемите на геронтологията, са зациклили на това, че при всеки вид, включително и при човека, продължителността на живота е

генетически предопределена и днес е научно доказано, че потенциала на човека е изчислен само на 100-120 години живот. Затова учените концентрират своите изследвания над продължаването на активния период на живота на възрастните хора, без да се излизат от рамката на тези изследвания. Въртят се около стволовите клетки на организма, зацикляйки в разработването и продажбата на пептидни препарати. Но след това не се случва нищо.

Ригден: Мисля, че отговорът е очевиден – защо в настоящото общество, с неговите мощни съвременни технологии и световен научен потенциал, няма реални резултати.

Анастасия: Не, разбирам, че в съвременния свят, за съжаление, в главите на хората все повече доминира потребителското отношение към живота и в самото устройство на обществения мироглед има много какво още да се желае… Но вашите знания и разработки – са епохална сензация! В тях има уникални сведения за междуклетъчната матрица, за необходимите условия за регенерация на организма… за особеностите за създаването на изкуствена гравитация. Това са ценни данни за човека, дори за науки като гравитационна физиология и биология! Реално тази област на познанието е като бяло петно в науката! Влиянието на гравитационното поле, в което живеем също не е достатъчно изучено, какво да говорим за космоса? Не сме излезли дори отвъд гравитационното поле на Земята, да не говорим за изучаването на гравитацията и нейното влияние върху човека на други планети. Кога хората ще достигнат по експериментален път до числените характеристики на въздействието на различните нива на гравитацията, до разбирането, че в човешкия организъм съществува цяла система, реагираща

на промяната в гравитацията, а пък за контрол изобщо няма какво да говорим? Колко още столетия ще отнеме това?

Ригден: Какво ще се промени в човека? Друго време, друго бреме. И дали хората ще имат това време?

Анастасия: Е, както се казва, по-добре късно, отколкото никога! Сега вече има разбиране сред учените, колко много зависи функционирането на организма от величината на гравитационните сили, как оперативно реагира на понижаването на тежестта, намалявайки обема на цялата тази прословута извънклетъчна течност. А работата дори не е в това. В края на краищата, вашите знания и резултати от изследванията са пряко доказателство, че планетата Земя с нейните гравитационни условия не се явява роден дом на човечеството! Може да се каже, че всички ние тук сме пришълци! Вашите сведения дават сериозна база за теоретични изследвания на гравитационните условия, при които у човека протича саморегенерация в организма и съответно, продължителността на живота се увеличава десетки пъти от настоящия… Само какъв пробив ще бъде това за разбирането на света при хората!

Ригден: При сегашната доминация на потребителския начин на мислене в обществото, нека по-добре си мислят, че са произлезли на Земята от маймуните. А тези знания, за които говориш, са полезни само тогава, когато цялото световно общество или в краен случай по-голямата част от него върви по пътя на духовното развитие и хората се ръководят от Духовното начало. В противен случай тези знания са безсмислени! При доминиращо Животинско начало в съзнанието на повечето хора, техният живот ще си оста-

не все така горчив, като изгасваща свещ: ни светлина, ни топлина.

В обществото на този етап тези знания няма да бъдат от полза. Освен това, бих казал, че ще бъдат пагубни, защото увеличението на продължителността на живота на хората (дори с 20 години) ще увеличи числеността на населението на планетата. А това неизменно ще повлече след себе си както продоволствени така и икономически кризи, отчасти изкуствено създадени от политиците и жреците. Още повече, че трябва да се отчита и нарастващата негативна динамика на различните природни процеси на Земята. За това, за да се избегнат всички тези перипетии в подобни времена и да се удължава човешкият живот, преди всичко трябва да се промени вектора на развитие на обществото от потребителски на духовно съзидателен, за да може хората по целия свят да се ръководят от общочовешките морални духовно нравствени закони при това не на хартия, а и на дела.

Знанието – е преди всичко отговорност. Ако тези разработки попаднат в ръцете на ограничен кръг от хора, това ще доведе до още по-тежки последствия за цялото човечество. Само си представи ако някои жреци или политици монополизират тези разработки. А те винаги са първите заинтересовани от подобни „пробиви“ в науката, за да направят „безсмъртни“ себе си и властта на своето Животинско начало. Достатъчно е да се вгледаме в историята, от незнайни времена представителите на тайните общества са търсили еликсира на безсмъртието. Само, че телесното безсмъртие безусловно е мит – всяка материя е смъртна и тленна. А да се удължи живота за определено време е напълно възможно. Изхождайки от това, само си представи какво ще стане ако 200 го-

дини хората, техните деца, техните внуци и правнуци търпят на своите вратове някаква си група жреци и политици, които няма да остаряват, а в това време народа умира с поколения? Това неизбежно ще повлече след себе си войни и кръвопролития. Отново Животинското начало ще управлява чрез човешките слабости, една материя ще изтребва друга. И какъв е смисъла?

Живота е временен и преминава много бързо, било то 100, 200 или 1000 години. Но дали човешките мъки и неговите душевни страдания ще изчезнат? А после ще се наложи да се отговаря за всички тези изминали години, за всичко това, което си сътворил в себе си за тези мигове. Този, който реално се е докоснал чрез своите дълбочинни чувства с духовния свят на Бога, разбира колко е крехък и краткотраен този илюзорен материален свят. Лично аз не бих удължил нито с минута определения за мен живот в този материален свят и в това тленно тяло с неговите вечни проблеми и желания.

Анастасия: Така си е. Но това е разбираемо за тези, които имат личен духовен опит. А повечето хора не могат дори да се контролират, да контролират своето Животинско начало. Струва ми се, че когато хората живеят по-дълго, ще имат повече възможности да разберат по-добре в себе си всички тези въпроси. Няма да бързат толкова, както сега, препускайки в галоп, правейки толкова много грешки, живеейки според шаблоните, както всички останали, и чак към края на живота си да разберат, че всичко това е било празно и не заслужаващо вниманието им. Ще имат време да изучават, разбират и усвояват Знанията, да се развиват духовно и осъзнато, взимайки поука от грешките си в миналото. Та това може да се

разглежда, като шанс за духовно развитие и достигане на сливането на Личността с Душата и изход отвъд пределите на материалния свят!

Ригден: Да, за човека това може да бъде шанс, но само тогава, когато обществото промени своите шаблони, своят потребителски начин на мислене. А в това няма нищо сложно. Човек трябва просто да разбере своята истина, духовна същност. Тогава ще съумее да извърши реални промени в живота на обществото и да пробуди заобикалящите го хора. В това отношение дори един човек в полето е Воин и може да направи много полезни неща! Всеки има много „роли“ в своя живот, които му дават възможност да общува с различни хора – родители, роднини, съседи, приятели, специалисти, спортисти, студенти, работници, ръководители, обществени дейци, „жители“ на интернет и т.н.. А с колко хора вече се е сблъскал в своя живот – приятели от детството, съученици, колеги, партньори, далечни роднини, случайни познати. Това си е цяло мини общество, хора, с които се е запознал в своето минало и тези, с които общува в настоящето. А това означава, че може да направи промяна навсякъде – както в работата си, така и вкъщи, както сред своите познати, така и сред непознатите му хора, независимо от техния национален, социален или религиозен статус. Всички те, на пръв поглед са различни Личности, но всъщност имат много общи неща. Всички ние сме хора, всички страдаме еднакво от проявлението на Животинското начало, еднакво се радваме на истински духовните прояви, защото всички ние тук сме временно и „на гости“ в този материалния свят.

Анастасия: Да, прав сте. Няма нищо сложно в това да се самоусъвършенстваш духовно, да живееш с духовния свят, да прилагаш тези Знания на практика и

да започнеш да живееш по човешки в обществото, както се полага на истинския Човек, а след това да предаваш тези Знания по-нататък.

Като се огледаш наоколо какво се случва в религиите и в световната политика. Виждаме толкова много различни вероизповедания и практически всички призовават човека да се грижи за духовната чистота и нравствените ценности. Но в реалността, и това вече не е тайна, по-голямата част от служителите на всевъзможни култове се ръководят от своите меркантилни интереси и формират в хората потребителското мислене, затягайки още повече човека в примката на материята и отнемайки духовната основа изпод крака му. Накъдето и да погледнеш – навсякъде подмяна. Жреците експлоатират тълпите вярващи, както фермерите дойните крави, измолвайки техните материални средства под всякакви предлози. Без да се гнусят от нищо, използват властта над паството за усилване на своето политическо влияние, естествено, за користни цели.

Вече не говоря за политика. Резултатът от въздействието на Животинския разум върху обществото посредством тази сфера на действие, свързана с властта и управлението, е налице. В обществото са станали естествени егоизма, алчността, принципа „човек за човека е вълк“. Народите се разделят на социални групи, партии, религии, биват принуждавани да се конфронтират, воюват, убиват един друг в интересите на своите вождове, използващи един и същ древен метод за управление на масите – обещанията. Ясно е как и защо политиците активират агресия в световното общество, но печалното е това, че самите хора ги поддържат. И това в такъв момент, когато е необходимо точно обратното – консолидация на цялото световно обще-

ство в името на оцеляването на човечеството като вид, имайки предвид динамичния ръст, честота и мащаба на природните катаклизми, а също така и проблемите, с които ще се сблъска човечеството в близкото бъдеще.

Ригден: Да, ако обществото не се промени, то човечеството просто няма да оцелее. В периода на глобални промени заради агресивната активация на Животинското начало, хората (подчиняващи се изцяло на Животинския разум), както всяка друга разумна материя, просто ще се борят еднолично за оцеляване, тоест народите ще се изтребват един друг, а тези, които останат живи, ще бъдат унищожени от природата. Наближаващите катаклизми могат да се преживеят само с обединението на цялото човечество и качественото преобразуване на обществото в духовен смисъл. Ако хората все пак успеят със съвместни усилия да променят посоката на движение на световното общество от потребителския начин на живот в посока истинското духовно развитие с доминиращо в нея Духовно начало, то човечеството има шанс да преживее този период. Нещо повече – и обществото, и бъдещите поколения ще успеят да преминат в качествено нов етап от своето развитие. Но всичко това зависи от реалния избор и действия на всекиго в настоящия момент! И най-вече, много умни хора на планетата разбират това, виждат предстоящата катастрофа и обществен колапс, но не знаят как да противодействат и какво да направят срещу това.

Анастасия: И какво трябва да се направи, за да се промени обществото тук и сега? С какво да започнем?

Ригден: Трябва да започнем с най-простото, със самите себе си. Когато човек започне да разбира смисъла на своя живот, смисъла на духовното развитие, то-

гава ще започне да се променя качествено. А ако тези знания бъдат достъпни на много хора на Земята, то и обществото като цяло рано или късно ще се промени, а значи, вектора на движение на човешката цивилизация като цяло ще бъде съвършено различен.

Анастасия: На съвременния човек, заплетен в творенията на човешкия ум (в множеството съществуващи религии, техните концепции и догми) реално му е много трудно да достигне духовната същност, смисъла, истинската причина, заради която съществува в този свят. Усложнена е простата Истина, затова и смисъла остава неразбран. Разбира се, днес на всеки човек са достъпни множество инструменти: духовни практики, молитви, медитативни техники и така нататък. Крайната цел е ясна – духовно освобождение. Но общата основа, благодарение на която се достига това висше духовно състояние, е загубена. А инструментите сами по себе си не дават разбирането за първоосновата. Тя е заключена в съзнанието и дълбочинните чувства на Знаещия, който работи над себе си с помощта на тези инструменти. Не бихте ли могли да споделите с хората за Изначалната Истина, в какво се крие смисъла на духовното развитие на човека?

Ригден: Смисъла на духовното развитие на човека е в неговата качествена вътрешна промяна. Това предполага на първо място не просто възстановяване във всеки преживян ден вътрешния духовен диалог с Бога, посредством дълбочинните чувства и своята искрена любов към Него, но и да се живее с това тайнство. Човек всъщност тъгува за такъв чист вътрешен диалог с Бога. В детството тази дълбока потребност се проявява най-силно, докато е още свежа паметта от прераждането. Човек усеща този дъл-

бок чувствен контакт чрез своята Душа, който външно може да се проявява във вид на детска искрена радост и всеобхватна, чиста любов към всичко и всички. Затова се смята, че децата са по-близо до Бога, отколкото възрастните. Тяхната Личност е все още чиста и здраво свързана с Душата чрез искреността и вярата си, а тя от своя страна, таи надежда за спасение към новата Личност. Защо на човек, в продължение на по-голямата част от живота му се струва, че най-доброто тепърва предстои? Всъщност, в минутите на проявление на своето „искрено щастие“, малкият човек преживява докосване със своята духовна природа посредством дълбочинните чувства, усеща вниманието, любовта и грижата на Бога към неговата Душа, която се намира в наистина тежки условия на заточение в тялото.

С времето новата Личност започва да възприема и опознава заобикалящия я свят и това чувствено общуване се пренася в общуването с близките хора: с майката, бащата, родните. В съзнанието се запечатват първичните външни зрими образи, благодарение на преживяваните по това време дълбочинни чувства на искрена любов, изникваща от Бога. Последното е свързано изключително с вътрешния свят на човека, с това безсловесно, истинско събеседване с Бога в неговата Любов. Защо най-топлите спомени останали в нас са именно от детството, например, за майката като всемогъщо, любимо същество, за което няма нищо невъзможно в този свят. Но пораствайки, вече гледаме на нея с други очи като на зряла жена със своя съдба.

Когато тялото започва да узрява, а новата Личност все по-често извършва избор в полза на Животинското начало, поради своята непросветеност, човек за-

губва този незрим чувствен диалог с Бога. Въпреки, че душата не спира да му „почуква“ и да подава сигнали. В човешкия живот се появяват обстоятелства, които по един или друг начин го призовават да се върне към този успокояващ за Душата диалог с Бога. Но ръководейки се от мислите на Животинско си начало, човек се отказва да чува и да бъде чут от Духовното начало, което е самата Душа, провеждаща Божията любов.

По това време Животинското начало подменя това живо общуване със себе си. Личността, наблюдавайки своите мисли, при желание може ясно да проследи този процес. Той започва, когато човек се отвлича към мислите от Животинското начало, или както казвали в древността, „дава енергията си на вятъра“, загубва Диалога с Онзи, Който е Вечен, Онзи, Който е най-близък за човека. *В този момент човек започва да чувства вътрешна самота.* А в последствие *се случва и подмяна, когато започва да търси външното общуване* с хора, които както и той са сами, временни, представляващи прах от прахта, или поддавайки се изцяло на мислите от своето Животинско начало започва да говори „със себе си“. Този вид общуване се отличава качествено от духовния Диалог с Бога. В него изчезват чувствата на искреност, душевна чистота и се появяват чувства на обида, горделивост, завист, егоизъм.

Това са най-радикалните подмени от доминиращото в съзнанието Животинското начало. Те се случват, защото човек спира да разбира себе си, своята духовна природа, своя истински смисъл в живота. Земната му самодостатъчност изкривява разбирането за силата на дълбочинното желание на Душата да се освободи и да стане независима от ма-

терията, освобождавайки се от нейния плен. Тогава човек вече не разбира своите истински чувства, а се заключва от всички в своята крепост на егоизма. Започва да пробва едни или други маски-образи, предлагани от Животинското начало. В такова състояние мисловното му общуване вече не е към Бога, а към себе си. Всъщност, той започва да слуша и да общува само със себе си, или по-скоро със своето Животинско начало, което извършва подмяна на вечната Истина с временна илюзия, превръщайки човека в свой проводник. Такъв диалог със себе си се превръща в диалог на смъртния човек, което го прави злобен и зависим от множество материални нужди. Той вече не живее чрез Бога, не е свободен, а открива смисъла на жалкото си съществуване в материята (отделяйки жизненото си време и внимание за нейното натрупване), в подчинението и в причиняването на страдания на другите. Същността на подмяната е, че човек не я забелязва, на него му се струва, че прави всичко правилно и „според него“ така ще бъде по-добре за другите.

Но намирайки се в диалога на смъртния човек, той не намира щастие и продължава да се колебае в материалните си желания като махало. С течение на времето настъпва разбирането, че всичко това е суета на суетите. Той си спомня, че някога в детството е чувствал истинска радост, чиста любов и доверчивост, която го е дарила с усещане на потресаваща вътрешна свобода. А сега нито искреност, нито чистота, нито вяра – всичко е загубено и всеки ден носи само скръб на неговата Душа.

Но любовта Божия не оставя човека дори тогава, когато той забравя за нея. Бог никога не напуска човека, защото Неговата Любов, благодарение на

душата му е винаги с него. Обаче човек невинаги иска да приеме тази Вечна любов и често отлага за „после“ съкровеното познание, ръководейки се от временните желания на смъртната материя. **Но човек не достига до това „после“, има само „тук и сега“, в което произлиза истинското движение и избор. Трябва просто да се отворим и да се доверим на Бога.** Не си струва да губим ценното време на живота**. Веднага щом започне атаката на Животинското начало, стимулираща чувството на самота, трябва бързо да преодолеем в себе си тази земна самодостатъчност и с искреността на дете да се обърнем към Бог, разчитайки на Неговата Воля**. Можем да се обръщаме към Него така, както умеем, със свои искрени думи и мисли, и най-вече, с вътрешните дълбочинни чувства, като към най-близко и родно Същество. Когато човек започва да общува със своята Душа с чувство на дълбоко покаяние, Любовта Божия се преумножава многократно вътре в него. Бог влиза в Душата и й дава мир. Тя става неизчерпаема вътрешна сила за човека, възражда в него духа на вярата, предоставя възможност да осъзнае получения опит и помага да погледне с нови очи на своя живот. Човек открива дара на разбирането: той е в Любовта, защото е в Бога и Бог е в него. Той има какво да каже на Бог и има силата на искреността и вярата да почувства Неговия духовен отговор. Този Диалог между двамата любящи е безкраен, защото Бог е общуване в Любовта. Човек разбира, че намирайки се в това общуване, одухотворение и единство с Бога, съществува реален, истински живот. Тази тайна е във всеки от нас, тя се случва, когато я приемаме и се отваряме пред Твореца в своите искрени чувства.

Ако човек разчита на своята самодостатъчност, той сам затваря Вратата на своята Душа и изпитва ве-

чна самота, независимо от това, колко близки хора, приятели и роднини го заобикалят. Но ако Вратата на Душата е отворена за общуването с Бога, човек никога не е сам, защото винаги е в диалог с Него. Когато възобновява това вътрешно общуване, в човека се появява трезвото разбиране за своите ограничени възприятия за живота, разбира, че вижда само част от него. Бог е единственият, който вижда живота на човека в неговата цялост. Идва разбирането, че дори най-тежкото страдание се явява онова обстоятелство, което извежда човека на пътя за общуването с Бога, възобновявайки загубената духовна връзка. Защото Бог вижда изкушенията пред човека и неговите възможности за вътрешна духовна промяна. Тогава дава такива обстоятелства, благодарение на които, човек придобива опит, осъзнава своя избор, получава възможност да възстанови общуването си с Бога, което накрая способства за сливането на Личността с Душата и потапянето в духовния свят. Но изборът как да живее винаги остава за самия човек, с какво да живее: със смъртната горделивост или с вечната благодат.

Духовните практики способстват за усъвършенстването на човека в този Диалог с Бога на дълбоко чувствено ниво, там, където цари чистота на намеренията. А те като проводници създават условия за съединяване на Личността с Душата, обогатявайки вътрешния свят, запълвайки го със Знания, сила и чистота на чувствата, произлизащи от духовния свят. Духовните практики – са инструменти, с помощта, на които човек започва да разбира по един качествено нов начин другия свят и да осъзнава своето близко родство с него. Те съпровождат Личността от първата крачка на познанието до съвършения преход в духовния свят, от желанието да се промени до разби-

рането на необходимостта за постоянно пребиваване в Бога. Това е начин на живот, път към Вечността. Това е като глътка чист въздух, кристалночиста вода, искряща светлина и душевна топлина, това е радост от покаянието и щастие от пребиваването в Божията Любов.

Пристъпвайки към работата над себе си и усвоявайки духовните практики, след известно време човек често ги захвърля, обезсърчава се, изпитва нежелание, леност и измисля оправдания, които го отвличат от Диалога с Бога. Но когато се появи подобно състояние, си струва да се замислиш, кой не допуска общуването с Бог, кой създава мислени препятствия и илюзорни прегради в съзнанието ти? Кой те кара да мислиш, че делата в този временен, илюзорен свят са по-значими от най-главното в живота ти – духовно спасение във Вечността? Кой не желае да вървиш по духовния път? Отговорът е един – Животинското начало. Затова, когато се появява явна съпротива във вид на мързел, нежелание, оправдания, е необходимо да събереш два пъти повече сили и да започнеш духовна работа над себе си. Трябва не да се отказваш, а тъкмо обратното, да увеличиш двойно времето за медитация, да се потопиш още по-дълбоко в своите чувства, още по-настойчиво да чукаш на вратата на духовния свят и да възстановиш своя спасителен, искрен Диалог с Бога. Трябва като минимум, поне два пъти на ден да се извършват духовни практики, а в ежедневието да не се губи връзката с вътрешния свят, с Душата, с усещането за присъствието на Бога. И тогава това ще стане не просто начин на живот, а ще се превърне в духовен път, който с всяка крачка ще те приближава към Вечността.

Живеейки в Бога, човек вече няма вътрешни конфликти със себе си, изчезва желанието за лични молби,

изпълнени със страх и грижи от материалния свят, защото разбира същността на произхода им от своята земна самодостатъчност. Тогава спира с опитите да разбере с ума си къде действа Бог и къде не и започва да чувства и Знае всичко. Това знание произлиза не от ума, а от дълбочинните чувства на Душата. Човек вярва с ума, а Знае с Душата. Той започва да концентрира своя вътрешен живот единствено върху Душата, защото именно чрез нея, опознава Бога и безкрайния духовен свят, който се явява негов истински роден дом. Човек придобива цялостност със своята Душа. В него не остава място за лошото, защото започва да живее със света на Бога с умиротворението от допира си с Него.

Това общуване се осъществява постоянно. Във вътрешния живот на човека вече няма нищо, освен Бога, и Душата стои пред Него с цялата си чистота. Това общуване се явява тайна между двама любящи. Човек чувства присъствието на Бога и Го обича, стреми се към Него, като обичащ любимо Същество, с което жадува вечна близост и безкрайно общуване. С времето той получава реално разбиране не само за постоянното присъствие на Бога в него, но и Неговото присъствие навсякъде и във всичко, в целия заобикалящ го свят. Осъзнава, че Бог се явява всичко за всеки. Така встъпващият в диалог с Бога скоро се променя, придобива ново разбиране и различен поглед върху света. Но най-важното е, че благодарение на това самостоятелно общуване с Него приживе, Личността започва да пребивава в Неговия духовен свят, постигайки това състояние на сливане с Душата, което в различните религии се нарича с различни думи: Святост, Нирвана, Висше съединение с Бога и така нататък. Това състояние в същност е самата свобода, истинското съ-

ществуване, към което се стреми човек през целия си живот.

Анастасия: Благодаря ви от името на всички хора, които понастоящем жадуват за духовно прозрение! Това разбиране наистина отваря очите за истинската същност на духовното развитие на всеки човек!

Ригден: Не благодарете на мен, а на Него, защото проводникът просто безропотно предава Неговата Воля и Неговата Мъдрост!

Анастасия: БЛАГОДАРЯ! Да, всичко това не ще опишеш с думи, има само искрени чувства! За много хора, които жадуват Истината това е истинско духовно прозрение, откровение как да се променим качествено.

Ригден: Хората трябва да помнят, че в техния ежедневен живот **ключовият момент е вниманието.** Това, на което човек отдава своето внимание приживе (мисли, предпочитания, желания), това и получава. **Животът, в своето истинско проявление, е информационен обмен**, който далеч не се ограничава с низкия спектър на видимите и слуховите честоти, които човек отчасти възприема в триизмерния свят. Вече разказах с образния пример на информационните блокчета, как информацията е навсякъде и присъства във всичко. Тя съществува отвъд времето и пространството, защото образува всичко, включително времето и пространството. Информацията постоянно въздейства на индивида, но само, когато започне да й отделя внимание, извършвайки избор, тя започва да работи пълноценно в него, съгласно своята програма. Тоест осъщест-

вява се активация на структурите в човека не само чрез триизмерния свят (например съзнанието, подсъзнанието), но и от общата му енергийна конструкция. Личността неусетно започва да живее с тази информация и става част от нейната реалност. Затова човек твори своята съдба посредством своя избор, отделяйки внимание на една или друга информация. Отдавайки й силата на своето внимание, човек всъщност дарява с живот заключената в нея програма, която преобразува неговия живот в една или друга реалност.

Анастасия: Да, това е много важен за разбиране момент, как човекът става проводник на Волята на Животинския разум или на Волята на Духовния свят. Работата е в постоянния избор. В коя информация (програмата на чия Воля) човек влага силата на своето внимание, тоест става проводник на тази Воля. Проблема на съвременното човечество е в това, че много хора не разбират себе си, затова лекомислено отдават своето внимание на външния, но не и на вътрешния си свят.

Ригден: Основната съставна част при човека, около която е изградена цялата му конструкция е Душата, а Личността в тази конструкция се явява модул за духовна, качествено нова трансформация на тази сила. Между другото, думата „модул“ в превод от латински („modulus“) означава „малка мярка“. С други думи, първоосновата на човека – е неговата духовна съставляваща. Замисълът при създаването на човека като разумно същество с духовна първооснова се корени в неговото духовно преобразуване и съхранението на правото на избор, сътворяването в условията на материалния свят, истински проводник на силите на Духовния свят.

Наистина, много хора в съвременния свят не разбират себе си, своите истински възможности и съществуващите в тях колосални духовни сили, затова не са наясно как да променят своя живот и този на обществото, подобрявайки го качествено. Те дори не разбират, какво всъщност представлява истинския живот, истинското щастие. Хората се опитват да заместят дори вътрешния духовен празник на общуване с Бога, докосването до духовния свят, който чрез дълбочинните чувства изпитва човек по време на изпълнение на духовни практики, с външни обичаи и празници, измислени от човешкия ум. Но забавното е, че човека очаква този празник със същата голяма надежда. А когато празника свърши, той всъщност се чувства опустошен, превърнал се е в „сирак“, измамен от емоциите, просто защото човек е очаквал подсъзнателно не зрелище и задоволяване на плътта, а връзка с дълбочинните чувства, която така и не се е случила. Подобно нещо се случва, защото истинския духовен празник (който човек изпитва всеки път, докосвайки се с духовния свят) е подменен с обикновена театрална постановка от ума с асоциативни външни материални декорации.

Много понятия в човешкия живот са подменени с шаблоните и програмите на волята на Животинския разум, защото самите хора често избират мислите и желанията от своето Животинско начало, концентрирайки върху тях своето внимание и жизнена сила. Проблемът на хората е в това, че, извършвайки своя избор и превръщайки се в проводници и изпълнители на Волята на Животинския разум, дори без да разбират, считат, че Животинския разум не съществува като такъв. Той е невидим за техните очи, за разлика от физическото им тяло и заобикалящия ги

триизмерен свят. Такива хора подценяват неговата мощ, не разбират възможностите му за управление на човешкия разум и най-вече – стремежа му към тотална материализация на съзнанието на хората в цялото човешко общество. А последното тотално ще направи хората проводници на Волята на Животинския разум, което значително ще увеличи неговите сили.

Ресурса на жизнената сила на човечеството и неговите възможности, свързани с наличието на „вечния двигател“ (Душата) в конструкцията на всеки човек, е изключително значим за Животинския разум. На умните хора им е достатъчно да погледнат събитията от последните столетия – колко рязко се е увеличила числеността на населението на планетата, как за две столетия са се развили всички технологии, които имат за цел на първо място да осигурят масовата комуникация на хората на планетата, тоест да обедини всички в единно информационно поле. При това, колко интензивно в целия свят се налага потребителския начин на мислене, как възниква явния стремеж на цивилизацията към материята. Това не е нищо друго, освен подготовка от Животинския разум за тотален контрол над човечеството и използването на силите и ресурсите му в своите цели, които могат дори да не бъдат свързани с триизмерния свят. В неговата власт има измерения по-високи и по-интересни в сравнение с гъстонаселения материален свят, където дори незначителните изменения повличат след себе си глобални промени в по-нисшите измерения, водещи към определен резултат свързан с попълване на силите на Животинския разум. А последното е необходимо за оцеляването на Животинския разум, зависещ от материята, и за продължение на своето временно съ-

ществуване в противодействие на големите сили – силите на Аллата. Животинския разум няма да пести усилия ,за да постигне целта си, ще действа с цената на всички възможни жертви във вид на колективни и индивидуални разуми, подвластни на неговата Воля.

Така че на хората им предстои да се замислят сериозно на какви граници стои сега световното общество, чия Воля безгласно въплъщават в живота, и какви последствия очакват както всяка индивидуална Личност, така и човешката цивилизация като цяло. Днес за човечеството, както и за всяка една Личност, е много важно да се пробудят духовно, да се обединят на духовна основа, за да се замени знака „минус“ с „плюс“, използвайки подготвената от Животинския разум техническа база за духовни цели. Резултът няма да накара хората да чакат. В невидимия свят подобни решения и действия свързани с обединеното на човечество са способни да спрат стремително нарастващите събития подобно вихър с формата на обратна свастика. Благодарение на което хората ще успеят не само да предотвратят наближаващите събития, които трябва да се случат съгласно програмата на Животинския разум, застрашаващи по този начин цялото човечество, но и да обърнат посоката на вихъра на събитията в посока на правилната свастика. Последното не е нищо повече от активиране на съзидателната сила Аллат и съответно сътворение на качествено *различно* бъдеще за цялото човечество.

Анастасия: Да, разбирам за какво говорите, реалните възможности на човека, както и на цялото общество, не се ограничават от триизмерния свят. Но за да стъпи обществото на качествено ново ниво на

разбиране, хората трябва да се научат да контролират своето Животинско начало и да живеят със духовно преобразуване.

Ригден: Съвършено вярно. За това е дадена основната база на изконните Знания: започвайки от предишните ти книги и стигайки до тази. Те са напълно достатъчни, за да може човек не просто да се пробуди духовно, но и работейки над себе си, самостоятелно да достигне до духовното сливане на своята Личност с Душата. Разбира се, предвид това, че хората започнат реално да работят над своето самоусъвършенстване, не изопачат тези Знания, а вървят по тях като по карта, разширявайки своя мироглед на познания за света, ориентирайки се духовно в този бушуващ океан на материалния свят.

Знанията спохождат човека на важен етап от неговия живот, дори, без да го осъзнава, но му се разкриват тогава, когато човек започва да се променя духовно и стане достоен да ги приеме. В противен случай те няма да са му от полза. Важно е доколко хората ще усвоят вече получените Знания, колко значими промени ще се случат в техния вътрешен духовен ръст и какви ще бъдат преобразуванията от това в обществото. Тъй като следващото ниво на Знания – е възможност за хората да извършат духовна промяна във висшите измерения на материалния свят, които, както вече казах, са способни да променят глобално низшите измерения. А това е огромна отговорност, това е сблъсък със силите на Животинския разум, който не се предава лесно. Ако искате го наречете активиране на „свръхестествените сили“ или, както по-рано са го наричали, изкуството на „висшата бяла магия“, а хората, непосредствено противопоставящи се на силите

на Животинския разум, които са се борели от другата страна на реалността, били наричани Хелиари.

Анастасия: Да, за съжаление, днес повечето хора не разбират елементарните духовни неща. А тези, които получават тези Знания, дори не бързат да се променят, живеейки по своите стари шаблони, свързани със системата на Животинския разум. В хората все още няма твърдо желание да живеят и творят от своето Духовно начало. Това е видимо и по ситуациите от живота. Например, прочитайки тези книги и докосвайки се до Истината, човек бързо се въодушевява, в него пламва желание за работа над себе си, да извършва духовни промени в живота си. Но след известно време, той отново насочва вниманието си върху битовите проблеми и грижи от материалния свят и неговото духовно желание бързо изгасва. Системата на Животинското начало отново взима превес в неговото съзнание, въпреки че Душата на човека страда безмерно от това животинско потисничество.

Ригден: Човекът, който живее с тайни желания от своето Животинско начало, е духовно слаб. Затова при докосване с Истината, той се разгаря като кибритена клечка, но и бързо изгасва, защото няма духовни опори нито в себе си, нито в заобикалящото го общество. Но ако има твърдото намерение да излезе от властта на своето Животинско начало, тогава трябва да се връща по-често към източника на Истината чрез книгите, които му помагат да пренасочи вниманието си и да излезе от свитото състояние на съзнанието. Освен това, трябва да разбира, че на първите етапи от духовно му развитие основна роля ще играе общуването с единомишленици. Това е духовна взаимна подкрепа, важна особено за тези, които са в началото на пътя.

Спомни си как подобно общуване във вашата компания в началото на духовния ви път помогна не само да преодолеете неувереността в себе си и своите сили, но и своевременно да се противопоставите на скритите атаки на Животинското начало. Работата е там, че на първия етап на пробуждането на човека, в неговата глава често се случва елементарна бъркотия, шаблонни подмени, вследствие на което се появява неразбиране от къде идва проявлението на неговото Животинско начало и от къде Духовното начало. В колектива от единомишленици, общувайки с други хора, човек по-бързо и по-лесно започва да разбира себе си. Естествено е в началото хората да се страхуват да „издадат“ тайните на своето Животинско начало, още повече в колектив, както се казва, публично да оголиш своите проблеми, но затова охотно слушат тези, които имат смелостта да го направят. И когато човека „отстъпи“ от позициите на своето Животинско начало, той започва да блокира неговите вратички, тоест възможността за тайни действия. Освен това колективът не просто изслушва човека, но и споделя своите аналогични ситуации и способи за решенията им. По този начин човека получава не само духовна подкрепа от единомишлениците, но и помощ чрез съвети, които разширяват неговите знания и опит.

Такава практика съществува отдавна. Например, при ранните християни е била разпространена практиката на така наречените публични изповеди в малките общини. Това е задушевна беседа с приятели, която носи духовна полза за човека. Е, а когато е била създадена институцията за управление на масите – религията, то много неща са се обърнали с краката нагоре.

Анастасия: Да. Официалната практика на изповедта за всички вярващи на „разумна възраст“ е била въведена в християнството през 1215 година с решение на IV Латерански Събор. Разбира се, на него е бил приет цял комплекс от мероприятия за борба с ереста (в това число и създаването на инквизицията) с цел укрепване авторитета на Църквата, включени в реформите и разработка на свода на „каноническото законодателство“. Това е бил отговорът на Църквата на разпространените масови „еретически движения“ в началото на XIII век – катари, албигойци, валденси и така нататък. Вината на последните е била само в това, че хората искали да знаят Истината за истинското Учение на Христос и започнали да я търсят, като се развиват духовно без посредници.

Така, нека продължим със случая с приетата в религията практика на изповедта. На вярващите им се е вменявало да я извършват не по-рядко от един път в годината. Изповедта се е състояла в това, че вярващият е бил длъжен да признае своите грехове пред свещеник, който на свой ред от името на Иисус Христос, чрез специално установени от църквата „разрешителни думи“ опрощавал тези „грехове“. И това се е считало за необходимо условие за получаването на „божествено опрощение“, тъй като било установено, че без изповед човека не се допуска до „светото причастие“, а без него човек нямало да достигне до своето спасение, така както според църковните догми „причастието е единство с Христос“, „благодатно приемане на душата към вечния живот“. В противен случай човек бил прогонван от религията, плашели са го, че ще му бъде отказано правото да бъде погребан според християнския обичай и така нататък.

Разбира се, разликата е съществена. Едно е, когато човек сам се стреми към самоусъвършенстване, работи над себе си, общува с единомишленици, приятели, иска да получи разбиране вътре в себе си, да получи духовна подкрепа и да оказва такава със собствените си сили. И съвсем друго нещо е, когато е задължен да прави същото под заплахата от отлъчване от църквата и обществен тормоз, та още и от името на официалната организация – Римокатолическата църква, явяваща се в тези времена институция на изпълнителната власт. Реално всичко е обърнато с краката нагоре и човек да се покае, ръководейки се от страха, а не от духовната вътрешна потребност, за да не възникне в него дори и мисъл да работи самостоятелно над своето духовно самоусъвършенстване.

Ригден: Тъкмо това са подмените от Животинския разум, които хората не забелязват, явявайки се негови проводници. Те си мислят, че подобни мисли са техни и способстват за затвърждаването на тяхната власт и в същото време, видите ли да помогнат за „духовното развитие на населението“. В духовните въпроси обаче на сила хубост не става, тук е важен самостоятелният избор на човека. Върху това е изградено всичко. Няма лоши хора, има просто хора, които не знаят за своите реални духовни възможности и страдат от това.

Анастасия: Известно е, че личното духовно преобразуване на човека оказва определено влияние върху заобикалящото го общество. Неднократно споменахте, че ако повечето хора са духовно пробудени, то и обществото ще се промени. Бихте ли споделили с всички нас, какво трябва да се направи, за да може обществото да се промени качествено, да излезем от клишетата и шаблоните на Животин-

ското начало, от потребителския начин на мислене и съвременната цивилизация да промени своята посока на движение към Духовното развитие?

Ригден: Всичко е много просто. Трябва да се създадат условия за принципно **нов обществен модел. Имайки предвид двойствената човешка природа, трябва да се изключат и най-малките възможности за изкушения от Животинското начало във всички сфери на обществото.**

С какво започва изграждането на такова общество? Ако сред повечето хора наистина съществува намерението да създадат цивилизация, която би живяла според духовните принципи, тогава всичко може да се реши много лесно. Първото, което трябва да се направи, е да се сложи ред в духовното развитие на обществото. В цивилизацията, която е ориентирана към духовното, тоест претендира за високо ниво на развитие, не само, че не трябва да има разделение на различни религии като институции за управление на масите, а такива изобщо не трябва да има, не трябва да има никакви посредници между Бога и човека. В такава цивилизация не трябва да има *нищо близко до явлението наречено жречество или както и да се казва тази структура, създаваща религиозните системи, институции и различни религии в света*. Трябва да има желание и конкретни действия от самите хора за създаването на такива условия, където човешката Личност като базов елемент от обществото ще може да се развива духовно!

В зората на човечеството съществували зачатъци на подобна организация в живота на хората, където се е отделяло голямо внимание на духовния живот

на обществото, а материалните проблеми отстъпвали на второ място. Вследствие на географски и други причини, много групи хора, имащи еднакви духовни зърна на Знанието, съществували изолирани един от друг. С времето, поради загубата на Изконните Знания и постепенното преминаване към страната на Животинско начало, сред хората започнало разделение вътре в самите групи, възникнало социалното неравенство. Появата на институцията на жречеството и създаването на различни религии стъпвало върху фундамента на първичните духовни зрънца на Знанието, а самата система била изградена върху материалистичната доминация. Това реално е опит на Животинския разум да подчини напълно и вземе под свой контрол конгломерата на разумната материя наречен човечество, заедно с неговия уникален източник на сила – жизнена енергия, предназначена за духовни цели.

Анастасия: Излиза, че религията като система, служи на интересите на Животинския разум, въпреки, че привлича към себе си маса хора, благодарение именно на духовните зърна. Да, ако погледнем огромното многообразие от духовни учения, вярвания и религии сред народите по света, изхвърляйки при това обвивката на жреческата система и нейната концепция, ще стане очевидно наличието на същите Знания: как човека да се придържа към духовния път и да не се поддава на съблазните на материалния свят. Всички тези зърна на Знанието реално са едно и също, просто интерпретацията им е различна.

Ригден: Така е, и тези знания нямат религия, те могат да бъдат намерени в много краища по света сред различните народи и техните вярвания. Тези Зна-

ния способстват за естествения процес на духовно развитие на човека, независимо от расата, националността, религиозната или социална принадлежност и така нататък. Но използвайки тези Знания, жреците създали свои религии, които не са нищо повече от плод на човешкия ум. Особеностите и различията в религиите били измислени единствено, за разширение на жреческата власт над още по-голямо количество хора.

В човешката история е имало времена, когато са се правели опити хората да бъдат направени масово атеисти, естествено, под предлога на благородни цели като – избавяне на човечеството от жреческото иго. Но оставал проблема с доминацията на Животинското начало в обществото. Затова вместо „светло бъдеще“, в човечеството започнали да се формират условия за още по-тежки форми на доминация Волята на Животинския разум в съзнанието на хората. За новите поколения били изключени понятия като Душа и Бог, които били заменяни с егоистично „аз“ и материалистичните приоритети в живота. Резултатът от тази обработка на човечеството посредством Животинския разум е налице – в световното общество доминира материалистичния мироглед, а съзнанието на повечето хора робува на материалистичните шаблони. Днес, вярващия в единния Бог човек, молещ за спасението на своята Душа, за съжаление, се възприема от повечето хора като „реликва от миналото“, като някакъв чужд за обществото елемент, чието съзнание е „завладяно от някаква религия или секта“, дори и той самия да няма никакво отношение към тези организации.

Защо в днешното общество се е утвърдило подобно отрицателно отношение към главния смисъл на чо-

вешкия живот – духовното развитие, Бога и Душата? Защото повсеместно се пропагандират и прославят приоритети на Животинския разум, насочващи обществото към материалистичните ценности и потребителски принципи. В главите на хората доминират шаблони за натрупване и умножаване на парите, имуществото, недвижимостта и неограничените права да ги съхраняват и предават по наследство. По този начин, човек вижда ограничено целта на своя живот, опитвайки да придобие слава не само за себе си, но и да я съхрани след своята смърт (поредната подмяна от Животинския разум, така да се каже сурогат на безсмъртието). Индивидуалните желания на масите хора се свеждат до стремежа за притежание на някакъв обект или власт в материалния свят, превръщайки всичко наоколо, в това число и себе си, в лична собственост. Всичко това не просто показва патогенните признаци на заразяване в обществото с методите на Животинския разум, но и как човечеството върви към границата на самоунищожението. И ако сега не се предприемат спешни мерки за неговото духовно оздравяване, то утре може да бъде късно, защото деструктивните процеси приемат необратим характер. Най-важното е осъзнаването, че човек може да спаси себе си и заобикалящото го общество единствено със своя избор и действия.

Анастасия: Да, два вечни въпроса: „Кой е виновен?“ и „Какво да се направи?“.

Ригден: На хората не им е необходимо да губят време в търсене на виновни, съжаляване на своето Животинско начало или да чакат някой да направи нещо за тях. Трябва сами да започнат да действат, да станат добър пример за останалите. Хората в об-

ществото биват привличани от този, който има Чест, Достойнство, който безвъзмездно помага на другите хора, живее съгласно своята Съвест, който реално служи на духовния свят, игнорирайки материалистичните приоритети. Ето такъв човек трябва да бъдеш, на първо място работейки над себе си.

В цивилизованото общество с духовен вектор на развитие, всеки човек още от детството си трябва да умее да игнорира мислите от Животинското начало, да разбира своята истинска природа, енергийната си конструкция и нейните възможности. Той трябва да знае, че е непосредствено свързан с духовния свят, че Бог е един и за общуването с Него изобщо не трябва да има каквито и да било посредници, това е тайнството на двама: човека и Бога. Необходимо е да се създадат такива условия в обществото, където новите Личности, навлизащи в този свят, да разберат главния смисъл на живота, да увеличават своята духовна сила, да съблюдават естествените за човека културно нравствени основи, да проявяват повече човечност и доброта в своите мисли, думи и дела, да се усъвършенстват във вътрешната работа над себе си и в крайна сметка да спасят своята Душа.

Трябва да се осъзнават грешките от миналото и да не се губят главните духовни ориентири. В съвременния свят хората забравят една проста истина: времето на техния живот отлита много бързо. В реализацията на своите материални желания те виждат в някаква степен своята свобода. А реално, тази свобода е условна и илюзорна. Човек реално не може да притежава нищо и никого в материалния свят, дори ако завоюва значително пространство, народи и придобие много от неговите богатства. Той се ражда сам и

умира сам. Този свят за човека е просто една информационна илюзия, създаваща условия за потвърждаване на неговия доминиращ избор.

В такова качествено ново общество, Личността трябва да има достъп до различни духовни инструменти за работа над себе си. Ако човек иска да използва допълнителни инструменти за своето духовно развитие, например под формата на молитви, духовни практики, медитации и така нататък – нека заповяда. Но инструментите – са просто инструменти. Те като камертон настройват вниманието на определена вълна, дават възможност за миг да се почувства онази страна, другия свят, света на Бог, да получат опит, да сравнят, да разберат разликата с този свят, да се докоснат чрез дълбочинните чувства до своята Душа, да почувстват нейната сила. Но след това човек отново се връща в обикновения триизмерен свят, в който извършва своя ежедневен избор. И ето тук е много важно, какво ще избере той занапред, имайки зад гърба си този духовен опит. Ще поиска ли да промени качествено своята природа и да стане Духовно Същество или ще се съблазни от временната илюзия на Животинския разум, обричайки своята Душа и Личност на дълги страдания? Всичко това е резултат от личния избор на отделния индивид. Но от избора на всеки човек зависи движението на цялата цивилизация. Всичко започва с чистотата и искреността на намеренията на всеки човек в обществото, неговия истински вътрешен избор, с отговорен подход към своя живот, имайки предвид силно ограничения му срок.

За да се въведе ред в обществото и на първо място в духовния му аспект, е нужно в него да има колкото се може повече духовно грамотни хора. Тези, които

работят сериозно над себе си, над духовното си преображение, разширяващи своя мироглед и познания. За първия етап е необходимо обединение на усилията на тези хора с цел разпространение на Знанията в различни сфери от обществото. Необходимо е да се създадат такива условия, че световното общество да има повече просветени и интелектуално развити хора с доминиращо Духовно начало, имащи свободен достъп до Изконните Знания с цел познание на света и себе си.

Анастасия: Тоест, да се направи всичко възможно, в обществото да се утвърдят приоритети, основани на вътрешната потребност за съзидание и преумножаване на Доброто: „аз на Бог“, „аз на хората“, а не настоящия потребителски начин на мислене на покупко-продажба: „ти на мен – а аз на теб“.

Ригден: Съвършено вярно… Затова по-нататък е необходимо да се премахне самата структура на жречеството, тази грамада от различни религиозни йерархии, армии от свещенослужители, извършващи обреди на жертвоприношения и считащи себе си за посредници между хората и Бога (както и да са го наричали в различните религии), а реално просто живеещи за сметка на народа. За много от тях религията се явява просто професия и източник на доходи (натрупани за сметка на трудещите се обикновени вярващи), средство за манипулация чрез вярата на масовото съзнание за политическите цели. За да се премахне жреческата структура не трябва да се прави революция, да се устройват кървави разпри и тем подобни провокации от Животинското начало. Тази система може да се премахне по мирен път. Както на всички други хора, така и на жреците им е свойствено да се

заблуждават и да грешат. Трябва просто обществото да създаде такива условия, при които жреческите институции сами да се разпаднат поради своята непотребност. Тогава хората, намиращи се в тях, ще си намерят други професии, по-полезни за обществото, съгласно техните реални приоритети и житейски избор.

Анастасия: А как да се създадат такива условия?

Ригден: Всъщност това не е толкова сложно. Просто хората сами трябва да спрат да „грешат", съблазнявайки жреците със своите подаяния. В крайна сметка, когато този бизнес спре да им носи лични доходи, те самите ще се принудят да свалят жреческите си одежди и да започнат да работят за благото на обществото, както и всички останали хора.

Изобщо, ако говорим за понятието грях, като религиозен термин, то едни от най-тежките грехове може да се нарече подаянието към жреците, независимо към коя религия принадлежат. Защо? Защото човек подпомага жреците и техните армии от наемни служители, смятайки погрешно, че са по-святи от него самия, че с тези свои одежди са близо до Бога и съответно тяхната молитва е по-действена. Но жреците също са хора, и ако като всички останали все още не са спасили себе си и своята Душа как могат да спасят Другите? Тук е важно човек да се замисли за кого се извършва тази материална жертва и с какви цели.

Така че в материалните подаяния на вярващите се нуждае единствено жреческата армия. На Бог не са му нужни нито пари, нито някакви богатства от материалния свят. Отношенията между човека и Бога

се основават изключително на дълбочинните, лични чувства на човека, докосването му с духовния свят, неговата искрена Любов и благодарност към Бога. Именно тези истинни, дълбочинни чувства на човека към Бога са най-истинската и единствена ценност, която духовния свят може да възприеме от човека. При това тези отношения с духовния свят се осъществяват, без каквито и да е посредници.

Трябва да се разбере, че докато човек оценя света от позицията на жител на третото измерение, тоест през призмата на своя материалистичен начин на възприятие, то в много духовни въпроси той ще бъде изпълнен с илюзии, породени от неговата горделивост. Той си мисли, че щом веднъж е благоволил да отдели част от своето внимание към духовния свят, то за него ще започнат да се грижат всички ангелски сили, да угаждат на всички негови прищевки и едва ли не да го занесат до рая на пухена възглавница. Но реално докато Личността не узрее духовно, тя е незабележима за духовния свят. Поднасям извиненията си за баналното човешко сравнение, но такива Личности наподобяват милионните репродуктивни клетки. Гаметите имат набор от хромозоми и носят наследствени признаци. Човека дори не забелязва тяхното материално проявление, съществуване и смърт. Освен това той понякога използва тяхната сила, без дори да разбира това. Но когато при сливането на две Гамети се образува зигота и започне да се развива ембрион, то поне един човек, имам предвид жената (а в духовен смисъл божественото женско начало), вече не може да игнорира този факт. Тя задължително ще обърне своето внимание към това явление и в бъдеще ще се грижи за новото същество. Така и в духовен план. Чо-

век трябва усърдно да работи над себе си, да напредва в духовните практики, да живее общувайки на дълбоко чувствено ниво с Божествения свят, за да се случи сливането на Личността с Душата и той по този начин да заслужи правото да бъде приет във Вечността. Тогава и духовния свят ще обърне своето внимание върху дадения индивид, ще го обгрижва като дългоочаквано, ново и съвършено същество.

За съжаление, в съвременния свят е загубена древната истина за достигането до сливането на Личността с Душата, и човек в надежда да изрази своята Любов и благодарност към Бога, извършва материално подаяние към жреците, подпомагайки по този начин Животинския разум в изкушаването и прелъстяването на този човек в жреческо облекло от материалния свят. Ти грешиш и жреца греши, приемайки това подаяние, което се превръща за него в предмет на съблазън. Със своето подаяние ти го караш да мисли не за своята Душа и истинското служение на Бога, а за увеличението на своите материални доходи. Разбираш ли каква е всъщност тежестта на този грях? Човек със своите подаяния тласка Личността и Душата на този жрец в „ада“, скланяйки избора му в полза на материалното, тоест към Животинския разум, натоварвайки с тези греховни деяния и себе си. Това дори е по-страшен грях от убийството на човешкото тяло, тъй като тялото е временна дреха, просто прах. А този грях е подобен на смъртоносна отрова за Душата, която лишава от шанса дадената Личност да си пробие път към живота във Вечността. В основата на тези материални подаяния и жертвоприношения лежи подмяната на Животинския разум във вида, който ти спомена, типичната формула покуп-

ко-продажба: „ти на мен – а аз на теб“, вярата във възможността на материалния „откуп“ и „разплата“ за своите грехове и придобиването в бъдеще на нови материални блага, започвайки от здравето и стигайки до благополучието.

Анастасия: Много хора просто никога не са се замисляли за това. За обикновените вярващи такива молби за подаяние за нуждите на църквата изглеждат естествени и хуманни, защото предполагат помощ за други хора. Обикновено жреците и техните служители мотивират своите искания за подаяния, например с построяване на храм, с нуждите на църквата (предварително в проповедите често думата Църква се свързва с понятието Небесна Църква), с помощта за бедните вярващи и така нататък. Никой не докладва на паството за реалното разпределение на тези народни средства и не представят финансови отчети за приходите и разходите.

Ригден: В нормалното цивилизовано общество помощта за другите хора, както и построяването на същия този храм, предназначен за съвместни духовни практики, може и трябва да изпълняват обикновените граждани, жителите на една или друга местност или селище чрез своите общи усилия. Всичко това се прави на принципа: събрахме се, решихме, направихме, ако това наистина е жизнено необходимо за местните жители и има желание за това от тяхна страна. Например, ако хората в селото искат да се построи храм – за тях и техните деца, та нали на тях самите ще им се наложи да живеят тук, затова и те решават как да живеят, а не някой отгоре. И бъди уверена, духовно грамотните хора ще построят съответстващия храм за себе си

и своите близки, познати и деца, без знаци, активиращи материалното начало в човека, а изключително със знаци, които пробуждат духовната съставна в хората. В храма или на всяко друго място, предназначено за колективни занятия с духовни практики, хората ще обменят един с друг знание и опит като равен с равен, ще извършват колективни молитви за спасението на своите Души за слава и благодарност към Любовта Божия. Няма да извършват, както повечето свещеници в настоящите храмове политически или религиозно жречески монолози към вярващите, смесвайки духовните знания с желанията и шаблоните от Животинското начало, с внушенията, съгласно жреческите програми. Този храм наистина ще бъде предназначен за хората, за тяхното духовно развитие, а не за смесване на духовните зърна с материалистичните шаблони, жреческия бизнес и молби към вярващите от техните „служители“ в свещенически одежди. Там хората сами ще се занимават със своето духовно усъвършенстване.

Никой не трябва да печели от храмове и места, където хората се събират за духовно развитие и общуване. Започнат ли продажбите, предоставянето на платени услуги, назначенията на заплата на някого, било то в храмовете или „светите места“, то ще изникне и съблазънта за припечелване на повече, след това как да се достигне до повече власт, при това, без да се влага много усилие. В крайна сметка за един празен ум е по-лесно да носи свещта сред пищния театрален ритуал и да се оприличава на висше същество, отколкото да работи с чук в мината. Така човекът няма да забележи как е попаднал в мрежата на пороците. Това е отдавна известен трик на Животинското начало.

И работата не е в храмовете като такива, а в хората. Духовното самоусъвършенстване може да се извършва, където и да е – та дори и на открито. Вече разказах, че в древността хората са се занимавали с духовно саморазвитие в пещерите, хилядолетия наред там ходели поколения хора и са се учили на духовните практики по знаците и символите, нанесени на скалните стени от техните предци. Тези пещери съществуват и днес, никой до сега не се е прелъстил от тяхното материално състояние, а духовните ценности – Знанията – и днес могат да се използват от духовно грамотните хора. Жреците от различните религии още в древността строили величествени храмове за усъвършенстването на своите култове, храмове, украсени със злато и скъпоценни камъни – например в Древен Египет, Вавилон, Древна Гърция и така нататък. Къде са сега тези храмове? Вместо тях са останали руини, а златото отдавна е разграбено от хората, съблазнени от техните материални съкровища. **Хората не трябва да се прелъстяват с материалното там, където има място само за духовно просвещение.**

Затова не трябва, по какъвто и да е начин, едни хора да имат възможност да изкарват пари от духовния стремеж на други хора. Разпространението на духовните знания не трябва да носи на човека финансова или каквато и да е друга материална изгода, защото само така може да се избегнат материалните съблазни и тогава човек ще върши това от Душа, с искреността на своите духовни намерения!

Анастасия: Да, проблемът е в това, че повечето вярващи, правейки пожертвования, един вид откупуват дълга за духовна работа над себе си, прехвърляйки действията от своята Съвест върху жречеството. Вместо сами да творят добро в света, на тях им е по-лесно да оста-

вят пари „на олтара на служителите“. А жречеството се възползва безнаказано от това.

Ригден: За съжаление, това е така. Но не съвсем безнаказано, защото все още никой не е успял и няма да успее да избегне своя личен Съд, и всеки ще бъде съден според делата и помислите си. А що се отнася до хората, които се опитват за сметка на подаяния към жреците да откупят духовната работа над себе си, то това си е тяхно заблуждение. Всъщност това е самозаблуда, какъвто и материален откуп да измисли човек, духовната работа вместо него никой не ще извърши. Важни са не неговите пари в храма, а личното му участие в съзидателните обществени дела и личните духовни промени, свързани с действията му. А що се отнася до пожертванията и храмовете, то на умния човек му е достатъчно да се вгледа в реалността на днешния ден. Днес храмовите постройки са се превърнали в бизнес проекти. Гледат не качеството, а количеството, не колко хора реално могат да бъдат приобщени към духовното, а каква ще бъде икономическата рентабилност и политическата изгода. При това всяка религиозна организация, особено в големите градове, се старае да се сдобие с къс земя възможно по-близо до местата с масова човешка активност, за да се обезпечи възможно най-голям поток от вярващи.

Раздробеността на религиите на секти и тяхната борба една с друга – е чисто и просто борба за власт, където важността на човека се определя според портфейла му, а властта над обикновените вярващи се разглежда като политическа власт над електората. Всичко е преобърнато с краката нагоре! И това може да се поправи само, когато хората в обществото станат по-грамотни относно духовните

въпроси, когато започнат да разширяват своя мироглед, когато участват по-активно в обществения живот, когато живеят вътрешно с Бог, когато творят добри, съзидателни дела. Тогава и ще отпадне „необходимостта“ от търговските посредници между Бога и човека.

Анастасия: В тази връзка възниква още един немаловажен въпрос. В жреческата „армия“ безусловно има хора, избрали да служат в една или друга религия с надеждата за своето духовно спасение, не подозирайки за истинското положение на ситуацията вътре в системата попадайки в нея. Но дори бидейки в нея и наблюдавайки това, което се представя на масите вярващи, те се дистанцират от цялата политическа мръсотия и пазят чистотата на своята вяра и искрените намерения да служат само на Бога, а не на жреческите кланове. Някога говорихме, че върху истинската духовност на такива „божи служители“, които, за съжаление са изключително малко по света, като на стълбове, се държи славата на коя да е масова религия или вярване. Ако бъде премахната религиозната система като такава, то как хората, които истински вървят към Бога, ще се занимават с духовно подвижничество, при това безвъзмездно, и искрено ще помагат на другите хора?

Ригден: Е, на първо място, днес има твърде малко от тези, които имат искреното желание да служат на Бога, да се грижат за хорските души, без да търсят изгода, а не да служат на своята горделивост. Реално от милионите служещи в жреческата армия на различните религии такива хора са единици. Преобладаващата част от религиозните служители са чужди хора, прелъстени от материални цели, а не от духовното спасение. На второ място, никоя външна промяна в живота не може да спре вътрешния духовен про-

цес на истинските „божи хора“. Дори да сменят своята професия и да започнат да се трудят, като всички останали за благото на обществото, те пак ще продължават да се занимават искрено със своето духовно саморазвитие и да посвещават своето свободно време в помощ за другите хора. Защото това е тяхна духовна потребност, техния вътрешен живот доминира над обстоятелствата на този свят. Затова външните препятствия за тях не са пречка, по-скоро ще ги укрепят, предвид това, с какво им се налага да се сблъскват и какво виждат всеки ден във вътрешния живот на религиозната общност, а също така в постъпките и делата на своите „колеги“.

Едно от необходимите условия за достигането на качествени промени в обществото се **явява разбирането на самите хора за смисъла на своето духовно развитие, а също така отказа от съблазняването с власт и материални ценности на хората**, принадлежащи към жреческата „армия“. Не трябва да им се дават пари (дарения), никакви подаяния, не трябва да изкушаваме тяхната горделивост с поклони, да им целуват ръката с раболепие, послушание, молби и тем подобни съблазни за тяхното Животинско начало. Тоест, с други думи, **не трябва ти самият да „грешиш“, а също и да не провокираш другите да грешат**. Нали този човек е същият като теб. Той (служителя на култа на жертвоприношението) с нищо не се различава от обикновения човек, щом и неговата Душа се намира в материално тяло. Тук никой не може да бъде нито по-низко, нито по-високо, тъй като всички човешки души страдат от плена на материята.

Пред човека има само един изход от тези материални клещи – да се развива духовно, да освободи

своята душа и да отиде в света на Бога. **Няма хора, които поне веднъж в живота си да не са почувствали тази потребност, излизаща от Душата и проявяваща се в стремежа към *истинска духовна свобода*. Друг е въпроса, че Животинското начало в човека интерпретира тази Душевна потребност по свой начин, изкривявайки понятието „свобода“, придавайки му материалистично качество, чуждо на Духовното начало. Всички хора са вярващи, само че всеки използва силата на своята вяра съгласно своя избор.** Между другото, тези, които се причисляват към така наречените ревностни атеисти, оставайки насаме със себе си са изложени на същите страхове и суеверия, както и вярващите хора. Тези хора в своята същност, се явяват същите жреци, само че в „по-малък“ мащаб, със забележката, че за разлика от жреците, прославят съвсем открито качествата на Животинското начало (своето самолюбие, гордост, суета и т.н.).

Анастасия: Как хората ще могат да избегнат подобни грешки в бъдеще ако в обществото бъдат премахнати институциите на жречеството? Имам предвид в разпространението на духовното знание, без да се провокира човешката горделивост, суета, желание за власт над себеподобни и така нататък, тоест, да се устои на съблазните от Животинското начало.

Ригден: Ако цивилизацията се движи в духовна посока, то този въпрос може да се реши много просто. Трябва да се помни, че човека има двойствена природа и в него има постоянни колебания между Животинското и Духовното начало. Следователно трябва да се направи така, че да може *духовното познание и разпространението на общочовешките Изкон-*

ни Знания да бъде неизгодно за Животинското начало като проводник на Животински разум, представляващ материалния свят и неговите интереси. Но абсолютно приемливи и изгодни за развитието на Духовното начало в човека като проводник на Духовния свят. Важно е да се направи така, че Изконните духовни Знания да станат общодостъпни за всички хора и в тяхното разпространение да се изключи всяка възможност за съблазняване на човека посредством стимулите на Животинското му начало.

Анастасия: Тоест обществото трябва само да създаде такива условия, при които на хората, занимаващи се с духовна просвета, това да им бъде неизгодно в материален план.

Ригден: Да, за решаването на този въпрос трябва да се изключи всяка възможност за манипулация на общественото съзнание чрез проводниците на Животинския разум, получаването на каква да е икономическа печалба, политическа изгода и още повече да не се допуска изопачаване на информацията и манипулирането й в полза на нечии интереси, тоест подобни прояви на неограничена власт при разпространението на Знанията.

Анастасия: Но това е възможно само тогава, когато много хора научат за Изконните Знания. А когато световната общественост притежава тези сведения, повечето от хората ще започнат видимо да различават духовните зърна от плявата и няма да се поддават на влиянието и провокациите на хората с лоши помисли. Те ще успяват да игнорират проявленията на Животинското начало в себе си и да поддържат в своите колективи и обкръжение Духовното начало.

Ригден: Точно така. На първо място, хората трябва да се пробудят духовно, тогава в обществото от само себе си ще отпаднат всички наченки на колониално мислене и духовното ще се отърси от цялата армия различни тунеядци и техните покровители, живеещи за сметка на народната вяра. Затова, докато седят на вратовете на хората, ще измислят всичко, което им е изгодно, само и само да продължат да живеят живот на социални паразити и използвачи на обществото, та на това отгоре народа да им целува и ръка с почитания безкрайни.

Хората трябва да се научат да управляват сами своята духовна съдба, а не да чакат някой да свърши тяхната жизнена духовна работа, сами да се самоусъвършенстват, да работят над себе си, да разширяват своя мироглед и познанията си за света. Не трябва да чакат милост от жреците и политиците, да не се поддават на илюзии и да не допускат да бъдат манипулирани, а тъкмо обратно, трябва да бъдат по-зрели Личности, обществено активни и духовно отговорни Хора. А, за да не се повтарят грешките от миналото, в бъдеще трябва да се избягват зависимостите от Волята на Животинския разум, изкривяването на духовните Знания и възвръщането към жреческите схеми, трябва тези, *които са решили да помогнат както на себе си, така и на другите хора по духовните въпроси, да се занимават с това в ущърб на своята горделивост и материалистични интереси*. Затова, както вече казах, там, където се появява финансовия интерес и възможността за удовлетворение на собствената горделивост, получаването, на каквато и да е изгода и привилегии, власт, над когото и да е – там задължително рано или късно ще възникне съблазън и ще се прояви слабостта на човешкия дух.

Как изглежда това на практика? Ако човек се самоусъвършенства, придобива духовен опит и изпитва вътрешна потребност да разпространява духовните знания, то в свободното си време ще помага на хората, а те, учейки се, на свой ред също ще оказват помощ в тези въпроси на други хора, а те на следващи и т.н. Всички трябва не само да работят за благото на обществото, но и да притежават някаква гражданска професия, печелейки за насъщния със собствения си труд. А в свободното време, да се учат, да споделя опита си с другите хора, като равен с равен, като добри приятели, при това потискайки своето Животинското начало и ръководейки се от Духовното начало в действията си. Това е и реална помощ за хората и работа над себе си: разпознаване в себе си проявлението на Духовното и Животинското начало, строг контрол над мисли, изучаване на своята природа, духовно развитие. Не само ти растеш, но и помагаш на другите, в това е смисъла.

Разбираш ли кое е особеното на подобно разпространение на духовните знания? Човек споделя с хората Знанията за Бога, отделя от своето лично време, сили и средства, без да получава нищо материално в замяна, никакви съблазни и облаги за своето Животинското начало. Единственото, което получава, е духовно преумножаване при безстрастното общуване с Души, които страдат, както и той самия. Каквото посееш, това в края на краищата ще пожънеш. Ако посееш духовното – ще пожънеш духовно, материалното – материално. Тоест човек поднася на духовния олтар на своя живот своята земна самодостатъчност – жертва амбициите на своето Животинско начало, а също така преумножава своите духовни „дарове“ от общуването си с хората. При това тези дарове не се явяват материални (пари, храна, вещи или хор-

ски амбиции породени от горделивостта), а духовната съставна, която човек предава на другите хора посредством Духовното знание. Затова, разпространявайки Изконните духовни Знания, човек се противопоставя на Животинския разум и малко от малко помага на другите хора да опознаят и почувстват тази божествена същност, скрита в тях, която не се отнася към материалния свят. Материята е смъртна, а Душата – безсмъртна. Личността притежава свобода на избора: да бъде смъртна или да отиде във вечността. Ето в това е целият смисъл, от тук трябва да тръгва всичко.

Трябва да се помни, че Животинския разум е много силен, а човек, поради своята двойствена природа и колебания между избора на двете начала – слаб. Дори непоколебимо вървящия по духовния път е изложен на атаките на Животинското начало. Достатъчно е човек да се разсее малко, да се съблазни от материалното, и Животинския разум веднага може да завладее неговото съзнание, често побеждавайки в тези моменти от живота, когато Личностния избор е много важен. Затова се препоръчва човек да бди, да работи непрестанно над себе си, да не отпуска юздите на Животинското начало. Ако веднъж сте настъпили търмъка, следващия път се постарайте да го заобиколите. В разпространението на духовните Знания винаги има изкушение от Животинското начало за горделивостта човешка, в уподобяването на себе си с висше същество, в желанието за присвояване на Знанията и тяхната интерпретация посвоему, от своя ум в разговорите си с другите хора. Така обикновено произтичат изкривяванията от Животинското начало, смяната с материалистични понятия и резултатът е загуба на Изконните Знания. Човек трябва да разбере, че духовните Знания са дадени на всички хора. Чове-

ка не е Бог, не е ангел, не е херувим, не е и Светия Дух. Той е просто човек, както и всички останали, щом неговата Душа е закрепостена в многоизмерна енергийна конструкция, принадлежаща на материалния свят.

Анастасия: Има още един важен въпрос, който интересува читателите. Може ли човек да опрости нечии „грехове“, да прощава на някого нещо в духовно отношение от името на висшите Духовни Същества?

Ригден: ***Човек не може да освободи никого от „греховете“ му, молейки се за него, защото той самия е несъвършен. И на никого на Земята не е дадена властта да прощава от името на висшите Духовни Същества, още повече от името на Бога.***

Опрощаването на „греховете“ е свързано с изповедта, за която вече споменахме в нашата беседа. Трябва да се разбере психологическата природа на появата на такова явление като изповедта в религията. Ефекта на прочистване/катарзис (от гръцката дума „catharsis“ – „прочистване“) е добре известен не само на религиозните служители, но и на психоаналитиците и психотерапевтите. Той е бил известен от дълбоката древност. Това е терапевтичен метод, при който човек си спомня вълнуващи моменти от своя живот, служещи като тласък към дълбоко преживяване на някакъв вътрешен конфликт или психо невротично разстройство. По същество това представлява за човека психологическо разтоварване, свойствено за всяка задушевна беседа, например, с приятел за своите неприятности или проблеми, след което в него изчезва състоянието на депресия и човека изпитва своеобразно психологическо разтоварване. Какво казват в народа – „споделена радост е

двойна радост. Споделена мъка – половин мъка“. В повечето случаи, колкото по-горделив е човека, толкова по-трудно му е да признае някоя своя постъпка. Тази практика е била взета и от религиозните служители на въоръжение. Признанието за нещо извършено е започнало да се поднася като своеобразна жертва, за която задължително следва възнаграждение – „прощаване на неправедните постъпки“, „опрощаване на греховете“. Така хората всъщност са се отучили да работят духовно над себе си и възприели идеята, че ако човек се помоли подобаващо, тогава задължително ще получи опрощение. Това е чисто и просто психологическо приемане, основано на човешката вяра.

Но какво искам да кажа по този повод, задушевната беседа, разбира се, е нещо хубаво, но тя помага временно на човека да преживее в даден момент едно от последствията на неговия вътрешен конфликт, тя не решава главното – отстраняването на причината за конфликта. Корените на последното се крият в ежедневния начин на мислене, в голяма степен, свързан с концентрацията на вниманието на Личността върху мислите и желанията от Животинското начало. Причините за зараждането на подобни конфликти могат да се отстранят кардинално единствено от самия човек и никой не може да го направи вместо него. Самият той, чрез своя избор и вътрешни промени, умножавайки своите добри дела и работейки сериозно над себе си, може да се очисти духовно, да се развие като зряло Същество и да се измъкне от плена на материята, да освободи своята Душа. Само той, благодарение на своя духовен труд, може да премине самостоятелно в седмо измерение (на „седмото небе“, в „рая“, Нирвана), тоест да прокара своя духовен път към света на Бога. Всеки човек, който върви истински по духовния път и работи над себе си, в чийто живот доминира не-

говото лично, съкровено общуване с Бога, Любовта и връзката с Духовното начало, рано или късно сам ще достигне до това разбиране.

Хората трябва да се научат да разбират своята двойствена природа, да се разбират, да си прощават грешките така, все едно те самите преминават този урок и това се е случило именно с тях. На всеки човек му е свойствено да извършва прегрешения. Обаче духовно силните хора не просто признават своите грешки, но и умеят да извличат от тях поука. Те имат достатъчно смелост и търпение да осъзнаят допуснатите грешки и по възможност да ги премахнат. Не трябва да се тъгува за нещо, което не може да се поправи, но следва да се удвоят усилията към това, което неизменно ще донесе духовна радост не само на самия теб, но и на другите хора. Животът е истинско училище, където грешките – са уроци, а придобития опит – наставник.

Както се казва, в спокойното море не можеш да станеш опитен моряк. Придобивайки Мъдрост, благодарение на духовния опит, човек започва уверено и целенасочено да управлява своя кораб посред бушуващия океан на живота, избягвайки грешките от миналото, не позволявайки на стихиите да го размятат от една страна на друга, пораждайки вътрешни конфликти. Както са казали древните мъдреци – удържането на житейския щурвал в бушуващия океан изисква преди всичко духовна работа над себе си. За такъв смел човек, водещ своя кораб през бурята на жизнените стихии, рано или късно ще настане ден, когато пред неговия вътрешен взор ще се открие съвсем нов, духовно чист свят, който по-рано не е познавал в себе си. Този свят поражда покой в Душата, позволява на Мъдростта да излезе

победител от стихиите на материята и да пусне котва на брега на Вечността.

Анастасия: Наистина, не трябва да се дава повод за възникване и укрепване в съзнанието на мисли, свързани с различни материални съблазни на първо място в себе си – това е факт. Мисля, че на много хора им се иска да живеят и творят в общество, където вървящите рамо до рамо не се тъпчат един друг в мръсотията на егоистични амбиции, негативните емоции и други проявления на Животинското начало, а стимулират в обществото доброто, отнасят се един към друг с разбиране и уважение. Съдейки по историята на човечеството, това е тяхна отдавнашна мечта.

Ригден: Съвършено вярно. Затова, когато с духовните въпроси започне да се занимава самото общество и това се превърне в естествено и приоритетно, тогава ще настъпи и реда. За тази цел трябва да се създадат условия, в които по-голямата част от хората на тази цивилизация да живеят заради духовните цели, а не заради материалистичните приоритети, както е сега. Тогава и жреческите структури ще изчезнат от само себе си, тъй като ще спре да съществува тайната структура на властта над хората, която се крепи за сметка на укриването на истинските духовни Знания. Хората сами ще бъдат отговорни за Истината и тя ще бъде достъпна за всеки.

Анастасия: Да, за качествените промени в обществото е необходима промяна на начина на мислене на самите хора, които изграждат това общество. Всичко това предполага иновативен начин на мислене, иновативна култура и поведение, при това приложени по инициатива на самото общество. Въпреки,

че всичко ново е добре забравено старо. Хората отдавна мечтаят да създадат идеално справедливо общество, където да цари свобода и равенство. Но жреците и политиците използват това желание на народите и го включват в своите обещания, вършейки всичко, което е необходимо, това да не се случи. Затова „равенството“ винаги е било формално дори след като жреците и политиците инициират изгодните им обществени сътресения, реформи или революции, смяна на религии, партии или обществения строй с друг. Не е трудно да се забележи, че резултата от подобни смущения винаги е един и същ – жреците и политиците отново създават управленческа йерархия (елит с привилегии), тоест ситуацията в обществото, в основата си не изменя глобалното положение. Променя се само рекламното оформление и названието на обществения строй или доминиращата религия. Вероятно се случва така, защото хората отдавна са забравили, какво означава истинското равенство и свобода.

Ригден: Хората гледат короната на дървото, но не виждат корените му. А същността се крие в следното: **Всички хора са равни на първо място в това, че се намират в еднакви условия на закрепостяване в материалния свят, в характеристиките на своята Духовна и Животинска природа, в преходността на своя живот и времето на пребиваване в този свят! Всички хора се раждат и умират сами и всички имат своя духовна съдба, която формират посредством своя личен избор.** Всички хора според природата на своето Духовно начало са добри, тъй като във всеки има Душа и в този смисъл всички се явяваме много близки един с друг, тъй като душите са единни – те са от света на Бога. Именно това **обединява всички** хора, *независимо от социалния им*

статус, местожителство, вероизповедание и националността на ***техните тела***. Затова хората (новите Личности) не са виновни, че им е предоставено тяло с определена генетична наследственост на една или друга раса, че някои са се родили китайци, други – англичани, трети – нигерийци и така нататък. Тоест тяхната биологична, материална обвивка е била възпроизведена в една или друга етническа група.

Но забележете, въпреки някои физиологични различия, независимо от принадлежността си към една или друга раса, хората оценят себе си и всички познати и непознати хора, *по степента на човечност*, затова при всеки народ съществуват понятията Добро и Зло. Тази оценка идва от полето на сражение в тяхното съзнание, от избора им между Духовното и Животинското начало. И главното за тях не е как изглежда тялото на ближния, а какъв реално е самия човек според своите вътрешни качества, каква е неговата „душевна красота".

А тялото си е тяло. Реалните познания на повечето хора за своето тяло се ограничават с израза: „Нещо ме боли ето тук". Дори и идеалите за красота на тялото в човешкото общество са относителни, обусловени с рекламата на едни хора и подражанието на други. При това сред различните народи има различни представи за телесната красота: някои считат за красиво удължаването на врата още от детските години с пръстени, а други – да имат форми на подрастващ. Но работата не е в това. Душите на хората не са виновни, че са заключени в едно или друго тяло. Тялото на Личността, както и всички външни условия за неговото съществуване – са следствие от избраните приоритети, доминиращи желания и избори извършени някога от субличностите на предишните тела (в предишните животи).

И кой днес така усилено разделя хората, раздробява единното цяло човечество на съставни: раси, етноси, различни социални и религиозни групи? Политиците и жреците. Те определят посоката на развитие на науките в една или друга област, създават условия, с които хората да разширяват и задълбочават определени теми и съответно да ги внедряват в системата на образованието на младите поколения.

Например, кой изучава нацията и национализма? Политолозите. Те получават научни звания, различни поощрения за тези „изследвания“ и разработката на различни умозрителни концепции в определеното им общо направление, съгласно политическата поръчка. Затова дълбаят като къртици, измисляйки различни теории, та нали всички те искат да живеят добре, да имат достойна заплата, почит и уважение.

Световните политици, заради собствената си власт разделят народите и го правят с ръцете на самите хора. Например, същите тези представители на науката (осъзнато или без разбиране на глобалната същност), срещу парично възнаграждение, изпълняват техните програми и заръки, провеждайки в живота политическите решения и популяризирайки в обществото изгодните за властимащите концепции. При това всички тези теории се обосновават с многочислени исторически факти (под правдоподобния предлог на историческото познание), демонстриращи деструктивни модели от миналото, видите ли под лозунгите на обществено порицание, акцентирайки как „не трябва да се прави“. Това фактически си е демонстрация и налагане на поведенчески модели, стереотипи и варианти „как още може“, които способстват за още по-голямо разделение, тоест диференциация на обществата.

Например, описват се идеите на класовата борба, неравенството, расовата дискриминация, социалната несправедливост, делението между хората на „висши“ и „низши“, на „елит“ и „стадо“, способи за отключване на войни и т.н. Вземете, който и да е учебник по политология, от която и да е страна в света. Та това си е нелепо нагнетяване на ксенофобия (от гръцки „ksenos“ – „чужд“ и „phpbos“ – „страх, боязън“), тоест отвращение, страх, ненавист на хората един към друг, нетърпимост към всичко чуждо, непознато, а това означава подсъзнателно и враждебно отношение към човека. Но в нито един учебник няма да напишат как реално стоят нещата във върховете на властта, върху какво реално градят и укрепват своята власт съвременните политици и жреци, как експлоатират в своите меркантилни интереси цели народи.

Така че разделението и раздробяването на обществото се стимулира от световните политици и жреци *изкуствено*! И за какво? За да се формира образа на *враг* в съзнанието на обществото и цялото общество да се държи в страх и покорство чрез този образ. За да може под предлога за борба с някого, обществото без колебание да одобри отделянето на огромни средства от държавния бюджет за „затягане на мерките за безопасност“ и други подобни разходи. С други думи, по този начин държавата усилва контрола и властта над хората. А кой представлява държавата? Групите политици – отделни хора със своите интереси. Те използват изкуствено създадения и спонсориран от тях самите страх за укрепване на своята власт и банално присвояване на бюджета под предлога за секретност и осигуряване на безопасност на населението.

Достатъчно е да видим какво се показва по телевизията – чисти сплашвания, как всичко в държавата е

зле: убийства, взривове, грабежи, скандали, жертви на природни бедствия, тоест обичайно плашещи ситуации и произшествия. Коя нормална психика може да издържи подобно нещо? Защо се показва всичко това? Да не би в света да няма и положителни новини? Има, само че умишлено ги спестяват. Така налагат това, което е противно на духовната човешка природа, затова пък усилено активира Животинското начало в човека. На политиците и жреците всъщност им е изгодно човек да бъде като запряно животно, за да доминира животинския страх за живота му, а в масата – животинско раболепие и агресия към изкуствено създадения образ на врага. Тогава и властта над такава зомбирана маса става безгранична. И ето, резултатът за обществото е на лице: при наличното желание на по-голямата част от хората за равенство, свобода и справедливост, политиците и жреците стимулират в света постоянни войни, разпалват расова, национална и религиозна вражда между хората.

Анастасия: Да, чисто и просто нагла измама. Това е равносилно на идеята да дадеш лопати на народите и те със собствените си ръце да копаят своя гроб, мислейки, че копаят основите за постройка на новия дом за своето многонационално семейство. Откъдето и да го погледнем, виждаме изкуствено разделение на човечеството. Но все пак цялата тази лъжа може да съществува до тогава, докато самите хора не решат да променят ситуацията.

Ригден: Точно така, всичко е в ръцете на хората, по точно в начина им на мислене. Истината е една, но ако човек допуска в съзнанието си нейното и най-малко изкривяване, тогава тя се превръща в една безкрайна пустота. Да знаеш Истината – не означава да разделяш и класифицираш всичко с ума си: „за“ или

„против“. Да знаеш Истината – означава да постигаш чрез душата си нейната единна същност и безкрайна духовната свобода. От духовната природа произтича естествената потребност на човека да живее **в равенство, братство, единство с цялото човечество, с осъзнаването, че всички хора на планетата се явяват родни и близки един на друг в своя духовен произход.**

Когато в човека доминира Животинското начало, той изкривява тази потребност и започва да се сравнява с другите, използвайки шаблонния потребителски начин на мислене като започва да се счита за равнопоставен с тези, които според него са с нещо „по-високо“ от него самия и да не забелязва онези, които са с нещо „по-ниско“ от него. Всичко това се използва успешно от политиците и жреците, включвайки подобни идеи в своите лозунги за равенство и братство, в религиозните писания, в политически концепции и закони на хартия.

Анастасия: Е, да, а после хората се удивяват как така, уж всички сме братя и сестри, един вид конституцията и международните конвенции отстояват международно хуманитарно право, равноправието между всички хора, заклеймяват всяка форма на расова дискриминация и т.н.. Тоест, огласява се грижата за човека, неговите права, основани на принципа на паритета, а в реално живеем в общество със силно изразено неравенство.

Ригден: Хората ги разединява материята и нейните потребности, тоест Животинското начало. **Но ако хората се насочат към своето духовно начало, тогава могат да преодолеят колективно всички разногласия помежду си.**

Нека разкажа древната източна **притча за двамата братя**, която описва човешкия избор и последствията от него. „Някога, много отдавна в едно селце се родили двама братя близнаци. Въпреки, че разликата във възрастта между тях била някакви си минути, първият цял живот се чувствал по-големия, а следователно и по-умния. Когато братята пораснали се случило в дома им да преспи един пътник. Той се оказал Духовно Мъдър човек. По това време населението на това селище воювало със съседния народ. Тази война вече бе донесла на хората много нещастия. Но никой не знаел как да прекрати войната и всички убийства. Тогава братята поискали съвет от Мъдреца.

Мъдрия човек изслушвайки ги внимателно, им разказал за простичките истини, за същността на живота и смъртта. Той им разказал за това, което се случва в света на човека, за двойствената му природа, какво го държи в оковите на невежеството и как да се освободи от тях. Споделил как да намерят истинният път, как да спасят Душата си и как да достигнат до онова, което лежи отвъд границите на живота и смъртта. И накрая изрекъл следните думи «**Да се освободи от смъртта може само този, който е опознал Истината. Истината е - достояние на вътрешното. Пътят към Истината е - достояние на външното. И само изминавайки този път, вие ще познаете Истината и ще се освободите от смъртта**». Но всеки от братята разбрал по свой си начин думите на Мъдреца. И всеки избрал своя път, за да спаси Душата си.

По-големия брат избрал да се усъвършенства в духовните практики. Той напуснал родния си край, за да избегне тегобите на войната. Обиколил много страни, където изучавал религиите на местните народи и избирал за себе си само това, което смятал, че ще

го отведе най-бързо до разкриването на «достоянието на вътрешното» И в крайна сметка придобил толкова голямо количество знания и опит, и до толкова успял в своето старание, че се сметнал за Просветлен човек, удостоен с честта да бъде Избрания. При това до толкова бил уверен в това, че и много други повярвали и започнали да се учат от него.

А по-малкия брат отишъл при хората и започнал да разказва простичките истини, които научил от Мъдрия човек. Едни приемали думите му за истина. Други се смеели, утвърждавайки, че на този свят решават господарите, които говорят с боговете. Но дори и тези, които се присмивали, изслушвали внимателно разказите на юношата, та нали думите му били правдиви – в тях се таяла Истината. Тогава хората споделили, че не искат вече да воюват, не искат да убиват никого и не искат самите те да умират. Но какво да сторят, та нали техните господари ги задължават? На което юношата отговорил: «**Ако господарите могат да разрушават, но не могат да създават, в какво е тяхната заслуга? Ако нямат силата да възкресят мъртвия, то как могат да обричат живия на смърт? Да отреже клон от дървото може всеки, но да го присъедини отново към дървото може само Просветления. А господаря – е само един човек. Той се страхува от смъртта също, както и вие, затова се крие зад гърба на своите воини и само дава команди. Но неговите команди изпълнявате Вие. Господаря е един, а вие сте – много. Той ви лъже, че притежава сила, но силата сте вие, изпълняващите неговите команди. Ако хората оставят оръжията, няма да има кой да воюва. Силата на планината не е в камъка стоящ на върха и, а в монолитната и основа**». И народът, проникнал в мъдростите, бързо ги предал на съседния народ, с когото воювал. И всички

поставили оръжията. Така, на това място, благодарение на юношата, който предал на хората истинните знания на Мъдреца, войната завършила и настанал мир. Много животи спасила Истината, и много се устремили към нея.

Но времето тече бързо. Отминали земните години на двамата братя. Както се родили в един ден, така си отишли. Благодарение неумолимото търсене, по-големия брат достигнал такива висоти в своето духовно развитие, че успял да достигне до самия Страж, зад които се издигал моста Чинват. И му било позволено да зърне как по-младия му брат преминава моста, и как самия Пазител разкрива пред него Дверите на Вечността. И видяното до толкова поразило по големия брат, че всичките следващи девет реинкарнации той твърдо следвал духовния път на младия брат, запазвайки спомена за видяното и разпространявайки го сред хората“

Анастасия: Да, това е много хубава притча, поучителна. Вярно е, че духовното при мнозина остава на нивото на високо самомнение, а не на истинската работа над себе си, впрочем, както и в обществото като цяло – на хартия има всичко, а в живота е само ходене по мъките.

Ригден: Хората на практика сами избират как да живеят, започвайки от всеки отделно взет човек, до колектива, от малкото до глобалното общество. Световните политици и жреци внушават на хората, че именно те като управленски апарат се явяват обединяваща сила, без която никой народ не може да направи нищо. Постоянно внушават и разединяват хората, иначе народите биха почнали да действат без тях, при това заедно. Всичко се крепи на плещите на хората, именно те въплъщават плановете на жреците и политиците, изпълнявайки реалните действия и програми в обществото.

Няма и не може да има политик или жрец, ако не е подкрепян от самите хора. Ако политикът или жрецът се лиши от тази подкрепа, той се лишава от авторитета и властта, тогава всички ще забравят за него и той ще стане обикновен член на обществото, както всички останали.

Анастасия: Разкажете, моля ви, какъв трябва да бъде модела на обществото, според вас? В днешни дни съществуват много форми на държавно политически устройства (управления на общества), политически режими, идеологии. Истината е, че когато започнеш внимателно да изучаваш коя да е отделно взета идеология или форма, разбираш как всичко е построено по законите на Животинския разум, а не по човешките. Дори да са изградили и написали красива теория, на практика, съдейки по историческите събития, се е получило както в пословицата „Написали го на хартия, а то взело, че се загубило по пътя".

Ригден: Да, защото всичко, което изреди, е построено върху политиката, тоест върху управлението, властта, неделимото господство на политиците и жреците над обществото. Не си ли забелязала, че дори думите „държава и общество" се изписват отделно? При това на държавата се гледа като на политическа надстройка над обществото, господство на властта над народа. Погледни етимологията на думата „държава", на руски „государство" – това е владение на „государя" (управника). С древноруската дума „государь" (управник) се е обозначавал както *„конкретен човек, притежаващ власт"*, така и *„договорната формула"*, например „Господин Велик Новгород". Тази дума е свързана с думата „господарь" (господар), както са наричали собственика, владетеля. А при персите в Древния изток определението е било още по-точно – „собственик на овце"

(„gōspanddār“). А знаеш ли как е произлязла думата „политика“?

Анастасия: Е, доколкото ми е известно, от гръцката дума „politike (techne)“ – „изкуство да управляваш държавата“. А някои правят връзката, че тези думи произлезли главно от гръцките думи „poly“ – „много“, „techne“ – „изкуство“, „занаят“. Други считат, че от гръцките думи „polys“, както са наричали древните гърци своите градове-държави.

Ригден: Този отговор е напълно предсказуем. Дадената информация се внедрява в човешкото съзнание, благодарение на много учебници и книги. Но нека поровим в детайлите. Откъде Древна Гърция е получила такава форма на управление на обществото, още повече с название на висшите длъжностни лица в древногръцките полиси – Архонт? От Древен Рим – от формиращото се в тези времена опорно „гнездо“ на жреците на волните каменоделци, които са се занимавали с учредяването на религиозни култове, форми за управление на обществото за своите цели, занаятчийски цехове и т.н. Откъде се е появила формата на управление при гърците, като демокрацията (от гръцки „demos” – „народ“, „kratos” – „власт“, тоест „власт на народа“)? Оттам, откъдето и у римляните се е появила република (от латинската дума „res” – „дело“ и „publicus” – обществен; „res publica” – „обществено (общо) дело“). Всички тези форми на управление са разработили жреците на волните каменоделци (Архонтите) и са ги популяризирали сред народите чрез публични лица.

Ти се чудиш защо при тези така наречени „народни“ форми на управление и политически режими днес народите фактически са отстранени от управлението на собствената си държава. Въпреки че на хартия всичко

е много красиво написано, в законите се разглеждат методи за колективно приемане на решения, включващи „равни възможности“, „придобиване от самите граждани на лични и политически права и свободи“ и така нататък. А на практика се осъществява реална окупация чрез местни и централни жречески и политически елитарни органи на управлението наречени „народна власт“ и техния произвол. Тези самоназначени „елити“ едва ли не открито си поделят общонародното имущество, експлоатират хората, пренебрегвайки интересите им, и използват държавните ресурси за своите лични или кланови користни цели, за банална печалба. А пък масите, както винаги, хранят с обещания от избори до избори. На практика обаче, тече задкулисна борба между финансово-политически групи, полуфеодални „князе“ и „сиви кардинали“, борещи се за разширение на сферата на влияние, тоест на своята „хранилка“. Това се случва по целия свят и най-вече в „цивилизованите“ държави. Това се отнася и за идеологическите модели на политическата власт, например, както либерализма (от латински „liberalis“ – „свободен“), с неговата реализация на индивидуалните свободи, социализма (от латински „socialis“ – „обществен“). Основан на публичните идеи за социална справедливост, свобода, равенство и тем подобни. Няма да взимам за пример агресивно насочените идеологии, политически режими и форми на власт, основани на едноличното управление – тирания (монархия) или власт на малцинството на – олигархията (аристокрация).

Тогава как такова явление намира място в съвременния свят? Ами защото всичко това изначално се е разработвало посредством два стимула за управление на масите – *вяра и страх*, по законите на материализма, или по-точно Животинския разум в полза на нисшите инстинкти в човека, неговата земна самодостатъчност,

където формулираните на хартия духовни цели, служели (и служат и до ден-днешен) само за прикритие на действителната абсолютна власт на политиците и жреците. Именно затова днес всички само говорят за идеалното и хуманно човешко общество. Но някой създава ли го на практика? А и самата постановка за създаването на идеалното общество неизменно е свързана не с обществото като такова, а с това каква именно ще бъде *формата на държавна власт* над това общество при съхраняването на същата глобална система за управление на народите от същите жреци и политици.

Анастасия: Точно така! Всяка власт за хората представлява постоянен избор между две злини.

Ригден: Така е. Нека се върнем към думата „политика“. Думата „полис“ произхожда от италиански „polizza”, означаващо „разписка“, „договор“. Архонтите са много големи любители на означаването на своите проекти с двусмислени думи. Считайки себе си за посредници между хората и боговете, те проектират жреческия модел на управление на обществото, по-точно на тази част от обществото, която по едни или други причини не е била подчинена на тяхната религиозната власт (например обхващат народи, които са се намирали в други държави, вярвали са само в своите местни богове, имали са различна култура и т.н.). Думата „политика“ е образувана от двете гръцки думи „poly” – много и “Theos” – “Бог“ и не означавало нищо друго, освен власт на „много богове“ над обществото. Оттук са се появили и местните „богчета“ – политици, подчиняващи се на властовата система на Архонтите. Не е изненадващо, че днес много страни живеят по англосаксонския модел, а също и според континенталното право, които се явяват едни от най-разпространените световни правни системи. Но по онова време за тяхна ос-

нова е послужило римското право, разработено от жречеството на Древен Рим („кодекса на законите от дванадесетте таблици“ и други жречески документи за управление на народите, разписани в най-добрите традиции на Животинското начало).

Анастасия: Е, да, затова, както казва народа, политическото право, както и религиозното, винаги е наказателно. Изобщо, нещата са доста трагични, световното общество живее съгласно правилата, които установяват Архонтите, под техните агресивни знаци…

Ригден: Хората живеят така, защото реално не знаят кой и как ги управлява, а не знаят, защото не вникват дълбоко в тези въпроси. Ако хората се поинтересуват от световната история или дори от хералдиката (на средновековен латински „heraldus” – „глашатай“; наука за гербовете), то техните очи ще се отворят за доста любопитни факти, на които по-рано просто не са обръщали особено внимание. Ако разгледаме конкретно щандартите, знамената, гербовете на княжествата, на градовете, на държавите, които като правило са разработвани от подопечните на Архонтите и подпъхвани на нищо неподозиращите управници, то може да открием в тях знаци и символи, които въздействат на подсъзнанието и активират Животинското начало в човека.

Всичко това съществува и до днес, така, както и порано, предназначено за негласно влияние върху съзнанието на хората. Достатъчно е да обърнем внимание на официалната символика на съвременните страни по света, техните централни и местни органи на държавна власт, министерства, ведомства, служби, чиито символи са нанесени на паричните знаци на различните валути по света. Като цяло това са кръстове, с белег за блокиране на Предната същност (чрез знак или

символ, най-често с атрибута на земната власт във вида на корона) и акцент върху Животинското начало, имам предвид страничните Същности на човека, които основно са изобразявани във вид на едни или други агресивни животни от двата края на централните символи. Достатъчно е да се вгледаме колко гербове са белязани със знаци или символи от волните каменоделци, започвайки от градове и страни и стигайки до международните организации и корпорации: лък и стрели (заедно и поотделно), брадва, сърп, чук, меч, шпаги, огнестрелно оръжие, пергел, лъв, леопард, дракон, орел, фригийската шапка, маслинова клонка (еврейско жречество). Дори няма да говоря за наличието в много случаи на определена числова символика във вида на звезда (6,13 и т.н.)

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11 12 13 14

Рисунка 108. ***Гербове на различните държави***

1)Гамбия; 2) Бутан; 3) Гвиана; 4) Федерална Република Германия; 5) Германска Демократична Република (1949-1990); 6) Франция; 7) САЩ; 8) Холандия; 9) Френска империя (1804-1815); 10) Норвегия; 11) Грузия (1991-2004); структура от седем части (седем лъча, седем звезди) пример за сравнение с герба; 12) Грузия (от 2004); 13) Белгия; 14) Ватикана.

Тези агресивни знаци се прилагат в публичната символика, предназначена за масово тиражиране, тоест хората често ги виждат и използват, възприемайки ги за задължителна част от документите, сградите, дрехите, в средствата за масова информация и така нататък. Тяхното въздействие над човешката психика е подобно на капчица, която дълбае камъка – те стимулират подсъзнателно Животинското начало, агресията и пробуждат нисшите инстинкти. В резултат на всичко това способстват за нарастването на общественото напрежение, подобно на метана в мината. В определен момент е достатъчна и една искра, тоест провокирането на агресия в определена маса хора и цялата държава да бъде залята с вълна от насилие и необратими разрушителни последствия, по-точно с *предсказуеми* неминуеми последствия.

Но цялата тази схема за тайно управление на народите ще работи до тогава, докато по-голямата част от хора не знаят за нея. Архонтите използват всяка въз-

можност да поставят своите знаци и символи в „контролираната от тях територия“, така да се каже – своите „клишета“. И всичко това се прави „тихичко“, с формалното „участие на народа“ в подобни дискусии. Решението, като правило, се приема от тесен кръг чиновници, а за широката общественост се съчинява поредната тирада как именно тези символи и знаци са „изключително значими“ за жителите на дадения град и държава от гледна точка на историята, философията и културата за тази местност. В тези въпроси понякога се включват и учените, които имат задачата да се обоснове именно това мнение и никое друго. Но какво искам да кажа по този повод. Ако самите хора, независимо от кое да било мнение започнат да се интересуват от историята на своята страна и своя народ, от техните символи и знаци, и ако разширяват своя мироглед по тези въпроси, подхождайки към процеса на познание с отговорност, от позицията на Наблюдател от Духовното начало, тогава ще могат да бъдат измамени много трудно. Та нали става въпрос за местата, където живеят самите те, техните деца и внуци. С други думи, когато хората научат Истината, тогава сами ще въведат ред на различните места, Тъй като основната сила е в болшинството, в самото общество, а не в шепата жреци и политическите им слуги.

Анастасия: Излиза, че Архонтите са направили от световната политика лост за контрол на световното общество, а от държавите като такива – инструменти за насилие над народите и средство за обогатяване, както на тях, така и на контролираните от тях групи властимащи марионетки.

Ригден: Не е тайна, че във всяка страна истинската политика се извършва „зад кулисите“, където нейните решения и сделки по принцип не се обсъждат с избирателите.

Анастасия: Да, а в обществото негласно се популяризира модела, в който „силния унищожава слабия“, започвайки от взаимоотношенията в малкия колектив (семейство, фирма, организация) и стигайки до отношения между държавите, където силните страни поглъщат слабите и се конкурират една с друга. Тоест фрактално повторение на законите на Животинския разум.

Ригден: Точно така. Очевидността на тази изкуствено създадена от самите хора система, работеща като проводник на волята на Животинския разум, може да се наблюдава като се познават тънкостите на управлението в политиката както в миналото, така и в настоящето. За по-добро разбиране ще приведа типичен пример от историята. Преди няколко столетия в средновековна Европа имало множество феодални княжества, които са се ръководили от управители. Всеки „княз политик“ имал свои войници, свои флагове, гербове, своя свита, нещо като правителство. Неговата княжеска *наемна армия* била наричана *„банда“* (от келтски „band” – „връзка“). Така, с какво са се занимавали? Князете постоянно воювали помежду си и по този начин разширявали контролираните от тях територии, установявайки на завладените земи своето данъчно облагане на местните търговци, занаятчии, селяни. Тоест събирали от тях данък (такса) за своето покровителство и защита от другите князе, реално същите „разбойници“. И само посмей да се откажеш от такава княжеска „милост“, тъй като защитаващия и заплашващия е бил едно и също лице! Но работата е там, че такива „пазители“ на чуждо добро е имало много и сред князете съществувала голяма „конкуренция“, така да се каже, за предоставянето на „военни (охранителни) услуги“ на население-

то. Днес един „княз политик“ разиграва кървава конфронтация, утре друг. И всички желаели да бъдат застъпници на „унижените и угнетените“! А фактически се извършвал най-безскрупулен грабеж под формата на защита на населението. Както се казва, бандата си е банда.

Днес в световната политика нищо не се е променило. Само че, сега откритото насилие над народите се нарича „мирно облагане с данъци“, а системата на изнудване си остава същата. Такова насилствено мирно, доброволно принудително събиране на пари е грабеж на населението на планетата в малки и големи мащаби. Разликата е там, че днес всичко това се нарича с по-красиви думи – монополи на законно насилие (монополизиране на митническите такси, на храните, информацията и така нататък).

Анастасия: Това е така, в много страни от хората се събира такса дори за проста формална хартийка (за оформяне на документи, потвърждение за своите права, дори за приети за разглеждане жалби). От това живота на гражданите еднозначно не е станал по-лек…

Ригден: Ами да, бандитите си остават бандити, каквито са били, такива си и остават, само че обират населението в други мащаби на основание предписаните от тях закони… Въпреки, че всичко е в ръцете на самите хора, те са мнозинството, но бездействат, а Архонтите са малцинството, но действат непрекъснато и активно. Тук е и цялата разлика. Самите хора трябва да се пробуждат, да разширяват своя кръгозор, да участват активно в управлението на световното общество, да обединяват своите усилия, да дружат помежду си, независимо от своята националност, раса или местоживеене. Тогава като краен резултат човечеството

ще достигне до този модел на справедливо общество, за което толкова дълго мечтае.

Архонтите направили така, че за политиката да работят много хора, тоест бил е задействан значителен човешки потенциал. Освен това иновационният ресурс на човечеството се намира под тяхна власт, тъй, както световната наука като цяло се спонсорира и контролира от подвластните им организации и фондове. Освен това, Архонтите инициирали създаването на различни науки, изучаващи и разработващи методи за управление на масите, за да могат самите хора да си избират окови по мярка. Например, да вземем социологията (от латинската дума "societas" – „общество", "logos" – „учение"), наука, изучаваща обществото и законите за неговото развитие, социалните групи, отношенията между Личността и обществото. А какво всъщност изследват учените в рамките на тези науки, изпълнявайки програмните указания на тези, които ги спонсорират и покровителстват? Социологията не се занимава с вътрешния свят на човека. Властимащите прехвърлили това на психологията и я напъват, за да може приоритетите за нейното развитие под всички благовидни предлози да бъдат насочени към отглеждането на егоисти в обществото. А духовните въпроси са напълно в ръцете на жреците, хранещи се от религията. Всичко е разделено и усложнено, за да се убие желанието в хората да достигнат до същността: какъв е смисъла на живота, какво представлява всъщност човека, с какви колосални възможности реално разполага. Така че социологията изучава поведението на големите маси, а също и различните взаимодействия в малките социални групи. С други думи, тези учени се занимават с наблюдение поведението на индивидуалното и колективното проявление на Животинския разум. Но кой точно използва резултатите и с какви цели?

Същите жреци и политици, за да може по-лесно да управляват хората, да натискат нужните бутони в тяхното съзнание, активирайки Животинското начало.

Е, а за политологията изобщо няма какво да говорим. Смешно и горчиво е да обяснявам какви цели се поставят пред тази „наука“ и какво се изучава в нея. Например, да предсказва смяната на управляващите режими, изхода от борбата между политическите партии, да измислят и създават политически имидж на кандидатите, да се занимава с предизборни агитации, да сътворяват разни речи (не дела!), с които да предизвикват предпочитанията към един или друг кандидат по време на изборните кампании. Но политолозите, така, както и социолозите, психолозите, журналистите и други участници в това политическо шоу – са същите тези хора от народа. Политикът просто си плаща, за да може едни хора да създадат мит за него пред други хора, за да стъпи в голямата власт единствено заради собствените си интереси. Излиза, че сам по себе си той не представлява нищо – без поддръжката на народа, който със собствените си ръце осъществява неговото придвижване, нещо повече, след това сам изпълнява нарежданията на политика и отново страда.

В света, политическите избори отдавна са превърнати в еднократно политическо шоу под названието „народна власт“. Каква е неговата скрита цел, какво е въздействието му над народите? Какво виждат маси-те? Телевизионен кастинг на кандидатите с елементи на реалити шоу, с пикантни подробности от личния живот на „главните герои“, тяхната конкуренция помежду им с противоречиви заявления, безкраен поток от взаимни обвинения и така нататък. Тоест, прави се всичко, за да се стимулира в хората Животинското на-

чало, да бъдат завихрени емоциите и мислите в един затворен кръг и в резултат на това тази маса да бъде по-лесно управляема, независимо от това кой от тези политически властимащи марионетки ще победи.

Кой създава вектора на развитие на световното общество в днешни дни? Архонтите, които манипулират световната политика като собствен инструмент за власт над народите. Архонтите са подчинени на системата на Животинския разум и въплъщават своите идеи чрез политиците. Но болшинството от хората са в неведение за нещата, които се извършват „зад световните кулиси“. Специално им представят тези театрални действия, които се случват на политическата сцена в тяхната страна, като по този начин ограничават възможността да се види цялата картинка, стеснява се съзнанието, а следователно се лишават от своето желание да съпоставят и да анализират събитията в мащаба на световното общество. Затова хората виждат, как политиците разработват закони, по които е длъжно да живее обществото. Но в тях дори не възниква въпроса защо именно тези закони и именно тези политици осъществяват дадените проекти? Защо подобно нещо се внедрява или вече се е внедрило в политическата система на други страни и как се е отразило реално върху живота на хората, каква доминираща сила е активирало?

На хората в най-добрия случай им се позволява да разберат, че политиците в техните страни отстояват позицията на една или друга банда, която представляват. Но отново – кой въплъщава всички тези програми в живота? Управлението на текущите дейности на всяка държава се осъществява от чиновниците и служителите, принадлежащи към същия този народ. А кои са тези политици във всяка държава? Политиците – са

хората от „елита“, *по голямата част от които* са дошли на власт, с цел да обезопасят своя бизнес и да задоволят манията си за величие. Такива хора, попадайки в зависимост и под властта на системата на Животинския разум вече не се задоволяват само с парите. На тях им се иска нещо по-голямо, например, възможност да управляват по-голям брой хора и тайно да се наслаждават на своето раболепие.

Много от тях дори не разбират, че се явяват просто проводници на Волята на животинския разум. Дали човек осъзнава това или не, неговата душа неминуемо страда от този избор на Личността и неразумната злоупотреба с жизнените сили, отдалечавайки я все повече от духовния свят. А животът лети толкова бързо, властта се дава за кратко време, но цената ѝ е несъразмерно висока. Жизненият миг на човешка слабост се превръща в дълга агония на субличността и удължаване на душевните мъки в плена на материята. Твърде скъпо се плаща за избора на тези илюзии, които се появяват за миг като пара и тутакси изчезват в мрака на битието.

Същите умни политици, на които им се отдава да разгадаят този глобален блъф и да прозрат днешната разрушителна посока на движение на световното общество в посока на „обратната свастика“, които осъзнават откъде изниква корена на злото, формиращ негативните световни събития, на свой ред, не знаят какво да направят. Те търсят отговор на въпроса как реално да се избавим от това „старо, болно дърво“ на властовата система на световните жреци, чиито заразени корени са оплели целия свят като октопод.

Но всъщност тук няма нищо сложно, ако разбереш инструментариума, използван от Архонтите, в ръце-

те, на които е концентрирана голяма част от земния капитал. Задачата на Архонтите е да наложи поредната илюзия, идеологията на Животинския разум на възможно колкото се може повече хора, за да може масите да повярват в тях. Например, за да се убеди обществото в ползите от материалистичния начин на мислене, потребителската форма на обществени взаимоотношения, за да се всее страх сред хората от поредната световна криза, за да ги убедят в необходимостта от една или друга война или междунационални раздори, да сблъскат един срещу друг последователите на различните религии, да устроят кървави разпри, конфликти, цветни революции и така нататък. А когато масите се заразят от идеите им, тогава ги материализират, започвайки да извършват всички безобразия със собствените си ръце.

Най-важното за Архонтите е да активират Животинското начало в хората или по-точно техния колективен Животински разум. Те просто съставят сценария и спонсорират своите политици, а тяхната обща световна политическа мрежа изведнъж се явява активен инструмент за въздействие на масата. В крайна сметка кой е политикът? Актьорът, този, който изпълнява предписаната му роля. Неговата задача е да се явява често на телевизионните екрани и в пресата, да говори красиво и да представя на хората определени идеи. Политиката – е изкуството на лъжата от Ариман, тя е била формирана от Архонтите изначално по този начин и до днес продължава да съществува в световното общество. Така че политикът по същество представлява само един актьор. На публичната сцена на своята държава, политиците работят за Архонтите, представяйки идеите на своите жреци „сценаристи“ и „продуценти спонсори“, за чието съществуване хората дори не подозират. Слу-

шайки изпълненията на тези „актьори“, публиката си мисли, че всичко казано е „велика идея“ на самите тези политици, които така убедително призовават към война или към национални разпри, уж в името на „щастливото бъдеще на този народ“. Но никой от тях не споменава, че войната носи смърт, а всички разпри – нестабилност и икономически спад в обществото. Тълпата слуша и започва да вярва на илюзиите, заразява се от идеите, активиращи Животинското начало, които до голяма степен произлизат от програмите и шаблоните от Волята на Животинския разум.

Представете си, ако Архонтите започнат да излагат идеите си пред всеки здравомислещ човек на планетата поотделно обяснявайки, че трябва да отиде да воюва със своите братя заради по-комфортния живот на самите Архонти, то къде би ги упътил да ходят този здравомислещ човек? Правилно, на конкретен общоизвестен адрес. Кой умен човек би искал да унищожи мира и спокойствието на своето семейство, роднини и близки? А какво представлява войната за повечето хора? Смърт, разрушение и мъка. А какво представлява провокираната война между народите за Архонтите? Това не е толкова метод за бързо забогатяване, колкото политическа игра, създаване на условия за усилване на контрола, разширението и утвърждаването на своята власт над населението на воюващите страни. Още повече, че по време на война воюващите страни изтощават не само своите ресурси. След приключването на дадена война останалите живи хора продължават да живеят в страх, а държавата – в политическа и икономическа зависимост от „силните на деня“. Народите от двете страни продължават да се страхуват един от друг, изпитвайки омраза дори и

към новите поколения, родени след войната, с други думи, масите живеят в постоянен страх и заплаха от нова война.

Тоест всяка война е начин за разделение, раздробяване на обществото, метод за сплашване на народите. Не хората искат война, а жреците и политиците. Не едната държава напада другата, а шепата политици и жреци водят своята игра за сметка на животите на милиони обикновени хора. Но ако между народите започне да процъфтява дружба и хората способстват за това, то ще започне процес на обединение на цялото световно общество. Обединявайки се, хората ще могат да предотвратят всяка война, защото всички конфликти в съвременния свят първоначално се извършват информационно, тоест на първо място в главите на хората, световната общественост, а след това вече я задвижват и реализират. **Защото в началото е информацията, избора, промяната на съзнанието и след това като следствие на всичко това се явява действието.**

Хората не само трябва да разберат това, но според своите възможности да се противопоставят активно на развързването на всяка война, особено на етапа на подготовка на общественото мнение в интернет и медиите. В противен случай Архонтите ще продължават да използват ефекта на „зараза“ на тълпата чрез армията от свои политици и жреци, разиграващи публични спектакли, заплашвайки милиарди телевизионни зрители и поробвайки техния разум чрез страх и покорство пред материалната система.

Ако се пробуди активността на световното общество в посока самоуправление, а самия процес на управление и всяка, свързана с него информация се извърш-

ва открито, и най-вече да се отстранят тези Архонтски инструменти – политиката и жречеството като световни системи, чрез които оказват своето влияние над масите, то обществения живот ще се промени качествено. Архонтите са жалка шепа в сравнение с цялото човечество, те живеят с една лъжа, която не може да съществува вечно, както и всичко мъртво. За този, който веднъж е предал себе си и своята духовна природа, Истината се оказва много нелицеприятна. Те живеят мамейки другите, но всъщност мамят самите себе си. Причината за лъжата не е в думите, а в желанието да изневериш на своята природа.

Анастасия: Излиза, че в политиката ситуацията е същата, както и с духовните аспекти на обществения живот. Ако в световното общество бъде елиминиран инструмента за влияние над масите наречен политика, то в него ще изчезнат явления като власт, длъжностите на „тунеядците“, тоест тези, които се възползват от благата на хората. А умните и честни хора, наистина милеещи за живота и съдбата на народите не само на думи, но и на дела, които за съжаление, са критично малцинство в политическата система, с отпадането на институциите на политическа власт ще продължават също толкова добросъвестно и безкористно да помагат на обществото. Например, да обучават хора на основите на общественото самоуправление и контрол, и този опит да се използва за благото на обществото и т.н. Въпреки, че истинските хора в политиката, също както и „божиите хора“ в религията, са единици, но все пак съществуват. За тях Честта, Съвестта, искреното служене на обществото, отдадеността и предаността на делото – не са просто думи, а начин на живот, където на олтара на служба за човечеството е поставен техния живот.

Ригден: Да, това е истински подвиг – да бъдеш в системата и въпреки това да останеш Човек. И помощта на тези честни и умни хора ще бъде значима за обществото. Промяната трябва да настъпи не в отделна страна, а повсеместно по целия свят, Тогава този процес трудно може да бъде спрян. Безусловно, повечето хора по света трябва да вземат присърце тази идея, самите те да станат по-зрели в Знанията и активно да участват в позитивното преобразуване на всички сфери от обществото, започвайки от своята страна и завършвайки със световното общество. Човечеството трябва да се обедини. Само сплотявайки своите усилия, хората могат да построят съвършено ново световно общество, където ще царува Истината и няма да има място за никаква власт като средство за насилие над хората. Тогава в това обединено световно общество няма да има нито жреци, нито политици, нито президенти, тоест тези хора, които властват над народите.

Между другото думата „президент“ също се е появила в общество благодарение услужливостта на Архонтите – любителите на двояките значения. Те не нарекли длъжността да речем „ръководител на колектива“, или пък приембюл (от латинската дума „praeambulus” – „*вървящ* най-отпред“). Тази дума запазили за предвижването на своите дела и я използват в качеството на обозначение на встъпителната част на законодателните актове, декларации или международни документи, които се намират под контрола на волните каменоделци. А позицията на глава на изпълнителната власт, управляващ народа нарекли президент, което в превод от латински език означава „praesidens”, буквално преведено „*седящ* най-отпред“, всъщност, блокиращ движението на народа. Достатъчно е да погледнем колко президенти на

различни корпорации, компании, академии на науките, да не говорим за политиката са се завъдили по света. Но смисъла е същия. Както жреците реализират своята власт, прикривайки се зад името на Бога, така и политиците, намирайки се в президентските кресла на своите държави, осъществяват своята власт, прикривайки се зад името на народа. В началото Архонтите широкомащабно обнародвали думата „президент“ в съзнанието на народните маси в качеството на титла „глава на нацията“ в хода на *войните* за независимост на американските колонии. Нали помниш, когато разказах за това?

Анастасия: Това е когато Архонтите режисирали и спонсорирали проекта за създаване на „най-свободната и демократична държава в света“? Да, разбира се, добавих тази информация в книгата „Сенсей IV”. Щателно обмислят своите операции, изчисляват много години напред и умело използват същите знаци и символи, дори названия, които оказват подсъзнателно въздействие върху масите…

Ригден: Когато повечето хора се огрaмотят по тези въпроси, тогава проблемите от този тип ще изчезнат. Хората сами трябва да изключат във всички сфери от живота възможността за проявление на Животинското начало в човека, ограничавайки по този начин себе си и обществото от подчинението на Волята на Животинския разум. На човечеството трябва да бъде зададен духовен вектор на развитие чрез участието и усилията на всеки един човек. Тоест да бъдат създадени подходящи условия за регенериране на Духовното начало в човека и неговия разцвет, а също и за разпространение на духовно нравствените ценности в цялото световно общество. Когато самите хора и световното общество премахнат такива

институции, които предполагат единствено понятието власт, то ще изчезнат много изкуствено създадени проблеми. Управлението на обществото трябва да принадлежи на самото общество, а не на Архонтите и техните представители. В обединеното общество не трябва да има никакви граници. Всички хора по света трябва да живеят в абсолютно свободно за придвижване пространство, тоест да имат всички възможности за придвижване по планетата, без ограничения. Не трябва да има условия за възникване на разпри между хората, в това число и междунационални. Има национални култури на народите по света, в които са събрани различни традиции и знания на човечеството. Но има и едно по-висше понятие – духовно, обединяващо хората от всички националности, което, например в руския език, е известно под думата „Человек“ (човек).

Между другото, само думата „Человек“ (човек) е доста сложна. „Чело“ изначално е означавало „висш“, поради това, че в стариите с тази дума обозначавали „челото“. А думата „век“ – „сила“, първоначално означавало „изпълнен със сила“, „вечен“. **Човек означава преизпълнен (изпълнен) с висша (духовна) сила. А Истинският Човек е този преизпълнен, в който доминира висшата и вечна сила – Духовното начало.**

Затова всички въпроси трябва да се решават колективно от самите хора, започвайки от местните селски съвети и стигайки до световно ниво, като този процес трябва да бъде напълно отворен за всички участници в обществото. Съвременните технологии позволяват реализацията на тези условия на практика. При това всички въпроси относно живота на обществото трябва да се обсъждат и приемат в сво-

бодното от основната работа време. Такава система на самоуправляемо общество ще проработи тогава, когато самите хора поемат отговорност за подобрението на живота в цялото общество и изразят готовността си редовно да отделят от личното си свободно време за участие в обществените дела, в това число и колективно съзидателни. Това е равносилно на това, човек да контролира своите мисли и желания от Животинското начало, когато взима отговорност не само за контрола над себе си по тези въпроси, но и да работи за проявлението на добрите мисли, постъпки и дела от Духовното начало.

В обществото също така не трябва да съществува понятието „секретен режим“ в делата за самоуправление на обществото. На първо място това се отнася до финансирането, тоест разпределението на изразходваните средства. Днес в света голяма част от информацията за движението на финансовите потоци е скрита от хората. Като правило, това укриване в различните страни се мотивира с държавни тайни, засягащи въпросите за националната сигурност, икономически, политически и т.н. интереси. А хората остават в неведение къде всъщност отиват тези пари.

Защо става така? Всичко се случва, защото действат световните политически и жречески банди, съществува борба за власт и контрол на финансовите потоци. Под тази хитра „секретност“ политиците приемат изгодни за тяхната власт и бизнес закони и крадат от държавния бюджет. А народите отново живеят в недоимък. Същото се случва и на световно ниво между самите държави, само че това крадене се извършва в още по-големи мащаби. А ако институциите на политическа и жреческа власт в света бъдат премахнати, то и тайните ще изчезнат. Когато све-

товното общество бъде единно в своите съзидателни процеси и духовни стремежи, понятието секретно ще изчезне. Просто самото общество ще решава какви разходи се явяват приоритетни и къде на първо място е необходимо да се вложат пари за подобряването на начина на живот. И всеки човек от световното общество трябва да има възможност да контролира къде именно отиват средствата, за какви нужди са похарчени, всичките до последната стотинка. Като цяло трябва да се създадат условия, в които да няма никакви странични вратички за кражба на обществени средства и използването им за користни цели.

Решението на въпросите за самоуправление в световното общество трябва да бъдат открити и прозрачни на всички нива. Днес хората не участват в този процес не само в световен мащаб, но дори в собствената си държава. Да вземем повече или по-малко близък пример със славянските страни. В настоящата система хората делегирали своите „права“ на депутатите, които веднъж докопали се до властта, стоят там с години в „неприкосновеност“, получавайки куп ползи и привилегии. По-голямата част от тези депутати отстояват своите лични интереси или интересите на едни или други корпорации, принадлежащи на жреци или политици (властимащи). При това оперират с пълномощията на народа (действат от *името* на народа или както се твърди в негово *име*), който няма никакво отношение към решаването на тези въпроси. Между другото, самата дума „депутат“ също произлиза от мъртвия език (един от любимите на Архонтите) – латински. „Deputatus” (deputare) означава „указвам, предопределям“. Забележете, не избран, а *назначен, предопределен* („от горе“, от властимащите) човек! По принцип така е било по-рано. В Древна Гърция, например, „депутат“ бил наричан прислужника на жреца, който бил изпращан със „свещени за-

поведи“ в Делфи или на Олимп. А в древнохристиянската църква „депутат“ наричали едно от лицата на клира (свещенослужителите), който върви преди патриарха и разчиства пътя му.

В новото световно общество, ориентирано към духовния вектор на развитие, „постоянни“ упълномощени, такива както днешните депутати и подобните на тях не трябва да има. Ако трябва да се делегират упълномощени представители за обществените събрания, за да се съобщи мнението на хората от една или друга област, то заповядайте. Но тези хора трябва реално да се избират от народа, на базата на техните лични нравствени качества, ниво на отговорност, професионализъм, конкретните дела, които вече са направили за обществото. Тези представители трябва да бъдат лишени от всички ползи и привилегии, които познаваме днес. Да осъществяват обществена дейност за своя сметка, в свободното си време, без да получават никакво материално възнаграждение или каквито и да било преимущества по отношение на другите участници в обществото. И само тогава, когато този човек подобри условията на живот на всички участници в обществото, наравно с всички, той подобрява и своя живот. В резултат на създаването на такива условия, по текущите въпроси за живота на обществото ще се занимават честните и умни хора, които са готови да пожертват своето лично време не заради себе си, а заради служенето на обществото, което в известен смисъл е в ущърб на техния материален живот, не получавайки нищо в замяна. Естествено, че обществото ще контролира решението на подобни въпроси и ще формулира приоритети. А най-важните, жизненоважни въпроси трябва да се решават от цялото световно общество.

Между другото съвременните технологии позволяват в реално време да се провеждат такива открити обществени събрания, без скъпи пътувания и такси, спокойно да се решава всичко на място. Това не само спестява много време и средства, дава възможност за оперативни действия по текущите въпроси, но и предоставя много повече – откритост на тези „интернет събрания“ за обществеността, а също и елиминира ненужните масови „събирания“ и изключва задкулисните игри и лобирането на частни интереси, които са в ущърб на обществото.

Анастасия: Добре, гласуване, контрол над отчитането на твоя глас и проверка на данните, оперативно решение на въпросите, изказване на различни мнения – всичко това действително може да се направи дори чрез интернет. Но ако някой поиска да монополизира цифровите и интернет технологии в частни ръце и по този начин да си създаде инструмент за власт?

Ригден: Ако самото общество контролира и пресича всички опити за монополизиране в частни ръце на цифровите, интернет или други технологии и средства за връзка, то това няма да се случи. Изобщо при създаването на такова световно общество трябва да се отчита, че всички стратегически, жизненоважни предприятия и техните ресурси трябва да принадлежат на самото общество. Това се отнася за енергетиката, финансовите учреждения (банки и така нататък), производството и продажбата на лекарства, медицинско оборудване, минно дело и добив на полезни изкопаеми, а също така едрите индустриални аграрни и научни предприятия. Всичко това трябва да принадлежи на цялото световно общество. Не трябва да се допуска всичко това да се управлява от частни

капитали, тоест, всичко това по един или друг начин да бъде съсредоточено в частни ръце и да принадлежи на конкретни лица или група от лица. Само при такива условия е възможно отсъствието на корупция, ръст на цените и финансови кризи. Обществото ще определя само за себе си приемливите цени, качество на услугите и т.н..

В противен случай, ако не се промени нищо, то положението ще си остане такова, каквото е днес, ако не и по-лошо. Тоест ще процъфтява корупция, различни машинации, покупко-продажба на „въздуха“, немислими кредити, инфлация и всички останали капани на Животинския разум в сферата на „свободните пазарни отношения“. Достатъчно е да се вгледаме в съвременния свят. Всички резки спадове и повишения на националните и международни валути, различните световни икономически, продоволствени, политически и други кризи – всичко това е изкуствено, всичко това е дело на нечии човешки ръце. Просто някой създава условия за тях и натрупва невероятни капитали, а друг по време на тези изкуствено стимулирани процеси се лишава и от последното. Всичко това е недопустимо в едно нормално човешко общество.

Анастасия: Вие споменахте, че финансовите институции трябва да принадлежат на цялото световно общество. Следователно, това предполага, че хората все пак ще си имат работа с пари, облечени в една или друга форма.

Ригден: Парите – са еквивалент на обмяната. Еквивалент в значение на имащ сила (от латински “aequus” – „равен“, “valentis” – „имащ значение, сила“). Тази сила е производна на материалния свят и от нея не мо-

жеш да се скриеш. Човек живее в материален свят и се намира във физическо тяло. А последното е подчинено на триизмерния свят, тоест трябва да се храни, облича, да удовлетворява необходимите жизненоважни потребности, да се поддържа чисто, да се бори с болести и така нататък. За тази цел, естествено, са необходими продукти, лекарства, дрехи и други предмети от материалния свят. Следователно човек трябва да изкарва средства за насъщните жизнени потребности, които осигуряват неговото съществуване в тялото.

Анастасия: Но докато парите са в обръщение под каквато и да било форма, ще съществува разделение на бедни и богати, това е доказано от историята. Освен богатство, това предполага и наличие на частен бизнес, а това означава и собственост.

Ригден: Относно бедните и богатите… Обществото е длъжно да създаде такива условия за своето съществуване, че да изчезнат явления като бедност. При съвременното развитие на технологиите всичко това е напълно реално да се осъществи: и да се нахрани цялото човечество, и пустинята да се превърне в цъфтяща градина, дори да се почистят замърсените води и да се пригодят за употреба, да се използват алтернативни източници на енергия, вместо не възобновяемите ресурси. Всички тези технологии вече съществуват днес, но са достъпни само за единици. Голямата част от световното население не е запозната с този факт, тъй като тази информацията се скрива умишлено, изкуствено се задържа развитието на подобни прогресивни технологии по целия свят по нареждане на световните жреци. Защо се прави това? За да може тези Архонти да съхранят своята власт, политическите лостове за влияние в световното общество, да продължават да експлоатират милиарди хора, да нагне-

тяват напрежение в света, поддържайки в по-голямата част от тях страха да не останат зад чертата на бедността. Защото когато съзнанието на масите е заето с въпроси за оцеляването си, те много по-лесно могат да бъдат манипулирани и управлявани, да бъдат склонявани в избора си към реализацията на Волята на Животинския разум.

Затова при създаването на новото общество трябва да се направи така, че бедността като явление да не съществува на планетата. Трябва хората да са обезпечени с всичко необходимо, да съществува само средно и високо ниво на благосъстояние. Ако човек е работлив – моля, нека си печели. Честния частен бизнес е изцяло приемлив, например, да се доставят някакви услуги на населението, но не и чрез владение на „заводи, параходи", тоест едри предприятия, монополи и цели отрасли, които осигуряват живота на обществото.

Трябва да съществуват ясни ограничения в богатството! Максималната капитализация на едно семейство като единица не трябва да превишава в паричен еквивалент (съгласно цената на днешна дата) с всичките движими и недвижими имущества десет милиона долара. И дори това е много! Споменавам твърда голяма цифра към днешна дата само за да не бъде шок за хората, които разполагат с много по-големи капитали. Тези средства са повече от достатъчни, за да се издържа едно семейство. А излишното, тоест доходите на семейството, които превишават тази сума, трябва да постъпват за нуждите на обществото. С други думи, човек няма да забогатява, а в същото време ще помага на другите хора. Все пак още от дълбока древност е известно, че истинските ценности на трудолюбивия човек са заключени в негово-

то духовно богатство. А в обществото, където доминират общочовешките духовни нравствени ценности, такива постъпки и примери на човека трябва да бъдат престижни.

В края на краищата какво мотивира богатите хора в съвременния свят, нима самата жажда за пари? Не. Движи ги баналното желание, произтичащо от Животинското начало, да се похвалят пред другите. Например ако има по-добра кола, по-добър дом и дори чорапите му струват много повече, отколкото съседа му изкарва за месец. Всичко това е смешно, всичко това са глупости, които са наложени от потребителското общество и модата, които са създадени от умните за измама на глупавите, за да могат по-лесно да им вземат парите. Неограничения капитал поражда в обществото агресия, провокира завист, желание за манипулиране на другите хора, насърчава доминацията на Животинското начало в човека. В нормалното цивилизовано общество не трябва да се допускат такива неща. Това е грозно и порицателно. А трябва да бъде „готино, солидно и престижно“ да се помага на обществото и хората, не просто някой да бъде еднократно нахранен или да му се подари играчка, а да се оказва реална, регулярна практическа помощ както на него, така и на селото, града, региона и т.н., тоест реална помощ за обществото.

Анастасия: А как ще се опазят хората от изкушението да използват своето положение на съответните постове?

Ригден: Елементарно. Изпълнителният чиновнически апарат, занимаващ се с текущите обществени дела, трябва да бъде съкратен до необходимия минимум и да бъде ограничен максимално от всички въз-

можности да използва своето служебно положение в лични и частни интереси. С други думи, трябва да се създадат такива условия за работата на хората на тези длъжности, които биха изключили всички възможности за съблазън от властта, положението и материалната изгода. И ще направим така, че народа да осъществява постоянен контрол (в това число и в реално време) върху дейността на апаратчиците, тоест на номенклатурните сътрудници на административните апарати. А самия процес на изпълнение на служебните задължения на чиновниците ще бъде толкова открит за обществеността, че тези хора няма да могат да проявят качествата на своето Животинско начало на своите постове. Тогава чиновникът наистина ще бъде служител, тоест ще служи добросъвестно на народа и ще изпълнява честно своите задължения.

Анастасия: Това, разбира се, е прекрасно. Но лично аз не мога дори да си представя как всичко това би изглеждало на практика.

Ригден: Не се притеснявай, има много умни, професионалисти във всяка една сфера от живота на обществото (и в тази също), които като попият общата идея могат да се обединят с единомишлениците (не само в своята страна), да обмислят заедно всичко – от минимума до максимума. Ако хората (всички, които не са останали равнодушни към тази информация) не стоят безучастно, а започнат да въдворяват ред поне в известните им професионални или други сфери от обществото, рано или късно всичко ще се получи. Хората сами ще създадат такава система, която ще блокира всички възможни вратички – входове и изходи, за проявление на всяка корупция в обществото, особено на ниво обществени постове. Имайки опит в работа на една или друга сфера, знаейки за нейните „подвод-

ни камъни“, следейки и контролирайки своето Животинско начало, те ще помислят как да се изключи всяка възможност, всички предпоставки за създаване на условия, които да съблазняват човека.

Анастасия: А как обществеността ще осъществява контрол и управление, например, в науката? В края на краищата науката е много разнообразна и в такива специфични въпроси наистина трябва да има специалисти, за да разбират най-малкото за какво става въпрос и да избират перспективни направления за нейното развитие.

Ригден: Има специалисти и учени, които се занимават и развиват един или друг научен клон и колкото е по-важен и ефективен за цялото човечество днес, толкова повече средства ще отделя обществото за него. Обществото трябва, както грижовен стопанин да изразходва средствата за това, което е наистина необходимо. Така и в науката трябва да се изключат случаите на отпускане на средства на този, който жадува да притежава каквато и да е власт над хората, занимава се в науката, както казват в народа – „с търкане на стола“, и самият нищо полезно не прави. Науката трябва да се освобождава от подобни хора или да ги пренасочва към други дейности и там да се създадат условия, при които те ще бъдат от полза за обществото. Вече не еднократно споменавах, че науката – е процес по опознаване на Истината. Тя не трябва да бъде средство за достигане на власт. Специалистът трябва добросъвестно да изпълнява своите задължения и да има съответстващите условия, както за живот, така и за пълноценен професионален труд.

Изобщо във всички отрасли и сфери на живота трябва да се създават такива условия, в които да не се

дава възможност за проява доминацията на Животинско начало, цялата информация да бъде открита за хората, и обществото да взема важните решения заедно. Колективът трябва да се грижи за всеки човек, а всеки човек да се грижи за колектива. Трябва да се използва свойството на човешката природа – подражанието. Подражанието е инстинкт на Животинското начало в човека. От него не можеш да се избавиш, докато се намираме в материално тяло и живеем в материалния свят. Просто трябва да го използваме правилно. **Например, когато в обществото стане модерно и популярно да се върши добро, да се помага безкористно на хората, безвъзмездно да се служи за благото на обществото, да се притежават такива качества като честност, отговорност, добросъвестност, като цяло да бъдеш Истински Човек – това ще накара много хора да последват този пример и да му подражават.** Но най-важното е, че тези идеи ще обхванат новите поколения, за които подобни човешки стремежи, културно-нравствени ценности и доминиращо Духовно начало ще станат изцяло естествени норми на живот. А това означава, че новите поколения ще преодоляват по-леко своето Животинско начало, ще постигат лично духовно израстване, което, естествено, ще се отрази на самоусъвършенстването на световната общност.

Анастасия: Да, това действително е абсолютно нов модел на човечеството, идеал на гражданското общество, за който хората са мечтаели от древни времена. А реално са си представяли всичко това ограничено, в пределите на желанията от Животинското начало. Сега разбирам защо не са успявали да въплътят тази идея в живота. Хората са се опитвали да сътворят такова общество не от позицията на своята ис-

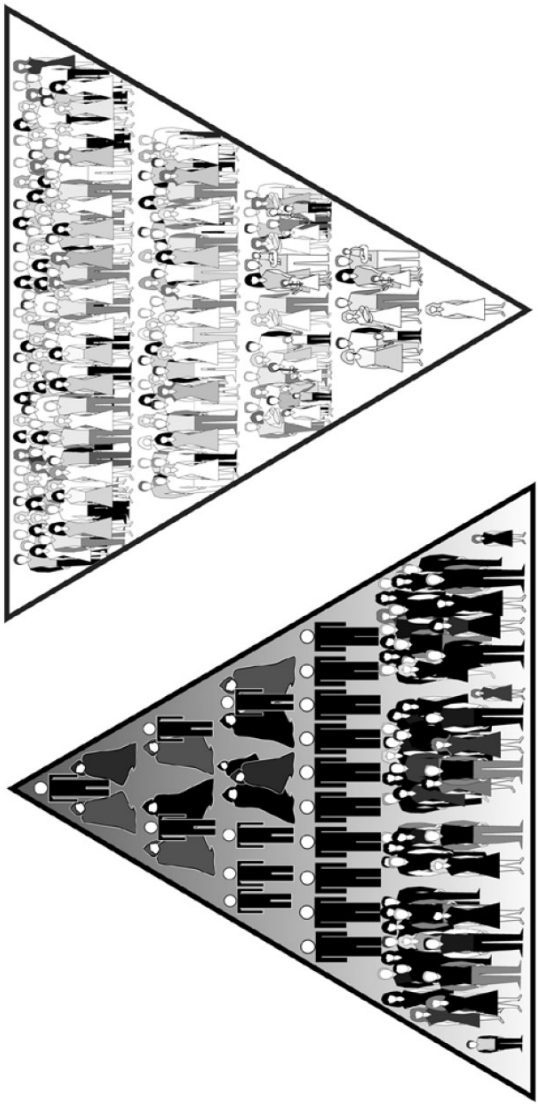
тинна, духовна природа, а от позицията на материалистичната властова система и управление, която, така или иначе, се пресича с програмите и Волята на Животинския разум. В повечето случаи дори самата идея за нов обществен строй създавали с примеси от своите желания, породени от Животинското начало.

Ригден: Съвършено вярно. Но това, което искам да кажа по този повод е, че човечеството в наше време за пръв път в историята, за целия период на съществуването си, има такава уникална възможност – *да създаде самоуправляемо обединено световно общество с духовен вектор на развитие.* По-рано, преди някакви си 30-50 години, въплъщението на тези идея в световен мащаб би било немислимо, така, както не е имало технически условия и достъпност за повечето хора до интерактивно общуване с помощта на вече познатите на много хора средства за комуникация, например мобилната връзка и интернет.

В своето историческо време отделните групи на посветени в изконното Знание са се опитвали да преобразуват обществото, имам предвид Имхотеп с неговите хора, също така и тамплиерите. И за известно време успявали поне малко да подобрят живота на народите в своята страна и дори в няколко държави, давайки възможност на много Личности да се развиват духовно в своя кратък човешки живот. Но всичко това са частни случаи, практиката, на които в последствие не е получила необходимото развитие, защото всичко това се е случвало в условията на съществуване на политиците и жреците начело на обществото, а по-точно в условията на съществуване на изкуствено създадена жреческа система на управление на човечеството, съгласно програмата на Волята на Животинския разум.

Сега пред човечеството изниква единствения реален шанс за спасение на себе си и своето бъдеще. Днес Животинският разум е постигнал своя апогей и тържествува над човешкото мислене в обществото. Вижте с какви темпове се насажда потребителската форма на мислене по целия свят, още малко и ще бъдат подменени и унищожени всички духовни стимули както в обществото, така и в съзнанието на индивида. По принцип бързите темпове на повсеместно въвеждане сред народите по целия свят на достъпни технически средства за комуникация, популяризацията сред хората на „допустима минимална грамотност“ по тези въпроси – отново е работа на глобалните проводници на Животинския разум за организация на последващия тотален контрол над човечеството и подчинението му на животинската Воля. Но в това е и слабостта на Животинския разум. Човечеството има уникална възможност да използва тези инструменти и подготвената техническа база за самоорганизация и обединение, за пряко противопоставяне на Животинския разум и създаване на свободно световно общество. Сега имаме уникална възможност да обърнем монадата, в противен случай още съвсем малко и ще бъде късно. Защото всичко се крепи на *човешкия избор!*

Анастасия: Да, това наистина е реална възможност за преобръщане на монадата. Любопитно е, че принципът на власт и управление в обществото днес е под формата на пирамида с върха нагоре. В долната й част се намират повечето хора, в действителност „оцеляващите“ в изкуствено създадените от политиците и жреците условия на нищета. А на върха се намират единици „надарените“ с власт от това общество, които живеят и ползват обществените богатства и имат всички блага и привилегии.

Рисунка 109. ***Пирамидата на човешкото общество:*** *Триъгълник с върха на горе – символ на властта на жреците и политиците над народите; триъгълник с върха на долу – символ на свободното и равноправно общество – Аллат на народите.*

Но ако обърнете знака, тогава се получава триъгълник, чийто връх сочи надолу, на принципа на съзидателния Аллат, като символ на обществото, в което няма власт като такава, където всеки човек, се самоусъвършенства духовно, подобрява своя живот благодарение труда си в полза и на цялото човечество, където световното общество управлява само процесите на своя живот, движи се в духовна посока, използва всички блага и ресурси. Това е движението от по-низкото към по-висшето, това е истински прогрес и качествен еволюционен скок на човешката цивилизация!

Ригден: Съвършено вярно, реално в това няма нищо сложно. Просто самите хора трябва да се включат активно в процеса на преобразуване на обществото и да създават според своите възможности необходимите условия за просвещение на народите, обединявайки световното общество и повеждайки човешката цивилизация по духовния вектор на развитие.

Основни условия за създаването на такова общество:

1. Повишаване на духовната и интелектуална грамотност на хората;
2. Духовно самоусъвършенстване на човека и неговото активно участие в обществения живот;
3. Самостоятелно обединение на народите в единно световно общество;
4. Премахване на световната система на власт на жреците и политиците;
5. Твърдо ограничаване капитализацията на индивида;
6. Управлението на обществото трябва да принадлежи единствено и само на самото общество като цяло;
7. **Най-главното – това е идеологическо преобразяване на обществото, което е неразрив-**

но свързано с доминацията както в човека, така и в обществото на нравствените ценности и Духовното начало.

Както всеки човек е длъжен да проследява в себе си проявлението на негативни мисли, произлизащи от Животинското начало, така и обществото като цяло трябва да контролира своите „обществени, публични мисли“. И тъй като за основни източници на последните служат средствата за масова информация във всички нейни форми, то за тази „чистота“ трябва да следи самото общество.

Тоест трябва да има развита култура на популяризиране на духовно нравствените ценности, знанието, добротата, съвестта, приятелството между хората, позитивните и съзидателни модели, примерите за начин на мислене, най-добрите човешки постъпки, както на Личността, така и на Колектива. Трябва да отсъства отрицателната и негативна пропаганда, наложена от Животинския разум – войните, насилието, убийствата, разприте, омразата и т.н. При това от самото общество трябва да произлиза инициативата и делата за популяризиране на съзидателната идеология, а също така да се предотвратяват всички опити за налагане на разрушителната идеология над хората. Тези условия са основа за формиране на единна световна общност с духовен вектор на развитие.

Тук е важно да се разбере колко значима роля в човешкия живот играе *изкуственото информационно поле*, което самите хора създават, явявайки се или проводник на Животинския разум, или на Волята на Духовния свят. В днешно време не е тайна, че благодарение на средствата за масова информация в света се формира определена комуникацион-

на човешка маса, която по численост надвишава неколкократно, която и да е била физическа маса. Но и в това *изкуствено информационно поле* също се създават, разпространяват (по пътя на заразяването и подражанието), функционират различни модели на еднотипно възприятие, начин на мислене и поведение на хората, които всъщност формират тази невидима единна маса. Тоест, случва се масовизация на съзнанието и поведението на множеството индивиди, принадлежащи към обективно несвързани социални групи и култури. Наличието на комуникация свързва различните хора. Но кое е интересното, че за разлика от физическата тълпа в тази голяма маса всеки човек индивидуално, *по своя собствен избор,* се включва в едни или други информационни потоци, от който, в крайна сметка, е съставено цялото разнородно информационно поле. Тези потоци като хиляди ручеи имат своето направление, разширение, усилване и вглъбяване в програмите обединяващи ги в едни или други информационни канали. В пределите на материалния свят съществуват само два противоположни информационни вектора – от Животинския разум и от Волята на Духовния свят, всеки от които формира свое информационно поле и съответно своя „критична маса“. Последната, като явление, подчиняващо се на физическите закони на материалния свят (но в глобални мащаби), е същата тази маса, необходима за началото на самоподдържаща се верижна реакция в човешкото общество със задействането на колосално количество енергия. По този начин, когато се случи явен превес, *благодарение на човешката комуникационна маса*, в глобалното доминиране на едно от двете информационни полета (от Животинския Разум или от Волята на Духовния свят), то монадата се преобръща.

Анастасия: Тоест външно (илюзорно), се съхранява максимално възможната степен на индивидуализация на хората. И човека един вид има свобода на избора в получаването на информация – например да слуша радио, да чете вестници, списания, да гледа различни телевизионни канали (а след това да ги обсъжда с другите хора) или да отделя внимание на различни съобщения или развлечения в интернет. Но се оказва, че такава свобода реално няма и всичко е само илюзорна индивидуализация. Реално избирайки нещо от предложенията на цивилизацията, човек се свързва с изкуствено създаденото информационно поле, което, може да се каже, формира тази маса. В крайна сметка, повечето хора гледат едни и същи телевизионни канали, четат еднакви вестници, слушат еднакво радио, влизат в едни и същи сайтове, общуват в едни и същи социални мрежи в интернет. И степента на канализиране на активността на тази маса постоянно се наблюдава и контролира с помощта на рейтингите на същите тези телевизионни канали, посещаемостта на сайтове, популярните статии в пресата и т.н..

Та това си е истинската масовизация на психиката, която по-рано практикували шаманите с дайрета, маговете с помощта на обреди и тем подобни чародейци пред публиката. Само че, днес същият този древен механизъм за въздействие върху човешкото съзнание се осъществява чрез нови инструменти при това в глобални мащаби. Но принципите остават същите. В началото аудиторията е обезпечена с нужната информация, създава се единна система за възприемане от масата, единно устройство, ценностни ориентации. Съвременният комуникатор подава съобщенията, които предизвикват внушено вцепенение, безкритично подражание и сляпо подчинение – т.е. общо за

цялата аудитория емоционално психологическо състояние. В крайна сметка това води до създаването на определен мисловен и поведенчески шаблон формиран от подадената информация на *човешката комуникационна маса* и насочването на нейното внимание, а това означава и действие в закодираната посока, при това незабележимо за индивида, който влиза в състава на тази маса.

Ригден: Абсолютно вярно. Това въздействие върху човешкото съзнание е известно от древността, но днес се използва по съвършено нов начин. И глобалната разлика е в това, че в изкуственото информационно поле, транслиращо чрез хората проводници Волята на Животинския разум, при цялото разнообразие от информация, стимулираща Животинското начало у човека, фактически не оставя избор на индивида. За Личността това е задънена улица в духовното развитие, колкото и информация да е получил човека от този източник. Защото цялата информация ще концентрира вниманието му върху удължаване живота на Животинския разум.

А ето, че в изкуствено създаденото в човечеството информационно поле, провеждащо чрез хората проводници Волята на Духовния свят, избора на човека остава. Защото получавайки Истината, благодарение на тиражирането ѝ в чист вид от такива хора чрез същото това изкуствено информационно поле, на всеки човек се дава възможността да опознае себе си, да стане Наблюдател от Духовното начало. Тоест да се свърже с *глобалното информационно поле*, което по своята същност в никакъв случай не може да бъде сравнявано с изкуствено създаденото в материалния свят информационно поле от хората. А това означава, че човек ще действа активно за духовното израст-

ване на своята Личност и нейната качествена духовна трансформация в ново същество и тук е основната разлика.

Анастасия: Вие казахте съвършено точно – ограничено, изкуствено създадено информационно поле. Чрез медиите (на първо място телевизия и интернет) за масовото съзнание се създава и активно се поддържа мит, който формулира определено светоусещане, създава шаблони, които в своето многообразие способстват за взаимното усилване на информацията. Този мит затвърждава в съзнанието на индивида измислената причинно-следствена връзка между реалните обекти, пораждащи легенди за събитията и публичните личности в миналото и настоящето, формира или представя в готов вид измисления модел на отношение към действителността. Това е фрагментарно познание за света, но се поднася в красива обвивка като мит, в масите се поражда илюзия за цялостно познание за света и събитията, които се случват. При тях сработва същия този принцип на лъжливо възприятие, както и с публиката по време на сеанса на фокусника: „видях го, значи е истина“. Реално хората дори не анализират самостоятелно получената информация, не се опитват да разберат причините, на кого и защо е необходимо това. По този начин масите отдават на тази информация своето внимание, което зацикля в тесен материален спектър на триизмерния свят. При цялото външно многообразие от информация, хората всъщност биват отучвани да мислят самостоятелно, техните възприятия се пренастройват и мисленето на аудиторията протича по определен начин. Цена няма клиповия поток на различните съобщения, където се преследва главната цел – емоционална възбуда и привличане на вниманието към едно или друго съобщение.

Ригден: Бих казал, че основната цел е не да привлече, а да отвлече вниманието на човека от негово вътрешно духовно развитие. Освен това ако се вгледаш в цялото многообразие на днешния информационен поток, то в неговата основа може да се открие единен материалистичен корен и активиране на Животинското начало в човека, където всичко се основава върху предизвикването на определени емоции и формирането на определен начин на мислене на тълпата под въздействието на различни източници на информация.

Анастасия: Наистина, ако човек се намира на вълната на Животинското начало, той реално няма никакъв избор, защото не осъзнава, че се явява обект на външни манипулации, той възприема тези образи и мисли като свои собствени идеи, без да се замисля за истинския източник на техния произход. А когато човек е Наблюдател от Духовното начало, той има база за сравнение, притежава реалната възможност за избор, разбира как му въздейства Животинския разум, разбира какво е Духовния свят, колко е мимолетен живота и колко важно е духовното му самоусъвършенстване.

Ригден: Да, всичко това е точно така. За съжаление много хора дори не се замислят откъде възникват в тях едни или други мисли, защо им отдават внимание и поддържат в себе си живота на едни или други програми. На кого и защо му е необходимо да прави така, че голямата маса хора (в чийто обем както прашинка стоиш и ти) да вижда този или онзи впечатляващ сюжет, филм, шокиращи съобщения, да прочете емоционално наситена статия. Хората не се замислят за първоначалния източник, който носи в себе си дадена информация и на кого

служи всъщност тя. Какво се крие зад това изкуствено създадено информационно поле, на което човека отдава своето внимание, изразходвайки за него своето ценно жизнено време.

Бих искал да приведа прост пример от живота на средностатистическото съвременно семейство, което вечерта след трудовия ден си почива вкъщи. Всички като правило са заети със своите информационни развлечения. Те прекарват време в интернет, отделяйки внимание на съобщения, игри, развлечения, които най-много привличат вниманието им и ги вълнуват. Достатъчно е да видим официалната статистика и наименованието на най-посещаваните сайтове, за да се види какви кукички на Животинското начало задържат вниманието на хората, формирайки определен тип маса със своите характеристики. Другите членове на семейството например слушат музика и изпитват съответните за мелодиите емоции. Трети гледат телевизия, съпреживявайки на героите от филмите или предаванията, участвайки мисловно заедно с тях във виртуалното действие. Четвърти пък са заети с работа в дома, но също така превъртат някаква информация в ума си, например за психологически преживени моменти, събития от деня, новини видени в медиите или с текущи лични проблеми.

Но при абсолютно всички изброени се констатира еднакво вглъбяване на вниманието в своето увлечение, което, всъщност, има материалистичен вектор и е свързано със силата на Животинския разум. Фактически всички тези „занимания" са празни, тъй като са информационно отвличане, губене на жизненото време. А живота тече бързо – като пясък между пръстите. Човек уж не е сторил нищо лошо, но в същото време и нищо добро. Жи-

вотът в същността си се оказва празно място, като клас на вятъра, клатейки се напред-назад, и в крайна сметка изгнил до корен, без да даде духовно семе. Така и тук, всички като класове се *отвличат* от външната информация, *от своето духовно развитие*. Съзнанието на хората до такава степен се свива и зацикля на една или друга емоция – мисли, породени от животинското начало, че никой в тези моменти не се замисля за духовното, да не говорим за сериозна работа върху себе си. А всъщност духовното развитие се явява най-съществената част от живота на всеки човек – смисъла на неговото съществуване.

Човек съпреживява емоционално и отделя много внимание на празните илюзии, които не му носят нищо, защото не го обогатяват духовно. За това пък изпомпват емоцията (силата) от сформираната маса хора. Всичко, което индивидът получава след това е, спомена за участие в експанзивно (натрапчиво, импулсивно, несдържано) илюзорно представление, носещо – опустошение, засилване на мислите, емоциите и желанията от Животинското начало, един вид отрова за Душата. Формираната по този начин маса, увлечена по една или друга информационна заблуда, водеща всеки до своеобразно илюзорно забвение и караща го да игнорира всеки намек за човешкото духовно развитие е невидимо контролирана и управлявана от Животинския разум. Всеки ден хората несъзнателно му отдават своята жизнена сила и внимание, превръщайки се в донори, които постоянно подхранват и умножават силата на този нисш разум.

Но пробуждайки се духовно, човек започва да се замисля над тези толкова важни за него въпроси – за-

почва да разбира, че досега е бил просто подвластен елемент за възпроизводство на тази маса и ретранслатор на информацията от Животинското начало. Пробуждайки се духовно, работейки над себе си, човек всъщност прави своя истински избор. Той се превръща в активен проводник на Волята на Духовния свят, способствайки за разпространението на истината в съществуващото изкуствено създадено от хората информационно поле. И Истината се превръща в сила, която многократно умножава неговите възможности.

Анастасия: Да, Истината се оказва много проста... Излиза, че Животинския разум на този етап активно създава система, която цели да обхване глобално съзнанието на повечето хора на планетата.

Ригден: За съжаление това е вярно. Сега активно се усъвършенстват инструментите, в който са включени всички суперефекти на новите масови комуникации. Този инструмент е вече добре познат на повечето хора на планетата – имам предвид Интернет, като едно от най-ефективните средства за масовизация на психиката в днешни дни. Днес Интернет, стремително заменящ телевизията, активно се внедрява в различни страни по света. Прави се всичко възможно да се осъществи масов достъп на различни народи, тоест да се привлекат максимално количество хора към световната мрежа. Преимуществото на интернета пред телевизията, печатните издания, в това число и радиото е, че той съчетава в себе си всички тези средства за масова комуникация и се явява по-евтин, следователно по-достъпен за масата. Той запазва степента на индивидуализация на човека, но най-вече в него е внедрена тенденцията за възпроизводство и тиражиране на ин-

формация по целия свят за сметка на най-организираната маса от хора, а също така и за сметка на „Лидерите на мнения“ и активните хора. Но в тази глобална технология се крие слабото място на Животинския разум и умните хора трябва да обърнат внимание на това.

Ако по-рано човек, намирайки се във физическа тълпа, разбирайки целия абсурд на извършените от нея действия, практически е можел да направи съвсем малко, за да промени ситуацията, то днес на всеки активен човек се предоставя такава възможност. С други думи, благодарение на новите технологии **човек и сам в полето е войн, защото сам носи Духовната истина на много хора.** Всеки човек днес получава възможност за възпроизводство на информация и нейното бързо предаване и разпространение. И на всеки получил тази информация му се дава правото да извърши своя осъзнат избор: да продължи да служи на разрушителната Воля на Животинския разум или да въплъти съзидателната Воля на Духовния свят.

Днес са се сформирали такива уникални условия, при които човечеството може да използва своя шанс и да преобърне монадата в страна на духовно развитие на цивилизацията. То може да създаде абсолютно ново обществено устройство на света, използвайки инструментите за информационно въздействие на Животинския разум върху хората, но в съвършено противоположно направление и цели – развитие на човечеството в духовно съзидателна посока. Личният принос на всеки един човек в общото дело на духовното преображение на обществото е много важен. Може да се каже, че всяко, дори на пръв поглед „незначително“ и малко действие, извършено

с цел разпространение на Истината, в крайна сметка се отразява на глобалната ситуация в обществото и формира неговото бъдеще. Така, както морето е образувано от множество поточета и реки, така и глобалното съзидателно информационно поле се формира от мислите и постъпките на множеството хора, които са възприели Истината и са станали нейни активни проводници. Ако човек, разполагайки с цялата тази информация, пожелае да я разпространи, му е необходимо: *1) да предостави на хората целия обем от Знания, изложени в тези книги, като се стреми да ги разпространи до максимално много хора по целия свят; 2) да съдейства за процесите на обединение на хората, основавайки се на тази информация, която неизменно води до промяна в поведението, формиране на нови ценности и духовно самовъзпитание на обществата.* В условията на реализация на тези задачи неизбежно ще се сформира критична маса в световното общество, която ще бъде способна да се самоорганизира и да решава важни въпроси и да претворява взетите решения в живота. Активната комуникация на всеки участник само ще засилва и разширява въздействието от тази информация, предавайки емоционално-психически тонус на другите хора, заразявайки ги с примера на поведение, общи идеи и действия. Като цяло няма нищо сложно. Най-важното е информацията да се предаде до хората в чист вид, да бъдем активни участници в процеса на образуването на новото общество и неотлъчно да работим над себе си.

За такова общество хората мечтаят от както свят светува, наричайки го в своите легенди „Земя на Доброто“, „Страна на блаженство“, „Златно хилядолетие“, „Справедлив свят“, „Милениум“, тоест бъде-

ще, към което можем да се приближим чрез божествена намеса, но достигнато благодарение на човешките действия. Например, в концепцията на Християнството, понятието „Милениум“ принадлежи към есхатологията (на гръцки „eschatos“ – „последния Край“, „logos“ – „слово, учение”), тоест към религиозно учение за края на съдбата на човека и света, за последните етапи на управление на Животинския разум в човечеството. Есхатологията разглежда темите за „бъдещото хилядолетно царстване на Христос след второто пришествие – възвръщане на земята и победата Му над Сатаната“, за Армагедона – последната битка между доброто и злото, където ще вземат участие *„владетелите на цялата земя обитаема“*. Но кой всъщност е този, който в християнската концепция наричат Сатана? Животинския разум на материалния свят.

Достатъчно е да се погледне наоколо, за да се види какво се случва: борба за власт, жреческо, политическо, икономическо насилие от Архонтската банда над народите, доминирането на пазара, потребителските отношения, които формират у хората чисто материалистично мислене, взаимоотношения, основани на животинските инстинкти. Тече същинска агресивна информационна атака на човешкото общество от страна на Животинския разум – в действителност информационна война. Съвременният човек често прави избор в посоката на материалното, дори без да излиза от собственото си Животинско начало, собствения егоизъм. Навързвайки същият модел и на останалите, без дори да забелязва, че сам се намира под властта на чуждата на Духовното му начало Воля. Това е силата на „Облика на Сатаната“, на Животинския разум,

който е поробил човечеството и се разхожда сред него без маска.

Но възможността всичко това да се промени е в ръцете на човека! Хората чакат божествената намеса, но това е същото като общуването на човека с Бога. Може да бъде постигнато само чрез избор, действия и истинско духовно преображение на самия човек! В библията има такива думи на Иисус, отправени към учениците му: „И Аз ще помоля Отца, и ще ви даде друг Утешител, за да пребъде с вас вовеки, Духът на Истината, Когото светът не може да приеме, защото не Го вижда и не Го познава…“ Знанията вече са дадени и само от човека зависи неговия избор и действия! А чрез действията на всеки един човек се променя цялото световно общество! За всички живи хора това реално е последния останал шанс да спасят духовно себе си и цивилизацията.

Изграждането на такова общество – е необходимост, тъй както се явява единственият модел, който ще позволи на човечеството да оцелее в бъдеще. Това може да се изгради много лесно. Основите са дадени, съвместното изграждане на този нов модел ще бъде лесно за хората. Вече има много грамотни и умни личности, които реално могат и искат да променят съвременното общество и да го направят свободно и равноправно при това не на хартия под лозунгите на Архонтите, а реално в живота, от позицията на доминиращото Духовно Начало в човека. Изграждането на такова общество зависи от действията и личния избор на всеки. Архонтите са научили хората да бездействат и пасивно да чакат някой да дойде и да направи всичко. А „Робската свобода“ в тяхната система е ограничена в рамките на дивана, където може свободно да плюе и псува политиците и жре-

ците, и без това никой няма да го чуе. Но всеки човек може лесно да разруши тази наложена илюзия вътре в съзнанието си. Просто трябва да спре да стои със скръстени ръце, трябва да преобразува себе си и обществото, превръщайки се в мирен вестоносец в пълния смисъл на думата.

Анастасия: Вестоносец? Всъщност много точно казано. Вестоносецът – та това е изначално този, който носи знанието! А в съвременния свят така наричат действащото лице в класическите трагедии, който разказва за това, което се случва извън пределите на сцената. Като се има предвид всичко казано, вестоносецът на мира – е този, който знае и пояснява скрития смисъл на случващото се на всички хора, наблюдаващи спектакъла на световната сцена.

Ригден: Всички ние, намирайки се в тяло, участваме в театъра на материята. Спектакъла е шокиращ, но е и назидателен. Пред очите на едни се открива истината, а другите са погълнати от действието. Единствената разлика е в това, на коя страна е твоето съзнание в това място на илюзорни зрелища.

Вестоносецът е способен да предаде истината на много хора: на приятели, роднини, познати и непознати. Той е в състояние да предизвика в тях желание да разкажат Истината на своето обкръжение, а те съответно да я предадат на други. Така посланието ще полети по света като сокол в стремителния си полет. От самите хора и от усилията на всеки вестоносец, зависи колко бързо тази информация ще се разпространи в обществото. Колкото повече са хората, в които прониква Истината, толкова повече ще бъдат тези, които ще започнат да променят ситуация-

та в световното общество според своите възможности. За разпространението на информацията могат да се използват всички възможни и достъпни средства – устно предаване, средствата за масова комуникация, в това число радио, преса, телевизия, както и основния лост на масовата комуникация в съвременните дни – интернета. Ако всеки приложи към това своето действие, ум и чистотата на намеренията си, тогава изначалната информация бързо ще се разпръсне по света и за кратък промеждутък от време тази идея ще обхване повечето от хората. А болшинството е реалната сила! Когато хората получат и вникнат в тази информация, те сами ще разберат всичко – как да се подобри живота на обществото, изхождайки от своите реални възможности, тогава ще се образува вълна от всеобщо обединение. Така че от един човек зависи наистина много, главното е да не стои и да чака милост от Архонтите!

Истинската духовна страна на човека в обществото се проявява в искрените му намерения и безкористните му действия за благото на обществото. Обединявайки се в това намерение, хората могат да постигнат нещо повече – да създадат условия за формиране на качествено нова цивилизация – човечество ръководещо се от същността на *думата* „ĂллатРа“

Тайната на тази *Дума* някога била пазена в кръговете на духовно посветените хора, противопоставящи се на властта на Животинския разум във всяко негово проявление. Това са истинските воини на Светлината, пазители на Изконното Знание. За техния подвиг невиждан е открита Истината: „Няма по-висша сила от Духовната! Притежавайки Изконните Знания, притежаваш и силата. Притежавайки силата, въздействаш със словото, което е слава, име и зов.

Славата възвестява Истината в сиянието на безсмъртието за тези, които с чест са венчани за близост с Единния. Та нали името проявява знака на Изконния, който е и основата и ключът към разбирането на събитията. Вечният зов е Изначалният Звук, Звукът на Съзиданието. Той изпълва знака със силата на Аллат и го прави могъществен в творението. Защото Аллат е самото проявление на Божията Воля, вездесъща сила, Прамайка на всичко, сътворено по Неговата Воля. Достойният върви по вечния зов на Душата, огласявайки вика на Нейната победа: „Аллат Ра“! Всеки чуващ е Призван, а всички заедно притежаваме сила да променим целия свят“. Съзидателната сила, произлизаща от Бога, това е

„Аллат Ра“

В книгата не е поставена точка,
защото, последната дума е оставена на хората…

„Езоóсмоз“ произлиза от оригиналната дума на руски - „Эзоóсмос“ и означава първичен тласък, който благодарение на силата Аллат (Божият дъх) дарява с живот всичко в нашия материален свят.

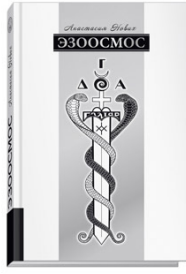
Други книги от същия автор

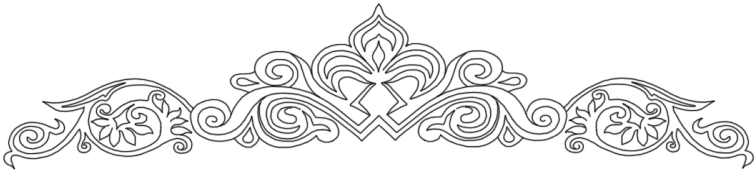

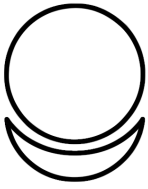

Книгите могат да бъдат свалени безплатно от
http://allatra.bg/library/

Официален сайт на Анастасия НОВИХ
www.schambala.com.ua
електронна поща - anastasija_novix@mail.ru

Официален сайт на АллатРа в България
www.allatra.bg
електронна поща - info@allatra.bg
facebook: Аллатра България

